

Giới thiệu Lão Gia Có Hi

Lão Gia Có Hi của tác giả Tùy Vũ Nhi An là câu chuyện hài hước xoay quanh cuộc sống của nàng khi bị mọi người gọi là lão gia...

Ở Trần quốc đã có cái gọi là nam nữ bình đẳng rồi, nam mà giàu thì tam thê tứ thiếp, nữ mà giàu thì tam phu tứ hầu. Một cuộc sống khá đơn giản và rộng mở cho tất cả mọi người, riêng nàng thì lại bị mọi người gọi là lão gia ? Một người xinh đẹp như nàng tại sao lại bị gọi như thế chứ...

Liệu sẽ còn những chuyện không hay nào đến với nàng nữa ? Hãy theo dõi câu chuyện và những tình tiết hấp dẫn xoay quanh cuộc sống của nàng !!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ở chỗ Trần quốc bọn ta, có tiền là chủ. Nam nhân có tiền – tam thê tứ thiếp; nữ nhân có tiền – tam phu tứ hầu, chính là ý nghĩa đích thực của câu “nam nữ bình đẳng”. Nhưng bị người ta gọi là Lão gia, chuyện này đối với ta mà nói thì chả có gì là vui sướng, nhớ năm đó kiều gi ta cũng là một cảnh hoa tòa hương thơm ngát suốt mười tám dặm đường, gọi... gọi, làm ta thấy một thiếu nữ xinh tươi như vậy mà bị gọi riết cũng thành ngốc nghếch... Khi thất ra những lời than thở này chính là lúc ta đang ngồi ở hậu viện ăn vụng gà nướng, bỗng nghe Liên nhi ầm ầm ì chạy tới, miệng lớn tiếng kêu gào : “Lão gia, không hay rồi, Lão gia, không hay rồi!”

Ta vội vàng nhét con gà vào trong vườn hoa, lau tay lên người, xoay lưng lại, ngẩng đầu bức tức trừng nàng: “Gọi cái gì mà gọi, Lão gia ta vẫn còn khỏe mạnh chán!”

Liên nhi le lưỡi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, hiển nhiên là vì thờ dốt. “Lão gia, Tam công tử và Tứ công tử đang tranh cãi!”. Nhức đầu quá, tại sao lại tranh cãi nữa, ở yên hai ngày thôi, không được sao?

“Kêu Nhị công tử phân xử đi!” Ta khoát tay nói.

“Nhị công tử ra ngoài rồi!”

“Vậy sư phó đi!”

“Đại công tử còn đang ngủ trưa.”

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc... Một tràng thanh âm loảng xoảng giòn tan vang lên từ tiền viện, ta lập tức co cẳng chạy đến.

Nương ơi, bình hoa cổ của ta, phí thủy lưu ly của ta, đám công tử phá gia bại sản này, thấy Lão gia có tiền nên liều mạng đập cho đã tay phải không!

Lúc ta chạy đến tiền viện, quả không ngoài dự đoán, dưới đất đã tan nát ít nhất cả ngàn lượng. Ta đau lòng chảy nước mắt ào ào, nhiều đó có thể ăn được mấy đoli gà nướng a! Ta ngẩng đầu ôn nhu nói với Kiều Tứ công tử đang nằm trên nóc nhà: “Bảo bối, đừng phá nữa, xuống đây đi...”

Kiều Tứ nghe ta gọi không những không nghe lời, còn quay mặt đi, hừ một tiếng, trước sau như một trầm mặc không thèm nói gì.

Ta thăm nghiêng răng nghiêng lợi, hai vị Tam, Tứ công tử trong nhà này nhất định phải giãy vò chết ta sao?

Xoay mặt qua, thấy Đường Tam lại ôm một bình hoa trên tay, nha...nha...nha...nha, tiền triều cống phẩm đó nha! Ta run rẩy đuổi ra đòi tay “Tâm can, đặt bình hoa xuống đi, cẩn thận kéo rớt trúng chân.” Tam công tử hiển nhiên là bối vì ta lên tiếng nói chuyện với Kiều Tứ trước, trong lòng không thoải mái, hơi cong môi lên, nặn ra một nụ cười lạnh. “Lão gia, chẳng lẽ nhìn ta giống trái hồng mềm như vậy sao?”

Không, các người không giống, Lão gia ta mới là trái hồng mềm...

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc, nhất định là đầu ta bị cửa ập nên mới nhận một đôi “thị lang” như vậy, sớm đã biết tề nhân phi phúc mà, cô nhân thật chỉ biết lừa gạt, nhưng làm sao mà trà hàng lại được? Sáng sớm Lão gia ta đã phải bắt kẻ trộm thuyền! Hu hu hu...

“Tứ nhi, chàng đừng bô cao như vậy, nguy hiểm lắm. Tam nhi, chàng đừng cầm bình hoa này, quá nặng a.” Ta khuyên trái khuyên phải, nhưng hai bên trái phải này thật không phải người mà, “thị lang” nhà người ta ôn nhu săn sóc, tại sao hai vị thị lang nhà chúng ta này lại giống như hai thùng thuốc nổ vậy chứ!

Đã thấy tiểu hài tử phát cáu lên chưa? Chính là không thể đỡ, người càng đỡ, bọn chúng còn càng làm dữ hơn!

Tai nghe một tiếng giòn tan, hai trăm lượng bạc lại tan tành, chịu không nổi kích thích, ngực ta nhói lên, kêu ôi hai tiếng, chậm rãi nằm nhòai ra trên mặt đất, miệng lớn tiếng kêu lên: “Ôi ôi, đau chết ta, tim ta đau quá a...”

Ta vừa nửa chết nửa sống dựa vào người Liên nhi vừa tròn tròn mắt quan sát tình hình, Liên nhi thông minh, lớn tiếng nói: “Lão gia, người sao rồi, Lão gia, người đừng dọa ta nha, Lão gia, tay người sao lạnh dữ vậy nè!” Tay nào của ta lạnh đâu, à, tìm lạnh mới đúng a...

Đường Tam chạy tới, nắm tay của ta, hiển nhiên cũng bị dọa: “Lão gia, nàng còn chịu nổi không? Ngực đau lại hay sao?”

Ta mặt mày đau khổ gật gật đầu.

Kiều Tứ cũng từ trên nóc nhà nhảy xuống, ta lên liếc mắt nhìn hần một cái, không ngã là tốt rồi.

“Liên nhi, người còn không mau kêu tiểu Ngũ đến đây đi!” Đường Tam gọi.

Liên nhi đã một tiếng, vội vàng chạy đi. Kiều Tứ lúi ta từ trong lòng Đường Tam ra, lo lắng hỏi: “Ngực rất đau sao?” Nói xong, tay liền đuổi ra thò vào trong ngực ta. Đường Tam đẩy tay hần ra một bên, nổi giận đùng đùng nói: “Còn không phải Lão gia bị người làm tức giận đến nổi này, người cút đi ngay!”

Ta lặng lẽ ghen lời, là ta bị cả hai người bọn người chọc giận nha.

Kiều Tứ bị đẩy tất nhiên là lại phát cáu, tiếp tục cùng Đường Tam người tới ta đi nước miếng giao chiến phi phèo, chao ôi, tim của ta...

Ta hô to gọi nhỏ, lại một lần nữa thuận lợi cắt ngang cuộc chiến của bọn hần.

Aizz, sớm muộn gì cũng bị chọc giận đến bệnh mà. “Lão gia lại xảy ra chuyện gì?” Bên cạnh, thanh âm Yến Ngũ lơ đãng uể oải mang theo ý cười văng lên, Đường Tam Kiều Tứ vừa nghe, vội nhường chỗ cho hần. Yến Ngũ tên cáo già này, nhất định vừa nghe Liên nhi mớ tả đã biết ta là già bộ bệnh, aizz, nếu ta cứ già bộ như thế này, nui lỗ có ngày bệnh thật, hần mà thoải mái nhân nhả chậm rãi đến như vậy, chắc lão gia ta chết oan thật quá. Nhưng ta già bộ nhiều lần như vậy, lần nào cũng đối phó được với Đường Tam Kiều Tứ. Quả nhiên bảo bối tâm can đều thương yêu ta, hắc hắc hắc...

Nghe như vậy, nhưng ta vẫn phải già bộ ra đáng vẻ đáng thương trước cái đả. Ta hơi thờ mong manh được Yến Ngũ ôm vào lòng, bàn tay của hần theo đúng công thức già vò đặt lên cổ tay của ta, “Ừ.. Cấp hóa công tâm, bệnh cũ tái phát, phải chăm cứu.” Nói rồi bế ta dậy, cũng không thèm xem Đường Tam Kiều Tứ phản ứng như thế nào, tự mình ôm ta về Yến viên.

Ta tựa vào trước ngực hần, là chả chực khóc. “Tiểu Ngũ, lão gia ta thật chỉ muốn chết cho xong.” Yến Ngũ lạnh lạnh nói: “Lão gia nàng cho dù có để lại tai họa ngàn năm sau, cũng có Yến thần y ta trợ Trụ vi ngược, nàng nhất định chết không được đâu.”

Khỏe miệng ta giật giật, cầu nhéo ngực hần một hồi.

Hần hét lên một tiếng, cắn răng nói: “Lão gia, nàng lại ăn vụng gà nướng nữa há?!”

Hồng bét, tỉnh sai rồi! Bàn tay còn nhom nhóp đầu mỡ đã bán đứng ta, mùi gà trên người ta nhất định cũng không giấu nổi lỗ mũi của Yến thần y hần!

Ta vội vàng nói lảng sang chuyện khác. “Tiểu Ngũ, Đào ca của chàng đi đâu rồi!” Yến Ngũ bắt mắt nhũn mày lại, nếu không phải cả hai bàn tay đang bận ôm ta, nhất định hẳn sẽ đuổi tay tới cầu vẻo...hông ta. Hu hu hu...

“Đào Nhị muốn nuôi cái loại sâu gạo là nằng, làm gì còn thời gian mà thanh nhân như nằng vậy – núp ở hậu viện ăn vụng gà nướng, nếu để hẳn biết... Hừ hừ, hắc hắc...” Yến Ngũ híp lại đôi mắt phượng đẹp, lộ ra nụ cười mà ta chẳng thấy đẹp chỗ nào.

Xì, uy hiếp suông bằng lời mà hữu dụng, lão gia ta sớm đã không còn một mảnh hài cốt rồi!

“Chừng nào Đào Nhị về?” Ta nghiêm túc, trực tiếp hỏi hẳn. “Chậm thì ba ngày, nhanh thì bữa cơm tối là nằng có thể gặp hẳn.” Than ôi “Vậy khi nào thì hẳn lại đi nữa?”

Yến Ngũ khinh bỉ nói “Cả ngày nằng chỉ biết đến gà nướng, còn biết quan tâm đến khi nào Đào Nhị đi sao?”

Ta cười cười nịnh hót: “Làm gì có, ta còn quan tâm đến chàng nữa chứ, ta biết Yến tiểu Ngũ nhất định ở trong nhà đợi lão gia ta vẫy gọi mà!”

Khỏe miệng Yến Ngũ gật gật. “Hôm qua hẳn đi, nói là về Bạch Hồng sơn trang một chuyến, nói rõ với Đại trang chủ là hẳn sẽ vì tên phá hoại nằng mà bỏ lại đại cơ nghiệp, chỉ lo kiếm tiền cho nằng nuôi ‘thị lang’, thực là khiến người nghe chưa xót, người thấy rơi lệ a!”

Người nói hẳn là thần y cái quái quỷ gì chứ, rùi làm đường lờ bước hẳn phải đến quán trà làm nghề kể chuyện đạo, chắc quán phải đóng cửa quá. Nếu hẳn làm thuyết khách, Trần quốc của chúng ta đã sớm đao thương bổ nhà kho, ngựa thả hết xuống núi Nam Sơn rồi.

“Tiểu Ngũ, dù ta không bị thương, chàng thả ta xuống đây đi.” Ta đu lấy cổ hẳn, mắt nhìn thấy Đường Tam Kiêu Từ sắp lại gần bên nói.

“Nằng nói đi, có muốn phế võ công của Đường Tam Kiêu Từ hay không?” Yến Ngũ nghiêm túc hỏi ta.

“Đừng. Không phải lúc bọn hẳn cãi nhau không dùng bán linh thật đó sao?” Công phu của Đường môn thiếu chủ và Âm môn thiếu chủ, nếu thật sự ra tay, chỉ sợ Lý phủ này của ta đã sớm hỗn loạn tan nát không còn một mảnh nào rồi. Lúc trước để ra cam kết ở nhà phải hứa không được dùng vũ lực, ta đúng là người biết nhìn xa trông rộng – trong cả bọn, cũng là ta có sức chiến đấu yếu nhất.

Mỗi lần nghĩ đến lại buồn, không thể kềm lại... Ta nhìn nhìn chỗ mình đang đứng lúc này, nghĩ đến nửa con gà nướng bị ném trong vườn hoa, nhìn không được lại đau lòng một trận. Giờ này chắc sư phó cũng đã dậy rồi, chỉ bằng đi ăn chực một ít bánh ngọt? Từ cửa sau Yến viện chuẩn ra, ta đi thẳng đến Thẩm viện. Thẩm viện thấp thoáng trong rừng trúc, xa xa nhìn thấy đã có cảm giác mát rượi phả vào mặt, khiến lòng ta rộng mở vui vẻ một cách thần kỳ a!

Người chưa đến mà tiếng đã đến trước, ta lớn tiếng gọi: “Sư phó a, Ngọc nhi đói bụng...” Trong căn phòng đọc sách nhỏ dựng bằng trúc, vị tiên nhân trong bộ bạch y với mái tóc đen dài xõa ra này là sư phụ thân thiết nhất của ta. Ta không nói hai lời, trực tiếp leo lên đùi làm tỏ trong lòng hẳn, người được hương trà trên người hẳn, ta thư thái thờ dài. Trên người Yến Ngũ toàn mùi thuốc, mới quen hẳn thì không có gì, nhưng trải qua kinh nghiệm đau thương một thời gian, ta nghe mùi là biến sắc.

Thẩm đại công tử của Lý phủ chúng ta quả nhiên có khác, thanh ước trang trọng, ôn nhu tựa nước, thanh nhả như cúc...

Sư phó xoa xoa mái tóc của ta, cười nói: “Vừa mới từ chỗ Yến Ngũ đến đây?”. Ta thờ dài “Sư phó đoán thật tài tình”. Sư phó cười rút ra một cọng thảo dược từ trên tóc ta, Yến Ngũ nha, thích dùng những chiêu này...thật là lòng dạ hẹp hòi, sớm biết hẳn không thích sư phó của ta, cũng bởi vì ta gọi người khác là Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, nhưng chỉ có sư phó là đặc biệt. Ta ôm hẳn, chớp mũi cọ sát trong ngực hẳn “đói bụng...”. Mỗi ngày đến thời gian nhất định hẳn đều phải ngủ trưa nửa canh giờ, sau khi tỉnh ngủ sẽ uống trà và ăn chút bánh, sau đó múc bít đũa mực, xem sách chơi cờ. Thói quen này đó giờ vẫn vậy, nếu có người quấy rầy hẳn nghỉ ngơi, tuy hẳn sẽ không nổi trận lôi đình như Đường Tam Kiêu Từ, nhưng độ cong nơi khỏe miệng sẽ giảm xuống ba phần, y cười trong mắt sẽ giảm xuống bảy phần. Sư phó của ta từ trước đến nay trong triều đình là người ôn nhu nhất, trong mắt luôn mang theo nụ cười, từng có người nói, khi nào trong mắt Đồng Ly cư sĩ không còn ý cười, đó là lúc Trần quốc bị diệt.

Lời này tuy không hay nhưng cũng không phải là không đúng.

Tay nghề trà bánh của sư phó ở Thẩm viện này là nhất hạng, độc đáo ngon miệng, dù là một động vật ăn thịt như ta cũng nhịn không được ngón trở đại động.

Lợi dụng lúc sư phó bận đứt cho ta hai tay hai đĩa, ta thuận tiện mút một chút ngón trở của hẳn, ngửa đầu thấy sau tai hẳn hơi hồng hồng lên, trong lòng ta nhộn nhạo a, nỗi đau lòng vì mất đi nửa con gà nướng lập tức được chữa khỏi.

“Ngọc nhi, về sau đừng ăn vụng gà nướng nữa.”

Nụ cười của ta cứng lại trên mặt.

Không phải chỉ là ăn vụng một con gà nướng thôi sao, chuyện gì chứ, cứ như thế ta đã làm chuyện phạm pháp không bằng, sư phó có cần tỏ vẻ vô cùng đau tim nhưc óc như thế hay không...

Sư phó ôm ta, hôn nhẹ lên trán ta – thật là, làm như hôn cho có lệ vậy, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước – nhưng biết tiền thừa tướng đại nhân này da mặt mỏng, ta đã đủ vui về. “Ngọc nhi, sức khỏe nằng không tốt, phải cẩn thận điều dưỡng, không thể nhất thời thỏa mãn thói tham ăn mà...”

Sư phó, sư phó quả nhiên là thích lên mặt dạy đời.

“Ta đã lâu, lâu lắm rồi không được ăn thịt...” Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc. “Sư phó, không có thịt ăn sẽ chết người đó...”

“Ta đã xem qua thực đơn mà Yến Ngũ nghiên cứu riêng cho nằng, sao lại không có thịt?”

“A!” Ta khóc không ra nước mắt “Đó là món ăn bài thuốc, không có một chút dầu mỡ gì cả, ta muốn ăn gà nướng béo ngậy thơm ngào ngạt!”

“Ngọc nhi...” Sư phó lại thờ dài, ta chớp chớp mắt nhìn hẳn, nhìn cái cổ trắng nõn mảnh khảnh của hẳn mà nuốt nước miếng, mắt tựa làn nước mùa thu vương khói sương, môi tựa nhụy hoa anh đào trông hết sức đa tình, khó trách trước đây nhiều người vì hẳn mà tương tư đến đứt ruột, một đóa hoa lại như hẳn lại cấm phải một đồng phân trâu là ta...

Hừ! Gia Cát Lượng nói, không nên tự ti, đánh mất giá trị bản thân!

“Sư phó, không ăn gà nướng cũng được.” Ta cào tường – không có tường, vậy thì cào sư phó đi “Vậy cho ta ăn ngài đi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền biết mình đã phạm vào sắc giới.

Không có cách gì, căn bệnh hoa si đối với sư phó bao nhiêu năm qua vẫn không sửa được. Từ khi gặp hẳn vào năm bảy tuổi, ta đã biết cuộc đời này của mình thế là xong.

Thân hình sư phó hơi cứng lại một chút, nhưng đại khái hẳn cũng đã quen rồi, rất nhanh chóng khôi phục lại như thường. “Đợi tới khi nào nằng không ăn vụng đã rồi nói sau.” Sư phó nhàn nhạt phun ra một câu, nện ta đến nỗi đom đóm mắt.

Không ăn vụng, vậy có thể được ăn một cách quang minh chính đại sao?

Lời nói của Tam nguyên Trạng nguyên Thẩm Đồng Ly, không thể chỉ lý giải ý nghĩa bề ngoài a...

Ta nằng mã trầm tư, trên trán lại bị cốc một cái, tui thân bụm trán nhìn lại, thấy sư phó vừa thẹn vừa giận trừng ta bằng ánh mắt không hài lòng. “Không được nghỉ ngơi lung tung”

Sư phó thật là hiểu rõ ta mà...

Ta ăn uống no say, nằm trong lòng sư phó nghe một khúc đàn, nghe sư phó dùng thanh âm trầm thấp kể lại mấy câu chuyện cũ, mí mắt dần dần nặng, hốt hoảng nghĩ tới có một chuyện rất quan trọng còn chưa làm, là chuyện gì vậy nhì...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đào Nhị trời tối rồi mà còn chưa trở về, ta nhìn xung quanh một hồi, bụng đói nhin không nổi, động đũa trước.

Yến Ngũ kỳ quái liếc ta một cái. “Nàng là quý chết đói đầu thai hả? Sao sức ăn mạnh như vậy chứ?”

Liên nhi che miệng cười. “Lão gia là sắc quý đầu thai thành.”

Ta nghe hết đó nha! Ta nghe hết đó nha!

Ta u oán trừng mắt Liên nhi. “Có khác gì chứ, dù sao cũng ăn không đủ no...”

Thế là có mấy người bị sặc nước trà ngay tại chỗ, người có da mặt mỏng như sư phó và Kiều Tứ thì cúi đầu, Đường Tam thì nháy mắt quyền rũ ta, Yến Ngũ ngồi bên cạnh ta, trực tiếp thổi hơi bên tai ta. “U oán như vậy, hay là trách bọn ta không tận lực?”

Ta rùng mình một cái, ta chỉ là u oán đối với sư phó mà thôi, các người đừng có hiểu lầm...

Nhưng ta không có gan nói như vậy, chỉ có thể ngậm miệng lại... ăn cơm

Ta nhớ Đào Nhị ca ca của ta biết bao nhiêu a, có hẳn ở đây, bọn người này làm sao dám tạo phản như vậy? Ngay cả Yến Ngũ đối với hắn cũng thật dễ bảo, thực không hổ là Minh chủ vô lâm a.

Ăn xong cơm chiều, ta mang theo Liên nhi đi dạo phố, à không, là Liên nhi mang theo ta đi dạo phố.

Nhà chúng ta, trên danh nghĩa ta là lão gia, nhưng sự thật thì Đào Nhị mới là lớn nhất, bởi vì hắn giỏi võ nhất, lấy bạo chế bạo, lại kiếm tiền nuôi gia đình, đó là câu người ta hay nói – có sữa mới chính là mẫu thân... Đứng thứ nhì là sư phó, bởi vì trong đám con nhà võ này, chỉ có mỗi mình hắn là có học vấn, hắn giỏi văn nhất. Tam Tứ Ngũ nói chung cả ba người đều xếp hàng thứ ba, bởi vì không ai phục ai. Kế tiếp chính là Liên nhi, tuy rằng năng không phải quân gia, nhưng mà nàng cai quản ta. (Lão gia ta thật muốn khóc quá, hu.hu.hu) sau đó là Hồng ưng, nó là con chim Đào Nhị cưng nhất, mỗi ngày được cho ăn còn ngon hơn ta... Sau đó là X, XX, XXX...

Cuối cùng, đi đến hướng Đông, thấy hai con sư tử đá trước cửa Lý phủ chưa, nó đó, sau nó mới đến xếp hạng của ta, sau nữa là hết.

Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, ở đầu con phố phía Đông có một gốc cây cổ thụ trăm năm, những người trẻ tuổi thường quăng một dải lụa hồng lên cây, nghe nói là nếu viết tâm nguyện của mình trên dải lụa đó, ném được lên cành cây, nguyện vọng sẽ được thực hiện.

Liên nhi dường như rất có hứng thú, quay đầu nói với ta: “Lão gia, ngươi có muốn đến thử hay không?”

Ta liếc nàng một cái, thân nhiên nói: “Túi tiền trong tay ngươi, ngươi muốn thử thì thử đi.”

Bởi vì Đào Nhị nói, nữ nhân có tiền sẽ lập tức trở nên đòi bại, cho nên ở trong nhà ta là kẻ bản cùng nhất.

Nói đến là ta muốn khóc mà.

Đại khái Liên nhi thấy sắc mặt ta không vui, nên mới đến gần an ủi, nói: “Lão gia đừng thương tâm, tới đó ném dải lụa đỏ chơi đi, vui lắm!”

Dưới gốc cây có người đang bán lụa đỏ, một sợi hai mươi quan tiền, quả thực là đồ ăn cướp mà, nhiều đó đủ cho ta mua một con gà nướng rồi!

Đào Nhị nói, thế giới của Lý Ánh Ngọc là dùng gà nướng mà xây thành, bình thường ta hay lấy gà nướng ra làm đơn vị đo lường. Quả thực là một lời trùng phóc.

Ta hừ một tiếng, nói: “Có mua hết lụa đỏ cũng không đủ Lão gia ta viết lên tâm nguyện nữa!”

Liên nhi cũng bắt chước học theo giọng điệu của ta, hừ một tiếng, hai bàn tay khoanh lại trước ngực. “Lão gia ngươi cũng quá tham lam thì phải!”

Ta bẻ bẻ ngón tay thấp giọng lầm rầm kể lể: “Đầu tiên ta ước mỗi ngày đều có gà nướng để ăn, thứ hai là ước gì sư phó chủ động hiến thân, thứ ba là cầu cho Tiểu Tam, Tiểu Tứ không cãi nhau nữa, thứ tư là xin cho Yến Ngũ đừng bắt ta uống thuốc, thứ năm là mong Đào Nhị cho ta tiền tiêu vật, thứ sáu là nguyện Liên nhi đối với ta ôn nhu một chút...”

Liên nhi mây đen đầy đầu cắt ngang lời ta. “Lão gia, ngươi đừng có quá đáng nha!”

Ta ngồi dưới tàng cây vẽ vòng tròn. “Ta biết mà, các người không thương ta...”

Liên nhi đưa cho ta một dải lụa đỏ. “Chỉ cho ngươi ước một điều thôi!”

Đây không phải là làm khó làm dễ người ta hay sao, thà nàng trực tiếp cho ta hai mươi quan tiền, thế là ta lập tức đã có thể thực hiện được điều ước thứ nhất rồi.

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc... (thói quen thường xuyên xuất hiện trong truyện...)

Cuối cùng ta viết xuống một tâm nguyện: “Cầu cho ta được vạn sự như ý, muốn gì được nấy, tùy ý muốn làm gì thì làm, tự do tự tại...”

Viết đến khi mảnh lụa đỏ tràn ngập chữ, lúc này ta mới vừa lòng thu tay lại, ngẩng đầu nhìn chung quanh, nhưng không thấy Liên nhi...

Ta ngồi quá thấp, nàng nhìn không thấy ta sao?

Cũng phải, đồng người như vậy, dễ dàng chạy trốn thôi. Ta cười hắc hắc...

Đang nghĩ, móng sắt đã bị ai đó không cẩn thận đá trúng một cước, ta theo một tư thế vô cùng không hoa lệ, ngã nhào về phía trước.

“Ồi...” Ta nhàn mảy kêu khóc, nếu để cho mấy cục cung nhà ta biết có người dám giẫm lên móng sắt của ta, tên này chắc chắn cả đời cũng không ngồi được lên ghế. Nhà chúng ta có một quy củ bất thành văn: lão gia – ta đánh được, người đánh không được.

Tình huống này thường thường mà nói, sẽ có một vị công tử tao nhã từ trên trời rơi xuống, duỗi bàn tay thon dài trắng nõn ra, thăm tỉnh khản thiết hỏi: “Nàng không sao chứ?!”

Sau đó ta sẽ si mê ngây ngốc, vô cùng then thưng cầm tay hắn đứng lên, nhào vào trong lòng hắn...

Mà sự thật là ta sớm đã trải qua tuổi thanh xuân như vậy, còn bây giờ ta bụng đầy oán hận, như một oán phụ bất mãn nguyên rủa thần phạt đầy trời, xoa xoa móng sắt đứng lên, lại rơi vào dòng người, bị xô xô đẩy đẩy không biết đi về phương nào.

Đến lúc ta dừng bước lại, rồi cuộc phát hiện chỗ mình đang đứng.

Thuyền hoa Tam Liên bên bờ sông, chon hoa khôi nha!

Có nào nhiệt để xem!

Ta ném xuống mảnh lụa đỏ đã bị người ta giẫm đến nát nhừ đen như than – đây cũng coi như điểm báo trước là tâm nguyện của ta hoàn toàn không có khả năng được thực hiện – bước một bước dài hòa nhập vào đám đông xung quanh.

Thuyền hoa Tam Liên, chỉ nghe danh mà chưa hề được đích thân tới xem thử a!

Đây là nơi nổi danh nhất Lạc thành dễ tiêu tiền, không chỉ phục vụ cho nam nhân, mà còn làm ăn buôn bán vì nữ nhân nữa, nghe nói bên trong chỉ các cô nương bụng trà rót nước không thôi cũng đã có thể làm hoa khôi của những thanh lâu bình thường rồi.

Đây chính là điểm tốt nhất của Trấn quốc chúng ta, dân tình coi mới, nam nữ bình đẳng. Nam nhân cũng như nữ nhân, nếu có tiền có thể lực là có thể tam thể tứ thiếp, tam phu tứ hầu, có Bách Hoa lâu, cũng có Bách Thảo lâu, chỉ cần có tiền, mặc kệ người là nam hay nữ, là người hay là súc sinh... Dù sao đó cũng là ý như vậy.

Ta tuy rằng có năm vị thị lang, nhưng ta không có tiền, đây là sự thật. Cho nên người có tiền có thể ngồi ở chỗ thượng hạng mà đầu giá, còn ta dân nghèo cũng chỉ có thể chen ở xa xa nơi bờ sông mà xem náo nhiệt.

Ta đỡ lấy cái nón che tóc bị lệch vì chen chúc quá mạnh, lúc này vẫn là cải trang thành nam tử ra ngoài đi lại tương đối thuận lợi hơn, tuy rằng nói nam nữ bình đẳng, nhưng nữ nhân vẫn phải thận trọng một chút. Bình thường các nàng cũng sẽ không chen chúc với nam nhân như vậy, huống chi hôm nay là chọn hoa khôi, nữ nhân ít ai thích tham gia loại náo nhiệt này, thứ nhất là sợ đã kích chính bản thân mình, thứ hai là sợ bị người ta hiểu lầm là mình có sở thích đặc biệt.

Không bao lâu trên ba con thuyền kia truyền đến đủ thứ âm thanh vang vọng, lửa khói nghi ngút tận trời thấp sáng hơn nửa mặt sông, ta bật lấy lỗ tai, giữa đầu cười ngây ngô, lúc này ngoại trừ cười ngây ngô ra ta cũng không biết phải làm gì.

Dưới ánh lửa, ta rõ ràng nhìn thấy vị Đào Nhị công tử của nhà chúng ta – người mà nghe nói là đã về Bạch Hồng sơn trang lo công chuyện.

Lúc này Đào Nhị công tử toàn thân một bộ y phục bằng gấm màu xanh nhạt, tay cầm cây quạt bằng gỗ mun dát vàng, mày dài tận tóc mai, khí vũ hiên ngang, làn gió nhẹ trên sông thổi lên khiến những sợi tóc bên tai hắn phất phơ, thật là třeu chọc người ta mà.

Cô nương đối diện với hắn, cặp mắt tròn ngược như muốn lờ ra ngoài.

Đào Nhị hẳn vậy mà còn dám cười với người ta nữa...

Trong lòng Lão gia ta chưa lẽ, còn chưa hơn là ăn phải hạnh non nữa, hận không thể hai chân giẫm trên mặt hắn, in lại câu “Hàng riêng của Lý lão gia!”

Không được, ngực lão gia ta lại muốn đau nữa rồi, ta ôm ngực chen trở về, tuyền hoa khôi cái gì chứ, ta không thèm xem nữa.

Nhưng vừa mới rời khỏi đám đông ta liền hối hận.

Nương nó, dựa vào cái gì người được chơi kỹ nữ, còn ta thì không được ngắm! Thường ngày đi chơi thuyền hoa Tam Liên không mang theo ta thì thôi đi, còn dám giấu ta!

Có tiền gọi làm sao!

Ta quyết định!

Ta muốn đi ăn gà bá vương. *(ý nói là ăn gà chùa!)*

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thuyền hoa Tam Liên là ba chiếc thuyền hoa bỏ neo tại cảng, cửa chính của thuyền đối diện với đường cái, cửa sau là mặt sông, lúc này cuộc thi tuyền hoa khôi được tổ chức ở phía nhìn ra sông, người đến người đi đông như trảy hội, ngược lại phía bên này đường cái lại tương đối vắng vẻ.

Ta đi về hướng ngược lại, như một làn khói chạy đến cửa chính của thuyền hoa Tam Liên.

Đã quyết định đi ăn gà bá vương, tất nhiên là kêu càng nhiều càng tốt.

Lúc này là đang vào chung kết cuộc thi tuyền hoa khôi tối nay.

Tú bà chắc là thấy ta lớn giọng nên đặc biệt ra tiếp ta, thấy khối ngọc bội cổ giắt ngang hông ta, bà ta là người biết hàng, nhất định liếc mắt là nhận ra khối ngọc này của ta giá trị xa xỉ, lập tức đổi giọng, điệu bộ y như lão gia ta ngày thường giả vờ đau tim, cứ như thể ôi ôi kêu lên.

“Gọi cô nương đẹp nhất nơi này của các người ra đây!” Ta vỗ bàn một cái âm gọi “còn gà nướng nữa!”

Hiển nhiên là Tú bà bị câu nói này của ta làm chấn động một chút, không kịp hiểu gà nướng là cái gì, đợi bà ta hiểu ra, lại không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình. “Vị đại gia này, ngài nói ngài muốn gì chứ?”

Ta nhớ đến lời của sư phó, thất vọng khoát khoát tay. “Không ăn gà nướng nữa, nhưng ta đã rất lâu rồi không ăn thịt, người xem rồi tự xử đi.”

Tú bà ngân nga một tiếng, ám muội nháy mắt nãy cái “Lão thân rõ rồi, đại gia ngài chờ chút nha!”

Thế là ta ngồi gờ bát đĩa đợi món ăn, tú bà thực là khéo hiểu lòng người, không biết ở đâu mò ra được hai con gà nướng chính tông, không ăn cũng uống, gà nướng để trong bụng, sư phó để trong tim...

Hai bên đều có các cô nương xinh đẹp mọi rượu, ta vốn tính không uống, sợ một hồi trở về bị Yến Ngũ phát hiện, nhưng thâm nghĩ, chút nữa không có tiền trả cũng sẽ bị giải về, nhất định cũng sẽ bị phát hiện, gà nướng cũng đã ăn rồi, dứt khoát đã không làm thì thôi, làm thì phải làm cho đến cùng, tự mình rót lấy một chén rượu.

Dù sao là tại Đào Nhị sai trước, ta tốt xấu gì cũng chỉ hòa nhau một ván mà thôi.

Nghe như vậy, trong lòng ta liền thoải mái một chút, nghe một tràng tiếng bước chân phía trước vang lại, ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài, vừa xem...

Ta liền kinh ngạc đến ngây người...

Tiền cảnh chốn nhân gian a...

Thật nhiều muội muội xinh đẹp, quyền rũ có, thanh tú có, vừa quyền rũ vừa thanh tú cũng có!

Năm vị muội muội xinh đẹp đứng trước mặt ta, mỗi người mỗi vẻ dịu dàng mỉm cười với ta, ta còn chưa kịp cảm khái, đằng sau lại tới năm người nữa!

Năm vị ca ca, đệ đệ xinh đẹp...

Ta nện đất! Ta cao tường!

Ta chơi kỹ nữ thì còn được, nếu ta chơi kỹ nam mà bị bọn họ phát hiện, nhất định sẽ bị ăn sống nuốt tươi, ba tháng không hề biết mùi vị thịt là gì a!

“Người, người, người, người, người!” Ta chỉ một dãy người phía sau, thần tiên ca ca a, các người rất là đẹp, rất rất đẹp, nhưng tất cả ta không thể muốn a! Xin thứ lỗi ta không có khí phách, không dám, không cần, không thể. “Các người, các người, nữ ở lại, nam ra ngoài đi!”

Lúc này Tú bà vừa tới, nghe câu này của ta, cô quái nhìn ta một hồi, đến bên cạnh ta nói: “Đại gia, lão thân nhìn người vô số, liếc mắt đã nhận ra ngài là thần nữ nhi, sao lên thuyền hoa mà không muốn nam nhân lại muốn nữ

nhân? Chẳng lẽ ngài...” Bà ta lại lướt mắt thoáng qua ta một cái, âm muội nói: “Thì ra ngài có sở thích đặc biệt, thôi được, vậy để ta tìm cho ngài mấy cô nương khác nha.”

Ta suýt bị nước miếng của mình làm sặc chết, các cô nương đứng hai bên đều che miệng nhìn ta cười.

Ta nghĩ rốt cuộc ta vẫn là một người rất thuần khiết a.

Khoát tay áo, ta một mới nói: “Tùy tiện đi, đại gia ngồi đây ăn chút com uống chút rượu, hát vài bài là được rồi.”

Mấy vị tỷ muội nghe ta nói vậy mới ngồi xuống, ai nấy quả nhiên là cao thủ trong cao thủ, thổi sáo, đàn hát, thứ nào cũng biết, một bên rượu thơm món ngon, một bên nhan sắc mỹ miều, tạm thời ta đem bì kịch ”chờ một chút sẽ gặp” ném ra sau ót.

Mỹ thực trước mắt khiến ta nhanh chóng quên mất nỗi đau mất đi nửa con gà nướng lúc ban ngày, sau khi com no rượu say ta bên vuốt tay ra mò mò vị muội muội xinh đẹp kế bên, thật lẳng mìn, sờ thật sướng tay...

Vị cô nương này vẻ mặt chán ghét nhìn ta, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn mỉm cười, ta cong ngón tay ngoắc nàng lại gần, nàng bèn đưa lỗ tai đến.

Ta hỏi: “Nhà vệ sinh của các người ở nơi nào vậy?”

Cuộc đời con người có bốn chuyện vui, có người nói là tửu – sắc – tài – vận, có người nói là ăn – uống – đái – ỉa, lão gia ta đã hưởng thụ đủ mấy thứ trước, tất nhiên không thể miễn được một chút ngu cốc luân hồi. Đẳng sau là hai vị có thể hình khòe đẹp gấp mấy lần các vị muội muội xinh đẹp, các nàng mang tiếng là dẫn đường cho ta, trên thực tế là sợ ta bỏ trốn. Cũng thật là, vừa rồi ta náo loạn một trận như vậy, chỉ sợ ít nhiều gì cũng lên đến cả trăm lượng ấy chứ, nói nhiều cũng không nhiều, chỉ bằng một nửa cái bình hoa mà khi Tiểu Tam, Tiểu Tứ cãi nhau đã đập vỡ mà thôi, nói ít cũng không ít, dù cho một nhà bình thường com no áo ấm đến hơn hai, ba năm

Nhà vệ sinh trên thuyền hoa Tam Liên không gọi là nhà vệ sinh, nam nữ tách riêng ra, một bên gọi là Khê Phong, một bên gọi là Tiểu Tuyền. Ta đỡ lấy cái mũ trùm tóc, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, ta cái trang như vậy, người thường không có cặp mắt của tù bà, tất nhiên sẽ cho rằng ta là nam nhân, nếu ta đi nhà vệ sinh nữ, chỉ sợ chưa kịp coi áo tháo dây đã hù dọa một ghềnh cô rồi. Nhưng ta chính thật là nữ nhân, đi nhà vệ sinh nam...

Ta xoay người tiến vào nhà vệ sinh nam...

Chắc...chắc..., không thể kềm được đôi mắt của chính mình mà, ta trừng lớn cặp mắt mà theo lời Đường Tam nói là cặp mắt của kẻ trộm để đục khoét bốn phía. Không hổ là chốn tiêu tiền, nhà vệ sinh mà cũng tách ra giải quyết, hơn nữa ngay cả cái bồn cầu cũng mạ vàng. Ba căn buồng nhỏ nằm kế nhau có cửa bằng trúc che lại, trên nóc là cửa sổ mở ra bốn phương tám hướng, có thể nhìn thấy ánh trăng lẫn khói lửa, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng vỗ tay ủng hộ, tiếng đàn sáo...,trong đầu ta điểm lại vị trí của chiếc thuyền hoa này, lập tức có thể hiểu rõ, bên ngoài nhà vệ sinh này, mấy vị cô nương trang điểm xinh đẹp đang ganh đua sắc đẹp với nhau ngoài sông!

Chắc chắc!

Ta ló đầu xem căn buồng nhỏ kế bên, bên dưới núi thẳng xuống sông Lạc Thủy, nói cách khác...

Sắc mặt ta có chút trắng bệch. Loại chuyện này, biết là một chuyện, tận mắt thấy là một chuyện khác, nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu không về sau sẽ bị bóng ma tâm lý không dám ăn uống gì nữa.

Ta khó chịu nhìn cái bồn cầu, trong lòng suy nghĩ nên dùng như thế nào đây. Tuy rằng Hoàng đế Trần quốc ta đề xướng nam nữ bình đẳng, nhưng chỉ mỗi chuyện này thôi đã thấy không phải rồi. Tại sao nam nhân có thể đứng để đại tiểu tiện, còn nữ nhân lại nhất định phải ngồi xôm xuống thấp như vậy? (Hoàng đế: chuyện này mắc mớ gì đến ta, có ngon thì người đứng mà giải quyết đi!)

Ta vén vạt áo lên, hai chân rẽ ra, đứng trung bình tấn, ngồi chồm hồm không cao không thấp – tư thế này có chút khó khăn, người không thể ngồi quá thấp, bởi vì cái bồn cầu cao quá, cũng không thể đứng, bởi vì cái bồn cầu thấp quá...

Bên ngoài có lẽ là đến phiên vị cô nương nào đó hiển nghệ, từng tràng tiếng đàn đinh đinh đang đang như tiếng châu ngọc va chạm nhau vọng đến, ta nhón chân ngưỡng mặt nhìn qua cánh cửa trúc, lộ ra nét mặt đang vô cùng sáng khoái sung sướng.

Đứng vào lúc này, cửa bên ngoài bị người ta àm một tiếng dấy ra, một tràng tiếng bước chân dồn dập hướng về phía ta mà đến, cuối cùng gần ngay bên cạnh, người mới tới khẩn cấp vội vã đẩy cánh cửa trúc nhỏ ra một cái!

Ta a một tiếng hét thâm lên, bị cánh cửa trúc đập vào mặt, cả người ngã về sau, hai bàn tay cuống quýt chụp về phía trước, chỉ nghe một tiếng “Ồ?”, một tiếng “A...!” (chú ý dấu chấm câu), cái mông của ta theo tư thế bình sa lạc nhận ngả vào trong góc, còn không được may mắn có cái đệm lưng nữa a!

Tiếng đàn ngừng lại im bặt.

Duy kiến giang tâm thu nguyệt sắc.

Có lẽ là thấy ta vẫn y phục chỉnh tề – nói gì thì nói, một bộ y phục này của ta cũng rất là giá trị chứ bộ, hai vị nữ tử điểm lệ không khỏi phân bua thanh minh rồi kéo ta ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Cửa đều là mở dấy vào trong, chiều cao cánh cửa chỉ đến nửa người, như thế, nam nhân đều đưa lưng về phía cửa, xoay mặt vào trong mà thỏn thức. Bởi vậy, cửa không cần khóa cũng biết bên trong có người.

Mà chết tiệt, lúc đó ta lại đang dùng một tư thế khó khăn đi nhà xí, mặt đối diện với cửa, nửa ngồi xôm nửa khom lưng nên thân hình thấp hơn so với cánh cửa, tạo thành một ảo giác ”nơi đây không có ai”. Người đến có lẽ là vì khí huyết dâng tràn không thể nhịn nổi, cho rằng tiếng hạt châu mẹ hạt châu con này xuống mầm ngọc này là từ bên ngoài truyền tới, cho nên khí thế ào ạt đẩy tay một cái – bì kịch a!

Bên ngoài một tràng vỗ tay lẫn thanh âm ủng hộ vang lên, ta hai mắt hằm lẹ, vừa dấy vừa cầu véo nhắc nhở cái tên phía trên đứng dậy.

Nương nó! Nương nó! Nương nó!

Cuộc đời này của ta sai lầm lớn nhất là đi nhà vệ sinh nam mà còn không có khóa cửa!

“Người...” Người nọ đứng lên cũng có chút chật vật, ta thuận tay gạt một khối ngọc bội trên người hấn nhét vào trong lòng mình.

Ta đứng lên, sửa sang quần áo, may là mới vừa rồi hấn không thấy cái gì. Lắc mình bò ra phòng kế bên, ta đánh giá hấn từ trên xuống dưới vài lần. Tướng mạo cũng có vài phần tư sắc, không giống mấy vị tiểu quan phong trần mềm mại đáng yêu ở đây, người này cao lớn tắn lẳn, ánh mắt hơi kiêu căng vênh vào, chỉ là đi đứng nói năng có chút lỗ mãng, nhưng thật ra tương đối giống Đào Nhị – xem ra là một khách nhân đến chơi.

Ta đối với người này hảo cảm chưa có đã có ác cảm, hoàn toàn quên mất bản thân mình cũng là khách nhân...

Người đối diện cũng không may mắn gì hơn, hấn vỗ vỗ bộ y phục quý giá đạp đổ trên thân, cặp chân mầy nhũ lại có thể kẹp chết một con ruồi, nhìn hấn như vậy cũng có thể đoán là cả đời này hấn cũng chưa từng chật vật qua như vậy. Nghĩ đến đây, ta liền lấy lại thăng bằng, loại thảm hại nào ta lại chưa trải qua a.

Khỏe miệng giật giật, ta đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, nói: “Quên đi, ta không so đo với người, xem người gấp như vậy, mau thỏn thức chút đi.”

Vừa nói xong, ta nghĩ thôi thế là hòng rồi. Bởi vì hấn ngẩng đầu lên, lửa giận hùng hục trừng thẳng ta, nhưng mà lửa này chỉ mới chọt lóe lên, đã nhanh chóng bị nỗi khiếp sợ đè bẹp.

Hắn tiến lên một bước, cả kính nói: “Là người!”

Ta lui một bước, vội vàng nói: “Không phải ta!”

Hắn không dám tin híp híp mắt lại, như muốn nhìn ta cho rõ hơn. “Người là ai?”

“Ta là ai?” Ta theo bản năng che mặt lại, trong lòng cố nhớ lại coi có phải hắn là một trong những món nợ phong lưu thời niên thiếu của mình hay không.

Hắn lao đảo tiến lên hai bước, giọng run run nói: “Người là nàng, không, người không phải là nàng...”

Khỏe miệng ta giật giật, chẳng lẽ một cảnh hoa đẹp nhất như ta đã bị hắn hái xuống một đóa rồi sao?

Tên này hình người thối chó, đầu óc bị cưa kẹp sao?

Trong lòng ta thầm nghĩ nơi đây không nên ở lâu, xoay người muốn chạy, nhưng người nô đã kéo tay áo ta lại, không hiểu vì lý do nào đó, hắn lại thả ra. Sau đó ta nghĩ lại, chắc là hắn đang rất gấp a...

Lúc ấy ta vừa ra khỏi nhà vệ sinh liền chạy về phía trước, nhưng chạy một hồi cũng không thấy hai vị muội muội đã dẫn ta đến đây, ta nhìn nơi xa lạ trước mắt, trong lòng lộp bộp một tiếng: hay rồi, ta đã chạy lạc đường.

Nơi này, nói một cách đơn giản, chính là mặt sau của thuyền hoa, đi đến chút nữa chính là khán đài thi tuyển hoa khôi.

Ta khom lưng đi lại phía sau đài, thỉnh thoảng nghe được oanh ca yến ngữ, còn có giọng nam nhân là hết ứng hộ. Nếu người đã ăn cơm bá vương, giờ lại có một cơ hội chạy trốn bày sẵn trước mặt, người sẽ làm gì?

Trong lòng ta thật ra đấu tranh vùng vẫy ghê lắm, loại cảm giác này giống như ta ăn vụng mười con gà nướng mà sư phó lại không có thứ đãi, Đào Nhị không có nỗi giận, Đường Tam Kiêu Tử làm như không có chuyện gì xảy ra, mà Yến Ngũ thì vẫn cười tít mắt như cũ – như thế, Bão gia ta cũng sẽ rất mất mặt, giống như bị bỏ rơi vậy.

Yến Ngũ nói ta tiện.

Đúng là nói trúng tim đen.

Lúc này nên tiện hay không tiện, ta vẫn đang dửng dăng không quyết.

Chính vào lúc này, một thanh âm như sấm sét bùng nổ khiến ta giật cả mình.

“Phượng huynh sao đi lâu như vậy rồi mà còn chưa quay lại nữa?” Một giọng nói trầm thấp trong trẻo như rượu vang lên khiến ta vừa nhận nhạo vừa kinh ngạc.

“Chi sợ là trên đường gặp phải mỹ nhân nào đó nên bị mê hoặc rồi?” Một thanh âm khác vang lên vừa già nua vừa dâm dăng, nói xong câu đó hắn còn cười khùng khục lên, khiến ta nổi da gà da vịt toàn thân.

Gần mực thì đen, gần sơn thì đỏ, Đào Nhị người suốt ngày làm bạn cùng đám cận bá này, quả thật là ta cũng cứu không được người a!

Ta đau tim nhưc óc lắc lắc đầu, sau đó nghe thấy tiếng ghế ma sát trên mặt đất. “Ta đi xem xem, xin phép vắng mặt trong chốc lát.”

Không ổn!

Ta xem một chút địa hình, nơi này là con đường hắn phải đi ngang nếu muốn đến nhà vệ sinh, cả đoạn đường không có chỗ nào có thể che giấu, chỗ có thể ẩn nấp duy nhất chính là hai căn sương phòng bên cạnh – nhưng có khả năng bên trong có người đang làm việc a!

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc, ta cào tường!

Ta nhìn xung quanh trái phải một hồi, không kịp nghĩ nhiều, mở đại một trong hai cánh cửa xông vào trong – không đầy khoảnh khắc, ta liền bị ném ra, rơi xuống ngay giữa chỗ hành lang uốn khúc.

Lại một lần nữa mộng dĩ rồi ra sau theo thể binh sa lạc nhận...

Một đôi ủng màu đen đập vào mắt – kiểu dáng bánh bao như vậy, chỉ có Đào Nhị nhà chúng ta mới mang, nghe nói có thể tôn lên khí chất nho thương của hắn, ta nói: tầm xàm, vàng cũng giấu không được bản chất của cái bô.

Yến Ngũ nói ta mang ơn không báo đáp là có đạo lý, hắn đường đường là một Minh chủ vô lâm, là trang chủ của Bạch Hồng sơn trang, sàng khoái cấp trường kiếm đi tranh chuyện ân cừu trên giang hồ, giờ vì nuôi gia đình mà phải đi làm gán thương, hẳn nuôi là gia đình của ai đây?

“Là nàng?” Thanh âm khê cao vút, dấu hiệu này cho ta biết hắn có chút bất ngờ, sau đó bắt đầu mất hứng.

“Không phải ta!” Ta kiên quyết che mặt lại.

“Không phải nàng vậy là ai?” Hắn hừ hừ cười lạnh.

“Trừ ta ra ai cũng có thể!” Ta không có khí phách ôm lấy đầu, cảm giác được sau cổ căng thẳng, đã bị hắn xách lên, bị ép nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nếu như hai người cùng đứng trên mặt đất, ta chỉ đứng đến ngực của hắn thôi, ừ, tính giữa hai điểm, hiện tại chắc ta cách mặt đất khoảng hai mươi phân đi...

Ta đóng đưa chân, theo bản năng lộ ra một nụ cười lấy lòng, hắn cười lại một cái, đuôi lông mày hơi nhú, ánh mắt híp lại một cách nguy hiểm.

Không đúng!

Khí thế không đúng!

Con sấm sét lại một lần nữa bỏ qua đầu của ta (so sánh cái kiểu gì...), ta run lên bần bật, cơ thể chấn động mãnh liệt, khí thế vương giả tự nhiên trời dậy. Dồn khí đan điền, ta lạnh giọng nói: “Ta tới đây là để bắt gian! Đào Nhị, chàng lên giường ta đi dạo thuyền hoa.”

Ta thấy hắn nheo mắt, vô cùng hứng thú nhìn ta, ngân dài một âm “ừ”.

“Bắt gian tại trận, nàng bắt được cái gì rồi?”

Ta nghiêm túc nói: “Đào Nhị, chàng có động cơ phạm tội và điều kiện phạm tội, ta sợ chàng không kềm chế nổi làm đường lỡ bước sa vào cám dỗ, cho nên mới tới đây khuyên chàng hướng thiện.”

Đào Nhị nắm ta kê lại gần, nhú nhú mày, lại dang xa ra: “Nàng đi đâu mà toàn thân có một mùi là lạ.”

Ta cười hắc hắc. “Đại khái là mùi nam nhân đó.”

Lời nói ý vị thâm trường như vậy của ta, người chưa từng trải nghe sẽ không hiểu, lúc này, thông minh như Đào Nhị cũng nghĩ không ra vừa rồi mới có chuyện li kỳ phức tạp phát sinh trên người ta, thế là chỉ nghĩ ngờ nhieu mày nhìn ta, đôi đồng tử chuyển động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng người biết rõ tình hình rất nhanh đã xuất hiện.

“Đào Thanh...” Ta chỉ nghe được tiếng gọi này, thân hình liền bị quăng vào sương phòng bên cạnh, một hán tử cường tráng cả người cơ bắp cuộn cuộn quần áo lột ra được phân nửa thấy ta, khòe thét lên một tiếng: “Sao lại là người!”

Lúc này ta rất cần phải giải thích một tiếng.

Chương 5

Aizz, bị phá rồi mấy lần như vậy, cho dù có mạnh mẽ cỡ nào cũng phải bị liệt dương thôi.

Ta thật có lỗi cười cười với hắn “Các người cứ tiếp tục, tiếp tục...”

Sau khi mộng đứt ta tiếp đất bằng tư thế bình sa lạc nhận, ta ngồi trên mặt đất trầm tư trong khoảnh khắc, khẳng định giọng đó là của người mà ta đã gặp trong nhà vệ sinh nam, nhưng tại sao Đào Nhị lại ném ta vào sương phòng này? Là sợ ta gặp mặt tên kia sao?

Dù sao đi nữa...

Dù sao đi nữa cứ về nhà trước đã. Ta thật chán ghét mùi vị trên người mình lúc này.

Khi tú bà mang theo một bầy huynh đệ tỷ muội bao vây đánh giết xung quanh ta, ta vô cùng trấn tĩnh thản nhiên vỗ vỗ y phục, lấy một khối ngọc bội trong lòng ra – ngọc bội này rõ là thấy ẩm cả tay, nhưng tựa hồ kém hơn nhiều so với ngọc bội của ta.

Ta bình tĩnh nói: “Mới vừa rồi đi nhà vệ sinh bị rút hầu bao xuống hố, miếng ngọc bội này hẳn là đủ để trả chút tiền trà nước rồi chứ.”

Tú bà hai mắt tỏa sáng, cầm lấy ngọc bội trong tay ta, gắt gao nắm chặt, miệng nói liên thanh: “Đù, đù, đù...”

Ta được giải thoát ra khỏi Tam Liên thuyền hoa đi thẳng về nhà.

Nói thật, chẳng có gì vui, ăn thì không được ngon như đầu bếp ở nhà nấu, mỹ nhân tính về số lượng thì có nhiều một chút, nhưng về chất lượng, không ai bằng được mấy vị ở nhà ta. Người nói Đào Nhị này đi đến đó làm cái gì, cũng không biết là hẳn chơi người ta hay là người ta trả tiền để chơi hẳn nữa đây...

Cửa chính Lý phủ rộng mở, bọn hạ nhân vội vã nao loạn như sắp đi đâu đó, ta nghi ngờ vỗ vỗ vai của một người trong số đó. “Trong phủ xảy ra chuyện gì?”

Người nọ cũng không quay đầu lại: “Lão gia thất lạc.”

Ta giật mình một chút, giọng say sưa mặt. “Ta đâu có thất lạc a...”

Vừa nói vừa bước vào, Liên nhi vốn đang mang gậy gộc đi ra, vừa thấy liền mở to hai mắt dừng bước lại, lập tức nở nụ cười...

“Lão gia, người bắt chúng ta phải đi tìm một trận ra trò a!” Liên nhi nghiêng răng nghiêng lợi cười.

Ta rụt rụt càn cở.

“Liên nhi, nhiều người như vậy không phải là đang chạy trốn đó chứ...” Ta chợt dạ nói.

“Người xác định người không phải có ý bỏ trốn?” Liên nhi bày ra dáng điệu khùng bố y hệt vị chủ nhân đích thật của nàng, híp mắt uy hiếp ta.

“Chắc là tiếng pháo nổ quá lớn, ta không nghe tiếng người gọi ta...” Giọng của ta càng lúc càng nhỏ.

“Hừ hừ...” Liên nhi nắm cổ áo ta “Người tự mà giải thích với mấy vị công tử đi!”

Dọa chết ta sao?! Tam đường hội thẩm a!

Ta bắt quá đi chưa tới hai canh giờ, có cần như vậy không!

Cảm giác thành đạt vì được coi trọng và cảm giác tang thương vì bị áp bức quyền đi quyền lại trong lòng ta, ta lấy lòng nhìn nhìn sư phó. Sư phó rũ mí mắt xuống, quay mặt đi không nhìn ta. Hồngбет, ý cười giảm bảy phần!

Ta lại nhìn nhìn Đường Tam Kiêu Tử. Đường Tam tính tình tuy rằng nóng nảy một chút, nhưng ta biết, hẳn luôn luôn là người dễ mềm lòng nhất, nhưng hiện tại xem ra... đôi mắt sắc như dao của hắn lại càng sắc hơn một phần. Kiêu Tử lúc này lại có cùng ý tưởng đen tối như Đường Tam, vốn đã lạnh lùng, lúc này quả thực biến thành một băng điều mỹ nhân.

Yến Ngũ, ta thật không dám trông cậy gì vào hắn. Vừa cười vừa tiến vào, ta biết lỗ mũi hắn rất linh, vừa nghe mùi thảo dược là đoán được, cho dù là thuốc pha chế sẵn, hẳn vừa ngửi là có thể nói ra chính xác thành phần và cân lượng, đương nhiên đối với những mùi khác cũng vậy.

“Hừ? Chen lẫn xô đẩy trên đường cái, xem pháo hoa ở cự ly gần, ăn một bàn gà vịt tịch cá không dinh dưỡng, toàn thân hương son phấn, còn...” Về mặt Yến Ngũ có chút cổ quái. “Nàng đi Tam Liên thuyền hoa?”

Ta nhìn không được muốn cho hắn một tràng pháo tay, chỉ dựa vào mũi đã đoán ra những việc ta đã làm, những nơi ta đã đi qua, một chữ cũng không sai, chỉ thiếu duy nhất một điểm, không biết là vì hắn nể mặt ta hay là thật đoán không ra mùi trên thân ta là từ đâu mà tới.

Nhưng rất nhanh ta liền phát hiện, mấy vị thị lang đại nhân nghe đến bốn chữ “Tam Liên thuyền hoa”, sắc mặt ai nấy đều sầm xuống, nhiệt độ không khí bên trong phòng lạnh hẳn đi.

Ta ho khan một tiếng. “Ta đi chung với Đào Nhị nha.”

Mọi người giật mình một chút.

“Không tin các người xem nè.” Ta lấy ra cây quạt của Đào Nhị từ tay áo, thói quen thuận tay cầm đồ của ta thật khó sửa. “Ta thất lạc với Liên nhi, gặp được Đào Nhị, đúng lúc ta đói bụng, cho nên đi cùng Đào Nhị xuống Tam Liên thuyền hoa xem nào nhiệt.”

Nếu như nói đi cùng Đào Nhị, bọn hắn sẽ tương đối yên tâm hơn. Ta cũng đâu có nói sai, chẳng qua là sau khi lên thuyền hoa mới gặp Đào Nhị.

Nhưng Đường Tam lại đặt câu hỏi. “Không lẽ Nhị ca cho nàng ăn mấy món mặn có nhiều dầu mỡ sao?”

Nguyên tắc chính không phạm phải thì nguyên tắc nhỏ sẽ không sao. Ta thành thật khai báo: “Ta ăn vụng.” Chớp chớp mắt, nỗ lực nặn ra một chút nước mắt làm hốc mắt tron ướt hơn. “Ta đói...”

Đường Tam quả nhiên mềm lòng, thấy điệu bộ này của ta, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn, có một chút không nhẫn tâm.

“Đội Nhị ca về, hỏi hắn là sẽ rõ.” Yến Ngũ thêm vào một câu, lại nói “Xem nàng toàn thân mùi vị tạp nham, để nàng đi tắm rửa trước đã.”

Lỗ mũi Yến Ngũ quá linh mãnh, người lại có chút khắt khe, cho nên hẳn là người đầu tiên không chịu nổi. Nghe hắn nói như vậy, những người khác cũng không có ý kiến, ta như được đại xá, nhanh chóng về phòng tắm rửa thơm tho.

Liên nhi một tay dội thêm nước cho ta, một tay xoa xoa bờ vai của ta. Liên nhi của chúng ta thật là giỏi giang a...

“Lão gia, người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nên kềm chế thói ham chơi lại, cứ để bọn công tử vì người mà lo lắng, người nói có quá đáng hay không? Đêm nay thật không dễ dàng gì mới thuyết phục được Đại công tử cho người ra ngoài chơi, người lại gây ra chuyện như vậy, về sau bộ không còn muốn được đi ra ngoài nữa hay sao? Người tưởng người còn giống trước kia có thể bay lên trời chui xuống đất không gì không làm được hay sao? Người không nghĩ cho mình cũng nên nghĩ cho mấy vị công tử a...”

Đa đầu ta run lên tiếp thu giáo huấn của nàng, nghe nàng nói những lời này, trong lòng ta thật chua xót. “Liên nhi, lão gia biết sai rồi.”

“Lão gia, lần nào người cũng nói như vậy, chừng nào mới chịu chân chính sửa chữa a?”

Dừng cảm nhận sai, kiên quyết không sửa – tật xấu của lão gia ta thật cũng quá nhiều đi.

Nhưng muốn ta giảm mình trong tòa Lý phủ nhỏ bé này, còn không được ăn cái nọ cái kia, thật sự là khó chịu a, khó chịu đến nỗi mỗi đốt xương đều ngứa ngáy. Ta cảm giận nói: “Các người đây là đem chìm Hải Đông Thanh nuôi dưỡng như Hoàng Yến.”

“Ồ, ngài còn đòi làm Hải Đông Thanh sao!” Liên nhi vỗ trên vai ta một cái làm ta hét lên “Ngài nhận mệnh đi, làm lão gia của một đám người như vậy, ngài còn gì không hài lòng nữa?”

Đại công tử là Thừa tướng, Nhị công tử là Minh chủ võ lâm, Tam công tử là thiếu chủ Đường môn, Tứ công tử là thiếu chủ Âm môn, Ngũ công tử là Thần y. Nhưng những thân phận này đương nhiên là trước đây. Từ khi ở cùng ta, bọn hắn cũng đã “hoàn lương”, nhưng nghĩ đến người nào người nấy đều là nhân vật oai phong một cõi, thế mà lại vì ta rời bỏ giang hồ, trà trộn tại một tòa Lý phủ nhỏ bé này, cũng không biết nên nói là bọn hắn nuôi nết ta hay là ta nuôi nết bọn hắn.

Thôi được, thôi được, ta hạ quyết tâm, từ ngày mai trở đi sẽ làm một lão gia đàng hoàng tử tế, không để bọn công tử lo lắng vì ta nữa! (lần thứ một trăm tám mươi ba)

Ta xoay chân bước từ trong bồn tắm ra, Liên nhi giờ hai tay lên, mở ra chiếc khăn thật lớn bên giường, đang muốn bọc thân ta lại, cửa liền bị đẩy ra.

Trời, lại tới nữa!

Cái cửa này không biết là dựng lên để làm chi a!

Ta nghe bên ngoài có tiếng bước chân dần dần đi xa, mơ hồ còn nghe được vài chữ: “lạc đường... đợi lâu...”

Còn cụ thể thì nghe không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thấy người đến là Đào Nhị, ta gạt mình một chút, ngăn người ra, Liên nhi đã thông mình đem khăn giao vào tay Đào Nhị, lẳng lặng lui xuống, sau đó đóng cửa phòng lại.

Ta rửa mình một cái, yên lặng đi tới, kéo lấy khăn choàng kín thân mình.

Người nói tại sao nhiều năm như vậy rồi mà hắn vẫn không sửa đổi chút nào a? Ta thừa nhận, lần đó xông vào suối nước nóng của hắn là ta không đúng, nhưng cũng không cần vì vậy mà canh cánh trong lòng, năm ba lần thừa lúc ta tắm gội mà xông vào.

Nói đến mới nói, chuyện cũng không thể trách ta, lúc ta mới trà trộn vào Bạch Hồng sơn trang, nghe người trên giang hồ nói Đào Thanh – trang chủ của Bạch Hồng sơn trang nhân nghĩa vô song, ai mà ngờ hắn lại là người keo kiệt bủn xỉn “rắn sành ra mỡ”, đối đãi với hạ nhân cực kỳ hà khắc, ta vốn xuất thân từ phủ Thừa Tướng, được sư phó dạy dỗ, tuy rằng không tâm sinh ái khiết bằng sư phó, nhưng cũng không thể nhìn nổi không tắm rửa gì trong một thời gian dài.

Bạch Hồng sơn trang có một cơn suối nước nóng Phong Diệp ôn tuyền rất nổi tiếng, ta đã thêm muốn từ lâu, nhưng nghe nói chỉ có Trang chủ mới có thể sử dụng, ta nhịn không được thăm oán một phen, không thêm xem quỳ cù và thủ vệ ra gì, dùng kinh công tuyệt đỉnh lên đi lên từ sau núi, còn mang theo chút rượu để vừa tắm suối nước nóng vừa nhắm nháp chơi. Cũng không biết vì sao, uống một hời đã nằm bò trên tảng đá ngủ thiếp đi, đợi lúc ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã nghe có tiếng nước khoáng vang lên gần đó.

Phải biết rằng khi đó ta vẫn còn là “Hải Đông Thanh”, dù ngủ gục cũng che giấu khí tức rất tốt, nếu không phải vì say rượu mà ngủ, há lại không phát hiện ra khi có người đến suối nước nóng.

Lúc đó, y phục của ta lại để tận xa xa bờ bên kia, trong tay chỉ có một tấm vải trắng, trong đầu ta tính toán kỹ lưỡng: Đào Thanh – trang chủ Bạch Hồng sơn trang – nghe nói võ công đệ nhất trên giang hồ, kinh công cũng không kém chút nào, võ công ta mặc dù không chắc là cao hơn hắn, nhưng ta tự tin kinh công của mình nhất định không thua hắn. Ta có thể trong nháy mắt nhảy đến phía sau hắn, sau đó chụp lấy y phục bỏ chạy, tuy như vậy nhất định sẽ bị hắn phát hiện, hơn nữa còn thấy hết thân hình ta, nhưng chờ hắn kịp thời phản ứng lại thì ta đã nhảy ra xa bảy trượng, hắn muốn rượt theo ta cũng khó, hơn nữa ta nghĩ hắn chắc chắn cũng sẽ không rượt theo ta đâu, bởi vì hắn nhất định không giống như ta – không biết xấu hổ mà chạy khắp núi rừng với thân thể trần truồng như vậy...

Nhưng hắn nhất định sẽ nhìn thấy ta, mà trong tay ta chỉ có một tấm vải trắng, vấn đề là – che chỗ nào?

Ngực? Hay là phía dưới?

Trong lúc đầu sồi lờ bóng đó, ta không có thời gian suy nghĩ nhiều, ta lấy miếng vải trắng che mặt lại, gồng mình lên lấy dũng khí nhảy từ trong nước ra, chụp lấy y phục, xoay người bỏ chạy.

Trong màn sương mờ mờ hơi nước, về mặt Đào Thanh như không thể kinh hãi hơn, hắn theo bản năng nhảy ra khỏi mặt nước rượt theo – chuyện này khiến ta vẫn canh cánh trong lòng mãi cho đến tận sau này, hắn dựa vào chuyện này mà bắt ta chịu trách nhiệm, ta nói lúc đó chàng không rượt theo không được sao, chàng lại đuổi không kịp, còn nữa, ta cũng đâu có thấy cái gì đẹp a?

Lời còn chưa dứt, hắn đã xanh cả mặt “Hử? Không thấy cái gì đẹp hử?”

Được, cứ coi như ta nói vậy...

Lúc đó hắn đuổi theo, ta không lo hắn thấy ta sạch sẽ, nhưng bất quá ta che mặt, hắn làm sao biết được ta là ai? Nhưng người có biết là hắn có nhiều chiêu hèn hạ lắm không? Ấy thế mà triệu tập toàn bộ nữ tử từ mười ba tuổi đến hai mươi ba tuổi trong sơn trang đến coi quần áo để kiểm tra!

Tuy rằng hắn không có tự mình ra trận, mà là để bọn mama kiểm tra, nhưng như thế cũng đủ để thấy người này vô si cỡ nào rồi! Đương nhiên ta cũng không phải như đèn cạn dầu mà chờ chết, lúc đó ta vẫn nữ giả nam trang. Hắc hắc hắc...

Đừng tưởng ta nhớ lại lâu như vậy, thật ra chỉ như một phản gân cái nháy mắt mà thôi. Đào Nhị đoạt lấy cái khăn giúp ta chà lau thân thể, ta khó chịu xoay xoay người, hắn trầm giọng quát khê: “Đừng lộn xộn!”

Ta lập tức cứng đờ.

Quái lạ là hắn đột nhiên đứng đấy lại, nhanh chóng lau khô thân hình ta, rồi cầm y phục trùm lên người ta, ta lấy làm lạ hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng sợ hãi, không lẽ lại muốn thăm tra ta nữa?

Đào Nhị sắc mặt ngưng trọng “Chút nữa nàng biết liền.”

Hắn càng nói như vậy càng làm ta sợ hãi, cảm giác giống như sắp lên đoạn đầu đài.

Ta niu lấy cổ tay áo hắn, rưng rưng nói “Đào Nhị ca ca, ta biết sai rồi, chàng tha thứ cho ta lần này đi, lần sau ta không dám nữa!”

Sợi gân xanh trên huyết thái dương của Đào Nhị nổi lên, không nói tiếng nào.

Ta lại nghĩ đến tên tam tử quái lạ ở nhà vệ sinh nam, cẩn thận đề đặt hỏi: “Đào Nhị, nhà vệ sinh...Tên nam nhân đi cùng chàng là ai vậy?”

Về mặt Đào Nhị hơi cứng lại một chút, gương mặt như bị người ta bắt gian tại giường, tuy hắn che giấu rất tốt, nhưng làm sao thoát khỏi đôi mắt kim tinh của ta.

“Chỉ là một bằng hữu bình thường thôi.”

Theo kinh nghiệm của ta, hể người khác nhấn mạnh “bình thường”, tức là không hề bình thường chút nào.

Ta hử lạnh một tiếng, trong lòng chưa lẽ chưa kết. Đào Nhị a Đào Nhị, người có muốn ăn hoang cũng phải tìm thứ nào hơn người trong nhà mới được nha!

Mặc quần áo xong, Đào Nhị trực tiếp ôm ta bay đến Yến viên, ta thật ngạc nhiên, có cần gấp gấp như vậy không?

Trong Yến viên đèn đuốc sáng trưng, bọn công tử đều tụ tập ở đây. Bình bình lọ lọ của Yến Ngũ bày ra cả bàn, ta thấy hai mắt tròn ngược, nhanh chóng kêu thảm một tiếng.

Không phải ta chỉ đi thanh lâu một chuyến thôi sao? Có cần đối xử với ta như vậy không!

Yến Ngũ quay đầu nhìn ta một cái, bất đắc dĩ nói: “Nàng đừng mơ mộng những hình ảnh kỳ quái quái nữa, có được không? Ta chỉ là dịch dung cho nàng mà thôi.”

“Dịch dung?” Ta giật mình một chút “Tại sao phải dịch dung?” lại có chút thương tâm nói “chẳng lẽ các người chê ta không đẹp ...”

Lý Oánh Ngọc ta a, nói sao thì năm đó cũng là một cảnh hoa tóa hương mười dặm chứ bộ...

Kiều Tứ quay mặt đi than thở “Ngốc nghếch...”

Ta tủi thân nói: “Các người không nói, làm sao ta biết? Chẳng cũng biết là ta ngốc, đồ đến ta cũng đoán không ra.”

Đào Nhị nói: “Khuya hôm nay có người tìm đến nhà chúng ta, có thể hẳn sẽ ở lại đây một thời gian, người này thân phận phức tạp, năng ngàn lần vạn lần cũng nên tránh xa hẳn ra.”

Ta linh cơ chợt động, “Nhà vệ sinh... là cái tên bằng hữu bình thường ở nhà vệ sinh của chàng đó hả?”

Đào Nhị khẽ gật đầu, đôi mắt gắt gao nhìn chòng chọc ta. “Nàng tựa hồ rất có ấn tượng đối với hẳn?”

Đương nhiên có ấn tượng, một cuộc gặp gỡ trời long đất lở như thế, cả đời này chỉ sợ sẽ không có lần thứ hai. Nhưng chuyện này quan hệ đến danh tiết, ta tuyệt không thể tiết lộ, chỉ có thể hàm hồ nói: “Gặp qua một lần trên thuyền hoa, có chút quen mặt thôi.”

Không ngờ bọn họ nghe xong câu này của ta, dường như ai nấy đều bị dọa, toàn thể yên lặng một hồi, ta nghi ngờ nhìn chung quanh một lượt, bọn hẳn lại làm ra vẻ như không có việc gì cả.

Ta nháy xuống từ trên bàn, trượt đến bên cạnh Yến Ngũ “Trước kia chàng dịch dung không phải rất nhanh hay sao? Tại sao lần này lại phiền phức như vậy?”

“Mặt nạ đeo trong thời gian dài rất có hại cho da thịt, ta đặc chế cái này cho nàng, không những không làm tổn thương, ngược lại còn có thể bảo dưỡng da thịt.” Yến Ngũ hơi tự mãn.

Ta mò mò gương mặt của mình, lần da bóng loáng non mịn, y như quả trứng gà lột vỏ, công lao của Yến Ngũ là lớn nhất.

Không dấy một khoảnh khắc, mặt nạ đã được làm xong. Ta nằm thẳng trên giường, nhắm mắt lại mặc cho Yến Ngũ mân mê trên mặt ta, một lớp gì đó vừa mỏng vừa mát được đắp lên mặt. Những ngón tay linh hoạt của Yến Ngũ vẫn vẽ xoay ấn trên mặt ta, một lát sau cảm giác mát lạnh tan đi, mặt nạ dường như thấm vào da thịt của ta, hầu như không cảm thấy như đang đeo thứ khác lạ nào.

Yến Ngũ nhà chúng ta a, thật không hổ danh là bậc thầy về y thuật, làm đại phu riêng của ta quả thật là có hơi bị “dùng dao trâu mổ gà”.

Ta mở to mắt, sờ sờ mặt mình, cảm thấy chẳng có gì khác biệt so với lúc trước không đeo mặt nạ, soi gương xem xong mới lắp bắp kinh hãi.

Thật ra cũng không tệ, chỉ là màu da đen hơn, không thay đổi gì nhiều, chỗ kỳ lạ là khiến người khác cảm thấy rất bình thường, bình thường đến độ có quảng ra đường cũng không ai tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 7 by khanhdoan Một tiếng cười khẽ phảng phất trong lồng ngực truyền đến khiến lòng ta rung động. Hắn xoay người ngẩn ta lại, bắt lấy bàn tay đang lan man thám hiểm của ta, dùng thanh âm khàn khàn nồng đậm đục vọng nhỏ giọng nói: “Ngọc nhi, đừng nao loạn.”

“Sur phó, ta muốn làm việc không bằng cảm thú với ngài...” giọng ta ni non giữa môi và răng của hắn.

“Aizz...” Sur phó than thở “Đội thân thể của nàng khỏe hơn rồi hãng nói”

Ta buồn bực nói: “Thân thể ta đã khỏe hơn nhiều rồi...”

Nghe có vẻ như ta rất háo sắc, có phải không?

“Yến Ngũ nói khỏe mới được.” Bình thường ta làm nũng, chuyện gì sur phó cũng đồng ý, nhưng hề liên quan đến sức khỏe thân thể ta, hẳn liền một bước cũng không nhượng bộ. Hắn nguyên tắc như vậy để làm gì chứ? Đương nhiên, ta cũng là người có nguyên tắc, nguyên tắc của ta chính là không nói đến nguyên tắc.

“Yến Ngũ hẳn là ghen tị chúng ta, cố ý không cho ta hòa hợp cùng sur phó.” Hai chữ “hòa hợp” này ta dùng thật tinh túy biết bao nhiêu a.

Sur phó bất đắc dĩ cười cười, ánh nền mờ mờ tỏ tỏ càng khiến ta mất hồn, ta vươn cổ mổ lên môi hắn.

Người nói đi, để ở cạnh sur phó là thử thách ta hay là thử thách sur phó đây?

Đột nhiên ta chợt hiểu rõ nội dung tâm hiểm ác của Đào Nhị. Hắn không tin tưởng sự tự chủ của Đường Tam, giao ta cho Kiêu Tứ thì Đường Tam lại làm ầm ĩ lên, giao cho Yến Ngũ thì sợ hai người kia không phục, mà chính bản thân hắn thì lại bám theo tiếp đãi Phương tiểu Hầu gia, chỉ có mỗi một mình sur phó là vừa khiến hắn tin tưởng, vừa khiến những người khác phục tùng. Quan trọng nhất là... hẳn biết rõ ta đã nhận rất lâu rồi, còn cố ý đẩy dọa ta như vậy, làm bọn ta chỉ được nhìn nhau mà không được xơi mui gì nhau, Đào Nhị rõ ràng cũng đang ghen tức ta cùng sur phó a! Đào Nhị a Đào Nhị, ta hận chết người!

“Ngọc nhi ngoan...” Sur phó thấp giọng dỗ dành, ta vừa nghe được ba chữ đó, xương cốt liền tê dại, không còn sức lực để phản kháng, chỉ có thể lười nhác dựa vào lồng hắn. Ta biết, ba chữ kia là ma chú của ta.

Không cam tâm nhìn hắn một lần nữa “Một cái nữa được không?”

Sur phó bật cười nhìn ta, thấy hắn không phản đối, ta vội vàng nhào lên môi hắn, vừa hôn vừa cắn, sao lại có người có đôi môi mềm dẻo ngọt lịm như thể này chứ?

Ta thờ càng lúc càng dồn dập lên, lại bị sur phó nhẹ nhàng đẩy ra.

“Được rồi.” Hai gò má sur phó nhuộm hồng, hắn kiên khem đục vọng lâu như vậy, một khi đỏ mặt, thật khiến người khác không thể rời mắt ra được. Nghe giọng của hắn, chắc hẳn hắn nhận còn khổ cực hơn ta nữa.

Ta si ngốc nhìn hắn, cảm phẫn nói: “Ta bị thương ở tim, cũng không phải ở phía dưới, tại sao không thể làm?”

“Chuyện gì quá kích thích đối với tim đều không thể làm.” Sur phó nhéo chóp mũi của ta, khiến ta bật cười một cách ngớ ngẩn.

“Đã hơn nửa năm rồi...” Ta ôm eo của hắn, cong người dính sát trước ngực của hắn, nói.

Sư phó khẽ thờ tay vạch ngực áo ta ra, bên phải trái, chỗ trái tim, một vết sẹo cỡ mấy tấc trông thật khủng bố dữ tợn, là vết tích ta đã từng bị người ta một đao đâm xuyên thấu vào, nhờ có Yển Ngũ ta mới có thể sống sót đến ngày hôm nay.

Đầu ngón tay sư phó nhẹ nhàng vuốt ve trên vết sẹo, khe khẽ thờ dài.

Ngón chân ta cuộn tròn lên, ư ừ một tiếng, nỉ non nói: “Sư phó, chẳng dùng sờ loạn a, nếu không lát nữa đồ nhĩ thú tính đại phát, sợ không kềm được chính mình a.”

Sư phó khẽ cười, tâm tình bi thương tan biến mất, rút tay lại, giúp ta buộc lại y phục.

Ta thật rất tiếc a, nếu không phải sợ sư phó khổ sở, ta nghĩ cả đời này ta cứ không lên tiếng, để hắn mò cà đời cũng được... nghĩ đi nghĩ lại thấy thật không công bằng, tại sao hắn mò ngực ta mà tâm tư vẫn có thể thuần khiết, trong khi đó ta chỉ cần liếc hắn một cái đã cảm thấy dục hỏa đốt người, là hắn quá thành công hay là ta quá thất bại?

Sư phó vỗ vỗ lưng ta, nhẹ giọng nói: “Được rồi, ngủ đi.”

Ta chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một lát sau, ta lại mở to mắt ra.

“Sư phó, phía dưới của chàng nhìn khổ cực quá đi, hay là để ta dùng tay giúp chàng giải quyết...”

Sư phó: “...”

Trên đầu bị gõ một cái, ta u oán cúi đầu vẽ vòng tròn, cố nén không thờ tay đến sờ sờ ôm ôm thân hình băng cơ ngọc cốt kia nữa... Ta nhắm mắt lại ngủ không yên, trong đầu lại một lần nữa hiển hiện về mặt lúc mê ly của sư phó, về mặt như thế ta chỉ được gặp qua một lần, đó là lúc ta quá chén, còn hắn thì say đến nỗi đôi mắt lơ đãng mờ mịt, khiến người ta muốn ngủ mà cũng không ngủ được, lúc đó trên người hắn còn mặc một bộ triều phục màu đen có tay áo dài, sự trang trọng tương phản với sự mảnh liệt như thế khiến ta nhìn không được phải nổi máu...cầm thú lên...

Ta thừa nhận, lần đó là chủ ý của ta, hơn nữa là ta âm mưu đã lâu, bí mật nghiên cứu không ít Xuân cung đồ, khuê trung bí tịch, sau khi chuẩn bị đầy đủ, tự tin rồi mới ra tay, sau đó mới chứng thực được câu nói thường ngày của sư phó: đọc sách phải đọc đến tận cùng mới học được cái hay của nó, muốn biết chuyện gì phải tự mình thực hành mới khám phá ra cái tinh túy...

Sách bất lương dẫn dắt thiếu nữ thuần khiết lầm đường lỡ bước, rốt cuộc trót lỡ gây ra chuyện đó!

Lúc ấy hắn say rượu, còn ta say tình. Nam nhân không giống như nữ nhân, lúc nữ nhân động tình, cho dù sức lực mạnh cỡ nào cũng không sử dụng nổi, chỉ có thể hóa thành một ao xuân thủy, còn nam nhân, cho dù thường ngày vẫn vẻ nho nhã như sư phó, cũng trở nên mạnh mẽ bá đạo vô cùng.

Hai người đều chưa từng có kinh nghiệm thực hành qua chuyện đó, hắn thờ dòn dập hỗn loạn, khổ thân ta chịu không nổi nghiêng rặng nghiêng lợi, trong ánh nến nửa sáng nửa tối, tự coi bỏ y phục:

Xuân quang diễm cảnh mãn thất

Quyên hương ngọc dịch hoành lưu

Uyên ương tú bị phiên hồng lãng

Trương đễ ngâm nga ý du du...

(Dịch ý: Cá phòng trần ngập cảnh xuân tươi đẹp, quyên hương ngọc dịch tràn lan, chốn uyên ương đỏ thắm như sóng lượn, màn trường thong thả tiếng ngâm nga...)

(Sư phó phát khóc, câu thơ đứng đắn thì làm không xong, còn mấy thứ như vậy thì lại nhớ thật kỹ...)

Chuyện cũ không dám nhớ lại, chỉ có thể nói là vừa đau đớn vừa khoái lạc, hơn nữa lại có thể chứng thực một câu nói của người xưa: tự làm bậy không thể sống...

Sau khi tỉnh lại, tự cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn ân sư, ta mang thân thể đau đớn đầy vết xanh xanh tím tím, nhân lúc trời còn chưa sáng bên thềm cơ rồi khỏi phủ Thừa Tướng, chỉ để lại cho sư phó một vệt đỏ sậm trên giường đầy ám muội...

Aizz, sớm biết trong lòng chàng cũng có ta, cần gì ta phải tự mình chuốc lấy cực khổ? Chỉ cần cùng nhau nghiên cứu, hạnh phúc là chuyện của cả hai người, một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng, ta tội gì phải chủ động ép chàng hoan ái như vậy?

Rốt cuộc là vì da mặt sư phó quá mỏng, nuôi một tiểu súc cái không biết ngưng mười năm mà không biết, để bị sói con cắn trước mặt người.

Ta đột nhiên nhớ lại hai con sói con ta đã từng nuôi, nói ta còn sói hơn cả sói cũng không phải không có đạo lý, đại khái ta chính là một người có thuộc tính của loài sói, nhưng phải thêm một chữ nữa, đó là sắc lang, một con sắc lang đói khát...

Nghĩ đến đây bỗng nhiên ta chợt nảy sinh thắc mắc, kéo áo sư phó, ngửa đầu hỏi sư phó đang mơ mơ màng màng: “Sư phó a, năm đó chàng nhặt ta, có phải đã có dự định xem ta là nàng dâu nuôi từ tấm bé hay không a?”

Sư phó ngái ngủ, khẽ miệng khẽ nhếch lên trả lời một câu: “Ta tưởng nàng là bé trai...”

Sấm sét giữa trời quang!

Đội đã...

Ta nhếch nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười ngớ ngẩn...

Thật ra cũng có thể giải thích như thế này, sư phó vốn có tiềm chất đoạn tụ, lại bị một thiếu nữ mỹ mạo thiên chân khà ái là ta kéo về chính đạo, tuy rằng không phải nhất kiến chung tình, nhưng dù sao cũng là lâu ngày sinh tình – nhớ lại thuở ban đầu gặp nhau, muốn nhất kiến chung tình đối với ta quả thật hơi khó.

Ta nằm bên dưới hắn, cố ý xoay tới xoay lui trên chộc dục vọng của hắn, ta thích nhất là xem vị sư phó băng ngọc mỹ nhân này của ta hóa thành một hồ xuân thủy, nhưng hết lần này đến lần khác hắn kiên cường tự chủ khiến ta phải toát cả mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Năm ta bảy tuổi thì gặp được sư phó.

Ta tìm được hai con sói con trong một sơn động hẻo lánh, đoán rằng có lẽ cha mẹ bọn chúng đã bị người ta ăn mất, hai con sói con nhỏ xíu gầy teo như mèo trống vô cùng đáng thương tội nghiệp giương mắt nhìn ta, trốn trong góc phòng kêu ư ừ khiến ta rơi cả nước mắt. Bọn chúng còn có thể ra vẻ đáng thương với ta, còn ta thì biết ra vẻ đáng thương cho ai xem? Nhưng sau đó ta vẫn không ăn thịt bọn chúng, chủ yếu là vì bọn chúng quá bé, chỉ lớn cỡ bằng bàn tay, một con đực và một con cái, chứ cũng không phải vì ta lương thiện gì, chủ yếu là muốn nuôi bọn chúng lớn hơn tí nữa...

Long dong trời dật thêm hai tháng nữa, ta đã dùng bọ đến mức mất cả tính người, dắt theo hai con sói con nhỏ xíu gầy tong teo hú dài khi trăng lên hàng đêm, cuối cùng ta xem thật kỹ bí tịch ngũ gia phụ lưu truyền lại, hạ quyết tâm ra ngoài một chuyến.

Ta phải sống trước đã, rồi sau đó mới có thể làm người tốt, làm người có ích cho quốc gia, cho dân chúng!

Đây là một trong những quyết định sai lầm lớn nhất trong đời ta, bởi vì đối tượng lần đầu tiên ta cướp chính là sư phó của ta sau này – Thẩm Trang, Thẩm Đồng Ly.

Lúc đó sư phó được mười bảy tuổi, một mình lên kinh ứng thí, vô cùng bất hạnh bị ta cướp phải giữa rừng núi hoang vắng, trong tay ta gắt gao nắm chặt một con dao cùn sứt mẻ, lòng bàn tay toát mồ hôi, đôi mắt thẳng tắp nhìn chòng chọc vào gương mặt trắng nõn tuấn tú của hắn, trong lòng thầm nghĩ cả đời ta chưa từng gặp qua một người trông ngon lành như vậy, hú... hú —— không cần thận đã trót lỡ học tru theo sói ...

Sau này theo sư phó kể lại, hôm đó tiết trời Tam cửu giá rét, ta thân hình nhỏ bé gầy yếu tong teo, mặc một bộ y phục mỏng manh rách rưới, hơn nửa lại còn bần đến nhìn không ra là màu gì, ánh mắt hung ác nhìn chòng chọc vào hắn, giống như hai con sói con đối diện cặp mắt xám ngắt đứng sau lưng ta, nhưng lúc ấy nhìn ta còn giống sói hơn là bọn chúng... (ta vốn chính thật là sói mà!)

Giao thức ăn ra đây! – Lúc đó ta đã nói như thế.

Hắn nghe ta nói thế, sự kinh ngạc trong mắt dần dần thay thế bằng vẻ nhu hòa, mang theo một tia thương xót chằm chằm đi về phía ta, trong đôi mắt hắn, từ đầu đến cuối không hề có chút sợ hãi nào – dù sao lúc đó hắn cũng chỉ cho rằng ta là một tiểu hài tử dối thám mà thôi, căn bản không nghĩ rằng ta biết võ công. Nhưng hắn vẫn là một thư sinh kiên cường nhất mà ta đã từng gặp qua, thân thể nhìn qua rõ ràng yếu ớt như cành tơ liễu – chạm đến là gãy...

Hắn đi đến trước mặt ta, lúc đó trái lại là ta bị dọa, lui về phía sau một bước, ngã ngồi trên đất, hoảng sợ nhìn hắn, lấp ba lấp bấp nói: “Người, người đừng tới đây, ta sẽ giết người thật đó!” —— lần đầu tiên đi cướp nên có chút ngượng tay, thật đáng chê cười ...

Dù sao hắn cũng không coi lời hăm dọa của ta ra gì, chỉ thờ tay vào bọc hành lý lấy ra một cái bánh bao còn hơi ấm, đặt vào lòng bàn tay của ta. Bánh bao vừa trắng vừa mềm lại vừa thơm, bàn tay nhỏ nhỏ vừa bần vừa đen vừa gầy, ta giắt mình ngăn người trong chốc lát, đôi mắt lập tức tròn ngược, cảm bánh bao lên há mồm ra cắn lấy cắn đề. Hắn ngồi trước mặt ta, lòng bàn tay ấm áp đặt trên đầu ta, khẽ vuốt nhẹ, ôn nhu nói: “Ăn chậm một chút, coi chừng mắc nghẹn.”

Lúc đó nước mắt của ta liền rơi xuống...

Phiêu bạt hai năm, trước giờ chưa có ai tốt với ta như hắn, lúc còn nghĩa phụ, bọn ta vào Nam ra Bắc đều bị người khác khinh thị. Ta thật không hiểu nổi, tại sao nghĩa phụ cứ muốn ta trở thành người tốt, rõ ràng không có ai đối tốt với bọn ta cả. Ta nghĩ, có lẽ là vì có một ngày có thể gặp được một người như vậy, đối xử tốt với mình mà không cần được báo đáp lại. Dù cả đời được gặp một người như thế thôi cũng đủ rồi. Sau đó đi theo sư phó, hắn làm quan đến nhất phẩm, ta được mặc sức ăn vô số sơn hào hải vị, nhưng không thể nào so sánh được với cái bánh bao mà ngày đó hắn cho ta.

Ta không ngừng day dưa bám theo hắn, hắn mang ta vào thành, giúp ta tẩy rửa bùn đất, thay đổi y phục sạch sẽ, lần đầu tiên mái tóc bù xù như cỏ dại của ta được người khác cẩn thận chải chuốt, búi lên thành hai bím nhỏ. Sau đó, hắn dạy ta viết chữ đọc sách, dạy ta đánh đàn chơi cờ, tuy ta không học tốt một môn nào, không đem lại chút vinh quang thể diện nào cho hắn, thậm chí khi bọn câu tặc tự xưng là “nguyên làm tay sai môn hạ của Đông Ly” nhắc đến, không hề tỉnh gì nói ta là tiểu đồ đệ bất tài nhất của Thẩm tướng gia (bọn chúng chỉ vì ghen tị mà thôi!), nhưng hắn cũng chưa hề nói nặng ta một câu nào. Ta được đăng chân lân đẳng đầu, càng tỏ ra kiêu ngạo hơn, sau này nghĩ lại, lúc đó mình vì còn quá nhỏ tuổi, làm như thế chẳng qua chỉ là muốn chứng tỏ tầm quan trọng của mình trong lòng hắn mà thôi. Hắn không để bụng, chỉ mỉm cười ở cạnh bên mà nhìn, cứ ấm áp như gió xuân vậy.

Người đến cầu hôn hắn đồng đến nỗi giành giật muốn phá cả cửa mà vào, lại bị ta đá ra ngoài đến vỡ cả ván cửa. Sư phó đã sớm đến tuổi thành hôn, nhưng lại thoái thác báo là không có ý muốn cưới thế tử, người ta nói sư phó có vấn đề, đến ta cũng lo lắng là sư phó bị tên câu tặc Mặc Duy tự xưng là sư huynh của sư phó đã ru rê lôi kéo sư phó đoạn tụ theo hắn, thế nên ta mới nhất thời kích động, vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ, làm ra chuyện không bằng cảm thù như thế.

Thật ra ta vẫn luôn biết, tình cảm của mình đối với sư phó chưa hề thay đổi một chút nào. Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã muốn ăn hắn, nhưng từ muốn đến ăn thật không ngờ lại kéo dài đến mười năm như vậy.

Tên câu tặc Mặc Duy có một câu nói ấy vậy mà lại đúng, hắn nói với sư phó: “Đông Ly, chỉ sợ là người nuôi phải một con bạch nhãn lang rồi.”

Hắn nuôi ta lớn, cuối cùng lại bị ta tấp ngược lại, hơn nửa lại còn cắn xong rồi bỏ chạy, một lần chạy là mấy năm. Nghiêm túc suy nghĩ lại, lúc đó là vì bọn ta còn quá trẻ, chưa từng trải, ta nhất gan thuần khiết (còn mặt mũi nào nói thế...), hắn da mặt mỏng lại im lìm, hắn không nói, làm sao ta biết hắn nhiều năm nay thủ thân như ngọc như vậy là vì ta, đó giờ ta vốn luôn luôn không phải là người tự luyện...

Aizz, làm cũng đã làm rồi, ta chưa hề hối hận qua là đã ăn hắn hoặc là bị hắn ăn, chỉ hối hận là lúc đó chuẩn bị không chu đáo, lưu lại kỷ niệm không mấy tốt đẹp cho đối phương... Nhưng sư phó rốt cuộc vẫn là sư phó, hắn chưa hề ghét bỏ ta, các người nói đi, một sư phó tốt như vậy, ta có thể không yêu hắn suốt cả đời hay sao? Không chỉ đời này, mà kiếp sau ta vẫn sẽ yêu hắn!

Lý Oánh Ngọc ta sẽ đời đời kiếp kiếp yêu vị sư phó nữ nhân mỏng da dày thịt nhày!

“Sư phó, ta yêu chàng!” Ta kích động la lên một tiếng.

“Ngủ đi...”

“Ừm...”

Sáng ngày mừng hai của Tết Nguyên Tiêu, ta uể oải buồn bực nằm trong Thẩm viên nhìn lên bầu trời.

Người nói đi, nếu như có thể xơ mũi chấm mút chút chút đỉnh, cho dù bắt ta ở lại Thẩm viên mấy tháng không được bước chân ra khỏi nhà nửa bước cũng được, nhưng khổ nỗi lại không được làm gì, chỉ nhìn cũng có thể no sao?

Sư phó bị ta nhìn lâu, trên mặt đỏ hồng khiến chính ta cũng phải ngại ngùng, kết quả là giờ nhìn chay thôi cũng không được nữa.

Ta đã tạo nghiệt gì a!

Không đúng, không phải ta tạo nghiệt, mà là tên Phương tiểu hầu gia kia tạo nghiệt!

Ta vầy vầy tay gọi một tên hạ nhân lại “Người, kêu Liên nhi đến đây cho ta.”

Trong Lý phủ này từ trên xuống dưới đều là người của Đào Nhị, Liên nhi là tiểu nha đầu của ta, xin cho phép ta cười một chút, nàng ấy vốn chính là một trong những vị quan gia của Bạch Hồng son trang, nghe nói là một nữ ma đầu thủ đoạn độc ác nổi tiếng, hiện tại nàng chủ yếu phụ trách sinh hoạt thường ngày của ta, ta đối với chuyện này cũng không có nửa điểm hồ thẹn nào, bởi vì ta cảm thấy nàng thích ứng với vai trò mới này rất nhanh.

Không lâu sau, Liên nhi chậm rãi bước đến – trong phủ này không cho phép dùng võ công – đây là vì muốn chiều cổ đến tâm tình của người nừa tàn phế như ta mà nên.

“Có chuyện gì vậy lão gia a?” Liên nhi lên tiếng, giọng có chút bất mãn, giống như ta đã quấy rầy chuyện quan trọng gì đó của nàng.

“Tên Phương tiểu hầu gia kia thế nào rồi?” Ta hỏi.

Liên nhi nghi ngờ liếc mắt dò xét ta. “Người hỏi chuyện này để làm gì?”

Ta ho khan một tiếng. “Chuyện này rất quan trọng, ta không thể nói với người thường được.”

Dĩ nhiên Liên nhi không chịu lép vế. “Người có chuyện gì thì nói thẳng ra đi!”

Ta cười hắc hắc một tiếng. “Liên nhi, ta rất chán ghét cái tên này, người đuổi hắn đi giùm ta đi!”

Liên nhi tròn trĩnh mắt liếc ta, trực tiếp bỏ đi, ta vội vàng giữ chặt nàng lại: “Đừng, đừng, đừng, người đừng bỏ rơi ta a!”

“Lão gia, ta thật phải nói người a, cô nương nhà người ta mười lăm mười sáu tuổi lấy chồng, mười bảy mười tám tuổi cũng đã có hài tử, còn ngài đã đến tuổi này rồi, như người bình thường cũng phải có ba, bốn đứa con rồi, người có thể nào cư xử cho giống người ở độ tuổi làm mẫu thân có được không? Đừng có cả ngày nghĩ những chuyện vợ va vô vẩn nữa!”

Cho nên ta nói a, Liên nhi thích ứng thật sự rất nhanh mà, nếu không sao có thể thoát một cái từ một nữ ma đầu giết người không chớp mắt mà trở thành một mẹ già thích lái nhái như thế này được.

Ta mặt ủ mày ê tiếp tục giáo huấn. Ta cũng muốn sinh mấy đứa đó chứ, nhưng khổ một cái là không ai chịu phối hợp a.

Năm ấy lúc ta tròn năm tuổi, chính là năm mất mùa, nghĩa phụ từ trần, một mình ta ôm cuộn vô lâm bảo điển vô cùng quý giá ngàn vàng không thể đổi được nổi tiếng trong vô lâm đến vùng Giang châu đảo rẽ cây mà ăn, thật ra lúc đó với công phu của ta, trộm cắp không phải là vấn đề về thực lực, mà là vấn đề về nhân phẩm, nghĩa phụ đã dạy là phải làm người tốt, hải cốt của nghĩa phụ còn chưa lạnh, ta cũng không dám dễ dàng vi phạm lời răn của người, đợi đến khi ta quyết tâm bước vào con đường trộm cắp, bọn cầm thú trong phạm vi ngàn dặm gần đây đã bị người khác tận hạ thủ vì cường rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trong tiềm thức, ta không tin Đào Nhị sẽ phản bội ta, nhưng những chuyện xảy ra ngay trước mắt lại khiến ta có chút hoài nghi, từ khi gặp tên đoạn tụ Mặc Duy, ta không còn tin tưởng lắm vào tình hữu nghị thuần khiết giữa nam nhân với nhau. Thằng nhãi này nhất định là có chuyện gì đó giấu ta. Phương tiểu hầu gia vừa xuất hiện, hần liền ném ta vào sương phòng, dường như sợ bị Phương tiểu hầu gia phát hiện ra mối quan hệ giữa ta và hần. Phương tiểu hầu gia tới nhà ta tá túc, ta đường đường là lão gia thế mà phải tránh mặt người ta?

Đáng sợ nhất là – tất cả mọi người ai nấy đều biết, chỉ có mỗi một mình lão gia ta đây chẳng hay biết gì!

Thật ra ta chỉ muốn biết hần và Đào Nhị đang làm gì mà thôi.

Phương tiểu hầu gia thì có gì giỏi? Nhớ năm đó ta đại náo Quốc Từ Giám, tay đánh hoàng thân quốc thích, chân đá quan lại nhất phẩm đương triều, lúc đó không biết hần còn mặc tà lót màu gì nữa là!

“Liên nhi a, người nói thật với ta đi.” Ta nghiêm túc “Hôm nay tên Phương tiểu hầu gia đó đã làm gì?”

“Hôm nay Đào Nhị công tử tiếp Phương tiểu hầu gia đi dạo Tam Liên thuyền hoa, đến giờ còn chưa về.” Liên nhi nói.

Nghe xem, lại đi những chỗ phong hoa tuyết nguyệt như vậy, còn có thể có công chuyện đứng đắn gì chứ.

“Nghe nói ngọc bội gia truyền nhà Thái Tông hoàng đế ban cho Phương tiểu hầu gia bị đánh mất, cuối cùng lại tìm được trong thuyền hoa, dường như Phương tiểu hầu gia còn đang muốn tìm người nào đó...”

Nghe xem, ngọc bội gia truyền mà còn dễ rơi mất, dù để hiểu đây là loại công tử quần lụa ăn chơi trác táng đến cỡ nào a – ủa mà ngọc bội gì?

Ta lén lau một mớ mồ hôi, không ngoài dự đoán, hay là miếng ngọc bội đã bị ta thuận tay lấy đi?

Hóng bét, lại gây ra hiềm khích nữa rồi.

“Liên nhi à, còn mấy vị công tử khác đi đâu rồi?” Chuyện này ta không thể tự tay làm, chỉ bằng tìm một thanh kiếm làm, người phạm tục gọi là mượn dao giết người.

“Tam công tử đã ra ngoài rồi, Tứ công tử và Ngũ công tử đều đang ở tại vườn riêng của mình.”

“Vậy người... gọi Tứ công tử đến đây giùm ta đi.”

Trước kia Kiều Từ là đệ nhất cao thủ của Ám môn, loại chuyện như thế này hần làm là tương đối thích hợp nhất.

Nói đến Ám môn, thật ra cũng có chút liên hệ với Phương tiểu hầu gia.

Ám môn là một tổ chức cha truyền con nối do triều đình quản lý, chuyên huấn luyện ra nhất đẳng sát thủ để làm những chuyện mờ ám, xấu xa bẩn thỉu, bao gồm ám sát, trộm cướp, đương nhiên cũng có hộ vệ, bảo hộ những hoàng tử có thân phận cao quý. May là Phương tiểu hầu gia không thuộc loại hoàng thân quốc thích thực hệ, nếu không Kiều Từ sẽ vì bản năng nghề nghiệp, nhất định không chịu giúp ta việc này đâu.

Không lâu sau, Kiều Từ lẳng lặng không một tiếng động xuất hiện sau lưng ta.

Tật xấu của hải tử này thật là khó bỏ, cứ hay thích xuất hiện sau lưng ta, tuy hần không có chủ ý hù dọa ai cả, nhưng ta nhát gan, rất dễ bị kinh sợ.

Ta đẩy hần ngã vào chiếc bàn đá bên cạnh, lúc này sư phụ còn đang ngủ trưa, ta có làm chút chuyện mờ ám chắc cũng sẽ không bị phát hiện. Tìm một vị trí thoải mái trên đùi Kiều Từ ngồi xuống, ta cười títt nhìn hần. “Tứ nhi, lão gia đối với chàng có được hay không a?”

Về mặt Kiều Từ vốn đang nhu hòa, sau khi nghe được câu nói này của ta liền lập tức biến sắc, dần do một hồi, thành thật ngây thơ đáp: “Không thể tính là quá tốt.”

Ta gật gật đầu. “Vậy chính là rất tốt.”

Kiều Từ: “...”

“Lão gia có chút chuyện muốn chàng giúp, chàng sẽ không từ chối chứ?” Ta vẫn mỉm cười như cũ, cánh tay choàng trên cổ hần.

Tứ nhi nhà chúng ta a, thân hình thật là cân đối, cơ ngực cơ bụng rõ ràng, đây là do đã luyện tập từ nhỏ, nhưng trên cơ thể có đầy vết sẹo a, nghĩ tới là lão gia ta lại đau lòng. Người nói đi, hử dữ không ăn thịt con, cha hần sao lại có thể nhẫn tâm đối đãi nhĩ tử ruột của mình như vậy chứ?

Tứ nhi nhà chúng ta a, trưởng thành trong hoàn cảnh u ám như thế mà còn có thể sở hữu một tấm lòng nhiệt huyết tỏa sáng ngời ngời, không oán hận cuộc đời, thật là ông trời có mắt mà.

Ta dầm đuối liếc mắt đưa tình với hần, lắng nghe hần lên tiếng “Không giúp.”

Khỏe miệng ta cứng lại một chút. “Tứ nhi...”

Kiều Từ nghiêm túc nhìn lại ta “Đường Tam nói, chỉ có khi nào nàng muốn mượn dao giết người mới nghĩ đến ta mà thôi.”

Trái tim ta khẽ co rút, đau đến chết đi sống lại.

Có lẽ bị nét mặt ta dọa, Kiều Từ vội vàng ôm vai ta, khẩn trương hỏi “Nàng sao vậy?”

Ta cười cười, nói: “Không sao, Tứ nhi a, miệng Đường Tam có bao giờ nhả ra lời hay đâu, chàng đừng nghe hần. Hần là vì ghen tị hai ta thân thiết, ta hẳn có chuyện gì chỉ nghĩ đến chàng, muốn tìm chàng giúp đỡ, còn không phải là vì tin vào năng lực làm việc của chàng hay sao?”

Câu nói này dường như cũng không dụ được hần, Kiều Từ chỉ tùy tiện ừ một tiếng.

Aizz, người nói đi, hần như vậy không phải là cố tình khiến ta thương tâm hử thẹn hay sao.

Kiều Vũ – vị thiếu chủ đứng đầu Ám môn năm xưa, bất quá chỉ là một hải tử khiếm khuyết tình thương của mẫu thân, nếu không sao lại có thể dễ dàng bị ta xúi giục như vậy, cứ nghĩ đến những nỗi đau đớn mà hần phải chịu đựng khi thoát ly Ám môn thì trái tim này của ta lại bắt đầu chao ối đau nhói lên.

Aizz, không nghĩ nữa.

“Tứ nhi, chàng pha cho lão gia ta một ly trà đi.” Thôi, về chuyện này để ta nghĩ cách khác vậy. Trong năm vị công tử, Kiều Từ ít nói nhất, nhưng người càng ít nói thì trong lòng suy nghĩ càng nhiều. Hần chuyện gì cũng giấu trong lòng, làm ta chỉ có thể đoán mò, mà con người ta thuộc loại hơi hột thiếu quan tâm, thấy hần hay trầm mặc nên không lưu ý đến hần, đợi đến khi nhớ ra quay đầu lại thì bản thân mình đau lòng vô cùng.

Nhìn hấn đứng đôi bàn tay tinh thông thập bát ban võ nghệ mà vụng về pha trà cho ta, lòng ta chợt bình tĩnh lại.

Lần đầu gặp Kiều Vũ, hấn muốn bắt ta, thật lòng mà nói, ta không ngờ có một người thiếu niên có sức đột phá lần sức đấu tranh mạnh mẽ, kiên cường bất khuất đến như vậy, hơn nữa sức mạnh ý chí của hấn càng làm ta sợ hơn. Cạo xương trị độc, ta chỉ nghe người ta kể lại mà thôi, nhưng hấn đã cho ta thấy quá trình tàn khốc đó một phen. Từ Thực Trung đến đề đồ, ta chạy hấn rượt, đến cuối cùng hấn không đuổi theo nữa, ta lại không tự trọng chạy về tìm hấn. Cả đời này ta chỉ mắc sai lầm một lần như thế đã đủ rồi, nếu như lần đó ta không chạy về tìm hấn, chỉ sợ từ đó về sau sẽ không được gặp hấn nữa.

Kiều Tử đặt tách trà vào tay ta, ta than thở: “Ồi chao nóng quá!” Thế là gã phá gia chi tử này liền nghịch chuyển chân khí làm nguội chén trà giúp ta...

Khỏe mới ta khẽ run rẩy. “Tứ nhi, trà nguội ngắt như vậy uống không ngon...”

Hấn khẽ gạt mình, trên mặt dường như có chút lúng túng, ta nhìn không được, vươn tay đến sờ sờ mặt của hấn. Người ta nói hấn lạnh lùng hà khắc, lãnh đạm thờ ơ, thật ra cơ mặt hấn chỉ là có chút tê liệt thôi (nói kiểu gì...), nếu như từ nhỏ người đã bị người ta huấn luyện không được có hi nộ ái ố, hễ cười một lần là bị đánh mười lần bằng roi, mà là bị đánh đến gãy mười cây roi, nếu khóc một tiếng sẽ bị đánh gãy đùi – sau đó nói xương lại đánh tiếp. Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, người còn có thể biểu lộ tình cảm phong phú giống như ta nữa hay không... tất nhiên là tuyệt đối không thể rồi.

Trên đời này có lẽ cũng chỉ có ta cái loại người vô tâm vô phế, không biết xấu hổ này mới dám đến gần hấn – há có phải chỉ dám không thôi, mà còn quả thật là sung sướng hạnh phúc vui vẻ nữa chứ! Lúc ấy ta đã biết, dưới lớp trang phục đen tuyền này nhất định là một cơ thể khiến người ta phải phun máu mà.

Chỉ là không ngờ lại nhiều vết sẹo như vậy.

Ta thăm thò dài trong lòng. “Tứ nhi, chàng có nghe nói gì về Phương tiểu hầu gia không? Kể cho ta nghe một chút đi.”

Không biết có phải là vì ảo giác của ta hay không, thân hình Kiều Tử khẽ cứng lại.

“Ăn chơi trác táng.” Kiều Tử đưa ra một đánh giá hết sức chuẩn xác.

“Chỉ ăn chơi trác táng thôi sao?” Ta xoa cằm, trầm tư “Hấn có quan hệ gì với Đào Nhị?”

“Bằng hữu bình thường.”

Phụt...

Ta phun ra một hộc trà, Kiều Tử mặt không chút thay đổi cúi đi nước trà trên mặt.

Bốn chữ này gần đây rất thịnh hành sao?

“Tại sao Phương tiểu hầu gia lại tới Lạc thành a?” Ta hỏi tiếp.

“Xem thi tuyển hoa khôi.”

“Xì, quả nhiên là loại quần lụa ăn chơi trác táng.” Ta bĩu môi “Vậy chừng nào thì hấn đi?”

“Không biết.”

“Tứ nhi, có phải là chàng không thích hấn hay không?” Ta nháy mắt hỏi.

Kiều Tử gạt gạt đầu không một chút do dự.

“Vậy chàng nghĩ cách khiến hấn bỏ đi mau một chút được không?” Ta nháy mắt tiếp.

Kiều Tử khẽ gạt mình. “Giết hấn?”

Ta quên mất, cách Kiều Tử hay làm nhất để một người “bỏ đi” chính là cho hấn về châu trời.

Chuyện này nên cẩn thận một chút ...

Ta ngoắc ngoắc ngón tay, Kiều Tử kể lể tai lại gần, ta thấp giọng nói: “Ta cảm thấy hình như Đào Nhị có chuyện gì đó giấu ta, chàng có biết hấn giấu ta chuyện gì hay không?” Ta gất gao nhìn chòng chọc vào vẻ mặt của hấn, sự thật tỏ cáo cho ta biết: Đào Nhị quả nhiên có chuyện giấu ta, hơn nữa chuyện này Kiều Tử cũng biết.

Kiều Tử là người thật thà nhất trong phủ này, phản ứng của hấn căn bản lừa không nổi người thông minh như lão gia ta, nhưng muốn hấn nói thật cũng khó giống như muốn hấn nói dối, Đào Nhị nhất định đã căn dặn qua, không cho hấn nói. Đường Tam, Kiều Tử, Yên Ngũ đều bị Đào Nhị lấy bạo chế bạo mà trấn áp, cả đám đều gọi hấn là Nhị ca mà không để lão gia ta vào mắt. Sự phở không thích người khác gọi hấn là Đại ca, nói là như thế nghe quá giáng hồ, thế nên bọn họ mới gọi tên của hấn – “Đồng Ly”.

Đứng rồi, chuyện này Đồng Ly có biết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ta ngã vào lòng Kiều Tử, hấn khấn trương ôm lấy ta “Nàng sao rồi?”

Ta hơi thở mong manh hít mất lại nói: “Tứ nhi, lão gia hỏi chàng một chuyện này, chàng đừng lừa ta. Chuyện mà Đào Nhị giấu ta, có phải năm người bọn chàng đều biết hết hay không? Chuyện này có thể trả lời mà? Nếu như cả nhà đều đã biết, ta cũng sẽ không ép hỏi chàng làm gì nữa.”

Kiều Tử khẽ do dự, ta lại tiếp tục chao ôi...

Kiều Tử dẫn lòng. nói: “Lão gia, ta phải hỏi Nhị ca xem có được phép trả lời nàng hay không.”

Ta nôi gần, Nhị ca...Nhị ca, khi dễ ta muốn chết a! Ta bật dậy như cá chép bị đập đầu, véo hai gò má của hấn một hồi, mắt hấn chợt lóe lên, kinh ngạc trong chớp lát, sau đó rất nhanh khôi phục lại về bình thường, hai gò má trắng nõn của hấn bị ta chà đạp đến đỏ hồng lên.

Tìm ta lại đau nhói lên...chao ôi...

Kiều Tử thấy ta như vậy, rút cuộc hấn phản bội Nhị ca, chọn lựa trả lời. “Phải.”

Ta thất bại gãi tường, không có tường, gãi ngực của hấn.

Kiều Tử tuy là người thật thà nhất, nhưng rất có nguyên tắc, bức cung hấn vô hiệu, dụ hấn cũng không mở miệng, xem ra chỉ có thể tìm cách khác.

Ngồi hần huyền chuyện nhà với Kiều Tử một lát, ta đánh phá hấn đi mua chút đồ ăn vặt cho ta, cuối cùng nhớ ra một chuyện, ta gọi hấn lại hỏi: “Tứ nhi, chàng thích con trai hay con gái a?”

Thế là Kiều Vũ thiếu chủ lãnh khốc của chúng ta lao đao một cái, mặt dô tai hồng bỏ chạy.

Ồi, là ta sinh, cũng không phải chàng sinh, chàng thẹn thùng làm gì a?

Vấn đề này rất ác liệt, Liên nhi không nói ta cũng không nhớ ra. Năm nay ta cũng hai mươi một tuổi rồi, nếu như năm đó sớm tóm lấy sư phó, sau này cũng không đến nỗi lòi ra nhiều người như vậy, mà hiện tại ta và sư phó như đôi chim liền cánh cùng nhau bay lượn, hẳn làm Thừa tướng, ta làm nhất phẩm phu nhân, hai từ cũng đã sinh được vài đứa. Nhưng vốn không có nếu như, hiện tại ta có năm vị thị lang yêu quý, nếu sinh cũng phải sinh năm đứa. Hôn nữa loại chuyện này cũng không thể tính trước được, bởi vì không biết ai có tỷ suất nhắm trúng mục tiêu cao hơn ai.

Nếu ta sinh cho Đường Tam, Kiều Tử nhất định sẽ không vui, ngược lại cũng thế. Sư phó rộng lượng nhân từ, nhưng bản tính hẳn ngượng ngùng, số lần hỏi ít một chút, nếu không sinh cho hẳn đứa nào, ngoài miệng hẳn sẽ không nói gì, nhưng trong lòng tất nhiên sẽ khổ sở. Hẳn khổ sở, ta càng khó chịu hơn. Đào Nhị quả mạnh mẽ, ta không cần suy nghĩ giùm hẳn, nhưng nếu ta không sinh cho hẳn đứa nào, có lẽ nửa đời sau ta cũng không sống yên, vì thế ta phải nghĩ cho chính mình. Yên Ngũ cũng không phải người dễ chọc, hẳn rất có khả năng sẽ trực tiếp khiến ta không thể có thai.

Còn nữa, nếu như ta liên tiếp sinh ra hai hài tử đều là của sư phó, vậy còn mấy người kia thì biết làm sao? Dù sao hài tử là cốt nhục của ai, phải đợi sinh ra rồi mới biết...

Người xem, chuyện này phức tạp cỡ nào a.

Ta chóng má nhìn xa xăm thờ dài, buồn bực phiền não xoắn tóc...

Sau này, sự thật chứng minh là ta đã lo lắng quá mức.

Nhưng đúng lúc ấy, sư phó ở trong phòng lên tiếng gọi ta, ta cũng không rảnh để lo nữa.

“Sư phó...” Ta kéo dài âm cuối nhào vào trong phòng, sư phó vừa mới tỉnh ngủ, đang chải mái tóc dài mềm mại như gấm như nhung của hẳn, ta rất tự nhiên đoạt lấy cây lược gỗ trong tay hẳn. “Sư phó a, hôm nay đường như chẳng dậy sớm hơn ngày thường một chút.”

Chiếc gương thủy tinh do phiên bang cống nạp phản chiếu gương mặt cười tủm tỉm của sư phó. “Kiều Tử đã ghé qua đây.”

Không phải là câu hỏi, mà là câu tường thuật.

“Sư phó thật là thần thông quảng đại tại mất linh hồn a, không cần ra khỏi cửa cũng biết được chuyện bên ngoài, đồ nhi thật ngưỡng mộ ngài...” Ta còn chưa khen xong đã bị sư phó bắt đắc dĩ phất tay cắt ngang “Ngọc nhi, có phải nàng buồn chán quá hay không?”

Ta lắc đầu như trống bỏi “Không có, không có, ở bên sư phó, cả đời cũng không buồn chán.” Chỉ cần chàng cho ta hôn hít, sờ mó, ôm ấp...

Sư phó rũ mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: “Nàng nói thật lòng đó chứ?”

Ta dùng hết sức lực gạt đầu. “Tất nhiên là thật lòng!”

Sư phó cổ chấp, sau này ta ở chung với hẳn mới phát hiện ra. Sở dĩ hẳn chậm chạp không dám bày tỏ lòng mình với ta là vì lo lắng mấy điểm sau đây. Thứ nhất là vì tuổi tác chênh lệch, hẳn lớn hơn ta mười tuổi, thứ nhì là vì văn hóa sai biệt, hẳn cảm thấy ta và hẳn không có điểm chung, thứ ba là vì tính cách bất đồng, hẳn tĩnh ta động, hẳn văn ta võ. Ta đã từng nói với sư phó như vậy: chẳng không phải lớn tuổi, mà là thuần thực, năm đó chưa thành niên mà đã làm đến quan nhất phẩm, ai dám nói ngài không phải là trẻ tuổi tài cao? Còn nữa, người nhiều tuổi hơn sẽ biết cách yêu thương chăm sóc người ít tuổi hơn, sư phó chẳng hẳn rất cưng chiều ta, phải không? (sư phó đó mặt, quay đi, nhẹ nhàng gạt đầu). Văn hóa bất đồng cũng không phải chuyện gì lớn lao, rất nhiều chuyện, chỉ cần làm không cần nói, chẳng nói có đúng hay không? (mặt sư phó càng đỏ hơn). Tính cách của hai ta bổ sung cho nhau, âm dương điều hòa, chỉ cần chàng không để ý, ta cũng sẽ không để ý “chàng tĩnh ta động”. (sư phó thẹn quá hoá giận...)

Trái tim này của ta còn trong sáng hơn cả trần châu nữa a!

Lúc này ta cũng chân thành nhìn thẳng vào hai mắt của sư phó, có lẽ ý tưởng xấu xa trong lòng không thể che giấu được mà lộ ra, ban đầu sư phó còn bình tĩnh, sau đó từ từ gương mặt hồng lên, đôi mắt hẳn tựa hồ còn phát ra tia lửa.

Sư phó khẽ thờ dài, xoay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ nhẹ nói: “Uổng cho Thẩm Đông Ly ta đọc đủ thứ sách thánh hiền, dạy ra đồ đệ lại... như thế này” Tuy không nói tròn câu, nhưng ta cũng tự hiểu chỗ thiếu là hai chữ – lưu manh.

Ngai ngừng sờ sờ mặt, con người ta chẳng có ưu điểm gì, tính tình, hành vi chỉ dựa vào hai chữ “lưu manh” mà thôi, gọi nhất là mặt dày, lòng dạ đen tối, dựa vào bản tính lì lợm có chấp như cò đâm rẽ sâu xuống đất, ấy vậy mà tung hoành thiên hạ vô cùng thuận lợi, nhắc đến cũng là do ta có số mạng quá tốt, trước giờ chưa gặp ai lưu manh hơn ta.

“Sư phó, chàng cũng đừng khổ sở, ta lưu manh là vì trời sinh ra đã vậy rồi, không phải lỗi của chàng.” Ta an ủi hẳn.

“Dạy không nghiêm là lỗi của thầy.” Sư phó thản nhiên nói “Đấy đều là vì vi sư trước đây quá bận bịu về công vụ, đã sơ sót trong việc dạy dỗ nàng. Nếu trong khoảng thời gian này nàng không thể bước chân ra khỏi Thẩm viên, chỉ bằng chứng ta nhân cơ hội này ôn lại việc học đi vậy.”

Ta hít vào một hơi thật sâu, hết sức kinh hoàng, lập tức lui về phía sau ba bước, run giọng nói: “Sư, sư phó, chàng nói thật sao?”

Sư phó khẽ cười gạt đầu một cái “Sư phó có bao giờ lừa nàng chưa?”

Ta run rẩy như là rụng trong gió thu, cùng sư phó chong đèn thức khuya đọc sách, cảnh tượng như vậy tất nhiên là rất hay, nhưng với điều kiện là dễ ta chọn sách, bảo ta xem Đại Học, Trung Dung, Luận Ngữ, Mạnh Tử, còn không bằng cho ta xem Kim X Mai, Ngọc X Đoàn...

Sư phó quả nhiên là sư phó, hẳn không thêm để ý gì đến nỗi lòng đang kêu gào khóc thét của ta, rút một quyển sách từ trên giá sách xuống, khó khăn lắm ta mới ép mình nhìn hai chữ to đùng xẹt qua trước mắt – “Đại Học”!

Sách này ta cũng biết vài câu, dù sao cũng là giáo trình dạy học bắt buộc trong Quốc Tử Giám. Theo học trong Quốc Tử Giám, nếu không phải là hoàng thân quốc thích thì cũng chính là con cháu quan lại trong triều, chỉ có một mình ta tương đối đặc biệt, là đệ tử đích truyền của Thừa tướng đại nhân, đây là lần duy nhất trong đời sư phó đã thiên vị, cho ta đi cửa sau vào Quốc Tử giám là một nơi tràn đầy học giả uyên thâm, sĩ tử có trình độ vĩ đại – dôn ta vào vị trí “ta không vào địa ngục thì còn ai vào địa ngục”.

Thật ra đừng thấy ta ngày thường thô tục quá quắt, tốt xấu gì ta cũng biết chữ a, thi từ cũng thuộc được vài bài, chẳng qua không thể để cho sư phó biết xuất xứ của mấy bài đó được. Sư phó ta được tôn vinh là quốc sĩ vô song, văn chương đệ nhất, cao quý nhất đế đô này. Ta thân là đệ tử đích truyền duy nhất của hẳn, tất nhiên cũng không thể quá tệ, từ nhỏ cũng đã có chút tiếng tăm, chỉ bằng một bài thơ đã khiến lão sư trong Quốc Tử Giám phải tự thẹn không bằng mà học ba lít máu, chịu không nổi phải cáo lão hồi hương. Ta còn nhớ nôm na bài thơ đó như vậy:

Trẫm dừ tiền sinh giải chiến bào,

Phù dung trưởng nởn độ xuân tiêu.

Đăn sử long thành phi tương tại,

Tòng thư quân vương bắt tảo tiêu.

(Tạm dịch nghĩa:

Trẫm cùng tiền sinh cởi chiến bào

Màn phù dung êm ái đêm xuân

Lại làm cho rồng không bay nổi

Từ đồ quân vương chẳng tảo tiêu)

Thật ra bài thơ đó là của người khác, lúc ta ngủ gật mơ màng thuận tay sao chép lại, còn viết sai mấy chữ, làm sao nghĩ được là ý tứ của nó lại hoang đàng vô đạo như thế? Lúc ấy ta lập tức bị đá ra khỏi cửa Quốc Tử Giám, tội danh là làm hư lây Thái tử gia. Từ trên xuống dưới Quốc Tử Giám nghỉ phép ba ngày để ăn mừng, chỉ có duy nhất một vị tiểu huyên đệ tử vô lưu luyến không rời đối với sự ra đi của ta. Tên hẳn là gì nhỉ? Không nhớ rõ nữa, đại khái cũng chỉ là một tên Giáp đi đường nào đó đã ái mộ phong thái của ta. (xin để ta tự tuyến một chút)

Ta gạt mình nửa buổi, mới chậm rãi cười khổ nói: “Người làm sao hiểu được, ta không thể đánh lại...”

Nếu ta đánh lại, bọn họ sẽ đi tìm mẫu phi của ta gây chuyện.

Lý Oánh Ngọc khinh miệt xì một tiếng, buông tay ra, lui về phía sau một bước “Ta đương nhiên là không hiểu người sợ cái quái gì. Nếu có ai dám khi dễ ta, giờ ta nhện, nhưng tương lai ta nhất định từng ngum từng ngum cắn chết bọn họ!”

Khi nói những lời này, trong mắt nàng hiện lên sự tàn nhẫn, nhưng tức thì trong giây lát lại biến mất, nháy mắt lại trở về bộ dạng lười nhác, nụ cười như có như không.

Câu nói này của nàng vẫn khắc ghi trong lòng ta.

Nếu có ai dám khi dễ ta, giờ ta nhện, nhưng tương lai ta nhất định từng ngum từng ngum cắn chết bọn họ!

Nhất định nàng không biết là câu nói này của nàng đã thay đổi cuộc đời của ta. Những người nào đã khi dễ ta, khi dễ mẫu phi của ta, một ngày nào đó sẽ phải trả giá cho việc làm của họ!

Từ ngày đó trở đi, ta bắt đầu càng ngày càng gần gũi với nàng, bởi vì ngồi gần nhau nên càng quen thân hơn. Thật ra nàng cũng không phải là người lạnh lùng như vậy, nàng chỉ là lười giao tiếp với người khác. Nàng nói nhiều nhất là về sư phó của nàng – Thẩm Đông Ly. Chỉ khi nào nói về người ấy, nàng mới nở nụ cười thật tự đáy lòng, cả người nàng dường như tỏa sáng lên. Sau đó ta hiểu được, trong lòng nàng chỉ có mỗi một người là Thẩm Đông Ly mà thôi.

Trong lòng ta có chút cay đắng, có lẽ Thái tử cũng giống như ta, ánh mắt hần nhìn Lý Oánh Ngọc dần dần xen lẫn một thứ tình cảm khác, nhưng ta khẳng định là Lý Oánh Ngọc chưa hề để ý qua, trong mắt nàng, trong lòng nàng chỉ tràn ngập một bóng hình mà thôi.

Cũng có lúc nàng sẽ tâm sự với ta, ví dụ như về ngày đầu tiên đến Quốc Tử Giám, sở dĩ nàng để Chu thái phó đánh lên tay phải của nàng là vì nàng muốn sư phó của nàng đau lòng, nàng cố ý nhện đau cầm đũa, sư phó nhìn thấy nhất định đau lòng, sẽ tự tay dứt thức ăn cho nàng...

Nói đến Thẩm Đông Ly là nàng liền hào hứng phấn khởi lên, lên cười ha ha, tựa như hai con người khác nhau trong cùng một thân thể. Tóm lại, nàng là một người rất mâu thuẫn, rất kỳ dị, khiến người khác kèm không được bị nàng hấp dẫn, từng chút từng chút một rơi vào trầm luân.

Thái tử bắt đầu chịu khó tìm cách bắt chuyện với nàng, thậm chí còn tìm nàng chơi trò bịt mắt bắt dê... Lý Oánh Ngọc về mặt ngây ngô khờ gấu đầu. Nhưng ta biết, nàng nhất định sẽ không hành xử theo cách bình thường. Quả nhiên, đến phiên nàng tìm, nàng cũng trực tiếp bỏ về nhà... Thái tử trốn trong chum nước cá đêm bị nhiễm phong hàn, phần nộ vận hoi nàng, nàng khoanh tay vô tội nói: “Cũng đâu có quy định là không cho về nhà trốn a...”

Thái tử giận run cả nửa ngày, cuối cùng mới bỏ đi.

Lý Oánh Ngọc “vấn đốt vỡ nát“, “bại hoại thuần phong mỹ tục” rốt cuộc khiến Chu thái phó bất mãn chịu không nổi, bùng nổ vào một buổi sáng sớm.

“Lý Oánh Ngọc, bài tập ngày hôm qua người nhất định lại chưa làm phải không?” Chu thái phó kèm chế lừa giận nói.

Lý Oánh Ngọc mỉm cười nói: “Thái phó thánh minh.”

Khỏe miệng Chu thái phó khẽ co giật. “Người biết bài tập ngày hôm qua là cái gì hay không?”

Lý Oánh Ngọc khẽ gạt mình, quay đầu lại nhìn ta. Ta vừa mới tỉnh nhắc nhở nàng đã nghe Chu thái phó hét lớn một tiếng “Ngồi lại đang hoàng cho ta!” Sau đó lại nói với Lý Oánh Ngọc: “Nếu hôm nay người không thể chép lại bài tập ngày hôm qua, ta chỉ còn cách đuổi học người thôi!”

Lý Oánh Ngọc ngán ngơ, rủ mi mắt xuống trầm tư một lát, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Học trò vốn có làm bài tập, nhưng mới vừa rồi bị thái phó la nên giật mình quên mất, không biết có thể cho xem qua một lần nữa hay không.”

Chu thái phó hừ hừ cười nói: “Được thôi.” Nhưng lão vẫn không cho bọn ta nhắc Lý Oánh Ngọc bài tập hôm qua về cái gì, ta cũng chắc chắn là Lý Oánh Ngọc không biết.

Gọi ý duy nhất là quyền “Đại Học” trên bàn Chu thái phó.

Lý Oánh Ngọc móc trong bọc từ dưới bàn ra cuốn “Đại Học”, dưới ánh mắt của toàn bộ mọi người giờ từng tờ từng tờ một ra xem, rất nhanh đã giờ xong cả cuốn, ngẩng đầu nhìn vào mắt Chu thái phó, đề bút viết: ”Đại học chi đạo tại minh minh đức tại thân dân, tại chi vu chi thiện...” Một mạch viết xuống, ngẫu nhiên thỉnh thoảng sẽ ngừng lại vài chỗ, ngán ngơ một chút, rồi lại đề bút viết tiếp, càng về sau càng khó, nhưng vẫn cứng đầu viết tiếp.

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh.

Rốt cuộc, Chu thái phó hô lên một tiếng: “Đủ rồi, đưa đây!”

Lý Oánh Ngọc cười gượng hai tiếng, đem một xấp giấy thật dày trình lên, lấy lòng nói: “Chu thái phó, ông đừng đuổi ta đi, nếu không sư phó của ta sẽ giận, mà một khi sư phó của ta nổi giận, trong triều sẽ xảy ra chuyện nguy...”

Chu thái phó không thèm để ý đến nàng, hừ lệnh một tiếng, cầm lấy trang giấy lên xem, lúc đầu còn ngán ra, sau càng xem sắc mặt càng ngưng trọng, nhanh chóng đảo qua vài tờ cuối, đập xấp giấy lên bàn, thờ dài một tiếng nói: “Người về lại chỗ ngồi đi.”

Lý Oánh Ngọc như được đại xá chạy về chỗ ngồi lại, một lần nữa cầm lấy quyền “Đại Học” ngay ngay ngán ngán ngồi đang hoàng từ tể. Chu thái phó liếc mắt nhìn nàng, chậm rãi nói: “Hôm qua chép “Luận ngữ” đến chương thứ ba mươi, chút nữa nộp bài lên. Hôm nay chúng ta bắt đầu học “Đại Học”.”

Lý Oánh Ngọc ngán người, lúc này mới biết nàng bị Chu thái phó gài bẫy.

Nhưng rõ ràng nàng chép sai bài tập mà Chu thái phó vẫn cho nàng ở lại học? Ta vẫn ngồi bên cạnh nàng chứng kiến, khả năng đọc nhanh như gió, hơn nữa đã nhìn qua là không quên được, chép lại gần một ngàn năm trăm chữ trong cuốn “Đại Học” không sai một chữ, một học trò vẫn đốt vỡ nát lại có thiên tư hơn người như thế, Chu thái phó cũng chỉ đành thở dài một tiếng cho qua.

Từ đó về sau, Chu thái phó càng ngày càng để ý đến Lý Oánh Ngọc, dường như mơ tưởng đến việc bồi dưỡng tài năng cho nàng. Nhưng thái độ của Lý Oánh Ngọc lại qua loa cho có lệ, miễn cưỡng tránh né, không chút cầu tiến, cả ngày làm bạn với bọn công tử quần lụa ăn chơi trác táng, đầu đề chọi gà, bài bạc cá cược, thù đoạn ma mãnh tinh ranh, tiếng tăm không ít nơi đầu đường xó chợ. Trong giờ học Chu thái phó liên tiếp tỏ vẻ “bị tổn thương”, Lý Oánh Ngọc lại cười ngây ngô, tỏ vẻ mình “tiêu sầu giúp mọi người”, cứ như thế qua một năm, Chu thái phó cũng thất vọng bỏ cuộc.

Sau đó, Thẩm Đông Ly đảm chức Thừa tướng, chịu sự nhờ vả của Phụ hoàng, mỗi tháng tới Quốc Tử Giám dạy thay Chu thái phó mấy ngày, những ngày đó, Lý Oánh Ngọc đều rạng rỡ khác thường, hai mắt sáng ngời, cặp mắt xoay tròn trên người Thẩm Đông Ly, người sáng suốt nhìn là biết tại sao. Thái tử chưa hề chưa loét nói: “Điều bộ của Lý Oánh Ngọc cứ làm như chó gáp phản vậy.”

Lời này đến tai Lý Oánh Ngọc, không ngoài dự đoán, Thái tử bị đánh cho một trận sưng mặt.

Ta nói với Lý Oánh Ngọc: “Thái tử rất thích người.”

Nàng ngáy người ra một lúc, lúng ta lúng túng nói: “Không phải như chó gáp phản chứ?” Nói xong nàng biến sắc, khinh miệt xì một tiếng, giậm chân đùng đùng bỏ đi.

Nếu có một ngày Thái tử lên làm Hoàng đế, Lý Oánh Ngọc, cho dù người có giỏi cỡ nào cũng có thể tránh được lòng bàn tay của hần hay sao?

Ta dõi mắt nhìn theo bóng lưng xa dần của nàng, trong lòng có chút lo lắng, có chút bị tổn thương.

Không lâu sau đó, Lý Oánh Ngọc rời khỏi Quốc Tử Giám, cao hứng phấn chấn xếp hành lý, cùng Thẩm thừa tướng về mặt bắt đắc dĩ bỏ đi. Trước khi rời đi, nàng nói trong Quốc Tử Giám này, chỉ có ta là tiểu huynh đệ của nàng, ta cười khổ, không biết trả lời ra sao.

Không lâu sau nghe nói nàng rời khỏi Kinh thành, gặp Thẩm thừa tướng trong cung, ta hỏi thăm nàng, hần chỉ hàm hồ đáp lại mấy câu rồi vội vàng bỏ đi.

Thật ra lúc đó ta cũng có tin tình báo của chính mình, ta cũng biết nàng đi đâu, nhưng có những chuyện không đúng như tin đã nghe được.

Lý Oánh Ngọc từng nói, nàng mơ ước được làm một con chim Hải Đông thanh.

Hải Đông thanh, loài chim vương giả ở bầu trời phương Bắc, là vua trong các loại chim ưng, muốn xoải cánh bay trong đất trời bao la rộng lớn, không có cách nào bắt chúng, cũng không có cách nào thuần phục chúng. Còn Lý Oánh Ngọc nàng, chỉ nguyện dừng bước vì một người.

Lúc ấy ta nghĩ, thua bởi tay Thẩm Đông Ly, thôi thì ta cũng đành cam tâm tình nguyện.

Nhưng nếu như bên cạnh nàng, trong lòng nàng, còn có chỗ cho người khác, vì sao lại không thể chứa thêm ta?

Ta không cam tâm.

Mà người càng không cam tâm là Thái tử, hấn đã ra tay.

Chẳng qua hấn vẫn không biết—bộ ngựa bắt ve, hoàng tước rình phía sau.

Lý Oánh Ngọc, một ngày nào đó sẽ là của ta.

Ngay từ đầu, ta vẫn nghĩ rằng Lý Oánh Ngọc là một người rất hoạt bát vui vẻ, dù sao đứng bên cạnh vị quan Đại Lý tự kia, nàng cười sáng lạn như thế, cho nên Thái tử mới khinh thường hừ một tiếng “Hai kẻ ngốc”. Huynh đệ bọn ta lớn lên trong cung đã gặp qua rất nhiều mỹ nhân, dung mạo Lý Oánh Ngọc lúc đó tất nhiên chưa trưởng thành, không được xem là mỹ nhân, Thái tử nói nàng cười trông “ngốc” cũng không phải không có nguyên nhân. Nhưng rất nhanh bọn ta liền phát hiện, bọn ta sai rồi, sai vô cùng.

Vị quan Đại Lý tự kia vừa xoay lưng bước ra khỏi Quốc Tử Giám, bờ vai Lý Oánh Ngọc liền sụp xuống, khoe môi mím lại, tìm không ra một chút vết tích của nụ cười. Nàng nhìn theo bóng lưng vị quan Đại Lý tự, nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi xoay người, không để ý gì đến sắc mặt Chu thái phó, đi ngang qua mặt lão, tìm một chỗ tối nhất khuất nhất ngồi xuống, nằm bò xoải về phía trước, tựa cằm trên bàn, hai mắt vô thần nhìn về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Thật ra sự phở chí là sợ ta rảnh quá ra ngoài gây chuyện thôi.

Bị ép chép lại “Đại Học” một lần, ta vẫn về bàn tay đau nhức nghĩ, đây chính là không tin tưởng ta mà, ta thì có thể gây ra chuyện gì? Ta làm người trước giờ không hề gây ra phiền phức, chỉ là phiền phức thường thường tự tới tìm ta mà thôi. (Một trong những định luật vạn vật hấp dẫn của vai chính).

Ta bước ra ngoài cửa, vẩy vẩy bàn tay đau nhức gọi hạ nhân lại “Tới đây, nói chuyện với lão gia ta một chút coi!”

Sự phở hện người ta đi chơi cờ, chỉ có một mình ta ở thư phòng chép sách, thật là không công bằng.

Một hạ nhân có dáng vẻ người đi đường Giáp ôi một tiếng, đến trước mặt ta. “Lão gia ngài có chuyện gì phân phó?”

“Mấy ngày nay Tam công tử bận làm gì mà không đến thăm ta?”

Đào Nhị bị người ta quán lấy cũng thôi đi, Yến Ngũ hể đúng giờ thì đến bắt mạch, Kiều Tứ lạng lẽ đi tới đi lui, kỳ quái là Đường Tam thường ngày hùng hùng hổ hổ, thế mà liên tiếp ba ngày rồi không thấy hấn, hấn cũng không thêm đến thăm lão gia ta sao? Ta đương nhiên là không thừa nhận ta cảm thấy có chút mất mát, có chút nhớ mong hấn, thừa nhận rằng bị người coi thường còn khó chịu hơn nhiều so với cảm giác coi thường người, ta nghĩ ta chỉ là lo lắng hấn bị bệnh hoạn gì thôi.

“Tam công tử và Phương tiểu hầu gia tương đàm thâm hoan, hôm nay cùng đi Thục Trung tửu lâu rồi.” (Dịch ý: tương đàm thâm hoan = trò chuyện vui vẻ)

Xem thủ hạ của Đào Nhị kia, còn biết dùng thành ngữ bốn chữ nữa chứ!

Ta hừ lạnh một tiếng. “Đàm đạo thâm hoan, bọn họ đã nói gì với nhau?”

Hạ nhân Giáp ánh mắt koe lên, rõ ràng là biết một số chuyện không thể nói cho người khác biết mà! Không thể nói cũng không sao, người đừng xem lão gia ta là người khác là được rồi!

“Nói mau, nói mau, người có còn xem ta là lão gia hay không?” Ta trừng mắt ép cung hấn.

Gã sai vật Giáp nâng tay lên chùi mồ hôi lạnh, văng vẳng dạ dạ nói: “Lão gia a, chuyện này tiểu nhân cũng không biết, chỉ nghe được hình như là chút chuyện vui chơi giải trí gì đó, mấy ngày nay Tam công tử làm chủ, mới Phương tiểu hầu gia đi ăn khắp Lạc thành này.”

Ta kinh hoàng hít một ngụm không khí nói: “Trừ vui chơi giải trí còn làm gì nữa? Còn Nhị công tử đâu?”

“Nhị công tử phải lo chuyện làm ăn, không rảnh thoát thân, không gặp ai được.”

“Ý người là chỉ có Tam công tử đi cùng Phương tiểu hầu gia thôi sao?”

Gã sai vật Giáp gật gật đầu.

Ta không chỉ kinh hoàng, mà còn phẫn nộ nữa!

Phương tiểu hầu gia, nguy hiểm thật, dụng tâm hiểm ác thật!

Phương tiểu hầu gia là một tên công tử quần lụa, ngoại trừ vui chơi giải trí hẳn còn biết làm gì? Đường Tam nhà ta thì không giống vậy, dù gì cũng là thiếu chủ hậu duệ của Đường môn tiếng tăm vang dội, trăm năm mới có một, há lại có thể sa đọa theo tên Phương tiểu hầu gia này hay sao? Hơn nữa tục ngữ có nói, hể ăn no quá sẽ sinh dâm dục, hai người này một khi ăn uống no đủ, lại uống thêm chút rượu, đến lúc đó có làm ra chuyện gì hay không cũng khó nói lắm! Có vết xe đổ của lão gia ta trước mắt, ta làm sao có thể yên tâm để Đường Tam nhà ta gặm lên vết xe đổ được?

Ta dùng hết sức lực đập bàn một cái!

“Đau quá...” Ta ôm tay giậm chân, nước mắt ào ào tuôn rơi, gần quá quên mất là toàn bộ võ công của ta đã bị phế, hai bàn tay này giờ chỉ là tay thịt thôi, thậm chí đã sắp biến thành móng heo rồi!

“Người... người... người!” Ta tức giận ngắt đầu trừng mắt hấn, “Tại sao lại không đi theo hấn? Tam công tử thiếu cẩn thận, rồi bị người ta lên bàn đi mắt cũng không biết a!”

Gã sai vật Giáp cười ha ha. “Ai dám mua chứ...” Nhìn thấy ánh mắt giết người của ta, hấn đành ngậm miệng lại.

Ám khí và độc dược của Đường gia bảo có thể nói là song tuyệt, ngay cả lão gia ta năm đó cũng suýt nữa chết trong tay hấn. Vị độc lang quân yêu quý của ta vốn không biết là lòng người còn độc hơn bất cứ chất độc nào, cho dù Bạo Vũ Lê Hoa Châm có tình vi cơ rào cũng sao đề phòng nổi âm mưu tính toán của người đời chứ?

Tên Phương tiểu hầu gia này có thật là hạng công tử quần lụa không, hay là chỉ giả ngây giả dại, thật biết nhìn người mà!

Không được, không được, càng nghĩ càng thấy lo, ta quẳng bút đi, lạnh lùng nói: “Lão gia ta muốn ra ngoài, các người ai dám bếp xép đi mật báo...” Ta hung ác liếc một cái, thân hình gã sai vật run lên, ta hải lòng gật gật đầu, về phòng thay ra một bộ xiêm y bằng vải thô, kích động chạy thẳng đến Thục Trung tửu lâu.

Nương nó, đi ăn ngon cũng không thèm kêu ta!

Trong lòng ta biết rõ, gỏi sai vật kia trước mặt ta thì run rẩy, vậy chứ vừa xoay đầu đi là nhất định sẽ chạy đến ton hót bầm báo với Yến Ngũ ngay, ai bảo trong phủ này lão gia ta không có chút địa vị nào cả, dù sao ta cũng chỉ đánh chấp nhận số mệnh, giờ vấn đề sống còn là phải thỏa mãn con ghẻn trước đã, gà nướng ới gà nướng, đã nhiều ngày chưa gặp mĩ, thật là nhớ mĩ muốn chết a.

Thục Trung từ lâu là một trong những quán nấu món cay Tứ Xuyên nổi tiếng nhất Lạc thành này, ngoài cửa chính treo mấy xâu ớt to đùng như pháo Tết. Khẩu vị của mấy vị nhà ta khác nhau, sự phổ thích các món thanh đạm, Đào Nhị ăn là phải thật thịnh soạn, Tam nhi ăn cay, Tứ nhi không kiêng ăn, kén chọn nhất là Yến Ngũ, nhất định phải cân đối dinh dưỡng, ngay cả uống nước cũng phải uống nước từ Ngọc Tuyền sơn. Lão gia ta là dễ nhất, chỉ cần tùy tiện một hai con gà nướng giá hai mươi quan tiền, thêm một quan tiền nữa được gói ghém chu đáo để mang về.

Nhưng lão gia ta không ăn cay, cũng bởi vì ta không ăn cay, cho nên trên bàn ăn ở nhà ít thấy có ớt. Còn Tam nhi lại là người không cay không vui, thường ngày không ai ăn ớt chung với hắn, chắc hắn hắn cũng rất là cô đơn. Hắn vốn là trái ột hiền Thục Trung mà, giờ tới định cư ở Lạc thành này, là vùng biên giới giữa Trần quốc và Mãn Việt, nơi đây thức ăn lại quá ngọt, thật sự là làm khó hắn. Hôm nay đến đây tiếp đãi tên Phương tiểu hầu gia thối tha kia, hắn chỉ hân vui về không thèm nhớ gì đến lão gia ta.

Ta lăm bầm tức giận, cảm phần dằn dỗi đứa xuống bàn, có lẽ tên tiểu nhĩ đứng kế bên bị ánh mắt đặng đặng sát khí của ta dọa sợ, do dự một lát mà không dám tiến lên.

“Hai con gà nướng, nửa cân bánh bao.” Ta ném khối bạc vụn ra – đây là bạc ta tìm được trong phòng của sư phó, lão gia ta cũng thật là... không một xu dính túi.

Lúc này Đường Tam và Phương tiểu hầu gia đang ngồi trong một gian phòng trang nhã cạnh cửa sổ, cửa không khép, từ góc độ ta ngồi vừa vặn có thể nhìn thấy toàn cảnh bên trong – một cái bàn đồ chét, hai người nhìn nhau cười, quả nhiên là đàm đạo thậm hoan mĩ.

Ta vừa gặm gà nướng vừa nghĩ, rốt cuộc tên Phương tiểu hầu gia này là ai đây? Tại sao mặt mày lại quen như vậy?

Ban đầu nghĩ đến khả năng, đây không lẽ là môn đệ tình nhân hồi ta còn thiếu niên phong lưu, nhưng có làm qua hay không chẳng lẽ ta cũng không biết? Ta khẳng định là không. Nhưng nhìn điệu bộ hắn dường như là biết lão gia ta, đương nhiên cũng có thể là hắn nhận lầm, có khi chỉ là vì bộ dạng ta giống người quen của hắn thôi, mà tính cò bộ dạng hắn cũng giống người nào đó ta quen biết – có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Lại nghĩ đến về khác thường của mấy vị công tử ở nhà, lòng ta tựa hồ như bị vuốt mề cào trũng, vừa khó chịu vừa sợ hãi.

Lòng hiếu kỳ giết chết lão gia ta a!

Không được, phải đi nghe trộm một chút.

Ta ném khúc xương gà cuối cùng xuống, lặng lẽ mò lại gần căn phòng kia, nghĩ với khuôn mặt hiện thời của ta, cho dù là Đường Tam cũng có lẽ không nhận ra ta a, xoàng xĩnh bình thường, nếu không treo bảng hiệu thì ai biết đây là ta chứ.

“Nói đến chuyện đó cũng là do Phương mỗ tử mình không cẩn thận thôi, khiến Đường công tử chê cười rồi.” Phương tiểu hầu gia cười ha hả nói.

Dường như Đường Tam có uống chút rượu, thanh âm hơi cao hơn bình thường một chút. “Phương tiểu hầu gia đã nhận tại hạ làm bằng hữu, bằng hữu có chuyện, ta tất nhiên phải rút dao tương trợ. Bọn đạo tặc như thế, cho dù không phải vì Tiểu hầu gia, vì đạo nghĩa, cũng nên bắt hết bọn chúng, vì dân trừ hại a!”

Phương tiểu hầu gia nghe Đường Tam nói như thế, cười một tiếng nói: “Đường công tử nói vậy, nếu tại hạ còn giấu giếm nữa chẳng khác nào xem thường Đường công tử rồi.”

Đường Tam sang sảng nói: “Người và ta tuy mới gặp mà như đã quen lâu, còn kêu Đường công tử nữa thì quá xa lạ, nếu Tiểu hầu gia không chê tại hạ là người giang hồ, xin được gọi một tiếng Phương huynh đi!”

“Sao dám chê chứ?” Phương tiểu hầu gia rất biết nghe lời, kêu một tiếng “Đường hiền đệ”, thiếu chút nữa làm toàn thân ta nổi da gà da vịt lên hết.

Quả nhiên không phải gian trá tức trộm cắp, mới mấy ngày đã xưng huynh gọi đệ? Tam nhi nhà ta thật không cẩn thận gì hết, tên gia hỏa này rõ ràng chẳng tốt lành gì mà!

Lại nghe Phương tiểu hầu gia nói tiếp: “Hôm trước cũng là do ngu huynh đã không cẩn thận, trên Tam Liên thuyền hoa va chạm một nam tử, sau đó mới phát hiện ra không thấy ngọc bội đâu nữa, lúc trở về tìm thì phát hiện là ở trong tay tú bà. Sau khi gắng hỏi, mới biết là vị thanh niên nam tử đó đã cầm đề gán nợ, nghe bà ta mô tả, dường như không khác người mà ta gặp phải bao nhiêu.”

“Loại thủ pháp זו đây va chạm rồi móc túi ăn cắp này rất thường được dùng, nhưng Phương huynh cũng là người tập võ, sao lúc ấy không phát hiện ra một chút nào sao?” Đường Tam ngạc nhiên hỏi.

“Nói ra thật xấu hổ, lúc ấy trong lòng có vương mắc nên không để ý đến tài vật.”

Hắc hắc... sao hắn không nói thật là lúc ấy hắn bận đi nhà xí gấp nên không thể đuổi theo?

Ta nghe Liên nhi nói, hắn đã vận động người của quan phủ đi điều tra lục soát Tam Liên thuyền hoa, thậm chí còn cho người lặn xuống nước tìm, kết quả là tú bà phải tự ra đầu thú. Xem ra ngọc bội kia quả nhiên rất quan trọng, trộm sai người rồi a.

“Tên nam tử thanh niên kia Phương huynh còn đang tìm sao?” Đường Tam nặc cặc, giọng nói nhẹ hẫ đi “Có manh mối gì không?”

Phương tiểu hầu gia thờ dãi nói: “Thật ra đó là một nữ tử trẻ tuổi cái nam trang, dung mạo cực kỳ giống một vị cố nhân của tại hạ. Trong lòng tại hạ thật là chua xót, nếu vị cố nhân này lưu lạc đến nỗi trở thành một tên móc túi, cho dù ra sao tại hạ cũng không thể khoan tay đứng nhìn được.”

Đường Tam vỗ bàn mới kêu lên: “Tốt! Phương huynh quả nhiên là người trọng tình trọng nghĩa, tại hạ thật không nhìn lầm người! Chỉ có điều là biển người mờ mịt, người làm sao mà tìm được?”

Phương tiểu hầu gia khẽ cười nói: “Nàng chắc chắn là còn ở Lạc thành, chỉ có điều là Lạc thành này Đường hiền đệ quen thuộc hơn so với ta, còn phải thỉnh hiền đệ giúp đỡ. Tại hạ sớm đã vẽ ra chân dung của nàng phân phát ra cho người trong thành tìm kiếm, nhưng vẫn không có tin tức gì cả.” Ngừng lại một chút, nói với người bên cạnh: “Mau cầm bức tranh chân dung ta về đến đây.”

Một gỏi sai vật ăn vắn trẻ trung chạy đi, Phương tiểu hầu gia lại nói với Đường Tam: “Thật ra ta còn nghe tú bà nói, nữ tử kia gọi một bàn rượu và thức ăn, nhưng chỉ động mấy đĩa, duy chỉ có hai con gà nướng là nàng ăn sạch sẽ bóng loáng thôi. Ta nghĩ, nàng nhất định rất ưa chuộng đối với món đó, cho nên đã hạ lệnh, hễ có ai mua gà nướng, chủ tiệm đến báo quan sẽ có thưởng.”

Ta vừa nghe thấy giật nảy mình.

Đứng lúc này, sau lưng vang lại tiếng ồn ào.

“Chính là người này, hắn gọi hai con gà nướng!” Điểm tiểu nhĩ chỉ ngón tay vào ta, mếc vói cả bầy sai đại ca.

Xí, chỉ ăn gà nướng mà thôi, ta phạm phải tội gì a!

Lão gia gặp xui rồi.

Tứ chi ta cứng ngắc dán chặt lên vách tường, đầu óc choáng váng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sai đại ca cầm đầu cả bọn móc một tờ giấy trong lòng ra, vừa so sánh vừa đánh giá ta nửa buổi.

Ta thẳm nghĩ, cũng may là ta dịch dung, không giống một chút nào với người trong bức vẽ chân dung kia.

Không ngờ sai đại ca cất bức họa đi, nói với hai bên tả hữu: “Chính là nàng, bắt lại cho ta!”

Lúc ấy ta kinh ngạc đến ngây người!

Không lẽ tên này mất lửa người vàng sao, nhìn thấu lớp dịch dung của ta!

Hai vị sai đại ca một trái một phải tiến lên bắt lấy chân tay của ta, nghiêm túc nói: “Xin theo chúng ta về nhà môn một chuyến.”

Ta kêu to: “Oan uổng a! Ta phạm phải tội gì mà các người muốn bắt ta a!”

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc!

Lúc này, Phương tiểu hầu gia và Đường Tam bị kinh động nên bước ra ngoài phòng, nghe ra giọng của ta, mặt Đường Tam cứng đờ.

Phương tiểu hầu gia nhú nhú mày, bước đến trước mặt ta, đôi mắt đảo qua đảo lại trên mặt ta, quay đầu lại hỏi sai đại ca. “Hắn phạm tội gì?”

Sai đại ca hiển nhiên là nhận ra hắn, cúi đầu cung cung kính kính nói: “Bẩm Tiểu hầu gia, người này gọi hai con gà nướng.”

Quản chúng tò mò không hiểu chuyện đứng xem chung quanh ồ lên một tiếng giễu cợt vang dội.

Ngay cả Phương tiểu hầu gia cũng không nén được giận “Không phải người này, thả đi.”

Nhìn đi, Phương tiểu hầu gia quả nhiên là cặp mắt tinh tường có khác.

Sai đại ca do dự, ngập ngừng nói: “Nhưng mà... rõ ràng là...”

Tên người hầu đứng kế bên kéo ống tay áo của hắn, lúc này hắn mới chịu ngậm miệng lại.

Lúc ấy ta nghĩ, sai đại ca này nhất định là tính thông Nhận Cốt thuật thất truyền đã lâu trong dân gian, nhìn người không chỉ nhìn bề ngoài, mà là nhìn tận xương cốt, dù dịch dung như thế nào cũng vô ích, trừ phi got xương đi. (Thật ra là vì mắt của hắn có vấn đề...)

Sau khi hai vị sai đại ca thả ta ra, Phương tiểu hầu gia xoay người lại nhìn ta, mỉm cười nói: “Vừa rồi thật thất lễ, vị tiểu huynh đệ này có bị thương chỗ nào hay không?”

Ta xoa xoa cánh tay, khoe mắt lên liếc Đường Tam, nói nhỏ: “Không sao, không sao, ý thế hiệp người, cáo mượn oai hùm, hoành hành ngang ngược, đây cũng đâu phải là lần đầu tiên.”

Phương tiểu hầu gia giật mình, lập tức lúng túng cười hi hi, lấy ra một thỏi vàng ròng năm lạng đặt vào lòng bàn tay ta. “Xin tiểu huynh đệ đừng lấy làm phiền lòng.”

Trên tay trĩu nặng, đôi mắt ta tròn trắng...

Vàng ròng a, vàng ròng! !

Đây chính là tiền riêng của ta a!

Nhưng chỉ một giây sau, ta đau khổ xụ mặt xuống.

Đường Tam thấy hết rồi, xem ra tiền này có lẽ phải sung công quỹ thôi.

Tùy tiện cầm nén vàng bỏ vào ống tay áo, ta phờ phạc rũ rượi gật gật đầu, chuẩn bị lên đường về phủ. Không ngờ Phương tiểu hầu gia thấy ta “coi vàng bạc châu báu như mây bay”, lập tức nhìn ta bằng cặp mắt khác, nắm chặt cổ tay ta không chịu buông tay! (chỗ này chỉ do ta tự biến tự diễn)

“Nếu vị tiểu huynh đệ đây không chê, chỉ bằng ngồi xuống cùng uống với bọn ta một chén nhé?” Về mặt hắn tươi cười rạng rỡ, còn ta lại hận không thể cầm miếng ván đập vào bộ mặt của hắn. (chiều này thuộc loại thượng hạng chuyên dùng lúc rối loạn)

“Không được, không được, nhà có việc, ta phải về trước.” Ta khoát tay muốn chuồn đi, hắn lại càng sinh hứng thú đối với ta, ta không hề tự luyện thâm phản tích tâm lý của hắn, nhất định là hắn bị thần thái thể ngoại cao nhân “không ham tài vật”, “không chuộng quyền quý” “hờ hững vô tranh” của ta làm cho bất phục, cho nên sinh ra ý muốn kết giao!

Chuyện này thật khiến cho ta dở khóc dở cười, muốn chửi cặp râu nhẵn bị mù của hắn hết sức!

Lúc này Đường Tam kịp thời phản ứng, kéo Phương tiểu hầu gia lại nói: “Người ta có việc gấp, chúng ta cũng không nên ép buộc gây khó dễ cho người ta.”

Phương tiểu hầu gia tức nổi nhìn ta, nói: “Đường hiền đệ nói có lý, là do tại hạ đã đường đột mạo phạm.”

Ta nghe xong, tất nhiên là thừa cơ chạy trốn chết, nghe Phương tiểu hầu gia thờ dài sau lưng “Tại hạ rất đáng sợ sao? Vì sao tiểu huynh đệ kia tránh ta như tránh mãnh hổ vậy?”

Đúng là ta tránh hắn, nhưng cũng không phải vì có tật giật mình gì đó, mới rồi nghe hắn nói, dường như ta quả thật là “có nhân” của hắn, tuy là ta vẫn nhớ không ra, nhưng cần thận suy nghĩ lại, trí nhớ của lão gia ta cũng không tốt lắm, nhất là từ khi bị thương cho đến nay, hôn mê hơn nửa năm, lại điều dưỡng hơn nửa năm nữa, quả thật là có chút chuyện ta không nhớ rõ lắm. Mà lão gia ta thường hay quên nhất chính là chuyện thiếu tiền người ta, càng thiếu nhiều càng quên nhanh, thế cho nên bọn hạ nhân chẳng ai dám cho ta mượn tiền. Chuyện này cũng có chỗ không hay, chính là lúc người nào đòi nợ ta, hắn có tùy tiện mướn quan kê lên thành hai mươi quan tiền ta cũng không biết, bất quá ít hay nhiều gì cũng vậy, dù sao lão gia ta cũng không có tiền trả lại.

Phương tiểu hầu gia này xuất thân danh giá, trong nhà có tiền, chẳng lẽ là một trong những tên công tử tiểu tiền như nước ở đế đô năm nào đã bị ta mượn tiền qua? Hắn đuổi theo ta dai như vậy, chỉ sợ là ta thật đã thiếu hắn không ít tiền a.

Hèn chi ta vừa gặp hắn đã không có hảo cảm gì rồi, ai có thể có hảo cảm đối với chủ nợ của mình chứ?

Bây giờ hắn vận động lực lượng lớn như vậy đến tìm ta, sợ là ta quả thật thiếu nợ hắn rất nhiều a. Mấy vị công tử đại nhân nom nóp lo sợ như thế, chẳng lẽ bọn hắn cũng trả không nổi? Sổ sách của Đào Nhị ta đã từng xem qua, nhà lão gia ta ít nhiều gì cũng có cả trăm vạn lượng mà, sao lại trả không nổi?

Không lẽ ta thiếu hắn núi vàng núi bạc?

Hoảng hoảng hốt hốt suy xét, dọc đường ta cầm đầu mà đi, từng con số nhỏ nhặt vang lên trong lòng, tới tới lui lui chỉ có một chữ – thiếu!

Có thể có khả năng khác hay không...

Xem ra thời gian tới ta thật phải trốn tránh hắn rồi. Nghĩ như thế, ta lại bước nhanh hơn, thành lĩnh va vào ngực của ai đó, mùi thuốc xông vào mũi, là mùi vị của Yến Ngũ a.

Ta lui lại một bước, xoa xoa mũi, ai oán nói: “Yến Ngũ, chàng có thể đừng đưa cả ngực mình ra đập vào mặt ta như vậy hay không?”

Yến Ngũ khoanh tay ôm ngực, cười tít mắt nói: “Rõ ràng là nàng va vào ta, sao lại có ác nhân lên tiếng cáo trạng trước chứ?”

“Chàng biết rõ ta đang đi tới, thế mà chàng không tránh không né, cho nên là chàng đã va vào ta.” Ta hừ lạnh một tiếng, vòng qua hắn tiếp tục đi về phía trước.

Yến Ngũ chậm rãi bước đi bên ta. “Nàng a, học hành không chăm chỉ, mới được mấy ngày lại ăn vụng gà nữa, nàng là hồ ly đầu thai sao?”

Ta khoát tay “Không phải vậy, lão gia ta là họ hàng của loài sói, chẳng lạ nuôi lão gia ta như chó, chó bị ép quá cũng sẽ trèo tường a!”

Khóe miệng Yến Ngũ co giật “Là chó cùng rứt gậu.”

Ta gật gật đầu. “Ý nghĩa tương tự là được rồi.”

Yến Ngũ cười xi một tiếng “Nàng về mà giải thích với Đại công tử đi.”

Ta rụt rụt càn cò, ngừng lại trước cửa phủ. “Sư phó về rồi sao?”

Yến Ngũ vui vẻ nhếch miệng cười. “Chân trước nàng vừa đi, chân sau hắn đã trở về rồi.”

Ta chau một mớ mồ hôi lạnh, ừ à nói: “Không sao, sư phó rất mềm lòng, ta nhận lỗi là được chứ gì.” Nghĩ vậy, ta bèn nổi dũng khí bước vào cửa, Yến Ngũ thần nhiên đi sau ta, lúc ta một chân thò vào chính sảnh, hắn cười ha hả nói: “Nhị công tử cũng đã về rồi nha...”

Quá muộn rồi, Đào Nhị đang âm u sa sầm ngồi trong sảnh chờ ta tự thú.

Trong tất cả những người yêu ta, chỉ có Yến Ngũ là vẫn đối với ta vừa yêu vừa hận, ta nghĩ như thế không phải là không có nguyên nhân, hẳn không giây phút nào không muốn thấy ta gặp xui a.

Mà trước mắt ta quá thật gặp xui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ta nuốt xuống một ngụm nước miếng, bày ra vẻ mặt tươi cười nịnh hót chậm chậm chạy đến bên cạnh Đào Nhị.

“Đào Nhị ca ca, hôm nay chàng về sớm nha, sao không sai người báo cho ta một tiếng để ta ở nhà chờ chàng?”

Đào Nhị hừ lạnh một tiếng, rút lại tay áo bị ta nắm chặt. “Lão gia, lá gan nằng cằng lúc càng lớn dữ a!”

Ta khẽ run bắn bật lên nói “Trước giờ lão gia ta vốn nhất gan mà...”

Yến Ngũ cười xi một tiếng, đến bên cạnh ngồi xuống bụng lên một tách trà, vui vẻ xem ta bị gáo huân.

“Chẳng những nằng ra ngoài ăn vụng, còn dám trộm tiền nữa chứ!” Đào Nhị cất cao giọng “Không có ta ở nhà, nằng không kiêng dè gì làm càn như vậy sao!”

Ta càng vui đầu thấp xuống, nghe Yến Ngũ cười nói “Có người ở nhà cũng vậy thôi.”

Yến Ngũ a Yến Ngũ, sao chàng không đi chết đi a?

Đào Nhị hít thở sâu một hơi, buồn bã thờ dài “Lão gia, nằng có biết ta khổ cực như vậy là vì ai hay không?”

Ta gật gật đầu. “Vì ta, vì cái nhà này.”

Đào Nhị thờ dài tiếp. “Lão gia, nằng đã biết rồi, vậy sao không vì bọn ta mà làm một chút gì đó chứ?”

Ta quả thật là bị phấn đến mức rơi lệ mà...

Lão gia ta trộm của sư phó không đến một lượng bạc, ăn chỉ có hai con gà nướng nhỏ xiu, có vậy thôi mà xem bị bắt vào nhà giam, trở về lại còn bị Đào Nhị thẩm vấn, hẳn dùng tình cảm để làm ta cảm động, dùng lý lẽ để làm ta hiểu rõ, nếu ta thật thà thì được khoan hồng, nếu kháng cự thì bị nghiêm trị, từ nay phải bỏ gan tà theo chính nghĩa, cái là quy chính...

Không phải chỉ vì hai con gà nướng thôi sao!

U oán thờ dài, ta cúi đầu quay mặt đi, cho hẳn xem đỉnh đầu ta như cũ. “Đào Nhị, lời nói này của chàng cũng thật là nặng quá đi. Đùng vậy, chàng kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng mà lão gia ta một đồng tiền riêng cũng không có, một con gà nướng nhỏ nhỏ cũng không được ăn, lão gia ta hưởng phúc sao? Không có!” Vừa nói thế, ta hùng hồn ngẩng đầu lên nhìn thẳng hẳn “Lão gia ta cũng đâu có yêu cầu gì cao, mỗi tháng một lượng bạc tiêu vặt, mỗi ba ngày được ăn một con gà nướng!”

Trên danh nghĩa lão gia ta có đến mấy trăm vạn lượng bạc, chẳng lẽ chỉ một chút tâm nguyên nhỏ nhoi như vậy cũng không thể thực hiện được sao?

Vàng bạc, tiền tài, châu báu a, không lẽ chỉ là hoa lá, phù vân hay sao!

Về mặt Đào Nhị cứng ngắt, nửa buổi cũng nói không nên lời. Yến Ngũ giễu cợt nói “Đào Thanh à Đào Thanh, chẳng lẽ người trúng bẫy của nằng?”

Ta nghiêm trang nhìn Đào Nhị, nói “Nghe chưa, hẳn nói câu nhảm của chàng chắc mù rồi mới nhìn trúng ta kia.”

Mặt Yến Ngũ lập tức cứng đờ.

Ta quay đầu lại nói với hẳn: “Chàng cũng đừng có đắc ý, câu nhảm của chàng cũng chưa chắc tỏ hơn ai.”

Yến Ngũ ngáy người ra một lát, thật lâu sau hừ lạnh một tiếng, mặt từ từ đỏ lên, lầm bầm nói: “Thật là vô sỉ, ta nhìn trúng nằng sao?”

Nói thật, về đêm này ta cũng không dám mười phần xác định, bởi vì ta luôn luôn không phải là người tự luyến, không tự luyến chính là vì ta sợ mình sẽ không chịu nổi sự thật là Yến Ngũ chính ta không phải vì ghen ta yêu sư phó, mà là ghen Đào Nhị yêu ta. (xin ti mi đọc kỹ câu này). Dù sao tình cảm giữa hẳn và Đào Nhị rất thâm hậu, Đào Nhị xem như là nghĩa huynh của hẳn, hẳn lại làm y sư riêng của Đào Nhị rất nhiều năm, sau này mới chuyển đến phục vụ ta.

Lúc đầu ở Bạch Hồng sơn trang khi nghe nói đến nhân vật có cái tên Yến Ly này, ta hoàn toàn không ngờ rằng sau này mình sẽ có quan hệ gì với hẳn, kết quả là chẳng những có quan hệ với hẳn, mà còn là quần quít không rời...

Từ tế mà nói, hẳn hoàn toàn vô tội, mọi việc hết thảy là do lỗi của ta. Lúc đó ta vì trốn tránh sự đuổi bắt của Đào Nhị mà vào nhầm phòng thuốc của Yến Ly, không ngờ lại không cẩn thận làm đổ hết thuốc của hẳn, lúc ấy hẳn tái mặt, chỉ trầm mặc trong chốc lát rồi dùng đũa nổi giận, dùng Tiểu Cẩm Nã thù tấn công ta!

Tất nhiên ta không phải loại người có thể dễ dàng bị người khác bắt lấy như vậy, nếu không sao lại tự xưng là Hải Đông thanh. Dưới chân ta chuyển động, sử dụng vài chiêu Mê Tung bộ vút qua người hẳn, có lẽ hẳn cũng không ngờ thân thủ ta cao siêu như vậy, khẽ gạt mình một chút rồi lập tức ra đòn sát thủ!

Lúc ta thấy tay hẳn vươn đến liền phát hiện có điều không ổn, à mà không thể không nói một chút về tay của hẳn, quanh năm suốt tháng tắm trong dược liệu nên mùi thuốc sớm đã thấm vào tận xương, khi nhোáng lên một cái trước mặt ta, ta liền cảm thấy tâm thần rung động, tự nhiên phát sinh sợ hãi, nếu rui hẳn thò tay vào trong áo móc ra thứ gì đó, chỉ có thể là một trong ba khả năng sau đây: một là độc phấn, hai là ngân châm, ba là ngân châm tẩm độc phấn.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra thì nhanh, lúc chân hẳn phóng qua, ta liền quyết định tiên hạ thủ là cường, vờ quét chân tấn công đùi hẳn, đợi hẳn lui về phía sau nửa bước, ta thừa cơ móc “Nửa Bước Điền” trong áo ra vẩy vào mặt hẳn, hẳn không hề phòng bị, không ngờ ta có chiêu này, lập tức hít vào một hợng, về mặt ngân ngọc, sau đó lập tức đỏ lên, cắn răng giận dữ nói: “Người! Vô sỉ!”

Ta liền cảm thấy vô cùng bức bối, tự nhiên bị chửi cũng có chút khó chịu chứ, chẳng qua ta chỉ là tiên hạ thủ là cường thôi, hà có gì mà mồm miệng làm tổn thương người ta chứ? Lúc ấy ta vẫn là một thiếu nữ mới lớn, có một trái tim đã sâu đả cảm, còn thần kinh thì vừa mẫn cảm vừa yếu ớt, bị hẳn mắng ta chỉ biết hừ lạnh một tiếng, lui về phía sau hai bước, tui thần khoan tay đứng nhìn, sau đó rồi cuộc phát hiện ra tại sao hẳn lại mắng ta như vậy.

Ta cầm sai bình dược, thì ra vẩy vào mặt hẳn là bình “Xuân Phong Nhất Độ”, là loại xuân dược chuyên để thúc dục, tráng dương mà không phải độc dược, cũng là một loại dược tương đối lành, không tổn thương đến thân thể, tương đối được hoan nghênh trong giới quý tộc hiện nay, nhưng mà quý mới hiểu tại sao trong phòng của Trang chủ lại có cái loại dược như thế này, ta tiện tay đặt trộm dề cũng chỉ là thói quen, không thể trách ta được, mà vẩy sai bình dược cũng không thể trách ta.

Bị ta lỡ tay vẩy lầm dược, Yến Ly trừng mắt nhìn ta, không kèm nổi tấn công ta tiếp, điệu bộ như hận không thể một ngụm ăn ta. Đùng hiểu lầm, là nghĩa đen của từ ăn a.

Tình huống lúc ấy vô cùng là căng huyết, nam nữ chính trong Xuân cung đồ cũi khổ lừa bịp, một trường đại chiến sắp sửa xảy ra, nhưng chắc mọi người cũng biết, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không phải là tính cách của ta, có đại ven đường ta không thích hái, bởi vậy lúc ấy ta cũng chỉ muốn sửa chữa sai lầm, ngoài ra còn để tự vệ, ta lại vẩy thêm cho hẳn một bình “Nửa Bước Điền” chân chính...

Thế là thân hình Yến Ly thẳng tắp đổ gục xuống trước mặt ta, ngã ngay vào dưới váy ta...

Thấy hần nằm xoài trên mặt đất thờ ơ gấp một cách thống khổ, vật dưới thân giương cao lên nhất trụ千金 tiền, hần lại chẳng thể nhúc nhích được, chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng, chịu đựng!

Nếu như ánh mắt có thể giết người, ta đã sớm bị đôi mắt mê ly tràn đầy dục vọng của hần bầm thây ra thành vạn đoạn.

Nếu ta không vậy thêm "Nửa Bước Điện", có lẽ hần còn có thể dùng kim châm tự đâm vào huyết đạo để áp chế được tính, sau đó tìm tùy tùng tìm cây nào đó tiếp xúc thân mật vài lần, nhưng giờ thì hần chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng, chịu đựng!

Rốt cuộc ta cũng sinh lòng hổ thẹn, thật ra là hần vô tội, bị ta làm đổ hết được liệu, bị vậy trúng..., còn bị vậy thêm "Nửa Bước Điện", tất cả những chuyện này đều do ta, thế nên ta quyết định làm chút chuyện bồi thường.

Ta lấy mười hai cây kim châm trên bàn của hần, đến ngồi trước người hần nói: "Để ta giúp người châm vào huyết đạo áp chế được tính, nhưng ta cũng không rành huyết vị, người phải chỉ ta mới được."

Ta nói năng vô cùng thành khẩn, nhưng hần chỉ nhắm nghiền hai mắt quay mặt đi, cắn chặt răng không thềm để ý đến ta.

Ta không nhịn được nữa, phải biết ta vốn không thuộc loại nữ tử con nhà lành, lòng tốt khó lắm mới lên được sân khấu, không thể trở xuống mà không có tiếng vỗ tay, đừng trách ta thói chí nản lòng, thủ đoạn độc ác a.

"Vậy ta châm lên huyết Thiên Trung của người nha." Ta không biết nhiều huyết đạo, ngoại trừ cái sinh từ yếu huyết này.

Hần lập tức biến sắc, mờ to hai mắt trừng ta: "Người dám!"

Ta vừa nghe giọng khàn khàn sung mãn tràn đầy thanh sắc ý vị của hần, trên mặt nhin không được nóng lên. Hèn chi hần dù chết cũng không chịu mở miệng, giọng hần hiện giờ thật là vừa mị hoặc quyến rũ vừa rung động lòng người, còn có một chút hứng thú cầu hoan nữa chứ.

"Người không chịu chỉ ta, ta đành phải tùy tiện tiện châm vài cái, đến lúc đó lỡ làm tê liệt..." Ta cười hắc hắc, vung vẩy cây kim châm trong tay.

Hần có lẽ cũng hiểu được tình cảnh, chẳng qua là chỉ giận dữ chút thôi, rốt cuộc cũng nghiêm túc chỉ ta cách nhận huyết. Ta coi áo hần, rắng tự kềm chế không cho máu mũi xị ra, ra tay tìm kiếm huyết vị trên bộ ngực tình trạng như chạm trở từ ngọc của hần.

"Phía trên một chút... không đúng, không đúng, bên trái một chút, chính là chỗ đó, châm vào đi... Người dùng lực mà châm a! A! Đau..."

"Người đừng kêu lên như vậy chứ, ta cũng là lần đầu tiên mà!" (con nít không nên nhìn...)

Ta nghe mà mặt đỏ tai hồng, nhất là tiếng thét chói tai mất hồn của hần, nghe mà đầu gối ta nhũn ra, xem chút ngã sắp xuống.

Nhưng ta cũng rất gần, đã giúp người mà còn bị chê là vụng về, bị xoi mói đủ thứ, đây không phải cũng là lần đầu tiên của ta sao? Hơn nữa, ta cũng phải cực khổ nhẫn nhịn lắm mới không châm lên hai điểm cứng cứng màu hồng phấn trên ngực hần a.

Có lẽ là hần bị ta làm cho tức giận đến nỗi khí huyết cuộn cuộn trào dâng, càng làm cho được tính ngấm nhanh hơn, tình huống càng lúc càng nghiêm trọng, ta lại phải mặt đỏ tai hồng cố gắng phân biệt huyết vị trong tiếng ngậm nga khàn khàn của hần, đáng tiếc thiên tư của ta có giới hạn, giúp đi giúp lại mà hần vẫn rên rí***..., trên bộ ngực như bạch ngọc của hần dường như nhỏ ra vài giọt máu...

Hần nói giận, hét lớn một tiếng: "Người có ý sao!"

Ta vốn nhát gan, bị hét như vậy đâm ra giật mình, tay run lên, kim châm đào qua điểm cứng cứng màu hồng phấn trước ngực hần, hần sợ hãi kêu lên một tiếng, vừa mềm mại vừa quyến rũ, xương cốt ta tê dại, máu mũi xém chút xị ra.

Không được, không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta nhất định sẽ bỏ mình tại nơi đây. Tuy rằng trình tiết không còn, nhưng ta vẫn còn tiết tháo a.

Cuối cùng ta cũng phải bỏ cuộc, tùy tiện quăng bỏ kim châm đi, cắn chặt răng cố gắng hần lên đi ra bên ngoài, vật hình gậy nóng như lửa cộm lên giữa hai đùi ta, lúc chuyển động có xát va chạm qua lại, cũng chỉ có nữ tử mặt dạn mày dày như ta mới có thể chịu đựng cảnh này dọa không giống người này. Hần cắn lên vai ta mới có thể nhận được mà không rên rí ra miệng, giọng ngắt quãng hỏi: "Người...muốn...làm...gi..."

Ra cửa, quẹo trái, có một hồ sen hình bán nguyệt rộng mười dặm, chỉ có điều giờ là cuối thu, cho nên cảnh sắc kém đi một chút, nhưng ta nghĩ giờ hần cũng không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp đâu, tạm dùng là được rồi. Ta thở dài thương tiếc, hai cánh tay giờ lên, ném hần vào trong nước.

"Ta cảm thấy, dập lửa vẫn nên dùng nước." Ta cười cười vô tội, cảm một đoạn dai lưng của hần buộc lại trên thân cây để hần không bị chìm. "Được tính "Nửa Bước Điện" kéo dài hai canh giờ, "Xuân Phong Nhất Độ" là ba canh giờ, tuy cuối thu rồi mà còn ngâm nước lạnh sẽ bị cảm lạnh, nhưng người là thân y, chút bệnh nhỏ nhoi này chắc không thể làm khó được người, ngược lại, nếu dục hóa đốt người mà chết hoặc là bất lực lĩnh tính gì đó sẽ tương đối phiền toái hơn." Cuối cùng, ta nhìn không được vươn tay ra sờ sờ khuôn mặt tuấn tú gần đến mức lúc đó lúc trắng của hần. Làn da bảo dưỡng thật tốt ghê!

Cuối cùng mới biết lời đồn đãi là không thể tin được mà, nói gì mà tính cách quái gở, lạnh lùng, lạnh huyết, thật ra Yến Ly – Yến thân y chỉ là một gã trai khó chịu mà thôi a.

Nghe nói sau đó hần bị bệnh gần nửa tháng, nhưng trong lòng tâm niệm bóng hình xinh đẹp của ta, chuyển thành bệnh tương tư, thường dờ người ra, vô tình kêu lên biệt danh của ta: "Vô si! Lưu manh!"

Hèn chi đến giờ mà hần vẫn còn oán hận ta, kinh nghiệm như thế quả thật là cực kỳ bi thảm khiến cho ai nghe cũng phải thương tâm mà rơi lệ. Nhưng hần nhất định không chịu thừa nhận là vì bất mãn ta mà công báo tư cứu, chỉ nói là ta lấy dạ tiểu nhân do lòng người quân tử. Không sai, hần cứu ta, dốc hết sức lực điều dưỡng thân thể ta, cả ngày sờ mó thuốc thang là vì muốn ta khỏe mạnh, nhưng hần có cần sắc thuốc đắng như vậy không? Rõ ràng là cũng một bệnh, nhưng chén thuốc của ta lúc nào cũng nhiều Hoàng Liên hơn chén thuốc của người khác!

Nếu hần dám nói là không phải hần cố ý, ta lập tức đem danh xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Vô Si tặng cho hần ngay!

Đắc tội tiểu nhân mà.

Ta cảm thấy ta làm lão gia có chút thất bại a.

Thấy mặt mày Đào Nhị có vẻ ảm ức, ta không nhẫn tâm tiến lên cầm lấy tay hần, chạm rầy vuốt ve mu bàn tay của hần an ủi: "Đào Nhị ca ca, thánh nhân có nói: thực sắc tính dã. Ta không thể động đến sắc, chàng cho ta ăn đi. Ta cũng đâu có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần được như Phúc bá quét rác trong phủ là được rồi." (Dịch ý: Thực sắc tính dã = tham ăn hảo sắc là bản chất con người)

Đào Nhị thờ dài, nắm lại tay ta, lẩm bẩm nói: "Không phải là chuyện này..."

Ta kỳ quái hỏi: "Vậy còn chuyện gì nữa?"

Sắc mặt Đào Nhị lại khế biến, không trả lời, chỉ quay đầu lại nhìn Yến Ngũ hỏi: "Thân thể nàng bình phục ra sao rồi?"

Yến Ngũ nói: "Tình hình bình phục khá tốt, chỉ là vẫn phải kiêng ăn." Có lẽ là nhìn thấy ánh mắt van xin của ta, rốt cuộc hần buông miệng nói: "Thình thoảng cũng có thể ăn mặn một chút..."

Yến Ngũ à Yến Ngũ, ta thật là yêu hần chết mất!

Ta hoan hô một tiếng, trực tiếp nhào đến hôn một cái chóc trên gò má hần, hần bị ta đè lên lưng ghé dựa, đau đến nhủu mày, đôi tay nắm eo của ta đẩy ra. "Đi...đi...đi... người nàng toàn mùi lạ không!"

Xí, hần cũng biết mắc cỡ a?

Nghe Yến Ngũ nói thế, cuối cùng Đào Nhị cũng khai ân. "Vậy được rồi, về sau cứ cách ba ngày sẽ được ăn một con gà nướng, nhưng những lúc khác nàng không được ăn vụng nữa."

"Vâng!" Ta đứng thẳng tắp, kích động thể thốt cam đoan. "Lão gia ta thề với trời, tuyệt đối không ăn vụng gà bất nghĩa..."

"Được rồi!" Đào Nhị phát tay cắt ngang lời ta "Nàng mà giữ lời thề chắc không biết ta đã sớm đầu thai mấy kiếp rồi."

Ta ườn mặt ra áp sát tới, dựa vào hõm vai của hần cò cò "Đừng nói như vậy mà, ta là thật lòng thề thốt, chỉ phải tội là không tuân theo được thôi..."

Hắn day day giữa trán, nhìn ta một cái, lại bắt đầu đi xoay đi, lắc đầu thờ dài.

Ta thấy mặt mày hắn mệt mỏi, trái tim ta co rút, thật đau lòng vô cùng. Hắn mỗi ngày bốn ba vất vả vì miếng cơm manh áo, có khác gì ta mỗi ngày bốn ba vất vả vì gà nướng dầu? Bọn ta cùng phấn đấu vì một mục tiêu mà thôi! Ta lập tức cảm động lây, xót xa không thôi, kéo tay hắn nói: “Chàng ra ngoài lâu như vậy rồi, chắc giờ cũng mệt mỏi lắm, về phòng nghỉ ngơi một chút đi, lúc nào ăn tối sẽ kêu chàng.”

Hắn vui vẻ cười đáp “Không được, chút nữa ta còn một cuộc hẹn, mọi người tự mình ăn tối đi.”

Nghe hắn nói như thế, trong lòng ta càng khó chịu hơn. “Hẹn với nam nhân hay nữ nhân?”

Đào Nhị nhún mày lại, khóe miệng khẽ nhếch lên “Bàn chuyện làm ăn, không phải nam nhân thì là nữ nhân, có gì khác nhau đâu?”

Ta nghĩ đến tên đoạn tụ Mặc Duy, khẽ giật mình lúc lắc đầu: “Không có gì khác cả...”

Trần quốc dân tình coi mới, Mân Việt dân tình còn coi mới hơn cả Trần quốc. Lạc thành nằm tại biên giới giữa hai nước, trong khu vực hòa bình. Tuy đoạn tụ không phải bình thường, nhưng tuyệt đối cũng không có gì mới mẻ.

Các vị công tử nhà ta ưu tú quá mức, chẳng những ta phải để phòng nữ nhân mà còn phải để phòng nam nhân nữa.

Làm lão gia quá khổ cực mà, thật chỉ muốn đem gấu biến bọn hắn đi!

“Đào Nhị, chàng có cần phải khổ cực thế không, kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì, đủ dùng là được rồi.”

Yến Ngừ xen mồm cười nhạo: “Gặp phải kiểu người là cái ám sắc thuốc như nạng, bao nhiêu tiền cũng không đủ xài. Ngày hôm qua lính chỉ nạng ăn một nửa đồ một nửa trị giá hai trăm lượng, hơn nữa còn thuộc loại không phải có tiền là mua được đâu.”

Ta vừa nghe liền đỏ mặt hời hợt. Thì ra bản chất của ta cũng chẳng khác gì Đường Tam, hắn không ý thức được giá trị của đồ cổ, cho rằng bất quá chỉ là cái chai mà thôi, ta cũng không ý thức được giá trị của dược liệu, cho rằng bất quá chỉ là một cọng cỏ...

Đào Nhị a Đào Nhị, chàng thật là quá khổ cực, quá uất ức đi...

Ta sờ sờ đầu hắn, hôn một cái trên mặt hắn đỏ bừng, sau đó nói ra nghi ngờ cất gấu trong lòng ta bấy lâu. “Đào Nhị, có phải ta thiếu nợ người ta rất nhiều tiền hay không?”

Đào Nhị khẽ giật mình một chút, hỏi lại: “Sao nàng lại nghĩ như vậy?”

“Cái tên Phung tiểu hầu gia kia...” Ta chậm rãi nói, tỉ mỉ quan sát sắc mặt của hắn “vẫn đi tìm ta, có phải là vì ta thiếu tiền hắn hay không?”

Quả nhiên Đào Nhị biến sắc khi ta nhắc tới Phung tiểu hầu gia “Ai nói với nàng?”

“Tự ta đoán.”

Đào Nhị xoa xoa mặt ta – gần đây nấp ra được một chút thịt, cảm giác thật không tệ “Đừng nghĩ ngợi lung tung, chuyện này cứ để bọn ta giải quyết.”

“Ta không thiếu tiền hắn?” Ta hồ nghi vặn hỏi.

Đào Nhị bắt đầu cười nói: “Phải nói ngược lại là nhà bọn họ thiếu nàng.”

Ta cũng không tin lời hắn lắm, ai thiếu nợ ta, ta dĩ nhiên phải nhớ đến mười tám đời nhà hắn ấy chứ. Nhưng Đào Nhị không muốn nói, ý tứ hắn lộ ra cũng rất rõ ràng, ta và Phung tiểu hầu gia, quả thật là có quan hệ gì đó với nhau. Còn cụ thể là quan hệ gì, hắn không muốn cho ta biết, càng không muốn ta nhúng tay vào, ta cảm thấy bối rối vô cùng, thật ra cho dù hắn có nói cho ta biết, theo tính tình của ta, có lẽ cũng chẳng thêm ra một số đo lường gì.

Nhưng vì sao hắn không nói cho ta biết chứ? Vì sao, vì sao, vì sao?

Ta tâm sự đầy ắp cõi lòng quay về Thẩm viên, nghĩ đến trong phòng còn một sư phó phải đối phó, ta lập tức không còn lòng dạ nào nghĩ đến người không có liên quan gì đến mình nữa. Sửa lại biểu tình trên mặt, ta nặn ra một nụ cười tươi tắn bước vào vườn, thấy sư phó đang ngồi trên chiếc ghế dài cạnh bàn đá, một tay chống cằm, bàn tay trắng nõn kia cầm con cờ màu đen vô ý gõ gõ trên bàn cờ.

Vị sư phó trân quý, trăm năm hiếm gặp của ta mà cũng có tâm sự không thể cho ai biết sao? Vì sao lại nhăn mày nhàu mắt một cách thâm thúy như vậy, đến nỗi ta đến phía sau mà hắn cũng không phát hiện ra?

“Sư phó.” Ta gất gao nhìn chòng chọc vào biểu tình trên mặt hắn, nhẹ nhàng hô lên một tiếng, hàng mi của hắn run lên, quay đầu thấy ta, lộ ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt, thuận tay ôm ta vào lòng, nói: “Về rồi à?”

Ngạc nhiên chưa kia, sư phó thể mà không có máng ta, chuyện ta trộm bạc nhất định là hắn đã tố cáo với Đào Nhị, Đào Nhị giáo huấn ta, còn hắn ấy vậy mà chỉ mỉm cười ôm ta?

Ta ôm lại vòng eo hết sức nhỏ của sư phó, đột nhiên nhận ra rằng mình đoán không được tâm tư của sư phó, bỗng dưng trong lòng có chút buồn bực. Sư phó phát hiện ta đột nhiên im lặng, cúi đầu vặn hỏi: “Nàng sao vậy, ở bên ngoài bị khinh khi à?”

Ta ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, lại vội vàng cúi đầu, thấp giọng nói: “Sư phó, chàng không máng ta à?” Người xem, con người ta tiện thật mà.

Sư phó khẽ giật mình, lập tức nghiêm mặt lên “Nàng biết mình sai là được rồi, ta có máng hay không thì có ý nghĩa gì?”

Hắn nói kiểu như vậy trái lại càng làm ta xấu hổ, hai tay ta vòng lên ôm lấy cổ hắn, về mặt tươi cười nói: “Sư phó chàng đừng nói vậy mà, lần sau ta không dám nữa.”

Câu này nói nhiều quá nên giờ không ai tin, sư phó cũng không thêm so đo, khe khẽ thờ dài, bắt đầu đi lắc lắc đầu. “Nàng a...”

Ta thấy tránh thoát được một kiếp, liên tục không ngừng hỏi han: “Sư phó, có phải chàng gặp chuyện gì ở Kỳ trai không?”

Sư phó thích chơi cờ, nhưng bốn vị công tử còn lại trong phủ đều là con nhà võ, không ai có thể đánh cờ cùng hắn, thế nên hắn chỉ có thể thỉnh thoảng đi Kỳ trai chơi cờ cùng người khác, mà ở Kỳ trai đa số là mấy lão nhân bảy tám chục tuổi nên ta cũng rất yên tâm.

“Không có gì xảy ra ở Kỳ trai cả.” Sư phó ngừng một lát, khẽ cong môi lên, mỉm cười nói: “Là Mặc Duy gửi thư, nói mấy ngày sau hắn sẽ đến Lạc thành.”

Phúc vô đơn chí, họa bất trùng lai!

Lại một tiếng sấm giữa trời quang!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Nói đến Mặc Duy, ta hận không thể cắn hắn một ngụm, nếu không phải hắn ở giữa làm khó dễ, ta đã sớm cùng sư phó như chim liền cánh, như cây liền cành, hà cớ gì phải bỏ trốn khỏi đế đô năm ấy, không cần thận ngặt phải hoa hoa cỏ cỏ bên đường, sây chân một cái thành thiên cổ phong lưu a...

Mặc Duy là sư huynh của sư phó, lớn hơn sư phó ba tuổi, tính ra ta phải kêu hắn một tiếng sư bá, nhưng ta thật sự không thể kêu ra miệng được, có lẽ là vì hắn cũng không có phúc nhận. Lúc sư phó mới đến để đồ, hắn đã làm việc tại Thái Thường tự, không nói đến tính tình của hắn, dù sao hắn cũng không phải là người tốt, dính vào hắn sư phó chả được chút lợi ích gì, ngược lại còn phải giúp hắn thu dọn không ít chuyện phiền toái. Tên này cứ hai ngày ba bữa lại tới tìm sư phó, lúc đầu ta cũng không có ý kiến ý cò gì, nhưng sau nghe trên phố người ta nói Mặc Duy bị đoạn tụ, quan hệ mập mờ không rõ với bọn quan lại nào đó trong triều, còn thường xuyên ám muội ra vào Chi Lan các, ta nghe mà tái mặt.

Lúc đó sư phó chính là một đóa hoa Chi Lan Ngọc Thụ, mặc vào quan phục trông chính khí凛凛 liệt, thay đổi ra thường phục lại như một cành liễu mềm mại trong gió, Mặc Duy rõ ràng tự mình là một tên thiếu tay áo, còn muốn lôi kéo sư phó của ta cùng nhau đoạn tụ, hỏi ta làm sao có thể nhận được nữa! Từ lúc nghe được chuyện này, ta bắt đầu so bì. Hề lần nào Mặc Duy đến nhà, ta không nói hai lời mà mở cửa phóng sói ra!

Thế nhưng ta đã quên là người xưa có nói, tám trăm năm trước sói và chó là họ hàng với nhau! Mặc Duy tên cầu tặc này, chỉ hai cục thịt đã kích động được Đại Bụi, Tiểu Bụi làm phản, một nhà chó săn bọn chúng thân thiết với nhau, chỉ còn lại một mình ta điêu linh trong gió, từ đó ta mất đi hai con sói.

Sói cái loại động vật này quả nhiên là không đáng tin mề.

Sư phó thường nói, Mặc Duy am hiểu chuyện năm trăm năm trước, thông thạo chuyện năm trăm năm sau, học vấn sâu rộng trên đời không ai sánh bằng, nhưng hắn không muốn khoe tài, chỉ một lòng một dạ trà trộn làm một chức quan nhỏ tại một ty phủ hẻo lánh cam chịu đợi thời, tiêu dao sống qua ngày.

Ta nhin không được quay đầu đi xi một tiếng kinh Miet. Hắn mà không có ý khoe tài, là ai cả ngày bám lấy quan viên trẻ tuổi dung mạo xuất chúng trong triều đòi xem chi tay? Rõ ràng là muốn thừa cơ chắm mứt mà!

Cũng không biết hắn có xem qua chi tay cho sư phó chưa, mỗi khi nghĩ đến chuyện này, lòng ta khó chịu như bị móng mèo cào phải, hận không thể một bàn tay đập chết tên cầu tặc Mặc Duy này đi.

Thật vất vả lắm mới trốn được đến Lạc thành xa xôi hẻo lánh này, khó khăn lắm mới khỏi phải nhìn thấy gương mặt tươi tắn đáng đánh đòn của hắn, không ngờ là hắn cũng mò đến đây? Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc a! Ta ôm sư phó cọt cọt.

“Sư phó a, hắn tới đây làm gì?” Ta buồn bực không vui.

Sư phó trầm mặc một lát mới nói “Hắn bị Ngự Sử đại phu Hàn Hâm dâng tấu, biếm hắn đến đây làm Huýen lệnh.”

Trong lòng ta thầm cười ha ha: đáng đời! Hàn Hâm này tiền kinh sớm hơn sư phó mấy năm, thật ra là trùng cửu đồng bang với Mặc Duy, năm đó cũng là một mỹ thiếu niên danh chấn kinh thành. Mặc Duy lúc nào cũng quần quít người ta đòi xem chi tay, nhưng Hàn Hâm đã sớm có hôn thê, một chút cũng đừng hòng mơ tưởng bám theo đoạn tụ với hắn, bởi vậy Hàn Hâm vẫn rất không ưa gì Mặc Duy. Nay hắn là Mặc Duy bị Hàn Hâm bắt trướng nhục diếm, thừa cơ giáng chức hắn tới một nơi xa xôi hẻo lánh nào đó. Không may Lạc thành hoàn toàn là cái nơi xa xôi hẻo lánh “trời cao Hoàng đế xa” đó.

Ta lại buồn bực, có khi nào là vì Mặc Duy biết sư phó ở đây nên mới có ý xung phong đến nơi này?

Bắt lấy ống tay áo của sư phó, ta than ôi một tiếng, bi thương nói: “Sư phó, có thể nào đừng cho hắn tới đây hay không a...”

Sư phó cười sờ sờ đầu của ta “Ngọc nhi thật nghịch ngợm, Mặc Duy không phải là người xấu.”

Phải, hắn không phải là người xấu, chỉ là người không rõ ràng mà thôi!

Ta tức giận oán thăm, nhăn mặt nhàu mày xoay lưng lại, sư phó cứ hay nói tốt về Mặc Duy, nếu không lúc trước ta làm sao mà hiểu lầm bọn hắn lưỡng tình tương duyệt, còn ta kẹt giữa làm bìa đỡ đạn.

Ta hờn dỗi như thế, vậy mà sư phó cũng không đến an ủi ta, bỏ ta lại một mình mà vào phòng, ta ở ngoài đình nghe thanh âm lục lọi trong phòng, cuối cùng nhin không được cũng tự mình bò vào.

“Sư phó, chàng đang tìm gì vậy a?” Ta tò mò ngồi cạnh bên hỏi

“Sách.” Sư phó cũng không quay đầu lại “Mặc Duy nói muốn tìm hiểu phong tục tập quán dân tình nơi đây, bảo ta tìm giúp hắn vài quyển sách, ta nhớ lúc trước đã từng thấy mấy quyển... À, tìm được rồi.” Sư phó lúi từ đáy hóm lên một bộ sách “kiệt tác” đủ để ném chết người, ta thấy mà kinh sợ hãi hùng.

Sư phó đọc lướt qua vài quyển, đặt sách trên một vị trí để nhìn thấy nhất trên giá sách, dường như nhớ tới điều gì đó, xoay đầu lại nói với ta: “Huýen nha hiện nay bị đột, hiện giờ còn chưa tu sửa được, Mặc Duy có thể sẽ ở lại trong phủ của chúng ta mấy ngày.” Nói đến đây giọng hắn nghiêm lại, mang chút cảnh cáo: “Nàng đừng có đi chọc ghẹo hắn đó.”

Ta lệ nóng doanh trong, cúi đầu khoanh tay đáp: “Sư phó, rõ ràng là hắn khi dễ người ta...”

Ở đó đó, nữ tử mười sáu tuổi đa số đều đã xuất giá, ta là đệ tử chân truyền của Thừa tướng, thân phận cũng không tệ, luận về diện mạo cũng là một cành hoa tỏa hương mười dặm đường, vậy mà chẳng người nào đến hỏi, Mặc Duy không những không tỏ vẻ thương tiếc đối với ta, ngược lại còn rung quạt cười ha ha không ngừng, nói: “Luận về điểm này người thật chẳng bằng ta, không có nam nhân nào thèm người, nhưng có nam nhân thèm ta a!”

Lúc ấy ta liền nhảy nhồm lên ba thước, xếp quạt trong tay lại trực tiếp đập một cái bộp lên đầu hắn, đánh hắn đến rớt cả mũ rơi cả tóc. Vì thế mà sư phó lạnh nhạt với ta ba ngày, khiến ta đối với hắn càng thêm nghiêng rãng nghiêng lợi. Không chỉ chuyện này, dù sao mười năm sống tại để đồ, không ít lần ta nếm đau khổ với hắn, đương nhiên cũng không ít lần khiến hắn phải chịu đau khổ. Nhưng những việc này ta đều có thể chịu được, chuyện khiến ta không thể chịu được chính là vì hắn, sư phó liên tiếp lạnh nhạt với ta, ngày này qua tháng nọ đến hết hai ba tháng, mỗi lần nhớ lại ta đều tan nát cõi lòng, tựa như nhân bánh chèo bị móc ra vậy...

Thật là bực bội, đến bữa cơm chiều, theo thường lệ lại là cơm với rau dưa, nhìn thấy là ta lại bực bội thêm mấy phần nữa.

Lúc bọn ta đang ăn cơm thì Đường Tam xông vào, thật ra vốn cả nhà cùng ăn cơm với nhau, nhưng vì Phương tiểu hầu gia vị khách không mời mà đến này, nên bọn ta giờ ngày ba bữa mạnh ai nấy ăn.

Sắc mặt Đường Tam nhìn không tốt, trực tiếp ngồi xuống trước mặt ta hỏi liền: “Chuyện giữa nàng và Phương tiểu hầu gia là như thế nào vậy?”

Ta thu hết vẻ mặt của hắn vào trong mắt – tư thế vừa hùng sư vấn tội vừa cẩn thận dè dặt thăm dò, ta lại quan sát sư phó – vừa làm ra vẻ văn đàm phong kinh vừa hiếu kỳ sâu muộn suy đoán. Xem ra là ta vẫn không khiến người ta yên tâm a...

Buồng đĩa xuống, ta cũng không giấu giếm làm gì, người một nhà cả mà, những chuyện vặt vãnh bé tí như con muỗi thể này có ý nghĩa gì chứ? “Tam nhi, chàng đã tới hỏi ta, ta cũng không giấu chàng nữa, nhưng chàng phải thành thật nói cho lão gia ta biết, chàng, các chàng,” Ta quay đầu dấn mắt nhìn sư phó “Có phải có chuyện gì giấu lão gia ta hay không?”

Đường Tam khẽ giật mình, sư phó cũng có chút không được tự nhiên mà quay mặt đi.

Ta thờ dái, lo lắng nói: “Chúng ta đều là người một nhà, người một nhà thì có chuyện gì không thể mở miệng ra nói với nhau được chứ? Các chàng cũng biết, lão gia ta ăn không ngồi rồi, khó tránh khỏi thích vô cớ sinh sự. Hề mà lòng hiếu kỳ đặt sai chỗ, chỉ sợ sẽ khiến cho người thân đau lòng mà kẻ thù lại khoái trá thôi...”

“Ngọc nhi, đừng dùng thành ngữ, đừng dùng tục ngữ.” Sư phó chịu không nổi cắt ngang lời ta.

Ta tôn trọng nhìn hắn một cái, nói tiếp: “Ta nói cho các chàng biết ta gặp gỡ Phương tiểu hầu gia như thế nào, các chàng nói cho ta biết, ta và Phương tiểu hầu gia có quan hệ gì, được không?”

Đường Tam cắn chặt răng, đuôi tay cẩu véo trên mặt ta một hồi. “Lão gia, tiến bộ quá hén? Còn biết có kẻ mặc cả nữa?”

Ta ngây ngốc cười hắc hắc.

Đường Tam oán hận nói: “Nàng cái loại người này, người ta giảng đạo lý với nàng, nàng liền giờ trò lưu manh; người ta giờ trò lưu manh với nàng, nàng lại ngược lại giảng đạo lý.”

Ta cười gian nói: “Tam nhi, lời này của chàng ý nói là hiện tại chàng đang giờ trò lưu manh với ta có phải không?”

Đường Tam nhất thời ử hòng, nói không lại ta, chỉ còn biết trừng ta.

Sư phó nhấp một ngụm trà, thần nhiên nói: “Nói cho nàng nghe cũng không sao, nhưng nàng phải nói trước đi.”

Đường Tam nghe vậy ngẩn ra, không dám tin nhìn sư phó. “Đại công tử...”

Sư phó khẽ mỉm cười, gật đầu với hắn.

Trong lòng ta mơ hồ cảm thấy có chuyện gian trá ở đây, nhưng sư phó sẽ không lừa ta, điểm này ta dám khẳng định, thế là ta yên tâm đem chuyện ta gặp gỡ Phương tiểu hầu gia thật thà kể lại từ đầu đến cuối, nghe xong hai người sùng sốt một hồi.

“Nàng nói... Nàng đi nhà vệ sinh nam bị hấn gặp được...” Đường Tam lấp bắp nói như con nít lên ba, chậm rãi từng câu từng chữ.

Ta giải thích: “Làm sao ta biết hấn lại đột nhiên xông tới? Chẳng yên tâm đi, hấn chưa thấy gì cả!”

Đường Tam cắn chặt răng, vẻ mặt như hấn không thể bóp chết ta vậy.

Ta quay đầu nhìn sư phó một cách mong đợi. “Sư phó, giờ đến phiên chàng nói.”

Sư phó không phản ứng kịch liệt như Đường Tam, chỉ có điều là ý cười trong mắt giảm đi mấy phần.

“Nàng và Phương tiểu hầu gia không có quan hệ gì cả.”

Lão gia ta hồ thẹn a...

Phản ứng đầu tiên: ta không tin.

Ta không tin lão gia ta và Phương tiểu hầu gia không có chút xú quan hệ nào, nhưng ta tin sư phó sẽ không lừa ta.

Chi là hiện tại có chút mâu thuẫn...

Sư phó nghĩ nghĩ, lại nói: “Nếu như nói có quan hệ gì đó, chỉ là mấy vị anh em bà con thư muội của hấn học cùng trường với nàng mà thôi.”

Mẫu thân Phương tiểu hầu gia là công chúa, là trưởng tử của Hoàng đế, trong Quốc Tử Giám đa số đều là hoàng tử, công chúa, Phương tiểu hầu gia vốn cũng là một học trò trong đó, nhưng hấn vì được mẫu thân cưng chiều, vẫn đột vớ rớt, bởi vậy cũng chưa từng tới Quốc Tử Giám học qua một ngày. Nhưng anh em bà con thư muội của hấn học cùng trường với ta, lời này quả thật không giả.

“Vậy...” Ta không bỏ cuộc, hỏi tiếp “Tại sao hấn biết ta? Hấn vừa thấy mặt ta liền nhận ra ta ngay!”

Sư phó nín cười nói: “Vương tôn công tử ở đề đô, thiếu gì người biết nàng.”

“Nhưng tại sao ta vừa gặp hấn liền cảm thấy vô cùng không vui?” Ta vẫn chưa từ bỏ ý định.

Ánh mắt sư phó chợt động, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Có lẽ là vì, từ tế mà nói, hấn cũng không được xem là người tốt.”

Điểm này ta đồng ý, chỉ có điều là tại sao sư phó có thể nhìn ra Phương tiểu hầu gia là người xấu, mà lại không nhìn ra Mặc Duy cũng không phải người tốt gì?

“Vậy... vậy... vậy...” Ta vùng vẫy đầu tranh lần cuối “Tại sao các chàng bắt ta phải tránh hấn?”

Đôi mắt sư phó khẽ cong lên, hơi bật cười nói: “Ngọc nhi, vấn đề này vượt quá khỏi phạm vi giao ước của ta.”

Ta nghĩ lại thấy cũng phải, chán nản cúi đầu, trong lòng thầm mắng sư phó giáo hoạt.

“Nhưng mà...” sư phó đổi giọng “nói cho nàng biết cũng không sao...”

Đôi mắt ta sáng lên, ngừng đầu lên nhìn hấn, trong lòng lại thầm khen sư phó thật là người tốt!

“Lúc trước sau khi ta vội vàng từ quan đến nơi này ăn cơm, ta không muốn người khác biết nơi ở của ta, đây là lý do thứ nhất. Vì thế ta cũng cực lực tránh chạm mặt với hấn.”

Trong lòng ta thầm nghĩ cũng phải, nên nhẹ nhàng gạt đầu.

“Thứ hai, tuy Phương tiểu hầu gia nói là hấn đang vân du tứ hải, nhưng chi sợ nguyên nhân hấn đến đây không chỉ có thế, chúng ta không muốn bị cuốn vào thị phi, bớt được chuyện nào hay chuyện đó. Hấn cũng sẽ không ở luôn tại nhà chúng ta, vậy nhìn hấn một chút có sao đâu?” Sư phó ôn nhu nói “Ngọc nhi, lúc trước khi chúng ta rời bỏ đề đô, đã quyết định từ nay không hỏi thế sự, chỉ sống một cuộc sống bình thường, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?”

Tìm ta rung động, vội vàng gạt đầu nói: “Rất tốt, rất tốt, đương nhiên là rất tốt! Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, không có ý gì khác, sư phó chàng đừng nghĩ nhiều!”

Sư phó nhẹ nhàng thở dài “Nàng nói như thế ta cũng yên tâm.”

Đường Tam tròn mắt há mồm từ nãy giờ, đến lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hoảng hoảng hốt hốt bước ra ngoài, trong miệng thì thảo thì thầm: “Không hổ là trên chữ quan có hai chữ khẩu...”

Nhìn dáng vẻ chán nản uest oái sen lẫn nụ cười hơi hơi yếu ớt của sư phó, tìm ta se thất lại. Chi sợ sư phó hiểu lầm là ta không nỡ bỏ đi danh lợi quyền thế. Thật ra những gì hấn bỏ đầu kém gì ta?

Một đời Thừa tướng nổi danh thiên hạ cứ như thế mà bị ta hủy đi...

Nghĩ đến đây, trong lòng ta dâng lên từng đợt chua xót. Hấn học hành gian khổ mấy chục năm, lăn lộn trong triều đình mấy chục năm, lúc địa vị lên đến cao nhất lại phải rút lui, để làm được như thế cần có bao nhiêu là quyết tâm a. Con người của sư phó đôi khi có chút cổ hủ, nhưng sự cô hủ của hấn rất là đáng yêu. Hấn đầy bụng ồm tâm lòng yêu nước yêu dân, chấn chỉnh quan lại, vì dân phục vụ, phụ tá đế quân, hầu như không ai có thể nói một điểm không phải về hấn, được dân chúng kỳ vọng khá cao, đương thời không người nào có thể so với hấn. Hấn rất ít thời gian nghỉ ngơi, chuyện muốn làm thì lại quá nhiều, hèn chi sau này hấn thường nói một cách áy náy, thời gian hấn ở bên ta quá ít, nên một lòng một dạ muốn đền bù cho ta. Ta hiểu chí hướng của hấn, đối với hấn chỉ có kính nể chứ chưa từng có một chút oán trách nào. Con người ta dung tục như vậy, tính giác ngộ lại không cao, vĩnh viễn không có cách nào tiếp nhận tình cảm sâu đậm của hấn. Nếu không có ta, có lẽ hấn sẽ tận tụy ở địa vị cao cả này vài chục năm, để tiếng thơm muôn đời, danh tiếng được ghi vào sử sách. Nhưng bởi vì ta mà hấn mất đi quan chức, giờ sống nhàn nhả trong một tòa phủ đệ tại một thành trì xa xôi heo lánh, mỗi ngày rảnh rỗi đến vô cùng, tuy miệng hấn không nói ra, nhưng trong lòng ta biết, loại nhàn nhã rảnh rỗi như thế này chưa hấn là thứ hấn muốn.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, ta làm sao có thể không sinh lòng hồ thẹn?

Trong lòng vừa chua xót vừa đau lòng.

Aizz, đều là bởi vì sư phó cả.

Thật ra đầu chi mỗi một mình sư phó, Đào Nhị, Đường Tam chẳng phải không giống như thế hay sao. Một người danh chấn võ lâm từ Nam chí Bắc, một người nổi tiếng kiêu ngạo khắp đất Thục trung, cuối cùng một người hạ mình làm nghề kinh thương cả người sắc mùi tiền, một người bị nhốt trong Lý phủ ăn không ngồi rồi cả ngày tranh cãi chuyện lật vật trong nhà...

Thật ra ta vẫn cảm thấy nam nhân không giống như nữ nhân, đây không phải là vì vấn đề tôn ti, mà là vấn đề tính cách. Một nam nhân không thể chỉ có tình yêu mà không có sự nghiệp, nhưng nữ nhân lại có thể xem tình yêu là sự nghiệp để phấn đấu cả đời. Từ đó suy ra, sự nghiệp của ta đã quá thành công rồi, quá phát triển, quá mở rộng rồi, bước tiếp theo là ta nên giúp các nam nhân của ta theo đuổi sự nghiệp của bọn họ thôi.

Ví dụ như Đường Tam đi, lúc đầu ta cảm thấy hấn đập bình hoa cỏ của ta là vì hấn không ý thức được giá trị của bình hoa, đập một bình hoa hay đập nửa bình hoa hay đập nửa bình Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nếu nói thế có lẽ hấn có thể hiểu. Vì thế ta nghĩ hay là để hấn kinh doanh một tiệm đồ cổ xem thử thế nào, bản tự Đào Nhị, Đào Nhị cũng vui vẻ đồng ý. Bằng tốc độ của sấm rền gió cuốn, Đào Nhị mở một căn tiệm hai tầng to lớn lộng lẫy tại khu vực phồn hoa nhất Lạc thành, giao cho Đường Tam toàn quyền kinh doanh.

Ngay từ đầu ta thấy khách tới tiệm nhiều như mây, ta tinh thần sáng láng, cao hứng rủ Đào Nhị chọn một ngày đẹp trời cài trang vi hành, đứng ngoài tiệm thấy dòng người chen chúc cuộn trào mãnh liệt, bọn ta tươi cười đầy mặt, vừa bước vào tiệm, mặt Đào Nhị liền xanh lè.

Lỡ ghé rồi không lẽ bỏ qua, nhìn một cái xem sao, thì ra bên này có người đang cần đồ cổ mà bán!

Ta đỡ tường mà bỏ ra, bán đồ cổ mà như bán thịt heo, Tam nhi nhà chúng ta thật là thiên tài a. Mấy ngày nay không biết đã hao biết bao nhiêu bạc rồi a? Chi bằng để hấn về nhà đập tiếp... Trước mắt ta phảng phất nhìn thấy từng con từng con gà nướng vỏ cánh bay đi...

Đường Tam vĩnh viễn sẽ không biết giá trị của đồ cổ. Chuyện này đã mang lại cho ta một bài học, sự nghiệp cũng như y phục vậy, phải đo đạc kích cỡ mà may theo yêu cầu – trước khi tìm được bộ y phục thích hợp với hân, ta cảm thấy vẫn nên để hân ở nhà đập bình hoa tiếp vậy...

Aizz... Chuyện cũ thật không dám nhớ lại, ta thảm than thở trong lòng, xoay đầu lại nhìn sư phó, thấy hân lười biếng tựa vào chiếc giường êm ái cạnh cửa sổ đọc sách, ta cũng mò lên giường leo vào lòng hân làm tổ. Bàn tay hân vẫn lật sách, hai cánh tay ôm ta vào trong lòng, mắt không nhìn nơi khác hỏi: “Sao thế?”

Ta rút sách trong tay hân quăng sang một bên, đôi tay đặt trước ngực hân, nhìn thẳng vào hai mắt hân, hỏi: “Sư phó, có phải chàng không vui hay không?”

Sư phó kinh ngạc nhủ mảy: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Trong lòng ta nặng nề, nói: “Ta hại chàng phải từ quan, khiến chàng không có chuyện gì để làm”

Sư phó ngẩn ra, lập tức cười nói: “Không liên quan gì đến nàng, đừng nghĩ ngợi lung tung”

Ta thờ dài, lại nói: “Ta hoa tâm phong lưu, sau khi có sư phó rồi còn trên hoa ghẹo nguyệt bốn phía...”

Sư phó ho nhẹ một tiếng, có chút không tự nhiên, cười cười: “Nàng vui là được rồi, huống chi bọn họ cũng thật lòng yêu nàng.”

Sư phó nói ta vui là được rồi, có phải ý nói hân không vui cũng không sao?

Tất nhiên ta biết bọn họ thật lòng yêu ta, nếu như có thể, ta nguyện ý dùng năm kiếp luân hồi để lần lượt gặp gỡ và yêu thương, chung sống với từng người trong bọn họ. Nhưng khổ nỗi toàn bộ đều gặp gỡ vào một đời này. Trong bọn họ, một người ta cũng không đành lòng buông tay, kết quả là rơi vào cục diện trước mắt.

Mỗi một người trong bọn họ đều là nhân vật thành danh trên giang hồ, tâm cao khí ngạo, lại không thể buông tay theo đuổi sự nghiệp riêng của bản thân mình, Đào Nhị tốt xấu gì cũng có thể phát tiết trong ngành nghề kinh thương, Yến Ngũ thì phát tiết oán khí trên thân ta, Đường Tam Kiều Tứ bó buộc lẫn nhau, nhưng sư phó chuyện gì cũng giấu trong lòng...

Lão gia ta thật ra chuyện gì cũng đều biết rõ a...

Chỉ là không dám nghĩ nhiều, nếu nghĩ nhiều thì bệnh tim này biết bao giờ mới lành.

Cũng không phải tất cả mọi người đều yên ổn bình thản. Cái gọi là bình thản chính là hạnh phúc, ít tiền thì được yên ổn, thật ra chỉ là lý do tự bào chữa của loại người tầm thường muốn tự mình an ủi lấy mình mà thôi. Thăng chức quá nhanh không tốt – người nói câu này tất là vì người đó không tự tin vào năng lực của bản thân mình. Nếu có khả năng một bước bay lên trời cao, ai lại nguyện ý bị vây khốn ở nơi nước cạn? Con người dù chỉ còn một hơi thở, ta nghĩ, cũng phải hết sức đấu tranh vì sinh tồn...

Aizz, lão gia ta thật hồ thẹn a...

Nhớ năm đó lão gia ta cũng là một con Hải Đông thanh, cũng giống như bọn họ, ôm chí hướng giương cánh một cái bay thẳng tận trời cao, không biết làm thế nào mà lưu lạc đến nông nổi như ngày hôm nay?

Ta khổ sở trong lòng, sư phó cũng tâm trạng suy sụp, hai người yên lặng không nói gì ôm nhau nhập mộng, vì ta chưa xốt trong lòng nên cả đêm nằm ngủ mơ toàn chuyện này.

Mơ hồ cảm thấy tất cả mọi việc có chút gì đó không đúng.

Đã từng có người nói với ta, làm người phải có một tấm lòng trong sáng, ta vẫn xem đó là khuôn vàng thước ngọc, chủ trương hạn chế mơ hồ không rõ, nhưng làm chủ một gia đình, càng lão luyện càng bối rối, xem ra đây cũng không phải cách a...

Làm tổ trong lòng sư phó một đêm, sáng hôm sau tỉnh lại vẫn có chút ửng oai không phấn chấn, theo thường lệ ta đi thám thính khi nào thì Phương tiểu hầu gia đi, được biết hân còn chuẩn bị ở thêm vài ngày nữa, ta lại thờ ngẩn thân đi.

Một Phương tiểu hầu gia đã đủ phiền toái, giờ lại còn thêm một Mặc Duy, bẽ khổ của lão gia ta khi nào mới thấy bờ bến a?

Đường Tam từ khi xảy ra chuyện xấu hổ tại tửu lâu, hân bỏ rơi hân Phương tiểu hầu gia, lén lút lui tới Thâm viên chơi với ta. Sư phó mỉm cười ngồi một bên đọc sách, để ta và Đường Tam mặc tình ả ỉ.

Thật ra ta không có làm ả ỉ, Đường Tam cũng không, chỉ có con chim là ả ỉ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

Điều bộ Đường Tam như đang dâng hiến bảo vật, nói: “Con chim này là ta đã dùng một cặp Ly Hóa Huyền Băng tiêu đề đổi lấy, rất quý giá, nghe nói nó còn biết nói tiếng người nữa.”

Ta ngược cảm lên, vô cùng buồn chán liếc chiếc lồng có con chim nhỏ màu sắc lác lõet. Bắt đầu từ khi nào lão gia ta sa đoạ đến nỗi phải chơi chim giải sầu như thế này?

Ta lười nhác nói: “Lão gia ta cảm thấy trên đời này mạnh mẽ nhất phải là gấu, còn chim thuộc hạng bỏ đi mà thôi, thịt chim chưa chắc ngon hơn bao nhiêu so với thịt gà nướng.” Ta lại bổ sung thêm một câu: “Còn không được mập mạp nhiều thịt như gà.”

Sư phó khẽ cười một tiếng, xoay mặt đi chỗ khác.

Thôi đi, biết ngay là chàng đang nghe lén mà. Ta cười đá lồng nheo với hân, đáng tiếc là hân không nhìn thấy.

Đường Tam vừa nghe liền nổi giận, quăng cái lồng chim lên bàn “Lão tử tới chơi với nàng để tiêu khiển giải buồn chứ không phải tới đây làm trò cười để nàng tiêu khiển giải buồn đâu!”

Ồ, cách chọn từ đặt câu tiến bộ thêm một bước a!

Con chim nhỏ màu sắc sặc sỡ bị kinh động đập cánh bình bịch trong lồng, đột nhiên kêu lên “Ái ui, ái ui...”, thanh âm này giống hệt lúc lão gia ta già chết kêu lên!

Lúc ấy ta kinh ngạc đến ngất người!

Ngay cả sư phó cũng nhin không được quay đầu lại xem, ngón tay vuốt cằm, tỉnh ngộ nói: “Thì ra là nó thật có thể nói tiếng người!”

Đường Tam đắc ý cười nói “Thấy chưa, ta nói nó biết nói mà!”

Ta thò ngón tay vào trong lồng nghịch nghịch cái bụng của nó, con chim con chết tiệt núp đồng núp tây, cuối cùng bị ta bức phải trốn đến góc lồng – nương nó, kệt ngón tay rồi! Gần đây ta lại mập ra nữa!

Con chim con chết tiệt lại bay đến một góc khác trong lồng ái ui cười nhạo lão gia ta.

“Chim con chết tiệt, kêu ‘lão gia’ nghe thử xem...” ta ngoắc ngoắc ngón tay gọi nó.

Con chim chết tiệt hếch cái bụng tròn vành vạnh lên coi thường ta.

Ta mặt không chút thay đổi rụt tay về, ngừng đầu nói với Đường Tam “Xách một con gà nướng đến đây, cho nó biết hể đắc tội với lão gia ta sẽ có kết quả như thế nào!”

Đường Tam trừng ta một cái “Được lắm, giờ nàng còn đi so bì với một con chim nữa a.”

“Xì!” Ta xi hấn một cái “Rõ ràng là con chim này đâm lên mặt với lão gia ta! Lão gia ta tâm tình đang buồn bực, chẳng còn đi tìm con chim con chết tiệt này tới chọc tức ta.”

Đường Tam mất hứng, ngồi lên ghế dựa, gác chân lên tường ta, “Nàng đừng có mà không biết phân biệt tốt xấu a!”

Đôi mắt ta ám muội quét tới quét lui trên cặp đùi thon dài của hắn, cười tit mắt nói: “Biết chàng thương lão gia ta rồi, nhưng có thể dùng cách khác hay không! Tìm con chim nhỏ này tới đây làm cái gì? Không thể ăn cũng không thể chơi.” Tam nhí nhà ta eo nhỏ mong hẹp chân dài – vừa thấy là biết rất thích hợp gác trên vai, vòng quanh trên eo rồi!

Đường Tam bị ánh mắt cháy bỏng của ta đảo qua, nhất thời cũng không được tự nhiên, bỏ chân xuống, ngoài mặt trong yếu trùng ta: “Lão gia, nàng thật quá lưu manh mà!”

Nương nó, bị một nam nhân mắng là lưu manh, ta dễ dàng bỏ qua hay sao! Đương nhiên, hắn không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng, ta nghiêm túc lại: “Yến Ngũ nói, cho dù lão gia ta lưu manh, nhưng cũng là loại lưu manh liệt nữ thế gian hiếm có a! Ngoài mấy chàng ra, đối với người khác, lão gia ta chớp mắt cũng không thêm chớp một cái nữa!”

Đường Tam thuộc loại người to mồm nhưng ăn nói không mấy lợi hại, gặp phải lão gia ta cái loại lưu manh vô lại nói năng một cách đàng hoàng trịnh trọng này, hắn không thể không chịu thua.

Thấy mặt Đường Tam đỏ ửng, lão gia ta không khỏi nhộn nhạo trong lòng. Ai nấy đều biết ta kính yêu sư phó, kính sợ Đào Nhị, thương tiếc Kiều Tử, lấy lòng Yến Ngũ, nói chuyện với bốn người này ta lúc nào cũng phải cân nhắc đắn đo, nhưng chỉ có đối với Đường Tam là vừa trêu đùa vừa ăm ỉ, thường chọc hắn gần đến mức nổi trận lôi đình lão gia ta mới thôi mái a.

Vậy ta không thích Đường Tam sao? Không phải, đó là vì lão gia ta yêu thương hắn, cái gọi là yêu thương chính là người thương ta yêu mà. *(Chỉ thương vừa có nghĩa thương yêu vừa có nghĩa thương đau)*

Đường Tam nóng tính, nhưng con giận đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, lão gia ta chỉ trêu chọc hắn một chút, hắn liền xu lông lên như con mèo bị giẫm đuôi, dọi hắn sắp nhào tới cái vẹo mặt của ta, ta lại xuống giọng mềm nhẹ mấy câu, sờ sờ đầu của hắn, hắn lập tức ngoan ngoãn ngay.

Ở chung với mỗi người mỗi khác, lão gia ta không theo khuôn mẫu nào, bảo ta đối xử với Kiều Tử như đối xử với Đường Tam, chắc rằng hắn sẽ liếc ta, bỏ lại một câu: “Hôm nay nàng chưa uống thuốc à?” sau đó nghiêng ngang mà đi...

Cái gọi là vô quyết dây có móng tay nhọn, đại khái có lẽ là đạo lý này. Cái nổi như hắn rất xứng với cái vung như ta, mỗi ngày không bị ta đập vài cái thì toàn thân hắn không thoải mái. Nếu không gặp ta, hiện tại có lẽ hắn đã là em rể của Đào Nhị – môn chủ của Đường môn rồi. Cũng không biết người nóng tính như hắn có hợp với Đào Yên – Tam tiểu thư của Bạch Hồng sơn trang hay không.

Năm đó ta vì trốn tránh sự truy giết của Yến Ngũ, trà trộn vào đội ngũ đưa dâu của Đào Yên, một đường thẳng từ Bạch Hồng sơn trang đến Thục trung, ở lại Tiểu Lâm Hiên bên ngoài Đường gia báo tỉnh Du Châu. Đào tam tiểu thư cũng không bài xích đối với cuộc hôn nhân chính trị này, chỉ hỏi thúc ta giúp nàng dạ thăm Đường gia báo, xem vị Hồng Y Họa thần được đồn đại kia thật ra là người như thế nào.

Lúc đó ta lạ nước lạ cái, ngập một cái báo không đi, nàng chống nạnh giẫm chân lên lưng ta, hừ một tiếng nói: “Không phải người tự xưng là Hải Đông thanh sao, ngay cả một tòa Đường gia báo mà cũng không bay vào nổi à?”

Ta quay đầu lại nhìn nàng nói: “Phép khách tướng này, tỷ tỷ người là ta từ hồi ba tuổi đã không thêm mất mười nữa rồi.”

Nàng lại sụ mặt năn nỉ ta, ta thật sự chịu không nổi, nghĩ nếu không đi cũng sẽ bị nàng quấy rầy đến mức không ngủ được, không còn cách nào khác đành thay đổi y phục dạ hành đi.

Trận pháp bảo vệ Đường gia báo được gọi là Thiên Cơ Vạn Biến, ý nói trong đó có cả trăm ngàn lối biến hóa, thật ra nhiều hay ít lối biến hóa cũng không quan trọng, quan trọng là tất cả ám khí, độc được của Đường gia báo đều được đem ra thí nghiệm trong trận này, người bị lạc vào trong trận sẽ trở thành vật thí nghiệm của bọn họ.

Năm đó kinh công ta rất cao, có thể nói ngã xuống từ vách núi vạn trượng cũng không chết, mười ba tuổi ta đã thường xuyên dạo đêm trong cấm cung đại nội, chỉ còn vẹn một tòa Đường gia báo, ban đầu ta quả thật không để vào mắt, nhưng chính bởi vì kinh dịch như thế nên ta mới gặp thảm.

Mấy thập niên trước đây Đường gia báo chia ra thành hai nhánh – Âm Khí môn và Độc môn, mấy trăm năm truyền lại ở vùng Thục trung, đến đời này bỗng xuất hiện ra một Đường Tư tỉnh thông cả hai môn, lại có chiêu hướng nhập hai môn lại thành một, nhưng vì bị đối thủ một mất một còn là Lôi gia báo xen ngang gây trở ngại, Đường Tư mới không thể không liên minh cùng Bạch Hồng sơn trang để giành lấy sự hỗ trợ của Đào gia.

Thật ra những chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến ta, ta chỉ ngẫu nhiên nghe được mà thôi. Vấn đề là Đường gia báo thật sự quá lớn, quá nhiều phân nhánh, trong một tòa phủ đệ vĩ đại như vậy, ta làm sao biết Đường Tư ở đâu, chỉ duy nhất biết một điều là hắn thích mặc y phục màu đỏ – nghe nói là vì nếu có bị thương chảy máu cũng sẽ không bị địch nhân phát hiện. Lý do này rất có phong cách a.

Trong đêm đó, ta bay tới bay lui ở Đường gia báo cả nửa ngày trời cũng không tìm được Đường Tư, cuối cùng ghé vào nóc một phòng xem thử, bị chủ nhân trong phòng phát hiện, một mũi phi tiêu phóng tới, may là ta trốn thật nhanh, nếu không về sau muốn nhìn gì đó phải mở một con mắt nhắm một con mắt rồi.

Lúc ấy ta không chút do dự bỏ chạy, người đó cũng không chút do dự đuổi theo. Trong lúc cấp bách ta nhìn chút thời gian quay đầu lại liếc nhìn, dưới ánh trăng sáng rọi, thấy hắn mày kiếm xéch đến tóc mai, mắt sáng tựa sao, sáng đến mức khiến người ta lóa cả mắt, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, chỉ là lời nói thốt ra miệng có chút không dễ nghe: “Tiểu tặc, đứng lại!”

Ta không trốn đồ, không trốn người, con mắt nào của người thấy ta làm tặc!

Ta hừ một tiếng, chạy nhanh hơn. Hắn lập tức rút ra ám khí, nhưng ta đã sớm có chuẩn bị sẵn từ trước, điều không chuẩn bị là, không ngờ hắn vừa ra tay là sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm – một trong Tam đại chiêu bài ám khí của Đường môn.

Lúc ấy ta kinh ngạc đến ngây người, trong tích tắc sử kế kim thiên thoát xác, thật ra là thoát y phục bỏ chạy trốn chết. May mắn ta mặc nhiều lớp y phục, nếu không đã phải trần trụi trực mà bỏ chạy rồi, nhưng cho dù mặc nhiều lớp y phục như thế, vẫn bị trúng đến mấy cây kim, thân thể lập tức tê rần, rồi thẳng tắp vào hồ nước giữa mùa Đông. Cách đây không lâu ta còn mới ném Yến Ly vào trong hồ, quả báo này cũng đến quá nhanh a!

Nước trong hồ rất nhanh ngập quá đỉnh đầu ta, ta có chút hoảng hốt, nhưng nghĩ chắc chắn thế nào cũng có người lợi xuống hồ bắt tên “tiểu tặc” là ta, cho nên thầm cảm thấy tương đối an tâm.

Quả nhiên, hắn dường như lập tức nhảy vào trong hồ ngay, một tay xuyên qua nách ta, vớt ta từ trong nước ra.

Ta vừa lên khỏi mặt nước, thật thà, không chút khách khí phun một ngụm nước lên mặt hắn. Hắn nổi giận, điệu bộ như ăn phải trứng thối.

Ta lúc đó quả thật nhiễm bệnh, giữa mùa đông như vậy mà rơi vào hồ nước, cả người đông lạnh rên rừ thiếu điều sắp chết. Thấy hắn dường như nhịn không được muốn ra tay hạ sát thủ, ta lười nhác kêu lên một tiếng: “Ta là Đào tam tiểu thư, nếu người dám giết ta, ta sẽ giết cả nhà người!”

Tay Đường Tư lập tức dừng lại giữa không trung.

Sau này ta hỏi hắn, không phải chàng vẫn mặc y phục màu đỏ à, sao tối hôm ấy lại mặc y phục trắng?

Hắn oán hận nói: “Có ai buổi tối đi ngủ mặc một bộ đồ đỏ dễ ngủ chứ!” Thật là, quá điệu mà...

Nếu sớm biết hắn là Đường Tư, có lẽ lúc đó ta đã tự xưng là bà mối đến truyền tin rồi, sẽ không đến nỗi gây ra nhiều chuyện mây mưa như vậy.

Đêm hôm đó ta cũng không biết làm thế nào mình về Tiểu Lâm Hiên được, dù sao ta nghĩ lần này bị sót chắc chắn phải mất mấy ngày, chỉ là nghe nói Thiếu chủ Đường môn liệu chết muốn từ hôn, nói thà chết cũng sẽ không cưới một nữ tử chanh chua đánh đá như thế.

Đào Yên giận đến nổi ném tất cả bình hoa trong phòng vỡ vụn, chỉ bằng thói quen này, nàng và Đường Tư tuyệt đối là một đôi trời sinh.

Dù sao ta ra quân chưa thắng trận đã chết, nằm liệt trên giường sáu bảy ngày, bên ngoài xảy ra chuyện gì ta hoàn toàn không hề hay biết.

Trong tất cả những người gặp gỡ ta, Đào Nhị cũng vậy mà Yến Ngũ cũng vậy, đều là bọn hắn gặp xui, chỉ có Đường Tam là khiến ta gặp xui mà thôi. Dần dần ta cũng giác ngộ ra, may hay xui cũng đều là vận mệnh đã sắp đặt sẵn, chẳng chóng thì chầy sẽ xảy ra mà thôi.

Chương 16

“Tam nhi, đến đây! Xoa bóp mặt giùm lão gia ta chút đi!” Ta phiền muộn than thở, ngoắc ngoắc ngón tay gọi hân.

Đường Tam cứng người lại một chút, phúi roi tay ta, nghiêng rặng nghiêng lợi thâm tình khấn thiết gọi một câu “Lão gia...”

Ta bắt đầu đi bỏ tay xuống, xoay người chọc chọc con chim con, “Chim con chết tiệt, chim con chết tiệt a, lão gia ta và ngươi đứng là đồng bệnh tương liên a...”

Chim con chết tiệt cào một cái trên tay ta rồi nhanh chóng bay đi trốn vào trong góc.

Ta sầm mặt rút tay lại, lau vài cái trên người Đường Tam, nhắc lồng chim lên nói: “Đi, cùng lão gia ta dắt chim đi dạo đi.”

Đường Tam khẽ giật mình “Nàng muốn ra ngoài?”

Ta quay đầu nhìn sư phó “Sư phó, ta nghĩ rồi, chàng nói rất có lý, dù sao hiện giờ ta dịch dung, Phương tiểu hầu gia cũng không nhận ra ta, ta ra ngoài hay không cũng không sao cả.” Sau đó lại thương tiếc nói với Đường Tam “Đột nhiên nhớ lại, cả hai chúng ta đã từng gặp nhau trước mặt Phương tiểu hầu gia, hay là chàng ở nhà đi, lão gia ta ra ngoài một mình được rồi.”

Sư phó chậm rãi bỏ sách xuống, cử kính nhọc trọng, chậm rãi nói: “Nàng đã muốn ra ngoài, ta cũng không ngăn cản nữa.”

Ta vừa cảm thấy vui mừng, lại nghe sư phó nói tiếp: “Sư phó ở lại Thâm viên chờ nàng về là được rồi.” Nói xong đứng dậy, lượn lờ xoay người, khoan thai xoay mặt đi than nhẹ một tiếng, bỏ vào trong phòng, chỉ để lại cho ta một bóng lưng cô đơn hiu quạnh, khiến tim ta lại bắt đầu co rút đau đớn.

Ta buồn bực đặt lồng chim xuống, thở dài nói: “Thôi, để ta ở lại với sư phó vậy.”

Biết rõ hân có ý làm ra dáng vẻ cô đơn như thế này, nhưng ta vẫn nhìn không được mà đau lòng, hết người này tới người kia biết lão gia ta mềm lòng, bắt được nhược điểm này của ta mà cầu xé tàn nhẫn, thế mà hết lần này tới lần khác lão gia ta đều bị mắc bẫy.

Bi ai a!

Ta tự giận chính bản thân mình, tiếp tục ngồi thừ người ra trong sân, cực kỳ nhàm chán rảnh rỗi xem con kiến chuyển nhà.

Đường Tam về mặt phức tạp nhìn ta, cùng ngồi song song xuống với ta. “Lão gia, ngoại trừ ra ngoài, nàng còn muốn làm gì khác không? Ta giúp nàng?”

Tim ta lại tế đại một chút, liếc mắt nhìn Đường Tam, hôn gió hân một cái “Tam nhi, thật không uổng công lão gia yêu chàng. Nếu chàng thật yêu lão gia, hãy nghĩ cách gì đuổi cổ tên Phương tiểu hầu gia kia đi.”

Đường Tam thở dài: “Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng mà không biết làm cách nào. Đại công tử nói rất đúng, nguyên nhân hân đến đây thật không đơn giản, làm cách gì cũng đuổi không được.”

Ta lấy làm lạ “Ồ, người này da mặt còn dày hơn lão gia ta nữa à?”

Đường Tam gật gật đầu: “Còn không phải sao? Dù nói bóng nói gió hoặc nói thẳng rõ ràng vô mặt, hân cũng chẳng hề nhúc nhích, dường như là muốn ngồi cùng hết từng tác đất trong Lý phủ chúng ta vậy!”

“Đừng là nên để Tứ nhi tiễn hân về Tây Thiên cho rồi!” Ta cắn chặt răng nói. “Tam nhi, vài ngày sau sẽ còn có một tên gia hỏa đáng ghét nữa đến đây, sư phó nói, để hân ở Ly Chủ viện cách xa nơi đây nhất, ở đó có lối đi riêng, là một viện nhỏ tương đối độc lập, coi như cho hân thuê vài ngày.”

“Lão gia, nàng muốn đuổi hân đi?”

Ta buồn bã gật gật đầu nói: “Tam nhi chàng không biết đâu, tên này bị đoạn tụ, thâm ngập nghệ sư phó đã lâu rồi, ta sợ hân vừa tới đây, phát hiện ra nắm vị công tử của ta người nào người nấy như hoa như ngọc, hân sẽ động tâm khoét tường nhà ta a...”

“Hắn dám!” Đường Tam ghét ác như cừu giận dữ nói, đáng tiếc suy tính trong lòng hân sao qua nỗi cặp tuệ nhãn sáng như đuốc của ta.

“Chỉ sợ sắc đám bao thiên thôi. Chàng cho rằng vị sao hân bị biếm đến Lạc thành này? Chính là vì hân trêu chọc Ngự sử đại phu a! Người này nổi tiếng là cứng rắn ương ngạnh nhất trong đám Tam Công Cửu Khanh trong triều, thế mà hân cũng dám đụng đến, chàng nói hân có dám hay không?” (*Tạm dịch: sắc đám bao thiên = vì háo sắc mà bạo gan liều lĩnh một tay che trời, chuyện gì cũng dám làm*)

Đường Tam trầm mặc một hồi lâu, sau mới nói: “Sao ở đề đồ lại có người không biết xấu hổ như vậy chứ?” Một người là Phương tiểu hầu gia, một người là Mặc Duy, y như kéo kéo, kéo mãi không đi.

Ta bi ai gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu “Đừng gom sư phó nhà chúng ta vào cả nắm đó là được rồi!”

Đường Tam “...”

Cuối cùng Đường Tam bị ta xúi giục đến Đình viên bố trí một chút cơ quan cạm bẫy, sẽ không đến nỗi lấy tính mạng bọn họ, nhưng tuyệt đối sẽ khiến bọn họ nếm tí đau khổ.

Hừ hừ, địa bàn của ta bộ dễ phá rối hay sao? Người của ta bộ dễ đụng vào hay sao? Không cho người chút màu sắc, để xem người làm thế nào mở phương nhuộm?

Lại qua thêm vài ngày nữa, Mặc Duy đã đến ngoài thành, nhưng trùng hợp là Phương tiểu hầu gia chẳng hiểu có bị trúng gió hay không mà cũng đòi ra ngoài thành dạo tiết Thanh Minh, sư phó sợ gặp phải Phương tiểu hầu gia nên không có ra thành tiếp hân. Chuyện này khiến ta vui vẻ hết nửa ngày, thầm nói trong lòng: phải thế chứ!

Phương tiểu hầu gia cuốn Đào Nhị nhà ta cùng đi tiếp khách, Đào Nhị báo Yến Ngũ đi tiếp Mặc Duy, ta cùng Đường Tam đến Đình viên xem lại một lần nữa cơ quan mà hân đã bố trí. (A, nhiều người quá lão gia ta rồi cả lên...)

Tay nắm cửa có cấm ba cây kim châm nhỏ bằng sợi lông trâu, trên kim châm có tẩm độc. Được gì? Chính là giải độc của xuân dược, hiệu quả tương phản của xuân dược, khiến người bị trúng độc trong vòng mười ngày nửa tháng cũng không được... (sản phẩm của chi nhánh Đại Vũ nổi tiếng khu chợ thành Đông, vị thuốc làm từ cua đồng mùa gặt, tốt cho hân mà cũng tốt cho ta! Ăn phải dược này, tiết kiệm giấy cho nam, tiết kiệm sức cho nữ! —— bẻ một hũ nước tương)

Hơn nửa cửa này còn cài thêm cơ quan, hễ cửa vừa mở ra, sẽ lập tức có bột mì rắc xuống mặt, nhất định sẽ làm mất lò mờ ngay!

Dưới đất thì có rai hạt châu loại mất thường khó phân biệt nổi, tất cả rèm che đều thả xuống, trong cảnh tối tăm như vậy càng không nhìn thấy rõ, cộng thêm đôi mắt lò mờ, cứ như vậy mà tiến tới, nhất định sẽ giẫm lên... hắc hắc hắc...

Bên cạnh cửa sổ có một chậu nước, nếu dùng nước trong chậu này để rửa mặt, vậy thì chúc mừng người, trong nước có pha phấn ngứa bí truyền của Đường môn, một khi dính vào da, tuyệt đối sẽ khiến người gãi đến nát gan nát tim ra, hiệu quả cũng không lâu lắm, chỉ nửa canh giờ mà thôi, sau nửa canh giờ, mặt người sẽ sưng lên như cái bánh bao Sơn Đông...

Nếu người chệch trong phòng không sáng, muốn vén rèm lên, đừng trách ta không nhắc trước, đây là loại rèm trúc thập phần dẻo dai đàn hồi, chỉ cần kéo một cái sẽ bung vào mặt ngay...

Ta hải lòng vỗ vỗ vai Đường Tam “Tam nhi, chàng an bài rất hợp ý ta, chỉ là hình như có chút quá âm hiểm a!”

Đường Tam trầm mặc một lát “Lão gia, đây không phải hoàn toàn dựa theo lời nàng dặn sao?”

Ta ngạc nhiên che miệng nói: “Tam nhi chàng nói gì vậy? Lão gia ta chẳng biết gì hết a!”

Đường Tam không thể nhìn được nữa, xách ta qua chà đạp một hồi, miệng còn kêu gào: “Lão gia, ta muốn đánh nàng lâu rồi a!”

Chàng muốn đánh thì đánh đi, đừng đánh lên mặt là được rồi, aizz...hôn không phải như vậy, đừng cần môi ta a!

Thờ phỉ phò chui ra từ trong lòng Đường Tam, ta hít thở sâu mấy cái, cảm giận nói: “Tam nhi, lần sau hôn ta không được cần nữa, ăn cơm sẽ bị rất miệng a.”

Đường Tam ăn no thỏa mãn ra về thờ ơ như không, cười một cái theo đúng phong cách tiêu chuẩn của lão gia – qua sông đoạn cầu.

“Lão gia, bọn họ tới rồi.”

Đường Tam bỏ lại một câu, cấp ta bay đến một chỗ đã chọn núp kỹ, chuẩn bị xem trò hay, không ngờ nơi đây đã sớm có một người trốn sẵn – Kiều Tứ.

Ta khẽ gạt mình một chút, thấy khuôn mặt tuấn tú của Kiều Tứ yên lặng trầm mặc, tuy nhìn qua hẳn không có biểu tình gì cả, nhưng ta mơ hồ cảm thấy trong lòng hẳn không vui, lùi lại một chút, sờ sờ lên mặt hẳn. “Lần sau đừng có lẳng lặng không một tiếng động nào đứng sau lưng lão gia, như thế làm lão gia sợ a! Chàng cũng biết tìm lão gia ta không khóe mà...”

Kiều Tứ nhẹ nhàng gạt đầu, xoay đầu nhìn về hướng những người đang đến.

Ta thấy trên lối mòn dẫn đến đây có tới mấy người – Phương tiểu hầu gia, Mặc Duy, Đào Nhị, Yến Ngũ...

Trong giây lát ta nghĩ đến một vấn đề ác liệt.

“Tam nhi a...” Ta chậm rãi nói “Nếu người mở cửa trước là Đào Nhị hay Yến Ngũ thì làm thế nào đây a?”

Trước khi ta nói vậy, Đường Tam đã sớm xanh mặt, không biết vì sao, Kiều Tứ nhìn qua tựa hồ có chút vui vẻ.

Đường Tam cắn chặt răng nói: “Ta dẫn bọn họ đi khỏi nơi đây!”

Nói xong đẩy ta vào lòng Kiều Tứ, trượt xuống từ phía sau, vòng đến phía sau bọn họ, giả vờ như vừa mới đuổi kịp bọn họ.

Nói hài tử này thiếu cẩn thận chứ thật ra có khi hẳn xuất sắc chết đi được.

Đôi tay Kiều Tứ ôm ta, thân hình hẳn cao lớn, ta làm tổ trong lòng hẳn, ngồi trên nhánh cây, tưởng tượng như khi mẹ đang ôm khi con, nhện không được cười phá lên.

“Nàng cười gì vậy?” Hẳn ngạc nhiên hỏi ta.

“Ta cười có người sắp gặp xui.” Ta kích động bắt lấy tay hẳn, gương mặt nhìn người khác dần dần đến gần chạm彼此的. Không biết bọn họ nói gì đó, nhưng nhìn qua Phương tiểu hầu gia và Mặc Duy rất không hợp nhau, Đường Tam quần quật lấy Đào Nhị và Yến Ngũ vừa nói chuyện vừa canh chừng. Đến ngưỡng cửa, Đào Nhị muốn thò tay ra mở cửa, lại bị Tam nhi kịp lúc bắt tay lại, Mặc Duy muốn thò tay ra mở, lại bị Phương tiểu hầu gia trừng mắt một cái, giành trước, nắm lấy tay cửa.

Thấy Phương tiểu hầu gia bị kim đâm đến nhảy nhồm, mấy người khác vội vàng tiến lên xem, Mặc Duy rung cây quạt đứng một bên cười ruồi, cặp mắt hồ ly của hẳn khẽ xếch lên, trông vô cùng xấu xa.

Châm lông trâu này nhỏ đến mức không thể thấy được, bị đâm phải chỉ đau một chút, chứng cứ phạm tội lại lập tức bị tiêu hủy, Phương tiểu hầu gia chắc chắn sẽ không ngờ rằng trên châm còn có tẩm thuốc a...

Không thuốc được Mặc Duy, thuốc Phương tiểu hầu gia cũng vậy thôi!

Phương tiểu hầu gia ôm tay đứng cạnh cửa, Mặc Duy vừa cười vừa lúc lắc đầu, duỗi tay đẩy cửa ra, đột nhiên thấy cái gì đó trắng trắng đập xuống mặt, Mặc Duy tay mất lạnh lẽ, cây quạt trong tay điên cuồng ra sức quạt, thấy phấn trắng tung bay từ phía, biến thành một màn sương mù vây xung quanh mọi người...

Sau một hồi lâu, ba vị công tử thân mang võ nghệ nhà ta đều bình yên vô sự, Mặc Duy tay cầm cây quạt vung vẩy điên cuồng cũng còn tàm tạm, chỉ có Phương tiểu hầu gia đứng gần Mặc Duy nhất, bị Mặc Duy quạt phấn bay về phía hẳn nên gương mặt hẳn lúc này trắng như tuyết, biến thành một tên tiểu bạch kiếm chân chính...

Ta vừa cười như điên như cuồng vừa cắn cánh tay Kiều Tứ để kềm lại. Phương tiểu hầu gia, thật không phải ta có ý; là người tự tìm a!

Kiều Tứ vuốt ve bờ lưng co giật của ta, thấp giọng nói: “Nhị ca đang nhìn nàng kia.”

Lưng ta cứng đờ, không dám ngẩng đầu lên. “Hắn phát hiện ra ta sao?”

Kiều Tứ thờ dài cực nhỏ. “Lão gia, trong phủ chúng ta, trừ nàng ra, còn ai thích làm ba cái chuyện như vậy nữa chứ?”

Ta gượng cười một tiếng “Không sao, Đào Nhị không đến nổi vì người không quan trọng, không liên quan gì mà phạt ta.”

Kiều Tứ trầm mặc không nói.

Bên kia, Phương tiểu hầu gia hai mắt mờ mịt dưới sự dẫn đường của Mặc Duy bước vào phòng, sau đó nghe thấy một tiếng vang thật lớn, Phương tiểu hầu gia té ngã lăn quay trên mặt đất! Lần này, Mặc Duy cũng không may mắn như lần trước, hẳn bị Phương tiểu hầu gia kéo theo cùng ngã xuống. Phương tiểu hầu gia chống những té một mình mà còn tìm theo một cái đệm lưng, ta nhìn không rõ, chỉ thấy hai người gầy dựa trên mặt đất, cảnh trông thật không hài hòa a...

Cứ xem tình hình này, Phương tiểu hầu gia gặp xui nhất định là sẽ vừa bỏ chạy như điên vừa la hét ầm ĩ.

Không thể chinh Mặc Duy, giết gà dọa chó cũng được.

Ta hài lòng gạt đầu, không xem nữa, ngửa đầu nói: “Tứ nhi, mang ta về Thẩm viện đi thôi.”

Vừa dứt lời, cả thân hình liền bay lên trời.

Trong năm vị công tử, chỉ có công phu của Kiều Tứ và ám khí của Đường Tam là có thể đuổi kịp ta. Ám khí của Đường Tam dựa vào lực cơ quan, còn Kiều Tứ, thay vì nói khinh công hẳn cao mình, không bằng nói hẳn có thuật truy tung nhất hạng, hơn nữa hẳn còn có phẩm chất tốt đẹp “bám riết không tha”, cho dù ta trốn đến đâu, hẳn cũng có thể lấy tốc độ nhanh nhất moi ta ra.

Nghiêm túc mà nói, ta gặp sự sơ đầu tiên, sau đó là gặp Kiều Tứ lúc ta mười ba tuổi. Thời điểm đó ta muốn tự kiểm tra khinh công của mình một chút nên đã đột nhập vào đại nội, kết quả là bay đi bay lại cả buổi tối, xem không ít kịch hay, ví dụ như Hoàng đế, phi tử cùng thái giám, thị vệ yêu đương vụng trộm, Hoàng hậu mưu đồ bí mật với Tướng quân, Thái tử lên xem Xuân cung đồ, văn văn... Nhưng không hề gặp bất kỳ một cao thủ đại nội nào cả, chỉ thấy một vị thiếu niên tuấn tú ngồi ngay người dưới bụi trúc mà thôi.

Ngay từ đầu, ta nghĩ rằng chắc hẳn dưới bụi trúc kia có đầu bảo bối gì đó, nhưng sau ta lại nghĩ, có lẽ hẳn bắt chước theo Vương Dương Minh nghiên cứu nguồn gốc của sự vật, nên cũng chọn một bụi trúc mà ngồi. Cuối cùng ta kết luận lại: hẳn chỉ là ngồi chờ người ra mà thôi.

Ta giả làm ngáo ộp trước mặt hẳn, ca bài hát khó nghe nhất, nhưng dù chọn thể nào thì chọn, hẳn cũng không hề có một chút phản ứng gì, ta còn cho rằng hẳn là người nộm, thử đụng đụng thân hình của hẳn, lại phát hiện ra cơ thể hẳn cũng có độ ẩm, cũng có hồ hấp và mạch đập, chẳng lẽ là hẳn bị điểm huyệt?

Lúc đó ta còn chưa rành lắm về huyệt vị, dùng cả hai ngón trỏ và ngón giữa, điên cuồng mò mẫm điểm điểm trên người hẳn, có lẽ không cẩn thận điểm trúng huyệt gì đó, sắc mặt hẳn đột nhiên trắng nhợt ra, ta dừng tay lại, bỗng phát hiện bàn tay vừa mò trên người hẳn đầy vết máu đỏ tươi.

“Người là tiểu thái giám trong cung nào?” Ta cẩn thận đặt hỏi hẳn “Người bị chủ tử đánh sao?”

Đôi mắt hẳn trừng trừng nhìn thẳng về phía trước, không nói một lời nào. Thật ra, hẳn trông cũng cỡ ta, tuổi còn nhỏ mà đã phải tiến cung làm thái giám, còn bị ngược đãi không giống người như vậy, bắt gặp ta chợt mềm lòng.

“Người nhà người cũng thật quá nhẫn tâm, nếu ta có đứa con trai xinh đẹp như vậy, tuyệt đối không nỡ vứt hẳn vào cung đâu.” Ta quệt quệt khóe mắt ướt át “Bị thương rồi còn bị phạt đứng, cũng chẳng có ai chữa thương cho.”

Ta thờ dài, bắt đầu cầu thất lưng của hẳn. “Tiểu đệ đệ, ta có kim sang được loại tốt nhất, lên bôi cho người, chủ tử của người chắc sẽ không phát hiện ra đâu.” Lúc đó ta rất thánh tai, nếu có người tới, ta nhất định sẽ phát hiện

ra.

Hắn vẫn cứng ngắc đứng đó không nhúc nhích, mặc ta cởi bỏ áo của mình, lộ ra vết roi đầy khắp trước ngực và sau lưng, trên vai phải còn có một dấu ấn hình lông chim.

Ta hít một ngụm khí lạnh, trong lòng chua xót như ăn phải me “Nuông nó, thật không phải người mà, ai lại nỡ đánh một đứa bé ra như vậy!”

Ta bôi kim sang được cho hắn, chạy đến một cung điện gần đó nhất trốn về một khúc vải trắng sạch sẽ, cắt thành mảnh nhỏ băng bó cho hắn.

Bận rộn đến lúc trời sắp sáng, ta cầm bình kim sang được non nửa còn lại nhét vào trong lòng hắn, nói: “Ngày mai ta sẽ quay lại tìm ngươi.”

Sau đó ta đi đi lại lại vài lần, đáng tiếc rốt cuộc không tìm được hắn.

Không lâu sau đó ta quên bằng chuyện này, mãi đến nhiều năm sau, trên người hắn tìm thấy một cái bình quen thuộc, ta mới nhớ ra hắn là tiểu huynh đệ năm đó.

Hèn chi ta vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì sao một sát thủ Âm môn tâm ngoan thủ lạt, không chuyện ác nào không làm như đồn đãi, sau khi cướp được ta từ trong tay Đường môn, lại đối đãi với ta thiên y bách thuận, dịu dàng như nước. Thì ra hắn vẫn không muốn bắt ta trở về, dù cho phải chống lại mệnh lệnh của Thái tử – vị Thiên tử tương lai. Hắn vẫn lặng lẽ, lén lút giấu chiếc bình trong người, không nói gì với ta cả, chuyện gì cũng giấu trong lòng, kín bụng y như cái chai vậy.

Rõ ràng hắn đã bắt được ta, có thể chọn cách đánh ta ngất xỉu hoặc chuốc thuốc mê cho ta, một ngày tám trăm dặm giao ta đến tay Thái tử. Nhưng hắn lại không làm như vậy, một đường mặc ta lái nhai đày dọa hai lỗ tai của hắn, lại còn không lúc nào ngơi nghĩ tìm cơ hội bỏ chạy. Hắn dầy dưa mắt thời gian chơi trò mèo bắt chuột với ta, tựa như vô ý, tựa như cố ý để ta tìm sơ hở bỏ chạy, chỉ trong vòng ba ngày hắn tất đuổi kịp, trên đường đi, ta chạy loạn khắp Đông Tây Nam Bắc, ta trốn trong hốc cây, trốn dưới mặt nước, dường như biến thành một Nhẫn giả không gì không cái dạng được, thế mà vẫn bị hắn cao tay hơn tìm ra.

Cho đến lần cuối cùng, ta ở trên Hoa sơn đợi đến bốn ngày mà vẫn chưa thấy hắn đến, rốt cuộc ngày thứ năm ta chịu không nổi trở về tìm hắn.

Trên đường về, ta tự tát mình, tự mắng bản thân mình tiện, rồi lại không nhịn được chạy như điên. Ba tháng chơi trò chơi trốn tìm, ta không thể chỉ coi hắn là một sát thủ Âm môn nữa. (Thương tiếc, không nở lòng ...)

Hon nữa... một sát thủ Âm môn, sao lại biết hát một trong những ca khúc khó nghe nhất do ta tự sáng tác lúc còn nhỏ?

Lúc tìm ra hắn, hắn chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng. Đọc của Đường môn chỉ có Đường môn mới giải được. Ta cõng hắn trên lưng, nhấc chân chạy như điên về Đường gia bảo, nắm cổ áo Đường Tư rống to, bắt hắn phải cứu người. Đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân Đường Tam và Kiều Tứ không hợp nhau.

Kiều Tứ cướp ta từ trong tay Đường Tam – lại nhằm ngay lúc bọn ta đang cũi khờ lừa bịp – vì thế Đường Tam xuất thủ không chừa lối thoát, hạ độc Kiều Tứ. Thế mà ta lại gào thét bắt Đường Tam phải cứu Kiều Tứ.

Lúc đó ta thật sợ, sợ đến mức run cả tay chân, ta cũng không hiểu vì sao mình không muốn hắn chết. Nói đi nói lại, hắn bất quá chỉ là tiểu huynh đệ ta đã từng gặp qua một lần lúc còn nhỏ, lần thứ hai gặp lại bọn ta đã đứng ở hai phía đối lập. Hắn vẫn cất giữ chiếc bình kim sang được ta tặng hắn, ca không sai chữ nào bài ca ta đã từng ca qua, ánh mắt nhìn ta tựa như ánh mắt ta nhìn sư phó năm nào.

Một người đối với sự giúp đỡ của người khác, đôi khi là ân, đôi khi cũng là vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ta ôm cổ Kiều Tứ, vùi mặt vào lồng ngực của hắn “Tứ nhi, chàng nói xem võ công của ta còn có thể khôi phục lại hay không a?”

Thân hình Kiều Tứ cứng lại một chút, dịu dàng nói: “Ta mang nặng,” rồi nhấn mạnh giọng “cả đời.”

Ta roi lệ. “Ý chàng là cả đời này võ công của ta cũng không thể khôi phục lại sao?”

Kiều Tứ vuốt ve đầu ta, tựa như đang an ủi chó con...

Từ khi ta trở thành phế nhân, ta rất hay nhớ lại thời dĩ vãng. Hồi đó, lão gia ta vẫn còn là một con Hải Đông thanh vùng vẫy trên bầu trời, Hoàng cung đại nội không làm khó được ta, đỉnh núi cao đến đâu cũng không thể làm ta ngã chết, còn hiện tại, đến một tảng cây còn con con như thế này cũng phải nhờ người mang lên.

Thật ra ta cũng biết, kinh mạch bị Bạo Vũ Lê Hoa Châm tổn thương đến bảy tám phần mười như thế này, ta sống được, đi được, nhảy được, có thể nói là vì ta đã tạo nghiệp chướng quá nhiều nên ngay cả Diêm vương cũng không dám thu nhận ta.

“Lão gia...” Kiều Tứ không biết an ủi người khác, chỉ vỗ vỗ lưng ta.

Ta hiểu tâm ý của hắn, hôn nhẹ lên gò má của hắn rồi định trở về Thẩm viên, nhưng thấy hắn vẫn nhìn chăm chăm mình, ta ngăn người ra một lát mới hiểu, quay lại cong ngón tay ngoác hắn, cười hi hi nói: “Cúi xuống, nhắm mắt lại.”

Mặt hắn hơi đỏ lên, ngoan ngoãn cúi người xuống, ta vòng tay qua cầu cổ hắn xuống, dâng lên một nụ hôn trên miên say đắm.

Kết quả là hắn cũng bắt chước Đường Tam cắn lấy môi ta, ta nổi giận vỗ lên đầu hắn. Thật là, bao nhiêu tình ý, ham muốn đều bay biến mất!

Bộ bọn họ đều có họ hàng với chó sao? Tức chết lão gia ta!

Ta thờ phỉ phi mình mỗi bước vào viện, thấy sư phó vừa miên man suy nghĩ vừa tưới hoa, sợ đi nói hắn miên man suy nghĩ là vì đôi mắt hắn đang nhìn xa xăm mờ mịt như không thể thấy ánh mặt trời ngày mai.

Ta đoạt lấy bình tưới cây trong tay hắn, cười nói: “Sư phó, đây là hoa Quỳnh chứ không phải hoa Thụy Tiên.”

Sư phó hồi hồn lại, khẽ cười: “Đúng a.”

“Sư phó, chàng đang suy nghĩ chuyện gì thế?” Ta ngửa đầu lên hỏi hắn.

Sư phó cúi đầu xuống nhìn ta, ánh mắt dừng lại trên môi ta. Ta biết ngay mà, chắc sung đỏ lên rồi chứ gì!

Sư phó giờ tay nâng cằm ta lên, ngón tay dừng lại trên môi ta, ngón cái khẽ vuốt ve đôi môi sung đỏ của ta.

Ta liền lập tức đỏ mặt.

Sư phó a sư phó, chàng đừng làm chuyện không trong sáng một cách trong sáng như vậy được không a?

Ta lẽ lười liếm đầu ngón tay hắn, hắn khẽ giật mình, chậm rãi rút tay lại, rũ ống tay áo xuống, bắt đắc dĩ lắc đầu cười cười, xoay người bỏ vào phòng.

Ta cứ như thể ngăn người đứng ngay tại chỗ.

Phản ứng của sư phó quá khác thường! Chẳng lẽ là ghen? Ăn phải một hũ dấm chua quá to?

Ta đặt bình tưới cây xuống, lẻo đẻo chạy theo sát sau lưng sư phó vào phòng. Sư phó vừa ngồi xuống, ta liền nhào tới, ngồi lên đùi hắn. “Sư phó, hôm nay chàng là lạ thế nào ấy!” Nhưng dáng điệu này của hắn đã như thể

trước khi ta trở về, chẳng lẽ không có liên quan gì đến ghen tuông?

Chẳng lẽ có liên quan đến Mặc Duy...

Ta nghĩ nhất định sắc mặt ta đang sầm xuống.

Sư phó xoa xoa đầu ta, mỉm cười nói: “Nàng trở nên miễn cảm như thế này từ khi nào vậy?”

Ta vận vẹo xoay tới xoay lui trong lòng hần “Đồ nhĩ trước giờ vẫn rất miễn cảm a!”

Sư phó khẽ sặc, rớt cuộc mặt mày đỏ ửng, ấn ta ngồi yên trên đùi hần “Đừng xoay tới xoay lui.”

Ta ngầy ngô cười một cách vô tội.

Sư phó thờ dài nói: “Nàng đã đến Đình viên à?”

Ta gật gật đầu “Sư phó đúng là thần cơ diệu toán...”

“Lại làm chuyện xấu gì nữa đây?” Sư phó cắt ngang lời nịnh nọt của ta.

Ta gật gật đầu, bổ sung: “Chàng yên tâm đi, Mặc Duy ... không sao đâu, đã có một tên tiểu quý khác gánh xui giùm hần rồi.”

Sư phó gật mình hỏi: “Là Phương tiểu hầu gia?”

Ta nịnh bợ tiếp: “Sư phó đúng là thần cơ diệu toán...”

Miệng lập tức bị che lại.

“Mặc Duy đã gặp Phương tiểu hầu gia sao?” Sư phó hỏi.

Ta ú ớ gật gật đầu.

Sư phó lộ ra vẻ mặt mờ mịt, thờ dài nói: “Rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi...”

Ta trầm tư trong giây lát, thở tay sư phó xuống, hỏi: “Sư phó, chẳng lẽ ý chàng là giữa Mặc Duy và Phương tiểu hầu gia đã từng có một đoạn nhân duyên khúc khuỷu?”

Sư phó bị ta làm sặc tiếp, liếc nhìn ta một cách quái gở. “Không hiểu tại sao trong đầu nàng lại có những ý nghĩ ly kỳ cổ quái như vậy?”

“Chẳng lẽ không phải? Vậy là cái gì?” Ta tò mò gạn hỏi.

Sư phó cười cười, cho dù ta truy hỏi kiểu nào, hần cũng không trả lời.

Ngày hôm sau, sư phó ra ngoài, ta biết là hần đi gặp Mặc Duy, hần không cho ta theo, trong lòng ta có chút khó chịu, nhưng vì để thể hiện ta tin tưởng hần, ta mỉm cười tiễn hần đến cửa, nói: “Về sớm chút nha.”

Khi bóng lưng hần khuất sau góc tường, mặt ta mới sầm lại.

Cả đời ta hận nhất là hai loại người, thứ nhất là loại nữ nhân tranh giành nam nhân với ta, thứ hai là loại nam nhân tranh giành nam nhân với ta.

Cả đời này ta thích làm nhất là hai chuyện, một là trêu ghẹo nam nhân ta thích, hai là được nam nhân ta thích trêu ghẹo.

Cảm thấy sống trên đời này cũng chẳng mấy dễ dàng.

Một mình ta ngồi lại Thâm viên tự thương tự cảm, Đường Tam không đến, Kiều Tử cũng không đến, muốn tìm hạ nhân gọi bọn họ đến giùm ta, nhưng tìm cả nửa ngày cũng không nhìn thấy một bóng người nào.

Ta ngồi ở ngưỡng cửa hết nửa buổi, rốt cuộc hạ quyết tâm đi ra ngoài.

Khẽ hip mắt tùy tiện dạo bước lung tung, kết quả là gặp một người có chút quen mặt đang loay quanh gần Yến viên.

Nếu như gương mặt nhỏ hơn một chút thì càng giống loại công tử quần lụa ăn chơi trác táng.

Phương tiểu hầu gia trung ra bán mặt bánh bao chính cống, đôi mắt sáng ngời lấp lánh hip lại như sợi chỉ trắng vô cùng đậm đậm bình tĩnh, đôi môi dường như bị hai mớ thịt non mềm nơi gò má độn lên, quả thật là một tên tiểu tử trắng nõn, non mềm có đôi môi hồng đào chúm chím nhỏ nhỏ xinh xinh...

Phương tiểu hầu gia vừa xoa bóp thắt lưng vừa đi ra từ Yến viên, miệng râm rì lẩm bẩm, điệu bộ khác không ra nước nất, người không biết còn tưởng rằng hần bị Yến Ngũ nhà ta làm gì nữa chứ. Không biết là hôm qua hần bị tám rèm trúc đập phải thắt lưng hay là vì tránh tám rèm trúc mà trật xương?

Ta đang chuẩn bị chuẩn đi thì bỗng nghe Phương tiểu hầu gia đột nhiên hét lớn một tiếng: “Người!”

Thân hình ta cứng lại không nhúc nhích, hần nói tiếp: “Ta kêu người, sao người còn chưa lại?”

Được, cứ coi như ta là hạ nhân trong phủ đi.

Hiện giờ ta đang mặc y phục của nha hoàn, cũng không muốn làm bộ làm tịch ra về ta đây, để người ta cho rằng hạ nhân trong Lý phủ bọn ta là không được dạy bảo. Quay lại đến bên cạnh hần, nhẹ giọng hỏi: “Hầu gia có gì cần phân phó sao?”

“Đỡ ta đi, ta nhìn không rõ đường.”

Ta giương mắt lên nhìn hần, phát hiện đôi mắt hần hầu như nheo lại thành một đường chỉ. Không thể không nói, Phương tiểu hầu gia ngài bị như thế này khiến ta xem thuận mắt hơn a.

Ta nén cười, đỡ hần thông thả đi dọc theo đường.

Đến Giáp viên, hần hỏi tên ta, ta thuận miệng bịa đại một cái tên “Tiểu Hoa”.

Hần gật đầu nói: “Tiểu Hoa, người tới làm ở phủ này được mấy năm rồi?”

A, Lý phủ này của bọn ta mới xây chưa đầy năm, người hỏi mấy năm là có ý gì?

“Bẩm Hầu gia, được nửa năm ạ.”

“Ừ... Sao ta vẫn chưa gặp lão gia của các người?”

Những lời này hần phải đi hỏi người khác chứ, hỏi ta ta biết trả lời ra sao?

“Lão gia ra ngoài rồi.”

“Chùng nào trở về?”

“Nô tỳ không biết.”

“Trong viện này còn ai ở nữa?”

“Có các vị công tử.”

“Mấy vị?”

Ta không trả lời.

Phượng tiểu hầu gia vẫn cặp mắt lại nhìn ta, nhưng ta nghĩ nhất định hẳn không thấy rõ những biểu cảm nhỏ trên mặt ta, nếu không nhất định sẽ không bình tĩnh như vậy.

Ta yên lặng giờ ngón tay giữa lên, nói: “Chuyện của các chủ tử, hạ nhân chúng ta không dám lăm mồm.”

Phượng tiểu hầu gia hừ lạnh một tiếng. “Ngươi thật trung thành và tận tâm.” Nói xong lấy ra một vật gì đó lấp lánh sáng lóe đặt ngay ngắn chính tề trên bàn.

Thứ này không những ta đã thấy qua, hơn nữa ta còn thấy nhiều nữa là đằng khác – vàng a!

Xem ra tấm ngân phiếu có giá trị ngang nhau cũng tuyệt đối không thể khiến người ta có cảm giác mất hồn bằng thỏi vàng ròng này a.

“Nếu nói thật, thỏi vàng này sẽ lập tức là của ngươi.” Phượng tiểu hầu gia nói.

Xì, chỉ một thỏi vàng là ngươi có thể mua chuộc hạ nhân trong Lý phủ bọn ta sao?

Ta thu lấy thỏi vàng – ta cũng không phải hạ nhân trong Lý phủ, ta là lão gia a.

Phượng tiểu hầu gia gõ gõ ngón tay lên mặt bàn. “Các ngươi có mấy vị công tử, theo thứ tự là những ai?”

“Có năm vị công tử. Đại công tử là phần tử trí thức, Nhị công tử là người làm ăn, Tam công tử là người giang hồ, Tứ công tử là người có tính tình khiêm nhường, Ngũ công tử là người có tài.”

Thông tin này hơn phân nửa người trong Lạc thành này đều biết.

Phượng tiểu hầu gia nhíu nhíu mày không nói gì, hỏi tiếp: “Lão gia của các ngươi tên gì? Hình dáng ra sao?”

“Lão gia chúng ta tên là Lý Dư Niên, dung mạo tựa thiên tiên, vừa gặp là thương. Mặt trái xoan, mắt hạnh nhân, mày lá liễu, da tựa Phù dung, mặt phấn má đào, ngực to eo nhỏ, chân dài gót sen, xoay đầu mỉm cười trăm vẻ mỹ hoặc, từ nay quân vương chẳng lăm triều...”

“Ngừng, ngừng, ngừng!” Phượng tiểu hầu gia phát tay cắt lời ta “Nói những nói cuối gì đó!”

Ồ, vậy mà còn chê nữa sao, tự khen mình như vậy, áp lực bản thân cũng rất lớn a!

Phượng tiểu hầu gia lăm bầm lâu bâu nói: “Chẳng lẽ không phải nàng?”

“Ai vậy?” Ta kẻ sát vào hỏi.

Phượng tiểu hầu gia đột nhiên quay đầu lại khiến ta giật cả mình chao ôi lên một tiếng: “Mặt gì mà to thế!”

Phượng tiểu hầu gia nghiêm mặt lại hỏi: “Ngươi nói cái gì?!”

Ta vội cười cầu hòa: “Không có gì, không có gì...”

Phượng tiểu hầu gia hít mắt đánh giá ta nửa buổi, bởi vì cửa sổ tâm hồn của hắn đóng quá kín, ta nhìn cái mặt bánh bao Sơn Đông của hắn một hồi mà cũng không thể nhìn ra tính toán trong lòng hắn.

Không biết có phải là vì đầu óc hắn bị thụt trên mặt hắn chèn ép nên không phát triển nổi hay không, hắn lại lấy ra một thỏi vàng ròng khác ném lên bàn, nói: “Ngươi làm giúp ta một chuyện, thỏi vàng này cũng sẽ là của ngươi.”

Nha, nha, nha, nếu rảnh rồi thì mau tới đây mà xem nha, ở đây có người ngu nhiều tiền đây!

Ta vừa cười ha ha vừa thầm tính toán trong lòng, hỏi lại: “Ngài cứ việc phân phó, làm không tốt ta sẽ trả tiền lại cho ngài!”

“Ngươi giúp ta đi đưa một phong thư.” Phượng tiểu hầu gia xoay người đến trước thư án, lưu lưu loát loát viết mấy chữ, bỏ vào phong thư niêm phong lại rồi đưa cho ta, bảo ta đem đến một con ngõ nhỏ đưa cho một vị Lưu tiên sinh nào đó.

Ta lập tức ngửi được mùi của một cuộc âm mưu, liên tục không ngừng văng dạ đáp ứng.

Thật ra sau này khi nhớ lại, ta cảm thấy bản thân mình thật ngây thơ.

Nếu người này đã sớm biết hạ nhân trong Lý phủ bọn ta không để gì mua chuộc, tại sao còn tin tưởng ta như vậy, bảo ta truyền tin giúp hắn?

Ta thật ngốc mà.

Có một câu nói rất hay: tiền là một liều thuốc quý, có công hiệu khiến người ta lờn gan liều mình...

Có lẽ ta ngốc, nhưng ta còn có chút lưu manh.

Ta tiếp lấy phong thư, vừa ra khỏi cửa, đến một góc khuất liền mở thư ra xem.

Miếng phong bì niêm lại bằng nhựa cao su, ta chỉ cần dùng chút nước miếng trơn ướt là có thể mở ra, lấy ra bức thư bên trong xem rất khó hiểu, chỉ có ba chữ – Chính Là Nàng.

Đây là ám hiệu gì thế này?

Ta cầm tờ giấy xem ngược xem xuôi, xem trái xem phải, soi dưới ánh mặt trời nhìn xuống, rọi từ trên ngọn nến ngược lên – cẩn thận không thiếu một chữ nào...

Cuối cùng cắn răng một cái, tẩm vào trong nước xem.

Sự thật chứng minh, đây chỉ là một tờ giấy bình thường có viết ba chữ.

Có lẽ trong đó còn có bí mật gì đó mà ta không biết.

Có nên đi đưa thư hay không?

Ta ngồi ở góc tường trầm tư nửa ngày, đột nhiên cảm thấy hơi bị đau bụng, đợi đến lúc ta tìm được một nhà xí giải quyết bầu tâm sự, đã hoàn toàn vứt chuyện này cùng những thứ không nên nhắc đến vào hăm cầu.

Người ngốc nhiều tiền, không lừa ngươi thì lừa ai?

Con đau bụng này đến bất ngờ một cách khó hiểu, ta lo là hồi tối này ăn quá nhiều nên gà nường kéo nhau về báo thù, bèn lập tức tốc vác chạy vội đến Yên viên tìm Yên Ngũ.

“Yên Ngũ, tiểu Ngũ, Yên tiểu Ngũ...” Ta ái ui hai ba tiếng, không thấy hắn đâu, không một lời liên tục tiếp bước vào phòng ngủ của hắn. Gian phòng này của Yên Ngũ ta cũng đã từng ở qua một thời gian dài.

Lúc đó trước ngực trúng một đao, sau lưng lại bị Bạo Vũ Lê Hoa Châm đâm phải, nếu vị trí tim ta không nằm ở chỗ khác người bình thường – tim người ta nằm bên trái, tim ta nằm chính giữa – một đao kia đã sớm khiến ta đi đầu thai rồi. Nếu không phải Bạo Vũ Lê Hoa Châm có bói thuốc tề, phong bế kinh mạch của ta, ta cũng đã sớm đi đời nhà ma.

Cho nên, tuy Bạo Vũ Lê Hoa Châm phế đi công lực của ta, nhưng dù sao cũng đã giữ lại cho ta một mạng. Mạng này ta đã phải gầy dựa đầu tranh trên giường của Yến Ngũ biết bao lần mới giữ lại được, hôn mê hơn nửa năm, ta gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương. Yến Ngũ cũng không khá hơn ta bao nhiêu, trong tất cả mọi người, thời gian hắn chung giường chung gối với ta là nhiều nhất, bởi vì nửa năm đó, hắn hầu như là cả ngày lẫn đêm, ăn không ngon ngủ không yên chăm sóc cho ta.

Lúc mới quen hắn, ta rất thích mùi thuốc trên người hắn, nhưng sau khi tỉnh lại, bị hắn thuốc thang hết nửa năm nên giờ trở thành bóng ma tâm lý. Không biết tại sao, hễ ngửi thấy mùi này là trong lòng ta bỗng nhiên cảm thấy vô cùng yên tâm, cảm giác như cho dù bị kéo đến điện Diêm La, hắn cũng vẫn có bản lĩnh dẫn ta trở về.

Đầu mùa xuân trời còn se lạnh, ta leo lên giường, xốc chân lên lần qua lần lại một vòng, mắt bắt đầu đái lại.

Mơ mơ màng màng thấy rất nhiều người, rất nhiều chuyện trước kia, dường như rất thương tâm, trong ngực co rút từng cơn từng cơn vô cùng đau đớn, tuyệt vọng, chỉ muốn vuron tay xóa tan đi cảnh tượng trước mắt, nhưng lại không có một chút hơi sức nào, ngay cả mở miệng mắng một hai tiếng cũng không được, chỉ có thể nặng nhọc thở phì phò.

Ta ngột ngạt tỉnh dậy.

Yến Ngũ một tay nhéo mũi ta, một tay vịn về miệng của ta, ta vừa mở mắt ra đã thấy hắn đang cười tít mắt nhìn ta.

Ta đẩy tay hắn ra, há to mồm hít thở.

“Mơ thấy gì mà điệu bộ muốn khóc lại khóc không được, đáng thương như vậy?” Yến Ngũ xoa xoa mặt ta.

Ta vô tâm vô phách cười nói: “Mơ thấy gà nướng đang vỗ cánh bay về phía Nam, lúc thì xếp thành chữ nhân, lúc thì xếp thành chữ nhất.”

Yến Ngũ ngăn người ra một lát, bắt đắ dĩ cười nói: “Lý Oánh Ngọc, khi nào thì nàng có thể nói tiếng người chứ?”

Ta vô tội nói: “Ta gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.”

Yến Ngũ nói: “Cái miệng này của nàng có thể nói đến mức người chết cũng phải bật sống dậy.”

Ta khoa trương bịt miệng lại “A, như vậy chẳng lẽ ta còn lợi hại hơn chàng sao?”

Yến Ngũ cười nói: “Đúng a, thế nên phải chặn miệng nàng lại, nếu không nàng sẽ đoạt mất danh hiệu Yến thân y của ta.” Nói xong liền nhào đến hôn môi ta. Đầu lưỡi chạm nhau, một cơn run rẩy tê dại truyền dọc sống lưng. Tay Yến Ngũ lang thang trên lưng ta, trượt xuống cặp mông ta, hắn vừa dùng lực vịn về nhào nặn vừa thở hôn hển tách môi ta ra, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Lý Oánh Ngọc, gấp ác mộng sao?”

Lúc hắn không gọi ta là lão gia, ta cũng không dám giỡn hớt cùng hắn, nhưng tính tình ta khó có thể chân chính nghiêm túc mãi, thế là ta nỉ non trong lòng hắn: “Mỗi lần nằm giường này của chàng là thấy ác mộng hà.”

Tay hắn phui phui qua trán ta, có chút mồ hôi rịn ra, có lẽ là vì lúc này nằm mơ bị sợ, có lẽ là vì mới vừa...

Khục khục... Đại gia bị cầm dục quá lâu rồi...

Hắn găm cổ ta, muốn phân tán sự chú ý của ta, hỏi: “Mơ thấy cái gì, nói mau!”

Ta vừa né tránh vừa nói: “Không nhớ, nhột quá a...”

“Thật hả?” Từ góc độ y thuật mà nói, hắn còn hiểu rõ phản ứng cơ thể của ta hơn cả ta, cho nên toàn bộ nhược điểm của ta đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

“Thật mà, thật mà...” Ta nước mắt ào ào nói “Ta thấy ác mộng mà chàng còn bắt ta nhớ lại, có quá ác hay không hả?”

Yến Ngũ dùng tay lại nói: “Có nhớ lại thì nàng mới biết đó chỉ là một giấc mộng mà thôi.” Nói xong tay lại động dậy “Còn đây mới là thật.”

Một cái là ác mộng, một cái là xuân mộng sao...

“Nàng tới tìm ta có chuyện gì? Không phải vì yêu thương nhưng nhớ ta thôi chứ?” Yến Ngũ từ trên thân ta lật mình xuống, nằm nghiêng, tay trái nâng cằm ta lên nhìn.

Lúc này ta mới nhớ lại chính sự, về mặt đau khổ nói: “Yến Ngũ, hôm nay ta đau bụng...”

Yến Ngũ lập tức nghiêm mặt, kéo ta lại gần bắt mạch, vừa xem xong, sắc mặt hắn liền khó coi vô cùng.

Ta cảm thấy căng thẳng, run giọng hỏi: “Yến Ngũ, chẳng lẽ ta...” bị bệnh cũ tái phát...

Yến Ngũ trầm trọng bỏ tay ta xuống, hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

Ta bẽ bối ngón tay tính toán “Ngày hai mươi chín.”

Yến Ngũ mặt mũi ồm trán “Tại sao ngày cả chu kỳ nguyệt sự của nàng mà ta còn nhớ rõ hơn nàng nữa...”

Ta há to miệng, áp ứng nửa buổi mới cười cười ngờ ngạc nhiên.

“Hèn chi hồi này lúc chàng hôn ta, ta cảm thấy phía dưới hơi ẩm ướt, còn tưởng là vì bị cầm dục quá lâu, thì ra là cái đó tới a!”

Yến Ngũ nghe vậy liền biến sắc, bật đứng dậy xốc chân lên, kéo ta đứng dậy khỏi giường.

Trên tấm trải giường trắng như tuyết, một vết máu đỏ sậm loang lổ – nhìn thấy mà ghê người a...

Sau đó ta lập tức bị ném ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Yến Ngũ này thật quá vô lương tâm mà.

Ta hoảng hốt khoác của hắn, vội vàng về Lý Viễn thay quần áo, trên đường đi gặp được một tiểu nha hoàn, bảo nàng ấy gọi giúp Liên nhi cho ta.

Liên nhi hầu như chỉ đến Lý Viễn sau ta nửa bước chân.

Đã lâu không về viện của mình, cảm giác thật có chút kỳ quái a.

Ta đổi bằng nguyệt sự và y phục, kể lại cho Liên nhi nghe chuyện Phương tiểu hầu gia báo ta truyền tin giúp hần. “Đi điều tra thêm về chỗ đó, còn người gọi là Lưu tiên sinh nữa.” Ta ngừng một lát, nói tiếp: “Nhớ kỹ, tra ra rồi không được giấu ta đâu đấy!”

Liên nhi mắt tự nhiên nói: “Biết rồi!”

Ta chậm rì rì nói: “Liên nhi, Đào Nhị nói sau này ngươi phải toàn tâm toàn ý đối với ta, đừng phân biệt Đào Nhị là đệ nhất, còn ta là đệ nhị, có chuyện gì cũng không cho ta biết, lão gia ta sẽ mất hứng a!”

Liên nhi điệu bộ thuần phục, cúi đầu nói phải.

Ta lại cười đùa cợt nhả nói: “Liên nhi đừng nghiêm túc như vậy! Lão gia ta bị nguyệt sự, mấy ngày này sẽ không thể đến chỗ sư phó ngủ, nên tối ngươi phải ngủ chung với ta a.”

Đừng hiểu lầm, là ngủ chung một cách thuần khiết thôi, trong viện này có hai cái giường, lúc ta mới vừa chuyển từ phòng Yến Ngũ ra, buổi tối thường có nhu cầu cấp bách, cần người túc trực phục vụ suốt mười hai canh giờ, lúc đó Liên nhi đã theo chăm sóc ta.

Giờ tuy thân thể ta hồi phục khá nhiều, nhưng buổi tối quen thói trò chuyện cho đến khi buồn ngủ, nên ngủ một mình không quen.

Liên nhi bắt đắc dĩ, cười cười trêu chọc ta: “Lão gia ngươi thật tốt số, số đến năm vị công tử, hể tối đến là đều có người ngủ chung với ngươi, hèn chi ngươi không quen ngủ một mình.”

Lão gia ta gượng cười sò sò lên mũi.

“Hay là sau này làm một chiếc giường lớn để mọi người cùng ngủ cho vui!”

Liên nhi sặc một cái, đỏ mặt trừng ta, mắng: “Lưu manh!”

Kể lưu manh lão gia ta lại phải bắt đầu mấy ngày ưỡ oải mệt mỏi theo chu kỳ hàng tháng...

Nằm trên giường đến đờ cả người ra, đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên bị nguyệt sự, đó là khi ta khoảng mười mấy tuổi, hôm đó sư phó dắt tay ta, nước ta từ Quốc Tử Giám về nhà, lúc đi qua đầu phố Đông, xe ngựa của bọn cận vệ bị ngựa trong Quang Lộc tự chạy vội nên tung vó đá lung tung quấy nhiễu dân lành, trực tiếp vọt về phía bọn ta, ta vốn có thể tránh được, nhưng vì bất ngờ bị giật mình nên chậm chân một chút, chỉ kịp đẩy sư phó ra, còn lưng mình thì bị suột qua, lao đảo ngã xuống đất. Sư phó vội vàng chạy tới đỡ ta dậy, xem xét từ trên xuống dưới coi ta có bị thương hay không, kết quả phát hiện hạ thân ta đầm máu, còn sắc mặt ta thì tái nhợt, hai tay ôm bụng kêu đau, điệu bộ y như bị đẻ non...

Sư phó sợ hãi, lần đầu tiên ta thấy hần mắt bình tĩnh như thế, hần vội ôm ta chạy về hướng y quán, kết quả là lão đại phu chỉ nhìn thoáng qua rồi nói: “Ồ, nguyệt sự tới a...”

Lúc ấy mặt sư phó đỏ rần lên.

Còn mấy tên cận vệ đứng trững ta, nửa tháng sau hoàn toàn biến mất khỏi đề đờ.

Chuyện này sau bị Mặc Duy biết được, hai thầy trò bọn ta bị hần không nể mặt chút nào, chế giễu một phen. Mặc Duy nói, sư phó không hiểu chuyện nữ nhân thì ta có thể đi tìm hần. Lúc đó ta liền phi nhỏ hần một hồi, nói người đoạn tụ mà còn nghĩ đến chuyện nam nữ đều xoi, ta thật cảm thấy đau tim nhức óc giùm cha nương người a!

Aizz...

Ta phiền muộn mờ mắt ra, cảm giác y như lúc xưa, không có gì thay đổi.

Thật ra ta cũng không phải chán ghét gì Mặc Duy, chẳng qua là người này quá bi ôi, hay thích chọc ghẹo ta cho đến khi ta chà đạp hần mới thôi, ta thường nghĩ ngờ không biết có phải hần là một tên điên có hội chứng thích bị ngược hay không, mỗi đến khi ta gặp được Phương tiểu hầu gia mới biết giang sơn này còn có người cận vệ hơn, núi cao còn có núi cao hơn.

Bình thường Mặc Duy đã sớm đến “bái phỏng” ta rồi, nhưng hiện giờ đang là thời điểm đặc biệt... Rốt cuộc tại sao lại là thời điểm đặc biệt chứ?

Nói đi cũng phải nói lại, tại sao hôm nay cả bọn công tử cùng kéo nhau mất tích tập thể? Chẳng lẽ bọn họ đều đi gặp Mặc Duy cả?

Ta bị ý nghĩ này làm sồn cả da gà, nên quyết định tạm ngừng ở đó thôi.

Ở lại Lý Viên nghỉ ngơi lấy sức đánh Thái Cực quyền, mỗi ngày ăn đại tiệc bổ máu, thần sắc ta chẳng những không giảm mà trái lại còn tăng lên, Liên nhi nhìn mà vui mừng hơn hờ, bảo là không cần tốn son phấn. Xi, trước giờ ta có cần đến mấy thứ đồ chơi nữ nhân vật vãnh ấy đâu!

Chuyện ta bảo Liên nhi điều tra, rất nhanh đã có kết quả, người ở trong căn nhà đó nghe nói là họ Lưu tên Dục, hình dáng độ chừng hai mươi tuổi, ngoài ra không tra ra được bất cứ thông tin gì khác nữa.

Ta không tin là tra không ra, nhưng bọn họ đã khẳng khái cố chấp giấu ta, vậy ta cũng tùy ý bọn họ thôi. Dù sao đoàn kết chính là sức mạnh, tuy chân lý nằm trong tay thiểu số, nhưng đạo lý vẫn thuộc về đa số. Nguyên tắc sống chung này của lão gia ta có lẽ năm mươi năm sau vẫn không thay đổi...

Lại nghe nói gần đây Phương tiểu hầu gia vẫn đang tìm kiếm một nha hoàn có tên là “Tiểu Hoa”, ta nghe mà niệm một tiếng A Di Đà Phật...

Trong khi ta bị nguyệt sự, Đường Tam tới thăm ta ba lần, Kiều Tứ bị ta phát hiện đã tới hai lần, Yến Ngũ mỗi ngày sớm chiều đều đến đưa tin, sư phó tới ba lần.

Đào Nhị...

Đào Nhị a Đào Nhị, có phải chàng đã quên mất ta rồi hay không?

Ta ngẩng đầu lên hỏi Liên nhi: “Gần đây Đào Nhị bận chuyện gì vậy?”

Liên nhi đang quét dọn, nghe ta hỏi, đầu cũng không quay lại, nói: “Nghe nói là đang bận dọn nhà.”

Dọn nhà?

Ta khẽ giật mình “Đang ở yên lành, tại sao tự nhiên phải dọn nhà?”

Liên nhi đáp: “Nhị công tử nói, Mân Việt quốc đang rục rịch gây náo loạn, nơi này sợ là sẽ không còn thái bình nữa, phía Đông Bắc được liệu vừa nhiều vừa tốt, rất có ích cho thân thể của ngươi.”

Mân Việt quốc có rất nhiều thổ dân, cùng Trần quốc xưa nay đối ngoại có chừng có mực, nhưng vẫn bằng mặt mà không bằng lòng. Ngoài ra Luồng quốc nằm ở phía Bắc của Trần quốc cũng không phải dễ chọc, luôn luôn đối với Trung Nguyên như hồ rình mồi. Nhưng chuyện quốc gia thiên hạ thì liên quan gì đến ta?

Ta bĩu môi nói: “Phía Đông Bắc rất lạnh. Còn nữa, chuyện dọn nhà quan trọng như vậy, tại sao hần không tự mình đến nói với ta? Dù gì ta cũng là chủ gia đình mà?”

Liên nhi quay đầu lại cười khê: “Lão gia, người thông cảm cho Nhị công tử một chút đi, hần bận đến nỗi thời gian gối đầu cũng không có nữa.”

Ta ôm cục tức đầy bụng nuốt xuống, ngồi vẽ lên tờ giấy trắng một bức họa Vương Bát đàn. (Tạm dịch: Vương bát là rùa đen, ba ba)

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc...

“Chẳng nào Đào Nhị về?”

Liên nhi nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Chắc là ngày mai, ngày mai có thể sẽ trở về một chuyến, có lẽ quá Ngọ là đến.”

Ta rầu rĩ “à” một tiếng.

Đường như ta đã rất lâu, rất lâu, rất lâu rồi chưa có gặp qua Đào Nhị...

Ngay từ đầu ta đã sớm biết Đào Nhị rất có tay vơ vét của cải, trong lứa nhân vật trẻ tuổi thành danh lúc xưa, hẳn xếp hạng nhất. Bởi vậy, hễ là nhân vật giang hồ mới nổi, chẳng ai không có ý nghĩ muốn đánh bại hắn để một đêm thành danh. Cây to đốn gió, người nổi tiếng hay gặp nhiều thị phi, Đào Thanh đi đường thường bị người ta cầm dao ra cản đường, những người này không phải loại cướp bóc thì chính là loại háo danh đến khiêu chiến. Nếu là loại cướp bóc, Đào Thanh sẽ giơ cao đánh kẻ mà giết hết bọn hắn, nếu là loại háo danh, Đào Thanh chỉ cười tít mắt chỉ cho bọn hắn một con đường sáng – đến căn lầu nhỏ nằm bên tay trái của Bạch Hồng sơn trang mà báo danh rồi nộp lệ phí tư cách giao đấu, điển thông tin cần thiết...

Muốn khiêu chiến với hắn thì phải trả giá thật đắt. Đầu tiên là phải thi đấu Tam Quan Nhập Môn, sau đó là trải qua Lục Quan Tuyển Bạt, tiếp theo là phải khiêu chiến với Thập Nhị Hộ Vệ, đột phá vòng vây của Nhị Thập Tứ Kim Cương, trải qua thẩm định của Tứ Thập Bát Thủ Hộ. Sau khi thành công vượt qua nhiều cửa ải như vậy mới được xem là có tư cách khiêu chiến với cả nhân hân. Hơn nữa, những cuộc thi đấu như thế đều không phải miễn phí, ở mỗi cửa ải đều phải nộp phí báo danh, cứ như vậy mà làm.

Ai nấy đều biết, hễ đại hiệp chân chính thì đều nghèo, còn người có tiền lại không thích làm đại hiệp, người vừa có chút tiền vừa lại là đại hiệp đa số đều họ Gian, là phường ngay quân từ xấu xa. Vì thế, dù có người lưng đeo thanh Độc Cô Cửu Kiếm, cũng chỉ có thể vân về ước lượng một lượng bạc trên tay mà lẳng lặng lui bước ra về.

Mà những tên có chút tiền lại dần dần không có đầu óc, trước giờ không một ai có thể vượt qua vòng Thập Nhị Hộ Vệ. Nhưng bọn họ vẫn tiếp tục không biết mệt giao tiền luyện cấp.

Lúc ấy ta chính là hạ nhân phụ trách thu tiền.

Ta sùng bái Đào Thanh vô cùng, ta nói thật, bởi vì lúc ấy ta rất nghèo, nghèo đến nỗi không có đến hai đồng tiền để được nghe chúng va vào nhau xồn xoảng. Trong sơn trang, bọn nha hoàn ôm giấc mộng đẹp được một bước biến thành phượng hoàng bay lên cành cao chỉ hi vọng ý Trang chủ tuần mỹ lâm tiền nhiều bạc của bọn họ một ngày nào đó đầu óc bị cửa ải nhìn trúng các nàng ấy.

Ta cũng hi vọng Trang chủ của bọn họ một ngày nào đó đầu óc bị cửa ải kẹp đem tiền cho ta. Nhưng hẳn không có, hẳn đối xử với tất cả hạ nhân đều bình đẳng vô cùng, tiền tiêu vật hàng tháng chỉ đủ ăn mỗi ngày ba bữa, có muốn phòng khoảng tiêu sái một chút cũng không đủ. Mỗi lần đem phí báo danh bỏ vào rương sắt, ta đều thầm muốn tự chặt đứt tay của mình.

Tiền tay đắt dễ đi, tiền tay đắt dễ đi...

Lần nào thanh âm ấy cũng gào thét trong lòng, nhưng cuối cùng ta cũng không khuất phục. Nhưng ta trong sạch thanh cao như thế có ai biết chứ... Nếu như nhân phẩm có thể đổi lấy cơm ăn, ta đã có khả năng nuôi sống tám trăm ngàn dân chúng của Trần quốc rồi, trên đời này cũng sẽ không có nhiều người chết đói như vậy, mà ta cũng đã có thể cường tráng béo tốt từ lâu...

Vì phú bất nhân – Đào Thanh đã giàu thì thường là vô nhân đạo, cho nên ta rất không vừa mắt với hắn, sau này vì tìm ta, hẳn ấy vậy mà lột hết y phục của bọn thiếu nữ, hành vi như thế càng khiến ta khinh bỉ hắn vô cùng. Có lẽ trong lúc nhất thời ta không cẩn thận để lộ đầu mối, bị hắn ghi trong lòng, sau đó vào một đêm không trăng không sao, hẳn mò đến phòng ta, vạch trần thân phận thật của ta.

Lúc đó ta bị điểm huyết – thật ra điểm huyết là một môn võ công rất cao thâm, không có sư phó đích thân truyền dạy thì tự mình sẽ không học được. Cho nên một khi ta bị điểm huyết, liền từ Hải Đông thanh biến thành chim Hoàng Yến, hơn nữa, lại có thể biến thành gà rừng bất kỳ lúc nào.

Hắn hỏi ta: “Tại sao lên núi đột nhập vào Phòng Diệp ôn tuyn?”

Ta nói: “Ta muốn tắm”

Hắn cười lạnh, nói: “Người cảm thấy ta sẽ tin sao?”

Đành chịu, ta nói thật thì không ai tin.

“Trang chủ, người có thể thông suốt một chút được không? Chẳng lẽ ta phải nói là ta vì muốn nhìn cái đồ của người mới lên đến suối, nói ta ngưỡng mộ người từ lâu, lên vào sơn trang là để tiếp cận người, ta sống là vì người, không có người ta sống không nổi – ta nói như vậy người mới tin sao?”

Đào Thanh chế ngự tay ta, thỏa mãn gât gât đầu: “Sớm nói thật như thế này không phải tốt hơn sao.”

Lúc đó ta tuyệt ói máu. Hắn thật tự tin quá mức a!

Hắn còn nói đã sớm để ý thấy ta thường dùng cặp mắt tràn ngập “tình cảm” nhìn hắn như thế nào – ta thật tìm không ra loại biểu cảm nào khác ngoài trung bày ra vẻ mặt đờ đẫn. Thỉnh cho phép ta dùng một chữ để bày tỏ cảm nhận chân thật của bản thân – Xi!

Trang chủ, đầu óc người nhất định là bị cửa kẹp rồi a.

Hắn lại hỏi về sư phó của ta, nói khinh công của ta cao cường đến mức làm hắn phải kinh hãi, câu nói này làm ta có chút cao hứng, nhân đó hắn liền thừa cơ hội nói là sẽ cho ta một cơ hội cống hiến vì tình yêu, bảo ta lên Lăng Giác phong lấy võ lâm bí tịch cho hắn...

Hèn chi hắn dốc lòng tìm ta, thì ra đã có sẵn chủ ý như vậy.

Nghe nói võ lâm bí tịch được giấu trong một sơn động nhỏ trên đỉnh Lăng Giác phong, bốn phía vách đá dựng đứng không có chỗ để bám treo lên, chỉ có thể dựa vào công phu khinh công cao cường nhất mà bay lên, nếu không thành công thì chỉ còn đường chết.

Sau khi thấy Lăng Giác phong ta mới biết, Đào Thanh đối với ta nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm gì đó tất cả chỉ là ảo tưởng, muốn giữ ta lại bên cạnh hắn sớm sớm chiều chiều chỉ đều là lời nói linh tinh vô văn, cơ bản hắn chỉ muốn tìm một người chịu chết vì hắn mà thôi.

Lúc đó ta bình tĩnh quay đầu lại nói với hắn: “Lên núi cũng được, nhưng phải đợi ba tháng sau.”

Hắn mỉm cười nói được, dường như tất cả mọi việc đều đã nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Đương nhiên là thế, hẳn cho ta uống độc được do Yến Ly thần y điều chế, nếu bỏ trốn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trong ba tháng, ta lặt khắp sơn trang tìm thuốc giải, hẳn cười tít mắt mặc ta đào sâu ba thước đất, thậm chí còn úp mõ với ta là thuốc giải có thể được giấu ở đâu. Đào Thanh con người này, đối với chuyện gì đã nắm chắc thắng lợi trong lòng bàn tay, thái độ của hắn vô cùng lơ lửng, hẳn mặc ta mỗi ngày gãi vệt thật cá, ca múa tung bưng, nhưng nửa tháng sau thấy ta tăng thể trọng một cách bạo liệt, vẻ mặt hẳn liền có chút mất tự nhiên.

“Người cứ béo lên như thế rất dễ ngã xuống núi mà chết.” Đào Thanh vừa thành khẩn khuyên ta giảm béo, vừa nhét bã đậu vào trong miệng ta.

Ta nói Yến thần y gì đó, dù gì cũng là một thần y, muốn người khác giảm béo, không thể kê toa thuốc gì có trình độ một chút hay sao? Trực tiếp bắt uống bã đậu, muốn hại chết ta sao!

Tuy là mấy ngày sau đó cũng thành công khiến ta trở thành một cô hồn, bước đi nhẹ nhàng như bay.

Thấy thể trọng của ta giảm xuống, hắn lại bảo Yến thần y điều dưỡng thân thể cho ta, cơm ngày ba bữa, rèn luyện hàng ngày. Ta hầu như trở thành con chó lông xù nhỏ mà Tam tiểu thư Đào Yến nuôi, mặc tình cho người khác xoa tròn nắn đẹp, hễ ai liệng một cục xương ra, dù thiên sơn vạn thủy người cũng phải ngậm nó về.

Ta bắt đầu lờ lẻo làm quen với Đào Yến, tự xưng mình là Hải Đông thanh một ngày bay lượn nghìn dặm hải lý, bằng công phu ba tấc lưỡi thành công trong việc nịnh bợ Đào Yến nhằm đạt một bước tiến trong việc hiểu rõ cách bố trí địa hình bên trong sơn trang. Ví dụ như mắt trận của trận pháp nằm ở đâu, ví dụ như mặt thất và hoa viên bí mật của sơn trang ẩn giấu ở chỗ nào...

Vì tìm giải được, ta bắt đầu lên dò thám khắp nơi, không cẩn thận phát hiện ra không ít bí mật.

Ví dụ như trong phòng của Đại trang chủ Đào Thanh có rài mè được Nửa Bước Điện hòa với Thời tinh được Xuân Phong Nhất Độ khiến ta hết sức khinh bỉ con người hắn, sau đó thuận tay lấy được đi. Ngoài ra còn có những bí mật khác trong sơn trang – không cần phải làm lời – cũng phải tôn trọng một chút riêng tư cá nhân của người khác chứ, có phải không?

Cũng chỉ vì ta quá đắc ý vênh vao nên bị hắn phát hiện, ta chó cùn rứt gấu, tấn công vào phòng được của Yến Ly, chính hắn một phen, kết quả là khiến hắn nổi giận điên cuồng. May mà vì Trang chủ còn lợi dụng được ta, nên hắn cũng không thể làm gì được ta.

Sau đó ta bị Đào Thanh bắt được, hắn trực tiếp xách cổ ta ném ra xa, điệu bộ của hắn trông có vẻ vừa bức mình vừa buồn cười, có lẽ là cảm thấy chế nhạo cười cợt bằng hữu của mình là không nên, nhưng rốt cuộc hắn vẫn chịu không nổi bật cười.

Ta bày ra dáng vẻ lộn chết không sợ phỏng nước sôi nằm trên mặt đất nói: “Quên đi, quên đi, ta đắc tội hắn như vậy, nhất định hắn sẽ không chịu cho ta giải được, dù sao cũng chết, giờ cho ta chết mau lệ thôi mái chút đi.”

Hắn cúi người xuống sờ sờ đầu ta, y như vuốt ve một con chó nhỏ, cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không để hắn đụng tới người đâu.”

Trong khoảnh khắc đó ta không nên cảm thấy hắn là người tốt, aizz, nếu lúc đó ta biết giải được được giấu dưới gầm giường của ta thì ngay cả ý đồ bầm hấn cho Mặc Duy ăn ta cũng có!

Quả nhiên nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất! Thâm nhuần quan điểm này, sau khi ta đoạt được bản võ lâm bí tịch đáng lẽ ta nên trực tiếp bỏ trốn, nhưng ta không đi, vẫn ở lại bên cạnh Đào Yên. Tiểu hài tử này rất có tính, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của son trang, dù có đối nghịch với ca ca nàng, nàng cũng không phiền lòng. Cho nên đối với nàng mà nói, giúp ta là một chuyện rất khoái lạc.

Bất quá nếu như sớm biết Đào Thanh động tình đối với ta, ta cũng sẽ không dứt khoát bỏ chạy như vậy, khiến hắn tưởng rằng ta dùng chiêu lạt mềm buộc chặt. Thật ra, nói cho đến cùng, độ nhạy cảm của ta đối với tình cảm phái nữ là tri độn, có thể kết luận lại bằng một câu – ta thật không phải là người tự luyện!

Từ sư phó đến Yên Ngũ, sở dĩ ta tóm được năm nam nhân ưu tú thuộc hàng cực phẩm này làm tù binh, có thể nói ta giống như một cánh cửa đã kẹp hòng đầu óc của bọn hắn. Bọn hắn ấy thể mà phải lòng loại nữ nhân lưu manh mãnh liệt như ta, trên con đường “tiền” lao đi vùn vụt không hề dừng bước, đến ngay cả tử mã cũng nan trụ a.

Ta thờ dài, cảm thấy ông trời thật là công bằng, trước ban cho ta năm vị thị lang nổi bật xuất chúng, sau khiến cho ta nhìn được mà không sờ mó gì được, còn ông thì ở trên trời cười...

Mang tâm tình u ám vì bị rơi vào trò đùa của ông trời, ta tiếp tục ngủ một ngày tám canh giờ để trốn tránh sự thật âm đạm này, mãi cho đến khi mặt trời lên cao ba thước, ta mới lười nhác đứng dậy uống chén nước.

Đúng vào lúc này Đào Nhị trở về, mà ta thì vẫn còn đầu bù tóc rối nằm bò lên cạnh bàn.

Sắc mặt Đào Nhị uể oải nhưng vẫn mang theo ý cười, ngồi xuống trước mặt ta, xoa xoa đầu ta “Nghe nói mấy ngày nay nàng ăn được ngủ được, một ngày ngủ hết phần nửa thời gian, sao mới giờ này đã dậy rồi?”

Mấy ngày nay ta bị nguyệt sự, thân thể không khỏe, vì thế ngủ nhiều cũng không ai nói gì.

Ta ngáp một cái, nói: “Ngủ nhiều quá đâm ra mệt mỏi, tỉnh dậy nghĩ ngợi một chút...”

Đào Nhị cười, lộ ra chiếc răng khểnh ta thích nhất, ta thò tay sờ sờ khoe miệng của hắn, dần dần thanh tỉnh lại. “Gần đây chàng bận đến mức chẳng thấy bóng người đâu cả.”

Hắn kéo tay ta xuống, nắm trong lòng bàn tay ấm áp của hắn, cười nói: “Cuối năm lại phải khai trương nên đương nhiên là hơi bận, tháng sau sẽ rảnh hơn.” Nói xong hắn ngắt nhéo thịt non trên mặt ta “Cuối cùng cũng biết nhớ đến ta rồi sao?”

Ta cười nhỉnh nói: “Ta nhớ chàng muốn chết a! Chàng nhốt ta ở Thâm viên, không thèm đến thăm ta lần nào cả!” Trong lòng ta chưa hề chưa loét “Có phải là chàng có mối nói cũ, chuẩn bị di dời tài sản, vứt ta như vứt dép cũ hay không?”

Hắn bật cười nói: “Nàng thật là thích nghĩ ngợi lung tung. Liên nhi đã nói với nàng rồi, chúng ta phải chuyển nhà.”

Ta bất mãn nói: “Xem đi, chuyển nhà chuyện lớn như vậy mà ta phải thông qua Liên nhi mới biết được, các người còn bao nhiêu chuyện giấu ta a?”

Tay Đào Nhi rơi xuống trên eo ta, dùng lực ôm ta vào lòng, năm ngón tay lồng vào mái tóc ta vuốt ve xuống.

“Bệnh nàng còn chưa khỏi hẳn, bọn ta không muốn nàng quan tâm những chuyện vặt vãnh, chỉ cần nàng yên ổn an bình là được rồi, những chuyện khác có bọn ta lo.”

Ta bất lấy bàn tay to lớn của hắn, cúi đầu chơi đùa với mấy ngón tay của hắn: “Nói thì nói như thế thôi, ta cũng biết các chàng là muốn tốt cho ta, chỉ là tên Phương tiểu hầu gia kia thật sự quá phiền toái, có hắn ở đây ta sống không yên.” Ngưng một chút, ta lại bổ sung thêm: “Còn Mặc Duy nữa.”

Thật ra Mặc Duy không giống với Phương tiểu hầu gia, Mặc Duy biết tất cả bí mật từ gốc đến ngọn của bọn ta, có thể xem hắn là người phe mình, chẳng qua hắn có chút bị ỉm làm người ta không thích mà thôi.

“Biết cực thân nàng rồi.” Đào Nhị xoa xoa chóp mũi ta, cười một cách nuông chiều, khiến trong lòng ta nổi lên từng đợt tê dại, ngược mắt lên thấy hai hố mắt hắn đen ngòm, càng cảm thấy đau lòng hơn. Hắn nói tiếp: “Mấy ngày nay nàng hạn chế ra ngoài một chút, hề ra ngoài thì nhất định phải báo Kiêu Tử theo cùng. Gần đây xung quanh không mấy yên ổn, có rất nhiều nhân sĩ lai lịch không rõ ràng, sợ có nguy hiểm.” Đào Nhị nói một cách trịnh trọng, ta cũng không dám qua loa, nghiêm túc gật gật đầu. Hắn nhấn mạnh lại một lần nữa “Lần này phải nghe lời, ngàn vạn lần không được khiến bọn ta lo lắng nữa.”

Ta roi lệ a, thì ra ta lại vô dụng như thế, khiến người khác phải lo lắng...

Từ khi lão gia biến thành phế nhân, càng ngày càng tiến bước đến khuynh hướng trở thành phế vật không thể cứu chữa...

Có lẽ là về mặt là chửi chửi khóc của ta khiến Đào Nhị động lòng, hắn lại hảo tâm an ủi ta thêm mấy câu, bảo hạ nhân bên ngoài mang lên điểm tâm.

Ta ăn vài miếng, cũng dứt hẳn ăn vài miếng, thấy hắn không có tính thần, bèn đặt bánh ngọt xuống “Đào Nhị, chàng đi ngủ một chút đi, trông chàng rất mệt mỏi.”

Đào Nhị cười cười nói: “Ta không sao, đừng lo.”

“Chiều nay chàng có bận chuyện gì không?” Ta hỏi.

“Chắc là không, sao vậy? Muốn ta ở bên cạnh nàng sao?” Hắn mỉm cười nhìn ta.

Ta gật gật đầu. “Ngủ một giấc với ta!”

“Hử?” Hắn ngăn nga cao giọng ở âm cuối như có ngụ ý khác, ánh mắt âm muội.

Ta ho khan một tiếng, nữ nhân lưu manh cũng có lúc đó cả mặt a. Trong năm vị công tử, Đào Nhị nam tính nhất, bất kể nhìn từ phương diện nào, có lẽ là do kinh nghiệm từng trải của hắn, mười lăm tuổi hắn đã là Trang chủ của Bạch Hồng son trang, tiếp nhận đại gia nghiệp đồ sộ, một tay cheo chống hơn phân nửa võ lâm giang hồ trong mười năm. Nam nhân này trên giang hồ thì hồ phong hoán vũ, trong buồng bán thì phong sinh thủy khởi, trong tình trường càng xuất phong đắc ý. Ở bên ngoài hắn khó tránh khỏi phải xã giao, ta đã từng chưa hề chưa loét nói với hắn: “Ta hiểu nam nhân các chàng, bản bạc xã giao chuyện làm ăn mà, có nhu cầu cũng đừng chịu đựng, chỉ cần đứng để ta biết là được rồi.”

Kết quả là bị bọn hắn đánh tập thể, nói ta không tin tưởng bọn hắn. Ta cảm thấy thật là oan khuất a...

Đào Nhị từ trước đến nay luôn luôn là tay lão luyện già đời, trước khi gặp ta cũng thế, sau này ở chung với ta, có lúc nghĩ đến chuyện này ta cũng cảm thấy khó chịu. Hồi trước hắn bảo với ta là hắn không dùng Xuân Phong Nhất Độ – ta còn không tin, sau này mới biết, quả thật hắn không cần dùng mấy thứ đó...

Aizz, tính ra cũng cả năm nay rồi, người khác vẫn không sao, không biết hắn có thể nhịn nổi hay không...

“Ngủ đi, nghỉ ngơi một chút.” Ta không dám nghĩ nhiều, giúp hắn cởi áo, đẩy hắn lên giường, bản thân mình cũng lăn lên.

Hắn không nói gì đỡ lấy ta “Nàng mới vừa dậy, còn muốn ngủ nữa sao?”

Ta cười tí mắt nói: “Ta giúp chàng ngủ.”

Hắn chỉ cười gật gật đầu, ôm ta vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái trên lưng ta rồi nhắm mắt lại.

Ta rúc vào lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim mạnh mẽ khoan thai của hắn, cảm giác hắn rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, nhưng ta thì đã ngủ quá nhiều, đành tròn tròn hai mắt ngửa đầu nhìn hắn ngủ, kỷ niệm lúc xưa chợt ùa về, từng khắc từng khắc càng lúc càng tỉnh táo hơn...

Aizz, hắn cảm thụ như vậy, không hiểu tại sao lại phải lòng một kẻ lưu manh như ta?

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Từ đầu ta vẫn cho rằng: tình yêu suy cho đến cùng vẫn chỉ là nỗi nào úp vung nấy mà thôi – nhưng không biết rốt cuộc ta là cái loại nỗi gì mà có thể kết hợp với năm cái vung hoàn toàn khác biệt nhau như vậy...

(Có lẽ có thể dùng một loại từ để hình dung cái nỗi này – nỗi thông dụng, hoặc có thể dùng một loại từ để hình dung phong cách của cái nỗi này – đa năng)

Đào Nhị mạnh mẽ, Đường Tam kiều ngạo, Kiều Từ ân nhân, Yến Ngưu khó chịu, bốn cái vung như thế đã thuộc hàng cực phẩm lắm rồi, chỉ cần may mắn nhất được một trong bốn cái trên cũng đã là tu ba kiếp mới được phúc phần đó, vậy mà ta lại cùng một lúc ôm hết năm cái, chỉ sợ là từ nay về sau phúc phần mười kiếp đều bị cạn sạch.

Sáu người chung sống cũng không hề gì, lời nào nói được thì nói, lời nào nói ra làm tổn thương tình cảm, mọi người đều tự hiểu trong lòng. Trong lòng ta, địa vị của sư phó không ai có thể sánh bằng, mười năm chung sống, hẳn là lý do Lý Oánh Ngọc ta còn sống trên đời này, đối với điểm này, bốn người kia không ai dị nghị gì cả, ta đối với sư phó không chỉ là tình yêu, còn có thần tình, ân tình, trong hai chữ tình yêu, ta tự cảm thấy mình không hề xem nặng bên này mà xem nhẹ bên kia.

Dường như đã từng có người nói với ta, hẳn không quan tâm đến chuyện lấy lùi làm tiền – trở thành người thứ yếu bên cạnh ta. Nhưng trong lòng ta, không ai trong bọn hẳn xếp hạng “thứ yếu” cả.

Có phải người muốn hỏi ta tại sao có thể cùng một lúc yêu nhiều người như vậy hay không?! Chỉ có người đã trải qua mới có thể hiểu được, những người đã từng cùng người sống chết có nhau, giúp đỡ nhau trong cơn hoạn nạn, trải qua những cảnh ngộ đặc biệt như vậy, hai tâm hồn, hai trái tim kề cận nhau như vậy, muốn tách ra quả thật quá khó khăn.

Thật ra ta cũng đã từng nghĩ cả đời này của mình chỉ biết một mình sư phó mà thôi, nhưng một khi Đào Nhị mở ra tuyến phòng ngự trong trái tim ta, lòng ta như kiến vỡ tổ, như con đê nghìn dặm trong phút chốc đều sụp đổ.

Ta biết, đối với thái độ ân oán tùy tiện, hành động lỗ mãng của ta, ngay từ đầu Đào Nhị hẳn chỉ coi ta như một món đồ chơi thú vị trong lúc làm việc mà thôi. Hạ được ta, buộc ta ở lại bên người để xem ta gây dựa gian nan như thế nào. Cũng giống như trước đây ta bắt được con tê giác một sừng, ta đã dùng dây thừng cẩn thận trói chặt chân của nó để xem nó vùng vẫy từ phía ra sao.

Ta không yêu tê giác một sừng, vậy thì tại sao hẳn lại yêu ta?

Ban đầu ta tiếp cận hẳn, có lẽ là vì thông qua hẳn ta như được nhìn thấy dáng dấp của sư phó một lần nữa. Bọn họ có chỗ giống nhau, một người vì văn, một người vì võ, cả hai đều chong đèn suốt đêm để xử lý một núi công việc mà vĩnh viễn cũng không giải quyết hết. Lúc đó ta vừa rời khỏi đề đồ, đêm nào cũng nhớ sư phó đến nỗi ngủ không được, bèn chạy đi chạy lại trên nóc nhà Bạch Hồng son trang, chạy đến nơi cao nhất, ngồi xuống ngắm trăng, trong lòng thầm nghĩ không biết giờ này sư phó có nhớ đến ta hay không.

Trong Bạch Hồng son trang này, đèn trong phòng của Trang chủ Đào Thanh luôn luôn được tắt cuối cùng, có lúc ta không nhịn nổi tò mò đến nhìn lên, dưới ánh đèn hẳn hẳn trán lại, tựa hồ có rất nhiều chuyện phiền lòng – đáng diệu như thế ta thường nhìn thấy trên mặt sư phó, mỗi lần thấy là ta nhịn không được muốn vươn tay ra xóa đi nếp nhăn giữa hai hàng lông mày ấy của hẳn.

Nhưng ta biết là ta không thể nào xóa hết.

Có mấy lần ta bị Đào Thanh phát hiện, hẳn mời ta vào trong ngồi, bảo hạ nhân làm điểm tâm khuya bùng lên, ngồi đối diện với ta cùng ăn. Lúc ta ngón nga ngón nghiền ăn lấy ăn để, hẳn cười hỏi: “Người không sợ ta hạ độc sao?”

Ta hừ một tiếng nói: “Không phải người đã hạ độc ta rồi sao? Cần gì phải làm chuyện dư thừa. Hơn nữa, nếu người thật có ý hạ độc, ta cũng dễ phòng không được.”

Hẳn muốn ta giúp hẳn lấy bí tịch, làm sao có thể để ta xảy ra chuyện gì.

Nửa tháng trước ta quả thật quá tiêu dao, hẳn mặc ta tùy ý muốn gì được nấy, mãi đến khi thể trọng ta tăng lên một cách bạo liệt làm gai mắt hẳn, hẳn mới hạ lệnh bắt ta ăn uống điều độ lại.

Đào Thanh là một người vô cùng ngoan độc, đây cũng chính là lý do vì sao trong năm người, ta sợ hẳn nhất, bất kể là tính về thủ đoạn hay về tâm kế. Dù sao một tháng ăn uống điều độ thống khổ đến nỗi ta không còn muốn nhớ lại nữa, hẳn luôn luôn có biện pháp bắt ta gầy đi, nhưng khi thấy ta gầy thật, trong ánh mắt hẳn lại hiện rõ sự không đành lòng.

Có lúc ta đói đến mức lẫn lộn, thêm ăn không chịu nổi, cầu véo cần cỏ hẳn nói: “Ta muốn ăn thật!”

Hẳn nói: “Người béo lên nữa sẽ rất nguy hiểm.”

Ta cả giận nói: “Ta là Hải Đồng thanh, té từ bất kỳ độ cao nào cũng không thể làm chết ta! Ta nhất định sẽ đem được bí tịch về cho người!”

Hẳn nói: “Không phải vấn đề bí tịch!”

“Vậy thì còn vấn đề gì nữa!” Ta ai ui lên một tiếng cắn lấy cần cỏ hẳn, cắn đến nỗi chảy máu luôn.

Có lẽ là vì hẳn bị ta cắn đầm ra sợ, rốt cuộc cũng bảo người mang bánh bao lên cho ta, ta cắn lấy bánh bao, trong nhân bánh không có thịt, nhớ đến sư phó mà lệ rơi đầy mặt. Hẳn nhìn ta một cách khó xử, thò tay ra xoa xoa đầu ta, dịu dàng nói: “Thôi được, thôi được, đừng khóc, đừng khóc, sau này sẽ không bỏ đói người nữa.”

Ta né tránh bàn tay hẳn, buồn bực chạy đến góc tường gặm bánh bao.

Ngoài mặt thì hẳn nói vì sợ ta lên ra ngoài ăn vụng nên hàng đêm bắt ta ngủ cùng giường với hẳn, đôi bàn tay giữ rịt lấy eo ta, suốt cả đêm, chỉ cần ta cử động một chút là hẳn tỉnh dậy, cần bản không thể lên chuồn xuống phòng bếp được.

Có một lần ta ăn vụng một con gà bị hẳn phát hiện, kết quả là ta bị hẳn đánh vào mông...

Thật là chuyện cũ nhục nhũ a...

Hẳn lật ngược người ta lại ấn lên đùi mình, bàn tay và chân chất lên mông ta, đau đến mức ta phải nằm liệt trên giường cả ngày, hẳn còn giả mù sa mưa đến bôi thuốc giúp ta. Như thế mà ta còn thích hẳn thì có lẽ ta cũng không khác gì bọn người trong Quốc Từ Giám – thích bị ngược đãi đến điên cuồng a.

Ba tháng điều dưỡng, ngoại trừ khinh công tăng vượt bậc, năng lực chịu khổ của ta cũng cao lên rõ rệt.

Nhưng đột nhiên hẳn phát rõ lên, nói không cần ta đi lấy bí tịch về nữa.

Ta bảo: “Tốt thôi, vậy đưa giải được cho ta đi.”

Ta nghĩ chỉ cần ta uống giải được, ta sẽ lập tức đi khỏi nơi này.

Hẳn nhìn ta một cách cổ quái hết nửa ngày, nói: “Người muốn đi đến vậy sao?”

Nói thừa, ai ăn no rảnh rồi đây đưa với hẳn cho mất thời gian chứ.

Ta rất kiên quyết.

Sau đó hẳn nổi giận, giải được gì đó giờ đều chỉ là phù vân, hẳn vẫn ôm ta ngủ mỗi ngày, nhưng không hề đề cập đến chuyện đi lấy bí tịch nữa.

Ta biết hẳn không dễ dàng gì leo đến vị trí như thế này, cây to đón gió, Bạch Hồng son trang đứng đầu võ lâm phương Bắc, có người ủng hộ hẳn, cũng có người phản đối hẳn. Cuộc đại hội võ lâm sắp tới bầu ra Tân Minh chủ của hai miền Nam Bắc, đối thủ cạnh tranh lần này là Đại tông sư của Vạn Kiếm son trang, hẳn chịu áp lực rất lớn, không có bí tịch có lẽ cơ hội rất mong lung.

Thế là ta tìm một cơ hội lén lút dùng khinh công bay lên đỉnh núi, quyết định lấy bí tịch xuống cho hẳn để trao đổi giải được, kết quả là bị hẳn phát hiện, lúc đó ta đã leo đến nửa đường, hẳn lại ở dưới chân núi găm lên gân dừ, dọa ta sợ đến run rẩy cả người, hệt chân rơi thẳng xuống.

Vách núi trơn nhẵn như được dùng dao gọt thành, trong con hoảng loạn khó tìm được một điểm tựa để nương lực, mũi chân và bàn tay ta trong lúc rơi xuống bị cọ xát vào vách núi đến chảy máu, đau rất đến mức mặt mày ta vằn vẹo. Có lẽ lúc đó đầu óc Đào Thanh bị cửa hẹp hay sao đó, không nghĩ đến công phu khinh công của mình kém ta quá xa, ấy vậy mà xông lên muốn đỡ ta. Ta phản ứng theo bản năng, vô thức đạp lên vai hắn nương lực để giảm tốc độ rơi, kết quả là đạp hắn rơi xuống càng mau hơn...

Trong khoảnh khắc đó ta vô cùng hối hận... Lập tức cảm chịu số phận, xoay người nhảy xuống dưới, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc ta bắt được hắn, bàn tay còn lại cắm vào trong khe hở của đá, thờ đốc một hơi, ra sức đạp nhào về phía một sơn động gần đó nhất.

Không thể nói đó là sơn động, chẳng qua chỉ là một cái hõm trên vách núi, bề sâu chừng ba bốn mét. Ngồi trong động ngó ra ngoài toàn là mây trời mênh mông, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, giống như bị kẹt ở giữa không trung vậy.

Sau khi nhào vào được trong động, cả người ta như bị nghiền nát, đau đớn đến mức nói không ra lời. Tay đứt ruột xót, nhìn hai bàn tay máu chảy đầm đìa, trong lòng ta đau đến cỡ nào a...

Vì cầm tay vào khe hở của vách núi nên móng ngón tay giữa của ta bị lột mất, ta đau đến nỗi toàn thân run rẩy, thật muốn chết đi cho rồi. Nếu một cước kia đạp Đào Thanh rơi xuống, ta đã có thể trực tiếp bay lên lấy được bí tịch rồi. Nhưng nếu Đào Thanh chết, ta lấy bí tịch để làm gì? Ai sẽ cho ta giải được đây?

Ta nghĩ ngợi lung tung nhằm phân tán lực chú ý, bất chợt cảm thấy Đào Thanh chạm vào tay ta, ta giật quất lên một tiếng: “Buông tay!”. Đau chết lão nương a...

Tất nhiên là hắn không nghe theo, nếu không thì hắn đâu phải là Đào Thanh.

“Không phải ta đã nói là không cần ngươi đi lấy bí tịch hay sao!” Giọng hắn âm trầm vô cùng đáng sợ, ta vừa nghe liền nổi giận, thì ra vẫn là ta lo chuyện bao đồng. Ta vận lưng nhắc chân lên đá văng hắn. “Cút đi! Ta không lấy bí tịch về, ngươi sẽ đưa giải được cho ta sao!”

Hắn càng giận hơn so với ta, rống lại: “Ngươi có lấy về ta cũng sẽ không đưa giải được cho ngươi!”

Ta mở to hai mắt trừng hắn. “Đào Thanh, ngươi thật quá tiêu nhân mã!”

Hắn nhào lại cắn môi ta, ta cũng không cam lòng yếu kém hơn mà cắn lại, cả miệng đầy mùi máu tươi.

“Đau...” Trong lúc đẩy qua đẩy lại đụng đến miệng vết thương trên tay, ta vô thức hô lên một tiếng, hắn lập tức ngừng lại, cầm lấy cổ tay ta, cau mày xem xét tỉ mỉ, ta khẳng định là mình đã thấy sự đau lòng trong mắt hắn, giống hệt như ánh mắt sự phẫn nộ khi nhìn ta.

Có lẽ là đau lòng, có lẽ là bất đắc dĩ, cũng có lẽ là chiều chuộng. Sư phó thường thờ dài, xoa đầu ta gọi: “Ngọc nhi a...”

Lúc đau, lúc đói, lúc khổ sở... ta lập tức nhớ đến sư phó và nghĩa phụ, sau đó lại càng khổ sở hơn.

Ta chưa từng khóc trước mặt ai ngoài sư phó, cổ cắn chặt răng mở to hai mắt, kết quả là nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rơi xuống, đọng lại trên tay, đau đến mức khiến ta phải nhe răng trợn mắt.

“Đừng khóc...” Đào Thanh lau đi nước mắt trên mặt ta, lại cẩn thận từng li từng tí băng bó miệng vết thương cho ta, không có băng gạc, hắn liền trực tiếp xé y phục.

“Ngươi muốn xé thì xé của ngươi, tại sao lại xé của ta?!” Ta bất mãn nói.

Hắn liếc ta một cái, nói: “Y phục của ngươi mềm mại hơn, thích hợp để băng bó hơn.”

Ta nhìn nhìn bộ y phục bảnh bao trên người hắn rồi lâm vào trầm mặc. Chắc chắn là hắn đang dự tiệc tùng rồi trực tiếp đuổi theo, vẫn còn mặc nguyên một bộ y phục tề chỉnh...

Chúng ta ngồi chờ ra trong sơn động cả đêm, không thể làm gì khác hơn được, với sức khinh công của hắn nhất định sẽ ngã chết, còn đôi tay của ta lại không thể cử động, chỉ dựa vào hai bàn chân rất khó giữ thăng bằng, cơ hội thoát khỏi nơi đây cũng rất mong manh, chỉ có thể đợi...

Nơi đây cao hơn so với mặt biển nên độ ẩm tương đối thấp, như thường lệ, hắn ôm ta vào lòng mà ngủ, cẩn thận không đụng đến vết thương của ta. Nếu là ngày thường, ta nhất định sẽ tránh xa ra, nhưng trong hoàn cảnh đặc biệt như thế này, ta chỉ có thể rúc vào trong lòng hắn tìm chút hơi ấm.

Khiến Sài liệt hóa nhất tương phùng, tiện thắng khước dâm gian vô sở. *(Tạm dịch: Gặp lại nhau liền như củi khô lửa bốc, không kềm được phóng đảng buông tuồng)*

“Đào Thanh...” Giọng ta run rẩy “Ngươi có lạnh hay không...”

Hắn ôm chặt ta nói: “Không lạnh.”

“Vậy ngươi cởi y phục cho ta mặc thêm đi...”

Hắn trầm mặc trong khoảnh khắc rồi nói “Lý Oánh Ngọc, ta thật muốn đánh ngươi mà.”

Hắn thật vô lương tâm, cũng không nhớ lại là ai đã hại ta đến nông nỗi như vậy...

Ta tiếp tục run rẩy, oán giận...

Cuối cùng hắn vẫn đầu hàng, cởi y phục ra, nhưng mà tại sao hắn lại cởi y phục của ta ra?

Ta dùng hai quả đấm được băng bó tròn vo của mình bảo vệ lấy ngực “Ngươi cởi y phục ta ra làm gì?”

“Nghe nói có thể dùng thân thể để sưởi ấm.” Hắn nói một cách chính khí凛凛.

“Vậy ngươi cởi là đủ rồi.” ta nói, sau đó dùng hai nắm tay tròn vo của mình kẹp lấy áo khoác của hắn khoác lên người, không có ngón tay thật hết sức bất tiện a.

Đào Thanh thờ dài, chủ động giúp ta phủ thêm áo. Y phục của hắn còn mang theo nhiệt độ cơ thể và mùi hương trên người hắn, ta nhất thời ấm áp hẳn lên, giương mắt lên thấy hắn chỉ còn một bộ quần áo lót, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng.

“Ngươi có lạnh hay không?” Ta ý tứ hỏi một câu.

“Lạnh.” Trong mắt hắn nổi lên ý cười nhàn nhạt, khoe miệng khẽ nhếch lên, giọng dụ dỗ đi ba phần.

“Ừ.” Ta nắm thật chặt y phục, nói “Ta cũng rất lạnh.”

Nụ cười cứng lại nơi khoe miệng, khuôn mặt tuần tử của hắn khẽ vằn vẹo, cảm giác như đang nghiền răng nghiền lợi. Ta rụt vào trong góc nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến khó chịu, bèn nói với hắn: “Ngươi lại đây chắn gió cho ta đi...”

Thấy điệu bộ muốn ăn sống nuốt tươi của hắn, ta rụt rụt cấn cổ lại nói: “Không chịu thì thôi.”

Hắn gần từng chữ, từng chữ nói: “Lý Oánh Ngọc, có, lúc, ta, thật, muốn, đánh, ngươi...”

Cũng còn may, ta tưởng hắn sẽ nói “Có lúc không muốn đánh ngươi”.

Cuối cùng hắn vẫn ngoan ngoãn đến gần, ta tự giác dựa vào lưng hắn, cảm thấy người hắn ấm hơn nhiều so với người của ta, nghĩ đến nội lực vô cùng cao cường của hắn, bèn nói: “Nghe nói nội lực có thể sưởi ấm cơ thể, nội lực ngươi mạnh như vậy, ngươi truyền cho ta một ít có được không?”

Ta rốt cuộc ép hắn đến chịu không nổi, hắn cúi mặt xuống cắn môi ta, đôi tay gặt gao siết chặt lấy eo ta, ta muốn đẩy hắn ra nhưng vì tay đau nên đẩy không được, chỉ có thể lấy răng dèn răng.

Con người đến cùng cũng như động vật a, rõ ràng ban đầu là mãn huyết tình găm cắn, kết quả lại đối vị, là hắn từ bỏ không dùng răng công kích ta trước, ta mới miễn cưỡng ngưng đánh trả, nhưng hắn cũng không rời khỏi, chỉ là vào sâu ra cạn mà hôn, hơi thở nóng rực phả lên mặt khiến tim ta bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp, thành thực như tiếng trống chấn động cả màng nhĩ. Ta giắt bản mình, rốt cuộc cũng kịp phản ứng đẩy hắn ra, thờ hồng

học nhìn vào đôi mắt hắn hơn nửa buổi, nói: “Cách này dường như có thể làm ấm cơ thể nha...” Ít ra không lạnh như ban đầu.

“Muốn tiếp tục không?” Hắn lại kè sát vào, ta vội đẩy hắn ra, đứng lên nháy mấy cái để phân tán sự chú ý.

“Người làm gì vậy?” Hắn hỏi.

Ta nói: “Vận động có thể làm ấm cơ thể.”

Hắn nhủ mấy kéo ta vào trong lòng, tựa vào bên tai ta nói: “Ta biết có một loại vận động có thể làm ấm cơ thể, vô cùng hữu hiệu.”

“Cách gì?” Ta quay đầu hỏi hắn.

Sau đó hắn lại cời áo ta ra.

Gió thổi vào làm ta lạnh đến run rẩy, hắn chuyển người đưa lưng về phía cửa động, chắn gió cho ta. Cởi quần áo nhanh hơn nhiều so với mặc quần áo, hai người bọn ta chỉ mặc một bộ y phục lót mỏng tang ôm nhau, áo khoác thì phủ bên ngoài, ngờ ngác nhìn nhau.

Cơ thể hắn quá thật rất ấm áp, giống như một cái bếp lò, ta gắt gao ôm chặt, hầu như muốn chui vào trong lòng hắn.

Tay hắn sờ soạng tới lui trên lưng ta, ta hỏi hắn làm gì, hắn khàn giọng nói: “Ma sát sinh nhiệt.”

Thật ra ta vẫn cảm thấy hắn rất chính nhân quân tử, dù sao ngưu chung giường hai ba tháng nay hắn cũng không làm ra chuyện gì khác người, không đến nỗi bây giờ mới nổi thú tính lên chứ? Mặc dù từ đầu tới giờ cử chỉ của hắn có chút kỳ lạ, nhưng ta vẫn dựa vào một tấm lòng trong sáng lấp lánh của mình, không thể lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử được...

Hơn nữa, hắn vuốt ve quá thật làm ta cảm thấy vừa thư thái vừa ấm áp, khe hở một tiếng, nhắm mắt lại.

Dần dần có chút không thích hợp. Đôi tay hắn vuốt ve từ ngoài vào bên trong áo, không trở ngại gì dán lên da thịt trần trụi nơi lưng ta, vết chai sần khiến ta nổi cả da gà. Ta nhủ nhủ mảy, có chút bối rối nhưng lờ đi.

Kết quả là hai tay hắn mỗi tay đi mỗi ngã, một đi xuống, một đi lên.

Ta kẹp chặt hai đùi lại, mờ to mắt, lạnh lùng nhìn hắn. “Ê, ta nhận người lâu rồi nha, nên một vừa hai phải thôi chứ.”

Ánh mắt hắn dường như sâu hơn, mặt kè sát lại gần, cổ hết sức nén giọng lại thật thấp, thanh âm tựa như lông hồng lướt nhẹ qua tim ta, khiến ta run rẩy mất hồn. “Người thật chỉ vì giải được mối lén trên đây sao?”

Hắn vừa nói vừa không cho phép cự tuyệt, thò tay vào trong. Rốt cuộc ta phát hiện hai bắp đùi mình không khép lại được, kẹp không được bàn tay kia.

“Không... Phải... Sao...” Ta thờ dõn đáp lên, thân thể run nhẹ, thủ pháp của hắn quá cao minh, căn bản ta không phải là đối thủ của hắn. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn... tiểu nhân mà...

“Ta cảm thấy không chỉ vì nguyên nhân này.” Ngón tay hắn linh hoạt vờ về xoa ản, ra ra vào vào, khi dễ ta không thể phản kháng lại, hai chân ta nhũn ra, ngay cả đá hắn cũng không còn sức, trán tựa vào lồng ngực dày rộng của hắn, há to mồm thở gấp, thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Lý Oánh Ngọc, nàng có thích ta một chút nào hay không?”

“Không... có!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói “Người thật quá... tự luyến mà....”

Ngón tay hắn khẽ ngừng một chút rồi càng thọc vào sâu hơn.

“Không sao, ta thích nàng là được rồi.” Hắn nói cứ như chuyện đương nhiên, rốt cuộc kéo quần lót ta xuống tiến vào.

Thích không?

Có chút ánh sáng mờ mịt xuyên thấu vào từ cửa động, trời không mây, ánh trăng trong trẻo phủ khắp nơi. Trong bập bênh chìm nổi, ta nhắm hai mắt lại nghĩ về sự phở, nghĩ nghĩ một hồi lại nghĩ đến người đang ở trên thân mình.

Ta cũng lắm chỉ cảm thấy hắn rất giống với sư phó, nghĩ giúp hắn cũng như giúp sư phó vậy. Thế nhưng làm sao lại giống được? Chính ta cũng biết là hai người bọn họ không giống nhau. Lăng Giác phong hiểm trở vô cùng, dù khinh công ta cao cường đến mấy đi nữa cũng không thể nắm chắc mười phần, vì sao lại mạo hiểm như vậy?

Không rõ...

Trong mê man, thân thể quá thật ấm lên rất nhiều, thời gian trôi qua tựa hồ một cơn sóng biển gợn lên rồi lặn xuống, chỗ sâu nhất tận cùng trong cơ thể chợt nóng lên, ta kinh hãi mở to mắt trừng hắn. “Ê, người...!” Nói dứt lời, thân hình co rút lại khiến ta không kềm được bật hồ lên.

Thanh âm nị hoặc đến mức ta cũng không nhận ra được đó là giọng của chính mình.

Không như lần đầu tiên, có lẽ là vì kỹ thuật của hắn quá điêu luyện khiến ta như bay bổng lên tận trời cao.

Sau đó, Đào Thanh vuốt ve mái tóc của ta, thờ ơ hỏi ta: “Nam nhân đầu tiên của nàng là ai? Là sư phó của nàng sao?”

Ta khẽ phát run lên.

Hắn nói tiếp: “Trong mơ nàng hay gọi hắn.”

Ta trầm mặc một lát, nói: “Cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chẳng cũng biết trong lòng ta đã có người khác.”

Sau khi trầm mặc thật lâu, hắn nhẹ giọng nói: “Nếu như không thể thay đổi được gì, ta có thể già vò như không để ý.”

Trong lòng ta chấn động, gương mặt nhìn hắn, cuối cùng ta nói: “Chàng có thể, nhưng ta không thể.”

Già vò, cũng không phải là thật sự không để ý.

Sau đó cả hai trầm mặc suốt đêm.

Lúc tàn sáng, bọn ta mặc quần áo xong, ngồi trước cửa động ngắm mây ngắm trời, rất đẹp, thật sự là rất đẹp, phóng mắt nhìn lại, chỉ có những tầng mây lười biếng lững lờ trôi cùng vầng thái dương to lớn. Đất trời bỗng nhiên mệnh mang hơn, chỉ còn lại hai người.

Ta và Đào Thanh.

Không còn thế sự tầm thường quần thân, không còn người phạm tục, chỉ còn cảnh mặt trời mọc tĩnh lặng này.

Cuối cùng ta cũng lấy được bí tịch vào tay, sau khi đưa cho hắn, cũng cầm lấy giải được của mình.

Nói là bỏ trốn, chứ thật ra cũng không thể giấu được hắn, hắn không rượt theo, chỉ là vì muốn cho nhau chút thời gian. Ta tự xưng là Hải Đông thanh, nhưng nói cho cùng, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, hắn thả ta đi là vì hắn có thể nắm vững phương hướng của ta, trên chân trái ta vẫn có một sợi dây, đầu sợi dây nằm trong tay hắn, chỉ cần hắn muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể bắt ta về.

Ban đầu ta không thích, nhưng sau này quen đi, trở nên cam tâm tình nguyện.

Hắn thường xuyên cho người của Ảnh Tử Môn đến đưa tin cho ta, một mặt là muốn cho ta biết, nhất cử nhất động của ta đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, mặt khác là muốn nói với ta, hắn vẫn quan tâm đến nhất cử nhất động của ta.

Sau khi hẳn biết chuyện của ta và Đường Tam, Kiều Tử, hẳn cũng không nói gì, chỉ là sau đó có một lần hẳn làm ta ba ngày cũng không xuống giường được, một tay hẳn cấu véo eo của ta, mỗi răng dầy đưa, hạ thân hung hăng thâm nhập vào, thanh âm trầm thấp, khoan thai mà mỹ hoặc: “Bọn hẳn khỏe hơn ta sao?”

Ta ngay cả sức lực để trả lời cũng không có, mà thôi, chết trong tay hẳn, cũng không uống cho danh xưng Hải Đông thanh của ta.

Đào Thanh rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khiến những người tự nhận là mạnh mẽ cũng phải chào thua. Có lúc ta cũng cảm thấy có chút sợ hãi và bài xích hẳn, nhưng cũng chính sự mạnh mẽ này áp chế được ta, khiến ta khuất phục, khiến ta chịu thua.

Trong nhà này, không chỉ có ta, ngay cả Đường Tam, Kiều Tử, Yến Ngũ đều có lòng kính sợ đối với hẳn. Nam nhân này đứng là Thái son bắc đầu trong võ lâm, bảo hẳn cai quản gia đình này, quả thật là uất ức cho hẳn.

Sư phó cũng nói: “Vi Bạch Hồng son trang, Đào Thanh có thể hy sinh bán thân mình, nhưng vì nàng, hẳn lại có thể rời bỏ Bạch Hồng son trang. Nếu không phải rất yêu nàng, sao hẳn có thể quyết định như thế. Ta biết Ngọc nhi của ta đáng giá cho người khác thật lòng yêu thương, thay vì cảm thấy áy náy hổ thẹn đối với hẳn, chỉ bằng hãy thật lòng đối đãi với hẳn.”

Sư phó dịu dàng, Đào Thanh mạnh mẽ, ai ta cũng không thể buông tay. Lý Oánh Ngọc có thể có mấy trái tim? Chỉ có một mà thôi.

Ta không thể chia tâm của mình ra, chỉ có thể nói, đối với từng người bọn họ, ta đều toàn tâm toàn ý thật lòng thật dạ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đào Nhị ở bên ta được hai ngày, rất nhanh lại vội vã biến mất không để lại chút tung tích.

Ta nghe lời Đào Nhị, ngày ngày giam mình trong Lý viên, nghe Liên nhi và Đường Tam kể lại những chuyện phát sinh bên ngoài, không có chuyện gì lớn, chỉ vài ba chuyện vặt vãnh. Tương đối buồn cười nhất đó là vào lễ nhậm chức quan mới của Mặc Duy, pháo hoa chúc mừng nổ bùm bẹp trúng người Phương tiểu hầu gia. Gương mặt bánh bao của Phương tiểu hầu gia vốn chỉ còn lại một miếng chút nị, nay lại bị đại hòa thiêu trúng đuôi, vốn đang dốc sức tìm kiếm “Tiểu Hoa” khắp nơi, giờ dùng hơn phân nửa thời gian để đối đầu với Mặc Duy.

Ta vừa ăn gà nướng vừa nghe Liên nhi thuật lại một cách sống động bộ dạng kinh ngạc của Phương tiểu hầu gia lúc bấy giờ, không khỏi cảm thấy vừa sung sướng vừa buồn phiền, không thể tận mắt chứng kiến thật sự là vô cùng tiếc nuối a.

“Liên nhi, mấy ngày nay Mặc Duy có đi quấy rối sư phó hay không?” Ta vừa lau tay vừa hỏi.

Liên nhi giúp ta lau tay còn lại, đáp: “Mặc Duy không có đến gặp Đại công tử, nhưng Đại công tử có đi gặp hẳn mấy lần.”

Mới vài ngày thôi mà đã gặp mấy lần...

Ta buồn bực không vui.

“Chẳng nào Mặc Duy dọn đi?”

“Có lẽ là chừng vài ngày nữa.” Liên nhi thờ dãi một cách bất đắc dĩ “Lão gia, không phải bữa trước người còn muốn đuổi Phương tiểu hầu gia đi hay sao, bây giờ có Mặc Duy ở đây, vừa khéo vô quýt dầy có móng tay nhọn, người đuổi mèo đi, ai sẽ giúp người bắt chuột?”

Ta ồ lên một tiếng, thán phục: “Lời này của Liên nhi thật có lý a, mặc cho bọn cầu tặc hẳn tranh mỗi, lão gia ta vui vẻ ngồi xem trò hay. Hôm nay Phương tiểu hầu gia có đến tìm Mặc Duy gây phiền phức hay không?”

Liên nhi che miệng cười: “Đi rồi, sáng sớm đã cấp tốc đến cửa để mà bới móc rồi.”

Ta thấy nhe tay áo, cười nói: “Biết rõ cơ hội thắng không cao mà vẫn quyết chí tiến lên, đây chính là tâm lý của dân cờ bạc a! Mặc Duy tên cầu tặc này, ăn nhò không nhả cả vô, thật xứng với Phương tiểu hầu gia.”

Liên nhi gật đầu cười nói phải, thấy ta cất bước đi ra ngoài, vội hỏi: “Lão gia ngài muốn đi đâu?”

Ta nâng má trầm tư một chút rồi đáp: “Ra ngoài hít thở không khí, ta sẽ mang theo Kiều Tử.”

Đào Nhị đã nói một cách nghiêm túc, ta cũng không dám lấy vấn đề an toàn của bản thân mình ra đùa, hiện giờ Phương tiểu hầu gia chỉ lo đi tìm Mặc Duy gây chuyện, cả ngày dầy đưa ở huyện nha, có lẽ cũng sẽ không có cơ hội chạm mặt với hẳn. Hơn nữa, dựa vào tình hình thị lực của hẳn hiện nay, cho dù ta có đứng trước mặt hẳn hẳn cũng không nhận ra ta.

Còn chưa đến Kiều viên, đã nghe thanh âm quen thuộc vang lên.

“Không đứng, không đứng, cây trúc này độ mềm và độ dai không đủ, lão gia gần đây lại béo lên, nếu không cẩn thận sẽ dễ đứt cả trúc mất!” Thanh âm này là của Đường Tam, giọng rất lớn, từ xa ta đã nghe được một rõ hai ràng, không biết hai tên oan gia này đang làm cái quái gì đây, áy vậy mà dám nói ta béo?

Ta xoa xoa eo của mình, quả thật có hơi dầy dặn một chút, thôi được, nhưng ta thấy xúc cảm rất tốt mà, giảm béo gì chứ, ghét nhất!

Kiều Tử luôn luôn phân bác ý kiến của Đường Tam vô điều kiện: “Tinh dẻo dai của trúc đã là tốt nhất rồi, không có chất liệu nào khác có thể thay thế được.”

Đường Tam điên tiết lên nói: “Loại chuyện này chẳng lẽ người thành thạo hơn ta? Phải nghe ta!”

Ồ... Nghe ra hình như là đang làm dụng cụ gì đó, quả thật, đôi bàn tay của Đường Tam đúng là quý thú a, chế tạo ra ám khí bất kể luận về tính bí mật hay là tính sát thương, đều hết sức kinh người. Nhưng bọn hẳn muốn làm ám khí gì, sao lại lôi lão gia ta vào đây?

Căn cứ theo tình hình sức khỏe hiện tại của ta và thính lực của bọn hẳn, muốn lặng yên không một tiếng động đến gần là rất không có khả năng, ta gật đầu một cái, nhấc chân lên chạy như điên đến cửa Kiều viên, tấn công bất ngờ lúc bọn hẳn chưa kịp phòng bị!

“Tam nhi, Tử nhi... các chàng đang làm gì đó?!” Ta lớn tiếng gọi, bọn hẳn gật náy mình, muốn giấu thứ gì đó ra sau lưng, nhưng mà chi phí công thôi – vật đó quá lớn, cơ bản là giấu không nổi.

Ta xông đến phía trước, đẩy hai người bọn hẳn ra, thò đầu ra nhìn, tắc lưỡi nói: “Oa, con điều lớn quá, chắc có thể chở cả người!”

Đường Tam tròn trố mắt “Lão gia, đây không phải là điều, mà là Hoạt Tường Dực.”

“Hoạt Tường Dực là cái gì?” Ta khẽ gật mình.

“Là vật có thể bay trên trời.” Đường Tam có chút hưng phấn nói “Nếu có cái này, cho dù có ngã từ trên vách núi xuống cũng sẽ không chết.”

Ta trầm tư một lát, nhớ lại câu đối thoại lúc này của bọn hẳn có đề cập đến lão gia ta, lập tức hiểu rõ tâm tư của bọn hẳn, không khỏi cảm thấy vừa thú vị vừa cảm động, sờ sờ lên gò má hẳn nói: “Tuy lão gia ta rất muốn làm Hải Đông thanh như hồi xưa, nhưng không muốn bị rớt xuống núi một lần nữa, cho nên chỉ bằng chàng làm điều còn được hơn. Hoạt Tường Dực gì đó, chi sợ là vô ích thôi.”

Cộng phụ khinh công của ta vẫn là niềm kiêu ngạo lớn nhất đời ta, cho dù có ngã từ Thục son xuống, vách núi vạn trượng, ta vẫn có thể thuyền chuyển trên vách núi để lần lượt tri hoãn lực xung động, giảm bớt tốc độ rơi xuống, cuối cùng lông tóc vô thương hạ mình xuống đất, sau khi rơi xuống, cũng làm chi là cảm thấy có chút đối bụng mà thôi.

Có một lần Kiều Từ cướp ta đi từ trong tay Đường Tam, kết quả là ta lại công hấn quay trở lại Đường môn bắt Đường Tam giải độc. Tên tiểu tử Đường Tam này lòng dạ rất hẹp hòi, khó chịu hết nửa ngày mới tâm không cam, lòng không nguyện giải độc cho Kiều Từ. Vừa giải độc xong, bản thân hắn liền trốn lên Thục sơn tính xá không màng thế sự. Sau khi xong việc, lão già nghĩ lại, thấy mình quả là đã làm khó Đường Tam, bèn bắt chấp khó khăn, kiên trì lễ thần lên Thục sơn tìm hấn cảm ơn, nhân tiện xin lỗi luôn. Ai ngờ lời nói ra không những không hợp ý hấn, ngược lại còn bị hấn. . . Cũng khó trách hấn, gầy vô ép buộc ta nhiều lần đến mức tứ chi mỏi như, kết quả là bị cao thủ Âm môn đại nội phải ra bao vây. Lúc ấy ta, Đường Tam, còn có Kiều Từ vừa đuổi đến – ba người bị dồn đến đỉnh Thục sơn. Thật ra với tình hình lúc đó, bọn ta chưa chắc sẽ bị bại, ba mươi người bọn họ đã bị bọn ta giết gần hết, chỉ còn lại mười người, nhưng Đường Tam bị thương, Kiều Từ trúng độc chưa lành, tuy khinh công ta cao cường, bọn họ không mấy người có thể đụng đến gốc áo của ta, nhưng bảo ta phản kích thì hơi khó. Lúc ấy tên thủ lĩnh phía bên kia khá gian xảo, hắn tập trung tấn công Đường Tam, Kiều Từ, thừa dịp ta nóng ruột xông lên cứu bên ra tay hạ sát thủ với ta. Ta nhất thời tính sai, lui về phía sau hai bước, giẫm trúng chéo áo, khẽ lao đảo, cuối cùng hụt chân, hai mũi phi tiêu bay sượt qua đầu, sau đó chỉ nghe được bên tai có tiếng gió vũ vũ, còn có tiếng kêu gào thê lương của Đường Tam Kiều Từ.

Vách núi thẳng tắp như đưng đao kiếm tạc thành, đợi đến lúc ta kịp thời phản ứng đã rơi cách xa đỉnh núi rồi. Ta kẹp chân trên vách núi đập liên hồi, nhưng thế rơi xuống quá mạnh hầu như làm mất cá chân ta bị thương. Ta dùng cả tay lẫn chân chống đỡ hai bên mặt vách núi mà xuyên phong phá vân, tưởng rằng mình sẽ ngã mãi đến vô cùng vô tận. Rất cục một lúc lâu sau hai chân cũng giẫm lên được đất bằng.

Dưới đáy núi là vô số những tảng đá tròn màu xám trắng, một khe suối nhỏ chảy róc rách, trên hai bên sườn núi thỉnh thoảng có cỏ dại mọc tràn lan, gió vi vu man mát không đến mức khiến người ta lạnh cóng.

Ta uống vài ngụm nước suối trong lành cho đỡ đói, phát hiện dưới suối còn có cá bơi qua bơi lại, mừng rỡ tóm lấy vài con, lại chặt mở nhánh cây cỏ dại nhóm lửa, ngồi xuống nướng cá. Thịt cá tươi rói vô cùng ngon miệng, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Ta ăn cá nướng đến no bụng, sắc trời cũng đã đến lúc sẫm tối, đợi lâu như vậy cũng không thấy ai nhảy xuống, ta biết “tự tử” gì đó chỉ là do ta một mình tưởng tượng ra thôi, trong mắt mắt có vài mảng, ta phải móng chạy lấy người, men theo dòng suối mà đi, trong lòng thầm nghĩ thế nào cũng sẽ tìm ra đường thoát khỏi nơi đây.

Thường nghe người ta kể những câu chuyện vô hiệp xa xưa. Trong đó, vai chính rơi xuống núi nhất định sẽ không chết, còn được nhân hóa đặc phúc, phát hiện ra bảo tàng, vô lâm bí tịch vân vân. .Ta thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, tất nhiên cũng muốn nhân cơ hội này đi tìm đi vật của cao nhân như lời đồn. Vì thế nên khi đi đường rất cẩn thận đề ý, trái moi phải móc, nhay nhót lung tung, đi mất nửa tháng nhưng chẳng phát hiện ra được cái quái gì.

Trong nửa tháng này, thức ăn duy nhất của ta chính là cá suối. Ăn ngán đến nổi ta muốn ỏi, vì thế sau này ta sinh ra bóng ma tâm lý đối với cá. Sau đó, thật vất vả mới gặp được một con cạp, ta vui mừng quá đổi, nhào lên ôm chặt lấy nó, một tay đập chết nó. Không biết có phải vì nhân hạ quá lâu hay không, con cạp này thấy ta cũng không chạy trốn, ngược lại còn kích động xông về phía ta, thật kỳ lạ!

Sau khi ăn xong con cạp, ta lại đi tìm thêm ngày nữa, cuối cùng mới thấy nhà cửa, con người.

Tổng kết lại, ta rơi xuống chân núi, đi lang thang hai tháng, ăn vô số cá suối, gặp được một con cạp để thay đổi khẩu vị, phát hiện một thi hài vô danh, nhưng không thấy bất kỳ bảo tàng bí mật nào.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ta là nãi nhũ dưới chân núi Thục sơn, người hỏi ta mấy tuổi, xin thưa là chính ta cũng không nhớ nổi.

Ta chỉ nhớ được một năm kia ta và tiên quân cùng nhau hạ phạm, hoa đào trên Thiên đình nở thật sáng lạn. Tiên quân quay đầu nhìn lại chốn đào nguyên, lộ ra một nụ cười buồn, hấn sờ sờ đầu ta, nói: “Tiểu Hổ, ta thật không cam tâm.”

Tiên quân không cam tâm bị biếm xuống phạm trần, ta hiểu nổi ủy khuất của hấn, liếm liếm lòng bàn tay hấn.

Ta theo tiên quân đến trần gian, chia tay nhau dưới chân núi Thục sơn cao vạn trượng.

Tiên quân nói: “Tiểu Hổ, người hãy ở đây trông nom linh đạo cho ta, sau một trăm tuổi, ta sẽ phái Ngự Phong đến lấy.”

Tiên quân vung tay áo lên, trên mặt đá trống rỗng hiện lên một nhánh cỏ ba lá, đó là Bất tử tiên đan của tiên quân – Trường Xuân quyết, Tam Bảo Luyện Kim thuật có thành công hay không đều nhờ cả vào nhánh cỏ ba lá này.

Tiên quân nói, nếu sau này gặp được một người mà trên gáy có ấn ký hoa đào, đó là hấn đã đầu thai chuyển thế. Tiên quân bảo ta hãy trông coi bảo vật giùm hấn, khi hấn đầu thai chuyển thế sẽ đến lấy. Ta phải phục dưới đất vâng dạ.

Giao ước xong, tiên quân lập tức ra đi, phong hoa tuyết đại hóa thành một bộ xương trắng, ta kèm không nổi sự đau lòng, rơi một giọt nước mắt.

Ta ở dưới chân núi Thục sơn trải qua hơn ba vạn lần mặt trời mọc, mặt trời lặn, trước giờ vẫn không đợi được một người sống nào đến gần. Thế nhưng ta vẫn tiếp tục chờ, bởi vì ta đã đáp ứng tiên quân, ta tin tưởng tiên quân sẽ không sai.

Mãi đến một ngày, rốt cuộc ta đã đợi được một người đến.

Mái tóc nàng dài đến eo, tay áo tung bay, chân lướt như bay – đây chắc chắn là Ngự Phong của ta đã đến!

Ta nghĩ đến lời dặn dò của tiên quân, tâm thần chấn động, trong chốc lát lệ nóng doanh trùng, oa oa một tiếng chạy về phía nàng, mặt nàng cũng tràn đầy kinh hỉ, mở hai tay ra đón ta – Tiên quân, người còn nhớ tiểu Hổ sao?

Ta cảm động nhào vào trong ngực nàng, sau đó cảm thấy trên đầu đau nhức, sau đó... bất tỉnh nhân sự.

Đợi ta mở mắt lại, hồn phách của ta đã rời khỏi xác. Vị “Tiên quân chuyển thế” kia đang một tay xia răng, một tay cầm xương ống chân ta gõ gõ lên thi hài của tiên quân, miệng than thở: “Bảo tàng, bảo tàng, mau ra đây...”

Gỡ nửa ngày mà vẫn không thấy gì, nàng thất vọng ném bộ hài cốt xuống, phải móng bỏ đi.

Ta ghen không nói nổi nên lời, rốt cuộc mắng một tiếng: Ta khinh! Loại người gì vậy a!

Nàng nhất định không phải là tiên quân chuyển thế! Sao tiên quân có thể đầu thai thành loại người như vậy được chứ?

Thấy nàng nhẹ nhàng lướt đi xa, ta lẳng lặng quay đầu lại nhìn hài cốt của tiên quân đối diện với nhánh cỏ ba lá trên vách núi.

Bất tử kim đan, Trường Xuân quyết, Luyện Kim thuật...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Môn quy đầu tiên của Đường môn: Vô độc bất trượng phu.

Đường môn là nơi chi dựa vào thực lực để nói chuyện, thắng làm vua thua làm giặc, trước giờ vẫn thế. Nhưng là một thành viên của dòng họ đã lâu đời này, không ngoại lệ là phải có vài thế lực tùy tùng theo ủng hộ phát triển môn phái.

Mười ba tuổi ta đã được gia tộc thừa nhận, được chỉ định làm Môn chủ kế nhiệm đời tiếp theo tuy ta không phải là trưởng tử. Đối với việc này, Tam thúc hiển nhiên rất bất mãn, nhưng lão hồ ly gian trá giao hoạt ấy lại không thể hiện ra ngoài, chỉ thường thường âm thầm lén lút ngáng chân ta.

Đại ca nói, liên hôn với Bạch Hồng son trang, chẳng những tốt cho Đường môn, mà còn có lợi cho bản thân ta nữa. Không có sự ủng hộ của Bạch Hồng son trang, ngôi vị Thiếu chủ này của ta khó mà ngồi yên. Ai nấy đều gọi ta là Thiếu chủ, nhưng ta chẳng hề có một chút thể lực nào để điều động người trong môn phái.

Đại ca suy nghĩ sâu sắc hơn ta, ta chỉ quan tâm đến độc được và ám khí, hẳn an bài thế nào ta làm thế ấy là được.

Nhưng khi ta phát hiện ra người được xưng là Vô Lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân – Đào Yên – ấy thế lại là hàng thứ phẩm, cảm giác bị mắc lừa như thấp lên một ngọn lửa nhỏ trong lòng ta. Ta không nói hai lời, quyết định từ hôn!

Ta nghĩ mình không thể chịu đựng nổi một nữ nhân bừa bãi bậy bạ như thế suốt cả đời. Trước sau ta vẫn cảm thấy, nữ nhân nên xinh đẹp dịu dàng giống như mẫu thân của ta vậy. Đại ca tất nhiên không thể hiểu được, vẫn đốc thúc việc này, lập đi lập lại về hậu quả nghiêm trọng nếu ta hủy hôn.

Thật ra ta rất xem thường chuyện này, thiếu chủ Đường môn có gì hay? Cùng lắm ta không làm là được rồi!

Đại ca thờ dài nói: “Người thật là trẻ con, đâu phải người muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm. Người là kỳ tài trăm năm mới có của Đường môn, nếu người mất đi ngôi vị Thiếu chủ, người sẽ chỉ còn con đường trở thành công cụ chế độc của bọn hắn, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.”

Lúc ấy ta còn trẻ tuổi máu nóng, cảm thấy tất cả những nơi trong thiên hạ này, ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ai có thể làm khó dễ được ta? Đắc tội Bạch Hồng son trang thì sao, ta không muốn cả đời của mình phải sống dưới sự khống chế của người khác.

Đại ca thờ dài, nhốt ta trong phòng suốt bảy ngày, bảo ta hãy tự nghiền ngẫm lỗi của mình. Tối đêm thứ bảy, cửa sổ bị mở ra, một thân ảnh như sấm sét xông vào phòng, động tác vô cùng linh hoạt.

Người nọ nhìn trần nhà phải một hồi, sau đó giương mắt lên nhìn ta, lộ ra một gương mặt tươi cười lấy lòng, hai bàn tay đặt sau ót lớn tiếng kêu lên: “Đừng đánh, đừng đánh, ta đến đây là để làm sáng tỏ hiểu lầm!”

Ta thu Bạo Vũ Lê Hoa Châm lại – thật ra ta cũng không muốn tấn công nàng, thứ nhất, làm thế xem như sẽ thẳng thừng đắc tội với Bạch Hồng son trang, thứ hai, làm thế quá lăng phí ám khí quý báu của ta.

Thấy ta thu châm lại, nàng to gan chạy lên trước mấy bước, khom lưng ưỡn ngực, cười nói: “Thật là Thiếu chủ Đường môn sao? Tối hôm nọ thật xấu hổ, phiền người đã tiễn ta về.”

Ta cúi đầu liếc nàng một cái, trông thần sắc nàng như còn chút bệnh, vẻ mặt ảm đạm, khỏe miệng hơi hơi vênh lên, cặp mắt cong cong, trông rất phần khôi.

“Thật ra lần này ta tới là muốn nói với người một chuyện... Ta không phải Đào Yên, Đào Yên không phải ta.” Nàng nghiêm túc nói “Lúc đó ta nói thế để dọa người thôi, đúng là không đánh nhau không thành bằng hữu mà, ha ha...” Nàng cười gương hai tiếng, lại nói tiếp: “Đào Yên Đào tam tiểu thư tuyệt đối không phải loại nữ nhân chanh chua danh đá, ta mới phải, cho nên người đừng có hủy hôn. Nếu tin này truyền ra, thanh danh của Đào Tam tiểu thư sẽ bị hủy.”

Ta kỳ quái liếc nàng một cái “Vậy thì mắc mớ gì đến người?”

Nàng cười cười bắt đầu đi, nói: “Nếu như không ai chịu cưới nàng, nàng nói nàng sẽ gả cho ta...”

Ta nghẹn họng một lát, hỏi: “Người là ai?”

“Ta tên là Lý Oánh Ngọc, là sai vật trong Bạch Hồng son trang.” Nàng nhún nhún vai, thờ dài “Thật không phải là một việc làm tốt a, tiền ít mà lại đủ chuyện bận rộn.”

Tướng mạo người này thật lưu manh vô lại, ngay từ đầu ta đã không thích nàng, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta biết rồi, người đi đi.”

“A?” Nàng khề giật mình, hỏi lại: “Người không hủy hôn nữa chứ?”

Ta giờ Bạo Vũ Lê Hoa Châm lên, trầm giọng nói: “Người có đi hay không?”

Nàng giật nảy mình, vội nói: “Đi, đi, đi, đi...” Nói xong liền chạy ra ngoài cửa, cửa vừa mở ra, liền bị người chạy từ bên ngoài vào cản lại. Hạ nhân thông báo: “Đệ tử tuần tra phát hiện mấy thi thể, hoài nghi là người của Lôi gia báo đã gây nên!”

Ta cả kinh, cất bước đi về hướng tiền sảnh, nhưng đi chưa được mấy bước đã thấy khói lửa mù mịt sáng bùng tận trời từ góc Tây Nam – kho thuốc nổ!

Trong chốc lát, đất rung núi chuyển!

Ta nghe thấy có người lớn tiếng gọi: “Có gian tế! Người của Lôi gia báo động thôi!”

Một núi không thể có hai hổ, Lôi gia báo và Đường môn xưa nay vốn không hợp nhau, lúc trước bởi vì chuyện ngộ sát mà lại một lần nữa dấy lên chiến tranh, nhưng phá kho thuốc nổ của Đường môn, lá gan của Lôi gia báo cũng quá lớn a!

Ta siết chặt nắm đấm, bắt lấy một người, rống lớn hỏi: “Đại công tử đâu?!”

Người nọ run rẩy nói: “Đại công tử ở tại tiền sảnh...” Vừa dứt lời, đột nhiên khề lật tay, một lưỡi dao sắc bén đâm đến, ta kinh ngạc rùn thấp người xuống tránh ra sau, trong không trung lưỡi dao sắc bén lại mở ra, biến thành một lưỡi cưa tám lá!

Là Bát Diệp sát của Lôi gia báo!

Thất lung ta xoay mạnh, khó khăn lắm mới tránh được lưỡi cưa thứ bảy, nhưng lưỡi cưa thứ tám đã kề sát qua mé bên trái thất lung, một cơn đau nhói nổi lên, trong lòng ta lập bộp một tiếng, thầm kêu không ổn rồi!

Đã là sát thủ của Lôi gia báo, trên bình khí không thể không tâm độc. Quả nhiên, sau cơn đau nhói ấy là cảm giác tê liệt, từ xương sườn trở xuống dần dần tê liệt, hai chân mềm nhũn, ta suýt nữa không thể đứng vững được nữa.

Người nọ lại cao giọng hô lên: “Điều hầu sa lưới! Động thủ!”

Đột nhiên sát thủ ẩn nấp từ bốn phương tám hướng đều lộ thân, bọn chúng có đến bảy người! Ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu ta là: Đường môn có nội gián!

Trận thiên la địa võng này, nếu trong Đường môn không có người chỉ dẫn, tuyệt đối bọn chúng không thể ẩn nấp kín đáo được như thế!

Góc Tây Nam phát cháy, tất cả mọi người đều bị dẫn dụ tập trung qua đó, trong lúc này chỉ còn một mình ta lẻ loi thân hãm vòng vây, thậm chí ngay cả một người cứu viện cũng không có? Ta bối rối tránh thoát được vài sát chiêu, trong lòng thầm hận đến nghiền răng nghiền lợi, hành động ám sát này tất có âm mưu từ trước, dĩ nhiên là do người của Đường môn gây ra!

Lại một đao bổ xuống, tại lúc ta nghĩ rằng vận may của mình đã hết, đột nhiên phía sau cổ căng thẳng, cả người lập tức bay về phía sau, nặng nề rơi xuống dưới một gốc đại thụ, lưng đau nhói, ta rên lên một tiếng, mò to hai mắt xem nữ nhân tự xưng là Lý Oánh Ngọc đang giao đầu cùng tám tên sát thủ.

Thân pháp của nàng vô cùng kỳ diệu, quả thật là xuất quỷ nhập thần, sát chiêu không nhiều, công kích không mạnh, nhưng đủ để quấy nhiễu trận tuyến của đối phương, chỉ là nếu kéo dài, đối phương liều mạng dùng chiêu lưỡng bại cầu thương, nàng cũng sẽ không hay ho gì. Ta khề rùng mình, hô lớn một tiếng: “Lý Oánh Ngọc!”

Hai vai nàng chấn động, nhanh chóng lui về phía sau hạ xuống bên cạnh ta, trong tích tắc, ta đề xuống cơ quan bên cạnh, mặt đất đột nhiên nứt ra một chiếc hố to hình vuông, sau khi bọn ta nhảy xuống, chiếc hố nhanh chóng tự khép lại.

Mé cung ngầm dưới lòng đất tối đen, không khí tất nhiên không thể dễ chịu. Ta ngã xuống một cái bịch, nàng phản ứng linh nấn, nhẹ nhàng rơi xuống đất, lại bị bụi đất bốc lên làm nghẹn mà ho khan liên tục.

“Uy... Khục khục...” Ta cảm giác được nàng đang lặn mò đứng dậy trong đêm tối, bàn tay sờ soạng trên vách tường. “Đây là chỗ nào a?”

“Bí mật của môn phái khác, người đừng dò hỏi làm gì.” Trong bóng tối, ta cố hết sức mà vẫn đứng lên không nổi. Thật ra cái được gọi là độc được kiến huyết phong hầu vô cùng hiếm thấy, rất ít loại độc được nào có khả năng trúng là chết ngay lập tức, dù cho bị thuốc qua đường miệng cũng phải trải qua một thời gian mới phát tác. Còn về ngoại thương mà nói, độc được thông qua da đi vào cơ thể, lưu chuyển trong dòng máu, muốn chết

càng cần một thời gian dài. Kẻ muốn giết người thật sự sẽ không dùng cách này, đa số những người dùng cách này chỉ muốn đối phương hành động bất tiện, sau đó khoanh tay chịu trôi tuột theo điều kiện của mình mà thôi.

Tỷ Ma Tán này chính là một trong số đó. Lôi gia bảo tinh luyện Tỷ Ma Tán có độ tinh khiết rất cao, trong vòng ba bốn canh giờ được tính sẽ không tiêu giảm... Ta nghỉ ngơi, ngừng đầu nói với Lý Oánh Ngọc còn đang bận sở soạn: “Ê, lại đây đỡ ta.”

Nàng ngẩng người ra một lúc, nhưng vẫn lờ mờ bò tới. Nơi này một tia sáng cũng không có, hoàn toàn tối đen, tay nàng lần mò trúng bắp đùi ta, tuy ta không thể động đậy, nhưng vẫn cảm giác được, lập tức quát bảo nàng ngừng lại: “Người làm gì vậy?!”

Lôi vừa ra khỏi miệng, tay nàng đã mò đến, sờ soạng trên mặt ta, nói “À, tìm được người rồi.” Sau đó lại mò mò từ trên xuống dưới, tìm được cánh tay ta nâng lên, đỡ ta đứng dậy.

“Thiếu chủ Đường môn, người chỉ đường đi!” Giọng nàng không vội không loạn. Ta hừ lạnh một tiếng, nói: “Đi về phía trước bảy bước.”

Ta hầu như đem tất cả trọng lượng đặt trên vai phải của nàng, nàng hình như cũng không thấy nặng, thấy ta bước không nổi, dứt khoát một bàn tay thò xuống đỡ lấy eo ta – không phải đỡ đi, mà là mang đi.

Nàng đi được một bước bèn hỏi: “Là bảy bước lớn hay là bảy bước nhỏ?”

Ta nhin không được võ đầu nàng một cái, hung tợn nói: “Biểu người đi thì cứ đi đi, khi nào đến ta sẽ kêu người ngừng!”

Nàng khẽ cứng mình lại, lăm bẫm: “Đại trưởng phụ cô được dẫn được...” Sau đó lẳng lẳng đi về phía trước.

Tìm được cơ quan, chăm lên bó đuốc, tất cả địa cung rồi cuộc rục sáng rõ ràng dưới ánh lửa.

Địa cung này là ta cũng chỉ từng xem qua một lần trong một cuốn bản đồ bí mật chi truyền cho Môn chủ các đời, ngay cả đại ca cũng không biết. Nhưng lúc đó ta chỉ tùy tiện xem qua, không nhớ rõ các cơ quan bố trí trong đó lắm, hôm nay lọt vào đây, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu mà thôi.

Thật ra Lý Oánh Ngọc rất vô tội, nhưng ai bảo nàng tự làm tự chịu, khi không đang đem lên vào Đường môn làm chi.

Được nàng dìu đỡ, bọn ta đi đi lại lại trong địa cung cả canh giờ, vô số các cơ quan trong đây đều bị ta hóa giải hết, thấy trên trán nàng đỏ mồ hôi, ta nghĩ nàng hầu như vừa phải cống ta cả canh giờ vừa phải tránh cơ quan ám khí, trong lòng mềm nhũn, nói: “Nghỉ ngơi một lát đi.”

Nàng lúc lắc đầu nói: “Không cần, không cần, cứ đi một hơi cho rồi, còn phải đi bao lâu nữa?”

Lòng tốt bị coi thường, ta tức giận hừ một tiếng: “Đại khái là còn bốn năm canh giờ nữa.”

“Hả?” Nàng há to miệng, hầu như có thể nhét vào cả quả trứng gà. “Sao lâu vậy?”

Ta lạnh lùng nói: “Địa cung này rộng hơn mười dặm, chứ người tưởng làm sao?”

Nàng buồn bực ngồi xổm xuống vẽ vòng tròn trên mặt đất: “Ta tưởng đi vài bước là xong...” lại than thở tiếp “Coi kiểu này chắc có lẽ phải đi đến trưa mai rồi...”

Ta nhắm mắt lại không thèm để ý đến nàng, lẳng lẳng nhớ lại nội dung trên tấm bản đồ bí mật kia, bỗng kể bên vang lại một giai điệu sai nhịp, càng nghe càng chán chường ta càng nhàu lại thật chặt, cuối cùng nhin không nổi quát lên một tiếng chói tai ngắt ngang nàng: “Người ngậm miệng lại đi!”

Nàng gạt này mình, ngừng đầu nhìn ta: “Người có bệnh sao, còn không cho người ta ca hát?”

Ta nhin xuống kích động muốn giết người, nói: “Người ca quá khó nghe. Ta đang nhớ lại bản đồ, người đừng quấy rầy ta!”

Nàng bĩu môi, nói: “Không ồn thì không ồn.” Sau đó hai tay gối sau ót, nhắm mắt lại dựa vào tường nghỉ ngơi.

Người này thật kỳ quái, lúc ngủ mê khỏe miệng hơi vênh lên, giống như đang mỉm cười. Nụ cười lơ đãng uể oải như thế này thật sự rất câu hồn, giống như một con mèo lười biếng nằm bò bên cửa sổ trong ánh nắng mùa hè nghỉ ngơi, râu mèo khẽ run, đuôi mèo lắc ần ần hiện, vuốt mèo gãi gãi trên ngực, vừa tê vừa ngứa.

Ta cực lực ép bản thân mình phải thu hồi ánh mắt lại, nhưng lúc nhớ lại bản đồ cũng nhin không được nghĩ đến nụ cười của nàng.

Lúc rời khỏi địa cung đã là chặng vạng ngày thứ hai, ta đã có thể khôi phục lại cử động bình thường, nhưng muốn thi triển võ công vẫn có chút bất tiện. Sau khi ở bên ngoài ăn uống no đủ, nàng phát phát tay nói với ta: “Ta về đây, non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, hẹn gặp sau vậy.” Sau đó nghiêng ngang bỏ đi, thời gian chưa uống xong một chén trà nhỏ, nàng đã trở lại, nét mặt vô cùng quái dị.

Nàng quay mặt sang nói với ta: “Bên ngoài đồn đãi người là nội gián, thông đồng với Lôi gia bảo bán đứng Đường môn...” Nàng nhìn ta từ trên xuống dưới đánh giá một hồi rồi nói: “Ta nghĩ chắc có lẽ người bị hãm hại rồi.”

Nàng chứng kiến mọi chuyện rõ ràng từ đầu đến cuối, tất nhiên là phải rõ ta không thể là nội gián.

Ta lạnh lùng liếc nàng một cái: “Người trở về làm chi?”

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Dù sao người cũng là cô gia tương lai của ta, để xem có thể giúp người được gì không.”

Ta nghĩ đến khinh công tuyệt diệu của nàng, khỏi cần mất công tìm cách, cứ bảo nàng trở về Đường môn thám thính tin tức, thuận tiện đem Đường môn bí bảo đến đây, có lẽ Tam thúc cũng đang sục tìm những thứ này khắp nơi.

Nàng hành động rất nhanh, lúc giao đồ đến tay ta, còn lăm bẫm nói: “Người thật sự tin ta, không sợ ta chiếm làm của riêng sao?”

Ta khẽ gạt mình một chút, đứng a, tại sao lại tin nàng như vậy? Ngay cả người thân còn tin không nổi, nàng bắt quả chì là một người lạ đáng ghét mà thôi.

Nàng bị ta nhìn toàn thân không tự nhiên, cười gượng vỗ ta một cái: “Đừng nhìn, đừng nhìn, ta sợ người yêu phải ta a!”

Ta cười nhạt một tiếng, không thèm để ý đến nàng nữa.

Tam thúc mưu đồ đã lâu, ta bị hãm hại trở thành nội gián, đại ca nhất định cũng bị liên lụy, bây giờ chắc hẳn đã bị nhốt vào địa lao, bọn họ đang truy tìm ta khắp nơi, còn có Đường môn bí bảo: Ngũ Độc châu, Phích Lịch vương, Phốc phương.

Lý Oánh Ngọc đột nhiên lười biếng mở miệng nói “Tam thúc của người đã khống chế hết bảy phần Đường môn rồi, hiện tại bọn họ muốn miệng một lời, nói tận mắt thấy người mang người vào phá kho thuốc nổ, chỉ bằng một mình người, cộng thêm một người lạ như ta làm chứng, liệu có ai tin. Muốn lật ngược thế cờ giờ chỉ còn hai biện pháp. Thứ nhất, tìm Bạch Hồng son trang xin trợ giúp, thứ hai, tìm chứng cứ chứng minh Tam thúc của người thông đồng với địch.” Nàng vừa nói vừa thò tay vào trong ngực: “Đúng lúc ta tìm được cái này, có lẽ người có thể dùng được...”

Đó là một quyển sách nhỏ, mở ra xem, thì ra là bằng chứng ghi lại những cuộc giao dịch giữa Tam thúc và Lôi gia bảo...

Ta hồ nghi nhìn nàng, càng cảm thấy nàng là một người thâm sâu không lường. Vật như thế này tuyệt đối không phải có thể “đúng lúc” mà tìm thấy...

Theo bản lĩnh của Tam thúc, vật cơ mật như thế này tuyệt đối sẽ được giấu ở một nơi được bảo vệ trùng trùng điệp điệp – Quên đi, ngay cả cơ quan máy móc tổ truyền của Đường môn bọn ta mà còn không thể ngăn được nàng, huống hồ gì là bọn người thói rữa của Tam thúc.

“Người sẽ cưới Đào Yên chứ?” Nàng hỏi ta một câu.

Ta đột nhiên có chút buồn bực, phát phát tay nói: “Nếu người không phải là Đào Yên, đương nhiên ta sẽ không hủy hôn.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra nói: “Vậy thì tốt, ta sẽ giúp người nhấn lại với Đào Yên.”

Có bằng chứng vững như núi Thái sơn, có sự trợ giúp của Bạch Hồng son trang, muốn lật đổ Tam thúc không còn là chuyện khó nữa, dưới tay hắn hơn phân nửa là bọn người như cò bám bờ tường, hễ thấy tình thế không ổn là ngã về phía bên ta ngay.

Thế nhưng chó cùng rứt gài, Tam thúc mang theo con cháu trực hệ của hân chạy về phía Lôi gia báo, cuốn đi không ít tài sản của Đường môn.

Đại ca nói, Đường Tư, người nên cưới Đào tam tiểu thư đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 23 – Phiên ngoại Đường Tam (hạ) by khanhdoan Vô lâm có ba thể lực lớn, Bạch Hồng son trang đứng đầu Bắc vô lâm, Vạn Kiếm son trang đứng đầu Nam vô lâm, còn Đường môn thì đứng đầu Thục trung, Bạch Hồng son trang muốn mở rộng phạm vi thể lực, vươn tay về hướng Thục trung, chỉ có thể liên hôn cùng Đường môn bọn ta.

Cho nên Đào Yên muốn gả là Đường môn, không phải là ta.

Ta nói, ta không muốn cưới nàng.

Lý Oánh Ngọc nổi điên, chạy đến trước mặt ta chất vấn: “Người là loại người gì mà sao có thể qua sông đoạn cầu vậy a! Không phải người đã đồng ý với ta là sẽ cưới Đào Yên hay sao?”

Ta buồn bực nói: “Ta hối hận, được chưa?!”

Lý Oánh Ngọc đi qua đi lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu trừng ta một cái, ta nhin không nổi, nói: “Đào Yên cũng đâu phải là không phải ta không gả.”

“Đúng a.” Nàng cười khổ nói “Không gả được cho người, nàng đòi gả cho ta ... Ta sẽ bị Đào Thanh đánh chết ...”

Ta nên sớm biết, nàng tuyệt đối không phải chỉ là một tiểu nha hoàn sai vật. Nếu chỉ một tên sai vật của Bạch Hồng son trang đã có khinh công cao cường như thế, cần gì phải liên hôn với Đường môn bọn ta.

“Chiến sự giữa Đường môn bọn ta và Lôi gia báo chưa kết thúc, đợi chuyện này xong đã rồi tính sau.” Ta nói một câu cho có lệ.

Chỉ sợ là đến chết mới xong.

Lôi gia báo lo lắng một khi Đường môn chính thức liên hôn cùng Bạch Hồng son trang, bọn họ sẽ bị chèn ép một cách vô chừng mực. Vì thế bọn họ trăm phương ngàn kế nghĩ cách phá hoại cuộc liên hôn này, nhưng không thể xuống tay từ Đào Yên, nếu không chỉ có thể dẫn đến cảnh Bạch Hồng son trang và Đường môn cùng chung mối thù, nên bọn họ chỉ có thể xuống tay từ bên bọn ta mà thôi.

Sau khi Tam thúc phản bội, thể lực của Đường môn lập tức bị suy yếu đi rất nhiều, Lôi gia báo mơ hồ đã lấn lướt cả Đường môn. Nếu chỉ dựa vào thực lực để liên minh, Bạch Hồng son trang vị tất sẽ không lựa chọn Lôi gia báo.

Cả ngày Đại ca đều thờ dài, hết đường xoay sở.

Lý Oánh Ngọc cũng suốt ngày quần quít bên cạnh ta, tỉ mỉ kể ra những ưu điểm của Đào Yên. Ta vừa xử lý công việc trong Đường môn vừa nghe nàng dông dài, đột nhiên nàng trầm mặc lại, nửa buổi sau lại nói: “Thần nhân a, thật lòng mà nói, chỉ một người đã đủ rồi. Đường môn các người đây mơ rê quá nhiều, ta thấy chỉ có Đại ca người đối xử tốt với người thôi.”

Ta tạm ngừng công việc trên tay lại, tìm không được lời để cãi với nàng. Nàng nói không sai, trải qua biến cố lần này, ta đã thấy rõ, ngoại trừ đại ca, không có một người thân thiết đối với ta. Đại ca thường nói, cây to đón gió, nhân tài thường khiến người ta đổ kị, ta ngày thường lại có chút cao ngạo, đắc tội không ít người, bọn họ tất nhiên có thể giẫm đạp lại ta bất cứ lúc nào. Ta nghĩ, mình làm người quả thật là quá thất bại, trên đời này cũng không phải chỉ có một mình ta.

Lý Oánh Ngọc mặc một bộ y phục của hạ nhân sai vật tân bộ đạo mắt khắp nơi trong Đường môn, có người báo cáo với ta, ta phát tay báo cứ tùy nàng. Trên đời này còn có chỗ nào có thể làm khó được nàng? Nghĩ mà bật cười.

Lôi gia báo không ngừng phái người gây rối tập kích, từ trên xuống dưới Đường môn đều đề cao cảnh giác. Chỉ có mỗi một mình Lý Oánh Ngọc là thoải mái nhàn nhã, đến phòng bếp thuận tay nhón một vài món điểm tâm, ra vào thư phòng của ta tự nhiên như ra vào thư phòng nhà mình, đem bảy tám món bánh ngọt bày ra trên thư án của ta, nói: “Người ăn không, hương vị cũng không tệ đâu, ời!” Sau đó tay trái một miếng, tay phải một miếng, uống sạch cả một bình trà to rồi nắc cục, nửa nằm nửa ngồi trên ghế, vênh dúi xa rằng tiếp tục kể lể với ta Đào Yên tốt chỗ nào, đẹp chỗ nào...

Nói một hồi rồi ngủ.

Ta giương mắt nhìn lại, thấy nàng nằm trên ghế dựa, vài sợi tóc rũ xuống trên gò má, hơi thở nhẹ nhàng phất qua lay động. Lúc nàng nằm nghiêng ngủ, miệng hơi hơi mở ra, khoe miệng chảy nước miếng tron ướt, nàng lại chep chep vài cái.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ ánh áp hơn bình thường, thấy nàng say ngủ, không biết vì sao, tâm tình buồn bực của ta lại đột nhiên bình tĩnh lại, trái tim trở nên mềm mại đi.

Ma xui quỷ khiến tìm một tấm thảm đến đắp cho nàng, nàng bắt lấy tay ta, cọ cọ, giống y hệt một con mèo con, nũng nịu gọi: “Sự phó...” Tìm ta bỗng dưng lỡ một nhịp đập, sau đó trong lòng chua loét.

Không đúng, không đúng! Chua cái gì! Lừa gạt dâng lên, ta hừ một tiếng hất tay nàng đi, nàng khẽ gạt mình, mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn hai bên một lát, thấy không có chuyện gì xảy ra, lại xoay mình ngủ tiếp.

Ta tự nhủ, thôi thì cưới Đào Yên cho xong, ta cũng đã gặp qua nàng ấy, quả thật là một nữ tử đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc, tuy hơi có chút danh đá, nhưng vẫn rất đáng yêu.

Thế nhưng lúc đại ca hỏi ta, không hiểu vì sao ta lại vẫn lắc đầu.

Cuộc quyết đấu cuối cùng với Lôi gia báo xảy ra vào một đêm giông tố, khắp núi đồi vang dậy tiếng ầm ầm như sấm sét, Hỏa Long trận của Lôi gia báo nhuộm đỏ rực cả một bầu trời mây đen dày đặc, một trường quyết đấu này, hai bên tử thương vô số.

Trong lúc tổng tấn công vào Lôi gia báo, ta rơi vào Cửu Lôi trận, lại một lần nữa bị trọng thương, lần này không có Lý Oánh Ngọc bên cạnh.

Nhưng ta lại rõ ràng nghe được thanh âm của nàng, nổi trận lôi đình, lạnh tận xương cốt.

“Họ Lôi kia, nếu Đường Tư thiếu một cọng lông tơ, ta sẽ giết cả nhà Lôi gia báo người, gả chó cũng không tha, đào mộ tổ tiên nhà người lên nghiền xương cốt thành tro bụi!”

Lúc đó, ta bật cười.

Nàng xông vào trong trận, nhắm vào mặt ta và một cái bốp, ta bị đánh đến choáng váng, cả giận nói: “Nữ nhân xấu xa, người làm cái quái gì thế!”

Nàng mím môi lại quăng ta lên lưng – nữ nhân này sức lực thật không nhỏ, nàng công ta treo đeo lợi suối chạy trong giông tố. Máu me trên thân ta chảy hết xuống thân nàng, bị nước mưa tưới xuống, biến thành màu hồng nhạt.

Nàng vừa đi vừa chửi mắng trách móc: “Người có đầu óc hay không, người là heo há, biết rõ đối phương thiết lập cạm bẫy mà người còn nhảy vào, người cho rằng người là ta há, Cửu Lôi trận này trừ ta ra sẽ không ai có thể sống mà đi ra a!”

Nàng nhỏ bé gầy teo, lại có thể công ta chạy hơn mười dặm, còn có thể không thờ dốc mà mắng ta liên tục, ta nghĩ vì nàng quan tâm ta nên không so đo với nàng. Nhưng sau khi nàng mắng ta mười bảy lần “heo”, hai mươi bốn lần “tân đột”, ba mươi sáu lần “ngu ngốc”, cho dù công phu hàm dưỡng của ta có tốt cỡ nào cũng nhịn không nổi!

“Lý Oánh Ngọc, người ngậm miệng lại cho ta!”

“Ngậm miệng cái gì? Ngươi nói ngươi có nên bị mắng hay không! Nếu không vì ngươi, hiện giờ ta đang nằm trong chăn êm nệm ấm, cần gì phải chạy như điên ngoài mưa như thế này?”

“Ai cần ngươi tới cứu ta!”

“Nếu ngươi chết đi thì ta biết làm thế nào!” Nàng hầu như lập tức rống lại, trong lòng ta run lên, lại nghe nàng nói tiếp: “Nếu ngươi chết, Đào Yên nhất định đòi gả cho ta, nữ nhân điên đó nói được làm được, Đào Thanh nhất định sẽ truy sát ta đến tận thiên sơn vạn thủy! Hừ, ai mà thêm, trong lòng ta chỉ có một mình sư phó thôi!”

Ta giận đến bật cười, vừa cười, một bùm máu lập tức phun lên gáy nàng, nàng hét lên một tiếng, run giọng nói: “Ngươi không chết thật chứ...”

Ta nhắm mắt lại, không trả lời.

Ta thật không hiểu nổi nàng, nàng là loại người gì chứ, từ đâu đến đây, muốn đi về đâu, nàng chỉ là một người qua đường mơ mơ hồ hồ, không muốn lưu lại gì cả, cũng không muốn mang theo gì cả.

Ta khổ sở để làm gì?

Thương thế của ta rất nặng, điều dưỡng hơn nửa tháng mới có thể xuống giường. Ta nói rõ cùng đại ca, ta tuyệt đối sẽ không cưới Đào Yên.

Lý Oánh Ngọc nhướng mày hỏi: “Ngươi rớt cuộc là cự mự ằm ĩ vì cái gì vậy a...” Lại run lên một chút, nói: “Không phải vì ta cứu ngươi một mạng... ngươi muốn lấy thân báo đáp chứ?”

Tim ta đập nhanh hơn một nhịp, giả cười nói: “Nếu ta nói phải thì sao?”

Nàng giật mình bảo: “Ngươi đừng đùa.”

Ta thờ dài, nói: “Thật ra, trong Cửu Lôi trận, ta bị thương ở chỗ đó... không thể giao hợp.”

Điều bộ nàng như bị sét đánh, môi run lên nói: “Thật, thật sao?”

Trong lòng ta khoái trá, sắc mặt âm đạm nói: “Thật ...”

Cả đời ta, lần đầu tiên làm ra loại sự tình này...

Lý Oánh Ngọc vẫn không dám tin, nhưng lúc đó ta quả thật bị thương nơi bấp đũa, nếu chỉ xích lên trên một chút thôi... cũng khó nói chắc. Nàng đến trước giường, đôi mắt không chớp nhìn ta. Ta giường mắt nhìn thẳng vào mắt nàng: “Chẳng lẽ ngươi muốn kiểm tra?”

Sau một hồi lâu, nàng thờ dài, nhìn ta đầy cảm thông, nói: “Ngươi cũng đừng quá thất vọng, không có phía trước, ngươi còn có phía sau để hưởng thụ cuộc sống, ta biết một người đoạn tụ tên là Mặc Duyệt...”

Ta trực tiếp giờ Bạo Vũ Lê Hoa Châm ra, mặt không chút thay đổi nói: “Ngươi rút đi cho ta!”

Nàng hét lên một tiếng bỏ chạy.

Ta chậm rãi đặt Bạo Vũ Lê Hoa Châm xuống, trong lòng nổi lên chút cay đắng. Rất muốn bắt nàng đến để hỏi, phải chăng trong lòng nàng có ta, dù chỉ một chút thôi. Đường Tư, ngươi cần gì phải miễn cưỡng như thế...

Lý Oánh Ngọc ý xấu không ngọt, không biết từ đâu vơ vét một đồng lớn Xuân cung họa đồ, các loại đồ chơi chốn phòng the đến, nói với ta: “Thực tập nhiều một chút, biết đâu vẫn còn xài được.”

Ta quay đầu tìm Bạo Vũ Lê Hoa Châm...

Có một ngày, Lý Oánh Ngọc mặt mày đầy lo lắng chạy tới nói với ta: “Ta không muốn chăm ngời ly gián, nhưng ta nhất định phải nói cho ngươi biết, Đào Yên sắp cùng ca ca ngươi...”

Ta hơi kinh ngạc một chút, nhưng lập tức thờ nhẹ một hồi, ra vẻ uất ức nói: “Vậy sao?” Sau đó ta “giây dụa” bò lên từ trên giường, lao đảo đi ra cửa, nàng vội vàng đỡ ta, nói: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta đến “chúc phúc” cho bọn họ...” Ta nhún giọng.

Nàng lại khuyên ta, nói: “Thôi đi, tuy đại ca ngươi làm vậy là không có hậu, nhưng nếu ngươi đã không thể mang lại hạnh phúc cho Đào Yên thì đừng ngăn cản nàng ấy theo đuổi hạnh phúc của bản thân mình...”

Khỏe miệng ta giật giật, có cảm giác nghẹn nói không nên lời.

Sau đó nàng đỡ ta đến hậu hoa viên sưởi nắng, ta cố ý dồn hết trọng lượng lên vai nàng, dù sao sức lực nàng cũng mạnh, nàng giường mắt nhìn ta, điều bộ như muốn nói lại thôi.

Hậu hoa viên chỉ có hai người bọn ta, một người ra vẻ uất ức, một người uất ức thật, ta thờ dài tựa vào vai nàng, thân hình nàng cứng lại một chút, nhưng cũng không đẩy ta ra, khẽ háng giọng rồi lại bắt đầu khuyên bảo ta, từ chuyện “thôi phục” nói đến hy vọng, từ hy vọng nói đến ý nghĩa cuộc sống... Nói mãi đến mức ta nhin không được, mắt bình tĩnh, xoay người để nàng dưới thân, thừa dịp nàng không đề phòng chế trụ tay chân nàng.

Nàng khẽ giật mình, hỏi: “Làm gì?”

Ta cắn răng nói: “Hồi phục!” Sau đó hôn từ gương mặt nàng đến khóa môi, gặm chiếc cổ thon dài của nàng, kéo mở vạt áo nàng.

Nói này sẽ không có ai đến.

Nàng đỡ người ra nửa buổi mới bắt đầu giây dụa, vết thương trên ngực bị chạm tới, ta rên lên một tiếng, nàng cứng mình lại.

Ta nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi: “Vì sao lại cứu ta?”

Nàng nói: “Đào Yên bảo...”

Ta cười lạnh: “Đào Yên bảo cứu ta thì nàng đi cứu, bảo giết ta, chẳng lẽ nàng cũng đi giết sao?”

Nàng phản bác nói: “Ta và ngươi không oán không cứu, tại sao phải giết ngươi?”

Ta cười nói: “Nàng và ta không thân cũng chẳng quen, tại sao lại cứu ta?”

Nàng nghẹn lời, tạm thời không biết nói sao.

Ta lại nói: “Lý Oánh Ngọc, trong lòng nàng, thật không có một chỗ nào cho ta hay sao?” Lòng bàn tay ta ấn trên ngực nàng, hai gò má nàng đột nhiên đỏ lên như say rượu, mắng: “Hừ, ngươi có cần làm chuyện thô tục như vậy rồi sau đó hỏi ta vấn đề thâm sâu như thế hay không!”

Đến lượt ta nghẹn không nói nên lời.

Nếu nói không ra, chỉ bằng trực tiếp làm, cách một lớp y phục dụi vào hạ thân của nàng, nàng a lên một tiếng, kinh hi nói: “Ngươi cứng!” Lập tức nổi giận trừng ta: “Ngươi cần bản không có vấn đề gì!”

Ta đáp: “Có, nó chỉ phản ứng đối với nàng thôi.”

Nàng lại khẽ giật mình một lát, mồ mồ ngờ ngàng nhìn ta nửa buổi, rất hiếm khi thấy được bộ dạng ngây ngốc này của nàng, ta chỉ muốn ôm nàng, không bao giờ.. buông tay nữa.

Khi đó ta nghĩ, trong lòng nàng nhất định có ta, hoặc nhiều hoặc ít, nhưng luôn luôn có, chỉ bằng cứ trực tiếp tóm lấy nàng... nếu như không có Kiều Vũ xuất hiện...

Đây cũng là lý do tại sao ta và Kiều Vũ vẫn không hợp nhau.

Hắn từ trên trời giáng xuống, thừa dịp ta chưa chuẩn bị cướp Lý Oánh Ngọc đi, ta bắt chấp tình trạng đang giả bị thương giao chiến kịch liệt với hắn. Nhưng bởi vì hắn nắm Lý Oánh Ngọc trong tay, ta không thể dùng Bạo

Vũ Lê Hoa Châm hay bắt kỳ âm khí gì đó linh tính có phạm vi sát thương quá lớn, cộng thêm vết thương trên người chưa khỏi hẳn, nhất thời rơi vào thế hạ phong, hẳn chừng một phút trên ngực ta, ta bắn một mũi Mai hoa tiêu tẩm độc trên cánh tay hắn, chậm một bước liền bị hắn mang Lý Oánh Ngọc đi.

Ta điều động tất cả người của Đường môn đi tìm nàng, nhưng vẫn không có kết quả. Người của Bạch Hồng son trang cũng đi tìm nàng. Quả nhiên nàng không phải là một người bình thường.

Ta bí mật bàn bạc cùng đại ca.

Mọi việc có lẽ đều là âm mưu của Bạch Hồng son trang.

Bọn họ muốn khống chế Thực trung, mục đích không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng thủ đoạn ra sao? Liên hôn cùng Đường môn thật có thể giúp bọn họ đạt được mục đích sao? Một khi Lôi gia báo bị hạ bệ, Đường môn có thể nói là ngao mạn độc chiếm Thực trung. "cường long bất áp địa đầu xà" – rồng mạnh đến đâu cũng không thể làm gì được con rắn trong hang ổ của nó, Đường môn như thế, cơ bản là Bạch Hồng son trang không có cách gì khống chế nổi. Cái gọi là liên hôn, căn bản chỉ là một sát chiêu dụ địch ra tay mà thôi – một hòn đá khuấy động nước trong hồ, bỏ cục ở Thực trung bởi vì hòn đá này mà đảo loạn, tất cả đã tâm và dục vọng thừa cơ gây sóng gió, kết quả là Đường môn và Lôi gia báo lưỡng bại câu thương, nguyên khí tổn hao, không còn sức lực để đối kháng cùng Bạch Hồng son trang. Bạch Hồng son trang không đánh mà thắng, chỉ dùng một muội muội đã có thể giành được ưu thế tuyệt đối ở Thực trung. Trong vòng mấy tháng, thế lực của Bạch Hồng son trang đã sớm lặng lẽ bao vây lấy Đường môn và Lôi gia báo, lúc này, ngoại trừ liên hôn ra, bọn ta không còn lựa chọn nào khác. Không phải chỉ có bọn ta, mà còn có Lôi gia báo, liên hôn là cơ hội sống còn, Đường môn trăm năm không thể bị hủy trong tay bọn ta được.

Đào Thanh a Đào Thanh... Quá lợi hại, quá thủ đoạn...

Ta cười khổ bất đắc dĩ, cuối cùng quyết định bỏ đi ngôi vị Môn chủ Đường môn, để đại ca tiếp nhận. Đại ca không chịu, ta nói, ta không thể cưới Đào Yên. Đào Yên thích đại ca, đây là tin vui duy nhất.

Một ngày nọ vào ba tháng sau, Lý Oánh Ngọc mà ta tìm đã lâu không được trở về, chỉ là nàng vác thêm trên lưng một nam tử anh tuấn lạnh lùng kiên nghị. Ta nhận ra người này, đó là nam tử đã cướp đi Lý Oánh Ngọc từ trong tay ta.

Nàng muốn ta cứu hắn, ta giận mà cười. Nàng ấy thế mà rống ta vì hắn, ta chưa hề thấy nàng kinh hoàng thất sắc như thế bao giờ, nàng thật sự sợ hắn chết đi...

Có chút chua xót trong lòng, ta cười lạnh, cuối cùng vẫn giải độc giúp hắn. Ánh mắt nam nhân này nhìn Lý Oánh Ngọc ẩn giấu tình cảm sâu nặng, lại rõ ràng chất chứa lưu luyến và nhớ nhung. Có lẽ bọn họ đã biết nhau từ lâu lắm rồi, còn ta mới là người dư thừa.

Nàng cẩn thận từng ly từng tí chăm sóc cho hắn, ta nhìn mà phiền lòng, không nói thêm nửa lời, một mình lên Thực son, ngăn ngừa đỡ đỡ mất hai ngày. Ngày thứ ba nàng chạy đến tìm ta.

“À...ùm...đa tạ người đã cứu Kiều Vũ.” Nàng gãi gãi đầu nói.

Ta lạnh lùng liếc nàng một cái, trầm mặc không nói gì. Có lúc thật muốn giết nàng, khỏi phải nhìn thấy mà phiền muộn đau lòng.

“Còn nữa, chuyện lần trước...” Nàng nói, có chút ấp a ấp úng, ta biết ý nàng nói chuyện ở hậu hoa viên, ánh mắt nàng đảo qua hạ thân của ta, trên mặt ửng đỏ, nói: “Ta, ta sẽ xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra, người không cần đề ý.”

Khỏe miệng ta gật gật, nói: “Nàng muốn nói gì, ta không nhớ.”

Nàng khẽ giật mình một chút, nói: “Không nhớ cũng tốt.” Sau đó xoay người bỏ đi, ta lập tức bắt lấy cổ tay nàng, lạnh giọng hỏi: “Nàng cứ như vậy mà đi hay sao?”

Nàng quay đầu lại nhìn ta, kỳ quái nói: “Còn không thì sao?”

Lừa gạt trong lòng ta phần nộ bốc lên, trực tiếp dùng Khôn Long thẳng trời nàng lại, cột thật chặt, cho dù nàng là Hải Đồng thanh cũng bay không nổi!

Ta vác nàng lên vai trở lại căn nhà gỗ nhỏ ném lên giường, đầu nàng đụng vào góc giường, đau đến nước mắt nước mũi chảy ào ào “Đường Tư, người có bệnh a!”

Ta trực tiếp nhào lên. “Không phải nàng đã sớm biết rồi sao!”

Tay chân nàng bị dây thừng siết chặt, thân thể xoay tới xoay lui như con rắn, ta không muốn xé nát y phục của nàng, vì thế chỉ cời bỏ vật áo trước, tuột quần đến mắt cá chân.

Nàng tựa như con tôm luộc, thế mà còn có thể gầy dựa ở trên giường, chửi ầm lên: “Đường Tư, người đây là cường gian a!”

Ta nói: “Rất nhanh sẽ biến thành thông gian thôi!”

Nàng gầy một cái, nửa người trên chồm lên, cắn một phát trên vai ta. Ta cực hận nàng, tại ngực nàng lấy răng dền rặng.

Nàng ồ lên một tiếng, bật thốt. “Đường Tư, sao người không đi chết đi a...”

Ta vắn về thân thể của nàng, nói: “Lý Oánh Ngọc, lương tâm nàng bị chó ăn rồi sao? Ta đối với nàng ra sao, một chút cảm giác nàng cũng không có?”

Nàng nức nở nói: “Lương tâm của ta bị người ăn, lương tâm của người quá nhiều, thả cho ta một con đường sống đi...”

Ta cời bỏ dây thừng trên chân nàng, tách hai chân của nàng ra “Hiện tại nàng dám chạy sao?”

Nàng mở to hai mắt nhìn ta, đột nhiên nửa cười nửa khóc. “Chuyện như vậy cũng không phải là ta chưa trải qua...”

Sau này ta mới biết, nàng cũng đã từng bị Đào Thanh bức mà trần truồng chạy khắp núi rừng. Ta hỏi nàng lúc đó tại sao lại không chạy? Nàng nói có lẽ là vì chân mềm nhũn ra, cũng có lẽ là không muốn chạy.

Ta yêu chết nữ nhân này, không biết tại sao, chỉ muốn đem nàng nhào nhán thủ vào xương tủy, nghe nàng rầm rì lầm bầm mắng: “Đường Tư, nương nó, ta thờ không nổi a...”

Sau khi xong việc, nàng giờ lên hai vết đỏ hồng trên cổ tay len án ta không dịu dàng. Ta hôn một cái nói: “Trở về ta sẽ bôi thuốc cho nàng, nếu không ta để cho nàng trôi lại.”

Lý Oánh Ngọc nhìn ta nửa buổi, về mặt có chút quái dị. Rất lâu rất lâu về sau, nàng nói: “Nam nhân các người thật là kỳ lạ, gặp yếu thì trở nên mạnh, gặp mạnh tự nhiên yếu đi, lúc trước ta còn nỡ nà hồng hào thuần khiết, các người từng người một không khác gì lưu manh, còn giờ đảo ngược lại, ta biến thành lưu manh còn các người thì thuần khiết...”

Nhưng bọn ta nhất trí cho rằng, thuần khiết cái tính từ này, từ ngày Lý Oánh Ngọc trong bụng mẹ sinh ra đã chưa từng có qua. Nàng chỉ là từ lưu manh biến thành càng lưu manh hơn.

Cuối cùng y phục của Lý Oánh Ngọc cũng dơ hết, mặc y phục của ta, thùng thình lóng lẻo pháp phới như tiên, khiến người khác nhìn thấy là chỉ muốn cời hết ra, ta biết bên trong trắng mịn nồn nà ra sao.

Đi chưa xa đã thấy Kiều Vũ đang đứng đợi giữa đường, hiển nhiên, chuyện vừa rồi hắn đều biết rõ.

Hắn đứng lên, đến trước mặt Lý Oánh Ngọc nói: “Bọn họ phái ra không ít cao thủ giết người, ta... Ta đến báo với người một tiếng.”

Đôi mắt Lý Oánh Ngọc bị ta cắn đến sưng đỏ, mở ra rồi khép lại, cuối cùng mới nói: “Ừ... Cảm ơn người...”

Ta có loại cảm giác vui sướng trong thắng lợi, nhưng niềm vui này kéo dài không được bao lâu.

Bởi vì tin tức của Kiều Vũ đến quá đúng lúc, hầu như ngay sau đó những người được gọi là cao thủ đều lên sân khấu.

Kết quả là ta và Kiều Vũ bị thương, Lý Oánh Ngọc rơi xuống vách núi...

Lúc cứu viện đuổi đến, Kiều Vũ ngồi trên đỉnh núi rất lâu, sau đó đứng dậy nói: “Ta đi tìm nàng.”

Hắn cũng như ta, tin rằng Lý Oánh Ngọc không chết.

Kể chuyện gây họa như nàng sao có thể dễ dàng chết được.

Nàng vênh vào hà hệ tự xưng là Hải Đông thanh, loài chim vương giả trên bầu trời phương Bắc, ý thể khinh công cao cường, những nơi nguy hiểm trong thiên hạ này đều đã đi qua, về đương đương tự đắc của nàng khiến người khác hận đến mức nghiền răng nghiền lợi.

Sao nàng có thể cứ như vậy mà chết đi.

Hai canh giờ trước, nàng còn thờ gấp trong lòng ta, nói: “Đường Tư... là chàng quân lấy ta! Sau này chàng là người của ta! Nếu chàng dám lừa dối ta, ta sẽ làm cho chàng bất lực, chỉ có thể ngồi nhìn!”

Ta cười cười có chút cay đắng.

Dù cho thiên sơn vạn thủy, ta nhất định sẽ tìm được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 24 – Phiên ngoại Thẩm Đông Ly mười năm by khanhdoan Không biết bắt đầu từ lúc nào, ta động tâm với Ngọc nhi.

Còn nhớ lúc mới nhặt nàng về, nàng nhỏ xíu gầy teo, khuôn mặt dơ dáy bẩn thỉu lớn chưa bằng bàn tay, nhưng đôi mắt lại sáng ngời đến mức khiến người ta lupa mắt, thậm chí có thể nói là hung ác, nhưng ta lại nhận thấy rõ bề ngoài nàng già vò hung ác, nhưng nội tâm lại vô cùng yếu đuối.

Bỗng dưng có chút đau lòng, thế là ma xui quỷ khiến, mang nàng theo bên người, chẳng mấy chốc đã được mười năm.

Ta biết nàng cực kỳ ý lại ta, ta cũng vô cùng hưởng thụ sự ý lại của nàng. Ngay từ đầu, nàng vẫn cảnh giác đối với ta, ăn thứ gì cũng phải cẩn thận ngửi trước, cảm thấy không có độc được hoặc mê được mới dám thả lỏng mà ăn nhiều. Nàng hiển nhiên là đòi muốn chết, ăn đến mấy chén cơm lớn, đang ăn bỗng nhiên rơi lệ, từng giọt từng giọt thánh thót rơi xuống, ta biết nàng lưu lạc đã nhiều năm, nhất định đã chịu rất nhiều ủy khuất, nên ta không nói gì, chỉ lặng lẽ ở bên nàng.

Sau đó nàng dần dần mở lòng tiếp nhận ta, thậm chí là một khắc cũng không muốn rời khỏi ta. Ban đêm, nàng ôm chăn mềm mại của phòng ta ra, gục đầu xuống, một đôi mắt trong trẻo cẩn thận dè dặt nhìn ta từ đầu đến chân, giọng khàn cầu nói: “Sư phó, ta ngủ chung với ngài có được không?” Nàng nói một cách đáng thương, ngón cái tay phải và ngón trỏ tách ra thành một khoảng nhỏ, nói: “Ta sẽ không chiếm nhiều chỗ đâu, nằm ở góc giường là được rồi, nếu không ta ngủ dưới đất cũng được...”

Ta thăm thò dài trong lòng, ta biết nàng sợ ta ban đêm bỏ lại nàng. Rõ ràng là hai người vốn không quen nhau, nàng ý lại ta như vậy, ta yêu thương nàng nhiều như vậy. Nàng cuộn tròn người thành một con tôm nhỏ, ngủ trong góc giường, ta nhìn không được, kéo nàng lại gần, thấp giọng nói: “Ngọc nhi, ta sẽ không bỏ lại người đâu.”

Sống lưng nàng cứng lại một chút, rất lâu sau mới áp ứng nói: “Nghĩa phụ cũng đã nói như vậy.” Sau đó ta liền nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào.

Ta bế nàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, mãi cho đến khi hồ hấp nàng ổn định, chìm vào giấc ngủ. Trên mặt nàng vẫn còn vương lệ. Năm đầu tiên, nàng thường bùng tình sau giấc mộng, tình lại chạy đi khắp nơi tìm ta, tìm không được sẽ khóc òa thật lớn. Trái qua lần đó, ta rốt cuộc không để nàng ngủ một mình nữa. Năm thứ hai, nàng không còn khóc nữa, ta không muốn thấy nàng khóc, loại cảm giác đó như trái tim bị ai hung hăng bóp lấy, đau đến khó chịu.

Ta vẫn không hề ý thức được ta và Ngọc nhi khác biệt nhau. Ngoại trừ sự mẫu, ta rất ít tiếp xúc với nữ tử khác, vẫn mặc trang phục nam hài tử cho Ngọc nhi, chính nàng tựa hồ cũng không ý thức được có gì là không hợp lý, đúng là nam nữ khó phân biệt được tuổi tác. Nàng mặc nam trang, mang theo nụ cười lò dò uê oái, trông cũng giống một tiểu công tử tuấn tú.

Đến kinh thành, gặp được Mặc Duy sư huynh, sư huynh vừa nhìn thấy Ngọc nhi cặp mắt liền sáng rỡ, túm lấy hai bên gò má nàng vắn vắn, thật không dễ dàng gì mới nuôi được chút thịt, thế mà bị hán nhéo đến ửng hồng, ta thấy mà đau lòng, liền đẩy tay hán ra, đem Ngọc nhi giấu ra sau người. Sư huynh cười xấu xa nhìn ta. Lần đầu gặp mặt đã như thế, khiến Ngọc nhi chán ghét sư huynh rất nhiều năm sau này.

Ta nói, Ngọc nhi của chúng ta chỉ là một con mèo nhỏ đầu đáng, sư huynh nghe bên cười nhạo một tiếng, nói “Thẩm Đông Ly, chi sự là người nuôi phải một con bạch nhãn lang thôi?”. Hán nói Ngọc nhi ở bên ngoài là một con sói con hung hãn, chỉ có đến trước mặt Thẩm Đông Ly người mới thu hồi răng nanh và móng vuốt của nàng lại, nguy trang thành một con mèo nhỏ. Sau đó hán trung ra miệng vết thương bị sói con cào dễ làm bằng chứng.

Ta một mực không để ý những lời này, Ngọc nhi là con mèo nhỏ của ta là được rồi. Nàng thường chọn lúc ta bận công vụ, leo lên đùi ta, tự mình tìm một vị trí thích hợp nằm bò ra một cách thư thái, sau đó chậm rãi thiếp ngủ. Lúc nào ta không có bên cạnh, nàng cũng phải ôm y phục của ta, người được khí tức của ta mới có thể ngủ được. Sau này khi Ngọc nhi rời khỏi ta, đêm nào ta cũng nghĩ, không có ta bên người, nàng ngủ có ngon không?

Lần đầu tiên ý thức được sự khác biệt giữa bọn ta là khi nàng gặp nguyệt sự, ta ôm nàng chạy đến y quán, trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sợ nàng xảy ra chuyện gì. Kết quả lại là... Từ đó về sau, Ngọc nhi không thể cùng ta ngủ chung phòng, bất kể nàng đảm của khóc là như thế nào, ta đều nghiêm khắc không mở cửa. Chờ đến khi nàng bỏ cuộc chạy về phòng ngủ của mình, ta lại lặng lẽ qua thăm nàng, giúp nàng đắp chăn mềm cẩn thận.

Ban đầu nàng nói tướng ngũ của mình rất ngoan, không đá chấn mền, không lý sự quấy rầy, không vung tay vung chân, không nói mê nói nhảm, nhưng không lời nào đúng với sự thật cả. Lúc đầu ta cũng cố nhẫn nhịn, sau này thành thói quen, buổi tối đi ngủ không có nàng giành giường với ta, ta lại khó ngủ suốt cả đêm. Cười khổ.

Sau đó, thân hình Ngọc nhi dần dần cao lớn, trở mាំ, càng ngày càng yếu điệu, là lướt hơn, trên người mang theo hương thơm thiếu nữ, nhưng hành vi cứ chỉ lại tiêu sái vô cùng, nam nữ bình thường không ai có thể sánh bằng. Nàng vẫn giữ lại thói quen mèo con, tiếp tục muốn nằm trên đùi ta tìm mộng đẹp, nhưng lúc bấy giờ nàng đã lớn, không nhỏ xíu gầy teo như trước đây nữa, hể nàng vừa chui vào lòng ta thì ta lại xách nàng ra, nàng lại bám riết không tha bỏ lên.

Ta nói với nàng: “Ngọc nhi, nam nữ khác biệt, về sau không thể làm như vậy.”

Nàng bĩu môi, vẻ mặt không cam lòng, dứt khoát che lỗ tai lại, bịt tai trộm chuông nói: “Ngọc nhi chả nghe gì cả.” Thuận tiện nhắm luôn cả mắt lại. *(Tạm dịch: bịt tai trộm chuông = tự gạt mình gạt người)*

Ta cười khổ đầy bất đắc dĩ, nàng đột nhiên nhào lên, động tác vô cùng linh hoạt, ta tránh không khỏi, bị nàng đè dựa vào lưng ghế, nàng ngồi trên đùi ta, hai chân tách ra vòng quanh ngang hông ta, mặt chôn vào lồng ngực ta, áp ứng nói: “Sư phó, ngài không muốn Ngọc nhi sao...”

Ta bật cười, kéo nàng về phía sau, nàng lại giống như một con gấu túi, ôm chặt lấy ta không buông, xoay tới xoay lui muốn tránh tay ta ra.

Ta khàn giọng nói: “Ngọc nhi, đừng náo loạn!”

Nàng ngẩng mặt lên, ủy khuất nói: “Sư phó... một lát thôi mà...”

Ta cắn chặt răng, kiên quyết đẩy nàng ra, nàng oa lên một tiếng, vẻ mặt đầy tổn thương liếc nhìn ta rồi chạy ra ngoài. Ta thật cảm thấy xấu hổ đối với phản ứng của mình, lại càng sợ hãi đối với tình cảm của chính mình.

Sao có thể động tâm đối với nàng? Nàng vẫn là một hài tử, nàng xem ta là chỗ dựa duy nhất, tin tưởng ta, ý lại ta...

Ta ngồi trong thư phòng cả ngày, không làm được gì, mãi đến lúc trời tối, Ngọc nhi cũng chưa trở về. Ta nhớ lại ánh mắt nàng lúc bỏ đi, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, có khi nào nàng bỏ nhà ra đi không trở về nữa hay không?

Nếu như nàng vĩnh viễn rời khỏi ta... Tay chân ta lạnh run, không kịp phủ thêm áo khoác bỏ chạy ra ngoài, kết quả là ở ngưỡng cửa gặp được nàng vừa đi tới vừa ợ hơi...

“Sư phó, ngài muốn ra ngoài sao?” Nàng lại nắc cù, ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt có chút nghi ngờ “Đi đâu vậy a?”

Trong phút chốc, ta cảm thấy mình thật ngốc...

Giận tái mặt, ta bỏ vào, nói: “Không đi đâu cả.”

Nàng cũng theo sát phía sau ta, nói: “Sur phó, đầu bếp mới của Thiên Hương lâu rất khá a, ngày mai chúng ta đến đó ăn nữa đi. Đứng rồi, ta vừa mới ăn một bữa, còn bảo bọn họ ngày mai tới phủ lấy tiền.”

Ở Quốc Tử Giám, thậm chí ở đề đô, từ lâu nàng đã sớm nổi danh quấy phá, ra ngoài không cần mang theo bạc, chỉ cần báo danh ra, người ta sẽ biết mà tới tận phủ lĩnh tiền. Hễ nàng không vui sẽ ăn rất nhiều, ta đã sớm nên biết...

Nàng đột nhiên ồ lên một tiếng, cười nói: “Sur phó, vừa rồi có phải ngài tính đi tìm ta hay không?”

Ta trầm mặc không đáp.

Nàng vòng đến trước mặt ta nói “Sur phó, có phải ngài lo là ta sẽ bỏ nhà ra đi hay không?”

Ta cúi đầu nhìn nàng, không nói gì.

Nàng cười hết sức vui vẻ. “Sur phó, ngài yên tâm đi, cho dù ngài có ném Ngọc nhi ra, Ngọc nhi cũng sẽ tự mình bỏ về, tuyệt đối sẽ không rời khỏi sur phó.” Nói xong, nàng lại nhào lên.

Nàng nhất định đã quên câu nói này của mình, cho nên sau này mới ra đi sạch sẽ lưu loát như vậy, một lời cũng không để lại.

Ta bắt đầu tạo khoảng cách với Ngọc nhi, không dám để nàng phát hiện tâm tư xấu xa của ta, lúc đó nàng ở lứa tuổi dậy thì, còn ta đã hơn hai mươi tuổi vẫn chưa kết hôn, người đến làm mối nhiều không kể xiết, từ thiên kim quý tộc đến hoàng thân quốc thích, ta đều cười mà từ chối khéo, chỉ nói không quan tâm đến chuyện này. Những người này cũng không chịu từ bỏ ý định, túc trực tại ngưỡng cửa nhà ta, thậm chí giẫm đạp mà trèo lên nhau, Ngọc nhi tức giận như con mèo bị gặm phải đuôi, một cước đá cả đám ấy ra ngoài – thật sự là đã...

Ta sớm biết nàng có võ, nhưng không ngờ lại cao cường như thế, hèn chi bọn học trò ở Quốc Tử Giám khổ không thể tả, đều nói không bị Lý Oánh Ngọc đập qua thì sống chưa trọn vẹn...

Đối với hành vi bạo lực của Ngọc nhi, không hiểu sao ta có chút thích thú, tuy cũng có lúc cố ý nghiêm mặt răn dạy nàng, nàng ừm khua đầu đá gót chân, cúi đầu quay mặt đi, giận dữ ta, thế là ta nhịn không được chỉ muốn ôm nàng...

Ngọc nhi nói: “Sur phó, nếu ngài thật muốn tìm sur mẫu cho ta, cứ nói thẳng là được rồi, phá hoại nhân duyên người khác sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, Ngọc nhi cũng không muốn làm như vậy đâu.” Rõ ràng trong lòng nàng không nghĩ thế, vẻ mặt nàng vô cùng không cam lòng, tựa hồ như chỉ cần ta đề lộ ra ý muốn cưới thì từ, nàng sẽ lập tức nhào lên cắn ta.

Ta tự nhủ thầm, Ngọc nhi còn nhỏ, đợi thêm mấy năm nữa đã...

Rồi lại nghĩ, ta là sur phó của nàng, chuyện này không thể được...

Lượn về đạo Khổng Mạnh, lượn về tình yêu nam nữ, ngũ tạng lục phủ của ta như bị thiêu cháy, từng thời từng khắc gầy vò, loại gầy vò này càng ngày càng tăng dần theo sự trưởng thành của Ngọc nhi. Khi phụng chỉ đến Quốc Tử Giám dạy học, ta phát hiện ra tâm tư của thái tử đối với Ngọc nhi, không chỉ có hấn, mà còn có những người khác, nhưng người này là thái tử, rất nguy hiểm. Ngọc nhi đặc biệt, không phải bởi vẻ mỹ lệ bề ngoài của nàng, mà là tính cách kỳ lạ của nàng đặc biệt hấp dẫn người xung quanh.

Ta thấy Ngọc nhi nói cười với người khác, đột nhiên hiểu được hai chữ ghen tị là như thế nào. Về nhà, ta ra về thờ ơ hỏi: “Ngọc nhi, người thích thái tử sao?”

Nàng khẽ giật mình, cười nhạo nói: “Chỉ có thứ người đầu óc bị cửa ẹp mới thích cái loại điên cuồng thích bị ngược đãi đó, sur phó ngài không biết đâu, tên này đầu óc có bệnh, hai ngày ba bữa lại chạy đến cho ta đập, chắc hẳn ngứa da a!”

Sự căng thẳng trong lòng ta buông lỏng, may mắn, Ngọc nhi không thích hấn, nhưng thái tử tựa hồ vô cùng si mê đối với Ngọc nhi. Ta ngầm nói với Chu thái phó, tìm một lý do để Ngọc nhi rời khỏi Quốc Tử Giám.

Lão than thờ tiếc nuối, nói Ngọc nhi là một nhân tài ngàn dặm mới tìm được, đáng tiếc là vẫn đốt vô nát. Chuyện đó Ngọc nhi cũng đã từng nói với ta: “Không phải là chỉ chép lại “Đại Học” thôi sao? Thế thì có gì mà khó? Ngồi tĩnh là sự tổng hợp giữa trí nhớ và năng lực lý giải vấn đề, trí nhớ của ta tốt, nhưng trong sách kia nói cái chỗ gì ta một chút cũng không hiểu, có ích lợi cái rắm gì a.”

Ta cố nén cười trầm giọng nói: “Ngọc nhi, không được ăn nói thô tục.”

Nàng le lưỡi, nghịch ngợm cười với ta.

Nàng mười sáu tuổi, như một đóa hoa nở rộ, bờ eo mềm mại, giờ tay nhắc chân lơ đãng để lộ sự quyến rũ, không có tính thu hút ta đến gần, nhưng chỉ cần nghĩ đến là toàn thân ta phát run, không kiềm chế được. Sau đó ta ngạc nhiên phát hiện, ta và nàng đã ở bên nhau mười năm.

Thái tử mơ tưởng Ngọc nhi, thậm chí Hoàng thượng cũng đối xử với nàng không giống những người khác, trong lòng ta cay đắng, không biết có thể nói cùng ai.

Có lẽ Mặc Duy nhìn ra chút manh mối, sau giờ Ngọ ngày hôm sau, hấn đứng trong vườn, bề một nhánh đào, nói với ta: “Hái hoa phải hái liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ bẻ thay.”

Ta cười khổ tiếp lấy nhánh đào, đóa hoa nở rộ mềm mại, nhưng rất nhanh sẽ tàn vì bị tách rời khỏi thân cây. Ta có thể hái sao?

Tối hôm đó, Ngọc nhi bày một bàn tiệc, nói muốn cùng ta chúc mừng mười năm quen nhau. Trong lòng ta mơ hồ cảnh giác, dù sao hành động này quả thật quá khả nghi. Ngọc nhi khẳng khái dùng bữa, sau đó mời rượu ta, nói: “Sur phó, uống một chén đi, Ngọc nhi đang rất vui vẻ.”

Ta nhìn ly rượu một lát, Ngọc nhi lại nói: “Sur phó, ngài nghĩ ngờ cái gì a, không có độc!” Nói xong cầm chén rượu của ta uống một hơi cạn sạch, lại rót cho ta một chén khác, kè vào môi ta, nói: “Sur phó, uống đi.”

Nơi mời nàng đã chạm qua... Cỗ hộp ta căng thẳng, ra vẻ điềm nhiên như không, uống hết chén rượu.

Đôi mắt Ngọc nhi gắt gao nhìn chòng chọc ta, gò má bắt đầu đỏ lên, có lẽ là đã say, cặp mắt trong trẻo của nàng như bao phủ sương mù mờ mờ, lấp lánh ướt át, bờ môi hồng nhạt hé mở, hô một tiếng: “Sur phó...” Sau đó ngồi vào trong lòng ta.

Thân thể nàng hơi nóng, đôi tay vòng quanh cổ ta, làn môi cọ sát trên cổ ta, hơi thở vô cùng ngọt ngào, ấm áp.

Nơi bụng ta căng thẳng, lập tức hiểu ra.

Trong rượu có hạ Thôi tình được, chính nàng cũng uống.

Sau đó ta nghĩ, có lẽ nàng quá sợ hãi, hạ được phân lượng không nhiều, lúc ấy chuyện xảy ra là vì được tính hay là vì động tình, rất khó nói. Nhưng ta có thể khẳng định, nếu theo khả năng tự chủ của ta, một chút được đó không đủ để làm cho ta mất kiểm chế, mà có lẽ là vì nên nhận quả lâu rồi, cũng có lẽ là vì nàng chủ động. Đó cũng có thể vì ta ích kỷ, chỉ muốn viện cớ để ăn tiêu đồ nhi mà ta đã muốn rất nhiều năm qua.

Nàng tựa một đóa hoa đầu cành tháng Hai, nở nà, hồng hào, kiều diễm, bị gió xuân chạm rã thôi khiến cánh hoa mở ra, thân thể gần nở, đợi người đến hái. Ta hôn lên mỗi một cánh hoa, làm rất nhiều công tác chuẩn bị nhưng nàng vẫn đau đến mức phải há to mồm thở gấp, đôi mắt lơ đãng sương mù si mê nhìn ta, trong mắt tràn đầy lưu luyến bịn rịn.

Nhưng dù là như thế, nàng vẫn bỏ chạy. Có lẽ... có lẽ là nàng chợt dạ, có lẽ là vì nguyên nhân khác, tóm lại, nàng chạy mất tầm hơi, ta nhìn căn phòng hỗn độn, trên chiếc khăn trải giường trắng như tuyết như chạm trở một đóa mai hồng, chỉ còn biết cười khổ.

Bè được nhánh đào, cuối cùng chỉ được một đêm phong hoa tuyết nguyệt thôi sao?

Trong đêm đó, sự ấm áp mềm mại, hương vị say đắm ngọt ngào thấm vào tận cùng thể xác và linh hồn của ta, từ nay về sau sẽ không còn nữa.

Sau khi nàng đi, ta không ngày nào là không nghĩ đến nàng, nhưng nàng vẫn bật vô âm tín.

Mặc Duy biết được chuyện này, cười nhạo một tiếng: “Quả nhiên là một con bạch nhãn lang, lấy oán trả ơn, ăn xong bỏ chạy.” Lại nói “Đồng Ly, ta giúp ngươi tóm nàng về, đến lúc đó tùy ngươi xử trí, muốn đánh muốn giết thế nào cũng được.”

Ta bật cười, ta làm sao mà nữ?

Đội như vậy rất nhiều năm, cuối cùng có một ngày nàng trở về, đã trải qua phong sương, nàng càng thêm kiều diễm, ánh mắt kiên định, sắc sảo. Mặc Duy nói, sói con đã trưởng thành thành sói bà, nàng vươn móng vuốt ra, đánh hấn bay mất, sau đó quay đầu, cẩn thận dè dặt nhìn ta.

Ngọc nhi của ta đã trở về ...

Ta chịu đựng nỗi cay đắng trong lòng, khó khăn nặn ra một nụ cười, đột nhiên hốc mắt nàng đỏ lên, khàn giọng hỏi ta: “Sur phó, ngài còn giận ta phải không...”

Đường như nàng đã hiểu lầm, ta giận nàng không phải là vì nàng đã hạ được, mà là vì nàng đã bỏ đi mấy năm trời bất vô âm tín. Dù cho vẫn còn chút oán hận, nhưng khi gặp nàng, trong nháy mắt tất cả đều tan thành mây khói.

Ta thờ dài, bế nàng vào lòng, giống hệt như ngày xưa, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

“Ngọc nhi ngoan, đừng khóc.” Ta hôn nhẹ lên mái tóc nàng, ôm thật chặt, nàng nghe lời ta, chậm rãi bình phục hô hấp, nằm trong lòng ta.

“Sur phó, Ngọc nhi yêu chàng” Sau khi bình tĩnh lại, nàng nói. “Đã rất lâu rồi.”

Ta cười cười, nói: “Ta biết.”

Vì yêu mà sinh ra sợ hãi, người trong cuộc u mê, ngoài cuộc tỉnh táo, lúc đó bọn ta đều không xác định được tâm ý của nhau, thăm dò, hoài nghi, yêu thương nhau, tổn thương nhau, giờ mới trở lại, có phải quá muộn hay không?

Nàng nằm trong lòng ta, ngửa mặt lên hỏi ta: “Sur phó, chàng... Chàng có từng thích qua Ngọc nhi hay không...”

Thật là hài tử ngốc...

Ta cười nói: “Thẩm Đông Ly ta từ năm mười bảy tuổi gặp nàng, mười năm sau, ngoại trừ nàng ra không để bất kỳ ai kề cận. Ngọc nhi, ta chỉ thích qua một người thôi. Nàng nói đi, ngoại trừ nàng ra, còn có thể có ai nữa?”

Khoảnh khắc đó, nàng rơi nước mắt như mưa.

Ta hôn lên từng giọt nước mắt trên mặt nàng, không nỡ nhìn nàng rơi lệ, rất nhiều năm sau cũng thế, cho dù là nước mắt hạnh phúc cũng khiến ta đau lòng.

Sau đó, vào một buổi hoàng hôn, ta đọc sách, nàng luyện chữ, viết xong cầm đến cho ta xem.

Chữ, thật sự là không thể luyện hơn, nhưng đối với nàng, yêu cầu không thể quá cao. Bất cười lắc đầu, chữ hồng bút cũng thôi đi, thế nào lại còn viết sai nữa.

“Một ngày vì sư” ta chỉ chỉ, nói “là chung thân vì phụ.”

Nàng cười nhìn ta, nhào lên ôm cổ ta, chóp mũi cọ sát cổ ta, cười xấu xa nói: “Là chung thân vì phụ.”

Thế là ta cúi đầu nhìn nàng, cười bất đắc dĩ.

Phải, nàng nói đúng, tiểu đồ nhi của ta, tiểu nương tử của ta.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thật ra trong hai tháng rơi xuống vách núi, ta vẫn rất lo lắng cho an nguy của Đường Tam, Kiều Tử, nhưng ta mơ hồ nhớ được trước khi rơi xuống núi, ta có thấy chúng đệ tử của Đường môn chạy đến cứu viện, thế nên trong lòng cũng an tâm hơn rất nhiều.

Đội đến lúc ta trăm cay nghìn đắng leo lên được đất bằng, lại trăm cay nghìn đắng mò được đến Đường môn, cửa chính của Đường môn đang giăng đèn kết hoa, người giữ cửa nói với ta, thiếu chủ Đường môn sắp thành thân, đối tượng là Tam tiểu thư của Bạch Hồng sơn trang.

Lúc ấy trái tim dường như bị ong chích, đau đớn tê tái, vừa cố gắng toét miệng cười nói, vừa không ngừng lăm bầm sao rượu lại nhạt thế, rất lâu mà ta vẫn không thể ăn xong bữa cơm.

Vị đại thúc tốt bụng mời ta ăn một bữa cơm ba món mặn một món canh, cơm no rượu say, ta buồn bã bỏ đi.

Kết quả là hấn vẫn cưới Đào Yên.

Ta thật không hiểu rõ, ban đầu hấn từ hôn vì cho rằng ta – nữ tử chanh chua đánh đá này là Đào Yên (thật ra năm đó dù gì ta cũng là một cảnh hoa tỏa hương suốt mười tám dặm đường a!), sau này khi biết rõ là ta giả mạo, vì sao hấn vẫn không chịu thành thân cùng Đào Yên? Ít khi lắm ta mới tự luyện được một lần, tưởng rằng lúc ở Lôi gia bảo cứu mạng hấn, hấn trong lòng cảm kích ta, muốn lấy thân báo đáp. Những lời yêu đương khi thật khi giả, những lời chọc ghẹo khi gần khi xa, lờ đãng đụng chạm nhẹ nhàng, thậm chí lần gần đây nhất cũng một lần liều chết triển miên cùng nhau... Ta đã cam chịu khuất phục, thì ra tất cả những thứ này đều là giả sao...

Ta mới giả chết được hai tháng a, nhanh như vậy hấn đã đi tình biệt ly, ta cảm thấy rất thương tâm – nếu biết khoảng cách sẽ khiến người ta quên lãng, nhất định trước đây đã không phát sinh tình cảm rồi.

Ngày ấy ta ngồi ở tiểu Lâm hiền rất lâu, lâu đến mức cả hai chân đều run rẩy, cũng không nghĩ ra mình nên đi về đâu. Cuối cùng ta quyết định về kinh gặp sư phó, muốn chém muốn giết, lột da róc xương gì đó, ta nhận mệnh là được rồi.

Khi đó ta vẫn không yên lòng về Kiều Tử, nhưng ta biết, nếu Đường Tam đã không xảy ra việc gì, Kiều Tử cũng sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng, cho dù hấn đi bất cứ nơi đâu cũng tốt hơn so với ở bên cạnh ta.

Nhưng ta lại không ngờ có thể gặp lại hấn nhanh như vậy, vừa xoay người ra khỏi tiểu Lâm hiền, chuẩn bị hành trình về kinh thành, ta chợt nghe thấy giọng hấn truyền đến từ một nơi không xa, trầm thấp mà bi thương.

“Ta sẽ đi tìm nàng.”

“Ta sẽ tìm được trước người.”

Một thanh âm khác vang lên làm ta giật cả mình, chính là Đường Tư.

Dưới ánh trăng, ta thấy hai khuôn mặt tuấn tú tiểu yêu hấn đi, nhất thời nhịn không được, bước một bước ra, nói: “Đã lâu không gặp a...”

Hai cái đầu lập tức xoay về hướng ta, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng như điên, đồng thời cùng đánh ra một chưởng đến đối phương, sau đó đau đến nhe răng nhếch miệng, ngo ngoà cười: “Không phải nằm mơ...”

Ta bị ôm chặt đến thở không nổi, chỉ có thể cười ngây ngô với bọn hấn, tiếp theo nghe thuật lại, từ sau khi Kiều Vũ bị đoạt đi ngôi vị thiếu chủ của Ám môn, Đường Tư cũng chủ động bỏ luôn vị trí thiếu chủ Đường môn của hấn. Hiện giờ Môn chủ Đường môn là ca ca của hấn, mà người cưới Đào Yên, cũng chính là ca ca của hấn.

Ta vì hiểu lầm Đường Tư mà cảm thấy hổ thẹn vô cùng, trong lúc không cẩn thận đã nhận lời hấn cùng nhau về để đó, khiến càng lúc càng nhiều người rơi vào vòng lốc xoáy mập mờ này.

Sư phó nói, bọn hấn thật lòng đối với ta, điều này đương nhiên ta biết, nếu không, làm sao bọn hấn có thể cam tâm chia sẻ một người bạn đời cùng những người khác? Tuy rằng bình thường bọn hấn vừa cai quản vừa đánh mắng ta, nhưng trong lòng luôn luôn yêu thương ta, những lời nói cho dù là có tính hay vô ý của ta, bọn hấn đều nhớ rõ hơn cả ta.

Có lẽ vì ngày hôm đó lúc bày chuyện xấu hại Mặc Duy khiến Phương tiểu hầu gia bị ngộ thương, ta đã buột miệng than thở một câu mình là phế nhân, bọn hần bèn nghĩ cách làm Hoạt Tương Dực để chộc cho ta vui vẻ. Tuy rằng không sử dụng được, nhưng tâm ý của bọn hần, ta quả thật cảm nhận được, hơn nữa là còn cực kỳ hường thụ nữa.

Ta trái ôm Kiều Tứ, phải áp Đường Tam, cười hi hi nói: “Đi, cùng lão gia đi dạo phố đi.”

Đường Tam, Kiều Tứ cả kinh “Dạo phố?”

Ta gật gù đầu “Đào Nhị nói, chỉ cần có các chàng theo là được. Dù sao Phương tiểu hầu gia cũng không thể thoát thân, sẽ không đến đây đưa vớ ta. Lão gia ta đã lâu rồi không được ở bên hai chàng, hôm nay để lão gia ta làm chủ, mời hai chàng ra ngoài chơi thả cửa!”

Hai vị công tử sắc mặt vô cùng đặc sắc, vừa mâu thuẫn lại vừa vui vẻ, nhưng nhện không nổi lời rủ rê của ta, đành ngoan ngoãn đi cùng ta.

Hiện giờ trên mặt ta mang dịch dung là một gương mặt vô cùng bình thường, còn hai bên trái phải đều là mỹ nam anh tuấn, như hạc giữa bầy gà nổi bật trong đám đông, thật sự phong độ vô cùng, không ít nữ tử ngoài đầu nhìn ta bằng ánh mắt ghen tị lẫn xem thường, ta cũng thấy rất thoải mái dễ chịu. Cái này gọi là: kẻ không làm cho người khác đổ kỵ chỉ là kẻ tầm thường, cuộc đời này của ta thích nhất được nhìn bằng hai loại ánh mắt: ngưỡng mộ và ghen tị.

Ta mặc một chiếc váy dài mộc mạc, hoa văn giản dị, nhưng chất liệu thuộc hàng gấm vóc thượng đẳng, người tinh mắt nhìn là biết ta là đại gia, không dám thất lễ với ta. Trong mình ta còn giấu theo một thời vàng, không sai, chính là bịp bợm được từ chỗ của Phương tiểu hầu gia, đến tiền trang đổi thành ngân phiếu và bạc, ta dẫn hai vị công tử đi xem tuồng.

Đường Tam nhăn mày lại hỏi: “Ồ đầu nàng có thời vàng này?”

Ta mặt không đổi sắc nói: “Lượm được ở chỗ Phương tiểu hầu gia, của bất nghĩa mà, ai cũng có quyền lấy thôi.”

Tại Sướng Xuân Viên xem tuồng, chấm trích đoạn “Bướm nhỏ vờn hoa hồng sáng sớm”: tiểu sinh xoay đầu nhìn lại căn nhà của mình trong “Kim Sơn tự”, thấy cảnh sinh ly tử biệt của Bạch nương tử và Hứa Tiên vô cùng bi thương tuyệt vọng, réo rất thấm thiết, ta mừng rỡ hô lên một tiếng “Thương!”. Một thời bạc được ném ra, không cần thận nện trúng đầu Bạch nương tử...

Xám xỉ xám xịt bước ra từ Sướng Xuân Viên, khoe miệng Đường Tam ẩn chứa ý cười, thoạt nhìn là biết không có ý tốt.

Lần đi xem tuồng này thật là thất bại, ta còn phải bồi thường hai mươi lượng thuốc men, đau lòng lắm lắm. Tiền phi nghĩa là phải xài sang mới sáng khoái, nhưng cũng phải xem xài kiểu gì a, xài kiểu này, lão gia ta thật là ăn không tiêu mà.

Để bình phục tâm tình, ta dẫn hai vị công tử đến tầu lâu, chọn mấy món ăn đắt tiền cho Đường Tam. Kiều Tứ không kén chọn, chỉ cùng ta ăn mấy món ngọt Mân Giang – Phúc Kiến.

Đường Tam ngay từ đầu còn vui tươi hơn hờ, ăn đến sung sướng tràn trề, sau đó thấy đĩa của ta và đĩa của Kiều Tứ thỉnh thoảng tời lui trao đổi, một mình hần ăn có chút cô đơn hiu quạnh, bèn hừ lạnh một tiếng, đập đôi đĩa gác lên chén, dọa ta sợ nhảy dựng lên.

“Tam nhi, chàng sao vậy?” Ta không cần nghĩ cũng biết hần ghen, vội vàng cầm một đôi đĩa mới tinh sạch sẽ gấp thức ăn cho hần. “Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút, béo lên cho lão gia ta mừng.”

Đường Tam nhăn mày nhìn ta, ngón tay chỉ về phía đĩa thức ăn trước mặt Kiều Tứ: “Ta muốn ăn món đó.”

Ta vừa thấy, lấy làm kỳ lạ nói: “Tam nhi, khoai lang bào ngọt lắm, chàng không thích ăn.”

Đường Tam phát cáu “Gấp cho ta!”

Ta muốn phản thương yêu liếc hần một cái, ngoan ngoãn gấp một miếng thả vào chén hần, hần nói tiếp: “Đút ta!” Nói rồi còn nhướng mắt nhìn Kiều Tứ.

Aizz, hài từ ấu trĩ này ...

Ta cũng không trách hần, tuổi hần cũng xấp xỉ ta mà.

Thế nhưng Kiều Tứ lại tương đối không nề tình, cười hừ một tiếng, quay mặt đi, lãnh đạm phun ra hai chữ: “Ấu trĩ.”

Tứ nhi, chàng đừng thẳng thắn quá như vậy, lão gia ta khó xử a!

Đường Tam nổi giận muốn phát tác, đĩa của ta lập tức tới gần, dùng khoai lang chặn miệng hần lại “Tam nhi, ăn khoai lang đi, ngọt lắm!”

Đường Tam phức tạp liếc ta một cái, há mồm cắn một chút, nhai nhai rồi cau mày nói: “Thứ ngọt như vậy sao nàng có thể nuốt trôi chứ?”

Ta cười tit mắt nói: “Ăn nhiều đồ ngọt tâm tình cũng tốt hơn. Tam nhi chàng vì ăn quá cay nên tính tình nóng nảy a.”

Đường Tam không vui hỏi “Ta nóng nảy ở chỗ nào?”

Kiều Tứ trả lời: “Chỗ nào lại không nóng.”

Đường Tam vỗ bàn một cái, trừng mắt: “Có gan ngươi nói lại một lần nữa coi!?”

Kiều Tứ không cam lòng tỏ ra yếu kém: “Bao nhiêu lần cũng vậy thôi.” Hai mắt quết từ trên xuống dưới đánh giá hần, thán nhiên nói “Ngươi muốn nói gì thì ngồi xuống mà nói, hô to gọi nhỏ thật là quá mất mặt mà.”

Ta phải công nhận là Tứ nhi nói rất có đạo lý, Tứ nhi trước giờ nói chuyện đều là thẳng thắn, hai người thẳng thắn gặp nhau, chỉ có lão gia ta là gặp xui thôi!

Yến Ngũ, Yến tiểu Ngũ, chẳng ở nơi nào, mau tới cứu hoà a!

Lão gia ta thật là... tự làm bậy thì không thể sống mà, sao lại cùng một lúc dẫn hai tên oan gia này ra ngoài chứ? Đã mang theo hai thùng thuốc nổ thì thôi đi, tại sao lại không mang theo bình chữa lửa?

Ta ồ lên một tiếng, hô to: “Ta đi hỏi điểm tiêu nhị mang thức ăn lên.” Sau đó lập tức tông cửa chạy ra ngoài. Nếu muốn đánh nhau, mấy lão gia ta cũng không đủ bồi thường a!

Lau đi mồ hôi lạnh, sửa sang lại áo xống, lão gia ta xuống dưới lầu.

Điểm tiêu nhị đón chào, tươi cười rạng rỡ hỏi: “Khách quan có gì phân phó?”

“Có món ăn nào giúp hạ hỏa hay không?” Ta buồn rầu hỏi.

Điểm tiêu nhị khẽ giật mình, nghiêm túc suy nghĩ, ta bảo hần làm vài món, lại khen thưởng chút bạc vụn, rồi ngồi vào một cái bàn gần đó nghỉ tạm.

Đoán chừng trên lầu còn phải mắng nhau một hồi nữa, lão gia ta mệt mỏi, chop mắt trước một chút.

Mắt còn chưa nhắm hết lại ta đã cảm thấy ánh sáng đột nhiên bị che mất, mở to mắt ra xem, phát hiện ghế đối diện có một người nam tử xa lạ đang ngồi xuống.

Thật ra cũng không tính là xa lạ, nam tử này trông có chút quen mặt, nhưng nhất thời ta nghĩ không ra, chỉ ngo ngẩn vừa nhìn hần vừa cố gắng lục lại trong trí nhớ.

Hần nhìn qua dường như nhỏ tuổi hơn ta một chút, không dưới hai mươi tuổi cũng không hơn hai mươi tuổi, chưa hoàn toàn mất hết vẻ non nớt ngây ngô của thiếu niên, nhưng cũng đã mơ hồ có mị lực và khí thế của nam tử thành niên, tuy chỉ mặc một bộ y phục bình thường, nhưng rõ ràng không phải là người bình thường.

Ta vờ vịt chấp tay thi lễ, cười giả là nói: “Chưa thỉnh giáo cao danh quý tính của vị tiểu huynh đệ này?” Ta quết mắt nhìn bốn phía, bàn trống còn rất nhiều, hần lại có ý ngồi vào chiếc ghế trước mặt ta, rõ ràng là đến có mục đích.

“Tại hạ họ Lưu, tên Triệt.” Thiếu niên mỉm cười đáp lại, một đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn ta chòng chọc, giống như trên mặt ta vừa mọc ra một đóa hoa cúc...

Ta không tự nhiên giờ tay lên sờ sờ mặt “Ừ, vậy người có chuyện gì sao?”

Không biết vì sao, nghe ta nói như vậy, ánh mắt của vị thiếu niên nọ lộ ra một vẻ như thất vọng, lại như thờ phào nhẹ nhõm. Vẻ mặt đầy mâu thuẫn, loại cảm giác này rất quen thuộc, mỗi khi ta ăn vụng gà nướng, sư phó không trách cứ ta, ta cũng sẽ dùng ánh mắt u oán như vậy để nhìn hân.

Chẳng lẽ thiếu niên xinh đẹp trước mắt này cũng gặp phải phiền não như ta.

Thiếu niên Luru Triệt hồi phục tinh thần lại, tiếp tục mỉm cười với ta: “Chưa thỉnh giáo quý danh của cô nương?”

Ta ho khan một tiếng “Ta không phải cô nương, xin gọi ta là lão gia.”

Về mặt Luru Triệt cứng lại một chút, khô khan gọi một tiếng: “Lão gia...”

Ta hài lòng gật gật đầu “Ta với người không quen biết gì, không cần thiết phải cho người biết tên, nếu không còn chuyện gì nữa, mời người tránh qua một bên đi, chắn hết ánh sáng mặt trời của ta rồi.” Sư phó đã từng nói qua, đừng nói chuyện với người lạ, bộ lão gia ta để lừa lừa sao?

Luru Triệt lại dờ dẩn ra một lát, nhưng lần này rất nhanh đã khôi phục lại tinh thần, vurun cổ ra trước mặt ta, dề thấp giọng xuống, thần thần bí bí nói với ta: “Ta thấy ẩn đường người lộ ra màu đen, sắp sửa có tai kiếp.”

Ta chấn kinh giương mắt nhìn hân.

Chuẩn! Quá chuẩn!

Hai vị phu quân nhà ta hiện đang đứng sau lưng hân, về mặt tối tăm nhìn chòng chọc hai người bạn ta kia!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Ta vẩy tay với hai người đứng sau lưng hân, lộ ra một nụ cười thiên hạ vô song: “Sao hai chàng lại xuống dưới đây?”

Về mặt của thiếu niên Luru Triệt ngồi đối diện với ta khẽ cứng lại, nhưng rất nhanh chuyển sang tươi cười, đứng lên đạo qua một vòng, đưa lưng về phía ta, ôm quyền nói với Đường Tam Kiêu Tử: “Chào hai vị huynh đài.”

Có lẽ là ta mẫn cảm quá mức, cảm thấy điệu bộ của Đường Tam, Kiêu Tử cũng cứng lại, hơn nữa lại còn cực lực tự kềm chế, cứ như là bị sét đánh không bằng. Như vậy chứng minh đây không hẳn là ảo giác của lão gia ta.

Thế nào, vị thần tiên này cũng đã từng xem quẻ cho bọn hân hay sao?

Ta đứng lên, chuyển đến bên cạnh Đường Tam, Kiêu Tử, sờ sờ người này một cái, sờ sờ người kia một cái, dịu dàng hỏi: “Không giận nữa sao? Vậy chúng ta trở về bàn ăn com tiếp đi.”

Đường Tam hừ một tiếng “No rồi!”

Ta quay đầu lại nhìn Kiêu Tử, hân cũng khẽ gật đầu: “Chúng ta ra ngoài quá lâu, về thôi!”

Ta ờ một tiếng, quay đầu nhìn điểm tiêu nhị: “Mấy món nào ăn không hết, gọi lại!” Ngừng một lát, lại bổ sung một câu “Gửi đến Lý phủ thành Nam cho ta!”

Điểm tiêu nhị ời lên một tiếng, lập tức đi xuống chuẩn bị.

Ta vẫn như cũ, tay trái ôm Đường Tam, tay phải ôm Kiêu Tử “Đi thôi, đi thôi, thật ra ngoài này cũng chả có gì vui.”

Quan trọng là nghe nói có chỗ rất vui nhưng bọn hân không cho ta đi.

Thấy ba người chói mắt bọn ta vừa tỉnh đi, thiếu niên Luru Triệt liền chặn lại, mỉm cười nói với ta: “Người sắp gặp đại kiếp nạn, chẳng lẽ không muốn hóa giải hay sao?”

Ta thương tiếc nhìn hân, gặn dừ nói: “Người tuổi còn trẻ, tuân tử lịch sự, nhìn qua cũng là loại người thông minh, tiền đồ vô lượng, tội gì phải giả thần giả quỷ lừa người chứ? Ta thấy người cũng không giống loại người nham hiểm, làm như vậy chắc là có nỗi khổ trong lòng. Chẳng lẽ nhà người có thân nhân bị bệnh khó chữa, nóng lòng cần tiền nên mới ra hạ sách này? Nếu người thiếu tiền, chỗ này của ta còn mấy chục lượng bạc dù sao xài không hết cũng bị tịch thu, chỉ bằng cho người cho rồi. Nếu người thiếu lương y, đúng lúc ta cũng biết một người có thể giới thiệu cho người, chỉ là tiền chẩn trị tương đối cao, ta cũng không đủ sức đâu...”

“Người...” Thiếu niên Luru Triệt bị ta nói đến nổi đầu đầy mây đen, nhin không được cất ngang lời ta “Người có cần nói một hơi như thế không...”

Ta lấy làm lạ.

Thật ra một vị thần tiên như hân không phải là lần đầu tiên ta gặp được, nhưng thần tiên mà trẻ tuổi anh tuấn như hân, quả thật ta nghe cũng chưa từng nghe. Năm xưa lão gia ta nữ cái nam trang hành tẩu để đó, có một vị trung niên nam tử tự xưng là bán tiên, tuổi không dưới bốn mươi, tay cầm phượng gọi hồn ngân ta lại nói: “Vị thiếu niên này ẩn đường có màu đen, chỉ sợ sẽ sắp gặp phải đại kiếp nạn...”

Xì, ngay cả ta là nữ tử mà cũng nhìn không ra, còn dám nói ta sắp gặp đại kiếp nạn?

Gặp người như thế, bình thường ta sẽ đi vòng ra xa, cũng không đến nỗi ra tay đánh hân, dù sao có lẽ hân cũng có nỗi khổ khác, chắc là nhà có thân nhân bị bệnh bất trị nên mới ra hạ sách này để lừa đảo kiếm tiền...

Chỉ là hân nhìn thấu thân phận thật của ta, cười tí mắt nói: “Vị cô nương này cốt cách thanh kỳ, thân nữ mạng nam, trong hai mắt phản chiếu Tử Kim Long khí, chỉ sợ là có số mệnh Hỏa Phượng, một ngày nào đó sẽ xung vua.”

Lời này có khác nào tuyên bố rằng ta muốn tạo phản, ta làm sao có thể để cho hân vu khống mình như vậy? Lập tức vung lên quả đấm muốn đập hân, hân vội vàng trốn tránh, chỉ nói một câu đã khiến ta ngừng tay lại.

Hân nói: “Trong tay áo của người có giấu Thái tình dược, muốn dùng thủ đoạn hạ lưu làm chuyện cảm thú!”

Lúc đó ta kinh ngạc đến ngây người, tay giờ cao lên nửa chừng, đánh cũng không được mà buông xuống cũng không xong.

Người nói hân có phải thần hay không? Ta suy nghĩ một lát bèn nhận sai, thành khẩn hỏi hân: “Tiên sinh, người thấy ta làm chuyện cảm thú này thành công hay thất bại?”

Vị bán tiên kia bèn vuốt râu mép, khẽ híp mắt lại nói: “Thành hay không thành đều do tạo hóa, mạng người thuộc hàng chí tôn, đáng tiếc a đáng tiếc... Mệnh trung tam cách, bốn mạng thuộc Mộc, nếu được mệnh Thủy, mệnh Thổ phú trợ, cũng có thể phúc trạch lâu dài. Nhưng lại là ta Kim Long, hữu Hỏa Phượng, Kim Hỏa khắc Mộc, cả đời người chỉ sợ phải chịu nhiều tai kiếp.”

Ta nghe mà nuốt xuống một ngụm nước miếng, hoàn toàn sụp bẫy: “Vậy có giải pháp gì cứu vãn không?”

Bán tiên kia lại nói: “Mạng Mộc của người cũng không phải là Mộc bình thường, mà là tinh gỗ Đào thuộc Ngũ Mộc, có thể áp chế tất cả tà khí. Ba loại mệnh rất mạnh mẽ chia tư thế chân vạc mà thành, Mộc không áp chế được Kim Hỏa, chỉ có tự thiêu mới mong sống được.”

Lúc ấy ta đã hoàn toàn bị xoay đến choáng váng “Tiên sinh, người cứ nói thẳng đi.”

Bán tiên cười hừ hừ một tiếng, khoan thai nói: “Cố tìm đường sống trong chỗ chết.” Nói rồi móc một bản bí tịch trong ngực áo ra “Ở đây ta có một cuốn bí tịch không truyền cho người ngoài, sau khi luyện qua sẽ thay da đổi thịt, như được tái sinh. Ta thấy người hợp y, chỉ lấy người năm mươi lượng bạc mà thôi.”

Ta cầm lấy xem thử, trên bìa có một hàng chữ to – Như Lai thần chú!

Ta có thể làm gì đây?

Ta trực tiếp cầm sách nện vào mặt lão, nương nó, lại là một tên chuyên lừa tiền!

Ta rất nhanh đã nghĩ thông suốt, lúc đó lão làm sao mà biết ta tính làm chuyện không bằng cầm thú với sư phó? Bởi vì lúc ta giờ tay lên, lão nhìn thấy trong tay áo của ta có giấu Thối tình được, mà đã dùng Thối tình được thì còn có thể làm chuyện tốt gì, nhất định là “thủ đoạn hạ lưu”, “chuyện cầm thú”. Cũng là ta lúc đó có tật giật mình nên bị mắc bẫy.

Bọn thân tiền như hần chính là như vậy, ăn nói lập lờ nước đôi, xem phản ứng của người bị hại như thế nào, sau đó mới ra phán quyết.

Bán được, bán bí tịch, bán bùa chú, lừa gia ta đã từng gặp qua nhiều không đếm xuể. Có lúc không khỏi không cảm khái sao bây giờ thời thế đổi thay, lòng người khác xưa, cũng tại Hoàng đế không làm tròn bổn phận, dưới sự trị vì của hần lại có nhiều người vì cuộc sống mà đi lừa đảo bịp bợm như vậy, thật sự khiến cho một người dân bình thường nhỏ bé có ý thức trách nhiệm xã hội mãnh liệt như lão gia ta cảm thấy đau tim nhức óc không nói nên lời.

Ta nói: “Tiểu tử, kỹ xảo này của ngươi đã được tiền bởi các ngươi dùng qua lâu rồi. Ta không mua được, không mua bí tịch, cái gì cũng đều không mua, ngươi muốn tiền, trên thân ta có mười mấy lượng đây, nhiều hơn ta không có đâu.”

Lưu Triệt khẽ cười nói: “Ta thấy ngươi hợp ý, không hề có ý định thu tiền của ngươi.”

Nghe đến hai chữ “hợp ý” là ta vui vẻ. Còn nói không lấy tiền, chẳng lẽ hần muốn thả dây đầu câu con cá lớn? Nhà bọn ta còn có con cá nào lớn hơn nữa? Cũng chỉ có Đào Nhị mà thôi.

“Có chuyện gì ngươi cứ nói đi.” Ta thần nhiên đáp. Đào Nhị cũng không phải là con cá bé bỏng để câu đầu a.

“Lão gia, chúng ta đứng ở đây nói vô vấn với người này nữa.” Đường Tam nhủ nhủ mày, tùm tùm cánh tay ta. Ta vỗ vỗ vào tay hần, cười nói: “Nghe một chút cũng không sao.”

Lưu Triệt mỉm cười nói: “Lão gia gần đây xúc phạm tiểu nhân, gia đình không yên, có chuyện này hay không?!”

Quả thật, trong phủ ta có hai tên tiểu nhân, nhưng ta học theo người thông minh, không trả lời, chỉ cười nhìn hần: “Ngươi lại gạt người.”

“Sở dĩ xúc phạm tiểu nhân là bởi vì phong thủy nhà ngươi có vấn đề, đừng chạm đến những thứ tà uế.”

Nương ngươi, không biết ta sợ nhất là “hào huynh đệ” hay sao? Dọa ta như vậy!

Nhất định sắc mặt của ta đã bán đứng suy nghĩ trong lòng ta, ta thờ sâu nói: “Tam nhi, Tứ nhi, tối nay hai chàng đến ngủ với ta đi. . .”

Có hai người bọn hần, nhất định là yên tâm hơn.

Nụ cười trên mặt thiếu niên đối diện lại một lần nữa cứng đờ. “Chẳng lẽ lão gia không muốn đuổi hết mấy thứ tà uế đó đi?”

Ta ra về từ bí hi xá nói: “Ta có thể nào nấn tâm đuổi tận giết tuyệt chứ? Chỉ cần bọn họ không thương tổn gì đến ta, mọi việc đều có thể thương lượng.”

Lưu Triệt chưa từ bỏ ý định, nói tiếp: “Quý quái vô nhân tính, âm khí càng để lâu càng nặng, nếu lão gia không thừa dịp chúng nó còn yếu mà diệt trừ, sau này chỉ sợ khó mà tiêu diệt được bọn chúng.”

“Ngươi không cần lo lắng.” Ta cười nói “Dù sao bọn ta cũng sắp dọn nhà rồi.”

“Dọn nhà?” Hần gạt này mình, kinh ngạc hỏi “Dọn đi đâu?”

“Dọn đến. . .” Ta vừa mới tính nói đã bị Kiều Tứ bịt miệng lại “Lão gia, về thôi!” Hần nói

Ta trừng mắt hần, gật gật đầu.

Lưu Triệt dọn bọn ta vòng qua hần đến ngưỡng cửa, lúc này mới lên tiếng: “Lão gia, nếu thay đổi chủ ý, bất kỳ lúc nào cũng có thể đến nơi này tìm ta.”

Ta cười cười, tiện thể phẩy phẩy tay mà rời khỏi.

Nói thật, ta cũng không tin lời nói của Lưu Triệt chút nào, yêu ma quý quái gì đó đều là chuyện bịa đặt lừa tiền của những kẻ buôn thần bán thánh, dung mạo xinh đẹp chưa chắc đã là người tốt, giống như lão gia ta vậy nè, tuy không đẹp lắm nhưng cũng đâu phải là người xấu. Bọn ta chỉ là có chút khuyết điểm nhỏ, có lẽ khuyết điểm của ta là lưu manh, còn hần chính là lừa đảo.

Nhưng ta vẫn nhận không được mà cảm thấy sợ hãi trong lòng, ta rất sợ thứ gì đó tà ma xú uế, thật!

Hai năm nợ xảy ra nạn đói, mất mùa, lúc đó ta còn chưa gặp được sư phó, một mình đi khắp nơi nơi, lúc nào cũng tra qua một vài chuyện tương đối quý dị, thấy một vài hình ảnh không thể tưởng tượng nổi. Ví dụ như Hắc Bạch Vô Thường cầm câu liêm, yêu quái ăn thịt người, hoặc là ma trời hiện ra giữa đêm khuya trên bình nguyên.

Có lúc ta cũng hoài nghi cho rằng chỉ là ảo giác do mình đói đến vằng vặc đầu hoa mắt, cũng có người nói với ta, đôi mắt của tiểu hải tử tương đối sạch sẽ, có khả năng thấy được những thứ tà ma xú uế, bất kể là nguyên nhân nào, tóm lại là ta sợ.

Mấy ngày sau khi trở về nhà, ta bèn kêu mấy vị công tử luân phiên nhau tới thị tâm, sờ sờ ôm ôm ăn chút đậu hũ là chuyện khó tránh khỏi, tới đến ta làm tổ trong lòng đối phương vênh tai lên nghe ngóng, chỉ cần có một chút gió thổi có lay thôi cũng đủ khiến cho hai chân ta run lên rồi.

Chuyện gặp được vị thần tiên kia tại rừng sâu rất nhanh cả nhà đều biết, Đào Nhị lại một lần nữa cảm tức ta, ta nhìn hai bên một lát, vẫn cảm thấy Đào Nhị tương đối mạnh mẽ nhất, khó có khi ta dễ dàng đồng ý bị cảm tức, nên ta yêu cầu hần phải ở bên ta vào buổi tối. Đúng lúc Đào Nhị cũng tạm thời hết bận bịu, hần nghe lời tới thị tâm.

“Đào Nhị. . .” Ta nằm trong lòng hần “Chàng có nghe tiếng gì hay không?”

“Ừm. . .” Đào Nhị tùy tiện đáp lại một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng ta “Đừng nghĩ thần nghi quỷ, mau ngủ đi.”

“Đào Nhị, không phải đâu!” Ta ngẩng đầu nhìn hần, nghiêm túc nói “Gần đây rất kỳ lạ, như hôm nay nè, lúc ta đi tắm nước rõ ràng là đây, sau đó trở về đã trống rỗng.”

“Có lẽ là Liên nhi đã đồ hết.”

“Không phải!” Ta lúc đầu khẳng định “Ta đã dặn Liên nhi, ta bỏ đường trong ẩm để lúc về sẽ uống, Liên nhi biết rõ rành rành như thế sao còn đồ đi? Hơn nữa Liên nhi có nói, xế chiều hôm nay không có ai đến phòng của ta cả. Còn nữa. . .” Ta kể tiếp “Ngày hôm qua sau khi xem xong “Ngọc x Đoàn”, rõ ràng là ta đặt nó lên vị trí đầu tiên bên tay trái ở hàng thứ ba trên giá sách, nhưng hôm nay ta tìm không được, sau mới phát hiện nó nằm ở chính giữa hàng thứ hai.”

“Chắc nàng nhớ lầm thôi, hay là có ai đó cầm lên xem rồi để nhầm nơi đó.”

Ta không đồng ý. “Trừ ta ra còn ai mà xem “Ngọc x Đoàn” nữa?”

Đào Nhị cười không thành tiếng, ôm chèoang lấy ta. “Nàng thật là. . .thành thật.”

“Chàng nghe ta nói đi, không chỉ có vậy thôi đâu! Tối hôm qua qua ô giầy cửa sổ ta thấy có một cái bóng cây chớp lên, nhưng mà bên ngoài, thậm chí xung quanh nơi này căn bản không có đến nửa cọng cây ngon cỏ nào. . .” Ta khẽ run lên “Đào Nhị, có khi nào có ma cây không.” Giọng ta nhỏ lại.

Đào Nhị mở to mắt, khẽ mỉm cười, thanh âm trầm thấp trong trẻo như rượu vang lên trong đêm khuya. “Nếu nàng sợ như vậy, chi bằng đổi phòng, đến chỗ ta ngủ đi.”

Ta do dự nói: “Nhưng cả ngày chàng bận đến nỗi chả thấy bóng người. . .”

“VẬY BẢO KIỀU TƯ Ở BÊN NÀNG?”

Trong phủ này người nhân rồi có cả đống, nhưng xem ra, Đào Nhị lại vẫn tương đối tin tưởng Kiều Tư hơn cả.

Ta găt đầu nói: “Vậy ngày mai ta sẽ dọn đến Kiều viên. Còn nữa, ta thấy chàng vẫn nên bảo người đến từ lâu tìm một người tên Lưu Triệt đến đây đi.”

Đào Nhị ngăn ra, hỏi: “Tại sao?”

Ta bẽ bẽ mảy đầu ngón tay, nói: “Nếu như thật sự có yêu quái, bảo hắn đến trừ yêu. Nếu như không có yêu quái, vậy ta hoài nghi là hắn sai người đến đây giả thần giả quỷ. Nhưng mà tại sao hắn lại có thể có bản lĩnh lớn như vậy? Ta rất hoài nghi động cơ của hắn. Bất kể ra sao, kêu hắn tới đây mà chậm rãi bức cung đi.”

Đào Nhị thờ dãi nói: “Khó khi nào thấy nàng nghiêm túc như vậy. Chuyện này cứ giao cho ta đi, nàng mau mau ngủ một giấc cho thật ngon, nghe nói mấy ngày nay nàng đều không ngủ yên.”

Ta tui thân găt găt đầu, cọ cọ trên ngực hắn “Cũng đều tại cái tên Lưu Triệt...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Sáng sớm hôm sau, sau khi Đào Nhị dậy, ta cũng dụi mắt cuốn gói đến Kiều viên, Liên nhi ôm đệm chần đi theo sau lưng ta, lăm nhăm nói gì đó mà một chữ ta cũng không nghe ra. Nhưng nha đầu Liên nhi này cả ngày cũng chỉ có thể nhắc đến hai chuyện mà thôi: Nhị công tử không dễ dàng gì mới chịu tha thứ, lão gia người phải khiến cho người khác bớt lo đi a...

Aizz, cả ngày giả ngây giả dại, nàng tưởng ta không chịu áp lực hay sao?

Vừa đến Kiều viên thì thấy Kiều Tư đang luyện chữ, nắm ngón tay quen cầm dao kiếm lộng ngông cầm cán bút, chỉ nghe rắc một tiếng, lại gấy thêm một cây...

Sư phó bên cạnh lác đầu giặn dừ nói: “Chỉ bằng ta bảo người làm cho người một cây bút thép đi.”

Kiều Tư có chút lúng túng nắm cây bút bị gãy, giương mắt nhìn sư phó, lại quay đầu nhìn ta. Ta cười hi hi đi tới, nhổ sạch cây bút trong tay hắn, câu cầm hắn xuống, hải lòng khi thấy ánh mắt hắn lóe lên, quay đầu lại nói với sư phó: “Hai người trốn ở đây chơi cũng không gọi ta!”

Sư phó mỉm cười lờm ta một cái. “Ta mang Kiều Tư đến đây luyện chữ, nàng cũng đến sao?”

Ta rụt rụt cần cỏ, thăm nghĩ không thể nào như vậy được, trước kia ở trong phủ này, tuy rằng về vô công, ta chỉ có thể khi dễ hai con sư tử bằng đá trước ngưỡng cửa mà thôi, nhưng về văn, tốt xấu gì ta cũng hơn được Kiều Tư một chút, bây giờ thấy hắn học mà không chán như vậy, cổ găng đặt tới mức văn vô song toàn, ta cảm thấy áp lực bản thân nhất thời tăng lên gấp bội, nếu cứ tiếp tục như vậy, lão gia ta không phải sẽ thành: văn không được mà vô công chẳng xong hay sao. Lý phủ to như vậy, ngay cả một người thấp hơn cũng không có nữa à.

“Tư nhi.” Ta ném cán bút, quay đầu nghiêm túc nói với Kiều Tư “Chàng không cần phải miễn cưỡng chính mình học mấy cái thứ này, chàng như bây giờ đã rất tốt rồi, thật đó!” Ta vô cùng chân thành nhìn vào mắt hắn, thấy đôi mắt hắn chợt mở to dưới ánh mắt mi khê run.

“Không phải miễn cưỡng.” Hắn nói, lại cúi đầu nhặt lên một cây bút khác “Ta rất thích.”

Aizz, ta thật không hiểu rõ, vì sao hắn lại cố chấp chạy theo ba cái thứ hoàn toàn không phù hợp với khí chất của hắn kia chứ? Cứ như lão gia ta tự nhận mình là kẻ lưu manh, tuy dưới sự cực lực dạy dỗ của sư phó, cũng đã qua loa giờ sách Chu Tử bách gia một lần, nhưng cơ bản là mở một con mắt nhắm một con mắt để xem, nghe tai trái ra tai phải, mấy thứ đó không hề làm trở ngại phẩm chất lưu manh của ta đâm chồi nảy lộc phát triển dần lên, mấy thứ đó cũng bị ta kiên định không để lọt vào đầu, ta vẫn chỉ tinh thông nhất là môn Hậu Hắc học mà thôi. *(Tạm dịch: Hậu = mặt dạy, Hắc = phúc hắc, xấu xa, đen tối)*

Thật ra tài năng của Kiều Tư cũng đã được tính vào hàng thấp toàn thấp nệ, sự huấn luyện của Âm môn chỉ có thể dùng bốn chữ “cực kỳ tàn ác” để hình dung, người nào còn sống sau khi trải qua sự huấn luyện đó, như Tư nhi nhà ta, ngoại trừ không sinh được hải tử, còn lại hầu như không chuyện gì có thể làm khó hắn. Nhưng tất nhiên tiêu chuẩn văn hóa của Môn chủ Âm môn cũng cần phải nâng cao, tuy rằng môn hạ đệ tử nhận biết hơn mười loại tiếng địa phương của ba nước, nhưng cũng không hiểu sâu lắm đối với lịch sử văn hóa của Bách gia chủ tử, không thể nào xứng luận bàn với những câu văn phong nhã tự, lời châu ý ngọc đặt vào mệnh mông của sư phó ta. Còn kiểu chữ siêu tiêu vẹo vẹo như thế này, đừng nói đến sư phó ta, ngay cả ta cũng không thể sánh bằng. Tinh thông thấp bất bán vô nghệ, hết lần này tới lần khác làm gấy bứt lông.

Ồ hổ thương thay, thì ra là đồng bệnh tương lân – cùng chung cảnh ngộ với ta a...

Ta nghĩ có lẽ có rất nhiều người giống ta: cảm giác sa đọa không đáng sợ, đáng sợ là chỉ có một mình mình sa đọa mà thôi.

Trước kia còn có Tư nhi có thể khiến ta cảm thấy an ủi, giờ Tư nhi bị sư phó dạy dỗ trở thành văn nhân nhả sĩ, chỉ còn thừa lại một mình ta thất học, thật cô đơn lạnh lẽo a.

Ta còn đang nghĩ xem làm cách nào khuyên Kiều Tư hoàn lương, không ngờ còn chưa mở miệng, đã bị sư phó nhìn thấu chút tâm tư nho nhỏ của ta. Sư phó cầm tay trái ta, trong lòng bàn tay ta khẽ nhéo một cái không nặng không nhẹ. “Ngọc nhi, bản thân mình lời biếng, lại không muốn người khác gắng công gắng sức sao?”

Khê run rẩy, ta ngửa đầu nhìn vào ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của sư phó, nhất thời đầu gối như hũn ra, ưỡn ngực nghiêm mặt cười nói: “Sư phó, ngài nói, ta là người như thế sao?” Lại quay đầu nói với Kiều Tư: “Tư nhi, phải chăm chỉ có gắng học theo sư phó, một ngày nào đó chàng cũng có thể đỗ Trạng nguyên a!”

Khỏe miệng Kiều Tư găt găt, về mặt không nói nổi nên lời.

Lúc này cuối cùng Liên nhi cũng đã trải giường xong, đứng ở ngưỡng cửa nói với ta: “Lão gia, giường chuẩn bị xong rồi, ngài có thể nghỉ ngơi. Ngũ công tử quá Ngo sẽ đến chẩn mạch cho ngài, ngài đừng đi loạn khắp nơi a.”

Được lắm, thấy sư phó có bên cạnh thì đối với ta lễ độ cung kính, còn vừa rồi bên ngoài thì đối với ta không lớn không nhỏ mà kêu “người a... người a”! Liên nhi này lòng dạ thật y chang chủ tử của nàng, trước mặt, sau lưng hoàn toàn là hai con người khác nhau.

Sư phó găt đầu thay ta, Liên nhi được lệnh bèn lui xuống, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn ta, còn có một gã sai vặt hầu hạ bên ngoài. Kiều Tư xưa nay độc lai độc vãng, không quen để người khác hầu hạ, gã sai vặt này cũng chỉ phụ trách tới lui vẩy nước quét nhà mà thôi.

Nghe được tiếng lệt xệt quet rác bên ngoài, ta lại cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn ngủ, tuy nói đêm qua có Đào Nhị nên ngủ khá yên ổn, nhưng dù sao hôm nay cũng dậy khá sớm, lúc này chỉ muốn ngủ bù. Cảm giác được cảm mình lạnh lạnh, thì ra bị sư phó nhẹ nhàng nâng lên, vừa nâng đầu lên, ta chớp chớp mắt nhìn sư phó.

“Nghe nói mấy ngày nay nàng ngủ không ngon.” Đầu ngón tay xẹt qua trước mắt, mát mượt, mát mượt a “Lại nằm thấy ác mộng à?”

Ta híp híp mắt, thuận thế cọ vài cái. “Ngủ cũng ngủ không được, làm sao còn có thể thấy ác mộng. Aizz, cũng không biết là có người thật sự giả ma giả quỷ hay là tự ta đa nghi, tóm lại, thật sự rất quý dị a.”

Sư phó xưa nay thường nói “Tư bất ngữ quái lực loạn thần”, ta nói với hắn mấy chuyện này, nhất định sẽ bị hắn lập tức bác bỏ, nên thà không nói còn hơn, ta ngáp một cái, hai vai sụp xuống nói: “Sư phó, ta ngủ bù một chút, khi nào ăn cơm trưa thì đánh thức ta dậy.” Lại nói với Kiều Tư: “Tư nhi, chàng phải bảo vệ cho lão gia ta a, không được chạy loạn!” Tuy nói là thanh thiên bạch nhật, nhưng trong lòng ta cũng vẫn có chút sợ hãi, có người canh bên ngoài ta cũng an tâm hơn. *(Tạm dịch: Tư bất ngữ quái lực loạn thần = người chết là hết, chỉ vì bản thân mình tinh thần hỗn loạn mà sợ ma sợ quỷ thôi.)*

Kiều Tư vẫn không nói gì như trước, chỉ có sư phó thờ dãi, cười nói: “Ta và Kiều Tư sẽ canh bên ngoài, nàng cứ yên tâm ngủ đi.”

Sư phó và Kiều Tư đều rời rồi, một người học hoài không thấy chán, một người dạy hoài không biết mệt, thấy bọn hắn một người dạy một người học, lão gia ta buồn bực không vui ôm “Kim x Mai” ngồi bên cạnh xem, thật cảm thấy mình dư thừa.

Hơn nữa, hai người này lại rất giống nhau, một khi chăm chú vào chuyện gì đó sẽ đều không ngủ không nghỉ, không ăn không uống làm một mạch mấy ngày cũng không thành vấn đề. Sư phó vì phá án, đã từng ba ngày ba đêm chưa từng chợp mắt, giờ hồ sơ nhiều năm về trước nghiên cứu, Kiều Tử vì ám sát người nào đó, cũng đã từng mai phục ba ngày ba đêm không nhúc nhích tí nào. Mà lão gia ta, chuyện kiên trì được lâu nhất chính là “chết tốt không bằng sống lý” ...

Trước khi đi ta u oán ngoái đầu lại nhìn, hai người họ lại đắm chìm vào trạng thái day và học. Quả nhiên, trong năm vị công tử, tình cảm giữa sư phó và Kiều Tử vẫn tốt nhất.

Vì tiện cho ta tùy ý đến “sùng hạnh” bất cứ lúc nào, tất cả giường trong Lý phủ đều là giường đôi. Không có mùi thuốc ừ đột như trong Yến viên, gian phòng của Kiều Tử vô cùng sạch sẽ gọn gàng, cẩn thận, tỉ mỉ, không có một thứ gì dư thừa, tất cả đồ vật bày trí trông như tùy ý, nhưng lại tạo thành một góc độ công phòng tuyệt hảo. Thật ra từ cách bày trí gian phòng của một người có thể nhìn ra tính cách của người đó. Phòng của Kiều Tử gọn gàng chỉnh tề như con người hẳn, giản lược mà không đơn giản. Phòng của sư phó đủ cả cầm kỳ thư họa, văn phòng tứ bảo, có thể luận tổ cầm, duyệt Kim kinh, nếu hẳn không phải là sư phó gần gũi thân thiết nhất của ta, cảnh vật như thế thật có thể làm ta bỏ chạy xa bao nhiêu hay bấy nhiêu. ... Phòng của Đường Tam và phòng của Kiều Tử đúng là “khác đường cùng đích”, đều giống nhau là không đơn giản, cũng tạo thành bởi những cơ quan phức tạp, từng bước kinh hồn, người sống chỗ đến gần. Yến Ngũ, mọi người đều biết, không phải độc thì là được, cũng không hợp tâm ý ta. Cũng vẫn là Đào Nhị và ta có khẩu vị hợp nhau nhất, cả phòng nào là tranh cổ, vàng bạc, tiền tài, châu báu, đúng là cảnh đẹp ý vui, lúc ngủ tỉnh dậy mà miệng vẫn còn cười.

Liên nhi mở khối chăn mềm như đậu hũ của Kiều Tử nhét bên trong, còn đệm chăn của ta thì phủ bên ngoài, hai chiếc gối đầu kê sát nhau, nhìn nửa buổi, không hiểu sao cảm thấy trong lòng có chút chua xót, cũng không dám nghĩ nhiều, chui vào ổ chăn, cặp mắt vừa nhắm lại là cơn buồn ngủ bắt đầu trỗi dậy. Hiện giờ có lẽ là giờ Tý, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sượt ăm trước giường, bên ngoài truyền đến tiếng vẩy nước quét nhà, thanh âm”...xoèn....xẹt...” vang lên, sư phó nhỏ giọng chỉ đạo nét bút cho Kiều Tử, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng tựa như sợi lông vũ quét qua đầu quả tim, ta mơ mơ màng màng nghĩ: quả nhiên ngủ ban ngày tương đối thư thái hơn. ...

Mơ hồ cảm thấy có người đứng trước giường, nhẹ nhàng tém chăn giúp ta.

“Cuối cùng hẳn cũng tìm tới ...”

“Hắn muốn làm gì... Chúng ta nên làm như thế nào?”

“Có lẽ phải đổi mặt...”

Kiều Tử thích phơi nắng chân mềm, trên chân có khí tức ánh nắng mặt trời nhẹ nhẹ, ấm áp thư thái, ban đầu ta còn vô cùng mùi lòng nói: hải từ trường thành trong bóng tối, nên chưa hề ngừng tìm kiếm ánh sáng mặt trời dù chỉ một khắc...

Hắn luôn luôn nỗ lực về hướng ngược lại với xuất thân của mình, sư phó nói, đó là bởi vì hắn tự ti, cảm hận quá khứ của chính mình.

Hắn tự ti, vậy ta há không phải càng thấp kém hơn bọn họ cả bụi đất hay sao?

Dù cho xuất thân của hắn là một nam tử phong trần ta cũng chấp nhận, huống chi hắn đường đường là Thiếu chủ Âm môn, cho dù Âm môn tồn tại trong bóng tối hắc ám, nhưng ít gì hắn cũng được xem là trẻ tuổi đầy hứa hẹn, bọn thiếu nữ vô tri không biết gì còn vô tay tán dương là lãnh khốc. Tuy ta không phải thiếu nữ, nhưng cũng giống vậy, bội phục hắn có thể sống sót trong hoàn cảnh như thế, hơn nữa, có thể nói là còn sống tốt hơn đa số những người khác. Có lúc thấy thân tình hắn dường như có vẻ buồn bực, ta cũng sẽ trêu ghẹo hắn là “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, câu an ủi này có thành công hay không ta không biết, nhưng như những gì thấy trước mắt, hắn vẫn chưa hề ngừng thay đổi, cải tạo chính mình.

“Hắn bất quá chỉ là một con chó săn của triều đình, là loại người không đáng gặp nhất!”

Một thanh âm đột nhiên vang lên!

Con giận bốc lên từ trong tim, ta vung tay tát hắn một cái. “Người không có tư cách nói câu này nhất chính là ngươi!”

Cho dù là vậy, cũng là do các ngươi đã bức người thành chó, các ngươi có tư cách gì mà dùng thái độ cao cao tại thượng này xem thường người khác! Hắn cao quý hơn bất kỳ người nào trong số các ngươi!

“Ngươi vì hắn mà đánh ta?”

“Ngươi còn nói, ta còn đánh! Đánh cho tới chết!”

Tay phải run lên kịch liệt, người trước mắt này thật là đáng đánh đòn lăm lăm, nương hắn, mất chó của ta mà rồi mới tưởng rằng hắn là người tốt lành từ tế! Kiều Vũ của ta há có thể dễ người vũ nhục sao!

Một hơi nghẹn trong lồng, hô hấp khó nhọc, ta chỉ có thể há to miệng thở gấp, Kiều Vũ nắm tay ta, thấp giọng nói: “Quên đi.”

Quên! Quên cái gì mà quên! Người của ta bị khi dễ, có thể mặc sức quên đi hay sao!

“Đây là chuyện của ta, chàng đừng nhúng tay vào!” Ta quay đầu rống hắn một tiếng.

Hắn cúi đầu nhìn ta, trong mắt hàm chứa ý cười nhàn nhạt.

“Oánh Ngọc... Ta không để ý.”

Ta sợ nhất là cái vẻ “không để ý” này, biết rõ ta dễ mềm lòng mà từng người từng người một đều muốn làm ta đau lòng!

“Kiều Vũ!” Ta hung hăng nhéo một cái trên mu bàn tay hắn “Đừng vì thân phận của hắn mà sợ hắn! Sau này chàng không phải ở chung với hắn, mà là ở chung với ta!”

Sau này chàng chính là người của ta! Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta gét cả nhà người! Cho dù hắn là Hoàng thiên lão tử, dám đụng đến người của ta, nương hắn chán sống rồi a!

“Oánh Ngọc...” buồn triền miên.

“Oánh Ngọc...” đau thấu tim.

“Oánh Ngọc...” quyền quyền không quên.

“Lão gia! !” Một tiếng sấm vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Bất kể nhìn từ phương diện nào Lý Oánh Ngọc đều không được tính là một người tốt, ít nhất Phúc bá quét rác mà còn thiện lương hơn so với nàng. Phúc bá còn biết bố thí cho kẻ vô gia cư một chút cơm no, còn nàng, nàng thậm chí sẽ giành ăn cùng sói hoang.

Ta là quân gia Ảnh Tử trong Bạch Hồng sơn trang, cuộc sống trải qua đều là đao kiếm máu me, nhưng trước giờ chưa từng bị đối qua, cho nên ta không thể tưởng tượng được một cuộc sống như thế, chỉ cảm thấy vẻ mặt luôn luôn tươi cười nghịch của Lý Oánh Ngọc có lẽ chẳng hề vô ưu vô lo như ta đã nghĩ.

Lúc Lý Oánh Ngọc đại náo Bạch Hồng sơn trang, ta chỉ nghe danh chứ chưa hề gặp mặt, Ảnh Tử truyền tin đến tay ta, ta lần lượt lợc bỏ, cũng không hề để người này trong lòng, mãi về sau, ta mơ hồ đánh hơi được điểm dị thường từ biểu hiện của Trang chủ.

Hắn chưa hề để ý như thế đối với bất kỳ người nào.

Lý Oánh Ngọc là người như thế nào? Ta sai người mang bức vẽ chân dung của nàng tới.

Người trong bức họa mặc một bộ nam trang màu xanh đen, đôi tay lồng vào trong tay áo, tưởng đi lúc lắc đong đưa như bị lung lay trong gió. Nàng nhìn qua khoảng mười bảy, mười tám tuổi, chiếc cằm thon gầy, đôi mắt hẹp dài, khoé mắt dưới mày đều lộ ý cười biếng nhác. Không được xem là khuynh quốc khuynh thành, nhưng kỳ lạ là khiến người ta phải tìm đập thỉnh thịch. Có lẽ là vì ánh mắt khi nàng nhìn người khác đầy vẻ thờ ơ, không chút đếm xỉa, có lẽ là vì trong lúc lơ đãng héch cằm lên biểu lộ sự kiêu ngạo từ trong xương tủy, cũng có lẽ là vì khoé môi mím chặt lộ ý cười ẩn chứa sự cô tịch hiu quạnh.

Lý Oánh Ngọc là một người rất mâu thuẫn, nàng thường ở những lúc người “tưởng rằng như thế” mà phá tan đi nhận định của người. Tư liệu về nàng viết rằng: người này tâm cao khí ngạo, lạnh lùng vô tình, đạo chơi chốn nhân gian.

Nói nàng tâm cao khí ngạo, nhưng nàng lại có thể không chút do dự luôn cúi khuất phục. Chỉ cần có thể sống sót, nàng có thể không mấy may suy nghĩ mà cúi đầu, lớn tiếng cầu xin tha thứ, về mặt vô cùng đáng thương. Cả đời ta cũng không thể quên về mặt này ra như phồng của người nọ, chắc hẳn lúc đó ta cũng không khá hơn tí nào, may là không có ai thấy.

Nói nàng lạnh lùng vô tình, nhưng nàng lại liều chết cứu Trang chủ, tuy nói lúc đó Trang chủ có ý lợi dụng nàng, mà chính bản thân nàng cũng biết sự thật này. Sau này khi nói đến việc đó, nàng vẫn giữ nụ cười biếng nhác ẻo oài, tự đập vào tay mình, nói: “Lúc đó không phải mắc chứng rút gân hay sao, một lần không cẩn thận nên đuối tay ra.” Sau đó nàng lại chống nạnh cười ha hả: “Nhưng lão gia ta năm đó vẫn là Hải Đông Thanh a! Đừng nói là một tên Đào Nhị, cho dù có mười tên Đào Nhị, lão gia ta cũng cứu nổi!”

Về phần đạo chơi nhân gian... Đại khái là, nàng vẫn ôm thái độ nhân tàn, nô đùa, vui chơi mà sống, đặc biệt là thái độ này của nàng nghiêm túc hơn nhiều so với những người khác, cái loại nghiêm túc này, rất ít người có thể nhận ra. Nàng từng nói với ta, nàng thường tự răn mình “Sống không theo khuôn mẫu, chết cũng không thay đổi”, sau đó bừa bãi hát một khúc điệu, giọng sai bét nhè “Dù sao cũng không đổi, chết cũng không đổi, ta sẽ không thay đổi...”

Lúc đó ta thật không hiểu rõ, sau một người lại có thể đồng thời cùng một lúc yêu nhiều người như vậy, ta thường lấy làm bất bình vì Trang chủ của mình, một nam nhân ưu tú như hần, không nên vì một nữ nhân lưu manh như thế mà lãng phí cả cuộc đời, thậm chí bỏ lại cả Bạch Hồng son trang.

Trang chủ cũng chỉ biết cười khò, nói “như nhân ẩm thủy, lãnh hoàn tự tri”. *(Tạm dịch: như nhân ẩm thủy, lãnh hoàn tự tri = con người uống nước, nóng hay lạnh chỉ tự mình biết.)*

Một thuộc hạ của ta dùng chất vấn đầy tình cảm tá: Lý Oánh Ngọc là một con Hải Đông thanh không thể bắt được, trong thân thể ẩn giấu một trái tim cao thượng hơn cả bầu trời, rộng rãi hơn cả thảo nguyên.

Ta nghĩ, cũng chỉ là hoa tâm mà thôi. *(Tạm dịch: hoa tâm = phong lưu bay bướm)*

Lúc Lý Oánh Ngọc sắp chết, ta thậm vui mừng trong lòng, cảm thấy từ nay về sau Trang chủ sẽ có thể thoát khỏi phiền toái này, trở lại Bạch Hồng son trang. Nhưng xoay đầu nhìn thấy vẻ mặt của hần, trong phúc chốc ta cảm thấy rất cuộc cao hứng không nổi.

Sau Lý Oánh Ngọc không chết, chỉ gãy đi một vòng, cùng gãy xuống giống như nàng là Yến Ly. Hần thở nhẹ ra nói: “Tai họa lưu lại ngàn năm”

Năm nam nhân ưu tú nhất thiên hạ này đều cam tâm tình nguyện bị nàng gãy tai họa.

Sau bọn ta dời đến Lạc thành, xây dựng Lý phủ, nàng trở thành Lý lão gia, một con Hải Đông thanh bị bẻ cánh.

Khi biết võ công mình bị phế, nàng kiệt gât mình một chút, cũng chỉ một chút thôi, sau đó cười ha hả khoai chí, làm năm vị công tử khấn trương đến choáng váng. Nàng vỗ vai Yến Ly, nói: “Không có hài phải nghĩ đến người không có chân. Sống đã rất không dễ dàng gì rồi, còn có năm người các chàng ở bên cạnh ta, cần võ công để làm cái gì, có Kiều Vũ rồi đây! Ôi, Đường Tư chàng đừng giận, chàng cũng vậy a!”

Lúc đó ta trầm nghĩ, người này có thể nào vô tâm vô phé như thế a?

Ngực bị đâm một dao, kinh mạch bị Bạo Vũ Lê Hoa Châm bắn trúng lên tiếp, có thể sống sót, có thể chạy, có thể nhảy đã là kỳ tích. Tuy nói như thế, nhưng đường đường là Lý Oánh Ngọc khinh công độc bộ võ lâm năm nào, giờ đi mấy bước thôi đã phải thở hồng hộc lên rồi, nói không thêm để ý chỉ để lừa người.

Nhưng cả nhà đều tự hiểu trong lòng, không ai dám nhắc tới.

Nàng vẫn sống như trước mà không hề thay đổi, vô cùng không thay đổi, một cuộc sống mơ mơ màng màng như tỉnh như say, đem tất cả ao ước khát vọng ký thác vào gà nướng, cùng bọn công tử chơi trò bịt mắt bắt dê không biết mệt. Nàng chăm mứt cọ quet khắp nơi, mứt mứt đầu ngón tay của Đại công tử, vỗ vỗ cặp máng của Đào Nhị, sờ sờ đôi chân dài của Đường Tam, xoa bóp cơ ngực của Kiều Tứ, khiêu khích dục vọng của Yến Ngự – sau đó buồn bã thở dài: “Cầm dục a cầm dục...”

Ta khinh thường nói: “Lão gia, người thực giống kẻ lưu manh!”

Nàng giận tím mặt: “Người bớt vũ nhục ta chút đi! Cái gì gọi là giống, lão gia ta vốn chính là kẻ lưu manh mà!”

Ta cảm thấy ta vẫn không hiểu rõ lão gia, Trang chủ cũng nói như vậy, nhưng hẳn bảo ta tiếp tục hầu hạ nàng, hẳn nói ta là người duy nhất hần tin được.

Sống chung với nàng nửa năm ta rất cuộc mới dần dần hiểu nàng chút đỉnh.

Ví dụ như, nếu lão gia đau thật sẽ không kêu, chỉ lặng lẽ chịu đựng một mình, luôn luôn cười một cách vô tâm vô phé, còn một khi xảy ra chuyện gì, nàng già chết nhanh hơn bất kỳ ai khác, la réo ối ối giống như sắp bị... Bần đầu mọi người còn bị dọa, sau biết rõ trong lòng nhưng không thêm nói ra. Nhưng ta không rõ, như Đường Tam và Kiều Tứ, biết rõ là nàng già chết, tại sao lại còn phối hợp với nàng, nhìn nàng nửa hip mắt lại lên cười thăm.

Có một lần ta nhện không được hỏi Đường Tam, hần trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Lúc trước nàng bị thương nặng như vậy, nằm ròng rã nửa năm, không nói không cười, hơi thở dường như có thể ngừng bất cứ lúc nào. Khi đó ta tự nhủ, chỉ cần sau này nàng còn có thể nhảy có thể cười, nàng muốn làm cái gì, ta cũng đều chịu theo nàng.”

Trong tất cả mọi người, Đường Tam là người tâm cao khí ngạo nhất, hần chưa từng chịu qua cực khổ, từ nhỏ đến lớn đều được người khác bọc đỡ, một người kiêu ngạo như thế mà cũng vì lão gia nhẫn nại chịu đựng. Ta biết, lúc trước Đường Tư bị trúng kế khích tướng của Lôi gia bảo, một mình thách thức Cửu Lôi trận, là nàng đã cứu hần ra, nhưng lại tát hần một cái, vừa công hần phá trận, vừa mắng xối xả như chó, dọc đường hần tức đến hộc máu – phun hết ra máu bầm, sau khi trở lại Đường môn, toàn thân hai người đều là máu.

Ta vẫn cho rằng Đường Tam là vì mang ơn cứu mạng của nàng mới ở bên nàng, nhưng nếu chỉ là ơn cứu mạng, có lẽ cũng không đến nỗi phải làm như thế. Có rất nhiều chuyện, người không trải qua không thể nào hiểu hết được.

Cũng như ta đã nói từ trước, Lý Oánh Ngọc người này, dù nhìn từ bất kỳ phương diện nào cũng đều không được tính là người tốt. Nhưng vì sao nàng lại hết lần này đến lần khác đối xử tốt với người khác, khiến người ta thích nàng?

Lúc nào nàng cũng nói: “Người biết đó, con người ta không bao giờ tự lýuẩn.”

Có lẽ lúc nỗ lực giúp đỡ người, nàng cũng nghĩ người khác vô tâm vô phé giống mình, ngẫu nhiên không tự chủ được cứu mấy người mà không nghĩ đến chuyện bọn hần để ý báo đáp lại. Mà nàng, đại khái cũng rất dễ mềm lòng. Nửa cuộc đời về trước, trừ Thẩm Đông Ly, không ai thật lòng đối xử tốt với nàng, một khi người ta dùng chân tình đối đãi với nàng, nàng cũng chỉ còn cách lấy thân báo đáp...

Thật ra nàng sớm nên hiểu rõ, giống như lúc ban đầu Thẩm Đông Ly cho nàng một cái bánh bao, nàng khăng khăng một mực ở cùng hần mười năm, như vậy tại sao người khác lại không làm như thế?

Có lẽ là vì nàng đối với người khác vô dục vô cầu, coi người ta như mây bay nước chảy, ngược lại khiến người ta nổi lòng hiếu kỳ và mong muốn chinh phục, cuối cùng hóa thành một lời nhu tình, đầy bụng thâm tình.

Thế là ta nghĩ, Lý Oánh Ngọc, lão gia của chúng ta, thật ra là một người rất mạnh mẽ, hơn nữa lại là một nữ nhân có thói quen che giấu chính mình.

Mãi đến một ngày phát sinh một sự kiện nọ.

Ngày hôm đó ta đi ngang qua trung đình, thấy lão gia gờ ngác đứng dưới chân tường, hai tay cuộn lại trong tay áo, ngửa đầu lên, hip mắt lại, không biết là đang làm cái gì. Trong lòng ta hiếu kỳ, bèn dừng lại nhìn kén, chỉ thấy nàng hít sâu một hơi, hai đầu gối cong lại, nhảy vọt lên trên – tìm ta lập tức tắt thở mạng – thế nhưng nàng chỉ nhảy được đến nửa độ cao của vách tường là hết sức, đánh chịu rơi xuống.

Nàng bấu môi, thử lại một lần nữa.

Chiều hôm đó, nàng ở dưới chân tường nhảy chừng trăm lần, cuối cùng thở dài một tiếng, ù rù bỏ đi.

Lúc đó, ta trốn ở phía sau cánh cửa, Đại công tử núp dưới giàn hoa bên cạnh, Nhị công tử, Tam công tử trên hành lang, Ngũ công tử ở sau gốc cây, Tứ công tử ẩn nấp quá kín, ta không tìm được hấn.

Ta nghĩ, võ công của lão gia đã hoàn toàn bị phế.

Ngày hôm sau, Nhị công tử hạ lệnh, trong phủ bất kỳ ai cũng không được khoe khoang võ công, không cho treo tường, không cho sử dụng nội lực, không cho...

Lão gia giật mình nửa ngày, mới phục hồi tinh thần lại, lúc đến hậu viện nàng theo sát ta như tên trộm, nói: “Thật ra ta biết bọn hấn đang rình xem, nên ta cố ý nhảy như vậy, nếu không sau này bọn hấn dùng vũ lực, lão gia ta nhất định sẽ bị tóm lấy.”

Lúc đó ta quả thật là bị năng lửa, sự thông cảm thương tiếc trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh, liếc nàng một cái quay đầu bước đi, nếu không phải ta sức quên vài thứ, quay đầu lại tìm nàng, làm sao có thể phát hiện nàng đang một mình lên lau đi nước mắt.

Hừ, cao thủ như bọn ta nếu đã cố ý che giấu khí tức, một người võ công bị phế như nàng làm sao có thể phát hiện được là bọn ta đang nhìn lên?

Lão gia thật không hổ là lão gia, rất giáo hoạt...

Ta thờ dài, già võ như chưa phát hiện ra.

Thế mới biết, nàng có mệnh mẽ đến đâu cuối cùng cũng vẫn là con người, là nữ nhân, có thể trước mặt người khác rơi nước mắt là già, nhưng khi giờ xuống mặt nạ, nàng cũng mềm yếu như ai.

Đến lúc này, ta mới cảm thấy nàng rất chân thật.

Có một ngày, một vị bán tiền tiến sinh đến tận cửa Lý phủ bọn ta, sau lưng cầm một cây phượng gọi hồn, trên đề “Tùy vũ nhi an”, hỏi nhận định của ta về lão gia. Ta nghĩ một lát rồi nói.

“Con người lão gia hoàn toàn khác hẳn với hình tượng mà nàng biểu hiện ra bề ngoài. Trông nàng mê muội như thế, nhưng thật ra trong lòng nàng còn sáng tỏ hơn bất kỳ ai; nhìn qua tướng nàng ích kỷ, nhưng nàng thật ra rất đề ý; nhìn qua tướng nàng phong lưu bay bướm, thật ra nàng lại rất trọng tình trọng nghĩa; nhìn qua tướng nàng lưu manh, chứ thật ra nàng chính là một kẻ lưu manh...”

Đây là những gì ta muốn nói.

—— Bạch Hồng sơn trang, Dạ Liên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

Ta giật mình, chợt choáng tỉnh mở to mắt.

Đầu giường có đến mấy người vây quanh.

Sư phó, Đường Tam, Kiều Tứ, Yến Ngũ... Đào Nhị! Chẳng lại vắng mặt nữa rồi.

“Làm gì vậy?” Ta giờ tay lên lau trán, lại là mồ hôi đầy đầu.

Yến Ngũ thu kim châm lại, thần nhiên nói: “Dậy ăn cơm trưa đi.”

Ta chân nắn xoay người ngồi dậy. “Ăn cơm thì ăn cơm, chẳng cứ kêu là được rồi, có cần thiết phải dùng kim châm ta hay không?”

Đường Tam, Kiều Tứ đáng vẻ như muốn nói lại thôi, Yến Ngũ cười hừ hai tiếng, sư phó liếc nhìn bọn họ một cái, thờ dài nói: “Ngọc nhi ngoan, đến đây rửa mặt đi.”

Liên nhi gọi hạ nhân dọn cơm tại Kiều viên, mấy người bọn hấn tạm lui ra trước, sư phó vắt khăn lau mặt cho ta, ta cười gượng nói: “Lúc này thời tiết bắt đầu ẩm lại, ta ngủ mà mồ hôi chảy cả người, ngày mai nên đổi chăn mỏng hơn.”

Sư phó cúi đầu nhìn ta, không cười cũng không đáp lại, xoa xoa khăn mặt lên cổ ta, sau đó vắt khăn lên giá, báo hạ nhân rút lui ra ngoài hết. Ta đang rửa tay trong nước ấm, đột nhiên thần hình căng thẳng, bị sư phó ôm vào lòng. Sư phó ôm ta từ sau lưng, cầm hai bàn tay ta nhúng vào trong nước ấm, lòng bàn tay kẻ sát lưng bàn tay, nhẹ nhàng cọ sát. “Ngọc nhi, trước mặt chúng ta, không cần giả bộ.”

Tim ta khẽ thất lại, cười gượng tiếp “Ha ha... Ta đâu có giả bộ...”

Sư phó thờ dài, hơi thở phát bên tai ta khiến ta khẽ run rẩy, xoay đầu hôn trộm một cái tại khoe môi của hấn, lập tức vui vẻ cười chạy ra ngoài.

Nhìn trời, cũng đã giữa trưa. Trên chiếc bàn tròn, canh và các món mặn đều được dọn lên đầy đủ, mọi người đều ngồi xuống, ta nâng đũa lên xoay một vòng, không vui nói: “Lại không có gà nướng.”

Yến Ngũ cười nhạo một tiếng. “Mơ ước của nàng cũng chỉ có vậy thôi há?” Nói rồi múc cho ta một chén canh gà “Uống cái này trước cho ấm dạ.”

Thôi được rồi, nề tình hấn còn quan tâm đến lão gia ta nên ta sẽ không so đo chuyện hấn vũ nhục gà nướng của ta.

Một chén canh lút bụng, ta lại mứt mứt vài cọng đồng trùng hạ thảo, thấy chiếc ghế bên cạnh trống không, cau mày nói: “Đầu năm khai trương tương đối bận, nhưng cũng chỉ một thời gian thôi chứ. Đào Nhị năm lần bảy lượt vắng mặt như vậy, thật là làm mất không khí hòa thuận trong gia đình.” Ngẩng đầu nhìn Đường Tam “Tam nhị, chàng thường thân cận với Đào Nhị, gần đây rốt cuộc là hấn bận chuyện gì vậy?”

Như nhà người ta mà xuất hiện tình huống này, hơn phân nửa là hồng hạnh vượt tường rồi, nhưng ta tin tưởng Đào Nhị, cho dù hấn có muốn treo tường cũng sẽ treo một cách oanh oanh liệt liệt, nhất định sẽ không giấu ta.

Đường Tam nghe ta hỏi vậy, ngừng đũa nói: “Tự nàng đi hỏi Nhị ca đi.”

Coi, đây là thái độ gì vậy, oai phong của chủ một gia đình như ta ở đâu chứ!

“Được thôi...” Ta nói...

Đường Tam xưa nay kính sợ đối với Đào Nhị, tuy quan hệ thông gia là trực tiếp với Đào Yên, thế mà hễ Đào Nhị có công việc gì cũng hay cùng Đường Tam xử lý, nhưng khi Đường Tam nói về Đào Nhị, hơn phân nửa vẫn dùng giọng điệu kính nể mà xa cách. Trái lại, Yến Ngũ tuy không tham dự vào công việc của Đào Nhị, nhưng bởi vì đã nhiều năm chung sống với nhau, tình cảm lại tương đối hòa hợp hơn, tâm tư đều hướng về Đào Nhị. Người nói xem, Đào Nhị và Yến Ngũ là một đôi, sư phó và Kiều Tứ là một đôi, lão gia ta và Đường Tam cô độc lẻ loi, nói như thế nào cũng nên đồng bệnh tương liên ráp lại thành một đôi, có sao hấn vẫn đứng bên phía Đào Nhị, cho đến nay cũng không cùng ta kết thành một mặt trận thống nhất chứ?

Liên nhi lại tiến đến lên tiếng. “Lão gia, Nhị công tử nói hôm nay Phương tiểu hầu gia muốn dọn ra ngoài, cho nên hấn ra đưa tiễn.”

Ồi chào? Ồi chào!

Ta kinh ngạc, vui vẻ nói: “Phương tiểu hầu gia dọn đi? Hỏi nào? Dọn đi đâu?”

“Sáng nay mới quyết định dọn đi, dọn đến một tòa nhà ở con hẻm nhỏ phía sau.”

Tòa nhà ở con hẻm nhỏ phía sau... Ta xoa cằm suy nghĩ “Chẳng lẽ... nhà Mặc Dục ở phía đối diện?”

Liên nhi cười nói: “Đúng vậy.”

Không đúng... Ta còn chưa kịp cao hứng đã thắc mắc trước.

“Phượng tiểu hầu gia này cuối cùng là muốn làm cái gì vậy? Hắn thật muốn bám rễ ở Lạc thành này hay sao? Không phải nói hắn là một tên phong lưu lãng tử sao?”

“Ai mà biết.” Liên nhi bĩu môi nói.

“Vậy từ nay về sau ta cũng không cần mang mặt nạ dịch dung, không cần tránh né hắn nữa chứ?” Ta quay đầu lại hỏi sư phó.

Sư phó cười nhạt. “Không cần.”

Uất khí kềm nén nhiều ngày cuối cùng cũng được xả ra, dùng com xong, ta để Yến Ngũ cỡi bỏ mặt nạ dịch dung cho ta. Thích ý ngứa mặt dựa vào trên ghế, ta híp híp mắt, nghiêng đầu xem Yến Ngũ rửa tay, bọt nước phản chiếu dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng trượt dài theo mười ngón tay trắng nõn thon dài, không thể không nói, luận về bàn tay, vẫn là bàn tay của Yến Ngũ và sư phó xinh đẹp nhất, mà Yến Ngũ thuộc dạng bánh bao, hân căng dề ý bảo đường, từng móng tay sáng bóng lấp lánh như ngà voi, mười ngón linh hoạt, quả là diệu vật. Đào Nhị, Đường Tam, Kiều Tứ; tay ngón nào ngón này từng khớp xương đều rõ ràng, gọi là đầy rộng nở nang, còn lão gia ta... chính là một đôi tay đầy thật...

Mấy ngón tay của Yến Ngũ vờ nhẹ trên mặt, từ ấn đường đến huyệt Thái Dương, từ gò má đến cằm, lực đạo vừa phải, thư thái đến mức ta chỉ muốn thờ dài.

Quả thật là một người thần diệu a... Không biết Đào Nhị có được hưởng thụ qua loại phục vụ này hay chưa...

“Nàng đang nghĩ gì mà cười dâm tiện đến thế?” Giọng Yến Ngũ truyền đến từ đỉnh đầu, người này, không mở miệng còn đỡ, vừa mở miệng đã khiến người ta mất hết hào cảm.

Ta bĩu môi, vẫn nhắm mắt lại như cũ. “Ta cười dâm tiện như vậy là vì ta nghĩ đến chàng a...”

Tay hắn ngừng lại một lát, rồi lại câu véo trên mặt ta một hồi, hừ lạnh nói: “Nàng thật sự là ngứa da hả?” Cuối cùng mới giúp ta lau mặt sạch sẽ.

Ta ngồi dậy, vẫn về gò má soi gương “Quả nhiên vẫn là khuôn mặt này nhìn thuận mắt hơn, đeo tấm mặt nạ đó thật quá giống người đi đường Giáp a.” Thế là ngửa đầu nhìn Yến Ngũ “Chàng nói có phải không?”

Ta thật không nên hỏi một câu như vậy. Yến Ngũ cúi tay bốp mũi ta, khoe miệng nhếch lên cười nói: “Không có gì khác biệt, hiện tại là người đi đường Ất.”

Làm tổn thương lòng tự tôn của người ta, đang muốn roi lệ đi tìm mấy vị công tử khác tìm kiếm sự an ủi, lại bị Yến Ngũ nắm cổ áo lại “Chấn mạch cái đã!”

Thế là ta lại thành thật ngồi xuống. Năm ngón tay của Yến Ngũ nhẹ nhàng đặt lên mạch đập của ta, rừ mí mắt xuống tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Yến Ngũ, thân thể này của ta còn phải điều dưỡng bao lâu nữa a? Ta cảm thấy đã khỏe lên rất nhiều rồi.” Ta chân thành nói.

Yến Ngũ ngẩng đầu lờm lờn một cái “Rốt cuộc ai là đại phu?”

“Là chàng, là chàng...” Ta rụt rụt cần cổ, tên gia hỏa này không thể dễ dàng đắc tội được trước khi đạt được mục đích.

Yến Ngũ thu lại bàn tay đã đặt trên cổ tay ta, quay đầu lại tập kích lỗ mũi ta một lần nữa, câu véo một hồi rồi cười nói: “Lão gia, tứ sắc hại thân, nàng thận trọng một chút là tốt rồi.”

Ta vô tội nói: “Ta chỉ là hi vọng chàng bớt lại chút thuốc thôi, ít ra cũng bỏ Hoàng Liên đi...” Tuy rằng, ta thừa nhận trước đây mình đối với hắn rất không phải, nếu có người đối với ta như vậy, ta có lẽ sẽ không bỏ Hoàng Liên trong thuốc của hắn, nương hắn, ta sẽ chỉ tuyệt đối cho hắn uống Hoàng Liên không thôi... Nhưng mà, chuyện quá khứ đã qua lâu như vậy, nam nhân là phải có lòng dạ rộng rãi, hắn cũng không nên thù dai như vậy a.

Ta điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, rồi lại bị hắn trừng mắt một cái, lập lại: “Ta là đại phu hay nàng là đại phu?”

“Là chàng...” Nhân quyền trong Lý phù này rất có vấn đề...

Yến Ngũ cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Thân thể nàng điều dưỡng được như vậy cũng không tệ, bị thương thành ra như thế mà còn có thể sống lại là do bản sự của ta và tạo hóa của nàng, có thể khôi phục được nhanh như vậy là do công chăm sóc của ta và thể chất của nàng. Thế chất gì mạnh còn hơn gấu nữa.”

Ta lỡ đi cách dùng chữ vũ nhục của hắn, kinh hi nói: “Vậy về sau...”

“Chuyện phòng the đơn giản có thể được, nhưng chỉ có thể năm sáu ngày một lần thôi. Thuốc thang có thể giảm phần nửa, phần lượng ta tự định, nàng cứ đúng hạn mà uống là được.”

Ta hoan hô một tiếng nhào về phía Yến Ngũ, ôm đầu của hắn hôn mạnh một cái. “Yến Ngũ, Yến Ngũ, Yến tiểu Ngũ, ta thật là yêu chàng chết mất!”

Yến Ngũ lùi ra một bước, trên gương mặt trắng nõn thoáng qua một tia đỏ ửng, tuy rằng hắn vẫn không được tự nhiên dùng hết sức đẩy ta ra.

“Nhưng mà...” Hắn cất ngang nụ hôn kiểu sói của ta “Mấy ngày hôm nay nàng ngủ không đủ giấc, hư nhược, nóng nực hơn bình thường, ta sẽ khai mấy thang được, nàng phải uống đúng hạn, ngoài ra không được nghỉ thân nghỉ quý nữa, Diêm La vương còn thu không được nàng, nàng còn sợ cái quái gì?” Hắn tròn mắt nhìn ta một cách xem thường, nghe đến được, tìm ta như bị đâm một chằm, bực bội dâng lên nhất thời kềm không được, bật “hừ” một tiếng ra.

Hắn viết phương thuốc, ta leo đến sau lưng hắn, hai bàn tay câu cổ hắn xuống, chà chà lấy lông. “Yến Ngũ, thật ra ta ngủ rất đủ, ban ngày ta đều ngủ...” Có thể không uống thuốc hay không...

Yến Ngũ không hề nhúc nhích. “Ngủ ngày không giống như ngủ đêm.”

Ta không phục. “Có cái gì không giống chứ, không phải đều là ngủ sao?”

Yến Ngũ dứt khoát buông bút, xoay người lại đối mặt với ta: “Nàng nói như vậy là hiện tại muốn ta ngủ cùng nàng sao?” Hắn kể sát lại gần, mặt chạm mặt, khí tức ám muội phát qua gò má ta, đôi tay cũng siết chặt lấy eo ta “Lão gia, phải chăng nàng nghe nói có thể sinh hoạt phu thê, liền khẩn cấp vội vã tới đây dụ dỗ ta?”

Ta nuốt mạnh xuống một ngụm nước miếng, lui về sau. “Ta chỉ là hi vọng chàng đừng ép ta uống thuốc thôi...”

Yến Ngũ hừ một tiếng, lui người lại “Ta tự có chừng mực.” Lập tức thu dọn hòm thuốc chuẩn bị rời khỏi.

Ta do dự trong khoảnh khắc, hỏi tiếp: “Mới vừa rồi... ta lại gặp ác mộng nữa há...”

Động tác của Yến Ngũ khẽ ngừng lại. “Có gặp ác mộng hay không, chính nàng cũng không biết sao?”

“Không khẳng định được thôi... Tại sao chàng lại cảm kim châm ta?”

“Bởi vì nàng nợ mấy chằm.”

“Yến Ly.” Ta cúi đầu bẻ ngón tay, ấp úng hỏi “Có phải ta đã quên cái gì rồi hay không?”

Đầy đại khái chính là cách bọn ta sống chung, ngày thường hi hi ha ha giả giả đại, người gọi là lão gia, người gọi là Đại, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, trong lòng mỗi người tự biết đó chỉ là lời nói đùa, một khi có người mở miệng gọi tên đối phương, tức là đã tiến vào “Hình thức nghiêm túc”.

Nhưng lần này, Yến Ngũ dường như không có ý phối hợp với ta.

“Từ góc độ y thuật mà nói, nàng chẳng có bất kỳ vấn đề gì.” Hắn tránh né không đáp.

Con hồ ly này a... Hắn như vậy đại khái chính là ngầm thừa nhận rồi, lão gia ta quả thật là đã mất đi một đoạn ký ức.

Đôi mắt nhìn theo bóng lưng hắn đang rời đi, ta nỗ lực cố gắng muốn nhớ lại, rồi cuộc là ta đã quên cái gì...

Nghĩa phụ từ trần, ta gặp sư phó. Mười năm ở đó đó, ta ra đi không từ giả. Bạch Hồng son trang, ta bị Đào Thanh cảm dỗ. Thục trung Đường môn, ta và Đường Tư nảy sinh gian tình. Đuổi bắt ngàn dặm, duyên phận giữa ta và Kiều Vũ đã sớm định...

Sau đó về để đó, tự cứu mình, cứu người... Đứng, Yến Ly đâu? Ta vẫn cảm thấy mình và hắn trời sinh không hợp nhau, hoặc có thể nói là khắc tinh của nhau, tự hiểu là đối xử với hắn rất không phải, nhưng nghiêm túc suy nghĩ lại, vẫn không nhớ là đã không phải với hắn ở chỗ nào...

Chẳng lẽ... Hắn giận ta đã quên hắn? Giận ta quên mất chính mình đã từng có lỗi với hắn?

Ta vẫn tưởng rằng Yến Ly đánh phải ủy khuất ở lại Lý phủ làm tiểu Ngũ chỉ là vì Đào Thanh nhờ vả, hoặc có lẽ hắn cũng có một chút hảo cảm đối với ta, thật ra quan hệ giữa hai ta chỉ tồn tại qua hôn hít nhẹ nhàng, sờ soạng ôm ấp...thế thôi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Tại ta không biết hay là đã quên mất lúc nào đó ta đã từng ném qua hắn?

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 30 – Bò trên đầu tường đợi hồng hạnh... by khanhdoan Nhìn Yến Ngũ lòng tràn đầy tâm sự bỏ đi, ta cũng thế, ngồi trên bậc thang ở Kiều viên nâng má nhìn trời, đầu lâu xối dạ.

Lão gia ta nhất định đã quên mất một chuyện gì ghê gớm lắm đấy. Mất trí nhớ, chuyện câu huyết như vậy theo lý mà nói không nên phát sinh trên người ta, trước đây, sau khi bị trọng thương tỉnh lại, ta mơ hồ có cảm giác là lạ, giống như đầu óc bị người ta đánh mạnh, choáng váng mơ màng không nhớ gì. Lúc đó Yến Ngũ nói, dù sao cái đầu của ta cũng chỉ dùng để trang trí, không cần trị liệu gấp, ta thấy hắn nói cũng có lý, nên không nghĩ nhiều. Dù sao quên đi mấy thứ đó đối với cuộc sống hiện tại của ta cũng chẳng có gì khác biệt, hôm nay vui là được rồi, cần gì phải để ý lo lắng chuyện đã qua.

Nhưng bây giờ xem ra dường như không phải thế.

Đầu tiên, có người đã từng khi đi qua Kiều Từ của ta, người này là ai đây? Dù sao hiện giờ nhất định hắn cũng không ở bên cạnh ta. Con người ta không có tật xấu gì nhiều, chỉ là có chút bao che khuyết điểm, khi dễ ta thì được, khi dễ người của ta hay sùng vật nhà ta, cho dù hắn có hóa thành tro ta cũng sẽ nhớ kỹ đến ba đời ba kiếp! Cho nên bộ mặt đáng ghét mờ mờ ảo ảo trong mộng mà bị đầu óc ta tự động lọc bỏ, chắc hẳn cũng chỉ là một vai phụ tai ác nào đó không thể tránh khỏi trong mỗi cuộc đời của một con người, người đi đường Giáp, một viên pháo tiêu nào đó, mà có lẽ hiện giờ hắn cũng đã bị nổ banh xác rồi.

Thứ hai, đây mới là quan trọng nhất, chính là... rồi cuộc Yến Ngũ đã từng ngủ với lão gia ta hay chưa?! Yến Ngũ này nhất định không phải là một vai phụ nhỏ bình thường, hắn có thể là một trong những vai nam chính quan trọng trong cuộc đời của ta, đặc tội với hắn hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Cuộc đời của ta hay có khả năng chuyển từ hài kịch ra bi kịch, thậm chí có thể biến thành một vở tuồng gọi là “Lão gia có hi”, vì thiếu vai nữ chính mà kéo màn chào tạm tạ, kết thúc sớm... Là một người có trách nhiệm, có đạo đức, có sở thích ăn gà nướng, lão gia ta rất cần biết rõ đây có phải là sự thật hay không. Nếu như ta đã từng phát sinh quan hệ quá sâu với hắn, ta tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm với hắn tới cùng, từ nay về sau thương yêu chiều chuộng. Nếu như không... thì mau chết làm cho phát sinh đi... Lão gia ta vẫn có chút luyến tiếc hắn, nếu như hắn cũng luyến tiếc ta...

“Lão gia.” Kiều Từ lại một lần nữa không một tiếng động nào xuất hiện sau lưng ta.

“Tứ nhi a...” Ta ngoác ngoác ngón tay gọi hắn, Kiều Từ phối hợp đến ngồi bên cạnh ta. Đôi chân dài của hắn thông xuống bậc thềm cạnh đôi chân lùn của ta, ta nhìn mà bức thay cho hắn. “Tứ nhi, lão gia ta hỏi chàng một chuyện này.” Ta kéo vai hắn lại, đầu kê sát đến trước mặt hắn, hầu như lời nói vừa ra khỏi miệng, vai hắn liền lập tức cứng đờ, đôi mắt trong trẻo hắc bạch phản minh cảnh giác nhìn chăm chăm ta như lâm đại địch.

“Hỏi cái gì?”

Ta bị hắn nhìn mà chột dạ, ho khan hai tiếng. “Khục khục... Tứ nhi, thả lỏng chút đi.” Ta vỗ vỗ vai hắn an ủi, vuốt vuốt sau lưng cho hắn thuận khí. Xem điệu bộ của hắn cứ như là ta sắp sửa cường bức hắn vậy, thật ra ta mới là người thuần khiết hơn trong chuyện đó a! Tuy lần đầu tiên giữa ta và hắn, ta là người chỉ đạo cho xong việc, nhưng rõ ràng hắn mới là người chủ động trước...

Thật ngại quá, hiểu lầm, lạc đề, trở lại vấn đề chính. “Lão gia ta nè, có một chuyện rất rất nhỏ thôi, không liên quan gì đến vấn đề nguyên tắc cả, muốn hỏi chàng một chút, ta nghĩ chàng yêu thương ta sâu đậm thấm thiết như vậy, nhất định là không nhẫn tâm cự tuyệt ta, chàng sẽ nói cho ta biết, có phải không?” Hai mắt ta tỏa sáng ngồi ngồi chăm chú nhìn hắn.

Trước kia khi hắn còn chưa thâm nhập sâu, tìm hiểu rõ (nghĩa đen), có lẽ sẽ bị ánh mắt “chân thành” của ta lừa, cho rằng ta là một thiếu nữ “thiện lương, khả ái, tốt đẹp, trong sáng” như hắn đã gặp thuở ban đầu. (Tuy rằng những từ này không phải do chính miệng hắn nói ra, nhưng dựa vào sự hiểu biết của ta đối với hắn, nhất định là hắn nghĩ về ta như vậy, nhất định!), đáng tiếc trải qua những ngày sống chung, hắn cũng hiểu rõ sơ sơ con người của ta, cho nên hắn kiên định bất khuất không chịu gật đầu.

“Nàng hỏi trước đi.”

Hỏi thì hỏi...

Chuyện này làm sao mở miệng đây?

Hỏi trực tiếp hắn, có phải ta và Yến Ngũ vẫn còn trong sạch không? Có tổn thương người quá hay không?

Tứ nhi nhà bọn ta a, cũng giống y như sư phó, là một người quá kín đáo, cho dù có bị nội thương cũng ngấm ngấm chịu đựng không để ai biết, mãi đến khi ngũ tạng lục phủ đều bị chấn động vỡ nát, hắn cũng sẽ vừa ho ra máu vừa cười, làm bộ như không cần thận cần phải đầu lười. Đầu có giống như Đào Nhị, Đường Tam hai người, ai đánh vào má trái của bọn hắn, bọn hắn nhất định sẽ đảo mộ tổ tiên của người đó lên.

Cho nên khi ở bên Tứ nhi, ta phải cẩn thận vô cùng, chỉ sợ mình vô tâm vô phể tổn thương hắn. Sáng nay thấy cặp gối gối đầu, khó tránh có chút chua xót, năm người này, ai ta cũng không thể một lòng một dạ với họ. Tuy có người mắng ta là già vờ đau xót, “nước mắt cá sấu”, nhưng nói cho cùng vẫn rơi lệ.

Đau khổ lắm, xót xa lắm, nhưng nếu tự an ủi mà nói, nguyên nhân không phải là ta không tốt, mà là ta không đủ xấu...

“Quên đi, ta vẫn không hỏi thì tốt hơn.” Vỗ vỗ vai hắn, ta buồn bã thờ dãi, thu tay về tiếp tục nâng má đỡ dần.

Bên này ta sa sứt ý chí, chán nản tinh thần không hỏi, ngược lại bên kia hắn lại truy vấn. “Nàng muốn hỏi cái gì?”

Được lắm, giờ thì đổi thành hắn hỏi ta muốn hỏi cái gì.

Ta u oán liếc mắt nhìn hắn. “Ta, không, nói, với, chàng...”

Kiều Từ đỡ dần ra một chút, ánh mắt nhìn ta nhất thời có chút cô quái, vàng trán nhăn lại, có lẽ hiện giờ hắn còn khó nghĩ hơn cả ta.

Ta đứng dậy, phui mông, cảm thấy người trong nhà nhiều, nhưng một người để tâm sự cũng không có, nhất thời có chút chán nản. “Tứ nhi, lão gia ta đi dạo một chút, chàng cứ ở trong vườn tập trung luyện chữ cho tốt đi.”

Vừa bước được một bước, Kiều Từ lập tức đi theo. “Nàng muốn đi đâu?”

“Chỉ tùy tiện đi tới đi lui thôi, cũng không biết chính xác là đi đâu. Ngũ lâu như vậy, cũng nên gần gũi gần gũi một chút, có phải hay không?” Ta nhướn mắt nhìn hắn.

“Ta đi với nàng.” Hắn kiên quyết nói.

Ta cười hì hì ôm cánh tay của hắn. “Vậy bài tập mà sư phó bảo chàng làm thì xử lý thế nào?”

Trán hấn lại nhần lại, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, hấn nói: “Ta đi với nàng.”

Nhất thời, trong lòng ta ảm áp như có ánh nắng chiếu vào! Đột nhiên nhảy đồng lên ôm lấy cổ Kiều Tứ hôn lên gò má hấn một cái thật mạnh, chưa đã ghiền, roi xuống đất lại bật lên, hôn một cái nữa!

Mới đầu Kiều Tứ còn ngẩn ra, sau lập tức phản ứng kịp thời đỡ lấy eo ta làm ta chếch người đi một chút, mục tiêu liền từ gò má lệch đi, chuyển thành trên môi. Khuôn mặt trắng nõn phoi nắng không đen của Kiều Tứ công từ nhà ta trở nên đỏ đều, làn môi nấp máy, đôi mắt nhanh chóng quét nhìn xung quanh, sau đó mới quay lại bình tĩnh nhìn ta.

Yên tâm đi, Phúc bá quét rác nhìn riết đã quen rồi, sẽ không cười trộm sau lưng chàng đâu.

Người cười trộm chỉ có ta, trán ta kê tại lồng ngực của hấn ra sức chui tới chui lui, thấy người khác nghĩ ta làm chuyện không đáng hoàng, cảm giác thật là vô cùng tuyệt diệu a! Ta cười hi hi nói: “Tứ nhi, ta biết chàng quan tâm ta, nhưng ta chỉ đi dạo vòng vòng trong Lý phủ thôi, chẳng có gì mà không yên tâm chứ?”

“Vậy...” Kiều Tứ vẫn còn chút do dự, ta lại tăng chút sức, tiếp tục trêu chọc hấn, ánh mắt hấn lóe lên, rốt cuộc trước sự miệt mài công kích của ta, hấn đành tước vũ khí đầu hàng, bắt lấy đôi tay đang làm chuyện xằng bậy của ta. “Nàng không ra khỏi phủ chứ?”

Ta gật gật đầu. “Hiện giờ ta treo tường cũng chẳng có sức, ngoài cửa thì có người canh, sao có thể dễ dàng ra khỏi phủ được, chẳng nói có phải không?”

Ta đánh ra con bài khổ nhục kế này, kết hợp với cặp mắt luôn luôn ra vẻ không chút đếm xỉa gì cùng vẻ mặt ẩn chứa một chút phiền muộn của mình, lập tức hấn chết trong nháy mắt, nhẹ nhàng ôm ta một lát. “Về sớm một chút.”

Tìm của lão gia ta... như được ngâm trong đường mật, lúc đi ra khỏi Kiều viên, bước chân ta tựa hồ có thể bay được.

Tình cảm dịu dàng của một con người sắt đá... thật là làm cho người ta khó mà hưởng hết.

Cho nên mới nói, trên đời này chỉ có hai loại nam nhân, một loại là cuồng nhiệt ra mặt, một loại là cuồng nhiệt ngầm ngầm, tóm lại đều là cuồng nhiệt, không có nam nhân nào không cuồng nhiệt, chỉ có nữ nhân không khéo khai thác sự cuồng nhiệt của nam nhân mà thôi.

Mà hiện tại nam nhân ta đang muốn đi tìm tuyệt đối là loại cực phẩm trong số đó – cuồng nhiệt mà không hề che giấu.

Nói với Kiều Tứ ta sẽ không ra khỏi phủ cũng không phải là nói láo, dù sao Đình viên mà Mặc Duy đang ở, theo lý mà nói, cũng vẫn nằm trong phạm vi Lý phủ.

Thất bại đến cực điểm a, không ngờ rằng cuối cùng ta cũng phải nhờ Mặc Duy giúp đỡ.

Lúc này, nếu đoán không lầm, tên cáo tặc Mặc Duy chắc đang bắt chéo hai chân, vừa bắt kẻ tội tiết bốn mùa mà rung lắc cây quạt thật to vừa tự đánh cờ ra vẻ phong nhã. Mấy loại chuyện như thế, nếu là sư phó ta làm thì nhìn tự nhiên tự tại như lưu thủy hành vân, còn hấn làm thì... Thôi, có việc nhờ người, ta cũng không nên chửi thảm hấn.

Đình viên có hai cổng, cổng trước mở ra đường, cổng sau thông với Lý phủ, lần trước bọn ta bắt hấn là ở cổng trước, lần này ta muốn vào bằng cổng sau.

Hai bàn tay ta lỏng vào trong tay áo, ngửa đầu ước lượng bức tường, giờ tay đẩy đẩy cánh cửa, lại một lần nữa cảm thấy chán nản vì mình trở thành một người tàn phế. Nghĩ năm nào, lão gia ta vẫn còn là một con Hải Đông thanh, sau bất hạnh gặp phải năm tên oan gia bị biến thành chim Hoàng Yến, sau nữa... biến thành bộ dạng hiện giờ như các người đang nhìn thấy, Phụng hoàng dục hóa trùng sinh bị thất bại, biến thành một con gà nướng...

Trong lòng ta buồn khổ, oán hận đá lên vách tường một cước – Giờ thì hay rồi, bị cả nội thương lẫn ngoại thương...

Kết quả là, ta ôm mũi chân nhảy nhót bên góc tường, tựa vai lên tường ngửa mặt than trời.

“Tiểu Ngọc nhi...” Một thanh âm buồn rười rượi vang lên từ chớp tường, ta giật thót mình, hầu như lập tức quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy là ta giật tím mặt: “Người tên cầu...” lời nói vừa thốt ra đến đây liền như cán bút bị hôn đã bắn trúng mà gãy ngang, ta luột thay đổi thành một bộ mặt tươi tắn đầy nịnh hót. “Mặc sư bá, ngài bò cao như vậy, cần thận coi chừng té a...”

Có lẽ hấn bị ta trở mặt quá nhanh dọa, lão đạo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống từ đầu tường. Bối rối sửa sang lại quần áo, lộ ra một nụ cười tự cho là khuyên đảo chúng sinh.

“Tiểu Ngọc nhi, đã lâu không gặp, tới đây nắm bóp cho sư bá đi...” Mặc Duy vừa nói vừa ngoắc ngoắc ngón tay gọi ta, giống như hấn đang gọi Đại Bại, Tiểu Bại vậy.

Ta nhìn xuống con gián, mỉm cười với hấn. “Mặc sư bá, người bò cao như vậy để làm gì a?”

Mặc Duy rút tay lại, rút ra cây quạt cầm trên eo, xòe quạt ra phe phẩy một cách phong lưu vô hạn, neho lại cặp mắt đào hoa. “Bò trên đầu tường đợi hồng hạnh a...”

Thì ra bộ dạng thảm hại lúc nãy của ta hoàn toàn bị hấn nhìn xem hết!

Ta ráng nhìn xuống cảm giác kích động muốn đánh cho hấn một trận, không ngừng tự nhủ thảm – hiện giờ mình chỉ là một con gà nướng, không còn là Hải Đông thanh nữa, đánh không lại hấn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 31 – Đùng động thủ by khanhoan “Mặc sư bá, người không mở cửa cho ta vào à?”

“Ồ, người đợi một chút.” Đường như đến lúc này Mặc Duy mới nghĩ đến chuyện này, thu hồi cây quạt cầm trên eo, hai bàn tay vịn vào đầu tường leo xuống, có lẽ là bên dưới có sẵn thang, ta thẳm rủa hấn ngã một cái cho đáng đời!

Ta và Mặc Duy chính là bất tự không hợp nhau, từ tế mà nói thì hấn rất giống một ai đó, mười ngày nửa tháng không bị ta đập là toàn thân không được tự nhiên, có lẽ nếu ta mở tiệm tắm quất, hai người bọn họ nhất định sẽ là khách quen.

Mặc Duy chậm rì rì bò từ trên tường bỏ xuống, thế nào cũng sẽ phui phui lại y phục, sửa sang lại quần áo cho tề chỉnh, khẳng định bản thân mình là hình người dạng cầu rồi mới dám gặp người.

Ta chờ đến nỗi mắt bình tình, thò tay vỗ vỗ vào cánh cửa. “... Mặc sư bá.” Nguy hiểm thật, suýt chút nữa lỡ mồm lỡ miệng gọi hấn là cầu tặc. “Người mau chút đi a!”

Khó khăn lắm hấn mới mở được cửa, quả nhiên là một dáng điệu cầm thú áo mũ chỉnh tề.

Chắc chắn, thẳng nhai này, hơn nửa năm không gặp, trở mặt càng ngày càng bóng mượt, nhìn như vậy ai mà ngờ được hấn là một tên đoạn tụ. Áo dài xanh nhạt, mũ gắn bạch ngọc; quạt xếp khê lay động, mái tóc tung bay; một đôi mắt ẩn tình đưa tình, chưa nói đã cười; tay áo phát phơ, tao nhã mà không phóng đãng.

“Mặc sư bá vẫn phong độ như xưa, guom quý không bao giờ cùn a!” Ta cười hi hi khen tặng.

Mặc Duy hít híp mắt lại ra vẻ rất là hướng thụ, sau đó mới mở mắt nhìn ta. “Tiểu Ngọc nhi, người lại mượt mà ra thêm một vòng nữa rồi.”

Tất nhiên, gà nướng mà, ăn thì phải béo ra chút...

Ta kéo tay hấn bước vào trong cứ y như là nhà của mình vậy – không đúng, nhà này vốn thật là nhà của ta mà!

“Tiểu Ngọc nhi, không cần vội và như thế!” Mặc Duy lắc đầu thờ dãi “Sao tự nhiên hôm nay lại đột nhiên nhớ đến sư bá vậy?”

Xì, ta khách khí một chút hẳn còn tưởng thiệt!

“Tiểu Ngọc nhi ta giờ giờ phút phút đều nhớ mong sư bá lắm lắm a, một ngày không gặp như cách ba thu, nghe nói sư bá tới Lạc thành, hận không thể chấp cánh bay tới gặp!” Ta tìm một chỗ ngồi xuống, chân bắt chéo hếch lên, bụng cóc trà ực một hớp, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn hẳn, chân thành nói.

Khỏe miệng Mặc Duy gật gật. “Tiểu Ngọc nhi không có chuyện gì quan trọng sẽ không đến, tâm ý của người sư bá ta hiểu được.” Nói rồi nhường mắt, lộ ra nụ cười bốn cọt.

Ta khẽ đỏ mặt hỏi, ha ha cười gương, ý hẳn muốn nhắc tới chuyện ta đã thiết lập cơ quan liên hoàn bảy hấn, nhưng ta không thể tự mình nhảy vào hồ được, thế là làm ra vẻ không biết, không hiểu gì, nói: “Tiểu Ngọc nhi và sư bá tâm ý tương thông, như trăng sáng trên biển gì gì đó, chân trời cách biệt, gặp nhau không bằng tưởng nhớ về nhau, có gặp cũng vậy thôi!”

Khỏe mắt khỏe môi Mặc Duy co rút lại. “Người được Đông Ly dạy dỗ càng ngày càng tốt át a.”

Ta cười ha ha khiêm tốn nói. “Làm gì có, làm gì có, khéo tay dễ ướt, chân dầy khó ướt a!”

Mặc Duy cũng ngồi xuống đối diện với ta, cười tít mắt trả lời: “Đối với người thì có gì mà khó chứ.”, lại nói tiếp “Người cũng đừng giả mù sa mưa với sư bá nữa, lần đầu tiên người bị nguyệt sự cũng là ta đã đi mua băng nguyệt sự giúp người, một chút xúi ý đồ này của người sao có thể giấu được người anh minh cơ trí như sư bá ta?”

Mặc Duy a Mặc Duy, người muốn chết tươi hay là muốn sống khô đây!

Ta cũng thu hồi khuôn mặt tươi tắn, thờ dãi: “Quả nhiên, người hiểu rõ người nhất là kẻ địch của người...”

“Ta là kẻ địch của người?” Đuôi lông mày Mặc Duy nhướng cao lên chót vót.

“Không phải, không phải, không phải.” Ta nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, người ta khách khí với người, người cũng đừng lấy đó làm may mắn. Tên cầu tặc Mặc Duy này lòng dạ hẹp hòi, không dễ đắc tội được. Ta dúi ghế dựa đến bên cạnh hẳn, ôm vai hẳn, cười hí hí nói: “Coi ngài nói kia, lời này sao có thể nói thế a! Lần đầu tiên ta bị nguyệt sự, cũng là người đã mua băng nguyệt sự cho ta, làm sao người có thể là kẻ địch của ta được, mà là ta coi người như khuê mật của mình!”

“Khuê... mật...” Bàn tay nắm cán quạt của Mặc Duy cứng đờ, gần xanh nơi huyết Thái Dương nhảy lên vài cái, nhẹ nhàng thờ dãi nhận mệnh. “Khuê mật thì khuê mật...” Hẳn cam chịu nói “Tiểu Ngọc nhi, mới có hơn nửa năm mà người càng ngày càng khua môi múa mép a.”

Bất cứ thứ gì có thể ngược chết người, ta đều làm... .

Đối với sự đánh giá này của hẳn, ta không lấy thế làm hổ thẹn, ngược lại còn thấy hãnh diện, che miệng cười hềnh hếch, nói: “Mặc sư bá thật cao kiến!”

Mặc Duy một mặt đỡ trán, khỏe mắt quét lên mặt ta, lắc đầu liên tục, nói: “Trò giỏi hơn thầy, ta thật không bằng...”

Ta an ủi vỗ vỗ vai hẳn “Không dám, không dám, ta thật lòng xem ngài là khuê mật mà.” Nói rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh hẳn “Như thế này, hiện tại ta đang gặp một vấn đề vô cùng khó khăn, nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có người có thể tâm sự với ta thôi.”

Hẳn lấy làm ngạc nhiên, theo thói quen xòe cây quạt ra, híp mắt soi ta từ đầu đến chân, khỏe miệng khẽ nhếch lên, trầm tư hỏi. “Tiểu nha đầu người lại có âm mưu xấu xa gì nữa đây?”

Aizz, đầu năm nay lòng người toàn nghĩ đến chuyện tối tâm u ám không...

“Có lòng tin với ta một chút đi, có được không?” Ta liếc hẳn một cái “Thật ra ta chỉ muốn hỏi một vấn đề rất nhỏ mà thôi, không phải người có tiếng là Bách Hiểu Sanh ở đó đồ hay sao? Không phải người tự cho là hiểu biết ta từ gốc đến ngọn hay sao? Trước khi ta hỏi người vấn đề quan trọng, ta sẽ thử người một vấn đề nhỏ này trước đã!”

Mặc Duy cười cười tự tin, xếp quạt đánh vào lòng bàn tay. “Người hỏi đi!”

Ta cười hừ hừ nói: “Tốt... Vậy ta hỏi người, trong năm vị công tử nhà ta, người nào vẫn còn giữ mối quan hệ thanh thanh bạch bạch cùng ta?”

Lời còn chưa dứt, Mặc Duy mặt không đổi sắc, nhưng cây quạt gỗ chậm lại.

“Tiểu Ngọc nhi a...” Mặc Duy kéo dài âm cuối, đuôi mắt hơi xếch lên, ánh mắt chứa đầy hoài nghi, chế giễu, đắc ý... Lão nam nhân này, tuổi cả đồng rồi mà còn bày đặt ra vẻ phong tình vạn chủng. “Một chút kỹ xảo nhỏ nhoi này của người chỉ lừa gạt được người tầm thường thôi, dám khoe khoang trước mặt sư bá ta, người còn non lắm!”

Cốc, cốc, cốc!

Song song với ba chữ cuối cùng, Mặc Duy xếp quạt lại gõ liên tục ba cái lên trán ta. Ta nổi giận, nâng tay che trán. “Sao người đánh ta! Quân tử động khẩu bất động thủ!”

Mặc Duy khẽ sát lại, cười tít mắt nói: “Cái này không phải giống như người đã nói sao? Thương yêu, thương yêu chính là người thương (đau) ta yêu. Ta là đang thương yêu văn bối người a! Thử vấn đề nhỏ gì chứ, đây mới chính là vấn đề quan trọng mà người muốn hỏi! Già tức thật, thật tức già, chiến tranh không ngại đối lừa, trình độ người còn kém lắm!”

Chặc chặc, quả nhiên là gừng càng già càng cay!

“Được rồi, cứ coi như là đã bị người nhìn thấu, vậy ta cũng không giấu người nữa.” Ý thức được vị “sư bá” trước mắt này chính là “đại tài” trong miệng sư phó, cho dù thật giả ra sao, ta ngoại trừ ngoài miệng hơn được hẳn ít lời, nắm tay hơn được hẳn một chút bạo lực, chứ còn chân chính đầu trí, ta chưa từng thắng qua hẳn, vẫn là không nên giờ thử đoạn trước mặt hẳn.

“Ta hỏi người chuyện này...” sờ sờ cằm, đắn đo một lát, ta hỏi “Có phải là ta... thiếu Yến Ly cái gì đó hay không?”

Mặc Duy nháu mày “Người muốn hỏi có phải quan hệ giữa người và Yến Ly còn thanh bạch hay không? Chuyện này, bộ bản thân người cũng không biết sao?”

Ta buông tay xuống. “Nếu ta biết thì ta cần gì phải hỏi người. Thôi được, thay vì hỏi ta có bị Yến Ly ngu qua hay chưa, chỉ bằng hỏi Yến Ly có bị ta ngu qua hay chưa. Ta biết, với tính tình của hẳn, cho dù có trúng gấp đôi liều lượng Xuân Phong Nhất Độ cũng chỉ kềm nén cho tới chết, nhất định sẽ không dám xằng bậy đối với ta, cũng không phải là hẳn cao thượng ngạo mạn, thà chết chứ không chịu khuất phục gì, mà đơn giản chỉ là vì hẳn chường mặt ta. Còn ta thì khác, vì mạng sống, rất có khả năng... Ở, người cũng biết rồi đó. Cho nên ta nghĩ, có phải là dưới một tình huống khó nói nào đó, ta phát sinh quan hệ với Yến Ly, sau khi xong chuyện thì quên đi sạch sẽ khô ráo, con người hẳn, ít nhiều gì người cũng biết, sĩ diện muốn chết, thuộc loại vô cùng khó chịu, còn khó chịu hơn cả Đường Tư. Đường Tư chỉ khó chịu ngoài mặt thôi, chứ còn hẳn là khó chịu từ trong ra ngoài, nhưng có chết cũng không chịu thừa nhận là mình khó chịu. Nếu thật sự phát sinh chuyện như vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận trước, càng sẽ không để người khác nói với ta, chỉ biết dúi ta tự mình nhớ lại, mà ta nhớ không ra thì cả đời này hẳn sẽ khó chịu cho đến chết a!”

Vì thế hẳn thích trút cảm phẫn trên người ta như vậy, rất có khả năng là vì nguyên nhân này.

Nói nhiều như thế làm ta lại khát, vừa ngâm trà vừa đợi Mặc Duy trả lời.

“Chuyện này...” Mặc Duy thu lại vẻ mặt đầy hứng thú, cặp mắt đảo quanh thân ta như kẻ trộm, ta xoay đầu nhìn hẳn, nói “Người phải nói thật a!”

“À à...” Mặc Duy cười mà không đáp. “Trước tiên người nói cho ta biết đã, người có cảm giác gì đối với Yến Ly?”

Cảm giác gì?

Chuyện đó... Nói thật, trong mấy người bọn họ, ta và Yến Ly có thể gọi là “ngược huyền tình thâm”, ngay từ đầu người bị ngược là hẳn, sau người bị ngược là ta. Cái gọi là quả báo nhân tiền chính là như thế, những gì ta đã từng làm trên người hẳn, giờ mỗi một thứ hẳn đều trả lại cho ta. Thậm chí ta chăm lên người hẳn mấy cái, hẳn cũng thù dai từng cái từng cái chăm trả lại, vị trí cũng không xê dịch chút nào... Ta quăng hẳn vào hồ khiến hẳn lạnh cóng, hẳn cũng quăng ta vào nồi thuốc sôi ừng ực, ta rắc hẳn Xuân Phong Nhất Độ, tuy hẳn không có rắc rối, nhưng thời gian hẳn chữa bệnh cho ta, quả thật không ít lần hẳn thừa dịp người khác không có mặt mà tha hồ khiêu khích ta. Là một đại phu, hẳn có thể lòng không mang ta niềm gì mà xoa xoa bóp bóp trên người ta, nhưng ta tốt xấu gì cũng là một người còn sống, có cảm giác, có phản ứng a, thế mà hẳn lại điểm huyết đạo của ta, khiến ta đục hóa thiêu đốt nhưng lại không làm được gì, hẳn thì lạnh lùng ngồi một bên, nói: “Giới sắc.”

Những chuyện như thế, y chang như những gì ta đã làm đối với hẳn lúc đầu ở Bạch Hồng sơn trang, hầu như không hề sai một chút nào...

Ta lại không phải là một người thụ ngược cuồng như Mặc Duy, nếu hẳn đối với ta như thế, ta làm sao có thể thích hẳn. Nếu hẳn chỉ ngược ta, cùng lắm là ta nghĩ đến ơn cứu mạng của hẳn, độ lượng vung tay lên nói: thôi, không so đo nữa.

Nhưng mà hẳn a, có chút hành vi lên lút mờ ám sao có thể thoát khỏi cặp mắt thần của lão gia ta được.

Lúc ta bệnh nặng chưa khỏi, cả đêm đều là hẳn canh bên người ta, ăn không ngon ngủ không yên mà túc trực bên giường, hầu như ta vừa động dậy gì là hẳn lập tức tỉnh lại, phản ứng đầu tiên khi hẳn tỉnh dậy là bắt lấy cổ tay ta thăm mạch, miệng thì thăm trong vô thức: “Thế nào rồi, còn đau không?”

Ta thấy mắt hẳn lim dim buồn ngủ, rõ ràng còn đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, thế là nhẹ nhàng trả lời: “Ta không đau nữa, chẳng ngủ đi...”

Hẳn có lẽ cũng không nghe được ta nói gì, hồi lâu sau, chắc là mạch đập của ta ổn định lại, hẳn mới thở nhẹ ra, buông tay ta ra, tiếp tục nằm xuống bên mép giường mà ngủ. Ta nhìn gương mặt tiêu tụy của hẳn dưới ánh nến mà trong lòng chua xót vô cùng, sự đau đớn này ảnh hưởng đến vết thương cũ, loét loét đại lên thành vồ cùng vô hạn, cho nên lúc ấy ta tự nhủ, sau này cho dù hẳn có đối xử với ta như thế nào, ta cũng sẽ không so đo với hẳn.

Sau khi tỉnh lại, tháng thứ hai ta dần dần có thể xuống giường đi lại vài bước, hẳn cũng theo sát một tác không rời, bắt quả chỉ đối mặt từ xa, chăm chọc, khiêu khích, kích thích ta, Liên nhi nửa đỡ ta, ta dứt khoát bỏ nàng ra, chao ôi lên một tiếng ngã xuống người Liên nhi. Mắt hẳn lập tức biến sắc, vội chạy tới, thông thạo dùng châm đục khoét trên người ta. Nhìn về mặt lo lắng của hẳn, đột nhiên ta cảm thấy mình làm như thế thật không phải...

Mà hẳn quả nhiên nổi giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Liên nhi nói: “Lão gia a, chuyện này sao có thể đùa được? Yển công tử thật rất lo lắng cho ngài!”

Ta cũng hối hận, tối đó, hẳn lạnh mặt quăng ta vào nồi thuốc, không thêm tranh cãi với ta như thường ngày. Ta mặt dày ra sức nói nhảm, cười làm lành với hẳn, hẳn chỉ hừ mũi đáp lại ta...

Sau hẳn giúp ta lau khô thân thể, ôm ta đến trên giường, ta rốt cuộc nhịn không nổi, tóm chặt cổ hẳn, tức giận trừng mắt nói: “Ta đã ăn nói khép nép đến mức này rồi, chàng còn không vui chỗ nào chứ!”

“Nàng muốn ăn nói khép nép là chuyện của nàng, ta vui hay không là chuyện của ta, chuyện của nàng mắc mớ gì tới ta, chuyện của ta lại mắc mớ gì tới nàng!” Rốt cuộc hẳn mới lên tiếng, bàn tay ôm ta bỗng dưng chặt hơn một chút.

“Không đáng gì tới chàng thì chàng cần gì tận tâm tận lực chăm sóc ta như vậy! Đừng tưởng rằng ta không biết chàng làm cái gì! Ta biết máu chàng quý giá, có cần phải cho ta uống nhiều như vậy hay không! Chàng con người hẹp hòi này, ta chỉ lừa chàng một chút chàng liền lập tức trở mặt, ta uống nhiều máu của chàng như vậy, chàng muốn truy đuổi ta đến tận kiếp sau phải không?”

Sắc mặt hẳn trở nên trắng bệch, trong phút chốc lại đỏ lên, điệu bộ vừa phần nộ vừa lúng túng như bị vạch trần bí mật. “Đó cũng là chuyện của ta mà thôi!”

“Được!” Ta khó thờ cười “Chàng thả ta xuống đi, giờ ta không cần chàng chăm sóc nữa!” Nói xong lập tức giãy dụa lên trong lòng hẳn, dùng lực đẩy hẳn, hẳn lung lay một chút, đứng không vững, eo đụng mạnh vào góc bàn, có lẽ là đau lắm nên mặt hẳn biến sắc, tay lỏng ra, ta suýt chút nữa ngã xuống dưới giường, hẳn cả kinh, vội vàng nhào lại, đỡ ngang eo ta, ta lăn vào giữa giường, còn bụng của hẳn lại vào vào mép giường mà lăn lên giường, hẳn chẳng quan tâm đến vết thương của chính mình, đuổi tay ra ôm ta vào lòng, vội hỏi: “Nàng bị va phải, có đau không?”

Ta nhìn thẳng vào mắt hẳn không hề chớp mắt, trán bị đụng vào tường nhưng không nặng, ỉt ra so với hẳn, vết thương này có là gì. Ta thấy hẳn đau đến nỗi đôi môi trắng bệch, đuổi tay sờ sờ lên khoe mồi của hẳn, sững sờ hỏi: “Chàng có đau không?”

Quên mất là ai đã chủ động hôn trước, chỉ nhớ là trong suốt quá trình hơi có chút khó thở, kết quả là tìm đập dồn dập, không biết vị thuốc Đông y đẩy miệng ta có làm đau hẳn hay không, nhưng có lẽ hẳn cũng đã quen mùi vị hơi hơi cay đắng này rồi, còn ta lại nằm được vị bạc hà lành lạnh trong môi và răng hẳn... Ta ra vẻ bình tĩnh ôm cổ hẳn, mặt chôn trước ngực hẳn, thật ra trong lòng thâm diễn cuồng rống to: chết rồi, chết rồi, lại trêu chọc thêm một người...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 32 – Trêu chọc thì trêu chọc... by khanhoan Biết làm thế nào? Còn ai có thể oan gia hơn so với hẳn, ta áp ứng nói: “Chắc là kiếp trước ta thiếu nợ chàng...”

Hẳn cười nhạo một tiếng nói: “Nàng nói ngược rồi!” Cánh tay ôm ngang eo ta chặt hơn, giọng hẳn chợt lạnh xuống tám độ. “Sau này không được lừa ta như thế nữa!”

Ta lập tức thể thốt cam đoan, sau này tuyệt đối không lừa ai nữa! Sự thật chứng minh, lời thề của ta trước giờ chưa từng có hiệu lực qua...

Nhưng ta cũng hiểu, có những chuyện có thể lừa, có những chuyện không thể lừa. Cũng giống như chuyện đồng thoi, người không nên kể cho hài tử nghe, bởi vì bọn chúng sẽ tưởng thật, mà một khi bọn chúng xem là thật, vậy có khác nào là lừa gạt bọn chúng. Thế cho nên, chuyện đồng thoi là loại chuyện đề cho người lớn chúng ta xem, bởi vì chúng ta đều hiểu rõ, đâu là thật, đâu là giả, biết trong lòng nhưng không nói ra, ngậm ngậm phổi hợp ăn ý, vui vẻ một lát đã đủ rồi. *(Tạm dịch: đồng thoi = cổ tích)*

Sau này, ta sẽ không lợi dụng tình cảm của bọn hẳn mà già bộ bệnh nữa. Chỉ có khi nào biết rõ bọn hẳn không bị mắc lừa, ta mới lừa bọn hẳn. Nghe ra có chút kỳ quái, nhưng quan hệ tế nhị tình xảo như vậy, không phải người trong cuộc có lẽ sẽ khó mà hiểu được.

Mặc Duy hỏi ta có cảm giác gì đối với Yên Ly, đại khái có lẽ cũng giống như cảm giác của Yên Ly đối với ta, vừa yêu vừa hận, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể bắt nạt lẫn nhau a...

Không lâu sau đêm hôm đó, Yên Ly mới chính thức trở thành lão Ngũ của nhà ta. Lúc đó, tin này cũng không dẫn tới sóng to gió lớn gì trong nhà, bốn vị công tử bình tĩnh chấp nhận, thậm chí Đường Tam cũng không hề tỏ vẻ mất hứng một chút nào, ta cho rằng đó là bởi vì cái mạng nhỏ của ta nằm trong tay Yên Ly, bọn hẳn ném chuột sợ vỡ bình, không dám tỏ ra một chút bất mãn nào. Hiện tại nghĩ lại, có lẽ là ta suy nghĩ quá đơn giản. Với những gì ta đã làm đối với Yên Ly, hẳn chịu đồng ý làm tiểu Ngũ mới là chuyện kỳ quái nhất. Cứ phân tích như vậy, suy đoán lúc trước của ta càng hợp lý hơn.

Nhất định là ta và Yên Ly đã sớm giao nẫu thành cơm!

Tay phải ta đập một cái chất lên tay trái, kích động thốt lên: “Nhất định là như vậy!”

Mặc Duy ngừng gõ quạt, gương mặt lên nhìn ta. “Người có kết luận rồi hả?”

“Ừ!” Ta ra sức gật đầu. “Nhất định là chẳng lâu sau, ta bị người ta hạ xuân được liễu mạnh, thú tính nổi dậy, Yên Ly có lòng tốt muốn cứu ta ra khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng đã vô ý bị ta nài ra lên, thất thân với ta khiến hẳn cảm thấy rất là đau khổ, thế là vội vàng từ biệt, sau khi ta tỉnh lại thì kỷ ức hoàn toàn biến mất, hẳn càng cảm thấy khó xử, tính khó chịu phát tác, dứt khoát đem chuyện này giấu đi, nhưng những người khác đều biết, chỉ có ta chẳng hay biết gì. Tuy nhiên người hữu tình sẽ thành quyến thuộc, một hồi ngược luyến tình thâm này rốt cuộc vẫn có kết cuộc đại đoàn viên!”

Mặc Duy bình tĩnh lau đi nước trà bị hẳn kích động phun ra, mặt không chút thay đổi: “Sức tưởng tượng của người rất phong phú.”

Ta có chút ngại ngần gãi gãi đầu: “Chuyện xưa thường kể như vậy.”

“Người quá tự ti a.” Mặc Duy nghiêm túc nói “Chuyện xưa cầu huyết như vậy không thích hợp với người, thật đó!”

“Vậy là sao?”

Mặc Duy thở dài nói: “Thật ra chuyện riêng tư như vậy ta cũng không rõ lắm, nhưng cho dù có dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, ta cũng có thể khẳng định, tuyệt đối không giống như ý nghĩ trong đầu người.”

“Vậy rốt cuộc là như thế nào a?! Rốt cuộc ta và Yên Ly có làm qua chuyện đó hay không?!”

“Ta nói.” Mặc Duy lại than thở “Người rồi rắm vấn đề này dễ làm cái gì? Có hay không cũng vậy thôi, nếu quá khứ không có, giờ hiện tại người bỏ sung không được sao?”

Đúng nha... Hần nói ta có thể sinh hoạt vợ chồng, chẳng lẽ là hần ra ám hiệu cho ta...

Yến tiểu Ngũ nhà ta a, tính khó chịu, đa mặt lại mỏng, khẩu thị tâm phi. Một là hần không chịu thừa nhận là hần quan tâm ta, hai là hần không chịu thừa nhận hần thích ta, kiểu như ai thừa nhận trước đó là người thua cuộc vậy. Được thôi, cái đầu này cứ để lão gia ta cúi xuống trước đi. Cái gì mà yêu trước là thua, thua thì thua, nếu như hai người yêu thích lẫn nhau nhất định phải có một thắng một thua, ngoại trừ Yến tiểu Ngũ khó chịu của ta, còn có người nào thật lòng thích đối phương mà nhân tâm thấy đối phương thua? Hần là sẽ giành thua trước mà thôi. Nếu cứ so đo thắng thua như vậy, cuối cùng trong trò chơi tình yêu này cũng sẽ không có người thắng.

Trên đời này chỉ có nữ nhân mặt dày, lòng dạ đen tối tới cực điểm như ta mới có thể lấy lui làm tiến, lấy thua làm thắng mà thôi!

Quyết định nghĩ như thế, ta thờ dài một hơi thật nhẹ nhõm, trước mắt liền sáng tỏ thông suốt, độ hào cảm đối với Mặc Duy tăng lên mấy trăm phần, thế là hứng thú bất quá cũng tăng theo. Tay ta chống má, nửa người trên xoay về hướng hần, lòng mày nhàu nhàu lại, cười tí mắt nói: “Đã xong vấn đề của ta rồi, giờ đến phiên người.”

Ta nghiêm túc hỏi: “Quan hệ giữa người và Phương tiểu hầu gia là gì, còn không mau thành thật khai báo?!”

Chọn ngày không bằng trùng ngày, tới luôn đi! ...

Mặc Duy là một tên đoạn tụ, cả đế đô ai nấy đều biết.

Tuy Mặc Duy thường xuyên ra vào Chi Lan các – tiểu quan quán lớn nhất tại đế đô, là người tuyệt diệu trong miệng các tiểu quan, vô cùng được hoan nghênh, nhưng ở trong triều, dưới mắt đa số nhân sĩ chính đạo, hần chính là một người không được nghênh đón, người hần thích đều không thích hần, ví dụ như Ngự sử đại phu Hàn Hàm.

Nghe ta hỏi như vậy, hần khẽ giật mình, lập tức hỏi: “Ta và Phương tiểu hầu gia? Quan hệ gì?”

“Đừng vậy!” Ta liền tục gật đầu “Tại sao hần bám riết lấy người mà không nhả? Tại sao người lúc nào cũng thích châm chọc hần, chẳng lẽ các người phải lòng nhau, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ?”

Mặc Duy lắng thờ dài. “Ta và Phương tiểu hầu gia không có quan hệ gì với nhau...”

Lời này sao nghe quen tai quá vậy.

Ồ, sự phò cũng đã từng nói như thế.

Ta vuốt cằm trầm tư trong khoảnh khắc, lại hỏi: “Hôm kia tại tửu lâu, ta gặp được một người tự xưng là thần tiên sống Lưu Triệt, à không, phải nói là tự xưng Lưu Triệt thần thông quảng đại.” Ta ngừng một lát, gương mặt quan sát Mặc Duy, tên gia hỏa này sắc mặt vẫn không hề thay đổi, cứ vững vàng như núi Thái sơn vậy. “Lưu Triệt này hình dáng dung mạo có mấy phần giống với Phương tiểu hầu gia.”

“Vậy a?” Mặc Duy nhàu mày, dường như có chút hứng thú, hỏi: “Hình dáng ra sao?”

“Xấp xỉ hai mươi tuổi, thân hình cao lớn, có chút mảnh khảnh, trông có vẻ tao nhã hiền lành hơn, không giống Phương tiểu hầu gia, vừa nhìn là biết ngay hạng công tử quần lụa.”

“Thật sao...” Mặc Duy chậm rãi nói “Có lẽ là người giống người thôi...”

“Tất nhiên ta biết trên thế gian này tất có chuyện trùng hợp, vết hết khắp trời Nam đất Bắc thế nào cũng có thể tìm được hai người có chín phần giống nhau.” Ta yếu ớt thờ dài “Chỉ là, hôm đó ta ngẫu nhiên gặp phải Phương tiểu hầu gia, hần đưa cho ta một phong thư, bảo ta đưa cho một người họ Lưu, là họ Lưu đó, ta nghĩ, không thể nào có quá nhiều chuyện trùng hợp như thế.”

“Lưu là quốc tính, người họ Lưu rất nhiều, sao không thể trùng hợp được?”

“Người cũng nói như thế, Lưu là quốc tính a, mẫu thân của Phương tiểu hầu gia họ Lưu, tiểu hoàng thượng cũng họ Lưu.” ta đếm trên đầu ngón tay “Ta nghĩ, tên Lưu Triệt này, trông tướng mạo phảng phất có quý khí, có thể thế nào cũng là người hoàng gia hay không...”

“Nếu phải thì sao? Còn không phải thì sao?” Mặc Duy vẫn bất động thanh sắc như cũ, ôm tách trà ung dung hỏi.

“Nếu phải, ta nghĩ vẫn là nên chuyển nhà đi thôi, Đào Nhị cũng nói rồi, Mãn Việt quốc đang rục rịch ngóc đầu dậy, trùng hợp Phương tiểu hầu gia cũng đến nơi này, còn người nữa.” Ta gương mặt nhìn hần “Ta nghĩ kỹ rồi, người đừng có nói với ta là người tới nơi này chỉ là vì đầu đã thuần túy với Hàn Hàm, theo ta được biết, người là một kẻ lưu manh bại hoại, Hàn Hàm người ta tuy mặt lạnh, nhưng dù gì vẫn là người có tâm lòng Bồ Tát, hoặc trực tiếp độ người đi Tây Thiên, hoặc khoan dung độ lượng không thêm so đo với người, hà tất gì phải dùng thủ đoạn quanh co như vậy để biếm người đến tận đây. Cho dù có chen ép, cũng sẽ gắng chức người đến vùng Tây Nam khô cằn đầy sâu bọ côn trùng, mà không phải tới Lạc thành này để hưởng phúc. Cho nên người tới nơi này tất có mưu đồ!”

Mặc Duy cười dài nhìn ta, đợi ta nói xong, hần vuốt tay sờ soạng trên má ta một hồi, không nặng không nhẹ bấm một cái. “Tiểu Ngọc nhi, lưu manh bại hoại bốn chữ này bật từ trong miệng người ra, không thấy chột dạ hay sao?”

Ta thầm than thở trong lòng, trước đây sự phò bận bịu, không chú ý quản lý dạy dỗ ta, để ta cả ngày trờ trợn với Mặc Duy, thế cho nên nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan của ta đều bị phẩm chất bất lương ảnh hưởng chết người, lưu manh từ nhỏ tới lớn. Thật ra, ta nghĩ ta rất giống Mặc Duy, đây cũng là một trong những nguyên nhân ta không tự hyễn.

“Người đừng dối bề tôi. Ta đang nghiêm túc đấy!” Ta đẩy tay hần ra, không hề lòng dích ghế ngồi ra xa. Từ khi trên mặt nhiều thịt, ai ai cũng đều thích nhéo ta.

“Ừ, người đoán đúng mười phần.” Mặc Duy gật nhẹ đầu “Ta cũng không thể nói quá nhiều với người được, chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ tuyệt mật, tiết lộ sẽ có hậu quả gì, chắc người cũng biết rồi đó.”

“Ta không có hứng thú đối với chuyện của triều đình.” Ta khoát tay áo, khinh thường nói “Mấy chuyện tranh giành cầu xé lẫn nhau, đánh đánh giết giết này rất vớ vẩn. Tìm lợi tránh hại vốn là bản tính của con người, nếu người đã nói rõ với ta là nơi đây cổ hủ, tất nhiên ta sẽ chạy được càng xa bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.”

“Thật là cái đồ vô lương tâm.” Mặc Duy hừ mũi một tiếng, trong mắt lại đong đầy ý cười “Cứ như thế mà bỏ rơi một mình sư bá người ở lại sao?”

Ta cười hi hi “Sư bá, nửa đời về trước người đã lẻ loi một mình, nửa đời về sau, chắc người cũng sẽ quen thôi.”

Mặc Duy thiếu điều làm ra vẻ Tây Thi ôm ngực, nhưng cuối cùng cũng chỉ đỡ góc bàn, thống khổ lúc lắc đầu. “Sư môn bất hạnh a...”

Thấy thời gian cũng đã lâu, ta chuẩn bị cáo từ, đứng lên sửa sang lại quần áo, ta lại hào tâm khuyên hần một câu. “Mặc Duy, tuổi người cũng không còn nhỏ nữa, tìm một người thích hợp, tắm rửa sạch rồi gả đi đi. Sự phò của ta, người nghĩ cũng đừng nghĩ tới nữa, Hàn Hàm cũng vậy, đời người nhiều khi không được xem trọng như ý của mình, chỉ có thể chấp nhận số mệnh mà thôi.” Ta vỗ vỗ vai hần, lời có chút thương tiếc hần đã lớn tuổi mà còn một thân một mình “Xài tay hoài không tới đối với thân thể đâu.”

Mặc Duy nhìn ta cười không ngừng, cười đến mức ôm bụng co rút, thờ gấp nói: “Quả nhiên lời này từ miệng người làm thì từ nói ra càng không có chừng có mực gì cả. Được rồi, được rồi, giờ này Đông Ly chắc cũng đã dậy rồi, có lẽ đang đi tìm người đó.”

Xem, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của sư phò mà hần cũng khắc ghi trong lòng như vậy. Hỏi sao ta không đề phòng hần cho được...

Thật ra có một câu ta trước giờ đều không chịu thừa nhận, tuy ta thật rất chán ghét Mặc Duy, nhưng không hiểu sao cũng rất thương thức hần, nếu muốn xác định quan hệ thật sự giữa hai ta, đại khái chính là anh em kết nghĩa, lam nhạn tri kỷ, tức là hồi nãy ta đã nói: khước mật.

Mặc Duy chắc hần cũng không muốn thừa nhận sự thật này, nhìn vẻ mặt nhăn nhó của hần kia, lúc tiễn ta ra khỏi cửa mà khóe miệng còn co giật.

“Sau này cửa sau của ta không khóa, hoan nghênh người muốn đến quấy rầy lúc nào cũng được.” Hần cười tí mắt nói.

Ta nắm lấy ống tay áo ra về lênh đênh cao quý. “Lão gia ta rất bận.”

Hần cười cười, lại nhéo mũi ta một cái “Tiểu nha đầu!”

Ta giờ đã thành gia lập nghiệp, hần vẫn coi ta là tiểu nha đầu như ngày xưa, thật là đã thương lòng tự tôn của người ta mà.

Trên đường về ta lại nghĩ, từ sau khi ta nhậm chức lão gia, Yến Ngũ vẫn âm thầm lặng lẽ kéo ta trở về từ Quý Môn quan. Làm sao mới có thể khiến cái đầu nhân tài của hần thuận theo lẽ tự nhiên đây?

Ta bước chân về phía Yến viên, mới vừa đến ngưỡng cửa đã bị một trận kinh phong phát ra từ Yến Ngũ làm ngã, ôi một tiếng, mông ta ngã về phía sau theo tư thế Lạc nhạn bình sa...

Ta đau đến mức nước mắt chảy ào ào, ngửa đầu nhìn hần. “Chẳng làm gì mà chạy nhanh dữ vậy?”

Yến Ngũ vội vàng đỡ ta dậy, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn mông ta, ánh mắt sốt ruột. “Đụng phải có đau không?”

Ta gạt mình, chẳng lẽ thuận lợi dữ vậy sao? Ta tựa lên cánh tay của hần, cọ cọ trong lòng hần, yếu đuối nói: “Đau...”

Không ngờ hần lại đẩy ta ra, nói: “Trong phòng ta có thuốc, nàng bảo Kiều Tứ thoa giúp nàng đi, ta có việc gấp phải ra ngoài mấy bữa nữa.” Nói xong buông tay, lại như một trận gió chạy mất tăm mất tích...

Ta dờ dẩn đứng ở ngưỡng cửa Yến viên một lúc lâu, một cơn gió thổi qua, bỗng dưng thấy hơi lạnh...

Cảm giác như bị bỏ rơi.

Tôi cũng đã xảy ra chuyện gì mà hần chạy gấp như vậy, còn phải ra ngoài mấy bữa?

Ta buồn rầu rời khỏi Yến viên, trở lại Kiều viên, trước cửa Kiều viên gặp sư phó. Sư phó đang tẩy nghiên mực, thấy ta liền hỏi: “Ngọc nhi đi đâu vậy?” Lại hỏi “Sao mặt mày u sầu thế kia?”

Ta ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, đến ôm eo sư phó, lẳng lặng cọ sát. “Đau mông...”

Mông đau dẫn tới tim đau a...

Sư phó bật cười, vòng tay ôm lấy ta. “Ngũ ư?”

Ta rầu rĩ gạt gạt đầu “Yến Ngũ nói, hần phải ra ngoài mấy bữa.”

“Ta biết, hần vừa mới sai người đến báo.”

Ta ngửa đầu nhìn sư phó. “Hần đi đâu vậy, để làm gì?”

Sư phó bước vào trong phòng, ta cũng vào theo.

“Không có nói rõ, hình như có liên quan đến sư môn.”

Sư môn của Yến Ngũ?

Ta chỉ biết hần luôn luôn đọc lại độc vãng, còn tưởng rằng hần tự học thành tài, thì ra là còn có sư môn a!

“Đào Nhị có biết không? Có phải người đi cùng hần không? Vấn đề có nghiêm trọng không? Ta thấy hần rất nôn nóng, một mình hần có giải quyết được không?”

Sư phó lờm lora một cái, mỉm cười nói: “Đào Nhị và Yến Ngũ thân như huynh đệ, nàng đã nghĩ đến, tất nhiên Đào Nhị cũng đã lo lắng đến. Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.”

“Ừ...” Kế hoạch của ta cứ thế mà bị bóp chết từ trong nôi rồi.

Đến buổi cơm chiều, nghe Liên nhi nói Đào Nhị cũng đi cùng với Yến Ly, ta nghĩ, chuyện này chỉ sợ không đơn giản đâu...

“Tam nhi, chàng có biết bí mật gì mà ta không biết hay không?” Ta ngừng đùa hỏi Đường Tam.

Hần trả lời: “Ta không biết nàng không biết bí mật nào.”

Ta ghen một chút, nói: “Chính là chuyện của Yến Ngũ a, sư môn của hần rất cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Đường Tam húp một hớp canh, thần nhiên nói: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Giang hồ có quy tắc của giang hồ, không nên nghe ngóng chuyện của sư môn người khác.”

Ta buồn bực nói: “Nói gì thì nói hần cũng là người của ta, xảy ra chuyện gì ta không thể nghe ngóng một chút hay sao?”

“Nàng lo cái gì?” Đường Tam nghi ngờ nhìn ta “Có Nhị ca ra tay rồi, còn cần nàng quan tâm sao?”

“Lời này sai rồi.” Ta nâng má thờ dài “Chính là vì chuyện này có thể bức được hần ra khỏi cửa, ta mới không yên tâm a.”

Cần Nguyên năm thứ hai, đúng vào thời buổi rối loạn...

Trên bàn ăn chỉ có ta và sư phó, Đường Tam, Kiều Tứ, ít người như thế ăn cũng không thấy ngon, quá vắng lặng, ngay cả gà nướng cũng không hợp khẩu vị như mọi ngày. Ta nghĩ gà nướng này hần là không còn sức để đấu tranh với vận mệnh nữa, khả năng duy nhất nó có thể làm là khiến bản thân mình trở nên khó ăn hơn, thế nhưng lão gia ta vẫn cảm thấy nó thơm ngào ngọt như trước, chặc chặc...

Hiện giờ không có Đào Nhị ở đây, người trong nhà ai nấy đều nghe sư phó. Cảm giác mất đi Đào Nhị giống như trong nhà mất đi người tâm phúc, bỗng dưng không có cảm giác an toàn. Sư phó bảo Đường Tam phụ trách công tác phòng vệ ngoài vườn, kiểm tra qua cơ quan trận pháp các loại rồi mới về phòng nghỉ ngơi. Ta được Kiều Tứ dẫn đi, bảo vệ bên người, trước khi đi, ta lại nhớ Liên nhi dọn đến Thâm viên bảo vệ sư phó, tất nhiên Liên nhi không thể đụng đến giường của sư phó như ta được, nàng ngủ ở gian ngoài.

Không biết vì sao ta mơ hồ có cảm giác như sắp có giông tố nổi dậy.

Ta sâu sắc cảm nhận được, Đào Nhị chính là mái hiên che gió che mưa, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nhưng nếu không có mái hiên, cái đầu này của người chưa chắc đã có thể giữ được.

Ngoài ra, Liên nhi sai nha hoàn đến hầu hạ, giúp ta tắm gội thay quần áo, theo sự phân phó trước của Yến Ngũ, giảm phân nửa liều lượng được ngâm để tắm, vì thể hiếm hoi lắm ta mới được một lần ngâm nước có rải cánh hoa, thuốc trước khi đi ngủ cũng được miễn, ta uống nửa chén sữa nóng, rồi cuộc mùi vị thuốc Đông y không còn tràn ngập miệng và toàn thân nữa. Ta thư thái đến mức thờ dài, tựa lưng vào ghế, híp mắt nhìn Kiều Tứ, hần đang dọn dẹp lại mấy bài tập lúc ban ngày, ta qua lượn mấy trang xem, càng xem càng kinh ngạc...

“Tứ nhi, đây đều là chàng viết ngày hôm nay sao?” Tay ta có chút run.

Hần hơi có chút ngại ngùng gạt gạt đầu.

Mấy tờ giấy trong tay ta, chữ viết trên mỗi tờ đều khác nhau, nhưng nếu phân tích kỹ, có thể rõ ràng nhìn thấy sự tiến bộ, từ trang thứ nhất xiêu xiêu vẹo vẹo, đến trang cuối cùng có thể nói là thiết họa ngân câu...

Cần củ bù thông minh, người chậm cần phải lo trước a...

Uổng ta tự xưng là thông minh một đời, chưa từng để ý đối với bất kỳ chuyện gì, hồ hồ đồ đồ mà học tập, tùy tùy tiện tiện mà quên mất, làm sao bị được với Tứ nhi nhà bọn ta, một ngày khác khổ bằng công sức tam thu.

Ta lẳng lặng trả lại hần xấp giấy, vỗ vỗ mu bàn tay của hần, ý vị thâm trường than thở. “Tứ nhi, chàng thật là tài tình!”

Đuôi lông mày hần khẽ nhướng lên, nghi ngờ nhìn ta.

Tinh thần ta có chút suy sụp xoay đầu lại cho hần nhìn cái ót, buồn bực không vui về nằm trên giường, đầu cũng không quay lại nói: “Tứ nhi, ngủ sớm chút đi.”

Hần thu xếp đồ đạc gọn gàng rồi tắt đèn, chỉ chừa lại một ngọn đèn lưu ly mờ nhạt, xốc chăn chui vào.

Chăn nền của ta đều được dúi vào phía bên trong giường, hần ngủ phía ngoài giường để bảo vệ ta, ta nằm nghiêng, hần nằm ngửa, nương theo ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn lưu ly thấy được một nửa bên gương mặt cương

ngợi của hắn, ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thông thả nói: “Hôm nay Yến Ngũ nói là ta được giải cấm, có thể sinh hoạt phụ thê.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Câu nói này thật ra ta đã muốn nói lúc đang ăn cơm chung cả nhà, sau đó thường thức phản ứng của ba nam nhân kia. Nhưng nghĩ lại, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng, nên ta vẫn quyết định giấu tiếp. Giờ không hiểu vì ma xui quỷ khiến như thế nào mà mặt bật thốt ra.

Ta chui tới chui lui trong chăn, cuối cùng chui vào trong chăn của hắn. Trong lúc bị không khí bên ngoài làm lạnh đi, ta rùng mình một cái, hắn cũng không đẩy ta ra, ngược lại còn phủ thêm chăn của mình lên người ta.

Ta ôm lấy vòng eo tinh trắng của hắn, ngira đầu cười hắc hắc. “Tứ nhi, nói cho ta biết, hiện tại chàng đang nghĩ gì?”

Hắn cứng đờ, lắc lắc đầu. “Không nghĩ gì cả.”

Ta u buồn thở dài. “Chàng lừa ta a...”

“Không có.” Hắn nói có vẻ rất chân thành.

Chắc chắn, càng khiến người ta thương tâm.

Ta tiếp tục bỏ lên, câu lấy cổ hắn xuống, dụ dỗ: “Hôm nay ta không có uống thuốc, là vị sữa bò nha. Hơn nữa cũng không có ngâm thuốc, là mùi hoa nha ...”

Thân thể hắn rõ ràng cứng đờ như lâm đại địch.

Trái tim của ta cũng đập dồn dập bình bịch, trong đêm khuya vắng lặng, tiếng tim đập và tiếng hít thở của hắn có thể nghe được rõ ràng.

Nhìn thấy điệu bộ báo đen hóa thân thành cừu nhỏ của hắn, ta không thể không nấn tâm trên chọc hắn. Như ta đã nói trước đây, không có nam nhân nào không cuồng nhiệt, chỉ khác nhau ở chỗ là công khai hay ngầm ngầm mà thôi. Tứ nhi nhà bọn ta xuất thân Âm môn, vì thế càng thâm trầm kín đáo hơn so với người bình thường. Cho nên giữa ta và hắn, thường thường mà nói, phải là ta chủ động trước, sau khi chọc thủng lớp giấy, quyền chủ động sẽ lập tức hoàn toàn bị cướp đoạt ...

Sợi xám muốn ăn cừu nhỏ, kết quả lại phát hiện đối phương là báo đen khoác lớp da dê, thế là bị phản công, bị ăn đến mức một mảnh vụn cũng không còn.

Trên người Tứ nhi mang theo mùi hương nhẹ nhàng sau khi tắm gội xong, nhẹ đến cực điểm, nói đúng hơn là khí tức nam nhân. Yến Ngũ a, thật sự không phải là ta không muốn chờ chàng, mà đây đều do vận mệnh an bài a. Sau đó xoay người úp lên thân Kiều Tứ, mắt đối mắt, mũi đối mũi...

Môi ta chạm nhẹ một chút lên bờ môi dưới đang mím chặt của hắn, thấp giọng thì thầm: “Chàng hồi hộp như vậy để làm gì?”

Tay hắn đặt trên eo ta, cũng không kháng kháng khước từ, chỉ là dường như còn đang chần chờ do dự.

“Sức khỏe của chàng...”

“Yến Ngũ nói không sao là không sao mà.” Ta cũng đâu có nói dối, theo tiêu chuẩn của Yến Ngũ, chỉ cần một chút xíu bệnh thôi hắn cũng sẽ không cho phép ta giải cấm. Ta cười hi hi nói: “Không tin chàng kiểm tra thử đi?” Nói rồi cúi người xuống hôn hắn.

Tay hắn siết chặt hơn một chút, lúc đầu còn mặc ta hôn, cổ kềm chế không đáp lại, chỉ là tay có chút run, hô hấp có chút dồn dập nặng nề, cuối cùng, cũng giống như lần đầu năm nào, không thể nhịn được nữa, đôi thủ làm công, hai tay day dọ chơi trên lưng ta, một bàn tay kéo xuống chiếc áo ngủ rộng rãi của ta, bàn tay còn lại thăm dò vào trong chiếc yếm, đôi môi cũng di chuyển từ môi ta xuống cổ, xương quai xanh...

Ta sẵn lòng mở to tí mi quá trình mất hồn này biết bao nhiêu, chỉ là từng giờ từng phút ta đều không quên một chuyện, thờ gấp nói: “Tứ nhi, kéo rèm lại...”

Màn lụa trắng rủ xuống, che lại cảnh xuân trên giường, chỉ thấy Uyên ương giao cổ, Hoa khai tịnh đế... (xem đến đây nếu có muốn lật bàn lật ghế gì, xin cứ tự nhiên...)

Ta ý loạn tình mê giương mắt nhìn hắn, lại còn có tâm tư nhàn hạ nghĩ nhất định là nhân lúc ta không biết hắn đã lên xem “Kim x Mai”, “Ngọc x Đoàn”... Học mà không chán, Tứ nhi a...

Bám vào lấy gáy hắn, ta ô lên một tiếng, cắn một ngụm lên bả vai hắn, khóa mắt tiết ra một giọt lệ, làm chuyện này quả nhiên quá kích thích trái tim, nhất là với người có tích tụ lâu ngày như ta...

Sau cơn kích thích, cả người ta đều mềm nhũn như cọng cải, ngay cả sức lực để nhúc nhích ngón tay cũng không còn. Nam nhân ăn no thỏa mãn kể bên thì không như vậy, hứng chí chưa tan vổ về lưng ta, tí mi tinh tế hôn lên mắt ta, ta nhắm mắt bất động giả làm xác chết, làm bám tó ý bất mãn...

Sức khỏe suy giảm thật lợi hại, cứ như hồi xưa, cho dù có đại chiến ba trăm hiệp cũng không thành vấn đề, dẻo dai nhất hạng, bền bỉ nhất hạng. Giờ quả nhiên là đã lão hóa rồi, một bộ xương già động đến là răng rắc, chưa đến mấy hiệp đã eo nhức đầu nhức, hoàn toàn không theo kịp tốc độ của hắn, không được a, phải rèn luyện thân thể nhiều hơn mới được ...

“Tứ nhi a...” Ta chậm rãi mở miệng “Đừng sờ vết sẹo đó nữa, có sờ nó cũng sẽ không biến mất đâu.”

Bọn hắn người nào người nấy cũng đều thích sờ vết sẹo nơi ngực ta, tâm vô tạp niệm mà sờ, điều này khiến ta rất thương tâm...

Tay Kiều Tứ ngừng lại một chút “Nàng rất để ý sao?” Giọng hắn hơi khàn, nghe hết sức tình cảm.

Ta cười nói: “Ta không để ý a, người để ý là các chàng. Nếu sờ về vết sẹo, ta làm sao bằng chàng.” Ta nhắm mắt sờ soạng trên người hắn, từ lồng ngực đến sau lưng, quen thuộc cứ như chính thân thể của mình vậy. “Một, hai, ba...”

Thật ra không cần đếm lại ta cũng biết, tổng cộng là mười hai vết sẹo, gồm có vết đao, vết roi, kiếm, dấu ấn...

Cho nên mới nói, Âm môn đúng là một tổ chức biến thái mà, những vết sẹo này, cũ thì hai mươi năm, mới cũng được hai năm, ra tay hạ độc thủ đối với một tiểu hài tử như thế, thật nên bị người đời hủy diệt đi cho rồi.

Cuối cùng ta xoa lên dấu ấn lồng chim sau lưng hắn.

Kiều Vũ, Kiêu Vũ...

Hồng bét, cứ thế này ta lại động tình nữa, cảnh tượng đếm sẹo như vậy tự nhiên kích thích đầu óc phản ứng, khiến ta nhớ lại một đêm củi khô lửa bốc năm xưa, thật ra cũng không kém gì chuyện vừa mới phát sinh lúc này, chẳng qua lúc đó ta chưa khai sáng hắn, hắn chưa xem qua “Kim x Mai”, “Ngọc x Đoàn”, phải tự mày mò một cách không được lưu loát, rồi cuộc ta vẫn phải dẫn đường hắn mới có thể hoàn thành trình tự cuối cùng.

Đây gọi là, sự phổ dẫn vào cửa, tu hành ra sao tùy theo ngộ tính của mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Lần đầu gặp mặt Kiều Từ nhà ta, tuy hấn vẫn đeo nửa chiếc mặt nạ, đôi môi mím chặt, không tùy tiện nói cười, lạnh lùng như băng giá, nhưng từ đôi mắt trong trẻo ấy ta đã nhìn ra bản chất của con người hấn, cũng tại ta, nhìn ra bản chất của hấn thì thôi đi, thật không nên trêu chọc đến hấn.

Chuyện cũ giữa ta và Kiều Từ, nói theo kiểu của tiểu thuyết thoại bản là nữ chính trong lúc chữa thương, thay thuốc cho nam chính đã nảy sinh tình trạng lau súng cướp cò ...

Hầu như tất cả những tổ chức biến thái đều dùng độc được đề không chế thuộc hạ, Âm môn cũng không ngoại lệ, thật ra ta nên sớm nghĩ đến, lúc Đường Tư giải độc cho Kiều Vũ thần sắc hấn vô cùng cổ quái, hai người mơ hồ như đạt thành một loại hiệp nghị nào đó rất ần ý, thậm chí Đường Tư còn nhường nhịn Kiều Vũ ở một mức độ nào đó... Cảm giác này cứ như là: hấn chưa từng sống khoái hoạt lấy một ngày, ta cần gì phải so đo với một người sắp chết.

Sau đó về lại đề đó, lúc trốn tránh truy binh ở trong cung gặp được Yến Ly, nếu không vì Yến Ly không thêm giúp hấn giấu diếm, chỉ sợ hấn sẽ giấu ta đến chết. Hấn chính là một người như thế, nếu nói sự phó giao dùng nư cưỡi che giấu cay đắng, thì hấn cũng quen dùng trầm lặng để đối mặt với giày vò.

Độc được của Âm môn giống như sự tồn tại của tổ chức này, biến thái đến cực điểm, không có giải được, chỉ có thể dùng một loại độc được khác để áp chế độc tính, mỗi tháng ba liều thuốc, nếu không độc tính phát tác, đau đến không còn muốn sống nữa, như ruột gan đứt từng đoạn, hàng vạn con kiến cắn phá trái tim, róc xương rút gân, từng có người cố gắng thoát khỏi tổ chức, miễn cưỡng chịu đựng cái loại đày đoạ này, rốt cuộc vẫn lựa chọn cách tự sát. Loại đau đớn này cho dù có ngắt đi cũng sẽ vì đau mà tỉnh lại, nói như Yến Ly, là loại đau đớn trực tiếp kích thích thần kinh, dù cho đã từng chịu đựng qua trong quá khứ, cũng sẽ rất có thể trở nên rối loạn thần kinh mà phát điên... .

Độc phát đến ngày thứ bảy, Yến Ly dùng dây thừng trói chặt hấn, tháo khớp hàm hấn để đề phòng hấn cắn đứt đầu lưỡi, lại dùng bốn mươi chín cây kim châm được ngâm trong thuốc tê mạnh nhất chắm vào đại huyết toàn thân hấn, miễn cưỡng kềm chế phản nào được tính. Ta bị đuổi ra ngoài, lý do là sợ ta chịu không nổi mà phát điên trước... .

Ta ngồi ngoài cửa nghe âm thanh trong phòng, trái tim như bị treo giữa không trung. Ta không thể tưởng tượng được sự đau đớn mà hấn phải chịu đến mức nào, ta chỉ bị rớt một cái răng cũng đã rên hừ hừ hai ba ngày, nếu bắt ta phải chịu đựng sự giày vò như thế, ta nhất định đã chết cho xong. Mà Kiều Vũ, như Yến Ly đã nói, hấn là người đã quen thói nhẫn nhịn chịu đựng, nói không chừng sẽ tạo ra kỳ tích.

Ta oán hận trừng mắt nhìn hấn, cảm thấy đại phu đều là những tên đồ tể máu lạnh, nói chuyện không có tình cảm gì cả.

Độc phát ngày thứ nhất, ta ôm đầu gối ngồi ngoài cửa kể lại tỉ mỉ chuyện thơ ấu của mình hòng muốn dĩ dôi sự chú ý của hấn, cũng không biết là cách này có hiệu quả gì hay không, Yến Ly nói, ngày thứ nhất là đau nhẹ nhất, sau đó mỗi ngày một đau đớn hơn.

Ngày hôm sau, chuyện cũ của ta đã kể hết, lúc này mới phát hiện cuộc đời mình thật chả có gì hay để kể.

Ngày thứ ba, ta bắt đầu cất tiếng ca, là bài ca ta tự sáng tác thuở còn thơ ấu, Yến Ly nói, người dùng giày vò hấn thêm nữa ...

Ngày thứ tư, ta thừa lúc Yến Ly mở cửa vào phòng mà lên nhìn qua khe cửa, chỉ thấy Kiều Vũ bị trói trên giường, vẫn không nhúc nhích, không biết tình trạng ra sao.

Chi còn lại ba ngày cuối cùng là ba ngày quan trọng nhất, Yến Ly tâm ca người Kiều Vũ vào bồn nước thuốc, phía dưới còn cho thêm củi lửa vào nấu, ta ghen hòng nhìn trần trối: “Người muốn nấu hấn?!”

Hấn khinh thường liếc ta một cái. “Người biết cái gì, cách này có thể thúc đẩy được tính thấm vào cơ thể mau hơn, giảm đau!”

Lúc đó, thân phận của Yến Ly vẫn là giả mạo Thái y trong cung, độc phát đến ngày thứ bảy, chính là thời điểm quan trọng nhất, đột nhiên truyền tới thánh chỉ bảo rằng bệnh tình của Hoàng đế trở nên nguy kịch, Yến Ly vội vàng bị triệu đi, không còn cách nào khác phải thả ta vào trong phòng để ta chăm sóc Kiều Vũ, hơn nữa cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì đi nữa ta cũng không được xúc động.

Ta nhận lời, theo chỉ thị của hấn chắm thêm củi lửa, tăng nhiệt độ bồn nước thuốc.

Kiều Vũ bị hấn chế ngự thân thể, hai mắt nhắm nghiền, chỉ có thể ngấm mình trong nước nóng, sắc mặt hấn trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi dưới run rẩy, thân thể khẽ co rút như đang rất lạnh.

Ta nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Kiều Vũ...”

Hấn hình như nghe được, lông mi khẽ run lên nhưng vẫn không mở mắt.

Hấn cúi trần ngấm trong nước thuốc, chỉ lộ ra từ xương quai xanh trở lên, một vài vết sẹo lõm mờ có thể nhìn thấy rõ. Lúc ta thêm củi vào lò bắt chợt xoay đầu lại, thấy dần ẩn lờng chìm sau vai hấn, tự nhiên cảm thấy rất quen mắt, nhưng nhất thời nghĩ không ra là đã gặp qua ở đâu.

Gần trưa, hấn co rút càng ngày càng mạnh hơn, sắc mặt chuyển từ trắng bệch sang đỏ hồng, ta thăm lấy làm kinh ngạc, không biết phải làm như thế nào, chỉ có thể gọi tên hấn “Kiều Vũ, Kiều Vũ...”

Đột nhiên hấn mờ to mắt, hai mắt đỏ sậm nhìn chằm chằm ta, ta lại càng hoảng sợ, giắt này mình nhảy bật lên khỏi mặt đất. “Người có ổn không?”

Hấn không đáp lại, có lẽ căn bản là không nghe thấy ta hỏi gì, chỉ thống khổ nhắm mắt lại, sau đó chợt mở to mắt ra, toàn bộ đầu kim châm bị chân khí trong cơ thể hấn bức ra hết, ta kinh hãi lùi về sau một bước, đúng lúc này bốn tám nõ tung, thuốc đỏ tung tóe làm tắt cả củi lửa. Kiều Vũ chỉ mặc một chiếc khố, nửa người trên phủ kín đầy vết thương và những điểm hồng quý dị, những điểm hồng này đỏ thẫm giống như máu sắp sửa trào ra ngoài.

Ta bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây ngẩn cả người, tưởng rằng Kiều Vũ phát điên, không ngờ ngay sau đó hấn yếu ớt ngã xuống đất, cả người cuộn tròn rút lại thành một cục, không ngừng co giật, trong cổ mơ hồ tràn ra tiếng nước nổ như đã thú đang bị thương.

Ta vội vàng tiến lên đỡ hấn “Kiều, Kiều Vũ!” Thân thể hấn nóng như bị bỏng, ta cũng không để ý nhiều, nâng hấn lên giường, đột nhiên phát hiện cảm của hấn đã trở về vị trí cũ không biết từ lúc nào, đang cắn chặt môi dưới, ta sợ hấn cắn trúng đầu lưỡi nên tiện tay cầm gói thuốc nhét vào trong miệng hấn.

“Kiều Vũ, há miệng ra nào! Ngaoan, há miệng ra, đừng cắn chính mình!” Ta cũng không biết hấn có nghe ta nói gì hay không, khẽ vỗ nhẹ gò má hấn, không hiệu quả, chỉ có thể bóp chặt xương cằm của hấn, ép hấn há miệng, nhét gói thuốc vào. Mối dưới hấn lúc này đã huyết nhục mơ hồ.

Nhìn tay chân hấn co giật đến mức như bản lén từ trên giường, ta lại ôm chần bông đến dè hấn xuống, điều bộ hấn bây giờ chẳng khác nào bệnh nhân lên cơn ngiên. Gáy hấn đập mạnh xuống ván giường phát ra âm thanh bình bình, nửa người trên giật bắn lên khỏi giường, bị ta liều chết đè lại. Hấn trọn trùng đôi mắt đỏ sậm không có tiêu cự, lồng ngực phát ra thanh âm quý dị, ta để bờ vai hấn lại, cổ kềm chế nỗi sợ hãi và đau lòng, cắn răng nói: “Kiều Vũ, người ráng chịu một chút, sắp xong rồi! Qua lần này sẽ bình phục thôi!”

Hai tay hấn cào trên ván giường sâu vào gỗ ba phần, mười ngón tay chảy máu đầm đìa. Ta không còn tay nào rảnh để giữ tay hấn lại, chỉ có thể không ngừng kêu bên tai hấn: “Ôm lấy ta, ôm lấy ta!”

Ánh mắt hấn dần dần rơi xuống trên mặt ta, nhưng vẫn tiếp tục không nghe được ta nói gì.

Lúc Yến Ly trở về tựa hồ như thời gian đã trôi qua mấy trăm năm, hấn vừa vào nhà mặt đã biến sắc, rút mấy cây kim châm chắm xuống, xách ta lên ném qua một bên, gào to: “Mau nấu nước nóng!”

Ta không có thời gian suy nghĩ nhiều, vừa lần vào bờ lao đảo nghiêng ngả chạy ra, chỉ biết nấu nước nóng, nấu nước nóng... .

Đội ta nấu xong nước rồi quay trở lại, Kiều Vũ đã lằm vào hôn mê. Yến Ly đầu đầy mồ hôi đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ta run giọng hỏi: “Hấn không sao chứ...”

“Đội hấn tỉnh lại.” Yến Ly nhắm mắt lại nói “hầu như không bị điên thì không sao. Hấn ý chí kiên cường, tinh thần mạnh mẽ như vậy, có lẽ có thể vượt qua.”

Ta thờ dài nhẹ nhõm một hơi “Vậy còn nước nóng...”

Giờ hấn mới mở to mắt ra, nói “Đem vào phòng ta đi, ta muốn tắm.”

Ta: “...”

Nề tình hấn cứu Kiều Vũ, ta không so đo nhiều với hấn, mang nước ấm qua phòng hấn xong, ta trở lại phòng của Kiều Vũ, quét dọn, giặt giũ đệm chăn, mệt mỏi đến mức toàn thân đau nhức, sau đó mới ngã ngồi trước giường hấn.

Lúc rượt đuổi truy bắt nhau, ta vẫn cảm thấy hấn rất quen, có cảm giác thân thiết kỳ lạ. Không rõ một thiếu chủ Ám môn như hấn sao lại đối xử tốt với ta như vậy, thậm chí có thể vì ta mà thoát ly tổ chức Ám môn, mãi đến lúc vừa rồi khi nhìn thấy dấu ấn lồng chim, chút hồi ức xa xưa mới dần dần hiện rõ. Dấu ấn hoa lệ như thế, cả đời này ta chỉ gặp qua một lần, đó là lần dạ thám đại nội trước đây, ta gặp được một tiểu công công thương tích đầy mình...

Đột nhiên, ta muốn kiểm tra hấn một chút...

Chẳng lẽ hấn chính là tiểu công công ta đã gặp lúc còn nhỏ? Chẳng lẽ Ám môn biến thái đến cực độ, thực thi cung hình đối với thuộc hạ? Theo ta được biết, sức chiến đấu của công công đều rất mạnh mẽ, bởi vì bọn họ ít hơn người bình thường một nhược điểm trí mạng. Những ám chiêu mà ta khá thích sử dụng như Hầu Tử Thâu Đào, Thiên Tàn Địa Khuyết... đối với bọn họ đều vô hiệu. Hơn nữa, không phải ai đó đã nói “Dục luyện thứ công, tất tiên tự cung” sao...(Tạm dịch: Dục luyện thứ công, tất tiên tự cung = Muốn luyện công phu này, đầu tiên là phải tự thiền.)

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Ý nghĩ này găm cắn trái tim ta a, nhưng ta thật sự quá mệt mỏi, thế là nhắm mắt lại nằm bò bên mép giường ngủ đi, trong lòng thầm nhủ, đợi tỉnh lại kiểm tra xem...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 35 – Không vui không làm... by khanhdoan Ngủ một giấc ai dè đến tận sáng ngày hôm sau, lúc ta mơ mơ màng màng mở mắt tỉnh dậy, thấy nửa bên giường trống trải không một bóng người, đầu óc hỗn loạn, trên người mặc một bộ y phục mới khô ráo sạch sẽ, chắc chắn là lúc ngủ mê đã được thay giúp, không có cảm giác dính nhơm nhớp, ta dụi dụi mắt, thấy Kiều Tử đang đập ánh mặt trời tiền tới, tay quơ quơ trước mặt.

“Chào buổi sáng...”

Hắn đáp lại ta bằng một nụ cười nhẹ thật tươi, ta nghĩ người ra rất lâu mới phản ứng kịp, đêm qua mình lại nằm mơ nữa rồi. Trong trạng thái tỉnh thần nửa mê nửa tỉnh, ta còn hoảng hốt tưởng rằng mình xuyên không về thời quá khứ, lấy làm lạ tại sao tự dưng Kiều Vũ lại khỏe mạnh vô sự như người bình thường, hơn nữa lại còn mỉm cười với ta. Còn ta ngược lại cảm thấy toàn thân đau nhức như bị người ta mổ xẻ qua. Còn nhớ lúc Kiều Vũ tỉnh lại, mấy ngày vẫn không xuống giường nổi, người bị mổ xẻ là hấn chứ đâu phải là ta, hấn hầu như một ngón tay cũng không động đậy được, mấy việc trả bụng nước rớt, thậm chí giúp hấn thay y phục cũng đều do ta làm a! Ban đầu hấn ngưng ngừng không cho ta hầu hạ bên người, nhưng làm sao chống cự lại được ta “Bá vương ngành thương cung”, ta trực tiếp lột áo của hấn, vắt khô khăn lông giúp hấn lau nửa thân trên, vừa chà lau vừa ra vẻ thờ ơ hỏi: “Lúc ta còn nhỏ đã từng gặp qua người rồi phải không?”

Về mặt của hấn cứng lại một chút, gương mặt nhìn ta, trong mắt hầu như không mang theo một chút cảm xúc nào, đôi đồng tử hắc bạch phản minh trầm lắng sâu kín nhìn ta thật lâu, khiến lòng ta bỗng dưng chìm xuống.

Phản ứng của hấn như thế, ta lập tức biết ngay là hấn.

Hồ lô bí ẩn, kín đáo. Hồ lô ngoài lạnh lùng mà trong cuồng nhiệt!

Hấn có hồ lô không?

Chẳng hiểu đầu óc của ta ra làm sao, hể nghĩ ngợi một hồi là nghĩ theo hướng lệch lạc, tay còn đang bận chà lau lưng cho hấn, đôi mắt đã dò xuống ngấm chỗ ấy của hấn. “Rốt cuộc người có phải là công công hay không vậy...”

Có nên thừa dịp hấn không thể phản kháng mà cơi quần hấn ra hay không? Nhưng nếu cơi ra, ta phải chịu trách nhiệm với hấn a...

Ta luôn luôn là người hành động trước suy nghĩ sau, nói trắng ra là làm việc mà không dùng đến đầu óc, ngay lúc nói ra câu nói trên, bàn tay còn lại của ta đồng thời thò xuống chỗ ấy của hấn tìm kiếm, vừa sờ một cái đã buột miệng nói liền: “Ồi, người không phải công công a!”

Giương mắt lên nhìn, sắc mặt của người nào đó chỉ có thể dùng hai chữ vận vẹo mới có thể hình dung...

Trắng chuyển thành hồng, hồng biến thành đen, đen chuyển thành trắng...

Vừa làm xong hành động này, ta lập tức cảm thấy mình thật chà ra làm sao cả, trên mặt cũng hơi nóng lên, cúi đầu tùy tiện xoa xoa vài cái trên người hấn rồi cướp đường mà chạy. Buổi chiều lúc gặp lại, ta đã điều chỉnh lại tính thần, hấn dường như cũng đã thông suốt, yên lòng yên dạ hưởng thụ sự phục vụ của ta. Có thể nói, cái sờ này mang ý nghĩa lịch sử, nó mở ra một khởi đầu quan hệ mới giữa ta và Kiều Vũ, kể từ nay, một trận cúi khố lừa bốc không thể cứu vãn... Hấn là củi khô, ta là ngọn lửa.

Thậm chí, hấn rõ ràng đã có thể tự mình làm lấy, nhưng vẫn giả bộ làm ra vẻ mảnh mai, không có sức, lẳng lặng xem ta nhẫn nại chịu khó – người không thể chỉ nhìn bề ngoài a, nhìn hấn thật thà như thế chứ thật ra lòng dạ vô cùng đen tối.

Ta cũng vì bị vẻ bề ngoài của hấn lừa, mới không biết sợ mà rung lắc trước móng vuốt báo, lúc giúp hấn chà lau thân thể, còn thương tiếc đếm vết thương trên người hấn.

“Một, hai, ba, bốn...” Ta vừa lau người cho hấn vừa đếm, đếm không nổi nữa, ngừng lại một chút nói “Dường như còn nhiều hơn so với lần đầu khi ta gặp người”

Hấn trầm mặc một lát, trả lời: “Có vài vết đã lành, có vài vết là sau này mới bị.”

Ta sờ dấu ấn sau vai hấn, hỏi: “Còn dấu ấn này, bị hồi nào?”

“Chuyện đã qua lâu rồi.”

Nói một cách khác, có lẽ hải tử này không uống sữa cũng bị phạt cực hình...

Thấy hấn nói một cách hơi hột, tìm ta đột nhiên có rút lại, đầu ngón tay vô tình vuốt ve trên dấu ấn, miệng thì thào kêu lên: “Kiều Vũ...”

Hấn khẽ giật mình xoay đầu lại nhìn ta, bốn mắt nhìn nhau.

Ta lại kêu lên một tiếng: “Kiều Vũ...” sau đó ngay ngắn hỏi “Có phải người hơi thích ta một chút không?”

Câu hỏi này tương đối có chút bảo thủ, thật sự phải hỏi là: có phải người yêu ta muốn chết hay không?

Nhưng hỏi như thế xem ra có chút mặt dày, ta mắc cỡ a...

Tuy là đặt câu hỏi theo kiểu bảo thủ, mặt ta cũng không kém được mà nóng lên.

Lúc đó, hai tay ta vịn lên vai hấn, cả thân người quý phía sau hấn, hấn xoay nửa người lại, vẫn dùng loại ánh mắt sâu lắng trầm mặc đáp lại ta, nửa buổi cũng không lên tiếng, ta nuốt xuống một ngụm nước miếng, thầm nghĩ người có nói không phải cũng không sao, đột nhiên hấn sắp lại gần, đôi môi lướt qua khóe môi ta như chuồn chuồn lướt nước.

Nhất thời ta liền cứng đờ người, ngẩng ngốc nhìn hân.

Làm thế nào bây giờ?

Tấn công? Phòng thủ? Rút lui?

Thời khắc quan trọng mà đầu óc ta lại không thể hoạt động, có lẽ thấy ta không kháng cự, hân lại tiếp tục động tác mới vừa rồi, chỉ là mỗi kẻ mỗi, nhẹ nhàng ma sát, không biết từ lúc nào hân đã xoay người lại, hai bàn tay siết lấy eo ta.

Tìm ta đập như nổi trống, nghĩ hồng hét rồi! Hồng hét! Hồng hét! Cảm đồ lại tôi, cảm đồ lại tôi! Kiên định ngừng lại đi a! Không thể cho địch nhân bất kỳ cơ hội nào! Liệt nữ lưu manh vĩ đại Lý Oánh Ngọc, lúc này hình ảnh sư phó, Đào Thanh, Đường Tư đã chiếm hết linh hồn ta, kiên trì bắt khuất đánh bay hết tất cả những ý đồ hồng hạnh vượt tường, không phải chỉ mỗi một mình người đang chiến đấu, không phải chỉ có một mình người...

“Người không biết hôn môi.” Ta bình tĩnh nói, miệng khi khép khi mở, hai bờ môi chạm nhẹ ma sát nhau, bốn mắt nhìn nhau ở cự ly gần, bao nhiêu tình cảm đều phơi bày, không còn chỗ nào có thể che giấu được, mang theo lúng túng, khát vọng... Ta khẽ ngửa người về sau tránh hân ra, trong khoảnh khắc thấy đáy mắt hân thoáng xẹt qua một cảm xúc có tên là tổn thương, đôi tay đang siết lấy eo ta ngừng lại, chậm rãi thu về...

Trong nháy mắt, tim ta vừa đau đớn vừa chua xót, như bị người khác hung hăng đâm một nhát dao, không kịp nghĩ nhiều lập tức bắt lấy cổ tay của hân “Người... Người tại sao lại học theo Đường Tư chứ.” Học theo hân giả vờ yếu đuối, giành lấy cảm thông, thừa dịp ta chưa chuẩn bị tấn công ta – nhìn về mặt của hân, một màn lúc này có lẽ rất kích thích đối với hân, mà lúc ta nói ra câu nói này, sắc mặt hân càng khó coi thêm, rừ mắt nhìn đi hướng khác, hàng mi rợp bóng che giấu cảm xúc trong đáy mắt.

Ta cắn chặt răng nhào lại. Tay trái nâng cằm hân lên, ra vẻ bình tĩnh nói: “Hôn môi không giống như chàng làm lúc vừa rồi, để ta dạy chàng.”

Mãi sau này ta nghĩ lại, không biết lúc đó tại sao mình có thể nói ra lời nói như thế, làm ra những chuyện như thế. Cui khô chịu không nổi một tia lửa cho dù có nhỏ mấy đi chăng nữa, chỉ cần chạm đến một chút là cháy bùng lên. Mà Kiều Vũ là một học trò thiên tư cực cao, hầu như chỉ qua vài động tác công – thủ, sau đó ta lập tức bị hân học một biết mười – hôn đến choáng váng hồ đồ, y phục bị kéo xuống một nửa, hai người đều trần nửa người trên, bàn tay hân có vết chai, sờ đến chỗ nào mang lại từng đợt rung mình đến chỗ đó, ta nửa nằm bị hân đè trên thành giường, ngón chân cuộn tròn hơi chống cự lại khoái cảm trầm luân hân mang đến, lúc bàn tay hân trượt đến giữa hai đùi ta, theo bản năng ta kẹp chặt lại.

Thời điểm này ta mới biết, có những chuyện một khi người đồng ý bắt đầu thì không có quyền bảo dừng lại nữa.

Có một số việc là bản năng bẩm sinh của con người, khoái cảm nảy sinh từ yêu đương vượt vẻ, nhưng để đạt được nhiều khoái cảm hơn cũng cần phải luyện tập nhiều lần, quen tay hay việc.

Vì thế khi bị hân khiêu khích trêu chọc, dục vọng dâng trào, muốn ngừng mà ngừng không được, tuyến phòng thủ của ta hoàn toàn sụp đổ, lúc hân trúc trắc không vào được cửa, ta khàn giọng nói: “Ta dạy chàng...”

Sung sướng là chuyện của cả hai người...

Cúi đầu nhìn đôi mắt trong trẻo nhiễm sắc dục mê ly của hân, ta thầm nghĩ trong lòng: nếu như có chết thì ít ra cũng sung sướng đã rồi hăng chết...

Lúc đó tuy hân mới bị thương vừa lành lại, nhưng hùng phong vẫn không giảm, còn ta thân cường thể kiện, eo mềm dẻo sức lực dồi dào, người tới ta đi, gấp chiêu phá chiêu, dòi sông lấp biển, tối tăm mặt mù, cao triều nói tiếp nhau nổi lên, cuồng phong sóng biển cơ hồ nuốt lấy hai người bọn ta, sau mấy phen chìm nổi, đến lúc gió êm sóng lặng còn có thể chuyện trò vui vẻ...

Không như hiện giờ, một hiệp đã thờ hồng học...

Nhớ khi xưa...nhớ khi xưa a... Ta vừa than thầm vừa thuận theo sự chăm sóc hậu hỷ của Kiều Tử, trong lòng nghĩ: quả nhiên, chỉ có thể năm sáu ngày một lần, hôm nay một lần đã chịu không nổi rồi, lúc trước có đôi khi ta còn xấu xa nghĩ thầm nếu một ngày năm sáu lần thì sao – ta có lẽ sẽ trực tiếp thực hiện một nguyên vọng khó có thể mở miệng nào đó. (thử đoán xem là nguyên vọng gì? Gọi ý: bốn chữ.)

Quay đầu xem Kiều Tử hầu hạ Đại lão gia ta rửa mặt chải đầu, thay y phục như một tiểu tửc phụ, tìm ta như phỏng lên. Vẫn là ta có năng lực dạy dỗ, biến một tòa núi băng khó chịu trở thành một tiểu tửc phụ thuần thực khéo tay trong Lý phủ ta. (Tạm dịch: tiểu tửc phụ = nàng dâu)

“Aizz, môi tay quá.” Ta thờ dài, mắt liếc nhìn hân, hân lập tức giúp ta bóp cánh tay.

“Aizz, nhức đùi quá.” Ta lại thờ dài, mắt liếc nhìn hân, hân giương mắt lườm ta một cái, khoe miệng khe co rút, nhưng vẫn xoa bóp đùi giúp ta.

Ta vừa lòng thỏa dạ ngáp một cái, rửa mặt xong, hạ nhân liền bưng cháo tổ yến lên, ta nhân máy hỏi: “Sáng nay ta muốn ăn mì.”

Nha hoàn nói: “Liên nhi cô nương nói, tối hôm qua cô họng của lão gia bị hao tổn, sáng nay nên ăn đồ bổ để thông cổ.”

Dù cho mặt ta có dày mấy đi chăng nữa cũng không chịu nổi mà nóng lên, ho khan hai tiếng, ôm chén cháo tổ yến trốn vào góc tường ngồi ăn.

Cuộc sống như thế này cũng nên quen đi...

Ăn sáng xong, ta nhìn xung quanh rất lâu mà không thấy sư phó, bèn hỏi Phúc bá: “Phúc bá, Đại công tử, Tam công tử đang làm gì?”

Phúc bá giương mắt nhìn thoáng qua ta một cái, thần nhiên nói: “Ồ, tối hôm qua Lý viên bắt được hai tên tiểu tặc, đang bị Tam công tử thẩm vấn, còn Đại công tử thì đang tiếp khách ngoài sảnh.”

“Có trộm?” Ta cả kinh, lập tức nổi giận “Chuyện lớn như vậy sao không ai thông báo cho ta hết vậy?!”

Phúc bá lại lườm ta một cái, tiếp tục thần nhiên nói: “Đêm qua Liên nhi cô nương có đến thông báo, nhưng sau đó lại nói là lão gia mệt mỏi, nên không có đánh thức lão gia.”

Ta lẳng lặng chảy ba giọt mồ hôi.

“Vậy bọn họ giờ đang thẩm vấn ở đâu?”

“Ở Hình đường.”

Hình đường là nơi Tam đường hội thẩm khi ai phạm phải lỗi lầm gì, từ khi Lý phủ được xây cho đến nay, chỉ có lão gia ta may mắn được đến đó vài lần.

Ta xách váy chạy thẳng về phía Hình đường. Trong đầu thầm nghĩ, chẳng lẽ hai tên tiểu tặc này là do tên thiếu niên họ Lưu tên Triệt phái tới? Còn vị khách đến thăm sáng nay là ai? Lý phủ của bọn ta đã bị loại khỏi vòng giao tiếp trong Lạc thành này từ rất lâu rồi mà.

Đến Hình đường, ta không vội bước vào bên trong, chỉ nhẹ nhàng bước đến ngồi xổm xuống bên ngoài, vênh tai lên nghe lén.

Mơ hồ nghe được tiếng Đường Tam đang lầm bầm: “Bắt đầu từ mức nhẹ nhất, đâm ngón tay đi.”

Ta khẽ thờ dài, thầm nghĩ: Tam nhi chàng có cần tàn nhẫn như vậy không, lúc nào cũng đòi đâm ngón tay người ta trước, bộ không thể đâm ngón chân trước sao!

Chưa kịp than thở xong, lại nghe hân nói: “Hay là bắt luôn người đang ngồi ngoài kia vào xử chung một lượt?”

Ta: “...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36

Tam nhi, ta biết, chàng hận ta mà...

Ta thẳm than thở trong lòng, gầy dựa ngồi dậy từ mặt đất, phui phui tai áo, gõ gõ cửa, ho khan hai tiếng, còn chưa biết viện cớ gì để thoát thác, cửa đã mở ra.

Hàng lông mày kiếm của Tam nhi nhú lại “Lão gia, sớm quá a!”

Ta cười gượng hai tiếng, mặt có chút hổ thẹn, khỏe mắt liếc qua lối thoát, đột nhiên cảm thấy lỗ tai tê rần. “Ồi ối... Tam nhi, chàng nhẹ tay một chút đi mà!” Ta nhe răng trợn mắt bị hấn tóm lấy đến bên cạnh sau tấm bình phong. Tuy ta chỉ ghé qua Hành đường này đôi ba lần, nhưng cũng rất quen thuộc cách bài trí nơi đây. Cũng là một không gian nhưng chính giữa được ngăn ra bởi một tấm bình phong, bên này tấm bình phong có trà có rượu, đúng là một nơi tốt lành, còn bên kia tấm bình phong lại là địa ngục Tu La, hai bên có khung sắt treo đầy các loại hình cụ, hơn phân nửa là phát minh độc nhất vô nhị của Đường Tam, hấn rảnh rồi không có việc gì làm nên thích ngồi ra mấy trò gầy vô tra tấn thương thiên hại lý này, thật vô nhân đạo mà, ta thường đề nghị lập ra một tòa Phật đường bên cạnh Hành đường để cầu phúc cho hấn, kết quả là bị hấn đập...

Lúc này đây, lão gia ta bị hấn một tay tóm lấy cổ áo đề lên tường, tay còn lại siết bên hông, mũi chân cách mặt đất ba tấc, bên trái là chiếc giá gỗ nhỏ, trên đó bày sẵn hình cụ tra tấn đáng giá hai lượng bạc mà lão gia ta đã từng dùng qua – bàn tính và tấm ván giặt đồ. Ta nuốt một ngụm nước miếng xuống, thu hồi ánh mắt đang nhìn bộ hình cụ kia lại, đối diện với đôi mắt sắc bén của Đường Tam

“Tam, Tam nhi, có chuyện gì cứ từ từ mà nói!” Ta khó thở, ho khan hai tiếng, mũi chân đung đưa, hai bàn tay chụp lên bả vai hấn để giữ thăng bằng.

“Lý Oánh Ngọc, nàng được lắm nha!” Hấn cúi véo nơi eo ta một hồi, oán hận buộc tội “Lão từ đêm hôm khuya khoắt ở đây bắt trộm, còn nàng thì đắc chí hưởng thụ chuyện mất hồn, hử? Bỏ lệnh cấm rồi hả? Ăn mặn? Lén ăn vụng?”

“Không có mà!” Ta vội giải thích “Nếu không ta gọi Tử nhi tới cho chàng tra hỏi!”

Sắc mặt hấn nhất thời càng khó coi hơn, ờ khoảng cách gần như thế này, ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng nghiền răng kéo kẹt của hấn, quả nhiên, ngay lập tức tay hấn nâng mông ta lên, ta vận sức nơi eo du lên, hai chân tiện thể quần lấy eo của hấn, hấn oán hận vùi đầu vào cổ ta giãy vò, đúng thật là giãy vò mà, ời đau chết ta...

“Lý Oánh Ngọc, nàng cái tên lưu manh này!”

“Đường Tư, chàng cái tên ác bá này!”

Ta đập khế lên vai hấn. “A!” Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội mạnh lên gậy Đường Tam “Tam nhi, Tam nhi, bên cạnh còn hai tên tiểu tặc mà!”

Hấn cũng không thèm ngừng đầu lên, nói: “Yên tâm đi, hiện giờ bọn hấn chẳng những mà còn điếc nữa.”

Ta cá kinh nói: “Không ngờ chàng lại tàn nhẫn như thế, phê hết tai mắt bọn này!”

Lúc này hấn mới ngừng đầu lên, trừng mắt ta, nói “Ta điểm huyết phong tóa kinh mạch của bọn hấn.” Nói xong lại nhào lên ngầu ngẩn...

Ta ôm cổ Đường Tam, nín thở nghẹn ngào cam chịu nộ hôn bão táp mura sa như trút hết hồn gân cầm phấn của hấn, aizzz... chà đập ta đi, đừng bởi vì ta là một đoá hoa kiều diễm yếu đuối mà này lòng thương tiếc... Ta chính là hoa cải dầu bị vùi dập trong gió...

Nếu như không phải vì lo ngại khối xương già khom ta đây hùng phong bất tài, ta nghĩ có lẽ Hành đường này đã biến thành Xuân cung rồi. Ta hít hà khó nhọc đẩy Đường Tam ra trước khi lửa cháy, thở sâu mấy hơi, an ủi “Tam nhi, giữa thanh thiên bạch nhật trời đất sáng bừng mà làm chuyện như vậy, chàng thấy ớn sao?”

Hấn kinh bị liếc ta một cái thật sâu, kèm chế ngon lửa nhỏ trong đáy mắt, sau đó mới lạnh lùng vút ta sang một bên. Ta đang tính hỏi hấn làm thế nào xử trí hai tên tiểu tặc này thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, thật đúng lúc a, khiến ta không thể không hoài nghi rằng có phải người mới đến nghe thấy tiếng động nên mới đến gõ cửa hay không.

Người đến là Liên nhi, nàng liếc mắt dục khoét ta vài cái rồi mới nói với Đường Tam “Đại công tử nời, chúng ta không thể dùng hình phạt riêng với hai người này, phải tuân theo quốc pháp của Trần quốc, chuyển giao cho công sai.”

Người xem, giác ngộ chính trị của kẻ làm quan và kẻ làm ác bá thật khác nhau.

Đứng sau Liên nhi là Phúc bá, được lệnh đến mang hai tên tiểu tặc bị bế huyết cầm và điếu đi huyện nha.

“Liên nhi a...” Ta vừa cười vừa hỏi “Ồ bên ngoài là vị khách nào đến đó?”

Liên nhi hừ một tiếng, uốn éo cái eo, xoay người lại, giương cằm lên “Tự người ra mà xem đi”. Cuối cùng chừa lại cho ta cái mông, rào bước bỏ đi không lưu lại một chút dấu vết nào...

Xem dáng người bé nhỏ của nàng kia, nếu ta là nam nhân ta nhất định yêu chết nàng a!

Rốt cuộc vị khách đang ở ngoài sân này là ai, ấy vậy mà có thể khiến sư phó ta tự mình ra nghênh đón? Tuy rằng người đảm nhận công tác xã giao của phủ là Đào Nhị không có ở đây, Kiều Tử không gọi về giao tế, nhưng tối xấu gì cũng còn có Đường Tam a, từ khi sư phó đến Lạc thành thích nhất là yên tĩnh, chưa hề gặp khách bao giờ. Ta vốn dĩ mang tiếng là chủ nhân Lý phủ, lúc chân ướt chân ráo đến nơi này, vẫn siêng năng giao tiếp làm quen với láng giềng vài lần, nhưng sau đó suýt nữa mất đi nẩy ký thị!

Lần đầu tiên là vì Vương phủ của Vương lão gia – cũng là một nữ lão gia, khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi. Vừa mới đến vùng này không lâu, nhân thân thể khỏe mạnh ta liền đến bái phỏng bà ta, mang theo Liên nhi đến phủ bà ta uống rượu xem hát, nói vài câu chuyện khuê mật giữa nữ nhân với nhau, uống đến ngất ngưỡng, hà hề hứng chí lên, Vương lão gia đưa ta đến sau đài gấp có đào chính của gánh hát, ta vô ý sò trúng bàn tay bé nhỏ của cô đào, bị Liên nhi bắt quả tang, sau khi trở về bị bắt phải quỳ trên tấm ván giặt đồ suốt cả đêm... Tuy rằng quỳ đến nửa đêm đã ngủ gục, sau khi tỉnh lại thấy mình nằm trên giường của sư phó, nhưng sư phó vẫn trung ra sắc mặt khó chịu đối với ta. Lại có một lần, cũng là một vị Trương lão gia mời ta đến chơi, đây cũng là một nữ lão gia (nam tử bình thường không thể đến gần ta), Yến Ngũ tuân theo sắp xếp theo giám thị, đúng thật là giám thị mà, ta hôm đó không uống rượu, không xem hát, không sờ tay, chẳng qua không ngờ được là vị Vương lão gia kia nhìn thấy Yến Ngũ, đôi mắt tức thì trợn trắng, ấy vậy mà dám sờ miệng xin ta, còn bảo ta tùy ý chọn bất cứ người nào trong đám thị lang ở phủ của bà ta, bà ta chỉ cần Yến Ngũ... Ta phun ra một hộc trạ, Yến Ngũ mặt không đổi sắc liếc ta một cái, ta vội vàng cáo từ, sau bị khép tội “sờ suat trong việc chọn bằng hữu”, lại bị bắt quỳ tấm ván giặt đồ đến nửa đêm, sau khi tỉnh lại cũng thấy mình nằm trên giường ai đó – người này ta không tiện nêu tên...

Kể từ dạo đó, Lý phủ của ta trở thành một tòa nhà thần bí nhất Lạc thành, bị loại ra khỏi vòng giao thiệp của người trong Lạc thành... Đào Nhị nói, nữ nhân có tiền lập tức trở nên đòi bại, cũng không phải không có lý do...

Ta vừa đi vào suy nghĩ, rốt cuộc còn có ai có thể khiến sư phó phải tự mình ra cửa nghênh đón, chẳng lẽ là Phương tiểu hầu gia? Không đúng, mấy ngày nay hấn không thể nào ra ngoài tự tìm phiền toái, hơn nữa sư phó xưa nay cũng không có đến gần hấn. Chẳng lẽ là Mặc Duy? Cũng không đúng, đến gặp sư phó mà còn đến tận cửa chính sao, trực tiếp đi bằng cửa sau thôi!

Cúi đầu ngẫm nghĩ, lo lắng dụng phải một người toàn thân thơm mát đạt dào.

“Ngọc nhi, nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Sư phó cười nhẹ, kịp lúc đỡ lấy ta, ta giương mắt lên lút đánh giá về mặt của hấn, cũng không nhận ra có gì bất thường, nhưng có lẽ là vì hấn nguy trang giới.

“Sư phó a...” Ta thuận thế ôm lấy khuỷu tay của hấn, cùng hấn mười ngón tay giao vào nhau. “Sư phó a, khách đến là ai vậy?”

Ngón tay sư phó rất ấm áp mang theo vết chai mông mọng, thật khiến người ta yêu thích không muốn buông tay a...

“Ồ... Là một người tên Lưu Triệt.” Sư phó tùy tiện đáp “Sẽ ở lại phủ bọn ta mấy hôm, Ngọc nhi, nàng sẽ không để bụng chứ?”

“Sẽ không! Sao lại thế...” Ta ha hả cười gượng, sư phó chàng không để bụng thì ta để bụng làm gì... Nhưng mà, tại sao vậy nhỉ? “Tại sao cho hấn ở lại phủ của chúng ta?”

Sư phó khẽ nhăn trán, lập tức mỉm cười nói: “Đội thân thể năng bình phục lại sẽ lập đàn cúng bái, hoặc là đề từ tà, hoặc là đề cầu phúc.”

Sư phó nói ra câu này, ngay cả người cũng không thể tin được, phải không...

Ta không lo lắng cho bản thân mình, chỉ sợ sư phó bị người nọ nắm nhược điểm nào đó, thế nên mới bị ép buộc dẫn sói vào nhà! Mà Đào Nhị lại không ở nhà...

Nghiến răng nghiến lợi, Đào Nhị, vào thời điểm quan trọng như vậy mà sao chàng lại có thể không ở nhà chứ!

Ta bện chặt lấy ngón tay của sư phó, trong đầu nghĩ đến câu nói lúc này của sư phó – đợi thân thể nàng bình phục lại ...

Quả nhiên... Sư phó, chàng giả vờ vân đạm phong khinh, thì ra cũng dễ bụng a...

Lúc này ta cũng giả vờ vân đạm phong khinh, nhưng trong lòng lại phát điên lên được, chỉ muốn cào tường!

Chỉ một chén nước biết chia làm sao cho đều, thật khó quá a.

Đào Nhị, Yến Ngưu không có ở nhà, nếu bọn hán cũng đều ở nhà, vậy có lẽ ta sẽ thật sự bị ngũ mã phân thân rồi...

Gà nướng thì có vô số con, nhưng Lý Oánh Ngọc chỉ có một người, thật phiền!

Sư phó sai Liên nhi dọn dẹp lại Giáp viên cho Lưu Triệt ở lại, tính lập đàn tràng đủ bảy ngày, ta ngấm dần Liên nhi, bảo nàng phải phai người canh phòng nghiêm ngặt, trông giữ cẩn thận tên tiểu tử Lưu Triệt!

Liên nhi trùng tạc một cái “Chuyện này còn phải đợi người nhắc nhở hay sao!” Nói xong lại xoay cái eo thon nhỏ của nàng đi, ta kịp thời bắt được cánh tay của nàng, “Lão gia, còn gì nữa?” Nàng nhượng mày nhìn ta.

Ta do dự một hồi, có chút chuyện thật không biết có nên hỏi hay không...

“Lão gia.” Lại là nàng hiểu rõ ta nhất “Có phải là người có chuyện không biết có nên hỏi hay không?”

Ta cười khan nói: “Đúng là đang có ý đó.”

Liên nhi giận dữ nói: “Lão gia a... con đường này là do tự người chọn lấy, mấy vị công tử cũng không tiện xen vào, nếu người chọn cách quên đi, ai dám ép người nhớ lại? Còn nữa, có những chuyện tự mình nhớ ra, so với người khác kể lại, cảm giác hoàn toàn khác nhau. Rất cuộc người cảm thấy cuộc sống hiện tại có hạnh phúc hay không?”

“Hạnh phúc... a...” Ta lấp bắp nửa ngày, nói một cách không chắc chắn.

Chắc là hạnh phúc, tuy là nếu tự hội đầy đủ một nhà sáu cái miệng thì thanh âm có chút không hài hòa, có thể là giờ chưa quen, sau này sẽ khá hơn.

“Aizz...” Liên nhi bực bội trợn mắt liếc ta một cái “Người cái loại người này thật là cho dù có đồ cũng không leo lên nổi vách tường mà! Tốt với người này thì sợ người kia thương tâm, vậy mà còn ham hố đến những năm người. Là một nữ nhân có năm vị thị lang, tốt xấu gì người cũng nên có đáng về kiên quyết của chủ một gia đình được không a!”

Buổi nói chuyện với Liên nhi này thật khiến người ta giác ngộ mà!

Ta hai mắt rưng rưng, dùng sức nắm lấy tay nàng: “Vẫn là nữ nhân hiểu rõ nữ nhân nhất a!”

Nàng vứt tay ta ra. “Thôi đi, ta và người không giống nhau!”

Ta đã quen bị nàng ghê lạnh, cũng không dám truy cứu tiếp, chỉ dám e sợ hỏi lại một vấn đề. “Vậy người nghĩ xem, đêm nay ta nên ngủ ở phòng của ai?”

Liên nhi cười lạnh. “Người ngủ ngoài đường đi!”

Nói rồi nghênh ngang bỏ đi...

Lão gia à lão gia, người phải có một chút kiên quyết mới được!

Ta nắm chặt hai bàn tay, rống lên “A! ! ! ...”

Ông trời giúp ta kiên quyết lên một chút coi...

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Ta ngắt lấy một đoá hoa, vừa bứt từng cánh hoa vừa lẩm bẩm: “Tìm sư phó, tìm Đường Tam, tìm sư phó, tìm Đường Tam...”

Nói thật, Liên nhi nói gì đó về hồi ức về trí nhớ, ta chẳng quan tâm tí nào. Ngấm giang sơn xa vời thật không thực tế, nhìn hoa rơi trong gió càng làm người ta tiếc nuối mùa xuân, chi bằng hãy hết lòng yêu thương người trước mắt. Chỉ là rồi cuộc nên chọn người trước mắt nào trước đây? Nếu ta tìm sư phó trước, Đường Tam sẽ càng cảm giận, hậu quả là có thể sẽ khiến lão gia ta đau lưng, mỏi gối, chân rút gân. Nếu như an ủi Đường Tam trước, vậy giường của sư phó chắc chắn ta khó mà bỏ lên được ...

Chẳng lẽ buộc ta phải hoan hão ba người sao?!

Ta đau buồn muốn khóc, ném đoá hoa trong tay đi, bắt đầu chạy bộ quanh sân – sống là phải vận động, sức khỏe là vốn liếng của con người, xem ra chỉ có thể rèn luyện thân thể khỏe mạnh trước mới có thể hưởng thụ được cuộc sống hạnh phúc a!

Chạy được một vòng thì phát hiện ra tên tiểu tử Lưu Triệt đang lập đàn tràng, hán sai khiến hạ nhân trong phủ ta dán bùa vẩy nước khắp nơi, thấy ta, thái độ của hán có chút kính cẩn, mỉm cười đứng xa xa, cũng không có động tác gì thân mật quá phận. Điều này lại khiến ta nghi ngờ hơn. Rất cuộc là hán đã nói với sư phó ta những gì?

Ta gắng hỏi một hạ nhân ngoài tiền sảnh, người nọ thành thật đáp: “Đại công tử bảo tất cả bọn tiểu nhân đều lui ra ngoài hết, nên bọn tiểu nhân chẳng nghe được gì.”

Ta cắn chặt răng hỏi tiếp: “Vậy có tin tức gì của Nhị công tử và Ngưu công tử hay không? Chừng nào bọn họ trở về?”

“Liên nhi cô nương nói, nhanh thì ba ngày, chậm thì năm ngày.”

Chậm sẽ có chuyện a...

Ta buồn bực xoắn tóc. “Người, lập tức sai người truyền tin cho Nhị công tử, nói là nhà xảy ra chuyện lớn rồi! Có sói con tới tận cửa!”

Không được, tên Lưu Triệt này không những chỉ nhắm vào ta thôi, mà trước mắt xem ra, hán dường như còn muốn lôi kéo theo sư phó, không biết có liên quan gì đến Đào Nhị và Yến Ngưu hay không?

Liên nhi nói đúng, lão gia ta cứ giả ngu như thế này mãi không được, dù sao cũng phải ra oai một lần xem sao!

Trước tìm một cơ hội nói thẳng với sư phó đã!

Khuya nay đi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 37 – Khó niệm kinh by khanhoan Đối với việc ta muốn dời về lại Thâm viên, chẳng thấy ai phản đối cả, lúc trước

còn nói là để ta ở một mình không an toàn, không có Kiều Tứ ở bên cạnh bảo hộ không được, chẳng lẽ hiện giờ có sói con vào cửa lại an toàn hay sao?

Ban ngày ta ra sức vận động một hồi, tới đến lại bị cưỡng ép ngâm được, nghe nói Yến Ngũ quyết định luyện ta thành thân thể nữ lục sĩ Kim cương bất hoại có da thịt cứng rắn như tường đồng vách sắt, đao thương bất nhập, ta nghĩ... cũng không quan trọng lắm, không phải bọn hắn đều thích ta mềm mại eo gầy dễ nắm bóp trong lòng bàn tay hay sao?

Ta ngâm được rất lâu, sư phó đã sớm tắm gội xong, mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình màu trắng đang dựa trên đệm giường lật lật xem sách gì đó, nhưng ta thấy mắt hắn lơ đãng dừng tại một điểm, chắc có lẽ là có tâm sự trong lòng, không thể nào tập trung.

Ta đến làm tổ trong lòng sư phó, nhét chiếc khăn lông khô vào tay hắn, hắn tiếp lấy một cách tự nhiên, giúp ta lau khô tóc, động tác mềm nhẹ vừa phải khiến ta thư thái thò ra một hơi. Khác với sự kích thích khuấy động khi ở bên Đường Tam, ở bên sư phó lúc nào cũng như được ngâm mình trong nước ấm, đây mới gọi là thư giãn thả lỏng a...

Lau một hồi, nghĩ chừng cũng đã khô, ta nghiêm túc mở miệng “Sư phó à, ta có chút chuyện muốn nói với chàng...”

Sư phó ừ một tiếng, cắt khăn lông đi, chậm rãi lùa ngón tay vào vuốt mái tóc của ta, ta khoan khoái hít mát lại, dứt khoát cuộn tròn thân mình trong lòng hắn, người khí tức thanh nhã ấm áp trên người hắn mà suýt ngủ quên. Không được! Đừng quên chính sự chứ!

“Có chuyện gì nói đi.” Sư phó mỉm cười, nhéo nhẹ vành tai ta.

Đình ——

Sư phó, chàng lại trêu chọc ta sao?!

Thư hồi tâm tư có chút không đứng đắn, nghiêm túc mở miệng nói: “Cần đây ta hay nằm thấy ác mộng.” Ta hít mát lại nói “Nhưng sau khi tỉnh lại thì không nhớ nổi.”

Động tác của sư phó khẽ khựng lại, cũng chỉ một chút mà thôi. “Nhớ không nổi thì làm sao biết đó là ác mộng?” Hắn nhẹ giọng hỏi

“Chỉ cảm thấy đó là ác mộng, hơn nữa sau khi tỉnh lại luôn luôn hoảng sợ.” Ta vùi mặt vào lòng hắn. “Sư phó, lòng ta thật trống rỗng.”

Sư phó khẽ hôn lên khóe môi ta, ánh mắt thoáng qua sự thương tiếc. “Đừng nghĩ ngợi lung tung, có thể là vì chỗ ngủ không yên? Hay báo Yến Ngũ kê một toa thuốc an thần cho nàng đi.”

Ta lắc lắc đầu, thất vọng sụp vai xuống. “Sư phó, không phải vậy, thật ra ta cũng thường tự nhủ là có những chuyện không nhớ ra thì thôi, không có gì quan trọng hơn hiện tại, chỉ là...” Ta rũ mi mắt xuống, có chút âm trầm “Quá khứ và hiện tại, không thể cứ đơn giản gộp lại thành một, không kết thúc quá khứ một cách sạch sẽ, sẽ không có tương lai.”

“Ngọc nhi, đừng nhớ lại chuyện quá khứ nữa.” Ngón tay sư phó nhẹ nhàng day huyệt Thái Dương của ta, chậm rãi vờn ve ấn ấn. Độ ẩm của đầu ngón tay thật vừa phải nhẹ nhàng, ta nhắm mắt lại tựa vào ngực hắn, hừ nhẹ một tiếng: “Ta vốn cũng không muốn nhớ lại...” Đôi tay vòng quanh eo hắn, nũng nịu nói: “Hiện tại có các chàng bên cạnh ta đã quá đủ rồi. Chẳng qua...” Ta mở to mắt, “Giờ có vài người bỗng dưng xuất hiện gây nguy hiểm cho các chàng, ta không thể không đề ý đến. Sư phó, Lư Triệt kia nói gì với chàng thế?”

Động tác của sư phó khựng lại, trong nháy mắt bầu không khí xung quanh chợt yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe được tiếng tim đập và tiếng hô hấp của nhau.

“Ngọc nhi.” Sư phó cúi đầu nhìn ta, ôn nhu hỏi “Nàng lo hắn sẽ làm tổn hại đến Lý phủ?”

Ta gật gật đầu, lúi lét một chút nhìn thẳng vào mắt hắn. “Có phải hắn nắm nhược điểm gì đó trong tay để uy hiếp chàng hay không? Đào Nhị và Yến Ngũ phải ra ngoài, chuyện này có liên quan đến hắn hay không? Rốt cuộc hắn là ai?”

Sư phó vẫn chỉ mỉm cười “Không có, hắn không có uy hiếp ta.”

Ta hít một hơi thật sâu “Như thế lại càng rõ hơn rồi, nếu hắn không uy hiếp chàng, nhất định là đã nắm đúng nhược điểm của chàng, khiến chàng không thể cự tuyệt hắn. Sư phó a...” Ta thờ dãi một cách bất đắc dĩ, quỹ trong lòng hắn, ôm cổ hắn, chậm rãi nói “Ngọc nhi và chàng sống nương tựa lẫn nhau mười năm nay, tâm tư chỉ hướng của chàng ra sao, ta hiểu rõ hơn ai hết. Nếu không phải hắn đem ta ra để uy hiếp chàng, thì chính là đem chuyện quốc gia thiên hạ ra ép buộc chàng khuất phục, chỗ này của chàng...” lòng bàn tay ta đặt sát lên ngực hắn, nơi trái tim đang đập đều đều mạnh mẽ. “...cũng không phải chỉ có một mình ta.”

Hắn cầm lấy tay ta đưa lên môi hôn, trong mắt ẩn chứa ý cười: “Tim một người chỉ nhỏ bằng nắm tay thôi, nàng nói đi, sao có thể cất chứa cả một thiên hạ rộng lớn như vậy được? Ta đã chọn nàng, nàng còn có gì không yên tâm nữa?”

Nghe hắn nói thế, lòng ta chưa xớt tị đại với cùng, giống như bị ong mật châm phải. “Hồi xưa ta thường nghĩ, một ngày nào đó chàng sẽ vì thiên hạ này mà bỏ rơi ta.” Ta rầu rĩ nói “Ta biết chí hướng của chàng là trở thành một vị tể tướng lưu danh thiên cổ, phụ tá minh quân kiến lập một thời đại thái bình thịnh vượng. So với thiên hạ này, ta thật sự quá nhỏ bé.”

“Không nhỏ bé chút nào.” Sư phó ôm chặt ta hơn “Ngọc nhi là tất cả, là nỗi an ủi và nơi gửi gắm của ta. Chỉ cần nàng còn cần đến ta, ta vẫn sẽ luôn ở lại bên cạnh nàng.”

Đúng vậy, hắn đã nói như thế.

...Ngọc nhi cần ta, mà thiên hạ lẽ dân không có ta cũng chẳng sao.

Hắn nói như thế khiến ta mơ hồ có cảm giác như hắn miễn cưỡng ở lại làm bạn bên ta chỉ vì chiều theo tình cảm của ta mà thôi, ta cần hắn, nhưng hắn lại không cần ta.

Có lẽ nữ nhân hay đa tâm mà nghĩ ngợi lung tung, cho dù có nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của hắn.

Đông Ly a, sư phó a, chàng giỏi nhất là lừa người, cũng lừa cả chính bản thân mình...

“Lúc đó...” Khóe mắt ta có chút cay “...nếu không phải vì tính mạng ta đang gặp nguy hiểm, có phải chàng sẽ bỏ ta mà đi?”

Năm ấy khi gặp lại nhau ở đế đô, mặc dù hắn đã che giấu tình cảm của mình rất hoàn hảo, nhưng khi biết có sự hiện hữu của Đào Thanh, Đường Tư, trong khoảnh khắc đó, sự chấn kinh và bi thương trong đáy mắt vẫn khắc ghi sâu đậm trong lòng ta. Một nơi nào đó trong bộ nhớ của ta hoạt động hơn hẳn người bình thường, nhớ kỹ tất cả những nỗi vui mừng lẫn đau khổ của người mình yêu thương.

Sư phó là người hơi có chứng kiêu phách, cũng như Yến Ngũ, những người như thế, dù chỉ là xài chung cốc chén với người khác cũng đã không muốn, huống chi là người yêu, bạn đời. Ta sớm nên biết, trong nháy mắt đó, hắn đã quyết định rồi đi, nếu như không phải vì ta lúc gần chết vẫn gọi tên hắn, có lẽ giờ này phút này, Lý phủ ở Lạc thành này đã không có một Thẩm Đông Ly.

Không biết lời nói của ta có làm đau lòng hắn hay không, nhưng hắn trông vẫn bình thản như cũ, đầu ngón tay vuốt ve vùng da sau tai ta “Cũng là thời điểm đó, ta mới biết cái gì quan trọng nhất đối với ta. Không gì tệ hơn cái chết, chỉ cần nàng còn sống, bất kể nàng muốn làm gì, ta cũng sẽ theo ý nàng.” Hắn cười nhìn ta, không biết vì sao lại khiến ta muốn khóc. “Ta vì nguyên nhân gì mà ở lại không quan trọng, quan trọng là ta đã ở lại. Nàng biết ta rồi đó, không đề ý đến quá trình, chỉ chú trọng đến kết quả.”

Cũng như phong cách làm quan của hắn, hắn chỉ cần quốc thái dân an, không đề ý đôi tay mình đã nhiễm bao nhiêu máu tươi và dơ bẩn, trong chốn quan trường giáo quyết này, một Thẩm Đông Ly trông công minh liêm khiết thanh bạch đơn thuần như sơn tuyết, như thanh phong, không ai biết cũng là một người đầy thủ đoạn hồ mịra gọi gió, hắn kiêu phách như thế, dường như là vì đã tận tâm tận lực muốn tránh sự vẩn đục dơ bẩn của chính trị.

Nhưng tình cảm đâu có giống như thế?

Rốt cuộc ta nói không lại hắn...

Đây chính là khúc mắc giữa hai người bọn ta, cho đến giờ vẫn chưa thể tháo gỡ.

Chỉ hai người bên nhau, hay là cùng chia sẻ bạn đời với những người khác. Quy ẩn điền viên, hay là cứu tế muôn dân?

Trong lòng ta luôn luôn sợ hãi rằng một ngày nào đó hắn sẽ bỏ rơi ta, mà ta lại không có lý do gì để giữ hắn lại.

“Lư Triệt tìm chàng, nhất định có liên quan đến quốc kế dân sinh.” Ta ép mình phải tỉnh táo lại, cố sức ôn hòa hỏi hắn “Có phải là có liên quan đến Mãn Việt quốc hay không?”

Hắn thẳng thắn gạt đầu “Không sai.”

“Phương tiểu hầu gia đến đây cũng vì chuyện này?”

“Có thể xem như vậy.”

“Vậy còn Đào Nhị và Yến Ngũ?”

“Đó là chuyện giang hồ của bọn họ, ta không rõ.” Sư phó hồ hững đáp.

Thật ra người trong quan trường không quan tâm đến người giang hồ, dùng võ công hành hiệp trượng nghĩa là vi phạm lệnh cấm, lúc ta còn nhỏ đã nghe sư phó nói, những người giang hồ động một chút là dùng binh khí đánh nhau hỗn loạn, người giang hồ hoàn toàn không coi pháp lệnh của triều đình và mạng sống của con người ra gì.

Vì thế sư phó đối với Đào Nhị, Đường Tam và Yến Ngũ, tuy không nói ra thành lời, nhưng cũng không quan tâm đến mấy. Kiểu Tứ tính ra cũng là một nửa người làm quan, thế nên sư phó mới đối đãi với hắn bằng cặp mắt khác.

Mặt khác, bọn Đường Tam là người giang hồ, cũng gai mắt phản cảm y như thế đối với quan phủ. Chẳng qua sư phó tài đức hơn người nên bọn họ đối với hắn rất kính nhi viễn chi.

Theo tình hình trước mắt, chắc chỉ có thể đợi Đào Nhị trở về mới hỏi được rõ hơn mà thôi.

“Ngọc nhi.” Ta đang cúi đầu trầm tư, đột nhiên nghe sư phó nhẹ giọng gọi tên mình, khẽ ngửa đầu lên đối diện với cặp mắt trong suốt của hắn. “Vi nguyên nhân gì mà làm cho nàng rớt cuộc muốn đối mặt với hiện thực, không sống mơ mơ màng màng nữa?”

“Chuyện này a...” Ta nhìn vào đôi mắt hắn gần trong gang tấc, đồng tử đen lóe sáng dưới ánh nến chột trờ nên trầm lắng mênh mông như đại dương mà chỉ một lần không cẩn thận rơi vào trong đó sẽ không thể dứt ra được, tìm ta đột nhiên rung động “vì... Liên nhi nói, lão gia ta không thể cứ sa đọa tiêu cực như thế mãi, muốn làm một lão gia tốt phải bảo vệ các chàng...” Giọng ta yếu đi dần, bảo vệ bọn họ, dựa vào sức ta, có thể sao?

Sư phó mỉm cười, khóe môi cong lên thật tao nhã, ta nhìn mà chảy nước miếng, phải nuốt xuống thật mạnh...

“Thật là một hài tử ngọc.” Hắn thờ dãi xoa xoa mái tóc của ta, hôn phớt lên trán ta “Đã muộn rồi, nghỉ ngơi thôi!” lại dặn tiếp “như thế cũng tốt, sau này có chuyện gì phải nói với sư phó, không được giấu trong lòng.”

Ta trừng to cặp mắt nhìn hắn, liên tục gật đầu. Hắn bước xuống giường, đột nhiên cúi xuống ôm lấy ta, ta bất ngờ không chuẩn bị trước, tím đập lờ một nhịp, vội vàng bám lấy cổ hắn.

Ai nói thư sinh tay trái gà không chặt! Ít ra sư phó của ta có thể ôm lấy con gà béo ú ừ là ta!

Ta mở to đôi mắt long lanh ướt át đầy khát vọng cầu hoan nhìn hắn, hắn chỉ cười mà không nói, mãi cho đến khi ta bị nhét vào trong giường mới biết là mình bị từ chối...

“Sư phó...” Ta lại lần sang, ngón tay bò lên ngực hắn, bị hắn kịp thời bắt được. “Thân thể nàng không nên mệt nhọc quá độ, đêm qua đã làm rồi, ban ngày lại chạy lại chạy lui khá lâu, giờ nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Ta bị lời nói của hắn làm nghẹn một hồi, câu “sẽ không mệt nhọc quá độ...” không có cách nào nói nên lời.

Nói ra nghe như thể ta đang trêu chọc dụ dỗ sư phó mà không thành công vậy. Nhưng sư phó cũng không phải loại người như Đào Nhị mà cho rằng ta đang khích tướng, nếu khích tướng hữu dụng, ta cũng muốn thử một lần...

Aizz... Chẳng lẽ sư phó chê ta đã bị người khác dùng qua, không muốn dùng chung với người khác...

Ý nghĩ này vừaập đến, ta lẳng lặng rút tay về, xoay người quay mặt vào tường, cố gắng kềm chế sự kích động muốn đập đầu vào tường, xoắn tóc...

“Aizz...”

Vô ý thờ dãi một tiếng...

Không đúng, hình như đây không phải là tiếng của ta?

“Ngọc nhi, nàng lại nghỉ ngơi lung tung nữa rồi.” Sư phó ôm lấy vai ta, xoay ta lại đối diện với hắn. Ánh nến mờ mờ ảo ảo, lại cách một tấm rèm dày (tấm rèm chết tiệt!), ta nhìn không rõ lắm nét mặt của hắn, chắc hắn cũng thế.

“Chàng ghét bỏ ta...” Ta ai oán nói.

“Ta chỉ là lo lắng cho nàng.” Hắn sửa lại.

“Đừng có gạt mình gạt người.” Ta cố nén nổi chua xót trong lòng cùng nước mắt “Chàng vẫn luôn miễn cưỡng qua quýt cho có lệ đối với ta...”

Ta xoắn xuýt, có lẽ sư phó cũng xoắn xuýt, hắn trầm mặc rất lâu mới thờ dãi. “Nha đầu ngọc, phải làm gì với nàng bây giờ...” Nói xong cúi xuống hôn nhẹ lên mắt ta.

Lần này ta bất động, vẫn như cũ không nhúc nhích một chút nào, bày ra dáng vẻ kiên quyết “trinh thảo tiết liệt mặc người hái!”.

Sư phó bật cười, tay hắn trượt xuống vai ta, dừng bên chiếc thắt lưng tợ tằm bên eo ta, ám muội cọ sát vài lần. “Thân thể nàng chịu nổi không?”

Vào lúc như thế này, để trinh thảo tiết liệt đi gặp quý đi!

Ta dùng sức gật lấy gật để!

“Đây có là gì chứ, sống là phải vận động, nhất là vận động trên giường!” Ta ho khan một tiếng, giọng lạc hẳn đi.

Thế là ta đã rõ, đối với người nào nên sử dụng kế gì, đối với sư phó thì phải dùng khổ nhục kế, khổ tình kế, lấy lui làm tiến!

Thắt lưng noi eo bị rút đi, chiếc áo ngủ rộng thùng thình liền rơi xuống, may là tối nay ngâm được mùi không nồng lắm, chỉ thoang thoảng nhàn nhạt thôi.

Ta khổ cực nén nhịn lại xúc động muốn vỗ lấy sư phó, nhìn đến mức toàn thân căng thẳng, hai bàn tay nắm chặt khăn trải giường, còn khăn trương hơn lần đầu tiên...

Đầu lười sư phó đảo qua vết thương trên ngực ta, giương mắt nhìn ta, giọng khàn khàn, cười nói “Nàng khăn trương gì chứ?”

Ta thờ một hồi thật sâu nói: “Sư phó, nếu chàng không mau mau lên một chút, Ngọc nhi sẽ lập tức biến thành sói xám đó!”

Hắn khởi động một cách chậm rãi khoan thai, lại không biết là ta đã muốn hắn rất lâu rồi...

Nghe xong câu này của ta, hắn vẫn không gấp, hắn thật là người rất kiên nhẫn a, đã nhìn được mười năm nay, giờ phút này cũng không gấp làm gì, đôi tay hắn ngoa du trên thân thể ta, nhất thời ta cong gối lên, tách hai chân ra, dẫn dắt hắn đến lối vào, nhưng hắn lại chỉ dùng một răng đưa nghịch lỗ tai ta.

Từ nhỏ ta đã ngồi trong lòng hắn luyện chữ, hắn thích dùng bút lông treu chọc lỗ tai ta, vì thế lỗ tai ta mãi cảm như thế nào, hắn biết rất rõ, lẽ nào lúc đó hắn đã có ý muốn ăn quả đào còn tươi non xanh mướt non nà mềm mại là ta... Khục khục, không biết là ta quá tà ác hay là sư phó chẳng quá tà ác a... Nghĩ đến đây ta lại cảm thấy nóng lên mấy phần...

Khúc dạo đầu dài dằng dằng này thật là gây vớ người ta mà, ta thờ phỉ phò cọ sát hắn cầu hoan, hắn lại sọ làm ta đau, quả nhiên lần đầu tiên đã để lại bóng ma tâm lý trong hắn, ta không sợ, vậy hắn còn sợ cái gì? Huống chi nhìn kỹ xào này của hắn, rõ ràng là đã lên ta học trộm không ít!

Kết quả là sức nhẫn nại của ta không bằng hắn, oa một tiếng vỗ lấy hắn để xuống, sau đó bị hắn đè lại...

Xong xuôi ta cong mình lại ngủ trong lòng hắn, hắn muốn đối thân mình ra, ta ôm eo hắn càng chặt hơn, đầu lười có chút ngong nghịu nói: “Đừng đi, ta sinh một tiểu Ngọc nhi có được không...”

Không ngờ lời này khiến hắn suýt chút nữa không khống chế nổi, sau một hồi lâu, hắn hôn lên tóc ta, bàn tay ôm lấy ta càng chặt hơn, khẽ nói: “Nàng thích là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Rạng sáng hôm sau khi thức dậy, ta lấy danh nghĩa là luyện tập buổi sáng, chạy một vòng quanh Lý phủ, vừa suy đoán tên tiểu tử Lưu Triệt này đang tính làm cái quái quỷ gì ở đây, vừa rẽ bảy tám khúc đến Đình viên.

Mặc Duy còn dậy trẻ hơn cả ta, ta còn có lý do là vì buổi tối vận động mệt mỏi, còn hắn dựa vào đâu mà ngủ nướng trên giường trẻ như vậy chứ?

“Một tên Phương tiểu hầu gia vừa mới đi khỏi, giờ lại tôi thêm một tên Lưu Triệt.” Ta búng ngón trỏ gõ lên mặt bàn, đôi mắt chăm chú theo dõi hắn. “Rốt cuộc các ngươi có mưu ma chước quỷ gì?! Đê lão gia ta nói thẳng cho ngươi biết, chuyện quốc gia đại sự của thiên hạ chả liên quan gì tới ta, các ngươi muốn đối phó Mãn Việt quốc thì tự mà nghĩ cách, đừng có dựa dẫm vào Lý phủ của ta! Không biết tên Lưu Triệt kia đã làm gì để sư phó ta cho hắn công khai đường hoàng dò vào đây ư. Ngươi, mang theo cả tên Lưu Triệt và Phương tiểu hầu gia kia lần xa ra cho ta, đừng có quấy rầy những tháng ngày bình an của lão gia ta!”

Mặc Duy ngáp một cái, cười hi hi vỗ vỗ đầu ta. “Tiểu Ngọc nhi, ngươi đừng có nổi giận dùng dùng như thế, chuyện này là do Đồng Ly đã quyết định, ta và ngươi sao có thể dễ dàng thay đổi được? Phương tiểu hầu gia và Lưu Triệt này, chân mọc trên người bọn họ, ta chỉ là một tên huyện lệnh thất phẩm nhỏ nhoi, đâu có quản lý được nhiều như thế a...”

“Áaaa...” ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc! Ta chỉ muốn yên ổn ngắm mỹ nam, ăn gà nướng mà cũng khó khăn như vậy sao! “Ta không cần biết! Nếu sư phó của ta có chuyện gì, ta nhất định làm thịt ngươi trước!” Nghe rằng tròn mắt với hắn một hồi, ta phát tay áo bỏ đi. Sau khi đi được một đoạn mới nhớ đến hai tên tiểu tặc bắt được ngày hôm qua, quên hỏi Mặc Duy xử trí bọn chúng như thế nào rồi, lúc này sao lại mau quên đến thế...

Ta dừng chân lại, ngửa đầu nhìn trời, cả nửa buổi mới thở dài một tiếng...

“Lão gia dậy sớm quá a!”

Sau lưng bỗng vang lên một thanh âm, dọa ta sợ đến run rẩy cả người, ta nhảy sang bên trái một bước, xoay đầu lại nhìn hắn.

“Ngươi!” Ta nhìn trái nhìn phải một hồi, không thấy có ai khác, cuối cùng mới chăm chú nhìn đến gương mặt xuất quỷ nhập thần của Lưu Triệt. “Ngươi hiện ra từ cái xô xình nào vậy?”

“Tiểu nhân này giờ vẫn ở đây mà.” Lưu Triệt nói, quơ quơ lá bùa vàng chói trong tay, lại chỉ chỉ vào một lá bùa khác đang dán dờ dang trên tường chứng minh hắn không hề nói dối.

Không ngoài dự liệu, mỗi một câu một chữ hiện giờ của ta và hắn đều sẽ trở thành chứng cứ nơi công đường trước mặt sư phó. Tuy ban ngày ban mặt như thế này, nhưng chắc chắn sẽ có không ít người của Đào Nhị, Đường Tam, Kiều Tử mai phục trong góc tối, chắc tên Lưu Triệt này cũng không dám và không thể làm gì được ta đâu.

Ta yên tâm hơn, ho khan hai tiếng che giấu sự thất lễ của mình, cúi đầu phẩy phẩy tay áo, ra về tinh bơ, nói: “Lo làm tốt chuyện của ngươi đi, đừng có lén âm mưu gì a!” Khóe mắt ta quét qua mặt hắn, thấy hắn mặt không đổi sắc tinh bơ như thường, trong lòng thầm biết hắn tuy là thiếu niên trẻ tuổi nhưng nham hiểm không kém gì lão nhân.

“Năm nay lão gia ngươi gặp hạn xui” hắn vừa nói vừa nhanh nhẹn hoạt động đôi tay, tấm bùa vàng trong tay hắn gấp tới gấp lui hai ba lần, thoát một cái biến thành một con hạc giấy, điểm thêm vài nét bút son trên hai cánh, giống y như thật. “Lá bùa hình con hạc này có thêm phù chú vào, có thể bảo vệ ngươi bình an.” Hắn mỉm cười đưa ta con hạc giấy.

Ta lưỡng lự đắn đo một hồi – không biết trên con hạc giấy này có tẩm độc được hay là ngải ác độc gì hay không, giương mắt nhìn hắn một cách nghi ngờ, về mặt hắn đầy chân thành nhìn ta, đôi mắt trong suốt sáng ngời như thế, làm kì cự tuyệt hung bạo ra đến miệng của ta chợt nghẹn cứng lại trong cổ họng.

“Khục khục...” Đầu ngón tay giấu trong ống tay áo của ta động đậy, gãi vài cái trên mu bàn tay, cuối cùng nhịn không nổi cũng phai vuron tay ra nhận lấy. “Biết rồi, ngươi... ngươi cứ lo làm tốt chuyện của mình đi!”

Nói xong bỏ chạy trời chết.

Chỉ là một tên pháp sư, biết gì về bùa chú chứ, đều là giả mà thôi!

Chạy đến chỗ không có ai, ta cúi đầu nhìn con hạc giấy nhỏ làm từ lá bùa trong lòng bàn tay, trong lòng cảm thấy khó chịu một cách kỳ lạ, sâu muộn như bị búa tạ đập phải, vang lên ong ong, lồng ngực chấn động rung lên. Thiếu niên này, ấn tượng đầu tiên của ta đối với hắn là một nỗi ác cảm không thể gọi tên, thậm chí còn có một cảm giác quen thuộc thân thiết kỳ lạ, nếu hắn không tính kế sư phó của ta, cùng lắm là ta sẽ đối đãi với hắn như một người đi đường Giáp nào đó, nhưng...

Nhìn thoáng qua con hạc giấy làm từ lá bùa trong tay, ta khẽ thở dài.

Nữ nhân a, lòng ngươi quả thật là quá mềm yếu...

Người ta vừa đối xử tốt với ngươi là ngươi đã quên ngay mục đích của bản thân mình, không phải ngươi muốn hung hăng cảnh cáo hắn một phen à, sao còn nhận lấy lá bùa hình con hạc giấy hắn tặng chứ?

Con hạc giấy này lúc trước ta cũng biết gấp, nhưng đã rất nhiều năm nay không có đụng đến, hồi còn ở Quốc Tử Giám, khi rảnh rỗi không ngủ gục, ta bèn xé Tử thư ngũ kinh, không chỉ hạc giấy, ta còn biết xếp thành hình người nữa. Chỉ là bây giờ nghĩ lại cũng đã là chuyện trời qua lâu lắm rồi, tuổi cả đồng mà làm chuyện như vậy coi có vẻ quá lập dị, chừng hai, ba năm sau, chỉ có con cái của ta mới làm được những chuyện này mà thôi.

Ta giờ tay lên mấy lần, nhưng rốt cuộc cũng không nổi vút đi, tiện tay gấp lại nhét vào thắt lưng, trong lòng thầm nghĩ đợi lát nữa đưa cho Đường Tam, để hắn xem có gì khác thường hay không.

Hai ngày nay Đào Nhị không ở nhà, Đường Tam phụ trách mọi việc trong phủ, vì vấn đề phòng vệ trong phủ khiến hắn bận đến sứt đầu mẻ trán nên ta cũng không lo hắn đến tìm ta gây phiền toái. Tuy ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần anh dũng hy sinh kháng khái chịu chết đến Đường viên gặp hắn, nhưng khi không nhìn thấy hắn, trong lòng ta vẫn mất mát một chút.

Hạ nhân trong Đường viên là người Đường Tam mang từ Đường môn đến, thấy ta, hành lễ một cách vô cùng quy củ.

“Tam công tử ra ngoài rồi sao?”

Hạ nhân bẩm báo: “Tam công tử không có dặn lại, chắc là còn ở trong phủ.”

Quái lạ...

“Vậy có nói qua là đã đi đâu không?”

Hạ nhân lắc lắc đầu, ta thất hồn lạc phách trở lại Thảm viên, trên đường gặp không ít bùa ngải vàng óng treo đầy cây liễu xanh tươi, trông cũng rất giống như đang trừ ma ếm quỷ. Thời tiết càng lúc càng ấm áp, y phục của ta mặc cũng càng lúc càng mỏng hơn, đang nghĩ hay là thừa dịp Đồng phong bảy tiết rượu đầu xuân, chợt nghe Đường Tam đang lớn tiếng la lối, giọng nồng nặc mùi thuốc nổ.

“Hai người đó ngươi muốn xử trí như thế nào ta không quan tâm, nhưng để hắn tiến dần từng bước như vậy, ngươi ăn nói làm sao với Đào Thanh? Hắn rõ ràng là thừa cơ hội nhà trống mà vào!”

“...”

“Ngươi có suy tính của mình, nhưng xếp đặt Lý Oánh Ngọc ở đâu? Căn bản là trong lòng ngươi không bỏ được vinh hoa phú quý nơi đó!”

“...”

“Chỉ sợ đến lúc đó không theo ý ngươi mà thôi!”

“...”

Ta đứng hơi xa, nghe không được sư phó trả lời ra sao, chỉ nghe được mấy câu đó của Đường Tam, tinh thần bị kích động có chút hỗn loạn. Chợt nghe tiếng sập cửa, ta vội vàng trốn vào bụi cây, nghe tiếng chân Đường Tam xa dần mới dám bò ra, vừa phúi phúi y phục trên người vừa suy nghĩ lại những lời Đường Tam vừa nói.

Đường Tam, có lẽ hẳn hiểu lầm sư phó thôi...

Trong lòng sư phó trước giờ không hề để ý đến vinh hoa phú quý, ta vẫn tự nhận là mình hiểu rõ hắn, ừ, là tự nhận, chỉ là đối với hắn, có những thứ còn quan trọng hơn cả sinh mệnh...

Cho Lư Triệt vào phủ, rốt cuộc sư phó hẳn có suy tính gì?

Dựa vào cái đầu này của ta, có lẽ vĩnh viễn cũng không có cách nào chân chính hiểu rõ suy nghĩ của sư phó.

Aizz... Ngồi tại ngưỡng cửa của Thẩm viên, một lần nữa ta lại ngửa mặt lên trời thở dài... Nếu có Đào Nhị ở đây, chắc hẳn sẽ hiểu rõ.

Người xem, hẳn mới vừa rời đi chưa được bao lâu, ta đã nhớ hắn rất nhiều, rất nhiều rồi. Có những người thật không thể xa rời được a.

Đường Tam không biết che giấu tình cảm của mình, có lẽ là vì từ nhỏ đến lớn chỉ có người khác nhìn sắc mặt của hắn mà làm, chứ không có ai có cơ hội lên mặt bắt hắn làm theo. Cho nên mới nói, hài tử được nuông chiều từ nhỏ, khả năng giao tiếp sẽ kém đi rất nhiều a. Lúc ăn cơm tối hắn vẫn tiếp tục sầm mặt xuống, không nói chuyện, không thèm ngẩng đầu lên, nếu không phải ta ban ngày nghe lén được câu chuyện của hắn, ta còn tưởng rằng hắn đang giận ta.

Ta đảo mắt lên nhìn sư phó, vẫn nụ cười mỉm vẫn đậm phong khinh trên mặt, hắn dùng đũa công cộng gấp thức ăn thả vào chén cho ta, dịu dàng nói: “Không được kén ăn, Ngọc nhi, tối nay nằng ăn quá ít.”

Ta phục hồi tinh thần lại, vội vàng gấp lấy gấp để, trong miệng nhét đầy thức ăn, ậm ừ nói: “Ừ, ừ, ta đang ăn a...”

Đường Tam lúc này mới ngừng đầu lên liếc ta một cái, vừa chạm đến ánh mắt của ta, hắn lại nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác. Ta ngậm đũa nghĩ thầm, xem điệu bộ này chắc là đêm nay khó tránh khỏi tai kiếp rồi...

Liên nhi chậm rãi bước tới, cong gối bẩm báo: “Nhị công tử và Ngũ công tử truyền tin, báo rằng sau giờ Ngọ ngày mai sẽ về đến nhà.”

Ta chân động tâm thần, lên quan sát sắc mặt của sư phó và Đường Tam – mặt sư phó vẫn không đổi sắc, nhưng Đường Tam rõ ràng là nhăn mày hừ khế một tiếng, còn có vẻ như thờ phào. Kiểu Tứ thì không cần ta để ý, chuyện gì không dính líu trực tiếp đến ta hẳn cũng sẽ không thêm quan tâm đến.

Sư phó gật đầu cho Liên nhi lui xuống. Cơm tối xong, ta theo sát Đường Tam, hi vọng có thể cạy ra được chút gì từ trong miệng hắn, hắn bước nhanh về phía trước, đột nhiên sử một chiêu hồi mã thương quay lại nhìn ta, gần dữ hét: “Nàng theo ta làm gì?!”

Ta giật nảy mình, lui về phía sau nửa bước nói: “Ta chỉ tùy tiện đi đi lại lại, tán bộ tiêu thực mà thôi.”

Hắn nhíu mày cười lạnh. “Tán bộ? Nàng đã đi theo sau lưng ta hết ba vòng quanh khu vườn này rồi.”

Ta cũng không để ý nhận ra, chỉ một lòng một dạ theo dõi hắn, lúc này nếu chọc hắn giận thì thật không khôn ngoan chút nào, từ khi Lư Triệt xuất hiện, điểm giới hạn bốc hỏa của hắn càng thấp hơn xưa, một chút chuyện nhỏ cũng có thể chọc giận hắn.

Ta nuốt một ngụm nước miếng, nên gần nói: “Nếu đã khéo gặp dịp như thế, chỉ bằng chúng ta cùng nhau tán bộ, cùng nhau tiêu thực đi nha?” Ta tiến lên ôm lấy cánh tay hắn, vuốt ve vài cái, thủ thủ thủ: “Chàng xem, ánh trăng thật sáng, gió thổi thật mát, hương hoa thật thơm, tức giận sẽ làm mất hết cảnh đẹp, chàng bớt nóng, bớt nóng...”

Tam nhi nhà ta chính là một con lừa ngoan ngoan mà, quan trọng là người phải thuận theo hắn, thật ra người dễ gần cũng rất dễ dụ, ta chỉ vài ba câu như thế, con tức của hắn đã tiêu tan hết phần nửa, vẻ mặt phức tạp nhìn ta, dưới ánh trăng trong trẻo, cả vườn phát sáng. Đường Tam công tử của chúng ta tư thế oai hùng không thể che giấu a... Mấy kiếm mắt sao, chân dài vai rộng, thật là một gã thiếu niên anh kiệt.

Hắn gắng gượng cho ta bám lấy, bước chân chậm dần chờ ta, chẳng qua vẫn còn có chút khó chịu, quay mặt đi chỗ khác nhìn hoa đại ven đường, rõ ràng là không tập trung tư tưởng.

Ta và hắn mười ngón tay đan lẫn nhau, lòng bàn tay kề sát nhau, chậm rãi hỏi: “Tam nhi a... gần đây dường như chàng có chút buồn bực, ngủ không ngon sao?”

Hắn hừ lạnh nói: “Dù gì cũng đỡ hơn nằng, ít ra còn có thể yên ổn ngủ suốt đêm.”

Ta nghe ra ngụ ý khác trong lời nói của hắn, chỉ đành cười gượng giả bộ ngơ ngẩn cho qua. “Ngủ yên là tốt rồi, ngủ yên là tốt rồi... Chỉ là ta thấy chàng ngày thường cũng không có gì để tiêu khiển, đứng suốt ngày làm ở trong Đường viên sở mô ba cái thứ đó chơi tàn ác đó, lâu lâu cũng nên cùng Đại công tử chơi cờ, uống trà vừa tăng tính hữu nghị vừa hiểu nhau hơn...”

Nghe đến đó, Đường Tam bỗng ngừng chân lại, bàn tay nắm lấy tay ta chặt hơn một chút, cúi đầu nhìn ta. “Nàng nói vậy là có ý gì?”

Ta kiên định nói: “Ta nghĩ, nhân dịp xuân về hoa nở, đội bọn Đào Nhị trở về, chúng ta tổ chức xuân yến, ra ngoại thành dạo chơi một bữa, chàng nói xem... có được không...”

Hắn cúi mặt xuống, càng lúc càng ép sát lại gần, ta không thể lui về phía sau, chỉ có thể khom lưng, thanh âm cũng dần dần yếu đi.

“Lý Oánh Ngọc.” Hắn nheo mắt lại nhìn chăm chăm ta “Hôm nay nằng đã đi đâu?”

Ta nuốt một ngụm nước miếng “Đâu có đi đâu.”

Một bàn tay thò ra sau lưng nâng ta lên, nhưng đối phương hiển nhiên là không có ý định buông tha cho ta, liên tục tạo áp lực khảo nghiệm tính kiên trì của ta.

“Nàng nghe được bao nhiêu?”

“Đâu có nghe được bao nhiêu.”

Ặc... Ờ miệng lộ tẩy rồi...

Đường Tam cúi vẹo eo ta – hẳn thích nhất là làm động tác này, ta nghẹn lời cứng người lại...

“Nàng muốn làm chuyện hoang đường cỡ nào ta cũng không để ý, nhưng hãy liên quan đến an toàn của nàng, ta tuyệt sẽ không coi thường. Thẩm Đông Ly là sư phó của nàng, nàng tin hắn nhưng ta không tin.” Rốt cuộc hẳn cũng đành chỉ việc gây áp lực lại, nhốt ta vào trong lòng hắn “Hơn một lần nằng xảy ra chuyện, ta khó tránh khỏi tội, ta sẽ không để bản thân mình mắc thêm lỗi lầm nào nữa. Nếu hắn muốn tính cả nằng vào vòng mưu kế của mình, ta sẽ lập tức dẫn nằng về Đường môn.”

Ta muốn nói, sư phó tuyệt đối sẽ không tính kế ta, nếu sư phó thật muốn tính kế ta, cho dù chàng có mang ta về Đường môn cũng chỉ khiến Đường môn bị cuốn vào vòng thị phi một cách không cần thiết mà thôi. Nhưng nhìn vẻ mặt lúc này, những lời nói đó ta lại không thốt ra miệng được.

Còn nhớ lúc đầu gặp nhau, hắn thường mặt không chút thay đổi cảm Bạo Vũ Lê Hoa Châm ngắm nghía ta, sau này vì ta bị thương bởi Bạo Vũ Lê Hoa Châm mà loại ám khí đó đã biến mất tuyệt tung tuyệt tích.

Đường Tam đối với ta như thế, sao ta lại có thể dễ dàng mở miệng nói hắn không đúng. Nhưng trước mắt, mẫu thuẫn gia đình càng lúc càng lớn, chủ một gia đình như ta lại bỏ tay không có cách giải quyết, aizz, phải làm sao đây a...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trong lòng ta có phiền não, lại còn phải an ủi Đường Tam trước, vỗ vỗ vai hắn nói: “Chuyện ta bị thương đầu có liên quan gì đến chàng, chàng cần gì phải luôn luôn tự trách mình như thế? Chẳng lẽ có ai cầm dao đâm ta, ta phải đi tìm người làm ra thanh dao đó để giết trả thù hay sao?”

Đường Tam cau mày nói: “Đó là hai chuyện khác nhau. . . Mà thôi, dù sao nàng cũng không nhớ rõ.”

“Vậy chỉ bằng chàng giúp ta nhớ lại đi?” Ta thừa cơ gọi ý hắn.

“Yến Ngũ đã từng nói, người mất trí nhớ chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình để nhớ lại, nếu người khác ép buộc hoặc giúp đỡ sẽ cho kết quả ngược lại.” Đường Tam nói xong, vẻ mặt có chút kỳ lạ, giống như... tội nghiệp? “Nàng cũng đừng như loài ruồi bọ suốt ngày bay tới bay lui trong phủ nghe lên, ta thấy mà một mối gièm nàng.”

Ta roi lệ, cái gì kêu là giống loài ruồi bọ, ít ra cũng nên ví dụ ta như là ong mật bé nhỏ, bướm bướm bé nhỏ gì đó chứ... .

“Còn nữa, hôm nay Lưu Triệt tặng nàng lá bùa hình con hạc, đưa ra đây!”

Quả nhiên, chẳng có gì có thể giấu nổi hắn.

Ta ngoan ngoãn đưa ra, Đường Tam cầm lấy, bóp chặt trong lòng bàn tay, nội lực chuyển động, con hạc giấy nhất thời hóa thành những mảnh vụn.

“Sau này không được lại gần hắn, không được nói chuyện với hắn, cũng không được nghe hắn nói chuyện, hắn tặng cho nàng thứ gì cũng không được nhận, hắn hỏi nàng cái gì cũng không được trả lời, tóm lại là không đếm xỉa gì đến hắn, nghe rõ chưa?!” Giọng nói và vẻ mặt của Đường Tam đều rất nghiêm khắc, dọa ta ngán cả người ra, vội vàng dùng lực găt đầu. “Nghe rồi, nghe rồi, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Đường thiếu hiệp!”

Hắn vẫn có chút không yên tâm “Nàng cái loại người này từ trước đến giờ đều là bằng mặt mà không bằng lòng, ta vẫn nên trời chặt nàng bên mình mới có thể yên tâm. Kiều Tử cần bản trông giữ nàng không xong, còn Thẩm Đồng Ly thì chẳng biết suy nghĩ cái gì, nàng phải ở kề bên cạnh ta thì ta mới yên tâm.” Vừa nói vừa kéo ta về hướng Đường viên. “Đợi mấy ngày nữa giải quyết xong chuyện ở Lạc thành, chúng ta lập tức dọn lên phưong Bắc định cư, giờ bề ta thấy quan phủ là cảm thấy phiền chán!”

Trong lòng ta buồn bực, miệng lúc khép lúc mở nhưng vẫn không thốt ra lời phản bác lại. Thật ra sao ta lại không cảm thấy phiền chán mấy người đó chứ... Nhưng sư phó không giống vậy a...

Đường Tam thu xếp cho ta ở lại Đường viên, đương nhiên là lập tức có người đến Thẩm viên báo lại, ta thật không khác gì một vị hôn quân, luận phiên lật thẻ bài thay Tam cung lục viện xoay trục, chỉ thiếu điều không làm một chiếc xe dê nữa mà thôi, thật là hoang dâm đáng xấu hổ a – ta không thể không nghiêm túc tự trách bản thân mình... .

Vốn đã làm xong vài động tác chuẩn bị cho một trận thương cân động cốt, không ngờ Đường Tam lại an phận, giao nhiệm vụ cho ta phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không được loạn động... Người gì mà lại ngược đời như thế a?

“Không phải Yến Ngũ đã dặn là nàng chỉ có thể sinh hoạt phụ thể năm ba ngày một lần thôi sao?” Hai cánh tay Đường Tam kèm chặt thắt lưng ta.

Tuy không chính xác nhưng cũng không sai mấy, hắn nói là năm sáu ngày, nhưng cũng có thể là hắn cho rằng ta không phải là người biết nghe lời mà tuân thủ quy củ, cho nên cố ý nói quá lên, kéo thêm thời gian ra.

Thế là ta găt găt đầu.

“Vậy mấy ngày nay nàng ngoan ngoãn sống yên ổn cho lão tử!” Nói rồi lại câu véo ta một hồi, đầu đến mức ta rên ri lên mới thôi, ta thầm nghĩ trong lòng, Tam nhi thật là thương ta quá a...

Sà lại hôn lên môi hắn một cái “Biết chàng tốt với ta rồi, chàng nói gì ta cũng nghe theo mà.” Hắn không giận là tốt rồi.

Đường Tam ừ một tiếng, vuốt ve lưng ta, thân nhiên nói: “Vỗ béo rồi làm thịt sau!”

Ta: “...”

Hắn luôn luôn quy trách nhiệm ta bị thương lên đầu của chính mình, thật ra ta lại nghĩ mình cần phải cảm ơn hắn, lúc ấy nếu không phải ta bị trúng Bạo Vũ Lê Hoa Châm mà là Phích Lịch Lôi Hòa đạn, có lẽ đã phơi thây ngay tại chỗ. Nếu không có Bạo Vũ Lê Hoa Châm được ngâm tẩm thuốc mê cực mạnh, phong bế kinh mạch của ta một cách kịp thời, trúng một đao chí mạng đó chắc chắn ta đã không sống nổi đến ngày hôm nay.

Hắn tự trách gì chứ, nói cho đến cùng, hắn vẫn là ân nhân cứu mạng của ta, ta lấy thân báo đáp cũng đâu có gì quá đáng.

“Thật muốn mang nàng xa chạy cao bay...” Hắn nằm sát bên tai ta, nhắm mắt lại, thì thầm trong vô thức.

Ta khẽ gạt mình, xoay đầu lại nhìn hắn.

Ừ... Đối với hắn, hiện giờ Đường môn là nhà của Đãi ca hắn, với thân phận như hiện nay, hắn không tiện trở về, hơn nữa xưa nay hắn thích tự do, không thích bị trói buộc, cũng không muốn trở về, có lẽ trong lòng hắn, cùng ta bỏ trốn làm một cặp uyên ương liêu mạng lại khoái hoạt, kích thích hơn.

Aizz, Đường Tư thiếu gia của ta a, thật là không hiểu cuộc sống này khó khăn như thế nào, đầu có để gì yên ổn sống những tháng ngày thanh bình mãi được.

Ta ôm lấy hắn, cò sát trên vai hắn, tìm một vị trí thoải mái nằm xuống. Từ tế mà nói, là ta đã liên lý hắn mất đi tự do, có rất nhiều hiệp nữ muốn cùng hắn trở thành một đôi thần tiên hiệp lữ, kết quả là bị kẻ phé nhân như ta giành trước, thế là giang hồ võ lâm lại thiếu đi một mặt nhân vật thần thoại.

Thì ra ta là bến đỗ cuối cùng của nhân vật thần thoại đó... .

Đường Tam nghiêm cầm giữ lời hứa, cả ngày trôi ta ở bên người, không cho địch nhân bất kỳ cơ hội nào, những người khác đối với chuyện này cũng chẳng có phản ứng gì, thậm chí Liên nhi còn tò về cao hứng, nét mặt kiêu như “Nên như thế từ lâu rồi”.

Lúc Đào Nhị và Yến Ngũ về đến nhà, ta đang tựa vào lòng Đường Tam chơi đùa chiếc tráp có nắp cơ quan, vừa nghe hạ nhân bẩm báo Nhị công tử và Ngũ công tử trở về, ta lật đặt quăng cái tráp đi, cùng Đường Tam ba chân bốn cẳng chạy về hướng tiền sảnh.

Vì đã nghe Đường Tam nói qua, Đào Nhị chỉ là đi cùng Yến Ngũ xử lý vấn đề trong sư môn, sẽ không có gì nguy hiểm, nên ta mới yên tâm. Nghe nói sư môn của Yến Ngũ chỉ có vài người ít ỏi: cặp phu phụ Quý Y và mấy tên tiểu đồ đệ, Yến Ngũ lại là đại sư huynh, chắc cũng chẳng có vấn đề gì nghiêm trọng, cùng lắm là chuyện trở về kế thừa y bát gì đó thôi.

Còn chưa đến tiền sảnh, ta đã nghe được giọng của Yến Ngũ: “Yến viên của ta còn một gian phòng trống, đến đó ở đi.”

“Cũng không phải Lý phủ chúng ta không có gian phòng trống nào khác, cần gì nhường qua nhường lại như thế, để ta bảo Liên nhi dọn dẹp lại Át viên.” Đào Nhị từ chối.

“Sư huynh...” Một thanh âm lạ hoặc sợ hãi lên tiếng “Sư huynh, huynh đừng bỏ ta lại...”

Nữ nhân!

Tìm ta đập mạnh, chân không ngừng bước, trong đầu đã nghĩ ra hơn mười khả năng. Lúc ta một bước tiến vào tiền sảnh, ta đã chuẩn bị đối phó với tất cả mọi tình huống.

Chỉ mới có ba ngày ngắn ngủi, Yến Ngũ dường như ốm đi một vòng, nói đúng hơn là tiêu tụy đi nhiều, sắc mặt không tốt lắm, thấy ta cũng không bày tỏ biểu tình gì, chỉ khẽ găt đầu, ngay cả cười cũng không thêm cười. Đứng bên cạnh hắn cũng là người mới vừa gọi hắn sư huynh, một thiếu nữ trong bộ y phục màu trắng, nhìn qua khoảng mười tám, mười chín tuổi, mặt trái xoan, mắt hạnh nhân, thanh tú khá ái kiều tiêu bạch thô. Người ta nói nữ nhi diệu bộ hiếu thuận yếu đuối nhu nhược càng khiến người ta động lòng, xem nàng như thế này – đợi đã, hiếu thuận yếu đuối nhu nhược? Trong lòng ta vang lên một tiếng lộp bộp, thầm nghĩ, không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi... .

Yến Ngũ không lý gì đến ta, ta cũng không hỏi đến hắn, chỉ liếc trộm hắn qua khóa mắt, tự ý đi về phía Đào Nhị, mỉm cười nói: “Các người về cả rồi, mọi chuyện ổn thỏa hết cả chứ?”

Đào Nhị găt đầu, kéo ta qua, nói: “Sư môn Yến Ly gặp chuyện bất hạnh, đây là Bạch Sanh Sanh – sư muội của hắn, sẽ tạm ở lại trong phủ chúng ta một thời gian.” Đào Nhị lướt nhẹ qua chuyện sư môn của Yến Ngũ, hiển nhiên là không muốn nói nhiều trước công chúng, nhưng từ mấy câu vừa rồi cũng không khó đoán ra, “chuyện bất hạnh” này chỉ sợ là thảm án diệt môn – còn lại duy nhất một nhân chứng sống.

Bạch Sanh Sanh khiếp sợ nhìn ta, tựa hồ đang do dự nên mở miệng xưng hô với ta như thế nào, Yến Ngũ thông minh am hiểu của chúng ta đã mở miệng, dịu dàng lên tiếng: “Nàng là gia chủ của Lý phủ này – Lý Oánh

Ngọc, lớn hơn người hai tuổi, người cứ gọi nàng một tiếng tỷ tỷ là được rồi.”

Ta liếc nhìn Yến Ngũ một cái, trong lòng dâng lên chút tự ý không phải. Thật ra một câu ‘tỷ tỷ’ này, ta không thích nghe, nhưng dù sao cũng không thể để nàng gọi ta là lão gia. Hơn nữa nhà người ta vừa mới có người qua đời, ta vẫn nên rộng lượng một chút, tạm thời nhẫn nại đi.

Nàng uốn gối chào ta, dịu dàng gọi một tiếng: “Oánh Ngọc tỷ tỷ.”

Ta cố gắng kềm chế cảm giác không vui, đáp lại nàng bằng một nụ cười tím tím. “Không cần khách khí như thế, người đã là sư muội của Yến Ngũ thì cũng là người nhà cả thôi.” Ta quay đầu lại dặn Liên nhi: “Mau sai người dọn dẹp lại Ất viên, phải hai nha hoàn linh hoạt hầu hạ.”

Yến Ngũ dường như còn muốn lên tiếng cự tuyệt, bị ta trừng mắt một cái, rốt cuộc hần về mặt đầy phức tạp, ngậm miệng lại.

Đào Nhị nói với Yến Ngũ: “Đã ba ngày rồi người chưa từng chớp mắt, mau về phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

Yến Ngũ môi một gât gât đầu, Liên nhi mỉm cười dẫn Bạch Sanh Sanh đi, Bạch Sanh Sanh không cam tâm, sợ hãi quay đầu lại nhìn Yến Ngũ, Yến Ngũ mỉm cười an ủi nàng, trong lòng ta thầm kêu to “Không ổn rồi!”...

Sau khi hai người bọn họ bỏ đi, sư phó cũng tới, đóng cửa lại, bốn nam nhân nhà ta liền mở cuộc họp gia đình.

“Hôm trước Yến Ly nhận được thư báo nguy của sư môn, vội vàng trở về Hoàng Hoa cốc, nhưng vẫn bị chậm một bước, Hoàng Hoa cốc đã bị phá tan, đệ tử trong cốc chết hết, Quý Y Bạch Cốt uống Quy Tức đan giả chết lửa đôi phương, nhưng cũng đã hết cách cứu chữa, cuối cùng chỉ còn lại Bạch Sanh Sanh trốn dưới đáy giếng là tránh được một kiếp.” Đào Nhị day day ân đường, hiển nhiên cũng vô cùng phiền não “Bạch Sanh Sanh nói, kể đến có vô công khác hoàn toàn với nhân sĩ vô làm Trung Nguyên, nghe khẩu âm của bọn chúng dường như là người Mãn Việt quốc, nếu là như thế, chuyện này không đơn giản chút nào. Huống chi, mục đích của bọn chúng cũng không phải giết người, mà là bức cung, tựa hồ như đang tìm một vật gì rất quan trọng...”

Ta hít sâu một hơi, hỏi: “Có phải Yến Ngũ muốn báo thù hay không?” Cho dù không phải vì Bạch Sanh Sanh, hần cũng phải báo thâm thù diệt môn này.

Đào Nhị gật đầu nói: “Đó là tất nhiên. Quý Y Bạch Cốt lúc sắp chết đã gửi gắm Bạch Sanh Sanh cho hần, không chỉ là báo thù, Bạch Cốt còn muốn Yến Ngũ đem hết một thân tuyệt học của mình truyền lại tất cả cho nữ nhi Bạch Sanh Sanh.”

Ta bẽ bẽ ngón tay, ở một tiếng. Bỏ qua một bên chuyện của Bạch Sanh Sanh, nếu thâm án diệt môn Hoàng Hoa cốc do người của Mãn Việt quốc gây ra, vậy chuyện này không có liên quan gì đến Lưu Triệt. Nhưng hần có biết hay không lại là chuyện khác.

Đường Tam đem mấy chuyện phát sinh không rõ trong phủ những ngày gần đây kể lại chi tiết cho Đào Nhị nghe, Đào Nhị liếc sư phó một cái, nói: “Hần cũng như Phương tiểu hầu gia, nếu đã tìm đến nơi này thì rất khó ngăn cản hần, nếu hần trong tối ta ngoài sáng, chỉ bằng dứt khoát lật bài, sống hay chết gì cũng vậy, một ván quyết định thắng thua.”

Đường Tam vẫn còn có chút căm giận, nhưng Đào Nhị đã nói thế hần cũng không phản bác nữa, chỉ có thể rầu rĩ lui ra.

Ta vốn cũng tính lui ra, để Đào Nhị nghỉ ngơi một chút, hần trông cũng không khá hơn Yến Ngũ bao nhiêu. Nhưng hần lại mở miệng báo ta ở lại.

“Ta?” Ta chỉ chỉ vào chóp mũi của mình, nhìn hai bên một hồi, Liên nhi lúc này vô cùng biết điều lui ra, nhân tiện đóng cửa lại. Đào Nhị giọng ra vậy vậy, giống như đang ngoắc chó con, ta cũng giống như một con chó con ngoan ngoãn sà lại gần... đóng vai trò kẻ yếu phải phục tùng mệnh lệnh... .

Hần bắt lấy cổ tay ta kéo vào lòng, ta thuận thế ngồi lên đùi hần, giúp hần bóp vai đâm lưng.

“Nhị ca, vất vả cho chàng rồi!” Ta cười tươi như hoa, nửa lấy lòng nửa an ủi.

Hần liếc xéo ta một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nàng lại gây ra chuyện gì sai trái nữa phải không?”

Ta gạt mình nói: “Không có nha!”

“Vậy nàng...” Hần cầm bàn tay mềm mại đầy thịt của ta, xoa nắn nhẹ nhàng, cười hỏi “. . . tại sao phải xun xoe như vậy?”

Ta khò khò nức nước mắt, nghĩ mình ngày thường làm người quá thất bại mà, vô sự bất đáng Tam bảo điện, không có chuyện gì tuyệt đối sẽ không xun xoe ân cần, bình thường nếu làm ra vẻ lấy lòng hần thì chỉ có hai nguyên nhân: phạm sai lầm hoặc sắp phạm sai lầm... .

Ta biết sai rồi, Nhị ca nhà ta trông mạnh mẽ thế thôi, chứ thật ra hẳn cảm tính tế còn hơn cả thiếu nữ nữa a!

Thôi đừng nghĩ theo chiều hướng buồn nôn như thế nữa, ta vội vàng nói rõ: “Chàng hiểu lầm ta nha, thật ra ta là một người rất có krong tâm, chàng đã vì gia đình này làm những gì, ta đều biết hết đó. Nhị ca, chàng thật quá vất vả mà! Ta đại diện cho cả nhà mà cảm tạ chàng!” Nói rồi dùng lực hôn lên gò má hần một cái chóc.

Hần giọng tay xoa xoa gò má, cười cười bất đắc dĩ, lúc lắc đầu nói: “Nàng không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?”

“Có!” Ta vội trả lời. “Chàng có nhớ ta không...”

Trong mắt Đào Nhị hiện lên ý cười “Ta chỉ trả lời nàng một vấn đề thôi, nàng muốn hỏi câu này?”

“Không phải, không phải, ta rút lại! Câu này cần gì phải hỏi, chàng nhất định là nhớ ta muốn chết, có phải không?” Ta lên lau một mồ mồ hôi, kể sách “mẽ hoặc bằng chè táo ngọt để lấy lòng trước rồi sau đó tiến hành tra hỏi sau” này hoàn toàn thất bại a.

“Ừm, vấn đề của nàng là có phải ta nhớ nàng muốn chết hay không? Vậy để ta trả lời...”

Xì! Còn thế nữa!

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, ta nhào lên ngăn mọi hần lại, nhìn vào đôi mắt tràn trề ý cười của hần – biết ngay là chàng chọc ta mà! Lão gia ta rất dễ chọc, có phải không?

Một tay của hần đỡ lấy gáy ta, hôn sâu hơn – tay lão luyện, tuyệt đối là tay lão luyện mà, chỉ một nụ hôn đã khiến tim ta đập mãi đến một trăm nhịp (thiếu không khí), hai đùi nhuyễn như, gà nường biến thành tôm ướp rượu... .

“Hơ hơ...” Hai tay ta chống lên ngực hần, há to mồm hít lấy hít để, bổ sung luồng không khí đã thiếu hụt này giờ “Đào Nhị, chàng...chàng...chàng...Chàng không được chọc ta!”

Hần há hê hải long, thành thai vượt vẻ mái tóc dài của ta, điệu bộ như sư tử ăn no thỏa mãn, híp mắt kiểm tra kho krong thực tích trữ của mình...

Ồ... trước mặt hần, ta vĩnh viễn là kẻ yếu phải phục tùng mệnh lệnh...

Hần mở lòng từ bi nói: “Được, được, không chọc nàng nữa.”

“Vậy ta hỏi nha!” Ta điều chỉnh lại hơi thở, nghĩ thầm trong bụng, vấn đề muốn hỏi rất nhiều, nên hỏi cái nào trước đây...

Trầm tư một lát, ta hỏi: “Một nhà sáu người chúng ta có thể bình an hạnh phúc mãi mãi, không ai có thể phá hoại cuộc sống yên tĩnh của chúng ta, chàng nói có phải không?”

Tay hần khẽ ngừng lại một lát, ánh mắt nhìn ta sâu hơn, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ bình thản, chậm rãi nói: “Vấn đề này nàng hỏi ta hay là muốn ta cam đoan?”

Trong lòng ta có rất nhiều vấn đề, nhưng cho dù có hỏi cũng chắc gì có được đáp án như mong muốn, thật ra biết được câu trả lời thì sao, ta chỉ muốn một lời cam đoan, cam đoan tà ma bất xâm, gia đình bình an, những chuyện khác ta không quan tâm – Mặc Duy thường nói tình tình này của ta vô cùng phù hợp làm chính trị, làm đế vương.

“Ta biết gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, chỉ một lời không thể hỏi hết, có những chuyện cho dù có biết rõ ngọn ngành cũng không có năng lực để giải quyết, thay vì miễn cưỡng nghe ngóng, chỉ bằng cứ tin nhiệm các chàng...” ta chớp chớp cặp mắt cười hi hi nhìn Đào Nhị “Chỉ cần chàng có thể cam đoan, ta đều toàn tâm toàn ý tin tưởng chàng!”

Đào Nhị cười khê, thờ dài một hơi, duỗi tay vãn về mặt ta “Nàng a, lúc nào cũng dễ dàng đẩy trách nhiệm như trở bàn tay, thoáng một cái là sạch sẽ bóng loáng.”

Câu này ta không đồng ý nha, nam nhân nào nên chịu trách nhiệm, ta đã từ chối ai đâu? Ta bừa môi trường hân, hân cười cúi đầu mờ nhạt lên môi ta một hồi.

“Được.” Hân gật đầu nói “Ta cam đoan, chỉ cần nàng không gây thêm phiền phức, ta sẽ cho nàng một gia đình yên ổn.”

A! Nhị ca, chàng đúng là nam tử hán đích thực mà! (ta sợ ý coi thường tám chữ giữa trong câu nói của hân)

Hân cười nhặt đầu tự tin, khoe môi nhếch lên khiến trái tim bé nhỏ nhộn nhạo của ta bốc cháy, ta quyết định – phong hân làm Trấn Trạch đại tướng quân! (*Tạm dịch: trấn trạch = giữ nhà*)

“Ta còn một vấn đề có liên quan đến Yến Ngủ, không biết có nên hỏi hay không...” Ta ôm cổ hân, không ngừng cố gắng nịnh bợ lấy lòng.

“Nàng hỏi đi.” Ta nghe vậy vừa cảm thấy vui mừng, hân lại nói: “Nhưng ta cũng có thể không trả lời.” Sắc mặt ta lập tức sầm xuống – hân đúng là chọc ta riết thành nghiện rồi mà ...

“Trước giờ ta chưa từng nghe nói đến sự môn của Yến Ngủ, rốt cuộc là hân quan hệ ra sao với sự môn của mình? Thảm án diệt môn này xảy ra như thế nào?” Ta nghiêm túc hỏi.

“Chuyện này còn đang trong vòng điều tra, hiện tại ta cũng không thể nói nhiều với nàng được. Chỉ biết rằng từ nhỏ hân đã được phu phụ Quý Y nhận nuôi, năm ta mười lăm tuổi, phu thân ta mắc bệnh nặng, phu phụ Quý Y dắt theo Yến Ly đến Bạch Hồng sơn trang. Sau bệnh của phu thân ta không thể trị được mà qua đời, phu phụ Quý Y rời đi, để Yến Ly ở lại sơn trang. Phu phụ Quý Y giao tình thâm hậu với Bạch Hồng sơn trang, nên tình cảm giữa ta và Yến Ly không khác gì huynh đệ, lần này Hoàng Hoa cốc xảy ra thảm án, bất kỳ là người nào gây nên, ta nhất định phải khiến bọn chúng trả giá gấp mười!”

Nói xong chờ cuối cùng, một chương hạ xuống khắc sâu dấu tay lên chiếc bàn gỗ lim...

Ta nuốt một ngụm nước miếng, hỏi tiếp: “Lúc Quý Y sắp chết không có trấn trối lại gì sao?”

Đào Nhị âm thầm nói: “Lúc chúng ta đuổi đến nơi, Hoàng Hoa cốc đã bị huyết tẩy, Quý Y tiền bối nhờ Quy Tức đan vẫn còn giữ được chút hơi thở, bắt lấy tà áo của Yến Ly muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc nói không nên lời. Khi Bạch Sanh Sanh vì ân thân dưới đây giết mà tránh thoát kiếp nạn xuất hiện, Quý Y tiền bối thờ hất ra một hồi, ngón tay chạm vào nàng, nhưng rốt cuộc vẫn tắt thở. Bạch Sanh Sanh là nữ nhi ruột của lão, Yến Ly tất nhiên phải tuân thủ di mệnh của sư phó, chăm nom thân nhân duy nhất còn lại của lão.” Nói tới đây, hân cúi đầu liếc ta một cái “Cho nên nàng cũng đừng ghen tị, tiểu cô nương nhà người ta mới vừa gặp biến cố, khó tránh khỏi hơi bị yếu đuối, ý lại quá mức vào Yến Ly, nếu nàng có thấy cái gì, cũng đừng giận.”

Ta ghen hòng một hồi – đây chính là cảnh cáo ta trước, để ta chuẩn bị tâm lý sao...

Ta cười gương nói: “Tất nhiên, tất nhiên, ta đâu phải là người có lòng dạ hẹp hòi chứ?”

“Tốt.” Đào Nhị vỗ vỗ đầu ta “Ta có việc phải phái Liên nhi ra ngoài, bên nàng có Đường Tam và Kiều Tứ bảo vệ, ta cũng yên tâm hơn. Đợi sự việc đầu vào đó, ta sẽ lập tức đưa các người lên phương Bắc.”

“Các người?” Ta nghi ngờ hỏi “Giả mà các người? Các người nào? Chẳng không đi cùng bọn ta à?”

“Chuyện này có liên quan đến Mãn Việt quốc, ta muốn ở lại điều tra rõ ràng, nếu xảy ra chiến sự, nàng ở lại đây sẽ gặp nguy hiểm, cứ để Đường Tam, Kiều Tứ hộ tống nàng và Đồng Ly lên phía Bắc trước, như thế ta sẽ yên tâm hơn.”

Ta cắn môi không nói lời nào, thầm nghĩ hân thật quá khách khí đi, nhưng lúc này cái lời hân thì thật không sáng suốt, ta vẫn chọn cách im lặng trầm mặc, đứng lên nói: “Chàng mau mau nghỉ ngơi cho khỏe đi, những chuyện này tính sau.”

Mất thấy trời đã sắp tối, ta lỏng đôi tay vào trong tay áo, cúi đầu chậm rãi bước về phía Đường viên, đi được nửa đường thì ngừng lại, xoay người đi về phía Yến viên.

Trong lòng ta vẫn cảm thấy Yến Ngủ có chuyện giấu ta, thật ra cũng không phải một mình hân, trong Lý phủ này, ngoại trừ Kiều Tứ, ai nấy đều mang một bụng bí mật, đừng thấy Kiều Tứ ít nói, hân cũng không giấu diếm gì nhiều, nếu nói sư phó khiến ta ý lại, còn Kiều Tứ lại khiến ta hoàn toàn yên tâm.

Suy đoán tâm tư của người khác thật là quá mệt mỏi, mà ai nấy đều biết, ta thật sự không phải là một người kiên trì chịu khó.

Đền được trong Yến viên đều đã tắt, ta thầm nghĩ trong lòng chắc là Yến Ngủ đã ngủ rồi, nghe Đào Nhị nói, hai người bọn hân suốt đêm bốn ba chạy đến Hoàng Hoa cốc, giải quyết việc trong cốc xong, lại không hề chớp mắt mà quay về lại Lạc thành, có lẽ là vì nhận được thư của ta, cũng có lẽ là vì nhận được thư của Đường Tam, thậm chí có thể là thư của sư phó.

Ta do dự nên vào hay nên bỏ đi trong khoảnh khắc, rốt cuộc vẫn nhịn không được đẩy cửa sân ra, đứng bên ngoài lắng tai nghe một hồi, trong phòng hân không có tiếng động nào, quả nhiên là đã ngủ rồi – ta không muốn đánh thức hân, nhưng xa nhau ba ngày nay, hân lại gặp chuyện như thế, trong lòng ta rất là nhớ hân, thái độ của hân đối với ta khi gặp lại lúc hoàng hôn, ta cũng không dễ bụng.

Cửa phòng hân không khóa, ta mở cửa ra, xoay người đóng lại, rón ra rón rén đến bên giường, trong phòng không có thắp đèn, chỉ có ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu sáng, trong bầu không khí yên tĩnh, ta nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của Yến Ngủ.

Nằm ở đầu giường, nương theo ánh trăng mờ nhạt, ta mơ hồ có thể thấy rõ hàng chân mày nhíu lại trong lúc ngủ của hân, duỗi tay ra vuốt ve khắc họa theo từng đường nét khuôn mặt của hân. Khác với đôi mày kiếm sắc sảo xé lên của Đường Tam, hàng chân mày của hân thưa hơn, đôi lông mày hơi nhíu lại, người ta thường nói, người có chân mày rậm là người đa tình, nếu vậy không biết người có hàng chân mày thưa như hân có phải là người bạc tình hay không. Ta chỉ biết ngày thường hân rất giao hoạt, thích nhất là nhéo mũi ta, thích nhất là thấy ta gặp xui, hình như thấy ta mặt ủ mày ê sẽ làm hân vui hơn vậy – thật sự là một chút cũng không muốn thấy ta vui, nếu hân xem như có bảy tám phần tình ý gì với ta, cũng chỉ ứng với câu “Đánh là thương, nắn là yêu”.

Yến Ly à Yến Ly, rốt cuộc chàng đối với ta có mấy phần thật lòng? Có phải chàng oán hận ta chuyện gì hay không?

“Nhìn đủ chưa?”

Hân đột nhiên cất tiếng, dọa ta sợ đến mức run cả tay lên, vừa muốn nịt lại đã bị hân bắt lấy cổ tay.

“Tôi lừa tất đền, nhìn có rõ không?” Hân vẫn nhắm mắt, nhưng đã tỉnh dậy, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

“Ta ta ta...” Ta lắp ba lắp bắp nhìn hân “Ta không muốn đánh thức chàng! Ta tưởng chàng ngủ say ...”

“Dù cho có ngủ say thì cũng còn tỉnh cảnh giác chứ. Lúc này nàng đến tìm ta, có chuyện gì hay sao?”

Ta nghe lời này bất giác trong lòng thật buồn bã – không có chuyện gì thì không thể đến đây thăm hân hay sao?

“Nhớ chàng thôi.” Ta nói tạm một câu để nghe trước.

Tuy nhìn không rõ vẻ mặt của hân, nhưng giọng của hân rõ ràng có chút ý cười. “Hiếm thấy nàng thành thật.” Nói rồi kéo ta lên giường, tay phải nghiêm túc bắt lấy mạch đập của ta, lại nói bệnh nghề nghiệp lên nữa rồi.

Nhưng hân gầy yếu như thế này mà còn quan tâm đến sức khỏe của ta, đột nhiên ta cảm thấy xấu hổ vì hành vi phóng túng vô tâm vô phể của mình mấy ngày hôm trước.

“Thân thể không có gì đáng ngại, cứ tiếp tục duy trì như thế!” Hân thần nhiên bình luận, sờ sờ đầu ta “Nhưng từ sắc hại thân, nàng vẫn nên một vừa hai phải thôi.”

Ta ghen ngào, không nói nên lời phản bác hân, chỉ còn cách rầu rĩ ừ một tiếng, duỗi tay ôm lấy eo hân “Xin trịnh trọng ghi nhớ lời thần y dạy bảo, thân y đại nhân, để tiểu nhân hầu hạ ngài ngủ nha, ngài hãy yên tâm ngủ ngon đi.”

Hân mở mắt nhìn ta, ngất nhéo mũi ta một trận, bật cười nói: “Lời nói của nàng có thể khiến người ta tức chết a.”

Ta cười ngây ngô nói: “Ta là một tên lưu manh vô văn hóa hay nói bậy nói bạ, chàng đừng dễ bụng a!”

Hân thờ dài, cúi đầu xuống, chà chà chóp mũi của ta, thanh âm dè xuống cực thấp, lại chấn động khiến ta đau lòng.

“Nhìn ta giống loại người cần người khác an ủi sao?”

Nửa đêm đầu có ai mà phải nói nhỏ ...

Trong thanh âm của hân tràn đầy sự uể oải.

“Không cần.” Bàn tay ta sờ soạng trên mặt hân “Ta không phải người khác, là nội nhân.” (*Tạm dịch: nội nhân = vợ*)

Ừ, là nội nhân.

Ta lặp lại một lần nữa.

Lông mi hân rất dài, cảm giác như sắp sửa chạm lên mặt ta, tuy rằng gần nhau đến mức hầu như không còn một kẽ hở nào, nhưng ngược lại ta nhìn không được về mặt của hân hiện giờ, chỉ có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của hân.

“Nội nhân...” Hân cũng lặp lại theo ta, nghiêng ngả hai chữ này như đang tỉnh té ném món ăn, cười nói: “Hai chữ này nghe cũng hay hay.”

Ta bắt chước hân, sờ sờ đầu của hân “Ừ, rất hay, rất hay, Yến Ngũ Yến tiểu Ngũ, không phải ta đến để quấy rầy chàng nghỉ ngơi, chàng mau ngủ đi, ta nhìn chàng ngủ, có được không?”

“Nàng a, nàng a...” Hân cười nhẹ “Thật không giống nàng ngày thường chút nào, vốn định đùa với nàng mấy câu, nhưng mà thôi.” Nói rồi khẽ siết chặt bàn tay quanh eo ta “Nàng đã tự nguyện làm gối ôm cho ta, ta cũng không cự tuyệt nữa.”

Ta hít mũi được thảo trên người hân, tìm dần dần đập bình ổn trở lại, thường ngày ta và hân quen đầu với nhau đến mức ngại chết ta sống, giờ chỉ lẳng lẳng ôm nhau, dựa sát vào nhau như thể này, cảm giác cũng không tệ.

Cầm hân nhẹ nhàng ma sát vài cái trên đầu ta, vuốt tay rút trăm cái tóc của ta ném lên đầu giường, tín hiệu này ta hiểu được – hân muốn đêm nay ta ở lại, không muốn ta đi.

Hân cũng không cần ta nói gì để an ủi hân cả, có những lúc nói quá nhiều ngược lại sẽ như một lời nhắc đi nhắc lại hết sức tàn nhẫn, nếu hân muốn nói, ta tất nhiên sẽ lẳng lẳng nghe, nếu hân không muốn nói, ta sẽ hóa thành một chiếc gối ôm lẳng lẽ, con người ta lúc có đơn bất lực luôn hy vọng có thể ôm lấy cái gì đó, giống như người sắp chết đuối ôm chặt lấy bè gỗ. Năm đó khi còn một thân một mình, ta cũng chỉ có thể tự ôm lấy chính mình, để mặc nỗi cô đơn thâm nhập tận xương tủy.

Ta tròn tròn mắt trong đêm tối, cảm nhận độ ẩm và tiếng tim đập truyền qua một lớp y phục, còn có hơi thở và lồng ngực nhấp nhô – xem kiểu của hân, sau khi bị ta đánh thức chắc là tạm thời rất khó ngủ lại.

“Lý Oánh Ngọc.”

“Ừ!” Hân gọi cả tên lẫn họ ta ra như vậy.

“Thật ra chúng ta rất giống nhau, có phải không?”

“Đúng vậy.” Đầu là được người khác nhận nuôi, đều phải đối mặt với cái chết của thân nhân, nghĩa phụ của ta là vì không có tiền chữa bệnh mà chết, còn đường phụ kiểm sư phó của hân cũng là bị chết oan chết uổng.

“Lúc đó nàng chỉ mới năm tuổi, nàng làm thế nào vượt qua? Một mình nàng làm thế nào để sống tiếp?” Hân nhẹ nhàng xoa lưng ta, dùng giọng chậm rãi mà dịu dàng hỏi ta về chuyện cũ năm xưa.

“Ta à...” Ta nhớ lại một hồi, đáp “Lúc đó ta muốn... báo thù xã hội!”

Động tác của hân ngưng lại một chút.

Ta nói tiếp: “Tên đại phu vô lương tâm đó, bởi vì bọn ta không có tiền mà hân không chịu chữa bệnh cho nghĩa phụ, sau khi nghĩa phụ mất đi, ý nghĩ đầu tiên của ta là làm thịt hân!”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó ... Nếu như nghĩa phụ biết ta làm như vậy, nhất định sẽ không tha thứ cho ta. Ta bèn lấy hai thùng phân người đặt tại trước cửa nhà bọn hân.”

Yến Ngũ cười khúc khích một tiếng “Còn nhỏ mà nàng đã độc địa như vậy rồi.” Lại thờ dãi “Hèn chi nàng vẫn luôn không thích đại phu, có thành kiến đối với ta.”

Chuyện đó... không thể phủ nhận là hồi xưa ta không có cảm tình với những ai làm nghề đại phu.

“Chàng không giống vậy.” Ta an ủi hân “Đại phu bình thường đâu có được ghê tởm như chàng, lúc nào cũng muốn ta mất mặt, chinh ta, mắng ta, hãm hại ta, chàng còn nói là ta có phước lắm, đặc tội với chàng mấy đời mới may mắn được chàng oán hận ta như vậy.”

“Hừ hừ...” Yến Ngũ cười lạnh hai tiếng “Sao nàng không tự kiểm điểm lại đi, có phải lại ngứa da rồi không? Ta đã từng đối với ai được như vậy hay không?”

“Được, được, được... Yến thần y chàng đúng, đều là ta sai...” Ta đại nhân đại lượng, không thêm so đo với hân.

Hân gắng gượng cho qua, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao? Kể tiếp đi.”

“Sau đó a, ta một mình lều lổng hai năm, rồi gặp được sư phó. Không có sự tích anh dừng gì đáng khen cả.” Những chuyện như đào rễ cây và gành ăn với chó hoang, nước mắt nước mũi tèm lem theo đuôi sư phó, thật không có chuyện nào hay để kể cả.

Nhưng dường như hân biết được gì đó, thờ dãi nói: “Nàng bước bình như một ngọn cỏ dại, tại nơi đất đai cần cỗi nhất cũng có thể sinh trưởng. So với nàng, ta thật yếu ớt.”

Ta nhỏ giọng hỏi: “Chàng đang khen ta sao?”

“Cứ xem như là phải đi.” Hân cười cười “Ta không giống nàng, nàng từ nhỏ đã sống nương tựa vào nghĩa phụ, còn ta đã rất nhiều năm rồi không gặp lại sư phó, cách ba năm về cốc một lần tiếp nhận sự khảo nghiệm của sư phó, ngoài ra không còn liên hệ gì nữa cả. Ta vẫn tưởng rằng sư phó và sư nương không thích ta, nên năm đó mới bỏ lại ta ở Bạch Hồng sơn trang, tuy đem hết độc kinh, y kinh truyền lại cho ta, nhưng đã nhiều năm cũng không đến thăm ta được một lần. Để từ trong cốc có hơn mười người, ngoại trừ Sanh Sanh, không một ai biết đến tên ta, ta nghĩ sư phó và sư nương chưa từng nhắc đến ta đối với bọn đệ tử của mình.”

“Chuyện này... có phải là có hiểu lầm gì hay không? Làm sao hai người bọn họ không thích chàng chứ? Nếu không thích chàng, sao còn truyền lại y thuật cho chàng?”

“Trong lòng sư phó nghĩ gì, rốt cuộc ta cũng không hiểu nổi, nhưng khi nắm ngón tay khô gầy của lão gắt gao nắm chặt cổ tay ta, dường như muốn nhìn xuyên thấu qua con người ta, ta nhìn vào mắt lão mà thầm nghĩ trong lòng, có lẽ lúc trước ta hiểu lầm rồi, sư phó đối với ta tốt lắm, Tam môn bí thuật của Hoàng Hoa cốc, cho dù Sanh Sanh cũng chưa từng được học qua, sư phó chỉ truyền lại cho ta. Sau khi hóa táng sư phó và sư nương, ta nghĩ đến rất nhiều chuyện, những tình tiết trong quá khứ mà trước nay ta vẫn xem nhẹ, giờ mới dần dần sáng tỏ.”

“Sư phó làm người rất nghiêm khắc, đối đãi với đệ tử vô cùng khắc nghiệt, nhưng sư nương lại vô cùng dịu dàng từ ái. Lúc còn nhỏ phải học thuộc lòng y kinh, sai một chữ là bị ăn roi mây ngay, sư nương không nhẫn tâm nhìn, nhưng không dám năn nỉ, bởi vì nếu bà năn nỉ, sư phó sẽ càng phạt nặng hơn, chỉ có đến tối mới đến bồi được cho ta. Lúc đó ta vô cùng ý lại vào sư nương, mà lại cực kỳ sợ hãi sư phó, sau này mới biết, những lĩnh được đó đều là sư phó len lút đưa cho sư nương, còn dặn sư nương không được nói với ta, chỉ đến lúc bọn họ rời khỏi Bạch Hồng sơn trang, sư nương mới lên cho ta biết.”

“Năm ta mười ba tuổi đã có thể tự hành y chữa bệnh tại nhà, lúc đó chỉ nghĩ mình thiên tư hơn người, đối với sư phó đầy bụng oán giận, nhưng hôm nay nghĩ lại, nếu lão không ép ta khắc khổ như thế, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay. Điều buồn cười là ta vẫn ngần ngại mãi với lão, nếu không vì muốn gặp sư nương, ta thậm chí lui bước vào Hoàng Hoa cốc một bước. Mãi đến ngày ta thu dọn di vật của lão, thấy rất nhiều đồ chơi khi còn nhỏ của mình, điều, chuồn chuồn tre, cung tên... Khi đó lão trách ta vẫn dốt vô nát, mê chơi mất cả ý chí, tịch thu đồ chơi, còn phạt ta chép sách, vốn tưởng rằng những món đồ chơi ấy đã sớm bị vứt bỏ, không ngờ lão đều giữ lại... Hiện giờ ta mới biết lão dụng tâm lương khổ, giả vờ nghiêm khắc ác nghiệt, cũng không hề trách ta vô ơn, mấy năm gần đây lão cư trú trong cốc, nhất định là rất mong ta về thăm, nhưng lão không nói ra thì làm sao ta biết được, bây giờ muốn tạ ơn ân sư thì đã quá muộn...”

Thanh âm Yến Ngũ dần dần trầm thấp xuống, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề.

Nhĩ tử muốn phụng dưỡng mà phụ mẫu không thể chờ...

Có những chuyện khi chúng ta hiểu ra thì đã quá muộn.

Nghĩa phụ của ta là một người vô cùng hiền lành, tuy rằng người khác chưa hề đối xử tốt với ông, nhưng ông cũng chưa bao giờ vì vậy mà oán hận, dù ta nghịch ngom cỡ nào, ông cũng đều vui tươi hơn hờ chiều theo ta, chưa hề nghiêm nghị trách mắng ta, hoàn toàn khác hẳn với sư phó của Yến Ngũ, nhưng về tình cảm thì chung quy cũng như nhau. Có lẽ Yến Ngũ hối hận hơn so với ta, bởi vì ít ra hân cũng đã từng có cơ hội để hiểu kính, chỉ là khi hân hiểu rõ ra thì đã quá muộn.

“Yến Ly...” Ta nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng, ngửa đầu nhìn hắn.

“Yến tâm đi, ta không sao.” Hắn xoa xoa đầu của ta “Ta chỉ đang nghĩ, đã báo không được ân thì ít ra cũng phải báo được thù. Đợi ta tra ra bọn người này, ta muốn bọn chúng sống không bằng chết!”

Hắn nói một cách bình tĩnh, ta lại rõ ràng nhận ra sự căm hận khắc cốt ghi xương trong lời nói của hắn, chợt cảm giác chân động đến run rẩy cả người, hắn ôm chặt lấy ta, hỏi: “Lạnh hả?”

Đêm xuân vẫn còn chút hơi lạnh, ta gắt gât đầu, chui vào trong lòng hắn, hắn phủ thêm mền, ôm chặt lấy ta nói: “Thân thể nàng chưa hoàn toàn phục hồi, phải tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, nếu để cảm lạnh phát bệnh sẽ rất phiền toái.”

Lời này khiến cho lòng ta ấm hơn một chút, nhẹ từ một tiếng.

Nam tử này sao lại có thể không có tình cảm với ta? Nhất định là có, nếu hắn không yêu ta thì yêu ai?

Trong lòng thầm biết ơn Quý Y sư phó đã cho ta một Yến Ly như thế, nếu hắn muốn báo đại cừu của Hoàng Hoa cốc, tất nhiên ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Chàng muốn báo thù, ta giúp chàng.” Ta nắm tay hắn nói một cách kiên quyết.

Yến Ly cười nhẹ lắc lắc đầu: “Nàng tự chăm sóc tốt bản thân mình là đủ rồi, đây là chuyện cá nhân của ta.”

Ta nghe mà cảm thấy thật không vui, xem kiểu này, hắn vẫn không coi ta như nội nhân của mình, nói chuyện vẫn có chút xa cách. Nhưng sau khi hắn giải bày tâm sự, trong lòng dường như nhẹ nhàng hơn, thanh âm nói chuyện cũng không còn đè nén áp lực như trước nữa, xem như ta cũng có chút giá trị trong lòng hắn nên không so đo so xuất trong lời nói của hắn nữa.

Tình hình này chắc là có thể yên một giấc.

Nhưng rất nhanh ta lại nhận ra mình sai rồi.

Ngoài cửa vang lại tiếng khóc yếu ớt của nữ tử, suýt chút nữa dọa ta đổ mồ hôi đầy mình, xương sống cứng lại, hai đùi run rẩy, tưởng là trong phủ không sạch sẽ đụng chạm đến nữ quý.

“Sư huynh, Đại sư huynh...” “Nữ quý” khóc gọi hai câu, lúc này ta mới nhận ra là Bạch Sanh Sanh.

Yến Ly sùng sốt một chút rồi ngồi dậy, ta cũng ngồi thẳng lên, hắn xoay đầu nói với ta: “Nàng nằm trên giường đừng xuống, để ta ra xem thử.”

Ta gắt gât đầu, nhưng hắn vừa xoay lưng đi, ta cũng lập tức khoác áo theo đuôi hắn, đứng sau cánh cửa lên nhìn ra.

Dưới ánh trăng, Bạch Sanh Sanh khóc như hoa lê ướt đầm sau cơn mưa, trông thật đau lòng, vừa nhìn thấy Yến Ly cứ như nhìn thấy cứu tinh hiện thế, vội tiến lên hai bước bắt lấy tay áo của hắn.

“Đại sư huynh, ta lại mơ thấy phụ thân...” Bạch Sanh Sanh rơi từng giọt từng giọt nước mắt xuống, “Làm sao bây giờ, ta vừa nhắm mắt lại đã thấy cảnh tượng hôm đó, Đại sư huynh, ta rất sợ...”

Ta gắt gao nhìn chòng chọc vào tay nàng, rồi lại thấy Yến Ngũ đuôi tay ra vỗ vỗ lên vai nàng, dịu dàng nói: “Đừng sợ, ở đây rất an toàn, sẽ không ai dám thương tổn đến người nữa, mọi chuyện đã qua hết rồi...”

“Không đâu...” Bạch Sanh Sanh cắn môi dưới, nước mắt tiếp tục rơi lã chã “Bọn chúng sẽ không buông tha cho chúng ta. Đại sư huynh, huynh nhất định sẽ báo thù cho phụ thân của ta, có phải không?”

Yến Ngũ kiên quyết gắt gât đầu: “Cừu này ta nhất định phải báo.”

“Đại sư huynh, ta rất sợ, phụ thân và nương không còn nữa, ta không biết mình còn có thể đi đâu...”

“Ta đã đáp ứng với sư phó là sẽ chăm sóc bảo bọc cho người, người an tâm ở lại đây trước, những chuyện khác đã có ta lo.”

“Nhưng mà...” Hàng mây thanh tú của Bạch Sanh Sanh khẽ nhu lại “Chỗ này rốt cuộc cũng là nhà của người ta, ta... ta ngại quấy rầy đến gia chủ ở đây?”

Ta lẳng lặng cúi đầu, trầm nghĩ trong bụng, chỉ cần người đừng giành Yến Ngũ với ta, ta sẽ không để ý gì đến chuyện người quấy rầy ta cả.

“Người đừng nghĩ quá nhiều, Lý Oánh Ngọc sẽ không để ý đâu.” Yến Ngũ rất có lòng tin đối với ta.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy không hay lắm, ta đang đề tang, theo lý thì không nên ở nhờ nhà người khác. Đại sư huynh, hay là để ta dời ra ngoài ở đi.” Bạch Sanh Sanh lau nước mắt, đau buồn khổ sở nói.

Yến Ngũ nhàu mày phản đối: “Bên ngoài quá nguy hiểm, Lý phủ phòng vệ nghiêm khắc, ở lại đây tốt hơn.”

“Sẽ không nguy hiểm, Đại sư huynh sẽ bảo vệ cho ta, không phải sao?”

Ta mới nghe còn chưa kịp phản ứng, nghĩ lại lời nói này mới giật tím mặt: ý nàng ta là muốn Yến Ngũ chuyển ra ngoài ở với nàng ta sao?

“Sanh Sanh...” Yến Ngũ cũng bắt đầu đi.

Ta nghĩ đến lời nói lúc này của Yến Ngũ, trong lòng hắn vẫn thầm hổ thẹn đối với ân sư, loại cảm giác áy náy này rất dễ chuyển thành mong muốn đền bù cho sư muội, kết quả là sư muội nói một hắn không dám nói hai!

Không ổn, chuyện lớn rồi, có người muốn đào tường nhà ta.

Bên này ta đầm ngực giậm chân, hơi thở khó nhọc, bên kia nàng ta áy thế mà càng táo tợn hơn, a lên một tiếng khóc òa, nhào vào lòng Yến Ngũ, hai tay bắt lấy vạt áo của hắn, thút tha thút thít nói: “Đại sư huynh, huynh không quan tâm đến ta nữa sao?”

Ta cắn chặt ống tay áo, gần đến mức sắp học máu, nhớ tới lời nói của Đào Nhị: nhìn, nhìn, nhìn...

Nàng ta là một tiểu cô nương gấp biến cỡ lớn trong đời, ta đại nhân đại lượng, không so đo với nàng, không so đo với nàng...

Yến Ngũ đỡ lấy nàng, giữ hai vai nàng lại, thờ dài nói: “Không phải là ta không quan tâm đến người...”

...Ta không thấy gì cả, không thấy gì cả...

“Vậy tại sao huynh không chịu chuyển ra ngoài với ta?” Bạch Sanh Sanh ngẩng đầu lên nhìn hắn, rốt cuộc ta nhìn không nổi nữa, đẩy cửa bước ra, tốt bụng trả lời nàng.

“Bởi vì hắn là nam nhân của ta.”

Bạch Sanh Sanh thấy ta đột nhiên xuất hiện, giật mình một chút, lại nhìn nhìn y phục trên người ta, sắc mặt khế biến.

Đúng vậy, ta đầu bù tóc rối, trên người mặc đồ ngủ, chỉ choàng chiếc áo khoác của Yến Ngũ bên ngoài, nhìn sơ qua đã hết sức rõ ràng – vừa ngộ ngại chui ra từ trong mền. Nhìn sang Yến Ngũ càng rõ hơn – hai người bọn ta là chui ra từ một chiếc mền, tuy rằng bọn ta quả thật cũng chưa làm chuyện khoái lạc gì cả.

Nhưng dường như Bạch Sanh Sanh không nghĩ như vậy, mặt nàng thoát đỏ thoát trắng, ánh mắt di chuyển giữa ta và Yến Ngũ, đôi môi nhúc nhích, ngập ngừng nói: “Ta tưởng rằng... người và Đào trang chủ mới là...”

Lời này cũng không sai, Đào Nhị và ta cũng là một đôi.

Ta liếc trộm Yến Ngũ, Yến Ngũ nghe câu này của nàng ta, ánh mắt sầm lại, lập tức nói: “Sanh Sanh, ta đưa người trở về phòng.”

Bạch Sanh Sanh lắc lắc đầu. “Không, ta không về, ta sợ ở một mình...”

“Vậy...” Ta lại một lần nữa hảo tâm góp ý “Ta có thể báo Liên nhi ở chung với người, Liên nhi nhà chúng ta võ công cao cường, khéo léo hiểu lòng người, ôn nhu sẵn sàng.” Ít ra là đối với người ngoài.

Bạch Sanh Sanh trốn sau lưng Yến Ngũ, rụt rè nói: “Ta không muốn ở chung với người lạ...”

...Thật ra Yến Ngũ năm ba năm mới về một lần, các người cũng đâu phải là rất thân.

Ta thân nhiên đến trước mặt nàng, cầm tay nàng sờ soạng, đóng vai một vị tỷ tỷ tri tâm tri kỷ, ôn nhu nói: “Sanh Sanh cô nương, người là sư muội của Yến Ly, tức cũng là sư muội của ta, chúng ta đã là người một nhà, nói người là quá xa cách a, nếu người không thích Át viện, vậy cứ thôi mái chọn một trang viện trống nào khác trong phủ cũng được...” Nhưng hiện tại dưới chân người là trang viện có chủ quyền rồi a!

Nàng khẽ co rúm người lại, rút tay ra, chạy đến sát bên cạnh Yến Ngũ.

Yến Ngũ thờ dãi, đành nói: “Thôi được, ta sẽ thu dọn lại gian phòng bên cạnh, đêm nay người tạm ở lại đây, ngày mai tính sau.”

Ta vừa nghe hắn nói vậy nhất thời ngẩn người ra. Đúng vậy, ngay từ đầu hắn đã đề nghị như thế, chẳng qua ta tưởng hắn khách sáo thôi. .

Bạch Sanh Sanh tỏ vẻ đồng ý với cách sắp xếp này, nhưng ta thì có chút khó khăn khi phải chấp nhận.

Yến Ngũ xoay người nhìn ta, đầu ta vào phòng, nói khẽ với ta: “Hay là tối nay nàng đến chỗ Đường Tam nghỉ ngơi đi, ta sợ Sanh Sanh làm ồn đến nàng.”

Ta hai tay ôm ngực, lui liền ba bước ra sau, suýt chút nữa la to: ta nghệt thờ!

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Yến Ngũ, ta lại... Thôi đi, thôi đi...

Ta là chủ một gia đình, lớn tuổi hơn so với nàng ta, phải bao dung đại lượng, chỉ cần nàng ta không đòi dọn vào phòng của Yến Ngũ, ta cũng không tính toán, quên đi...

Yến Ngũ dắt tay ta đến tủ quần áo, tìm một chiếc áo khoác dày phủ thêm cho ta, và vò mái tóc dài của ta, cảm trầm cái lại.

Ta cúi đầu, trong lòng dâng lên từng đợt chua xót – không ngờ lại bị đuổi đi như vậy... Hay là ta mặt dày đòi ở lại? Nhưng nếu thế thì có khác nào tỏ vẻ ta không tin hắn? Hắn sẽ nghĩ là ta lòng dạ hẹp hòi...

Trong lòng buồn bực nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên cảm giác tay của Yến Ngũ dừng lại trên má ta một lát, sau đó nghiêng người hôn lên môi ta, không phải hôn sâu, chỉ là chạm nhẹ một cách dịu dàng, an ủi, ảm áp. Lòng bàn tay vuốt ve gò má ta, Yến Ngũ ôn nhu nói: “Cảm ơn nàng đến thăm ta đêm nay.”

Trong nháy mắt ta được chữa hết bệnh...

Nghĩ lại, ta cũng giống như Đường Tam vậy, là một người rất dễ dụ.

Ta khẽ cong môi, cười nói: “Người một nhà, không cần khách khí.” Hôn trả lại một cái, bổ sung: “Ta biết chàng áy náy đối với nàng ta, nếu nàng ấy cứ dứt khoát không chịu tách khỏi trang viện của chàng, ở lại Yến viên này cũng không sao, chẳng qua...” Ta nắm chặt lấy cổ áo của hắn, lôi hắn đến sát bên người mình: “Không được cho nàng ta vào phòng của chàng, phải biết, thanh danh nữ hài tử rất là quan trọng.” Chàng là nam tử hán đã có thể từ, sinh là người của ta, chết là người của ta, muốn đổi ăn mắng khác cũng phải tìm cái đáng nào tốt hơn so với ta!

Hắn khẽ thờ dãi, trong mắt mang chút ý cười: “Nàng cũng ghen vì ta sao?”

Thế là đột nhiên ta nhận ra, Yến Ngũ vẫn luôn xem nhẹ vị trí của hắn trong lòng ta, cũng giống như ta đã từng có lúc nghĩ như vậy, hắn chẳng phải kiểu “không phải ta không yêu”, chỉ là đúng lúc gặp nhau, bị vận mệnh trôi buốc mà đến với nhau.

Mãi đến khi rời xa Yến viên, hai vai ta mới sụp xuống. Khó khăn lắm ta và Yến Ngũ mới có một đêm tâm linh tương thông, thân thiết gần gũi hiểu nhau như vậy, không biết qua ngày hôm sau, hắn có khôi phục lại điệu bộ ngày thường, chính ta, tôn thượng ta, hãm hại ta – thật ra, vậy cũng tốt, ta tình nguyện bị hắn trêu cợt, còn hơn là thấy hắn ủ dột, không thoải mái.

Ta thật là có tình thần quên mình vì người biết bao nhiêu a – thiếu chút nữa tự mình cảm động vì mình rồi...

Trong trạng thái xúc động, ta lau khôe mắt, đập ánh trắng mà đi – không đến Đường viên, ta đến Kiều viên, có chút chuyện nếu đêm nay không làm rõ, ta nhất định sẽ không ngủ được. Đồ yêu quái lằng lơ hót bậy...

Kiều Tử là một thanh niên tốt làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ đúng giấc, ta đứng bên ngoài Kiều viên, đèn trong viện đều đã tắt, nhưng ta vẫn đẩy cửa viện mà vào, đèn trong phòng hắn lập tức sáng lên – cho thấy chủ nhân có tính cảnh giác rất cao.

“Tứ nhi.” Ta gõ gõ cửa, cái gỗ thứ ba liền rơi vào khoảng không – cửa mở.

Kiều Tử khoác áo ngoài cúi đầu nhìn ta “Sao trễ thế này rồi mà còn đến đây?”

Ta vòng qua người hắn vào phòng, hắn đứng chờ lại đi theo sau, ta chạy đến bên giường hắn như một lần khói – hơi ẩm chưa tan, thật thoải mái.

“Tứ nhi, chàng lại đây.” Ta vẫy vẫy tay gọi hắn, hắn khẽ nhủ mày, có chút mờ mịt, nhưng vẫn đến bên giường, ta nắm lấy tay hắn, nhắm mắt lại vừa sờ soạng vừa lăm bắm

Kiều Tử: “...”

“Tứ nhi.” Ta tựa vào lòng hắn, lười nhác mở miệng hỏi “Chàng cảm thấy tay ta ra sao? Cảm giác khi sờ thế nào?”

Mặc dù hắn không hiểu tại sao ta hỏi như vậy, nhưng trở ngược lại nắm lấy tay ta, cân nhắc một lát, đáp: “Mềm mại không xương.”

Ta bật cười, thật không hổ là đã trải qua sự khai sáng của sư phó, nếu hỏi ta, chỉ hai chữ “tay thật” đã đủ mô tả chính xác rồi.

“Mặc Duy từng nói, tay nhỏ mà mềm là người sang quý, người sang quý tức được nhiều người yêu thương, tay nhỏ mà dày là người giàu có, tài vận cuộn cuộn. Xem tướng tay này, lão gia ta cả đời vô cùng vinh hoa phú quý, hết sức nở mày nở mặt.” Ta mở mắt ra, rung đùi đắc ý nói.

Khoe miệng Kiều Tử run rẩy, đáy mắt hiện lên ý cười.”Tất nhiên là vậy rồi.”

“Nữ nhân bọn ta a, thông thường tương đối rất dễ ý đến dung mạo bề ngoài, không những phải chăm sóc khuôn mặt mà còn cả bàn tay nữa. Sờ đi ta không thích múa đao lộng kiếm, là bởi vì sợ cạo sát làm tay chai đi.” Vừa nói ta vừa nắm tay hắn, khoa tay múa chân giảng giải “Cũng như sư phó của ta, tay của hắn vì quanh năm cầm bút, nên ngón trỏ và ngón giữa, còn ngón cái nữa, đều có vết chai do cầm bút. Đào Nhị chuyên dùng dao kiếm vừa to vừa nặng, cho nên vùng da nơi hồ khẩu chai sạn nhiều. Tay Đường Tam cực kỳ khéo léo, hơn phân nửa thời gian chỉ dùng để chế tạo máy móc âm khí, vết chai không nhiều, nhưng vì sử dụng âm khí Phi Hoa Trích Diệp, chủ yếu luyện lực đạo bàn tay phóng ra, nên vết chai ở giữa ngón trỏ và ngón giữa nhiều hơn những chỗ khác một chút. Yến Ngũ chủ trọng bảo dưỡng chăm sóc còn hơn cả nữ nhân, công phu sử dụng là Tiểu cảm nã thủ, vì vậy bàn tay cơ bản không có vết chai.” Ta ngừng lại một lát, cuối cùng xoay xoay tay Kiều Tử “Mà tay của chàng, không như bọn họ, có khá nhiều những vết sẹo nhỏ li ti, vì thể thô ráp hơn, luyện nhiều loại binh khí hỗn tạp không đồng nhất, chỉ từ vết chai trên bàn tay sẽ không nhìn ra chàng am hiểu loại binh khí nào, nhưng hiển nhiên là bất cứ loại binh khí dài hay ngắn, thậm chí là âm khí, chàng đều biết...”

Kiều Tử bị một tràng thuyết giảng về “tướng tay” của ta làm cho ngỡ ngẩn cả người, nhủ nhủ mày “Nàng nói rất có đạo lý, nhưng tại sao lại đột nhiên nói về chuyện này?”

Ta thờ dãi, ngả người ra sau, hai tay gối sau đầu, trầm tư nói: “Tứ nhi, chàng thường có chút nghiên cứu đối với binh khí, có loại binh khí nào sử dụng lực khí trở bàn tay hay không?”

“Phản thủ sử lực?” Kiều Tử khẽ giật mình “Tại sao hỏi như thế?”

Ta cong một cánh tay lên, bàn tay nắm lại thành quyền, hồ khẩu hướng về bên trong, khoa tay múa chân hỏi “Chàng nói cho ta biết trước đã, có loại binh khí nào sử dụng vậy hay không?”

Kiều Tử trầm tư một lát, đáp: “Có, Phản Thủ Bán Nguyệt đao. Loại binh khí này chỉ dài bằng một phần ba thanh trường kiếm bình thường, móc lại như trăng lưỡi liềm, thường là song đao, trên giang hồ có rất ít người biết dùng loại binh khí này, ta cũng chỉ được xem qua tranh vẽ thôi.”

Ta giật mình “Rất hiếm thấy trong Võ lâm trung nguyên? Còn Mân Việt quốc thì sao?”

“Loại binh khí này vốn xuất xứ từ Mân Việt quốc.” Ánh mắt Kiều Tử lộ vẻ kỳ quái “Nàng đã gặp qua?”

Ta cười ha ha “Hồi tối này chàng cũng đã gặp qua Bạch Sanh Sanh, có phát hiện điều gì kỳ lạ không?”

Kiều Tứ nhớ lại một hồi, đáp: “Ta không để ý lắm, nàng ta vẫn luôn trốn sau lưng Yến Ngũ.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 40 by khanhdoan “Hừ.” Nghĩ đến Yến Ngũ, trong lòng ta lại không mấy dễ chịu, câu trả lời của Tứ nhi vẫn hợp ý ta hơn, hẳn cũng giống như Đường Tam, ngoài ta ra, bọn hắn cơ bản sẽ không để ý đến nữ nhân nào khác, huống chi là Bạch Sanh Sanh còn có ý đồ khác ngầm che giấu. “Tôi này ở chỗ Yến Ngũ ta đụng mặt nàng ấy, vì có chút bất hòa nên mới cố ý thăm dò nàng ấy thử một chút.”

Lại nói tiếp, dù cho chỉ là sờ mồ bàn tay của nàng ta, nhưng cử chỉ như thế, nam nhân khác không thể làm được. Dịch dung có thể lừa người, nhưng bàn tay lại rất khó giả mạo, một người đã từng làm qua những gì, nhất định sẽ lưu lại dấu vết.

“Lẽ ra, nàng ấy là đồ đệ của Quý Y, bàn tay cũng sẽ càng giống như bàn tay của Yến Ngũ, cho dù không phải loại mềm mại không xương, cũng không thể dày vết chai sạn như bàn tay của nam tử hẳn được. Thế nhưng bàn tay của nàng ấy lại giống như bàn tay của chàng, cũng có rất nhiều vết sẹo li ti khiến ta vừa sờ phải là lập tức nghĩ đến chàng. Sau đó, nàng ấy rút tay về cực nhanh, trốn đến bên cạnh Yến Ngũ, ta lại phát hiện thêm một điều nữa, chỗ nàng ấy đứng rất là đặc biệt a...” Ta lắc lắc đầu thờ dài, thói quen của một người thật rất khó sửa đổi. “Chỗ nàng ấy đứng, cũng như chàng, theo bản năng không đưa lưng về phía người khác, thân hình hầu như không một chút sơ hở nào, tư thế đứng như thế, trừ phi đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nếu không sẽ không thể phản ứng vô cùng tự nhiên và dứt khoát đến vậy. Nữ nhi của Quý Y sao lại có thể trải qua huấn luyện chuyên nghiệp như thế chứ?”

Ta giờ bàn tay len đặt dưới mũi khẽ ngửi, rồi mi mắt xuống nói tiếp “Nếu thật xuất thân từ nghề y, quanh năm ngâm tẩm thảo dược, ít ra trên bàn tay cũng phải giống như Yến Ngũ, có mùi dược ngấm vào tận xương, nhưng vì sao trên thân nàng ấy có mùi thuốc mà bàn tay lại không có? Nàng ấy tuy nhớ mang theo thảo dược trên người để che giấu, nhưng rốt cuộc cho dù cẩn thận mấy cũng sẽ có sai sót.”

“Phân Thủ Bán Nguyệt Đạo, Mân Việt quốc...” Ta giơng mắt nhìn Kiều Tứ, khẽ cười nói “Tứ nhi, chẳng lẽ người này cùng nghề với chàng hay sao?” Vừa nói xong, ta lập tức cảm thấy hồi hận, từ trước đến giờ ta biết Kiều Tứ rất để ý đến xuất thân của hắn, nhất thời quên mất, nói bậy nói bạ, vạch lại vết sẹo của hắn..

Liếc mắt thấy hắn không có phản ứng gì khác lạ, chắc có lẽ là thân phận của Bạch Sanh Sanh đã thu hút hết sự chú ý của hắn.

“Nói như nàng, thân phận của nàng ta quả thật rất đáng khả nghi. Chẳng lẽ là dịch dung?” Kiều Tứ cau mày nói.

“Ta xem rồi, không giống dịch dung...” Rất khó phân biệt “Cũng có thể là do tôi quá nhìn không rõ, nhưng mặt nàng ấy không để lại chút dấu vết dịch dung nào. Tuy thế, ánh mắt của nàng ấy lại không thể lừa người. Sự phò nói “tôn hồ nhân giả, mạc lương vu mầu tử”, một nữ nhân có đôi mắt như thế sao có thể là dạng tiểu bạch thỏ được.” (Tạm dịch: tôn hồ nhân giả, mạc lương vu mầu tử = con người có rắp tâm gì đều thể hiện lên ánh mắt)

Kiều Tứ hỏi tiếp: “Bọn Nhị công tử có biết không?”

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng ta lại chùng xuống, nhìn ánh nền mà ghen lời: “Ngay cả ta mà còn không giấu được thì làm sao có thể qua mặt loại lão yêu ngàn năm như Đào Nhị... Yến Ngũ đang lúc thương tâm, ngay từ đầu có lẽ có chút sơ xuất, nhưng với sự mẫn tuệ của hắn, tất nhiên cũng đã phát hiện ra từ sớm. Mới vừa rồi Bạch Sanh Sanh đến Yến viên tìm hắn, ta vốn tính ngủ lại Yến viên, Yến Ngũ muốn bố trí Bạch Sanh Sanh nên mới đuổi ta đi.” Nói tới đây, ta buồn bã thờ dài “Nếu ta không có chuẩn bị tâm lý từ trước, chỉ sợ đã uất ức đến học máu rồi. Đào Nhị và Yến Ngũ tính toán gì đó, xem ra là không muốn cho ta biết, nhưng ta đoán, đơn giản bọn hắn muốn tương kế tựu kế, dẫn rấn ra khỏi hang. Tuy trong lời nói của Đào Nhị có nhiều chỗ lấp liếm che giấu, nhưng cũng có thể nghe ra, đối phương huyết tủy Hoàng Hoa cốc, không chỉ vì thù hận, mà là vì vật gì đó. Nếu bọn chúng không tìm thấy nơi Hoàng Hoa cốc, nhất định sẽ xuống tay từ chỗ của Yến Ngũ...” Yến Ngũ của ta a, chẳng lẽ hắn nhất định muốn dùng bản thân mình làm mồi dụ con rắn lớn sao?

“Có cần ta phái thêm người lên theo bảo vệ hắn?” Kiều Tứ đề nghị.

Ta khoát tay áo “Không cần.” Có chút ế oái thờ dài “Yến Ngũ tuyên bố không cho ta nhúng tay vào, Đào Nhị cũng không muốn cho ta biết, mở miệng ra là trấn an ta, ngầm nhắc nhở ta không được gây thêm phiền phức. Đào Nhị tự có cách sắp xếp, ta tội gì tự cho là thông minh làm loạn vẩn cò của hắn. Aizz...” Ta buồn bã thờ dài “Phải giả vờ để Đào Nhị không biết là ta biết thật khó a.”

Kiều Tứ mỉm cười nói: “Ta hiểu, nàng muốn giả bộ hồ đồ để thăm dò rõ âm mưu.”

Ta ồ lên một tiếng, liếc xéo hắn: “Câu này không có phong cách của sư phó.”

Kiều Tứ hơi có chút thẹn, đỏ mặt nói: “Đây là Liên nhi lên nói sau lưng nàng...”

Quả nhiên, vẫn là nữ nhân hiểu rõ nữ nhân nhất, Liên nhi nhà chúng ta a, hừ hừ, nếu ta là nam nhân ta nhất định yêu nàng chết mất!

“Tứ nhi, chẳng biết là được rồi. Có những chuyện ta thật không muốn biết, có những chuyện ta biết mà không thể nói ra, còn có những chuyện ta biết nhưng chỉ có thể nói với người nào đó mà thôi.” Chuyện này ta không thể nói với Đường Tam, theo tính tình của hắn, chỉ sợ hắn nhất định sẽ đã thảo kinh xà, nói với sư phó cũng như không, chỉ có Kiều Tứ là có thể lý giải được tình hình, trầm tĩnh bình thản, giữ được bí mật.

“Vậy nàng định làm gì, vẫn giả bộ hồ đồ như cũ?” Kiều Tứ lấy thêm một chiếc chăn trong ngăn tủ ra, vừa trải lên giường vừa hỏi ta.

Ta lẩn vào trong chăn, nằm nhoài người trên giường, chống cằm trầm tư nói: “Nín nhịn như vậy, ta rất khó chịu a...”

Nghĩ đến Yến Ngũ của ta đang nằm trước mặt rần, trong lòng thật bất an lắm lắm, dù biết Đào Nhị có sắp xếp tính toán, sẽ không để Yến Ngũ bị thương, nhưng còn vết thương trong lòng thì rất khó nói.

Biết rõ thân phận đối phương khả nghi, thậm chí có thể là hung thủ chân chính, nhưng tự bản thân lại phải cố giả vờ như không có gì mà nhu thuận hòa hoãn, trong lòng hẳn có lẽ càng bức tức hơn nhiều so với ta. Còn vị mỹ nhân độc địa như rắn rết kia, mục đích của ả là gì đến bây giờ vẫn còn chưa sáng tỏ.

...”Ta tưởng rằng... Người và Đào trang chủ mới là...”...

À nữ nhân kia, dùng giọng điệu vô tội, mở miệng nói ra lời nói đó, là vô tâm hay là cố ý? Lúc đó vẻ mặt buồn bã âm dục của Yến Ngũ cũng không phải giả vờ...

“Tứ nhi, chuyện này chàng và ta biết là được rồi, nhất quyết không thể nói ra. Mấy ngày sắp tới để xem yêu nữ kia có động tác gì bất thường không đã, chỉ sợ a ta âm mưu tấn công vào mặt tâm lý trước!”

Nhà này vốn đã có vết nứt sẵn, sẽ chịu không nổi sự chạm ngòi chia rẽ nữa a...

Tên Bạch Cốt tính khéo léo đa người này, muốn ăn thịt Đường Tăng là Yến Ngũ nhà ta, Tôn giả gia người vừa mở cặp pháp nhãn đã biết người là yêu quái, ba nhát gậy này, rốt cuộc là nên đánh xuống hay không?

Sáng sớm hôm sau, ta chưa tỉnh ngủ đã nghe được tiếng chuông đình đình đang đang truyền tới từ xa xa, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng trưng, chẳng biết Kiều Tứ đã dậy từ khi nào, trên giường phía bên cạnh trống rỗng.

Một mình ta vô cùng buồn chán rồi giường rửa mặt, ăn điểm tâm đến noon căng, nha hoàn ở cạnh bên hầu hạ, ta bụng chén cơm lên, thuận miệng hỏi một câu: “Bên ngoài đang làm gì đó, sao lại ồn như thế?”

“Hôm nay bắt đầu làm pháp sự.”

Nha hoàn vừa đáp xong, ta tỉnh mắt liếc thấy, trong không khí mờ mịt hỗn loạn, tiểu tử Lưu Triệt đang nấp trong bóng tối ho sù sù – xem đi, tự mình làm mình sắc rồi phải không.

Ta thấy hắn ho đến sắc mặt trắng bệch, trong lòng thăm lắc đầu, đứng là tự tác nghiệt không thể sống nữa.

Lưu Triệt đã dễ dàng bình ổn lại hô hấp, đứng thẳng người lên, xoay thân lại phát hiện ra là ta đang nhìn hắn, bèn nỏ một nụ cười thân thiện với ta từ xa, ta cắn môi, quay mặt đi không thèm nhìn hắn nữa.

Tuy giờ không có Đường Tam, Kiều Tứ ở đây, nhưng để tránh sau này bọn hắn biết lại nói con tức giận, ta vẫn nên giả lơ nhìn mà như không thấy đối với Lưu Triệt. Cũng không thấy mặt hắn, chắc là hắn đã bỏ đi rồi, ta bèn

quay đầu lại, ai dè hấn đột nhiên tới gần sát bên làm ta giật nảy mình.

“Người muốn làm gì?” Ta nhìn xung quanh, thấy chỉ có một tiểu nha đầu đang đứng bên cạnh, không an toàn lắm. .

“Ta đang xem tướng gium lão gia ngươi.” Hấn lại bắt đầu sắm vai một vị thầy bói đạo, ta không thể không bội phục sự đam mê nghề nghiệp của hấn a.

“Người muốn xem tướng cho ta rất nhiều.” Ta hừ một tiếng, ngoảnh đầu đi, không thèm để ý đến hấn. Nói về xem tướng, chưa chắc hấn lợi hại bằng ta.

Hấn cũng không thèm để ý đến lời nói của ta, cứ thế tự thăm thì lâm bảm: “Theo tướng số, nữ tử có lông mày thưa là người nhiệt tình, cũng là người bạc tình. Lão gia ngươi lông mày dài mà thưa, cho thấy rõ ngươi đối với nam tử hoặc là tình dài mà không sâu, hoặc là tình sâu nhưng không được dài. Nên biết con người tâm lực có giới hạn, tình cảm cũng có giới hạn, thích nhiều người như thế, tình cảm khó tránh khỏi sẽ phải chia ra và không được sâu đậm. Vì thế mới nói câu vừa là người nhiệt tình lại vừa là người bạc tình có đạo lý riêng của nó.”

Tìm ta đập mạnh, nghe mà không thể nào vui vẻ, nhưng lại không phản bác được, nhưng chuyện ta có đến năm vị thị lang là chuyện rõ như ban ngày, hấn nói vậy cũng không có gì lạ. Chỉ là tám chữ “Tình trường không thâm, tình thâm không trường” này thật khiến tìm ta đau nhói.

Hấn tiếp tục nói: “Mặt mày đầy đặn là người có phúc, tay nhỏ mà mềm là người sang quý, người sang quý tức được nhiều người thương yêu, tay nhỏ mà dày là người giàu sang, tài vận cuộn cuộn. Cà dờ này của lão gia ngươi, nhất định vô cùng vinh hoa phú quý, nở mày nở mặt.” Ta nheo mắt lại – đây không phải là câu nói tội hóm qua của ta hay sao? Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn một cách nghi ngờ, nếu lúc đó không có Kiều Tử ở bên mình, ta còn nghĩ rằng hấn nhất định là đã nghe lên được... chuyện này... sao có thể trùng hợp như thế?

Ta cười hắc hắc mà không nói gì, che giấu sự hoảng loạn trong lòng. “Những lời này của ngươi đều là suy đoán từ bề ngoài mà thôi.” Ta đặt chén đĩa xuống, nhũ mày nói “Có bản lĩnh thì ngươi tính xem, khi nào lão gia ta có thai?”

Nụ cười trên mặt hấn khẽ cứng lại, lập tức nói: “Hi thước báo chi nhất thụ xuân, đào lý hoa khai hảo sự cận.” Ta nheo mắt lại – đây không phải là câu nói tội hóm qua của ta hay sao? Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn một cách nghi ngờ, nếu lúc đó không có Kiều Tử ở bên mình, ta còn nghĩ rằng hấn nhất định là đã nghe lên được... chuyện này... sao có thể trùng hợp như thế?

“Song hi?” Ta kinh ngạc hỏi.

Hấn cũng bắt chước ta, cười mà không nói – đây mới là điệu bộ của thầy bói đạo a.

Thấy hấn làm bộ làm tịch, ta cũng không thèm lấy làm lạ mà hỏi nhiều, bữu mới nói: “Bất quá chỉ là ba cái trò lừa đảo của giang hồ thuật sĩ, lão gia ta còn lâu mới bị gạt!” Mấy trò coi tướng coi chi tay vớ vẩn này, Mặc Duy đã từng lừa ta không ít. Ngày xưa lúc còn ở Quốc Tử Giám, ta cũng đã lừa không ít người.

Quốc Tử Giám... trong lòng lại bức bối...

Lưu Triệt mỉm cười lắc đầu: “Lão gia nói sai rồi. Đây gọi là tướng sinh ra từ tâm, thuật xem tướng, có thể nói là Phật học, cũng có thể nói là Đạo học, nhưng cũng là cơ sở của Đế vương học. Đế vương học bao gồm ba môn học vấn: Thiên văn, Địa lý, Tướng thuật. Người thông thạo Thiên văn sẽ biết được số trời, người thông thạo Địa lý sẽ bình định được non sông, người thông thạo Tướng thuật hiểu biết về con người. Chỉ có hiểu biết rõ về con người mới có thể thân cận xa nịnh, chọn lựa kẻ hiền tài có năng lực – nói sơ sơ là thế, nhưng môn Tướng thuật tuyệt không đơn giản như lão gia ngươi nghĩ đâu.”

Trong lòng ta ngẫm tán thành lời nói của hấn, nhưng ngoài miệng lại không chịu thừa nhận: “Nói đến cùng cũng chỉ là trông mặt mà bắt hình dong thôi.”

“Không phải vậy.” Hấn rung đùi đắc ý nói “Đây gọi là ”tôn hồ nhân giả, mạc lương vu mâu tử”, thuật xem tướng há chỉ có thể đơn giản tóm gọn trong mấy chữ ”trông mặt mà bắt hình dong” như thế? Dĩ nhân quan tâm, dĩ tương văn mệnh, tri nhân giả trí, tự tri giả minh.” (Tạm dịch: tôn hồ nhân giả, mạc lương vu mâu tử = con người có rắp tâm gì đều thể hiện lên ánh mắt; Dĩ nhân quan tâm, dĩ tương văn mệnh, tri nhân giả trí, tự tri giả minh = dùng mắt quan sát sẽ có thể đoán ra số mệnh, người thông minh trí tuệ là người hiểu biết người khác, người tinh mắt sáng suốt là người tự hiểu biết bản thân mình)

Một người là Bạch cốt tinh, người còn lại là yêu quái, từng câu từng chữ đều như móc từ gan ruột ta ra. Ta hừ một tiếng, nói: “Người bất quá chỉ là một tên giang hồ thuật sĩ nhỏ nhoi thôi, vậy mà còn bày đặt nói chuyện đạo lý với ta! Ngươi lo mà làm chuyện của ngươi đi!” Nói rồi phẩy tay áo đứng dậy.

“Đợi đã...” Hấn đột nhiên gọi ta lại, ánh mắt lóe lên, thanh âm bỗng dịu dàng hơn “Lần trước... ta tặng ngươi lá bùa hạc, ngươi còn mang theo bên mình không?”

“Vứt rồi!” Ta thuận miệng đáp một câu, kèm xuống sự rối loạn trong lòng, xoay người bỏ đi.

Ban ngày ban mặt, tuy những ám vệ đang ẩn nấp sẽ không bắt hấn đi, nhưng nhất định sẽ đem đoạn đối thoại của hai người bọn ta, một chữ cũng không thoát, báo cáo lại cho Đào Nhị và Đường Tam, họa từ miệng mà ra, ta nói ít vẫn hơn.

“Ngươi.” Ta gọi tiểu nha đầu đang theo giám thị ta lại, cong ngón tay lên ngoắc ngoắc nâng hỏi: “Báo cáo cho ta biết, hôm nay Đại công tử làm gì, còn mấy vị công tử khác nữa?”

“Bẩm lão gia, Đại công tử không có ở Thẩm viên, không biết đã đi đâu. Sáng sớm Nhị công tử mang theo Liên nhi cô nương ra ngoài rồi. Tam công tử và Tử công tử đang ở Luyện võ trường, sáng sớm Ngũ công tử đã dẫn theo Bạch cốt nương ra ngoài.”

Nghe đến câu cuối, ta đờ người ra một lát. “Hấn cũng ra ngoài? Để làm gì?”

“Việc này tiểu nhân không rõ.” Nha hoàn nói, lén giương mắt nhìn ta, bổ sung thêm “Nhị công tử và Tam công tử dặn lại, hôm nay lão gia ngài không được ra khỏi phủ.”

Kỳ lạ, cả đám đều không ở nhà?

Người khác thì thôi cũng được, còn Yến Ngũ, sao lại dẫn Bạch Sanh Sanh ra ngoài? Nhớ đến lời nói của Bạch Sanh Sanh đêm qua, bỗng nhiên ta đổ mồ hôi lạnh – chẳng lẽ ả ta thật sự muốn bắt cóc Yến Ngũ của ta?

Không được!

Ta vỗ bàn đứng dậy – không thể cho địch nhân bất kỳ cơ hội nào!

“Người lập tức kêu Kiều Tử đến đây cho ta!” Ngừng một lát, ta bổ sung “Không được để Tam công tử biết!” Ta thận trọng đánh giá từ đầu xuống chân tiểu nha hoàn, xác định nàng không phải là thân tín của Đường Tam, mới yên tâm bảo nàng đi tìm Kiều Tử.

Ta biết, nếu đã có mệnh lệnh của Đào Nhị và Đường Tam, nhất định ta không thể bước chân ra khỏi cửa Lý phủ một bước, trừ phi có lệnh bài xuất phủ là Kiều Tử.

Chuyện gì không liên quan đến mình, mình sẽ không quan tâm. Nếu chuyện liên quan đến mình, quan tâm quá sẽ loạn.

Ta vốn muốn an phận không động đến, nhưng hoàn toàn không có cách nào khoan tay đứng nhìn, dù sao cũng là Yến tiểu Ngũ của ta a, nhớ tới hấn lúc tối hôm qua, trái tim đau đến co rút lại.

Lý Oánh Ngọc a Lý Oánh Ngọc, người thật là nghiệp chương mà... Trong lòng chua xót, gà di chuyển sẽ tổn thương đến trướng. . .

Kiều Tử nhà ta có một kỹ năng vô cùng thần bí – truy tung, thay vì nói đó là kỹ năng, chỉ bằng nói đó là bản năng động vật...(Tạm dịch: truy tung = truy đuổi, lẩn theo dấu vết)

Ta tưởng nhiệm vụ tìm kiếm Yến Ngũ sẽ vô cùng gian khổ, kết quả là Kiều Tử chỉ cần nhìn bốn phương tám hướng, cúi đầu trầm tư một hồi, trong thời gian ngắn nhất đã mang ta tìm đến nơi Yến Ngũ và Bạch Sanh Sanh đang ở.

Lúc đó đã sắp trưa, Yến Ngũ đứng ở phía trước, Bạch Sanh Sanh đứng ở phía sau, hai người đang huyền thuyên không biết nói chuyện gì, vì không có nội lực, tuy tai thính tai hơn người thường một chút, nhưng cũng nghe không rõ, bèn quay đầu lại hỏi Kiều Tử.

“Bạch Sanh Sanh nói muốn thuê một tòa nhà, Yến Ngũ bảo nơi đó long xà hỗn tạp, một vị cô nương như nàng ấy ở lại chỗ đó hấn không yên tâm.” Kiều Tử ngừng một chút, dịch tiếp “Bạch Sanh Sanh nói, ”chẳng lẽ huynh vẫn còn muốn ở lại Lý phủ sao.””

Trong lòng ta căng thẳng, bắt lấy tay áo Kiều Tử, tròn tròn cặp mắt lên “Hấn trả lời thế nào?”

Thần sắc Kiều Tử có chút phức tạp, chậm rãi nói: “Yến Ngũ nói ”Sức khỏe Lý Oánh Ngọc chưa hoàn toàn hồi phục, đợi nàng hồi phục ta sẽ chuyển ra.””

Ta không biết nên chua xót hay là vui mừng. . . Câu này là hấn trả lời Bạch Sanh Sanh cho có lệ hay là lời nói thật lòng. . . Ta quay đầu lại nhìn hai người cách đó không xa, Bạch Sanh Sanh đang cấn môi dưới, vẻ mặt dường

như có chút tù thân.

“Bạch Sanh Sanh nói “Đại sư huynh, có phải huynh không muốn dẫn ta đi Mân Việt quốc báo thù cho phụ thân?” Yến Ngũ trả lời nàng ”đội Đào Nhị điều tra rõ chân tướng, chúng ta lập tức lên đường.”” thật là khó cho Kiều Tử, có thể mặt không chút thay đổi truyền đạt lại từng câu từng chữ của Bạch Sanh Sanh, ta nghe còn cảm thấy sờn tóc gáy, hẳn lại vô cùng chú tâm, chuyên nghiệp...”

“Bạch Sanh Sanh lại nói...” Kiều Tử có chút khó xử lờm ta một cái, dưới sự cổ vũ của ta, hẳn vẫn thật thà chuyển lại nguyên lời Bạch Sanh Sanh “Đại sư huynh, ta không còn phụ thân, cũng không còn nương, chỉ còn lại có mỗi một mình huynh, huynh đừng bỏ rơi ta, được không... Oánh Ngọc tỷ tỷ nàng còn có Đào trang chủ, còn có nhiều người ở bên cạnh nâng đỡ như vậy, nhưng ta chỉ có một mình huynh thôi...””

Ta hít sâu, hít sâu, hít sâu... Bàn tay phải nắm lấy ống tay áo của Kiều Tử vì dùng lực mà đốt ngón tay trở nên trắng bệch, nhìn chăm chăm vào tay mình một hồi, làm tốt giai đoạn chuẩn bị tâm lý xong, ta mới quay đầu lại nhìn Yến Ngũ.

Yến Ngũ đưa lưng về phía ta nên ta nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, nhưng nghe những lời như thế, trong lòng hẳn tất nhiên không dễ chịu gì hơn so với ta. Lời nói này, quan trọng không phải ở chỗ ai nói, mà là ai nghe, đó là sự thật, hơn nữa, cho đến giờ, đều là sự thật mà Yến Ngũ đề ý nhất...

À Bạch cốt tủy này, chỉ cần liếc mắt đã phát hiện được nhược điểm của Yến Ngũ, liền tiếp truy đuổi tấn công đến cùng. Đào Nhị có thể phái người bảo vệ Yến Ngũ không bị thương, nhưng nếu Yến Ngũ bị xúi giục thì làm sao?

“Lão gia.” Kiều Tử nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai ta, ta phục hồi tinh thần lại, ngửa đầu nhìn hắn, a lên một tiếng. “Bọn hắn đi rồi.” Kiều Tử nhắc nhở ta.

Ta nhìn theo bóng lưng của hai người bọn họ, một lam một bạch, thật sự chứng mắt mà, đau nhói cả tim.

“Đuổi theo!”

Hai người bọn họ vào từ lâu, vì Yến Ngũ thích yên tĩnh nên lại sạch sẽ, nên chọn bao trọn một căn phòng riêng, đóng cửa lại, ai biết bên trong phát sinh chuyện gì, ta và Kiều Tử cường ép người bên căn phòng sát vách dọn ra, ném một thỏi bạc đẹp yên những rối loạn có thể phát sinh.

Vừa vào căn phòng được bao sát vách, ta lập tức ngồi xổm xuống trong góc nhà, dán lỗ tai lên tường nghe trộm, may mắn vách tường này hiệu quả cách âm chỉ tạm tạm, ít ra ta cũng nghe được sơ sơ. Về mặt điểm tiêu nhị phức tạp nhìn ta, ta nhiều mày phải phất tay với hắn “Ra ngoài, ra ngoài!”

Phòng bên kia, Yến Ngũ nói với Bạch Sanh Sanh: “Sanh Sanh, mấy ngày nay sắc mặt ngươi rất kém, để ta kê mấy thang món ăn bài thuốc, tuy không ngon như sư nương làm, nhưng có thể tạm chấp nhận.”

Bạch Sanh Sanh ừ một tiếng “Đại sư huynh, mọi việc ta đều nghe theo huynh.”

Ta buồn bực, ta phát điên, ta gãi tường – hờ ly chết tiệt, chàng có bao giờ đối xử dịu dàng như thế đối với ta đâu! Cho dù lão tử bệnh đến mức sắp đánh rắm, chàng cũng chỉ tóm lấy cổ áo ta mà trút thuốc vào!

“Nghe nói ăn ngọt tâm tình sẽ khá hơn, hay là thử ăn món khoai lang bào nhé?”

“Được.” Giọng Bạch Sanh Sanh nhất thời cũng trở nên ngọt lịm...

Ta buồn bực, ta phát điên, ta đâm đầu vào tường – Yến tiểu Ngũ, lúc ta đau yếu buồn bã, sao chàng chỉ biết bỏ thêm Hoàng liên vào trong thuốc, ta muốn lên ăn vụng một cục đường phèn thôi cũng bị cấm...

Nghe không nổi, nghe không nổi!

Ta bỏ lại bên cạnh bàn, đập trán bình bình lên mặt bàn, điểm tiêu nhị sợ hãi hỏi: “Vị khách quan này, ngài có muốn kêu món gì không?”

Sao ngươi còn chưa ra ngoài a!

Ta giận dữ ngừng đầu lên, vỗ bàn, cố nén bi phẫn nói: “Tiểu nhị, mang lên đây hai ký tim, băm làm bánh bao cho chó ăn!”

Điểm tiêu nhị dựa theo hiểu biết về khách hàng thường ngày, trầm tư một lát rồi thét to lên: “Được, chớ thời nay thật không biết thương thức mà...”

Ta: “...”

Thì ra cùng là đồng đạo chịu cảnh ngộ thương tâm trên đời này a...

Kiều Tử rót chén trà cho ta, liếc ta một cái, rồi lại liếc ta cái nữa, nhẹ thờ dài “Uống chút trà trước đi.”

Ta ngửa đầu trút hết chén trà vào cổ họng – nâng chén tiếu sâu càng sâu hơn! Quán trà hắc ám này, một ấm trà Long Tỉnh của ta mà chúng chi châm nước sôi, quên bỏ lá trà vào a!

Ta bị phẫn vô cùng, chui đầu vào làm tổ trong lòng Kiều Tử, oa lên một tiếng, khóc không ra nước mắt...

Biết rõ mười mười là diễn kịch, nhưng trong lòng ta vẫn khó chịu như bị móng gấu cào phải!

“Tứ nhi, an ủi ta với, dỗ dành ta với...” Ta tâm tình suy sụp đập đầu vào ngực Kiều Tử.

Kiều Tử vỗ vỗ lưng ta trấn an, nửa ngày cũng không nói tiếng nào, ta trầm nghĩ, loại hành động đòi hỏi kỹ thuật quá cao này sợ là đã làm khó hắn rồi.

Kẻ gây loạn cuối cùng cũng phải trả giá...

Theo bên cạnh ta vừa là giám sát vừa là bảo vệ, nhưng nói đúng hơn hẳn mới được gọi là người có quyền bắt kẻ gian dâm – Kiều Tử, không biết trong lòng hắn có cảm nghĩ gì – hẳn a, ngay cả ta cũng nhìn không thấu, bởi vì Kiều Tử nhà chúng ta không phải người thường, tâm lý hoạt động rất phức tạp, có khi làm những việc không thể hiểu nổi, có khi chỉ im lặng tuyệt đối...

Bánh bao thơm ngào ngạt được bung lên, ta mỗi tay cầm một cái, tiếp tục ngồi xổm nơi góc nhà, tưởng tượng cái này là mặt của Yến Ngũ, oán hận cắn một miếng, tưởng tượng cái kia là cổ của Yến Ngũ, lại cắn một miếng nữa!

Đứng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên nổi lên tiếng ồn ào, bình bịch bình bịch tiếng bước chân truyền đến từ lâu dưới, càng ngày càng gần, cuối cùng ầm một tiếng – nếu ta không có nghe lầm, cửa căn phòng sát vách bị phá.

Ta nuốt bánh bao xuống, nhảy dựng lên, nói với Kiều Tử: “Tứ nhi, xảy ra chuyện rồi!”

Vì không muốn bại lộ hành tung, ta và Kiều Tử không tiện ra khỏi cửa, chỉ có thể núp lấy khe hở ở ngưỡng cửa mà nhìn lên – động tác bất nhã như vậy, tất nhiên chỉ có mỗi mình ta làm...

Sự tình là như thế này, vô cùng cầu huyết buồn nôn, chỉ có thể thấy trong mấy cuốn tiểu thuyết rở tiền – ác bá đạo từ lâu, bao hết cả căn từ lâu, khách khứa tản ra, vừa trông thấy mỹ nhân bên trên ghẹo...

Loại tình cảnh thế này ta vẫn hằng mong muốn được tự mình thể nghiệm một chút, cho dù là trêu ghẹo người ta hay là bị người ta trêu ghẹo, nhưng số trời đã định, ta chỉ có thể làm quần chúng mà thôi.

Ta bắt lấy điểm tiêu nhị gắng hỏi: “Tên nọ có lai lịch như thế nào?”

Kiều Tử nhét một nén bạc vụn vào tay hắn.

Điểm tiêu nhị cười híp mắt nói: “Đó chính là Tàn đại thiếu gia, nhà có tiền có thế, quan hệ rất mật thiết với quan phủ, vì thế mà thường tác oai tác phúc.” Chỉ chi vào căn phòng được Yến Ngũ bao trọn “Căn phòng đó có tầm nhìn ra đường tốt nhất, Tàn đại thiếu gia xưa nay thích ngồi ở đó, cho nên...” Điểm tiêu nhị nhún nhún vai “Hai vị khách quan kia thật không may, nhưng mà lão bản chủ điểm bọn ta sẽ bồi thường bạc cho bọn họ đáng hoàng thôi.”

Ta khinh bỉ cười nhạo thầm trong lòng một tiếng, Yến Ngũ nhà ta kiêu ngạo đến tận xương, đừng nói là bạc, cho dù không tiếc mạng tự dẫn xác tới báo hắn đá vãi cái, hắn cũng sợ bản chân của mình. Còn về chuyện căn phòng có tầm nhìn tốt – ta xoay đầu nhìn ra ngoài, nhất thời hiểu rõ vì sao – từ lâu này đối diện với Xuân Mãn lâu (nghe tên đã biết).

Tiền thể nói về Tàn đại thiếu gia, vốn chỉ muốn đuổi người cướp phòng thôi, kết quả là cặp mắt có rút, bộ óc bị cửa kếp, đòi Bạch Sanh Sanh cô nương ở lại rót rượu – aizz, ta chống trán, còn chuyện gì cầu huyết hơn hay không? Một thiếu nữ – thiếu phụ như hoa như ngọc là ta đây, sao không tới giành giật cướp đoạt đi?

Vốn núp bên ngưỡng cửa nãy giờ, ta nhin không nổi máu gà sôi trào nhảy bừa ra, rốt cuộc cũng nhìn rõ động tĩnh trong căn phòng kế bên.

Chỉ thấy bóng lưng của Tần đại thiếu gia khôi ngô hảo sắc đỉnh đỉnh đại danh đang cười hăng hắc tiến gần về phía Bạch Sanh Sanh, Bạch Sanh Sanh sợ hãi trốn sau lưng Yến Ngũ, Yến Ngũ thân hình thon dài như ngọc đứng thẳng, sắc mặt lạnh lùng, khí thế lẫm liệt – có những người sinh ra để đóng vai chính, còn có những người sinh ra để làm bia đỡ đạn...

Ta vừa chịu đựng nỗi chua xót trong lòng, vừa nhìn xuống tâm tình mê trai, thấy Tần đại thiếu gia vòng qua người Yến Ngũ, trực tiếp vurun ra mà chường dính đầy dầu mỡ về phía đóa hoa trắng nhỏ yếu kiêu phía sau, Yến Ngũ chặn lại, bắt lấy cổ tay hắn bẻ ngược ra sau, Tần đại thiếu gia nhất thời tru lên như heo bị chọc tiết – ta mớ mớ lỗ tai.

Vào những lúc như thế này, không thể thiếu các loại bia đỡ đòn Giáp, Ất, Bính, Đinh vây quanh nhào lên, Yến Ngũ vừa ném vừa đẩy đối phó với những tên Giáp, Ất, Bính, Đinh hai bên Tần đại thiếu – ngay cả tương đương mắm muối trên bàn cũng không hề rơi ra một giọt, một kiểu đoạn kinh điển như vậy, ta chỉ có thể đứng bên cạnh ngắm ngời cảm thán...

Nhưng có thứ gọi là cẩn thận mấy đi nữa cũng sẽ có sai sót, lúc Yến Ngũ đang bận đối phó với Giáp, Ất, Bính, Đinh, Tần đại thiếu gia bất ngờ từ phía sau xông đến, bắt lấy Bạch Sanh Sanh, Bạch Sanh Sanh hét lên một tiếng chói tai, trở tay lại cho Tần đại thiếu gia một bạt tai! Tần đại thiếu gia bị đánh đến mù mị, Bạch Sanh Sanh thừa dịp bỏ chạy về bên cạnh Yến Ngũ, đúng lúc Giáp, Ất, Bính, Đinh cũng đồng loạt gục xuống, nhưng ta tỉnh mắt thấy có người chạy đi báo tin.

Xì, nữ nhân xinh đẹp đứng là phiền toái mà.

Một trận ầm ĩ nào loạn cứ thế mà xảy ra, Yến Ngũ vừa thấy ta, cặp mắt sắc bén của hắn như biến thành hai lưỡi phi đao a...

Ta mang theo Kiều Tử lác lư bước vào căn phòng bọn hắn bao riêng, vậy tay hô: “Thật trùng hợp, các người cũng tới đây uống trà à!”

Tần đại thiếu gia một tay che mặt, quay đầu lại nhìn nhin ta, có chút dờ dẩn nói không nên lời.

“Ồi, đây không phải là Tần đại thiếu gia hay sao?” Ta ra vẻ vui mừng ngạc nhiên tiến lên “Đã lâu không gặp, cha người có khỏe không, nương người có khỏe không, gia người có khỏe không, nãi nãi người có khỏe không? Cho ta gửi lời hỏi thăm cả nhà người nha!”

Hắn ngẩn ra nửa buổi “Người là ai vậy?”

“Chắc, ngay cả ta mà cũng không nhận ra.” Ta lắc lắc đầu, khinh bỉ liếc hắn một cái “Về hỏi cha người đi!”

“Người...” Hắn vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ quét mắt đánh giá ta “Người là nhân tình của cha ta?”

Ta suýt chút nữa sặc chết tại trận! Kiều Tử sầm mặt xuống, Yến Ngũ đứng sau lưng ta, tuy ta không nhìn thấy, nhưng chắc chắn là sắc mặt của hắn cũng không khá gì.

Ta hít thở sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Hai người này là bằng hữu của ta, lũ lụt làm trôi miếu Long vương, không đánh nhau không thành bằng hữu, người hãy nể mặt ta, đứng so đo với bọn họ.” Thật ra là ta không muốn so đo với người, chỉ vì một Bạch Sanh Sanh, không đáng chút nào.

“Hừ.” Tần đại thiếu gia nghe ta nói thế, nhất thời thẳng lưng lên “Không so đo cũng được, nhưng phải bảo nàng này theo ta uống chút rượu.” Chữ nàng này tất nhiên là chỉ Bạch Sanh Sanh, ta quay đầu lại xem, Bạch Sanh Sanh bị điểm danh đang trốn sau lưng Yến Ngũ, ánh mắt ta rơi xuống bàn tay của nàng ta đang vòng trên eo Yến Ngũ...

Nhìn...

“Tần đại thiếu gia, đây là muội muội của ta, tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đụng chạm đến người, mong đừng trách à!” Ta quay đầu đi, cười ha ha làm lành.

Hắn khẽ trừng mắt “Không hiểu chuyện gì chứ, nàng ấy vừa mới tát ta một cái, còn tên xú nam nhân này cũng đã bẻ cổ tay ta, tiền thuốc men thế nào cũng phải bồi thường năm mươi lượng! Đừng tưởng rằng người có giao tình với cha ta là ta sẽ nể mặt người, dựa vào dung mạo này của người, chắc cha ta cũng đã sớm vui về bên người mới rồi!”

Năm mươi lượng a, đủ cho một gia đình bình thường sống năm ba năm...

Ta tiếp tục hít thở sâu, lấy lại tinh thần, giờ tay lên, chát một tiếng và cho hắn một bạt tai, nâng chân lên, đập vào xương ống quyển của hắn một cái, sờ soạng trong tay áo một hồi rút ra một tấm ngân phiếu vỗ cái bạch lên bàn, mặt không hề thay đổi, nói: “Một trăm lượng, không cần thôi lại!”

Tiền lưà được từ chỗ của Phương tiểu hầu gia, cứ thế như nước chảy về biển Đông...

Ta xoay người đi về phía Kiều Tử, bóng lưng đầu hiu quạnh quẽ, phía sau truyền lại tiếng kêu thảm thiết trời sập đất chìm của Tần đại thiếu gia...

Ta vốn muốn đi về phía Yến Ngũ, nhưng bị điệu bộ chói mắt của hai người bọn họ kích thích quá mạnh – Yến Ngũ, chàng cũng đừng có diễn kịch nghiêm túc như thế a...

Trước khi rời đi, ta nói với Tần đại thiếu gia: “Người cũng đừng hao tâm tốn trí đi tìm ta, cứ tới thẳng phủ huyện lệnh của Mặc Duy hỏi là biết liền.”

Đối với câu nói “Ta có người trong triều đình” của Tần đại thiếu gia, ta chỉ khoét móc lỗ tai tở về không nghe được.

Mặc Duy a, người ở nhà của ta, ăn cơm của ta, còn tiện thể mượn người của ta, giúp ta xử lý ba cái chuyện còn con này, chắc là không thành vấn đề chứ.

Thế là một bữa cơm được ăn hết sức qua loa đại khái, bốn người chúng ta ra khỏi từ lâu. Ta và Kiều Tử, Yến Ngũ và Bạch Sanh Sanh.

Yến Ngũ nói với Bạch Sanh Sanh: “Vừa rồi người chưa ăn gì cả, đằng trước có một tiểu điểm khá sạch sẽ, chi bằng đến đó ăn tạm vài món đã.”

Bạch Sanh Sanh khẽ gật đầu, dịu dàng nói: “Ta nghe lời Đại sư huynh.”

Xì, thật nhảm chán.

“Ta cũng ăn chưa no.” Ta mặt không chút thay đổi, nói.

Thế là, chúng ta cùng nhau ngồi bên hồ, dưới cảnh dương liễu ngắm gió xuân, ăn bốn chén mì Dương Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Trong lúc ăn, ta kén quan sát Yến Ngũ mấy lần, chỉ thấy hắn chân này xanh tựa viễn sơn, đôi mắt trong trẻo như nước suối, cứ thế ta ăn được thêm một chén mì – trầm tư xuất thần: quả nhiên ta hơi bị hảo sắc, nhìn mỹ nam khôi ngô ăn cơm, dựa vào tính tình phong lưu tùy tiện ngang ngạnh lúc lão gia ta còn trẻ tuổi năm nào, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua a...

Yến Ngũ trà tiền xong, nói với Bạch Sanh Sanh: “Người cũng thấy rồi đó, bên ngoài rất rối loạn, vẫn nên ở lại Lý phủ đi.”

Bạch Sanh Sanh gắng gượng gật đầu.

Từ đầu đến giờ, Yến Ngũ đối với ta theo kiểu nhìn mà không thấy.

Ta cũng ngửa đầu nhìn Kiều Tứ, thán nhiên nói: “Tứ nhi, đi dạo một rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Chỗ này cách Lý phủ khá xa, phải mất hơn nửa canh giờ mới về tới, sức khỏe của ta không còn như xưa nữa, Kiều Tứ tìm chung quanh thuê được một chiếc kiệu. Yển Ngũ cũng thế, tìm được một chiếc kiệu khác cho Bạch Sanh Sanh.

Thế là hai nữ nhân bọn ta ngồi kiệu, còn nam nhân bọn hắn đi bộ – có lẽ nam nhân bọn họ vốn nghĩ kiệu là chỉ để dành cho nữ nhân ngồi thôi.

Hai chiếc kiệu bọn ta đi trước, hai nam nhân bọn họ không xa không gần theo sát phía sau.

“Sanh Sanh, có phải vì Lý phủ chúng ta chiều dài không chu đáo, thế nên người cứ đòi chuyển ra ngoài ở phải không?” Ta tò về tổn thương, hỏi nàng.

Nàng càng tò về tổn thương hơn ta, đáp: “Sanh Sanh đang để tang song thân, không dám ở lại phủ quấy rầy.”

“Ta không để ý đâu, thật đó.” Ta chân thành nói “Yển Ly là người của ta, người là sư muội của Yển Ly, cũng xem như là sư muội của ta, chúng ta đều là người một nhà, sau này người cũng đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa, gọi ta tẩu tẩu đi.”

Khỏe miệng Bạch Sanh Sanh khẽ co rút, ta cố kềm chế không xoay đầu lại nhìn về mặt của Yển Ngũ lúc này ra sao...

Một tiếng tẩu từ này, Bạch Sanh Sanh vẫn không kêu được ra miệng.

Ta thật vô cùng muốn bóp cổ nàng, vừa lắc vừa hỏi: “Tại sao, rốt cuộc là tại sao người ôm ý đồ với Yển Ngũ của ta a, muốn chém giết muốn róc thịt gì cũng tùy người, nhưng đừng hòng chia rẽ nội bộ nhà ta, cẩn thận coi chừng ta đập gãy đùi người, móc mắt người, phá nát nhà người, đào mộ tổ tiên người lên...”

Nhưng ta chỉ có thể tiếp tục giả vờ mỉm cười, nhẹ nhàng uyển chuyển, thật khó a...

Mặt khác, ta phải làm gì để an ủi trái tim bị tổn thương của Yển Ngũ đây?

Trở lại Lý phủ, Đào Nhị đã về, nhưng Liên nhi không có trong phủ, Đường Tam hung hăng trợn mắt liếc ta một cái, cũng không nói tiếng nào. Lúc này tìm ta đang treo chỗ Yển Ngũ, chỉ có thể cười cười xin lỗi hắn.

Yển Ngũ cut hứng trở về phủ, theo sau là Bạch Sanh Sanh dai như kẹo kéo không làm cách nào đuổi đi được, hại ta không có cơ hội ở một mình với Yển Ngũ, ta giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi – người không biết xấu hổ sẽ thiên hạ vô địch, lần đầu tiên ta gặp được đối thủ ngang cơ với mình!

Nhưng ta há dễ dàng thua cuộc hay sao? Bạch Sanh Sanh không biết xấu hổ, Yển Ngũ nhà ta sĩ diện muốn chết, để xem, cuối cùng ta cũng sẽ có cơ hội tóm lấy hắn!

Thế là vào một đêm nguyệt hắc phong cao, ta chặn Yển Ngũ lại ngay bên ngoài nơi ngủ cốc luân hồi... (nói đến là thương, cho dù dung mạo có đẹp trai cỡ nào thì cũng phải đi ngủ cốc luân hồi, quý vị đừng vì thế mà tan tành ảo mộng...)

Lúc đó ta nhảy từ nóc nhà xuống, khẽ quát một tiếng: “Yển tiểu Ngũ, đỡ lấy!”

Yển Ngũ quả không phụ lòng kỳ vọng của ta, thông thạo tiếp lấy ta, chẳng qua có chút sai lầm trong việc ước lượng trọng lượng của ta nên phải lao đảo lui về sau hai bước, lưng va vào tường, ta nghe hắn rên một tiếng, hung hăng nói: “Nàng làm cái quái quỷ gì vậy!”

Tay ta bám lấy vai hắn, thân hình lắc lư: “Chàng mới làm cái quái quỷ gì đó, tránh mặt ta hay là ghét bỏ ta! Cả ngày không thèm nói với ta một lời!”

“Không có gì để nói cả.” Hắn trầm mặc trong giây lát, đáp lại.

“Yển tiểu Ngũ...” Ta cọ cọ lên hóm vai của hắn làm nũng, nịnh nọt nói “Có gì mà không thể nói với ta chứ, chúng ta là người một nhà mà...”

“Người một nhà...” Hắn lặp lại, cười khẩy, nghe có chút chói tai. “Nhà nàng quá nhiều người rồi.”

Ta thăm thò dài trong lòng, biết được là hắn đang khó chịu, lời nói của Bạch Sanh Sanh nhất định đã kích thích hắn. Yển Ngũ không thẳng tính như Đường Tam, tâm tư hắn còn tinh tế hơn cả nữ nhân là ta, bảo ta làm sao mà “mò kim đáy biển” được đây...

“Yển Ngũ, chàng biết tất cả mọi chuyện, có phải không?” Ta kẻ sát lại gần, nhỏ giọng lại “Chàng biết Bạch Sanh Sanh giả mạo, đúng không?”

Ánh mắt hắn biến động, gương mặt nhìn ta “Giải thích ra sao?”

“Nếu không, tối hôm qua chàng cũng sẽ không đuổi ta đi.” Ta hơi có chút tự lý luận nói “Chàng chưa biết rõ mục đích của nàng ta, tự đem bản thân ra làm mồi nhử, dụ rắn ra khỏi hang, lại sợ rắn ra khỏi hang sẽ ăn thương đến một người tàn phế như ta, cho nên mới đuổi ta đi, có phải không?”

Bàn tay hắn đang ôm ngang hông ta khẽ căng thẳng, ngón trỏ xoa đi xoa lại vài cái quanh eo ta, thật lâu sau mới thở dài: “Nàng đều biết cả rồi... Lúc đầu ta cũng không chắc lắm, bởi vì không nhìn thấy dấu vết dịch dung nào cả trên mặt nàng ta, nhưng hôm nay ta bỗng giác hơi mấy chuyện, quả thật nàng ta tuyệt đối không phải là Sanh Sanh...” Nói đến đây, hắn híp híp mắt lại, trừng ta: “Tại sao hôm nay nàng và Kiều Tứ theo dõi bọn ta?”

“Ta lo lắng Yển Ngũ của ta bị xà yêu ăn mất.” Ta cười hắc hắc “Ta còn chưa ăn xong, đâu có thể để con yêu tinh vô được món bót?”

Về mặt Yển Ngũ phức tạp, lờm ra một cái “Thái độ nàng như vậy, rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả.”

“Mặc kệ câu nào thật, câu nào giả, tâm ý của ta chàng tất phải hiểu rồi!” Ta nghiêm mặt nói “À yêu tinh này có ý định châm ngòi ly gián, trong lòng chàng cũng rõ, vậy đừng để a ta thực hiện được ý đồ chứ.”

Yển Ngũ từ một tiếng cho có lệ, dời mắt nhìn đi chỗ khác.

Ta nhân mây lại, lấy làm bất mãn thái độ của hắn, tay phải nâng cằm hắn xoay lại đối diện với ta. “Nếu chàng có gì bất mãn, có gì hỏi gần đối với ta, ngại gì mà không nói thẳng ra lúc này luôn đi, ta có chỗ nào không phải với chàng, muốn chém muốn giết, muốn chung muốn rán, chàng thích ăn kiêu nào thì ăn!”

Hắn cười nhạo một tiếng, thò tay nheo nhéo lỗ mũi của ta, ta nhân mây né tránh “Ta nói nghiêm túc đó!”

“Được, vậy ta hỏi nàng một vấn đề.” Yển Ngũ cười nhạt nhìn ta, sau đó bật thốt một câu kinh động lòng người.

“Nếu như năm người bọn ta rơi xuống nước cùng một lúc, nàng chỉ có thể cứu một người, nàng sẽ cứu ai?”

Đây mãi mãi là một đề tài muôn thuở, giữa thân nương và thế tử phải chọn ai, hiện giờ đổi thành năm vị thị lang nhà ta ...

Ta như bị sét đánh, trong nháy mắt bị thiêu rụi, hóa đá, trong lòng xoay chuyển một ngàn lẻ một đáp án, chọn một trong một ngàn lẻ một đáp án, ngay lập tức sẽ có kết quả ...

“Nàng trả lời không được.” Hắn không đợi ta trả lời, lập tức tự hỏi tự đáp “Để ta trả lời giùm nàng, trong lòng nàng, mười năm làm bạn với Thẩm Đông Ly tất nhiên là quan trọng nhất. Mà Nhị ca mạnh mẽ là người khiến nàng lưu luyến nhất, đối với kẻ mạnh hơn, nam nhân có khuynh hướng khiêu chiến, còn nữ nhân có khuynh hướng thần phục. Người khác nghĩ rằng nàng và Đường Tam thường tranh cãi rất phiền phức, thật ra đối với nàng mà nói, không giống như Thẩm Đông Ly và Nhị ca có tâm tư thâm trầm, ngược lại, một người thẳng tính như hắn lại khiến nàng cảm thấy thoải mái, không hề có áp lực nhất, ngay cả Kiều Vũ, dù hắn xem nàng là mạng sống của bản thân mình, tình cảm của hắn đối với nàng mà nói, là một loại gánh nặng không thể nào từ chối.”

“Còn ta.” Yển Ngũ ngừng một lát, cười cợt tự giễu “Sức khỏe của nàng đã hồi phục rồi, kẻ làm đại phu này cũng nên đến lúc rút lui thôi.”

Ta ngo ngáy nhìn hắn, nửa buổi cũng nói không ra lời, trong lòng nặng trĩu, hồ hấp có chút khó nhọc.

Hắn nói rất đúng về tình cảm giữa ta và bốn người kia, nhưng câu nói cuối cùng của hắn, ta không chấp nhận.

“Nếu nàng cảm thấy khó xử vì chỉ có thể cứu một người, vậy đối lại một chút cho dễ, nhất định phải bỏ rơi một người thì sao?” Tay Yển Ngũ nhẹ nhàng vuốt tóc ta, thanh âm dịu dàng, hắn rất ít dùng giọng điệu như thế này nói chuyện với ta “Nếu như nhất định phải bỏ rơi một người, đáp án không cần nói cũng biết.”

“Không...” Ta áp ứng muốn cái lại “Chỉ là...”

“Thôi.” Hấn cất ngang lời ta, vỗ vỗ đầu ta, mỉm cười nói: “Sau này ta sẽ không ép nàng uống thuốc, sẽ không cầm kim châm nàng nữa, nàng có mừng không?”

Mừng? Ta mừng đến sắp khóc đây ...

Sau này, không còn ai ép ta uống thuốc, không còn ai cầm kim châm ta, không còn ai nói những lời tổn thương ta, không còn ai hể một chút là đi mách Đào Nhị tội của ta, không còn ai ôm ta dỗ dành những lúc ta đau đớn đến chết đi sống lại nữa...

“Sao mắt nàng lại đỏ như thế?” Đầu ngón tay Yến Ngũ chạm lên mí mắt ta, khẽ môi nhân lại “Đừng tròng ta một cách oán hận như vậy.”

Ta xoay mặt đi, tránh khỏi ngón tay của hấn, cảm tức nói: “Chàng đừng đánh trống lảng, nếu ra giả thiết vô nghĩa như vậy! Đang êm đang đẹp, tại sao lại bắt ta bỏ rơi một người!”

“Nếu tự bản thân ta muốn đi thì sao?” Rốt cuộc hấn quăng ra một câu thiêu ta thành tro bụi... “Lý Oánh Ngọc, làm người không thể quá tham lam...”

Ta nghe được tiếng vỡ vụn của trái tim mình.

“Chàng...” Ta run giọng hỏi “Chàng sẽ không thật sự bị à yêu nữ đó mê hoặc chứ...”

Hấn cười nhạt nói: “Không có liên quan gì đến nàng ta, chỉ là ý nghĩ của riêng ta mà thôi. Thật ra tình cảm giữa hai ta cũng chưa đến mức thề nguyện sống chết, nàng đối với ta sợ là ghét nhiều hơn yêu thích, ta đối với nàng có lúc cũng cảm thấy phiền chán vô cùng. Không bao lâu nữa ta muốn rời khỏi nơi này đến Mãn Việt quốc, báo xong mối thù của Hoàng Hoa cốc, sau này ta sẽ hành y tế thế, tiêu dao vô lăm, không muốn bị bó buộc ở Lý phủ này nữa.” Hấn nói xong vuốt mái tóc dài của ta, rút cây trâm ra cài lại cẩn thận “Mong nàng khỏe mạnh sống lâu, đời này hai ta không cần phải gặp lại nhau nữa.”

Lòng bàn tay ta lạnh lẽo vô cùng, lý trí cho ta biết, lần này hấn nói thật, không phải nói giỡn...

Ta không biết ở Hoàng Hoa cốc đã phát sinh chuyện gì, chỉ biết trong lòng hấn trước giờ có một khúc mắc, không muốn chung bạn đời với người khác, hơn nữa, người này lại là huynh đệ của hấn – Đào Thanh. Trước giờ ta chỉ biết, gia đình này tuy tạm thời tạo thành, dù có mâu thuẫn gì nhưng cuối cùng cũng sẽ được giải quyết, sẽ cùng nhau đoàn kết tập hợp lại, không ngờ, Yến Ngũ lại rút lui sớm như vậy.

Mà ta lại tìm không ra được một lý do nào để giữ hấn lại. Cái hấn muốn, ta không thể cho hấn.

Sau cùng hấn nhéo nhéo lỗ mũi của ta, cười nói: “Đêm đã khuya rồi, mau về nghỉ ngơi sớm đi.”

Hấn bỏ đi một lúc lâu, gió đêm ủa đến, ta rùng mình một cái, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chậm rãi đến ngồi xuống trong đình tại hậu hoa viên, chợt nghe có tiếng ngâm nga: “Nhu thứ tình thân như thứ dạ, vi thủy phong lộ lập trung tiêu?” (*Tạm dịch: đêm như thể trăng sao như thể, vì ai đứng quanh hiu trong gió*)

Ta liếc mắt nhìn thấy, thắm nghĩ trong lòng: thật phóng đảng...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Ta hồ hững hăng mí mắt lên, Luru Triệt xách theo bầu rượu đang đứng xa xa, nhìn ta mỉm cười.

Hễ khi nào ta không vui cũng đều gặp phải hấn, còn hễ đang vui mà gặp hấn thì tự nhiên mất vui. Kỳ lạ!

Vào lúc này ta không muốn gặp bất kỳ ai cả, nhưng hiển nhiên hấn đọc mà không hiểu lệnh đuổi khách trong ánh mắt ta.

“Tinh thần ngươi trông có vẻ rất suy sụp, ít khi thấy đáng vẻ ngươi như thế này.” Hấn ngồi xuống chỗ đối diện với ta như trước giờ vẫn thế, ta trầm mặc không nói, trong lòng thắm nghĩ, ta với ngươi quen thân lắm sao.

Hấn rót cho ta một chén rượu “Lúc ngươi như thế này, rượu Hoa Điều là thích hợp nhất.”

Ta cầm lên chén rượu tạt sang bên cạnh “Sự phó từng nói, không nên uống trà rượu đã qua tay người khác.”

Sắc mặt hấn không hề thay đổi, dường như đã sớm đoán được, ta đổ hết chén rượu, hấn cũng không nổi giận, chỉ đơn giản tự uống tự lăm bằm “Chỉ có rượu Đỗ Khang mới có thể giải tỏa ưu phiền.”

“Rượu thấm vào lòng sẽ hóa thành lệ tương tư.” Ta nói tiếp “Sắc mê hoặc mắt người, rượu độc xuyên ruột...” Yến Ngũ nói từu sắc hại thân thật là đúng lắm. Nửa câu sau vọt đến miệng nhưng cuối cùng cũng không thể thốt ra lời. “Ngươi đã là thầy xem tướng số, chắc cũng biết đoán mệnh, chỉ bằng tính giúp ta xem, số ta có bao nhiêu đoạn nhân duyên, bao nhiêu nam nhân.”

Luru Triệt lộ lảng nói: “Có người nói với ta không nên đoán số mệnh, vì càng đoán mệnh càng bạc.”

Ta cười nhạt nói: “Số là ngươi đoán không đúng thôi.”

“Ngươi đó còn nói, của cải, nhân duyên, phúc thọ, vận mệnh cuộc đời đều nằm trong lòng bàn tay, mệnh không phải do mình đoán ra, mà phải tự mình nắm lấy.”

“Vậy người đó đã gạt ngươi rồi, nếu sớm biết đâu là đích đến, sẽ không cần phải đi nhiều đường vòng như thế.” Ta nói một cách khinh thường.

“Nhưng nếu chỉ chú tâm đi thẳng một đường về đích, không phải là đã bỏ qua cảnh đẹp trên đường hay sao?” Tiểu tử Luru Triệt vãn về ly rượu trong tay, hơi rượu xông lên, gương mặt trắng nõn tỏa ra ánh hồng nhân nhạt, vì mỉm cười mà khúc mắt ứng hồng xéch lên.

“Tên vương bát đản nào lý sự nhiều quá vậy?!” Ta nhui mày cất ngang.

“Ừ, là một tên vương bát đản.” Hấn cười một lát, đột nhiên nổi cơn ho sù sụ không ngớt.

“Tiểu tử à...” Ta nhìn không nổi nữa “Ngươi xưa có nói, người đoán số mệnh của người khác vì tiết lộ thiên cơ sẽ bị trời phạt, ngươi có đi ra ngoài cũng phải cẩn thận kéo bị sét đánh, uống rượu cũng phải cẩn thận kéo bị sặc chết à!”

Hấn khó nhọc lắm mới ngừng ho lại được, nâng tay áo lên lau khôe mắt, cười nói: “Lão gia ngươi ăn nói độc địa không chứa lối thoát, tự bản thân ngươi cũng nên cẩn thận a!”

Ta trợn mắt nhìn hấn, muốn mắng mấy câu, nhưng rồi lại kiệt sức cho qua, rốt cuộc hỏi một câu: “Ngươi lấy rượu ở đâu vậy?”

“Phòng bếp.”

“Đi đi, mang hai bình tới đây cho ta!”

“Không phải ngươi nói là không nên uống rượu đã qua tay người khác hay sao?”

“Có cho bạc ngươi cũng không dám gian lận tại địa bàn của ta!”

Tiểu tử Luru Triệt cười cười bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, lao đảo đi vào phòng bếp, ôm đến hai vò rượu và hai chiếc chén nhỏ, trong cảnh trắng thanh gió mát, hai người buồn bã tự rót tự uống.

Tình cảm giữa ta và Yến Ngũ gặp rắc rối, lại không thể nói với bốn người còn lại, nếu đi tìm Mặc Duy thì lại sợ quấy rầy chuyện tốt của hắn, chỉ còn cái tên sục nức hương hoa Dạ Lai hương này chia sẻ nỗi sầu đoạn trường cùng ta...

“Ôi chao, người nói xem, phải làm thế nào mới có thể giữ một người lại được a?” Ta ợ lên một cái nòng nặc hơi rượu, hỏi.

“Vậy thì phải xem trong lòng người đó có người hay không.” Lưu Triệt và ta lưng tựa lưng, chỉ nghe giọng hắn, nhưng cũng có thể nhận ra hắn đã say ngà ngà sáu bảy phần rồi. “Nếu trong lòng người đó có người, muốn giữ lại rất dễ, nếu không có, cho dù người có chết trước mặt người đó, người ta nhìn cũng không thèm nhìn người đến một cái.”

“Xi...” Ta lắc lắc đầu, cười nhạo nói “Cần gì phải khổ sở như vậy, nếu trong lòng hắn không có ta, cần gì ta phải giữ hắn lại. Nếu trong lòng hắn có ta, vì sao lại còn muốn bỏ đi?”

“Vị yêu mà sinh ra hận, si, hôn, lo, buồn... thích nhau rất dễ, nhưng yêu nhau rất khó, yêu nhau rất dễ, nhưng gần nhau rất khó... Một chữ tình vốn không thể nói rõ...”

“Hỏi thế gian tình là vật gì a!” Ta yếu ớt thờ dài “làm người ta uống rượu đến mức ới...”

“Hắc hắc...” Lưu Triệt thấp giọng cười phụ họa, thanh âm của hắn mang theo cảm giác say, có chút lạnh lẽo. “Người đó nói, kẻ có tiền sẽ trở thành quyền thuộc, người có tình sẽ cả đời thống khổ, một chữ tình, không biết còn hơn.”

“Cái đó không thể theo ý người!” Ta lưng la lưng lay đứng dậy, nhìn chân trời hiện lên màu trắng bạc, thầm nghĩ, trời đã sáng rồi, cũng nên ngủ thôi, nhưng mà nên đến chỗ nào ngủ đây...

Thôi, về Lý Viên đi.

Húng gió cả đêm, uống rượu cả đêm, huyết Thái Dương giặt bình bịch, dây thần kinh sau gáy run lên, ta trong trạng thái trời đất quay cuồng bò về Lý Viên, trong lòng tự trấn an: Kiều Tứ tưởng ta đến Đường viên, Đường Tam lại tưởng ta đến Kiều viên, Đào Nhị tất nhiên bận rộn đến mức chẳng thèm quan tâm đến ta, sự phó nhĩ gì ta làm sao đoán được...

Ta vừa lảo đảo vừa bò lết giường lên, chân thật lạnh, ta khẽ run rẩy, cũng không thay ra y phục, đập gậy ra chui vào trong chăn, sống mơ màng như người say rượu cũng không sung sướng gì như trong tưởng tượng, nhắm mắt lại, đầu óc hiện ra những hình ảnh lơ mơ, nhanh quá nắm bắt không được, cũng không biết đó là giấc mơ hay là hồi ức.

Ảnh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu đến giường, lỗ tai ta hơi đau một chút, lúc này mới mơ mơ màng màng mở mắt dậy.

Lửa gần hừng hực thiêu đốt trong hai mắt của Đường Tam, nhéo một cái trên lỗ tai ta. “Lão gia, tối hôm qua nằng đi đâu uống rượu cả đêm vậy hả?!”

Đầu ta lung lay – thật muốn ới...

Đường Tam thấy điệu bộ nửa sống nửa chết của ta, lửa giận xep bót, mu bàn tay tìm tòi trên trán ta, lửa giận lại dâng cao: “Còn phát sốt lên nữa!”

Ta ngây ngô cười hăng hắc...” “Tối hôm qua tâm tình dễ chịu nên có uống chút rượu, hứng chút gió.” Ta thành thật khai báo, dù gì hắn cũng biết thôi.

“Nằng!” Hắn tức giận quá mức, oán hận cầu véo một trận ở eo ta, đập mền cho ta kín bụng. “Nằng ngoan ngoãn nằm ở đây cho ta, ta đi kêu Yến Ngũ tới xem!”

Tim ta đập mạnh, còn chưa kịp nghĩ kỹ đã vội vàng giữ chặt cổ tay hắn lại: “Đừng đi!”

Đường Tam xoay đầu lại nhìn ta, nhũ mày nghi ngờ.

Ta nói vài câu lấy lệ: “Ta nghĩ ngơi một chút là được rồi, không muốn uống thuốc...”

Đường Tam bắt đầu thở dài “Sao lại trẻ con như thế, ai có bệnh lại không phải uống thuốc chứ.”

Không dám uống a... Yến Ly là một liều thuốc đáng thấm sâu đến tận tim...

“Chàng đừng đi, ở lại với ta đi.” Ta kéo cổ tay hắn, nói một cách vô cùng đáng thương.

Làm như thể hắn sẽ lập tức mất khả năng chống cự, đầu tranh gậy dựa một hồi, nói: “Ta đi sai người nấu chút cháo nóng cho nằng, nằng nằm xuống trước đã.”

Bụng hơi đói, rồi cuộc ta nghe lời mà buông tay.

Hắn đi một hồi, lúc trở lại trên tay cầm theo chậu nước, vắt khô khăn nóng lau mặt giúp ta, còn ghé bờ nói: “Toàn thân nòng nặc mùi rượu, thật là quá ghê tởm!”

Ta nhắm mắt lại đón nhận sự chăm sóc vụng về, không mấy dịu dàng của hắn, lơ đãng ủa ỉ một tiếng.

Lúc này bên ngoài có hạ nhân bẩm báo: “Ngũ công tử không có ở Yến viên.”

Ta cả kinh, mở mắt ra, hỏi “Hắn đi rồi sao?”

Đường Tam nhìn ta một cách khó hiểu, hỏi lại hạ nhân: “Đi đâu, chừng nào trở về?”

“Ngũ công tử không có nói rõ.”

Đường Tam nhũ nhũ mày, lăm lăm “Làm cái quý gì đây”. “Thôi, người vào thành mời đại phu giỏi nhất đến đây.”

“Vâng.”

Ta đỏ mặt hơi lạnh rùng rùng, bắt lấy cổ tay của Đường Tam “Yến Ngũ đi rồi à? Tại sao không báo cho ta một tiếng?”

Đường Tam nhũ mày nói: “Cũng đâu phải chuyện gì lớn, chẳng lẽ ra khỏi cửa cũng phải bẩm báo với nằng?”

Có lẽ là sốt cao đến mức hồ đồ, thật lâu sau ta mới kịp hiểu ra, Yến Ngũ chỉ là đi ra ngoài, sẽ còn trở về...

“Ha ha, không có gì...” Ta nhẹ nhàng thở ra, nằm xuống.

Ta thay ra một bộ y phục khô ráo, làm tỏ trong chăn già chết, chuyện ta phát sốt rất nhanh truyền ra ngoài, sư phó và Kiều Tứ đều đến thăm ta, Kiều Tứ vẫn như cũ, dùng sự trầm mặc của hắn tỏ vẻ quan tâm an ủi ta, sư phó nói chuyện với ta một hồi, thừa dịp không có ai ở đây, ta giữ chặt lấy hắn hỏi.

“Sư phó, nếu như có một ngày chàng nhất định phải lựa chọn giữa thiên hạ và ta, chàng sẽ chọn ta hay bỏ ta?”

Sư phó khẽ giật mình, nhìn ta thật lâu, giờ tay thăm dò trán ta – “Sư phó, đừng sờ, ta quả thật phát sốt, nhưng mà ta hỏi chàng nghiêm túc đó!”

“Ngọc nhi muốn nghe lời nói thật sao?” Một hồi lâu sau, sư phó chậm rãi nói.

Ta thờ dài, rụt đầu vào ổ chăn. “Thôi, không nghe vẫn tốt hơn.”

Tay sư phó cách lớp chăn khẽ vuốt lưng ta. “Ngọc nhi, lúc nào có thể không lựa gạt nằng, ta sẽ không nói dối.”

“Nếu có một ngày như thế, nhất định phải lựa chọn, ta sẽ lựa chọn thiên hạ.” Haizz, quả nhiên...

“Nhưng chỉ cần nằng vẫn nắm lấy tay ta, ta sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh nằng.”

“Thiên hạ vạn dân, không phải là không có ta không được, đã không thể cứu tế muôn dân, ít ra ta cũng có thể làm cho một người hạnh phúc.” Sư phó nhẹ nhàng kéo tấm chăn ra, bàn tay ấm áp xoa xoa gương mặt ta “Ngọc nhi, nằng còn lo lắng gì nữa chứ?”

Lo chứ... Lo rằng sự kiên định và nguyên tắc trong lòng các người nặng hơn nhiều so với Lý Oánh Ngọc ta, cuối cùng sẽ bỏ tay Ngọc nhi ra mà chọn lấy tay gấu ... Đợi đến lúc ta già đi, chỉ còn có thể đắc ý khoe khoang với người xung quanh: lão nương ta hồi xưa có đến năm vị thị lang phong hoa tuyết đại nha!

Sau đó thì sao?

Sau đó ai nấy bỏ chạy hết ...

Cùng một câu hỏi đó nhưng ta không có hỏi Kiều Tứ, ta biết bất kỳ lúc nào hắn cũng nhất định sẽ chọn ta, Yến Ngũ nói đúng, tình cảm của Kiều Tứ sâu nặng đến mức khiến ta rất chịu áp lực, không thể chống đỡ...

Lúc Đường Tam trở lại, tay bưng theo một chén cháo hoa, xét thấy hắn không phải loại quen hầu hạ người khác, ta vẫn nên tự mình ra tay cho com no áo ấm

“Tam nhi, ta hỏi chàng một chuyện.” Ta dẫn đó một lát, nói “Nếu như ta và ca ca của chàng cùng rơi xuống nước một lúc, chàng sẽ cứu ai trước?”

“Hà?” Hắn hơi giật mình “Không phải nàng biết bơi hay sao?”

“Ví dụ ta không biết bơi thì sao?”

“Đại ca ta biết a.”

“Ví dụ đại ca chàng cũng không biết...” Ta sắp chịu không nổi với hắn rồi

Đường Tam cũng phiền chán. “Nàng đã bệnh như vậy mà còn bày đặt hao sức nghĩ ra mấy chuyện vô vẩn này nữa, thật là!”

“Chàng trả lời ta một chút đi...” Ta giả bộ ra vẻ đáng thương “Nếu như cả hai người bọn ta đều không biết bơi, cùng lúc rơi xuống nước, sắp chết chìm, chàng sẽ cứu ai trước?”

Đường Tam không chút suy nghĩ, đáp: “Ai gần nhất thì cứu người đó!”

Ta sững sờ.

“Đều sắp chết hết thì làm gì còn thời gian để nghĩ nhiều xem cứu ai trước, có thể cứu được nào hay người đó, người giang hồ lúc so chiêu đều như thế, sống chết ngay trước mắt, làm gì còn thì giờ mà nghĩ cái nào trước cái nào sau! Nữ nhân các người thật là phiền phức.” Đường Tam nhàu nhàu mày.

Cứu người nào gần nhất sao...

Đường Tam hắn tự thay đổi bản chất của vấn đề, mà đôi kiểu hắn cũng thật hay a! Yến Ngũ nói thật không sai, ta thích hắn thẳng tính, nhưng cuối cùng vẫn có thể khiến ta sáng tỏ, thông suốt.

“Còn nữa.” Đường Tam nhàu mày chọc chọc lên mặt ta “Nàng đừng có đợi người khác cứu a, tuy là ta sẽ không đối với nàng kiểu thấy chết không cứu, nhưng ta nhớ rằng trước kia nàng rất tự phụ, trong Cửu Lôi trận nàng còn tát ta một cái! Nếu không muốn chết đuối, hoặc là cách xa nơi nào có nước ra, hoặc là tìm cách học bơi, đợi người khác cứu mình không bằng tự mình cứu mình!”

“Đường Tam...” Ta chớp chớp mắt nhìn hắn “Lần đầu tiên ta phát hiện, thì ra chàng cũng là nam tử hán đích thực...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 43 – Ta nghĩ Đào Nhị nói gần... by khanhoan Lão đại phụ ở Hội Xuân đường trong thành đến xem qua một lát, bốc thuốc, uống xong ngủ một giấc thật dài, tỉnh lại đã thấy đầy trời là rặng liễu, ta ho khan vài tiếng, cổ họng hơi đau, người chăm sóc bên cạnh đổi thành Kiều Tứ, hắn thấy ta tỉnh lại, vội tiến lên đỡ dậy, rót một chén nước cho ta.

“Kiều Tứ.” Ta ôm chén nước, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc có chút mụ mị “Yến Ngũ có về hay không?”

“Về rồi, mới vừa đến thăm nàng, nói sau khi nàng hết sốt hắn sẽ đi.”

Hiện giờ ta sợ nhất là chữ “Đi” này, có chút sợ bóng sợ gió, trông gà hoá cuốc, sợ hắn đi lần này sẽ không quay trở lại nữa.

“Kiều Tứ.” Ta cúi đầu, chuyển chén nước trong tay, cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, rồi lại không biết phải mở miệng ra sao. Kiều Tứ nhẹ nhàng từ một tiếng, tỏ vẻ hắn vẫn đang lắng nghe.

“Có khi nào.. chàng hận ta, oán ta, muốn rời bỏ ta...” Ta gắng gượng, ngập ngừng ấp úng hỏi tiếp “Ta biết, ta phóng túng, ta lẳng nhăng, sinh hoạt bừa bãi, là một người không đứng đắn...”

“Sẽ không.” Kiều Tứ cắt ngang lời ta “Ta sẽ không rời khỏi nàng.”

“Cho dù ta có quyền rũ hết người nọ đến người kia, chàng cũng không oán hận, không rời bỏ ta sao?”

“Sẽ không.” Kiều Tứ vẫn rất kiên định, ánh mắt nặng trĩu nhìn ta, ép đến mức ta thở không nổi “Cho dù người khác nói gì đi chăng nữa, nàng là người đầu tiên trên đời này tốt với ta, cũng là người duy nhất có quan hệ với ta, đây là lựa chọn của ta, sẽ không oán hận.”

Hay cho một câu vô oán vô hối a...

Ta lấy gì đền đáp tấm lòng của hắn chứ?

Cười khổ... Quả nhiên, trong tình cảm không cần cầu phải trao đổi ngang bằng nhau, có những thứ ngay từ đầu đã biết là không công bằng, Yến Ngũ chàng biết rõ ta là hàng hư, hàng thứ cấp, lại còn dùng chân tình đến trao đổi, sau khi sử dụng bảy ngày rồi mới đòi trả hàng lại, trong cuộc giao dịch ái tình người đánh ta chịu này, rốt cuộc là ta phá hủy nguyên tắc trước, hay là chàng phá hủy nguyên tắc trước?

Ta khoác áo đứng dậy, nói với Kiều Tứ: “Ta đi gặp Yến Ngũ.”

“Cần ta đi chung với nàng không?”

“Không cần.” Ta thờ dài, lắc lắc đầu “Sức khỏe ta đã tốt hơn rồi, có thể tự mình đi được.”

Có những lời, ta chỉ có thể tự mình nói riêng với hắn mà thôi.

Đến Yến viên nhưng không gặp Yến Ngũ, sau khi hỏi hạ nhân mới biết là Yến Ngũ bị Đào Nhị mời đi, cả Yến viên chi còn mỗi một Bạch Sanh Sanh ở lại.

Ta có chút bệnh trong người, hơi ỉu oải mệt mỏi, Bạch Sanh Sanh thấy ta, khẽ mỉm cười nói: “Oánh Ngọc tỷ tỷ, nghe nói người bị bệnh, Sanh Sanh vẫn muốn đi thăm người, chỉ là vụ án chưa có tiến triển nên ta phải theo Đại sư huynh ra ngoài, thật sự không có thời gian...”

“Gọi ta là tàu tử.” Ta cúi đầu tùy tiện kéo kéo ống tay áo, lười nhác ngắt lời nàng.

Nụ cười của Bạch Sanh Sanh cứng đờ, lại tiếp tục tỏ vẻ vịt chết còn cứng mỏ, không chịu mở miệng kêu ta “Tàu tử”.

“Aizz...” Bốn bề vắng lặng, nàng cũng không thêm giả vờ nữa, nói thẳng với ta “Oánh Ngọc tỷ tỷ, ngươi muốn làm gì? Thật ra chuyện giữa các ngươi, Đại sư huynh cũng đã nói qua với ta hết cả rồi.”

Ta nheo mắt lại, ngăn người ra một lát, trầm nghĩ không thể nào... Cũng được, thôi thì để nghe nàng ấy nói cái gì.

“Ta biết Đại sư huynh là người trong nóng ngoài lạnh, ta nhớ hẳn từng nói với ta, tình cảm và tình lực của một người có giới hạn, chia ra cho quá nhiều người, đa tình cũng là bạc tình. Hẳn không phải một người đa tình, cũng chỉ có thể gửi gắm tình cảm vào một vài người thôi, người ngoài nghĩ hẳn vô tình, thật ra hẳn mới là một người thâm tình chân chính.”

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt nàng ta, dù sớm biết thân phận nàng ta khá nghi, nhưng những lời này vẫn khiến ta động tâm – nghe có vẻ như nàng ta quả thật là Bạch Sanh Sanh – thanh mai trúc mã của Yến Ly.

“Đại sư huynh tất nhiên có tình cảm đối với người, nhưng con người ở đời này phải trải qua vài mối tình mới biết tình yêu thật sự là gì, người nào đáng giá chân tình của mình. Ta cũng biết Đại sư huynh là người thiếu thốn tình cảm, tỷ tỷ người tính tình khá tốt, dung mạo cũng đẹp, nhưng người nào chăm sóc bên cạnh người quá nhiều, đối xử với sư huynh có vẻ bạc tình, tuy ngày thường sư huynh không nói, nhưng trong lòng sao lại không dễ ỷ? Hẳn là người có chứng khiết phích, làm chuyện gì cũng muốn đạt đến kết quả hoàn mỹ mới thôi, thà ít mà tốt, một vài ngày không nói làm gì, nhưng qua tám năm, mười năm, chẳng lẽ cả đời cũng phải sống trong cảnh làm người lỗi mình hay sao?”

Ta mặt không chút thay đổi nắm chặt hai bàn tay lại trong ống tay áo – Bạch Sanh Sanh, người học tâm lý thuật sao, ta không thể xác định thân phận của nàng ta, nhưng cũng không thể phủ định lời nói của nàng ta, hạ chăm đúng từ huyết của đối phương, nữ nhân này thật gian xảo mà!

“Hôm nay sư huynh đã nói với ta, ngày mai bạn ta sẽ lập tức xuất phát đi Mãn Việt quốc.”

Ta sùng sốt “Đã điều tra rõ rồi sao?”

“Ừ.” Bạch Sanh Sanh đáp lại một tiếng cho có lệ “Đào trang chủ lấy tốc độ của sấm sét đã điều tra rõ chân tướng. Sư huynh nói, đợi báo thù xong sẽ hành y tế thế, phiêu bạt giang hồ, hoàn thành nguyện vọng của cha nương ta. Ta sẽ ở bên hẳn, tuy rằng hiện giờ hẳn chỉ coi ta như sư muội, nhưng ta thật lòng thật dạ đối đãi với hẳn, sẽ có một ngày hẳn quên người đi, vết thương lòng hoàn toàn được chữa khỏi.” Bạch Sanh Sanh mỉm cười “Oánh Ngọc tỷ tỷ, ta sẽ cẩn thận chăm sóc sư huynh giúp người.”

Còn lâu... sau khi Yến Ly báo xong thù sẽ làm thịt à Bạch cốt tình người ngay... Sau đó... tương lai giang hồ dã vũ, hẳn là lợi một mình cũng tốt, cùng người khác thành một đôi thân tiên hiệp lữ cũng tốt, tóm lại là bên cạnh hẳn sẽ không còn vị trí cho ta.

Nghĩ đến đây, trái tim ta không kềm nổi đau đớn co rút lên từng cơn.

Thế mà nha đầu chết tiệt kia vẫn tiếp tục. “Oánh Ngọc tỷ tỷ...” nàng cúi đầu, yếu ớt thờ dãi “Ta biết người không nỡ bỏ sư huynh, trong lòng người, tất nhiên là thêm một người còn hơn thiếu một người...” Ta khẽ giật mình, nhận không được muốn chửi ầm lên – lời này của người thật quá khó nghe đi! “Ngươi thấy sư huynh nói năng nhè nhẹ dịu dàng với ta đã ghen tuông lung tung, vậy người có từng nghĩ qua, sư huynh thấy người và người khác tán tỉnh, trong lòng cảm nhận như thế nào?” Nàng nói trúng chỗ hiểm, từng chăm hạ xuống tuơng máu “Bên cạnh người đã có bốn người làm bạn, đối với người, sư huynh có cũng như không, vậy xin người, coi như là vì cả hai bên, trả lại tự do cho hẳn đi...”

Bình tĩnh... Bình tĩnh... Ta mặt cũng không thể phản bác...nắm cái gút mắc này ta không giải được, không giải được...

Ta thăm hít thở sâu một hơi, vừa mới hạ sột, đầu óc còn hơi choáng váng, hai tai vang lên ong ong. “Bạch cô nương, người thật chủ quan. Chuyện giữa ta và Yến Ngũ, một người ngoài như người tốt hơn là bớt nói leo đi. Hẳn đi hay ở là chuyện của hẳn, ta có buông tay hay không là chuyện của ta, tóm lại, chẳng liên quan gì đến người cả.”

“Nếu hẳn thật lòng muốn đi, người dựa vào lý do gì để giữ hẳn lại, người lấy cái gì để giữ hẳn lại?”

“Nếu hẳn thật lòng muốn đi, vì sao ta phải giữ hẳn lại.” Ta lạnh mồm lạnh miệng trả lời lại một câu, trong lòng trầm nghĩ, hẳn thật lòng muốn đi hay sao? Có lẽ chỉ là đang đối gạt Bạch Sanh Sanh, có lẽ chỉ là nhất thời nói nhầm, có lẽ... có lẽ là ta quá tự tin...

Nếu như đây chỉ là một nước cờ bày bố của hẳn và Đào Nhị, suy cho cùng ta nên giữ hẳn lại, hay là không? Nếu là bẫy, cho dù ta giữ hay không giữ lại, cũng không thể ảnh hưởng đến quyết định ra đi của hẳn.

Ánh mắt Bạch Sanh Sanh khẽ động, mỉm cười nói: “Thì ra Oánh Ngọc tỷ tỷ người chẳng hề muốn giữ sư huynh lại...”

Ta nhìn xuống kích động muốn bóp chết nàng ta, phẩm chất tốt đẹp biết thương hoa tiếc ngọc của ta đều bị nàng ta phá vỡ, đau đầu xoa bóp trán, ta xoay người bỏ đi.

Nếu hẳn đã đến chỗ Đào Nhị, ta cứ qua đó mà kiếm hẳn, loại người chẳng liên quan gì đến này, dứt ngay cho lão già ta!

Tâm tình tồi tệ, ta mặt cườ đá vắng cửa thư phòng Đào Nhị, đảo mắt ngo qua ngo lại, vẫn không thấy Yến Ngũ.

“Yến Ngũ đâu?” Ta ngữ khí bất thiện hỏi.

Đào Nhị ngồi sau thư án, hai tay xếp lên nhau đặt trên đùi, nghe vậy nhũn mày lại “Hẳn vừa rời khỏi đây không lâu, sao thế?”

Ta cất bước đến trước mặt hẳn, từ trên cao nhìn xuống, khí thế mui phủ nói: “Rốt cuộc là các người muốn làm gì?!”

Đào Nhị nhẹ nhàng nắm cổ tay ta, kéo ta ngồi vào trong lòng hẳn, hai trán kề nhau “Ừm, hạ sột là tốt rồi.”

Ta tránh ra phía sau, bắt năn nói: “Đừng tránh né câu hỏi của ta, rốt cuộc các người quyết định làm gì, thật sự để Yến Ngũ đi Mãn Việt quốc sao?”

“Đây là tự hẳn quyết định.” Đào Nhị cũng hơi lù lùi một chút, ngữ khí lạnh nhạt “Thù của Quý Y, hẳn muốn tự mình đi báo.”

“Nhưng hẳn có còn quay trở về hay không...” Ta thấp thỏm hỏi.

“A...” Đào Nhị cười, thanh âm có chút lạnh lẽo “Vậy phải xem hẳn có còn lưu luyến đối với nàng hay không.”

Ta ngo ngắc nhìn nếp nhăn nơi khóe miệng khi cười của hẳn, trong lòng rét run. “Chàng đã từng cam đoan...”

“Vâng, ta đã từng cam đoan cho nàng một gia đình yên ổn.” Khóe miệng Đào Nhị khẽ nhếch, nhưng ý cười không hề chạm đến ánh mắt, tay hẳn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ta “Chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể tổn thương đến nàng, tổn thương đến người của Lý phủ.”

“Nhưng không có nghĩa là ta sẽ giúp nàng giữ lại những nam nhân khác. Ta có thể đảm bảo bọn hẳn không bị tổn hại về mặt thể xác, nhưng không thể cam đoan bọn hẳn có thể khoan dung chứng kiến nàng thân mật với nam nhân khác như ta được.” Tay Đào Nhị nhẹ nhàng giữ chặt cằm ta nâng lên “Nếu như bọn hẳn muốn đi, ngay cả nàng cũng không có tư cách giữ lại, huống gì là ta. Bảo ta giúp nàng duy trì tình trạng một thể nhiều phu, Lý Oánh Ngọc, nàng cảm thấy như vậy thực tế sao, công bằng sao?”

Cặp mắt của Đào Nhị gần trong gang tấc, ta thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng mình hiện tại trong mắt hẳn – sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng bất an, run lấy bẩy. Hơi thở của hẳn phốt qua môi ta, nhẹ nhàng mon tron môi ta, có lẽ là vì thân thể vẫn còn sốt, hẳn y trên môi hẳn truyền đến khiến ta nhận không được rung mình ớn lạnh một cái.

Trước mặt ta sư tử gấu dữ răng nanh và móng sắc, vốn tưởng rằng hẳn dịu dàng ngoan ngoãn, không ngờ chỉ là vì ta ngu xuẩn mà thôi.

Hẳn nói không sai, có lẽ là vì hẳn chuyên sấm vai gia trưởng, dần dần ta cho đó là đương nhiên, đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu hẳn, có những thứ vặt vãnh nhỏ nhặt, còn có những thứ rõ ràng là vô cùng bậy bạ và tàn nhẫn.

“Đừng, thật xin lỗi...” Giọng ta nhẹ đến phát run.

Hẳn nghe xong, cũng chỉ cười nhạt, áp lực trên người hẳn truyền đến đột nhiên biến mất, xoa xoa gò má ta, hẳn cười thờ dãi: “Tiểu nương tử vô lương tâm a... Ta dọa nàng rồi sao?”

Ta rũ mị mắt xuống, thấp giọng nói: “Không có.”

Hẳn dựa vào ghế, một tay nắm lấy tay ta, tay còn lại xoa xoa mái tóc của ta “Nữ nhân thông minh biết già ngu đúng lúc, nữ nhân ngu xuẩn lại thích ra vẻ mình thông minh. Vì thế ta thường thích điệu bộ ngây ngốc của nàng, tuy biết rõ nàng chỉ là giả vờ. Có những chuyện trong lòng nàng và ta biết là dù rồi, tốt nhất là không nên nói ra, nếu chuyện gì cũng nói rõ thì thật là tổn thương tình cảm.”

Đối với lời nói của hắn, ta chỉ có thể cười gượng đáp lại, hắn nắm tay ta, lòng bàn tay ta hơi ướt mồ hôi, hắn kéo đến bên môi mình, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay ta. “Ta có thể tôn trọng sự lựa chọn của nàng, cho nàng tự do, che gió che mưa cho nàng, nhưng...”

“Nàng đừng quên, ta cũng chỉ là một nam nhân bình thường.”

Gian phu dâm phụ . . .

...Ta chưa từng gặp qua nữ nhân nào lưu manh vô si như người vậy!

...Ta lưu manh, ta kiêu ngạo! Người khó chịu thì cần ta đi!

...Nhìn người bắn mắt, đừng người bắn tay, cần người bắn miệng!

...Có gan thì cắt đứt chỗ bắn nhất của người đi!

Trời tối rồi, nên dậy thôi.

Ta ngồi dậy, lau mặt, mặt không chút thay đổi nhìn chòng chọc lên vách tường một hồi, trong lòng trầm nghĩ, lúc này nên làm gì bây giờ.

Rời giường, mặc thêm áo khoác, ta đi thẳng đến Đào viên.

Đào Nhị đang xem sổ sách hay gì đó, ta cũng không để ý, trực tiếp rút trụ thủ ra soạt một tiếng cắm lên bàn, tay phải đập lên mặt bàn.

“Chàng muốn cắt ngón tay nào thì cắt, tùy chàng!” Ta nhìn vào mắt hắn, nói.

Đuôi lông mày của Đào Nhị nhú lại “Nàng lại nổi điên gì nữa đó?”

“Ta muốn đuổi theo Yến Ly.” Ta dùng hết khí lực nói “Cho dù rút cuộc hắn vẫn quyết định muốn bỏ đi, có những lời ta vẫn muốn nói rõ với hắn. Đào Thanh, lần này chúng ta nói thẳng đi, ta sẽ không bỏ Yến Ly, trừ phi hắn bỏ ta trước – điều kiện đầu tiên là chàng không được gây ra bất kỳ động tác nào!”

Hắn nhìn ta thật sâu, ánh mắt xẹt qua thanh trụ thủ trên bàn, thần nhiên nói: “Nàng sẽ phá hư kế hoạch của bọn ta.”

“Á!” Ta cười lạnh một tiếng “Ta biết chàng muốn đối phó với Vạn Kiếm sơn trang, chàng đang làm mình chủ vô làm mà phải gãi từ sự nghiệp khi còn trên đỉnh vinh quang, Bạch Hồng sơn trang ngồi vững địa vị mình chủ vô làm phương Bắc, mà chàng tính toán mọi cách để không chế kinh tế phương Nam, cần bản bối vì muốn diệt trừ thế lực của Vạn Kiếm sơn trang thôi! Lý phủ chúng ta bất quá chỉ có sáu người, có cần chàng phải mệt mỏi kiếm tiền như thế không? Ân oán giữa Bạch Hồng sơn trang chàng và Vạn Kiếm sơn trang, ta không có một chút hứng thú nào, nhưng Yến Ly coi chàng như huynh đệ, chàng không nên có bất kỳ tâm tư lợi dụng nào đối với hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Thanh âm Đào Nhị nhất thời trầm hẳn xuống, ánh mắt sắc bén, gắt gao nhìn chòng chọc ta. “Nàng nghĩ là ta đang lợi dụng hắn?”

“Phải, chàng không có lợi dụng hắn, mỗi người tự theo đuổi nhu cầu riêng của bản thân mình!” Ta nắm chặt bàn tay lại “Giữa các người có hiệp định bí mật gì ta không cần biết, nhưng ta biết lần này Yến Ly đi nhất định rất nguy hiểm, chàng có thể đảm bảo chắc chắn hắn sẽ an toàn trở về hay sao!”

“Vớ vẩn!” Đào Nhị nhú mày, đứng lên nhìn ta “Ý kiến nữ nhân! Không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con, hành trì đi Mãn Việt quốc là do tự bản thân Yến Ly khăng khăng đòi đi, mỗi người đều phải tự mình trả giá lấy quyết định của mình, canh bạc này, là thắng hay là thua, đều do hắn chứ không phải do ta!”

“Ha ha...” Ta bật cười, rút lên thanh trụ thủ cắm trên bàn, đưa tới trước mặt hắn “Chàng có đạo lý của chàng, ta cũng có lập trường của ta, chàng nói phải trả giá, để ta trả cho chàng.”

“Nếu chàng chê không đủ, ta để lại một ngón tay làm tiền đặt cọc, đợi ta trở về sẽ mặc chàng xử trí.”

Đào Nhị nhíech môi lên, đôi mắt hừng hực lửa, hai bàn tay chấp sau lưng rất lâu vẫn không cử động, cũng không tiếp lấy thanh trụ thủ của ta.

“Nàng có biết làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì hay không?” Hắn dè dặt lửa giận, chậm rãi vặn hỏi.

Ta cười khò, khỏe môi giật giật. “Ta chỉ là một tiểu nữ nhân, không có tầm lòng rộng rãi lo cho non sông thiên hạ như các chàng, ta chỉ cần người ta yêu và người yêu ta được bình an, chàng nói ta ích kỷ cũng được, nông cạn cũng được, ta là như thế, không thay đổi được. Bắt đầu từ giây phút ta cự tuyệt Lưu Triệt, chàng cũng đã biết...”

“Đào Thanh, chàng đặt cược nhắm cửa rồi.”

Ta thấy rõ đồng tử của hắn co rụt lại, hắn giật mình nói: “Nàng...”

“Trước kia, chàng không giữ được ta. Hiện tại cũng vậy.” Ta lạnh lùng nhìn hắn “Lý Oánh Ngọc ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không phải chỉ dựa vào khinh công, trừ phi chàng đánh ta ngã xui, trói ta lại hoặc giết ta, nếu không ta nhất định sẽ đi.”

“Đào Thanh, báo với chàng một tiếng xem như là ta tôn trọng chàng.”

Dường như thời gian trôi qua chỉ trong khoảnh khắc, hoặc là rất lâu, sau đó Đào Thanh thở dài nói: “Tuyến đường hắn đi ra sao, không cần ta nói, chắc nàng cũng đã biết.”

Ta thu hồi lại thanh trụ thủ, buộc chặt vào đai lưng. “Mượn Truy Phong của chàng dùng một lát.”

Lúc ta thúc ngựa rời khỏi phủ, đèn đuốc được thấp sáng bừng cả nửa phủ.

Ép hắn như thế là ta không đúng. Ta có sự lo lắng của ta, hắn cũng có nỗi khổ tâm của hắn, nhưng giờ phút này hãy để ta ích kỷ một lần thôi.

Yến Ly và Bạch Sanh Sanh tuy cũng thúc ngựa xuôi về phía Nam, nhưng tốc độ sẽ không nhanh lắm, Truy Phong của Đào Thanh là ngựa tốt ngàn năm khó kiếm, ta nghĩ có thể trước hừng đông sẽ đuổi kịp bọn hắn.

Thâm cừu đại hận gì chứ, đáng giá dùng sinh mệnh của bản thân mình đi báo hay sao. Yến Ly vô cùng trọng tình trọng nghĩa, vì báo thù hắn có thể hy sinh chính bản thân mình, Đào Thanh bẩm sinh là thương nhân, tuyệt đối sẽ không dùng chiêu “thương địch nhất thiên, tự tổn bát bách”, trừ phi hao tổn tám trăm này có thể bắt địch nhân đền bù tám nghìn hoặc một vạn. Xem ra, mục tiêu của hắn tuyệt đối không chỉ có một mối huyết cừu của Hoàng Hoa cốc – cho dù báo thù cho cha ruột của hắn cũng không thấy hắn để tâm như thế! (*Tạm dịch: thương địch nhất thiên, tự tổn bát bách = đã thương một ngàn quân địch, tự tổn hại tám trăm quân mình*)

Yến Ly vừa rời khỏi, tất nhiên hắn sẽ phái người bí mật đi theo, Ảnh tử của Bạch Hồng sơn trang càng lợi hại hơn nhiều so với Âm môn của triều đình, Liên nhi là thủ lĩnh Ảnh tử, lúc này hắn điều nàng đi, tám phần mười là có liên quan đến Yến Ly.

Ta nắm chặt dây cương trong tay, đầu óc lơ lửng tin tức một lần nữa, sợ bỏ sót chi tiết nào đó.

Đã lâu không cưỡi ngựa, mấy canh giờ liền, hai đùi ma sát đến tê dại, con Truy Phong này ăn nhân sâm mà lớn nên càng chạy càng khỏe, bị nhốt trong Lý phủ lâu như vậy, chắc nó cũng rất cô đơn buồn chán a...

Sau khi gặp Yến Ly nên nói gì bây giờ...

Đón gần là thật xin lỗi, ta yêu chàng, ta rất nhớ chàng... buồn nôn thì cứ buồn nôn đi, quan trọng nhất là có thể tóm hần trở về, đi Mãn Việt quốc chính là đi nộp mạng, ta thà giam hần cô đơn tịch mịch suốt cả đời ở Lý phủ chứ không để hần đi chịu chết!

“Truy Phong, Truy Phong, lỗ mũi người còn thính hơn chó, mang ta đi tìm Yến Ly đi!”

Truy Phong hự lên một tiếng, ta sờ sờ cổ nó bày tỏ sự khích lệ.

Có lẽ bây giờ là giờ Sửu, Truy Phong chậm lại một lát, đột nhiên chuyển hướng, trong lòng ta vô cùng mừng rỡ, nhất định là sắp tìm được Yến Ly rồi!

Một tay ta nắm chặt trụ thủ, một tay nắm chặt dây cương – không biết đến nơi sẽ phát sinh tình huống gì đây...

Đang lúc trắng rầm, ánh trăng tràn đầy cánh rừng nhỏ, xa xa có ánh lửa, còn có hai chiếc bóng kéo dài.

Đoạn đường này hoang vắng, ngay cả khách điểm đề đặt chân cũng không có, cho nên bọn hần chỉ có thể ngủ ngoài trời vùng ngoại thành – cô nam quả nữ...

Tiếng vó ngựa của Truy Phong kinh động đến Yến Ly, ta thấy hần đột nhiên đứng lên, xoay người đối mặt với ta, lúc Truy Phong bước ra khỏi bóng tối, hần thấy người đến là ta, không khỏi có chút giật mình.

Khóe mắt ta nhanh chóng liếc qua Bạch Sanh Sanh, vó trước của Truy Phong giờ lên, ngừng chân lại.

“Nàng...” Yến Ly sững sờ nhìn ta, nói không nên lời.

Ta khẽ cử động, bắp đùi nóng rất đau đến chết lạnh, đánh bẽ mặt vuran tay ra: “Yến tiểu Ngũ, chân ta tê rồi, đến đỡ ta xuống với...”

Hần vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vẻ mặt phức tạp nhìn ta, nhưng không có tiến lại gần.

Bạch Sanh Sanh đứng phía sau hần, thần sắc càng phức tạp hơn so với hần.

Ta cắn chặt răng, được, chàng không đến đỡ ta thì thôi, để ta ngã chết cho rồi! Ta tựa lên lưng Truy Phong lấy thể, xoay bắp đùi – lúc cọ vào yên ngựa, ta đau đến muốn chết.

Mũi chân ai chịu không nổi trọng lượng của cơ thể, hai gối cong quắp lại mềm nhũn, ngã về phía sau – lần này rốt cuộc hần cũng đỡ lấy ta.

Ta tựa lưng vào lòng hần, hai tay hần đỡ lấy sườn ta, cúi đầu nhuu mày nhìn ta: “Nàng lại muốn làm gì nữa đây?”

Ta xoay người đối diện với hần, ôm chặt hần: “Ta có lời còn chưa kịp nói với chàng.”

Về mặt Yến Ly không được tự nhiên, chuyển ánh mắt sang chỗ khác “Vậy thì đừng nói, nàng lên trốn ra ngoài, đã trễ như thế này rất là nguy hiểm, mau trở về đi thôi.”

Ta sầm mặt xuống “Ta chạy bốn canh giờ mới đuổi kịp chàng, hai đùi teo lại còn có chút xú, giờ chàng bảo ta lên đi sao?”

“Vậy nàng muốn thế nào?” Yến Ly cau mày nói.

Lúc này, Bạch Sanh Sanh tiến lên một bước, chen miệng vào nói: “Nếu đã thế, ở lại một đêm rồi hãy đi.”

“Không được!” Yến Ly quả quyết cự tuyệt “Nàng lập tức trở về cho ta!”

“Yến Ly!” Ta cũng nổi giận, tóm chặt cổ áo hần kéo xuống, “Dù cho lên thiên đình hay xuống địa phủ, chàng đã từng nói là chàng sẽ mãi ở bên ta, nương nó, giờ lời đó của chàng không tính nữa phải không!”

Yến Ly ngăn người ra “Ta... nàng...”

Thế là, ta cười một cái, nhu tình vô hạn, cũng buồn nôn vô hạn: “Thần y đại nhân, Xuân Phong Nhất Độ không bằng Hoa Khai Nhị Độ. Quả nhân có bệnh, trời sinh phạm tiện, chàng tính thế nào?”

Yến Ly bình tĩnh nhìn ta, hồi lâu sau, khóe môi cong lên, ý cười nơi đáy mắt hờ hững đầy cay đắng, “Nàng tự nghĩ ra, ai biết làm thế nào...”

“Không biết làm thế nào?” Ta hít một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi đến gần hần “Ta muốn chàng thực hiện lời hứa, cả đời này chỉ làm thần y của một mình ta!”

Hần cười lạnh nói: “Lý Oánh Ngọc, nàng chưa từng giữ lời hứa đối với người khác, dựa vào đâu muốn ta giữ lời hứa với nàng? Chính nàng trái ôm phải ấp, dựa vào cái gì đòi ta chỉ có một mình nàng?”

“Chi bằng vào sự thật – ta là lưu manh!” Ta hận không thể và một bạt tay cho hần tỉnh lại “Nương nó, chàng giảng đạo lý với lưu manh, chàng bị bệnh hả! Danh vị liệt nữ lưu manh của ta được chính chàng ban tặng, chẳng những lưu manh mà còn hào sảng, vô lại, vô si không ai sánh bằng, chàng đã từng nói như thế, quên rồi sao? Chàng đừng có giảng đạo lý với ta, tình cảm vốn không thể nói rõ được, nếu chàng thật lòng muốn đi, ta sẽ không giữ, nhưng chàng thật lòng muốn đi sao, sau khi chàng đi rồi sẽ vui vẻ hơn sao? Tìm đâu ra một nữ nhân vừa lưu manh vừa vô si thay ta ngược loại người thích bị ngược là chàng?” Ta đuổi tay vô vô lên gò má hần, cười tit mắt nói: “Thần y, ta biết sở thích yêu đương của chàng, chàng hãy theo lối già ta đi...”

“Nàng...” Hần ngăn người ra, gần quá hóa cười, bắt lấy tay ta oán hận cắn một cái “Nàng không thấy nhục mà còn ngược lại, lấy đó làm vinh hạnh!”

Ta ngày ngắt nói: “Cần đi, không sợ bản à?”

Ánh mắt hần khẽ động, ý cười nổi lên, giận dữ nói: “Sao lại có người như nàng chứ...”

“Thế gian này nếu không có người như ta, chàng sẽ có cơn loạn lẽo lắm a...” Ta cười dài tiếp một câu. “Chúng ta đúng là một đôi gian phu dâm phụ, chàng hài lòng rồi chứ gì!”

Sắc mặt Bạch Sanh Sanh biến đổi rồi lại biến đổi, tiến lên phía trước nói: “Đại sư huynh, sắc trời...”

“Người cảm miệng!” Ta quay đầu nhìn nàng, găm lên giận dữ “Phu thê bọn ta đang nói chuyện, người chen vào làm gì!”

“Oánh Ngọc tỷ tỷ...” Nàng lui về sau một bước, hốc mắt đỏ lên.

“Gọi ta tẩu tử!” Ta cắt ngang lời nàng.

Yến Ly nhéo mũi ta một cái, lại cười nói: “Nàng quá nóng nảy, hạ hỏa đi.”

Ta lập tức thay ra vẻ mặt tươi cười, cọ cọ trên ngực hần “Thỉnh thần y ban thuốc...”

Bạch Sanh Sanh liếc mắt nhìn Yến Ly một lát, sắc mặt biến đổi, tay ôm ngực, lao đảo lui ra sau mấy bước. “Sư huynh, huynh... Huynh không đi Mãn Việt quốc nữa sao?”

Ta cũng ngửa đầu nhìn hần, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn ta nghe được, nói: “Nếu chàng đi, ta lập tức cắn chết chàng.”

Cảm xúc trong mắt Yến Ly tuần tự thay đổi, ta biết trong lòng hần lúc này đang đấu tranh ghê lắm, với hần mà nói, khoảnh khắc này kích động quá lớn, nếu không thêm chút sức cổ vũ hần, đợi kích động qua đi, có lẽ hần vẫn sẽ khẳng khái đòi đi cứu nguy cho nước nhà.

Làm thế nào giữ hần lại, làm thế nào giữ hần lại...

Yến Ly khẽ thở dài, hần còn chưa mở miệng, Bạch Sanh Sanh đã động thủ trước.

Kể từ giây phút nàng ta bắt đầu ra tay, ta liền biết được, không cần ta nghĩ cách giữ lại, Yến Ly cũng sẽ không bỏ đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 45 – Huyệt động, lại gặp huyệt động by khanhdoan Ân núp từ một nơi bí mật gần đó, ngoại trừ người của Đào Nhị, còn có người của Bạch Sanh Sanh.

Lúc hai tốp hắc y nhân từ trên trời giáng xuống, thật rất khó phân biệt ai là phe mình, ai là phe địch.

Ta rút thanh trủy thủ bên hông ra, hai chân đi lại khó khăn, Yến Ly bọc ta trong ngực, ba hắc y nhân bảo vệ chúng ta vào giữa, một người hô nhỏ: “Mau đi đi, ở đây đã có bọn ta rồi!”

Trong lòng ta mừng rỡ, là giọng của Liên nhĩ!

Ta huýt gió một tiếng, Truy Phong vội vàng chạy tới, Yến Ly ôm ta xoay mình lên ngựa, lập tức tìm một chỗ trống xông ra.

Ta đoán sơ, bên đối phương có lẽ có đến mười người, bên ta còn lại là tám chín người, nhưng đây chưa hẳn là toàn bộ lực lượng, ta ngồi tựa vào lòng Yến Ly, ôm chặt eo hắn, ngửi được mùi thuốc quen thuộc trên người hắn, thờ phào một cái thở mẫn...

“Lý Oánh Ngọc.” Yến Ly cười khỏ một tiếng “Nàng phá hư hết kế hoạch của bọn ta rồi.”

“Vứt ba cái kế hoạch đi, chẳng có gì quan trọng bằng nam nhân của ta!” Ta cúi vẹo eo hắn một trận, thấy phía sau có người rượt tới, nghiêm mặt lại nói. “Phía sau có người!”

Quả nhiên, người bên phe đối phương ản núp không chỉ có một vài người, nhưng đại bộ phận bọn chúng đã bị Ảnh từ cuốn lấy, có ba, bốn người đang rượt theo bọn ta, Yến Ly trở tay lại bắn ra mấy cây kim châm, phân biệt huyệt đạo trong đêm tối khá khó khăn, tuy rằng đâm trúng địch nhân, nhưng lại không có trúng chỗ yếu hại.

Sở trường của Yến Ly là cầm nã thủ, tính công kích không cao, lúc đối địch liền rơi vào thế hạ phong, ta lại hành động bất tiện, bây giờ chỉ còn có thể dựa vào tốc độ của Truy Phong để thoát thân – vừa mới nghĩ như vậy đã có tên địch nhân âm hiểm ném ra cục đá bắn trúng chân sau của Truy Phong – Hừ, Đào Thanh sẽ đào mộ tổ tiên nhà ngươi lên a!

Truy Phong hí vang một tiếng ngã nhào về phía trước, Yến Ngũ ôm ta phi thân lên xoay người rơi xuống đất, ta cắn răng nghĩ thầm – nếu hai người bọn ta chết ở đây, đó là do lỗi của Đào Thanh, phải ra quá ít người đi!

Bốn tên hắc y nhân xông tới, vũ khí trong tay hết sức kỳ lạ, đó chính là Phán Thủ Bán Nguyệt đao mà Kiều Vũ đã mô tả qua.

Song dao hoạt động theo kiểu một đao phòng thủ, một đao tấn công, khi địch nhân hướng về phía ta xuất thủ, ta khom lưng về phía sau, tay trái nhẹ chống trên mặt đất, thân thể xoay tròn, tay phải nắm trủy thủ hung hăng vạch một nhát xuống gần chân hắn! Tên đó kêu thảm một tiếng rồi ngã về phía sau.

Yến Ly cũng giống như ta, tập trung công kích vào hạ bàn của đối phương! Một khi hạ bàn bị thương, song dao di động chậm lại, lực công kích sẽ giảm xuống. Chỉ cần chống đỡ cho đến khi viện binh đến, bọn ta sẽ có thể thoát hiểm.

Vào lúc này Cầm nã thủ của Yến Ly biến thành Phán cân thác cốt thủ – Chắc chắn, bị hắn bắt được còn đau hơn nhiều so với bị ta đâm trúng.

Bốn tên hắc y nhân nhất thời không làm được gì, chuyển đổi sách lược, dòm trọng điểm công kích qua kẻ trông có vẻ tương đối dễ ăn hơn là ta. Tuy nội công ta không còn, nhưng độ nhanh nhạy chưa mất, chiêu thức tuy ít, nhưng được cái thực dụng, may mắn không có liên lụy đến Yến Ly.

Đáng tiếc là, bọn ta chưa đợi được viện binh đến đã đợi được càng lúc càng nhiều địch nhân đến – đáng chết, vì đây là vùng biên giới Mãn Việt quốc!

Bạch Sanh Sanh dẫn theo thủ hạ rượt tới nơi, cùng bốn tên hắc y nhân ban nãy đồng loạt xông lên tấn công. Yến Ly ôm lấy eo ta, phi thân về hướng ngược lại.

“Chết ở đây thì biết làm thế nào?” Ta cười hỏi hắn.

“Xem như đã thực hiện lời hứa với nàng.” Khóe môi hắn hơi cong lên.

Mắt thấy bọn địch nhân sắp đến gần, ta ôm cổ Yến Ly nói: “Nếu như nhất định phải thực hiện lời hứa này, ta hi vọng có thể chậm thêm một trăm năm...”

“Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Ta thờ dài. Mấy người các chàng, lúc ta còn sống thì không yêu ta nhiều nhiều một chút, nhất định phải chờ đến khi ta sắp chết mới hối hận không kịp...

Yến Ngũ bỗng nhiên ngừng chân, ta khẽ giật mình, vừa mới tỉnh hỏi vì sao, quay đầu lại xem, ta mắng to một tiếng: “Xì!”

Mãn Việt quốc quả nhiên nhiều đồi núi! Tuy đây không phải vực thẳm, nhưng trền núi này cũng quá dốc a!

Phía sau đã có người đuổi tới, Yến Ly chỉ có thể xoay người lại nghênh chiến, bọn ta dựa lưng vào nhau, bị sáu người vây chung quanh. Kỳ quái là bọn người này ra tay cũng không phải có ý giết chết bọn ta, trong lòng ta thầm nghĩ công phu của Mãn Việt quốc thật quá quý dị, có lẽ có liên quan đến hình dạng binh khí là Phán Thủ Bán Nguyệt đao. Ta khó khăn lắm mới tránh thoát được một đao nơi ngực, nghiêng người lui ra một bước, dùng lực ném trủy thủ ra, bắn trúng vào mặt một người trong đám, tên đó máu me chảy đầm đìa, găm lên gần đứt vung đao bỏ tới. Ta thấy tình thế không ổn, ôm đầu ngồi xuống. Yến Ly ôm eo ta quay người lại né qua, nhưng thanh loan đao này khác với loại đao bình thường, trở ngược lại theo một góc độ kỳ dị đâm tới, Yến Ly tránh không kịp, bị một đao hung hăng xẹt qua sau lưng, chiếc áo lam nhất thời nhiễm đỏ.

Ta nổi giận, dùng sức ném trủy thủ vào ngực đối phương, trúng ngay tim! Những tên khác thấy đồng bọn chết, nổi điên xông lên, Yến Ly ôm ta tránh ra sau, ta thầm nghĩ không ổn – quả nhiên, ngay sau đó thân thể bỗng nhẹ bẫng, loại cảm giác này rất quen thuộc, ở Thực sơn ta đã thể nghiệm qua một lần, chỉ là lần này hai người cùng nháy...

Khoảnh khắc rơi xuống núi, ta nghe được một tiếng rống to đầy thể lượng của Bạch Sanh Sanh...

“*%/%#&...”

Tiếng chim, nghe không hiểu...

Yến Ly liều chết ôm ta vào lòng bảo vệ ta, mấy lần lưng ta đập lên vách núi đá, đau đến mức nhúc nhích cả hàm răng, trời đất xoay vòng chẳng biết khi nào thì kết thúc, Yến Ly, Yến Ly... Chỉ cần không bị dụng vào đầu sẽ không sao cả.

Hồi lâu sau, ta cảm giác như từ đầu đến chân bị bánh xe nghiền qua, thử cử động khuỷu tay và các ngón.

“Yến Ly, Yến Ly!” Ta gầy dựa bờ ra từ trong lòng hắn, chắc là động đến miệng vết thương của hắn nên hắn rên lên một tiếng.

“Chàng sao rồi, có nguy hiểm đến tính mạng không?” Ta nương theo ánh trăng xem xét thương thế của hắn, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, thiếu tay gãy chân gì ta cũng vẫn yêu hắn.

“Sau lưng trúng một đao, trên người nhiều chỗ va vào vách núi nên bị xây xát, không có vết thương nào nguy hiểm đến tính mạng.” Yến Ly thờ ơ không chút cảm xúc nào tưởng thuật lại giống như đang khám nghiệm tử thi...

Ta thờ phào nhẹ nhõm, nhìn nhìn bốn phía, đây hẳn là đang ở trong sơn cốc, trăng sáng rọi xuống khe suối, phong cảnh đẹp vô cùng. Lại ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi – tạm thời bọn họ sẽ không rượt theo kịp, nhưng nhất định sẽ đến.

“Chúng ta tìm chỗ nào trốn trước đi.” Ta quỳ bên cạnh hắn đỡ hắn ngồi dậy “Chàng có đi được hay không?”

Hắn gật gật đầu “Có thể.”

“Ồ, đau quá phải nói, đừng ráng chịu đựng.”

“Nàng ngấm miệng lại cho ta, gặp nàng thật chẳng có chuyện gì hay cả!” Gian phu hừ lạnh một tiếng.

Ta hừ lạnh đáp lại: “Gặp ta đã là chuyện tốt đẹp nhất trong đời chàng rồi, chàng còn muốn gì nữa chứ?”

“Aizz...” Hắn thở dài, cúi đầu nhìn ta, ta ngửa đầu cười tít mắt nhìn hắn, đôi đồng tử của hắn lấp lánh ánh trắng mang theo ý cười. “Vừa gặp Oánh Ngọc làm lỡ cả đời...”

Ta cười cười không nói, tinh thần sa sút, thương hai người bọn ta toàn thân đều là vết thương, đầu lẫn nhau đi về phía mặt trời mọc... cảnh tượng thật mùi lòng a...

Tìm được một son động bị ẩn dễ nấp, bọn ta bắt đầu xem xét vết thương cho nhau.

Yến Ly sớm đã tự điểm huyết cầm máu cho bản thân mình, nhưng cũng không có hiệu quả gì nhiều, sau lưng vẫn đỏ hồng một mảng, may mà vết đao này không sâu mấy, hơn nữa cũng không có tẩm độc.

Ta cầm lấy bình thuốc chữa thương Yến Ly đưa qua, rắc lên vết thương của hắn, bột thuốc vừa dính đến miệng vết thương, sống lưng hắn nhất thời căng ra.

“Đau không, đau thì chàng la lên đi...” Ta nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, cố gắng giảm bớt đau đớn cho hắn.

Hắn cười hừ hừ, nói: “Nàng nữ nhân này, thích nhất là thấy ta suy sụp hả?”

Ta cười hừ hừ lại, nói: “Như nhau, như nhau cả thôi, chàng cũng thích thấy ta xui xẻo mà.”

May là hắn mang theo bên mình một đồng lớn các loại linh đan diệu dược, chỉ cần chưa tắt thở đều có thể chữa được, cho nên lúc này cả hai bọn ta đều vô cùng lạc quan trên chộc lẫn nhau.

Giúp hắn băng bó vết thương trên lưng xong, đến phiên hắn xem xét thương thế trên người ta.

“Vừa rồi chàng che cho ta kín bưng như thế, vết thương tất nhiên là nặng hơn so với ta rồi.” Ta trừng hắn “Bắp chân không sao chứ?”

“Chỉ là đụng vào tảng đá thôi.” Hắn hời hợt nói qua loa.

Ta cuộn lên ống quần của hắn, vừa nhìn thấy liền ngẩn người ra – vết bầm xanh tím đen hồng, nhìn mà ghê người...

“Phải dùng thuốc gì đây, chàng nói mau lên.” Ta đòi giọng “Tuy là cho dù chàng tàn phế ta cũng không có ghét bỏ chàng, nhưng bị thương như vậy, thần y của ta mất đẹp đi...”

Yến Ly thờ dãi “Nàng tự xem vết thương của mình đi, vết thương trên đùi này tự ta có thể xử lý.”

Ta ừ một tiếng, xem hắn ra tay xử lý vết thương, lúc này mới nhớ tới cơn đau nhức của chính bản thân mình...

Sau thất lưng bị xây xát một mảng, trên mông cũng bị một chút, bất quá chỗ đó nhiều thịt, cho nên chỉ là đau thịt, không tổn thương đến xương cốt... Còn các vết thương nhỏ li ti nơi khác chỉ nghe tê tê mà thôi. Con người của ta hẳn bình thường ngón tay sứt một miếng da cũng đã hồ to gọi nhỏ, đó là bởi vì có người đau lòng, có người dễ ý, có người an ủi, ngay cả tiểu hài tử cũng biết, nếu không có người lớn ở đó mà ngã sắp xuống cũng sẽ không khóc, hiện giờ thương thế của Yến Ly còn thảm hơn so với ta, ta cũng không muốn làm phiền hắn đổ dành mình...

“Sao rồi?” Yến Ly hỏi ta.

Ta chỉ chỉ sau thất lưng “Chỗ đó.” lại dòi xuống ba tấc “Còn nơi này nữa.”

Yến Ly nghiêm mặt lại “Tới đây để ta xem xem, vết thương ở thất lưng lớn hay nhỏ.”

Ta còi áo ngoài, áo trong, đưa tấm lưng trần về phía hắn. Ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm lên vết thương, ta rên lên một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi. “Đau – chết – ta...”

“Đáng đời!” Hắn hừ một tiếng, xem ra không có gì đáng ngại.

Nhưng đây chưa phải là đau nhất, mà là giai đoạn sau – xoa bóp làm tan máu bầm!

Ta nằm trên đùi hắn, cắn chặt tay áo, tay hắn đẩy Thái cực chỗ thất lưng ta, ta đau đến chết đi sống lại, mắt nỏ đom đóm, hơi thở mong manh...

“Yến... Ly... Ta chịu không nổi...” Ta hừ khí vô lực nói, đau đến mức đầu đầy mồ hôi.

“Chịu được. Nếu giờ không ráng, sau này nàng càng phải chịu đựng nhiều hơn.”

Nghe hắn nói thế, ta thờ nhẹ ra, kế tiếp hắn lại duỗi tay còi váy ta xuống.

“Mới vừa rồi nàng nói còn chỗ nào phía dưới nữa?”

Không đợi ta trả lời, tự hắn đã có thể nhìn thấy – trên cặp mông ta chắc cũng bầm tím một cục a.

Ta quay đầu lại nhìn hắn “Chỗ đó cũng phải xoa bóp làm tan máu bầm sao?”

Khóc mất hắn có rút một hồi. “Tiện thể... làm luôn...”

Thế là, ta lại bị hắn chà đạp một phen, như đóa hoa kiều diễm bị cuồng phong vùi dập thành từng mảnh điêu linh...

Giãy vò ta xong, hắn buông một câu: “Thịt trên người nàng nhiều hơn trước nữa rồi.”

Ta mặc xong quần áo, hừ một tiếng, nói: “Nửa năm không nhìn, chắc nhớ lắm hả?”

Hắn lại cười nói: “Quả nhiên, nhiều thịt một chút sò sướng hơn.”

Ta xoa xoa hai bàn tay “Vây giờ đến lượt ta giúp chàng xoa bóp tan máu bầm đi...”

“Không cần, kỹ thuật của nàng quá kém, để ta tự làm.” Hắn quả quyết cự tuyệt.

“Đừng khách sáo mà, có qua có lại, ta sẽ dịu dàng.” Ta xoa tay, cười tà bước đến gần.

Hắn lồm tã một cái, ném cho ta một chiếc bình màu lục. “Nàng a, bôi được lên vết trầy xước trên đùi mình trước đi”

Á... Bị thấy rồi hà...

Ta tiếp lấy bình dược, xoay người lại bôi thuốc mỡ mát lạnh lên chỗ sưng đỏ bên trong bắp đùi – thế thảm không nỡ nhìn a!

Thuốc của Yến Ly quả là thuốc tiên mà, vừa bôi lên đã không còn nghe bóng rít nữa, mát lạnh hết sức là thoải mái, chắc chừng một ngày là có thể lành lại, đến lúc đó bôi thêm một chút Sinh Cơ cao, không chừng da dẻ còn mịn màng hơn xưa.

Bôi thuốc xong, ta xoay đầu lại nhìn Yến Ly, bên kia vế mặt hắn đang xoắn xuýt tự ngược, hắn bị thương chỗ xương hông, chỗ đó đầu khớp xương nhỏ ra, đau đến đòi mạng

Ta bỏ đến bên cạnh hắn, hắn cảnh giác lườm ta một cái, động tác trên tay khẽ ngừng lại, sau đó như không có việc gì lại tiếp tục.

“Yến Ly...” Ta si ngốc nhìn hắn...

“Chuyện gì?” Hắn khó chịu liếc ta một cái, lại liếc thêm cái nữa.

“Yến Ly à Yến Ly, chẳng đổi tên, kêu là Yến Bất Ly được không...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Hắn rút cuộc cũng nhìn thẳng ta, trong huyết động, dưới ánh sáng mờ mờ, ta chỉ cảm thấy đôi mắt hắn tối đen mờ mịt, nhìn không rõ trong lòng hắn đang nghĩ gì.

“Nàng hà tất gì làm như thế này...” Hắn khẽ thở dài “Bên cạnh nàng có nhiều người như vậy, tội gì nhất định phải giữ ta lại.”

Ta bốc máu nóng trong lòng, trút giận. “Chàng lại hỏi hận rồi sao? Vừa mới trải qua một trận sinh tử, chàng còn nói sẽ thực hiện lời hứa, thế mà vừa vượt qua cửa ải khó khăn là chàng lại muốn đổi ý? Chẳng lẽ thật sự không đến hoàng tuyền không gặp nhau? Chẳng lẽ chàng không thấy ta chết không cam tâm hay sao?”

“Những lời ta đã nói với nàng đều là thật lòng, lý do ta muốn đi, không cần nhắc lại nữa.” Hắn cứng rắn nói.

“Ha!” Ta cười gằn “Những lời chàng nói đều là thật lòng? Vậy cái gọi là thật lòng này của chàng thật không đáng giá một đồng xu! Nếu ta nói thích, sẽ chịu trách nhiệm lời nói của mình đến cùng, còn chàng, nói chi dễ nói mà thôi, trộm được tìm người ta rồi bỏ chạy, chàng như thế mà bảo là thật lòng! Chàng nói ta lãng nhãng trái bả phải bốn, bộ không phải chàng đã biết ta từ ngày đầu tiên hay sao? Ta là người thối nát như thế nào, lúc cùng ta “Hoa Khai Nhị Độ” chẳng lẽ chàng lại quên mất? Ta vẫn là ta, ngay từ đầu chàng đã chấp nhận, giờ mới đổi ý, ta nói cho chàng biết, một khi đã lên nhảm thuyền của bọn cướp, mọi việc không còn theo ý chàng nữa đâu!”

“Nàng...” Hắn nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể nhìn ta trừng trừng.

Ta ôm lấy cánh tay hắn, cọ cọ nói: “Chàng nghĩ rằng ta không nghiêm túc, có phải không?”

Về mặt hắn cứng đờ, xoay mặt đi, không lên tiếng phủ nhận, vậy tức là ngầm thừa nhận.

“Ta biết chàng nghĩ gì. Chàng cho là ta quên mất cái tốt cái đẹp của chàng, chỉ nhớ mặt xấu của chàng, chàng cảm thấy ta ở bên chàng chỉ vì tiện tay dắt dê...” *(Tạm dịch: tiện tay dắt dê = mượn gió bẻ măng = tiện thể, thuận tiện)*

“Nàng đừng dùng loạn thành ngữ.” Yến Ly mặt tối sầm cắt ngang lời ta.

“Khục khục... không cần soi mói từng câu từng chữ quá chi tiết như vậy.” Bị cắt ngang mạch suy nghĩ ta rất mất hứng “Tóm lại, chàng khó chịu là vì cảm thấy ta không thật lòng thích chàng, chàng cảm thấy mình có cũng như không, có phải không?”

Hắn cười khổ tự giễu: “Không phải sao?”

Ta phát điên, phát điên lên mà...Ta bình tĩnh cười khổ như hắn, vẽ vòng tròn trên mặt đất. “Thì ra trong lòng chàng, ta là loại nữ nhân tùy tiện đến cực điểm như vậy...” Thật sợ hắn trả lại một câu “Không phải sao”...

May là hắn không vô lương tâm như vậy, chỉ trầm mặc.

Ta thở dài “Thôi đi, thôi đi... Trước khi ta đến đây, ta đã đi tìm Đào Nhị.” Hắn vừa nghe đến đó hai vai cứng ngắc lại. “Ta nói với hắn, ta sẽ không bỏ Yến Ly, trừ phi hắn bỏ ta trước. Ta cảm thấy thủ ép hắn, ép hắn phải để cho ta đi gặp chàng, thật ra đến tìm chàng cũng chỉ muốn nói với chàng vài câu thôi, nói xong ta sẽ đi, ta đã làm xong chuyện ta nên làm, còn chàng muốn làm thế nào đó là chuyện của chàng.” Ta lên liếc mắt xem phản ứng của hắn – cúi đầu trầm tư, coi như vẫn còn tạm ổn.

Ta thở dài tiếp. “Ta là một người thất bại, Yến Ly chàng sẽ diện đến chết, cũng được, nếu chàng muốn thế, ta theo ý chàng. Sau khi hùng đồng chia tay nhau, chàng có thể nói với người khác, là Yến thần y chàng không thêm Lý Oánh Ngọc ta, không phải Lý Oánh Ngọc ta không muốn chàng, ta mới là người bị bỏ rơi!”

“Ta...” Môi hắn khẽ động, ánh mắt đầy gầy dựa. Ta thăm nghĩ, không biết có phải hắn muốn nói...không phải ta không muốn nàng...”

“Thật ra trên đời này làm gì có chuyện không có người này thì người kia sống không nổi chứ?” Ta cười nhạo một tiếng “Bất quá chỉ là sau khi chia tay ăn ít đi mấy chén cơm, gầy đi mấy ký, mất ngủ vài đêm, buồn bã một hai năm, có người còn có thể biến thành thi nhân, có người luôn quan trong lòng mà tự sát, nhưng đa số vẫn sống bình thường đó thôi? Qua năm ba năm thoát khỏi bóng ma tâm lý, có thể ăn, có thể ngủ, vui vẻ bên người mới, sau vài lần mưa nua là nhà có thêm vài tiểu hài tử biết giúp nương đi mua nước tương, còn ai mà nhớ người xưa là ai...” Cuối cùng, giọng ta có chút nghẹn ngào, những vòng tròn vẽ trên mặt đất tiếp nối không có kết thúc.

“Có khi đến lúc đó, chàng sẽ dẫn nhi tử đến thăm nữ nhi của ta, ta sẽ nói với nữ nhi của ta là, năm xưa ta không thu phục được cha hắn, giờ con giúp ta thu phục nhi tử của lão cha hắn đi!” Ta giương mắt nhìn hắn, yếu ớt hỏi “Sẽ có một ngày như thế sao?”

Ánh mắt hắn phức tạp, trán nhăn lại, ra vẻ đấu tranh gầy dựa vô cùng, ta thật không nỡ nhìn. Ta chỉ có một ý nghĩ duy nhất, không từ một thủ đoạn nào giữ hắn lại! Thử mà ta có thể lợi dụng được chính là tình cảm của hắn đối với ta, ta cá là hắn có tình cảm với ta!

Tuy ta ích kỷ cho rằng chỉ khi nào hắn ở lại bên cạnh ta, ta mới vui vẻ, nhưng cũng vô si nhận ra rằng trong lòng hắn có ta, nếu rời bỏ ta hắn sẽ không hạnh phúc.

“Lý Oánh Ngọc...” Hắn giọng tay vén lên sợi tóc bên tai ta, nhẹ nhàng nâng mặt ta lên “Ta hỏi nàng một chuyện, nàng hãy thành thật trả lời ta.”

Ta sững sờ gât đầu.

Hắn hỏi: “Nếu không nhớ lại chuyện cũ, nàng có đuổi theo ta hay không?”

Có...

Hay không...

Ta đột nhiên nhận ra một chuyện: lúc Bạch Sanh Sanh và ta nói chuyện với nhau, hắn cũng có mặt tại đó, chỉ là ta không phát hiện ra mà thôi...

Thật xin lỗi a, nhưng lần này ta sẽ không lừa hắn nữa. “Sẽ không.”

Đôi mắt hắn chợt âm trầm trong khoảnh khắc, khóe môi cong lên một nụ cười cay đắng. “Quả nhiên...”

“Nếu không nhớ lại quá khứ, ta cũng sẽ không biết bản thân mình rốt cuộc tồn tại như thế nào trong lòng chàng.” Ta áp tay lên mu bàn tay của hắn “Bởi vì một năm nay, chàng luôn luôn khi dễ ta, cho dù có tốt với ta cũng không muốn để ta biết. Ta cho rằng chàng cũng không phải thật lòng yêu ta, cũng giống như chàng đã cho rằng ta không quan tâm đến chàng. Nếu trong lòng chàng không có ta, thật lòng muốn rời khỏi, vậy tội gì ta phải cố chấp náu kéo một tình cảm không thuộc về mình. Nhưng chàng cũng có tình ý như ta, vậy thì dựa vào đâu bảo ta buông tay để rồi sau đó đường ai nấy đi?”

“Thế nhưng... vì sao, hết lần này đến lần khác vẫn cứ quên ta...” Hắn nhẹ giọng hỏi “Nàng vẫn đều chán ghét ta...”

Ta chán ghét hắn... Ta chán ghét hắn? Ta chán ghét hắn!

Ta hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài, đấm ngực giậm chân “Con mắt nào của chàng thấy ta chán ghét chàng?!”

Yến Ly rũ mí mắt xuống “Hai con.”

“Vây cặp cầu nhân của chàng mù rồi!” Ta nhào lên ôm lấy cổ hắn, hung hăng ngấm chặt đôi môi hắn, hắn giật mình một lát, sau đó xoay tay lại gắt gao ôm eo ta nhiệt liệt đáp lại...

Hồn đến mỗi miệng đều run lên, thần huyền như búp, ta mới gối đầu lên vai hắn, hơi thở mong manh nói: “Cho ta một lý do không yêu chàng xem...”

“Lý Oánh Ngọc...” Giọng hắn vì nhuộm mùi dục vọng mà khàn khàn, khẽ vuốt mái tóc dài của ta, cúi đầu nhẹ giọng thờ dài bên tai ta.

Aizz...Yến Ly thân y của ta khó chịu gào hoạt, thâm tình không lộ, tuần mỹ vô song... một nhánh hoa Lê đề dọa Hải Đường...

“Thân ta đa sầu đa bệnh, chàng lại khuynh quốc khuynh thành...” Ta cười trừ ghẹo hắn “Quả nhân có bệnh, tên là tương tư, tiên sinh có thể ban cho phương thuốc hay cứu giùm?”

Hắn vùi đầu vào mái tóc ta, nghe vậy cười nghẹn không thành tiếng “Muốn thuốc hay nào?”

Ta quay người lại, khẽ liếm lên hầu kết của hắn. “Xuân Phong Nhất Độ!”

Đau đớn trên người không ảnh hưởng gì đến chức năng của nam nhân, trận ốm áp hôn hít như thiên lôi địa hỏa mới vừa rồi đã sớm làm cho vị thần y lãnh tình này không thể chịu nổi, Kim Cô bổng với Thủy Liêm động...

“Nàng uống trộm rượu Ngũ Mật hoa ta ừ.” Đầu lười hắn đảo qua khoe môi ta.

“Dựa vào quan hệ giữa hai ta, có thể gọi là trộm sao?” Ta bất mãn cắn xuống đầu lưỡi của hắn, ánh mắt hắn nhất thời sâu thêm mấy phần, thăm thăm nhìn ta, nhìn đến khi đầu quá tím ta phát run, cả người mềm nhũn, thế là nằm bò lên vai hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, thấp giọng ní non: “Yến Ly, ờ lại, có được không...”

Vào lúc đó ta nghĩ, nếu hắn nói không, ta sẽ bá vương ngành thượng cung hắn, nếu hắn nói được, ta sẽ nhường cho hắn bá vương ngành thượng cung...

Aizz...thật là vừa đau đớn vừa sung sướng a...

Hắn nói: “Thật trùng hợp, hôm nay trăng rằm.”

Ta giật mình, cười nói: “Đừng a, không phải từ ngày Hai mươi chín đến ngày Năm, chàng không phải chiến đấu hăng hái đến đẫm máu...”

“Nhưng giờ chúng ta như vậy, có phải hơi bị miễn cưỡng hay không?” Tuy miệng thì nói thế, nhưng tay hắn cũng đã lần mò thám hiểm vào bên trong lớp váy của ta.

“Sẽ không.” Ta không cam lòng yếu thế, xoa nắn lồng ngực của hắn “Chúng ta như vậy gọi là chết cũng phải yêu!”

Hắn vỗ về chơi đùa đến khi ta mất hết cả khí lực, trong lòng thăm nghĩ, thôi được, nhường hắn bá vương ngành thượng cung đi...

Một lần nhào vào ôm ấp này cuối cùng cũng thành công...

Vì sao ở bên hắn vừa thống khổ lại vừa mất hồn như thế, thần y a, thuốc đắng của ta...

À không, là xuân dược!

Nhớ đến một lần nọ đúng là tự tạo nghiệp chướng, ta vừa bị giam lỏng vừa bị hạ dược, mặc dù hắn lên đến cứu viện ta, lại chỉ cười dài nhìn ta dục hóa đốt người mà không chịu đưa cho ta giải dược, hai người bọn ta trốn trong hõn núi già, hắn điểm huyết đạo của ta, đổi xử với ta như ta đã đối xử với hắn lúc trước, chỉ có điều là lần đó được mà ta trùng có được tính mệnh hơn nhiều so với được mà hắn trùng lúc trước, không được ôn hòa như Xuân Phong Nhất Độ, ta thờ gấp từng hơi từng hơi, dùng đôi mắt nị nhân như tơ lẳng trệ hắn.

“Yến nhỏ mọn... mau đưa ta... giải dược...”

Hắn vuốt tay vỗ vỗ lên mặt ta, mỉm cười nói: “Đừng gấp, đợi lát nữa ta cũng ném người xuống ao để hạ hòa.”

“Ta trùng... được... gì... có phải là... không giao hợp... thì sẽ... chết thẳng căng...” Thật muốn cắn đứt cái cổ thon dài trắng nõn của hắn mà...

“Trên đời này làm gì có loại được nào như thế, nhưng người trùng thứ dược này cũng tương đối bá đạo rồi, mạnh hơn một chút so với Xuân Phong Nhất Độ, tên là Hoa Khai Nhị Độ, cây khô gặp mùa xuân.”

Hay lắm, Hoa Khai Nhị Độ...

Nhiệt khí từng đợt bốc lên, trút xuống phía dưới, tứ chi bách hải hầu như sắp biến thành uông xuân thủy, nhưng lại có một dòng chân khí bốc lên từ huyết đan điền – thế là lần đầu tiên ta biết được, xuân dược liều mạnh có khả năng giải khai huyết đạo!

Ngón tay chợt động, chiếc bình tử trong tay áo trượt xuống lòng bàn tay, hai ngón tay vịn mở nắp bình, liếc mắt xem tình hình bên ngoài thế nào, hắn không để ý đến cử động của ta, với tốc độ sấm sét ta nhào lên như mảnh hồ chụp mồi, kèm chặt lấy cằm của hắn, trong ánh mắt ngơ ngác lẫn kinh ngạc của hắn, ta chuốc cho hắn uống một bình Hoa Khai Nhị Độ.

“Khục, khục khục...” Hắn bị sặc một lát, đề thấp thanh âm ho khan mấy tiếng, trên mặt nhanh chóng nổi lên màu hồng nhạt, thân thể nóng lên. “Người à nữ nhân này, người vậy mà... khục khục...”

Ta hi hục thở phì phò, cười nhạt: “Thế nào, đi bị chi đạo hoàn thi bị thân, oan oan tương báo khi nào mới dứt, cảm giác thế nào? Có muốn cùng nhau ngâm nước lạnh hay không a?” (Tạm dịch: đi bị chi đạo hoàn thi bị thân = gậy ông đập lưng ông)

“Người...” Hắn giả vờ như muốn đánh ta, chợt có tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài, động tác của hắn cứng đờ, sà đánh thành chộp, ấn ta vào lòng hắn, cảnh giác nhìn chằm chằm ra bên ngoài. Ta ngửa đầu nhìn hầu kết của hắn, lần lên, lần xuống... Nhịn không được thè đầu lưỡi ra liếm một cái, hắn khẽ run rẩy cúi đầu nhìn ta một cách khó tin.

Thật là... cần gì phải ngâm nước lạnh chứ...

Đã có sẵn giải dược đây rồi...

Tay ta mờ mẫm trên eo hắn, thất lung... thất lung —— ôi, sai rồi không phải cái này, cứng quá... Hắn rít vào một hơi, hung hăng bắt lấy tay ta “Người muốn làm gì?”

Ta không chút nghĩ ngợi nói: “Xúc phạm người!”

Mặt hắn đột nhiên đỏ bừng như bị sung huyết, tên gia hỏa này vừa lãnh tình vừa cấm dục lâu ngày, có lẽ ngay cả thủ dâm cũng chưa từng làm qua, từ khi ở chung với ta, con người thấp kém đi rất nhiều.

Tuy rằng không giao hợp sẽ không chết thẳng căng, nhưng dục vọng cần nuốt lý trí, ta kéo cần cổ hắn xuống găm cần môi dưới của hắn, đầu lưỡi thậm chí nếm được vị rỉ sắt. Ta giạng chân ra ngồi trên người hắn, cảm giác dục vọng của hắn dội lên dưới bụng ta, cọ xát xung đột. Không gian nhỏ hẹp của hõn núi già ép hai người bọn ta càng gần sát nhau hơn, ta run rẩy cởi áo hắn ra, cũng cởi áo của mình ra...

Ban đầu dường như hắn còn có chút chống cự, nhưng được tính gia tăng, cộng thêm sự trêu chọc của ta, cuối cùng cũng như ta, tự mình ra tay, com no áo ấm

“A!” Ta nhỏ giọng hô lên một tiếng.

“Sao vậy?” Vùi đầu trước ngực ta, hắn ngửa đầu lên nhìn ta, ta dờ dẩn, giây ngắn nhìn đôi mắt vì nhuộm tình dục mà lộ ra vẻ yêu dị, mê ly của hắn.

“Đụng vào đầu...” Ta cúi đầu, tựa vào vai hắn “Đừng dùng sức quá mạnh...”

Trong son động, nữ trên nam dưới...

Hắn mây đen đầy đầu, ôm eo ta hung hăng xông vào, tốc hành đến chỗ sâu nhất, bàn tay lại cấu véo eo ta một trận, làm ta đau đến co rút lại, kẹp chặt lấy hắn, rất mất hồn...

“Chàng sao mà... thích... cầu véo eo ta đến thế...” Ta hỏi ngất quăng

Khi xưa hấn báo: “Nàng tiện, cần bị cầu véo.”

Hiện tại hấn báo: “Xúc cảm rất đã tay, hơn nữa phía dưới của nàng phản ứng mạnh hơn.”

Tên thần y lĩnh tình cảm đục, cao thượng thuần khiết của ta a, từ lúc đi theo ta, mỗi lần như thế này đều lộ đáng về vô sỉ, rất có phong cách của ta năm nào...

Cái gọi là vận mệnh an bài, chính là ở thời khắc không an toàn nhất, ở địa phương nguy hiểm nhất, liều chết tỏ tình, chết cũng phải yêu!

Ta hôn hít khỏe mắt hơi hồng lên vì dục vọng của hấn, giọng ngất quăng, gọi: “Yến, Yến Bất Ly...”

Hấn nhún gáy ta, ngửa đầu ngậm chặt môi ta “Được, không rời không bỏ.”

Cảnh xuân là thế, vậy mà sát khí nổi lên khắp nơi...

Mặt trời theo lẽ thường từ từ mọc lên.

Tia nắng sớm đầu tiên xuyên vào bức rèm do dây leo bện thành trước cửa động rơi trên mi mắt ta.

Ta híp mắt lại mờ mờ xung quanh, ờ, rất tốt, Yến Ly vẫn còn ở đây. “Ah...” Ta ngáp một cái, khỏe mắt ừa nửa giọt lệ “Yến Ly, ta đói...”

Lúc này hai người bọn ta đều mặc y phục đẳng hoàng – ban đêm quá lạnh, không thể cởi trần ngủ, ta co lại thành một cục rúc vào trong lòng hấn, gối lên vai hấn, cánh tay hấn chèo quanh eo ta, từ cử động trên tay hấn có thể thấy được là hấn cũng đã tỉnh dậy.

“Lúc này bên ngoài có thể có hai nhóm người đang đi tìm chúng ta, nàng thấy mạo hiểm đi ra tốt hơn, hay là ngồi chờ chết tốt hơn?” Yến Ly lười biếng nói.

“Chàng đã nói ngồi không có nghĩa là chờ chết, vậy tất nhiên là nên ra ngoài mạo hiểm rồi. Nhưng theo ta thấy, ra cũng đỡ nhiều lành ít.” Ta nhắm mắt lại, tiếp tục chộp mắt một lát.

“Đêm qua nàng không nên chạy đến đây một mình, ít ra cũng nên báo Kiều Vũ thế cùng.” Yến Ly giống ta, thành thói nhắm mắt lại nói chuyện phiếm, một chút cũng không cảm thấy gấp gáp, nguy hiểm.

“Ai bảo Lý phủ chúng ta chỉ có một con Truy Phong, những con ngựa khác đều không nhanh bằng, ta chỉ có thể đi trước một bước...” Ta ôm eo hấn, cười tít mắt nói “Sợ chậm một bước chàng sẽ bị yêu tinh ăn mất.”

Yến Ly thờ dãi “Bị con yêu tinh đó ăn, hoặc bị con yêu tinh này là nàng ăn thì có gì khác nhau đâu.”

Ta cực kỳ bất mãn đáp “Bị ta ăn, chàng mới gọi là chết có ý nghĩa”

Yến Ly cười vỗ mông ta một cái, Á...đụng đến vết thương ta rồi, chàng xoa xoa cái!

“Dậy đi, nên ra ngoài mạo hiểm thôi.” Hấn nói.

Trước khi đi ra, ta kéo cổ hấn xuống hung hăng hôn một cái. “Ta cũng không muốn chỉ đã ghien một lần rồi chết, xông ra ngoài đi, phải sống lâu một chút a...”

Hấn mỉm cười liếc xéo ta, điệu bộ như chút nữa có chết hay không cũng không quan trọng.

Aizz, ta còn muốn giữ mạng để trở về chịu xét xử a! Đòi này không kể đến cuộc sống hồ đồ mơ mơ màng màng như tình như say, chết vì tình lực cạn kiệt là cái chết không được tự nhiên nhất.

Ánh mặt trời ấm áp rải đầy khe suối, đáng tiếc cảnh xuân tươi đẹp như thế mà sát khí bốc lên khắp nơi.

Yến Ly nắm tay ta men theo vùng hạ lưu con sông đi ngược lên về phía mặt trời mọc.

Phóng mắt nhìn lại, con suối này không có vật gì che chắn, chỉ có vài hang động ít ỏi bị dây leo, cỏ dại bịt kín cửa động, có khi là cạm bẫy, có khi là chốn ẩn thân bảo toàn sinh mệnh.

Nếu gặp người có lai lịch không rõ, chỉ cần nhìn vũ khí cũng có thể phân biệt rõ đó là địch hay bạn, đúng rồi, còn như nghe thấy thứ ngôn ngữ như tiếng chim nghe mà không hiểu, chắc có lẽ là ngôn ngữ của người ở vùng núi hẻo lánh Mãn Việt quốc.

Đi một lát, hai người bọn ta ngồi xuống vốc nước suối lên uống, tạm nghỉ chân.

Ta ngước đầu lên nhìn chung quanh, quan sát một hồi, thờ dãi nói với Yến Ly: “Nếu đa số địa hình Mãn Việt quốc đều như thế này, khi đánh trận sẽ rất bất lợi đối với chúng ta.”

“Giải thích thế nào?”

“Trên cao nhìn xuống, bốn phía vây kín, điểm mai phục quá nhiều, rất khó lòng phòng bị.” Ta nhếch khóe môi lên, hơi có chút vui sướng khi người khác gặp họa, cười khổ nói tiếp “Không biết ý đồ của Mặc Duy là đến đây để khảo sát địa hình Mãn Việt quốc hay là tìm cách lấy cho được bản đồ phân bố quân binh, hoặc có thể là cả hai, tóm lại chuyến đi lần này khiến hấn nhức đầu nhức óc một phen.”

Ta tùy tiện nhặt một nhánh cây về trên mặt đất.

“Trần quốc và Mãn Việt quốc lấy Võ Di làm biên giới, nếu Mãn Việt quốc vượt qua Võ Di đánh Đại Trần ta, điểm có khả năng chịu công kích đầu tiên chính là Chiết Giang. Nhân khẩu Chiết Giang không ít, mấy năm trước vì quốc khố trống rỗng mà phải cắt giảm quân bị, tuy Mặc Duy đã âm thầm tăng cường công tác biên phòng, nhưng nếu Mãn Việt quốc có ý định tấn công mạnh, tất nhiên bên ta sẽ bị tổn thất nặng. Đối với Trần quốc mà nói, trận chiến này thật ra đã bùng nổ, cái chính là phải bình ổn Lương quốc ở phương Bắc để tránh hai đầu thọ địch. Phải tiết kiệm ngân sách từ Nam chí Bắc, toàn lực chuẩn bị cho chiến tranh. Thế nhưng...” Bàn tay nắm nhánh cây của ta bỗng dừng run lên, dường như có ý nghĩ nào đó bất chợt thoáng qua trong đầu, đáng tiếc quá nhanh, không nắm bắt kịp – dường như ta đã bỏ qua một chi tiết nào đó?

“Thế nhưng cái gì?” Yến Ly hứng thú hỏi ta.

Ta phục hồi tinh thần lại, cười gượng một tiếng, tiếp tục nói: “Không có gì... Ta chỉ đang nghĩ, thời của tiên đế, số lượng đại tướng trong triều giảm đáng kể, hiện giờ tướng thủ thành nhiều hơn là tướng đánh trận. Nếu đối chiến tranh lan đến Trần quốc, phía bên kia biên giới tất nhiên sẽ lâm vào cảnh trăm họ lầm than. Nhưng nếu thời ngược chiến tranh đến Mãn Việt quốc thì lại khác, cái khó là không có đại tướng nào đáng tin để đảm nhiệm trọng trách này, huống chi Mãn Việt quốc đa số là địa hình nhiều đồi núi, đầm lầy, giao chiến tại Mãn Việt quốc sẽ không cần lo lắng đến sự thương vong của dân chúng, hơn nữa lại có thể chiếm cứ địa hình có lợi cho bên ta...” Aizz, ta lo ba cái chuyện này để làm gì, chẳng liên quan gì đến ta cả. Ta buồn bực ném đi nhánh cây, ngo ngắc nhìn nước suối trong treo gọn sóng.

Yến Ly xoa xoa đầu ta, kéo cổ tay ta lại ôm vào lòng, để ta nằm lên chân hấn, sau đó cong một ngón tay lên ghì nhẹ dưới cằm ta, giống như đang đùa mèo con... “Nàng a, ngày thường cứ nói là không quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự, lúc này sao lại tỏ vẻ yêu nước thương dân như thế.” Ta nhìn hấn tươi cười mà trong lòng không kềm được nhộn nhạo một trận, nam nhân này, dù lãnh tình cũng làm rung động lòng người, huống chi hiện giờ đang là mùa xuân tươi đẹp, trời xanh mây trắng, suối nước trong veo chảy róc rách, ta ở bên cạnh nam nhân của ta...

Ta thu hồi vẻ háo sắc, u buồn xoay mặt đi, nhẹ nhàng thờ dãi. “Chàng không biết sao, thật ra con người ta vĩ đại cao thượng, có tài trong việc kinh bang tế thế.”

Hấn cười khi “Cho nàng chút màu sắc, nàng liền đòi mở phường nhuộm”

Ta liếc xéo hấn, hừ nhẹ nói: “Thần y, không phải chàng yêu cái giọng điệu này của ta sao...”

“Phải.” Hấn cười cầu véo mũi ta một trận “Yêu chết đi.”

Aizz, giá ba chữ này có thể đổi lấy cảnh tượng nói trên thì tốt biết bao nhiêu, ít ra trong cảnh son mình thủy tú xuân về hoa nở, ta nằm trên chân hấn, trong cái ôm ấm áp của hấn cũng là một phong cảnh quá tuyệt hảo rồi, đáng tiếc là chữ “chết” vừa ra khỏi miệng, ta tỉnh mắt thấy “tử thần” đến...

Vị trí này thật là hồngбет, từ trên cao nhìn xuống đây là một góc chết, không chốn che thân, dễ thủ khó công.

Tử thần cầm móc câu tới đòi mạng, Yến Ly mang theo ta hồi hà lùi lại.

Nếu ta là Liên nhi, ta sẽ phải ra hai nhóm người, một nhóm ngầm tìm kiếm ta và Yến Ly, tranh thủ tìm ra hai người bạn ta trong thời gian ngắn nhất; nhóm còn lại ngầm theo dõi người của Mãn Việt quốc, cho dù bọn chúng có tìm thấy hai người bạn ta trước, nhóm này cũng có thể cứu viện đúng lúc – Liên nhi ngoan, thật rất ấn ý với ta mà!

Quả nhiên, lúc người Mãn Việt quốc phát hiện ra hai người bạn ta, cùng lúc Ảnh tử cũng xuất hiện.

Ta vừa chạy vừa thở hồng hộc, nói: “Ban ngày ban mặt mặc y phục dạ hành màu đen để làm gì, mấy người này cũng mắc bệnh hình thức quá đi!”

Yến Ly cười nhạo, nói: “Chẳng lẽ bọn hần còn có thời gian thay ra y phục sao?”

Ta nghẹn lời, trầm nghĩ, hần nói cũng phải...

Bởi vì hai bên xông vào giao đấu, nhất thời ta không phân biệt được tỷ lệ số người giữa bên đối phương và bên mình, nhưng nghe mấy tiếng tiêu sắc bén vang lên làm hiệu, chắc là bọn chúng lại muốn kêu thêm đồng bọn đến áp đảo...

Bên đối phương kéo đến rất nhanh, ta hí mắt lại xem, phía trước bên phải là hắc y nhân tay cầm Bán nguyệt đao, bên trái là hắc y nhân tay cầm trường kiếm, không cần suy nghĩ nhiều, chạy về bên trái.

Vết thương nơi bắp chân của Yến Ly kéo chậm lại tốc độ của hai người bạn ta, người Mãn Việt quốc đuổi theo, một đao bổ về phía hai bàn tay bạn ta đang nắm chặt lấy nhau, Yến Ly không chút nghĩ ngợi đẩy ta ra, trong khoảnh khắc hai bàn tay rời nhau, lòng ta bỗng dưng lạnh đi một chút.

May là Ảnh tử đến cũng không muộn, hai người che chở trước mặt ta, trong đó một người không nói lời nào vác ta lên vai, xoay người chạy đi, ta dùng sức đập vào lưng hần, rống to: “Ê, ề, còn Ngũ công tử nhà ngươi nữa làm chi! Mau thả ta xuống!”

Người này không thèm để ý gì đến ta, nghe nói người của Ảnh tử đều không nói chuyện, ta giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ có thể lớn tiếng gọi: “Yến Bất Ly, ta ở nhà đợi chàng về ăn cơm nha...” tuy rằng sức lực không đủ, nhưng thanh âm vẫn vang vọng khắp núi đồi...

Đội ta trở về, nhất định báo Liên nhi lột da bọn Ảnh tử các ngươi ra!

Cái tên vác ta trên vai này sức lực rất mạnh, vác ta mà như chỉ vác một con gà, bước chân nhanh như bay, lên núi xuống dốc như đi trên đất bằng, đầu ta lắc lư đến choáng váng “Ê, thương lượng chút được không, người đối tư thế thành ồm ta, có được không? Ta cảm thấy ta sắp nôn ra rồi đây nè...”

Đối phương còn có chút nhân đạo, nghe ta nói, cứng đờ người ra một lát, sau đó nhanh chóng đối tư thế – xì, mông đít hướng về phía sau đối tư thành mông đít hướng về phía trước thì khác cái lông gì a, đầu vẫn chúc xuống đây!

“Ngươi... Nương... Nó... Có thể... Công trên lưng... Ọe ọe...”

Ta nôn khan một tiếng, bởi vì trong bụng trống rỗng nên chỉ có thể nôn ra nước – các người cứ tưởng tượng mà xem, đầu chúc xuống, lúc nôn khan bởi vì sức hút của trái đất mà phát sinh bị kịch ra sao...

Lúc này trong lòng ta chỉ có một ý nghĩ —— bạo cúc hoa của hần!

Bi ai nhớ lại năm xưa, cùng là cướp người, nhưng Kiều Vũ nhà ta yêu thương dịu dàng biết mấy – sớm nên biết, kẻ cướp người mà thật lòng thật dạ sẽ nhu tình như nước, ôm như ôm công chúa, ai như tên này, vác ta chống đầu xuống đất, lặc lư cả đoạn đường, nhất định là hần chướng mắt ta mà!

Lúc tên hắc y nhân nọ ném ta vào một chiếc xe ngựa bành bao, ta đã đến thời hấp hối, già chết nhắm chặt hai mắt, giờ tay chùi quẹt trên mặt, ta trầm nghĩ giờ hình dạng ta ra thế này, chắc ngay cả Đào Nhị cũng không nhẫn tâm trách móc ta nặng nề lắm đâu ha.

“Lý Oánh Ngọc.”

Nhưng mà... thanh âm này, khiến ta đang mê mẩn giây chết mà cũng phải kinh hãi ngồi bật dậy!

Chạy thôi!

Ta lập tức xoay người bò ra ngoài.

Cổ chân bị tóm lại lôi vào trong. Cửa xe bị đóng chặt lại, không thấy ánh mặt trời.

Ta sợ hãi quay đầu lại, thấy một thiếu niên đang mỉm cười như tắm gió xuân.

“Ngươi muốn chạy?” Hần vui mừng nhìn ta “Tại sao?”

Ta run run môi dưới, không biết nên trả lời thế nào...

Hần sà lại gần, nâng tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán ta. Ta bị ép đến một góc, dựa lưng vào vách xe, trừng mắt nhìn thẳng hần, tránh cũng không thể tránh được nữa rồi.

“Ngươi biết ta sẽ không hại ngươi, tại sao lại sợ ta như vậy?” Thiếu niên Lư Triệt có chút tổn thương nhìn ta, quay mặt đi ho khan vài tiếng.

“Ta, ta, ta...” Hầm rằng ta run lên lập cập. Sao lại là hần, Đào Nhị chàng làm cái gì quý đây!

Lư Triệt thờ dài một tiếng, xoay người sang nhìn ta, hai tay chống sát bên tai ta, mặt càng ngày càng kẻ sát lại, trong lòng ta cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật không ổn “Ah, ta vừa mới nôn xong.” Ta thành thật khai báo.

“Vậy hà, ta không để ý.” Hần cười nhẹ.

Nhưng ta để ý a!

Hai bàn tay ta lạnh run, toát mồ hôi, rốt cuộc trước khi môi hần chạm lên môi ta, ta đánh mở miệng, nói: “A Triệt, ta là tỷ tỷ của ngươi.”

Hần ngừng lại một lát, gương mặt nhìn ta chăm chú, khóe môi hơi cong lên, nói: “Hay lắm, rốt cuộc ngươi không già ngu nữa, ta biết ngươi sẽ không quên ta. Nhưng mà Oánh Ngọc à, huyền tỷ là truyền thống của Lư gia chúng ta.”

Trong lòng ta thầm khóc thầm lên một tiếng, dung lượng bộ não con người thật sự có giới hạn, có chút ký ức không được đẹp, nhớ lại làm gì, có thể quên thì quên đi, quên không được cũng phải quên.

Có người nói, chuyện phiền não nhất của đời người chính là trí nhớ quá tốt, nếu như mỗi ngày đều quên đi quá khứ, mỗi ngày đều là một khởi đầu mới thì vui vẻ biết mấy...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Ta là một người rất am hiểu cách trốn tránh vấn đề, nói một cách dễ nghe là người am hiểu cách làm thế nào để bản thân mình được vui vẻ, làm thế nào để sống một cách hạnh phúc. Với ta mà nói, hai ngày trước đây, quên đi Lư Triệt, quên đi tất cả chuyện ở đây đó chính là hạnh phúc, nhưng có lẽ khi Yến Ly bỏ đi đã làm thức tỉnh lại những ký ức mà ta chôn sâu tận đáy lòng, cân nhắc giữa hai bên, nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc, đồng

thời cũng nhớ lại những chuyện cũ không hề tốt đẹp chút nào.

Quan hệ giữa ta và A Triệt có chút phức tạp.

Phụ thân của hần là đệ đệ của mẫu thân ta, phụ thân của ta là ca ca của mẫu thân hần, ta lớn hơn hần một tuổi, nói đúng ra hần phải kêu một tiếng biểu tỷ, sau khi mẫu thân ta bị bệnh mà chết, phụ thân của hần lên kế thừa ngôi vị hoàng đế. Cho người một phút để hiểu rõ mối quan hệ giữa hai người bọn ta, sau đó chúng ta tiếp tục nhớ lại những chuyện cũ không mấy tốt đẹp.

Đột nhiên nhớ lại vị thần tiên sống đã từng chào mời ta quyền "Nữ Lai thần chương", thật ra lời nói của lão cũng không hoàn toàn là giả, ví dụ như lão đã nói ta có tướng vương giả. Nếu như năm xưa không có người ở giữa gây khó dễ, dù ta không lên làm nữ hoàng Trần quốc thì cũng lên làm thái tử.

Mẫu thân ta là nữ hoàng đời thứ mười bảy của Trần quốc – Duyên Hi nữ đế, năm mười ba tuổi người gặp được phụ thân của ta là Lý Lam, từ đó trong mắt, trong lòng người không còn chỗ cho người khác. Mẫu thân nói bởi vì gặp được phụ thân, cho dù người khác có tốt đến mấy đi nữa bà cũng không quan tâm. Bà có thể tàn nhẫn thương tổn tất cả những người luyện mộ bà chỉ để một người được hạnh phúc trọn vẹn – ta thật không bằng bà ... Bà là một người rất kiêu ngạo, quyết đoán, cương quyết, nỗ lực chống lại ý kiến đám đông muốn bãi trừ quyết định lập phụ thân ta làm phượng quân của bà, bởi vì ông chỉ là một vị nhạc công địa vị thấp hèn, thậm chí hai mắt còn bị mù.

A Triệt nói yêu ta, cũng như phụ thân hần yêu mẫu thân của ta, thật ra vẫn có chút khác biệt. Hần là biểu đệ của ta, còn Hoàng thúc thì lại là tỷ đệ song sinh của mẫu thân ta, mặc dù dung mạo hai người bọn họ một chút cũng không giống nhau. Hoàng thúc giống mẫu thân bọn họ – thanh tú nho nhã, Mẫu hậu giống phụ thân bọn họ – sát phạt quyết đoán. Nghe nói, mặt mày ta cực giống mẫu thân ta, nhưng cũng mang máng kế thừa dung mạo nhỏ nhắn xinh đẹp của phụ thân. A Triệt và Hoàng thúc có đến sáu phần giống nhau, đây cũng là nguyên nhân hần không được sung ái. Bởi vì Hoàng thúc, trong mắt ông, trong lòng ông, chỉ chứa chấp người nào có dung mạo giống mẫu thân ta mà thôi.

Ta nghĩ, Hoàng thúc rất đáng thương, ông yêu sâu đậm một người không thể yêu, biết trước sẽ không được đáp lại, chỉ có thể tìm kiếm bóng dáng của bà khắp nơi. Thế cho nên cũng không có gì khó hiểu vì sao năm đó khi ông nhìn thấy ta lần đầu tiên lại thất lễ như vậy, sau đó tìm một cách chăm sóc ta, bởi vì trên đời này không còn ai giống mẫu thân như ta, không chỉ là vì dung mạo, mà còn là vì huyết thống nữa.

Nhớ năm đó mười lăm tuổi, Hoàng thúc đến tuần tra Quốc Tử Giám, lần đầu tiên ta diện thánh, ông rất là kính hi dất tay ta, hỏi ta rất nhiều chuyện, còn ban thưởng cho ta thật nhiều trân bảo khiến ta giật nảy mình. Sau đó ông năm lần bảy lượt triệu kiến ta, rồi cuộc dẫn tới sự chú ý của Hoàng hậu, hơn nữa lúc đó chắc là đầu óc Thái tử bị cửa hẹp, không hiểu tại sao đứng đứng chạy vào trong cung nói với Hoàng thúc, hần muốn lập ta làm Thái tử phi – ta thì ta chưa hề gợi ý bóng gió hay ám hiệu riêng gì với hần. Có lẽ Hoàng thúc cũng muốn triệu ta tiến cung, không ngờ lại bị Thái tử giành trước, nếu như ông cũng mở miệng, sẽ bị người ta nói là tranh đoạt nữ nhân với nhi tử, điều này khiến ông rất tức giận, khiển trách Thái tử làm việc không đáng hoàng, phạt hần đóng cửa ở lại trong phủ không được ra ngoài ba tháng.

Lúc ta lên nghe được tin này, tuy rằng vẫn chưa biết thân thế của mình, không biết Hoàng đế là thúc thúc ruột của mình, nhưng bất kể là Hoàng đế hay là Thái tử, đều không phải là người ta nên trêu chọc tới, hơn nữa lúc đó trong lòng ta chỉ có một mình sư phó. Suy đi nghĩ lại, ta quyết định tiến hạ thủ vì cường, cũng sư phó gạo thổi thành cơm, sau đó bỏ chạy như một làn khói ...

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng a!

Cuộc đời này của ta thật là rêu rao quá đáng!

Người của Âm môn, một đám thì muốn bắt ta, một đám thì muốn giết ta, từ tin tức do Kiều Vũ tiết lộ, Âm môn trực thuộc Hoàng gia Trần quốc, cũng chính là ba người: Hoàng đế, Hoàng hậu, Thái tử, muốn bắt ta là Thái tử, muốn giết ta lại là Đế hậu.

Lúc đó, ta biết Hoàng hậu phải người giết ta, bởi vì ta chẳng những "quyến rũ" trượng phu của bà, còn "quyến rũ" nhi tử của bà, náo loạn đến mức phụ tử trở mặt với nhau, địa vị của Thái tử vô cùng nguy ngập – tự nhiên ở đâu lời ra một kẻ gây tai họa! Sau khi đến đó đó nghe ngóng mới biết sự tình không đơn giản như ta tưởng.

Nếu chỉ là vấn đề cá nhân của ta, sao có thể làm chấn động triều cương, sư phó đường đường là Thừa tướng đương triều cũng bị giam lỏng trong cung, ngay cả Thái tử cũng không được đi lại tùy ý.

Ban đêm ta lên vào phủ Mặc Duy mới biết hần đúng là một cái bình đầy kín mít – thì ra hần đã sớm biết thân thế thật sự của ta từ trước, lại nhịn đủ mười năm không hề mở miệng.

Vất ngang cây quạt mà vạt trước ngực, hần cười ra vẻ phong lưu vô cùng. "Người cho rằng miếng ngọc bài mà nghĩa phụ người để lại cho người là cái thứ gì?"

Nghĩa phụ để lại cho ta một miếng ngọc bài, ông chỉ dặn là cho dù có gian khổ cỡ nào cũng không được làm mất, sau này ta giao lại cho sư phó, không hề dụng đến nữa.

Mặc Duy nói: "Năm đó Duyên Hi nữ đế, cũng là mẫu thân người, lúc điều khắc ngọc tỷ, từ khối ngọc Hòa Thị Bích một tác vuông chia ra làm hai miếng lớn, nhỏ, tự tay khắc thành ngọc bài đem tặng cho Lam quân, hứa hẹn cho đôi như chim liền cánh, như cây liền cành. Ngọc bài này, chỉ cần người nào đã từng gặp qua ngọc tỷ, hoặc người hiểu biết về ngọc liếc mắt một cái đã có thể nhận ra lai lịch liền. Trong thiên hạ này tuyệt không có miếng thứ hai."

Thế là, đêm hôm đó, ta từ một hải tử hoang đã không cha không mẹ, đột nhiên được nói cho biết, nương người là nữ hoàng, cha người là phượng quân, người vốn là Hoàng đế, nhưng có người lên trộm người đi, nương người tức giận mang bệnh mà chết, cha người xuất gia, không lâu sau cũng qua đời, người không chết từ sớm là vì người ta tính sai, hiện tại muốn đến bỏ sung một đao ...

Trầm mặc một lát sau, ta hỏi hần: "Vậy người năm đó ôm ta đi là ai?"

"Là nghĩa phụ của người." Mặc Duy gõ gõ lên mặt bàn, nói "Nhưng người sai khiến là Hoàng hậu. Đây là sai lầm lớn nhất của Hoàng hậu, bà ta không nên tìm một người đã từng chịu ân huệ của Lam quân, một người tốt có lương tri ... " Mặc Duy khẽ thở dài "Lúc ta nghe người mô tả về nghĩa phụ của người, trong lòng đã có nghi ngờ. Thời đại đó mặc dù ta không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng nghe qua không ít. Mười ba cận thân thị vệ trong cung, được xưng là Ưng tổ, đều là cao thủ tối huyền ra từ trong sinh tử. Hoàng hậu hiện nay, tuy năm xưa chỉ là Vương phi, nhưng lại có phụ thân là người quyền khuyh triều dã, ngầm liên hợp nhiều văn võ bá quan, lúc Duyên Hi nữ đế mang thai chờ ngày sinh, bao vây tiêu diệt thế lực của bà. Nếu năm đó Duyên Hi nữ đế không phải vì khó sanh mà cơ thể suy nhược, lại vì đau khổ phần nộ khó thở hơn mà mà chết, cung biến cũng không thể không tránh khỏi. Cũng không thể trách nghĩa phụ của người được, lão không có sự lựa chọn nào khác, nếu như lão không ôm người đi, cũng sẽ có người khác làm như thế, mà người khác tất nhiên sẽ giết người, còn lão lại có thể bảo toàn sinh mạng cho người. Nghĩa phụ người bị trọng thương là do sau này bị Ưng tổ vây đánh."

Ta dựa vai vào vách tường, nghe hần nói một hồi lâu, trong đầu dần dần rõ ràng hơn, một vài hình ảnh thoáng qua, giống như tận mắt chứng kiến cảnh tượng năm đó.

A ... Nam nữ bình đẳng a, cho nên kẻ ngồi trên ngôi vị Hoàng đế kia phải phòng bị gấp đôi, vì địch nhân nhiều vô hạn. Mẫu thân ... xưng hô này thật kỳ quái, không biết mẫu thân bà có từng nghĩ đến hay không, người ôm ham muốn đối với quyền lực không phải là đệ đệ ruột của mình, mà là đệ muội ...

Hoàng thúc của ta và Hoàng hậu của ông, một người yêu mỹ nhân, một người yêu giang sơn, đáng tiếc cả hai đều không phải là thứ bọn họ nên yêu.

"Tình hình lúc này là, Đế hậu đã điều tra rõ thân thế của người, Hoàng đế muốn phế Thái tử, đem ngôi vị Hoàng đế trả lại cho người. Đường nhiên là Hoàng hậu không chịu, bệ hạ chúng ta quá nặng tình, còn Hoàng hậu thì lại như ngựa nhớ chuồng – không muốn rời quyền vị – thế là phượng tù hoàng, bệ hạ hiện nay bệnh tình nguy kịch, đề độ này đang sinh biến." Mặc Duy cảm khái muốn van.

"Vậy sư phó của ta tính làm sao?" Ta vội hỏi.

"Trong triều đã sớm hình thành Thanh đảng và Vương đảng. Thanh đảng tự cho là thanh cao, có thể lợi dụng, còn Vương đảng chính là bè đảng của Hoàng hậu, Đông Ly giao kết với cả hai đảng, vừa không mất tình cảm với ai vừa có thể nắm bắt bị mặt của cả hai bên, nhưng bây giờ thân thế của người bại lộ, Hoàng hậu tất nhiên xếp hần vào "Lý đảng" của người." Mặc Duy lắc đầu, thở dài "Cho nên ta không thích chính trị, động một tí là chia bè kết đảng, vua nào triều thần nấy. Hoàng hậu hiện giờ chưa dám động đến hần, dù sao danh tiếng của hần đã sớm chiếm được lòng dân ở đây, nhưng tuyệt đối sẽ không tha hần. Tiểu Ngọc nhí, ta biết người không có lòng dóm ngó ngôi vị Hoàng đế, nhưng nếu có người muốn bắt người tể dân, nói cho ta biết, người phải làm gì?" Hần dạt dào hứng thú nhìn ta, như số đông quần chúng hưng phấn xem tuồng, không hề có một chút đồng tình về nỗi bi phẫn trong lòng ta ...

Cười lạnh một tiếng "Ta vô binh vô tốt, là loi một mình, lấy cái gì đấu với bà ta? Cùng lắm một mạng đổi một mạng, bảo bà ta buông tha cho sư phó của ta!"

Mặc Duy không hài lòng. "Nha đầu ngọc a, người không có binh tốt, không biết tìm người giúp hay sao? Người không mơ tưởng giang sơn này, nhưng người mơ tưởng thì có cả đồng."

Ta nhu mày lại, nghi ngờ hỏi: "Ài?"

"Có một người, giàu tài rất lâu rồi ..." Mặc Duy xếp quạt lại, nhẹ nhàng chống lên cằm, tinh quang trong mắt chợt lóe, tựa như vô cùng kỳ vọng "Không lên tiếng thì thôi, gáy một tiếng ai nấy đều phải kinh ngạc!"

Ta cười nhạo nói: "Đã là giàu tài, sao có thể bị người biết được? Đã bị người biết được, vậy kẻ giàu tài kia cũng chưa chắc cao siêu gì."

"Nói vậy sai rồi." Mặc Duy phản bác, dương dương tự đắc, nói "Trừ ta ra, không còn người thứ hai nào có thể nhìn ra. Phải biết ta là Mặc Duy, hiểu rõ chuyện ba trăm năm về trước, đoán được chuyện ba trăm năm về sau ..." Ta chớp một cái bị miệng hần lại, không cho những lời ghé tòm của hần thoát ra khỏi cổ họng.

"Nói cho ta biết, là ai."

Hắn chớp chớp hàng mi, dòm tay ta ra, đôi mắt dài nhỏ cong lên, cười tủm tỉm nói: “Lục hoàng tử Luru Triệt.”

Luru Triệt – cái tên này nghe quen quen, trong đầu hiện lên một khuôn mặt mơ hồ trước kia, nhớ mang máng là một thiếu niên rất thân với ta, dung mạo hẳn giống hệt vị Hoàng đế phụ thân của hắn, tuấn tú vô song, lúc còn nhỏ thích ở bên cạnh ta, vào những lúc ta không để ý thì len lén nhìn ta. Là một vị hoàng tử không được sủng ái, địa vị của hắn ở Quốc Tử Giám rất thấp, điển hình là nơi để trút giận, thành tích cũng bình thường, không bị xếp hạng bét, cũng không bị điểm danh phê bình, nhưng cũng không phải là đối tượng được khen ngợi, phu tử nói về Luru Triệt, chỉ tóm gọn tám chữ “Trung quy trung củ, mã mã hồ hồ”. *(Tạm dịch: Trung quy trung củ, mã mã hồ hồ)*

Thật khó tưởng tượng, hắn chính là kẻ giấu tài năm sáu năm nay trong miệng Mặc Duy, là vị hoàng tử duy nhất có thể phá vỡ thế lực của Hoàng hậu.

Càng không ngờ đến là, hắn ngoại trừ là biểu đệ của ta, lại còn là đường đệ của ta... Mặc Duy nói quan hệ hôn nhân hoàng gia hết sức phức tạp, quả nhiên không có gạt ta.

Bệnh tình Hoàng đế nguy kịch, chư vị hoàng tử rục rịch ngóc đầu dậy, Lục hoàng tử Luru Triệt không được ai coi trọng, dưới bầu trời u ám tại đế đô khó mà được an bình.

Trước khi đi, ta hỏi Mặc Duy – người có chắc là hắn sẽ chịu giúp ta hay không?

Mặc Duy cười nói rằng: “Ta không biết hắn có chịu giúp người hay không, nhưng hắn sẽ giúp Đồng Ly, chỉ cần Đồng Ly nguyện ý phò trợ hắn. Một khi hắn lên ngôi Hoàng đế, người cũng sẽ không sao – hắn hiểu rất rõ, bằng sức lực của một mình người, chỉ một danh hiệu, căn bản không thể tranh đoạt đế vị với hắn.”

Thế là, đêm hôm đó ta đi gặp Luru Triệt, ta cũng không phải vì bản thân mình, mà là lên tiếng vì sư phó.

Dưới ánh trăng sáng ngời, một thiếu niên tuổi chừng đôi mươi vô cùng xinh đẹp lại nho nhã xuất trần thấp hương gây cảm, một khúc “Xuân giang hoa nguyệt dạ trường hòa” nghe không ra một tia sát khí nào, ta còn tưởng rằng hắn sẽ đàn khúc “Thập diện mai phục” gì đó ...

Nốt nhạc cuối run rẩy ngừng lại trên đầu ngón tay, hắn ngửa đầu nhìn về phía ta đang ẩn thân, mỉm cười nói: “Người ra đây đi.” rồi cúi đầu thờ dài “Người ta thường nói, tri âm đến thì dây đàn sẽ đứt, vì sao dây đàn của ta lại không hề hấn gì?”

Ta ghen hòng một hồi, từ trong bóng tối đi ra “Chắc là vì ta không thông hiểu âm luật.”

Con người ta không thông âm luật, đàn điệu sai nhịp, ba hồi không theo phổ nhạc, bốn hồi không theo nhịp điệu.

Đôi mắt của vị thiếu niên này thật ngọt ngào, đồng tử dài mà nhỏ biểu lộ tâm cơ thâm trầm, đồng tử tròn mà ướt át biểu lộ thiên chân vô tà, cặp mắt của hắn khiến người xem cảm thấy mềm lòng, bộ trưởng sam màu nguyệt bạch trên người hắn càng tôn lên dung mạo của hắn, có ai dám tin trong tay hắn đang đường ba ngàn từ sĩ – quả nhiên nhìn người không thể nhìn về bề ngoài được.

Ta ngồi xếp bằng đối diện với hắn, hắn rót cho ta một chén trà nhỏ, ta tiếp lấy đặt qua một bên, nghe hắn dịu dàng ám áp gọi ta một tiếng: “A tỷ...”

Xem kiểu của hắn chắc là đã biết rõ cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Ta tự biết mình là một người tri độn về mặt tình cảm, nhưng ngay cả Mặc Duy cũng giấu được, có thể thấy rõ Luru Triệt tiểu nhi này quả thật công lực thâm hậu.

Lúc đó ta chỉ nghĩ là hắn khách khí, cũng khách khí lại với hắn một phen, hắn kêu ta một tiếng “A tỷ”, ta cũng kêu hắn lại một tiếng “A Triệt”. Hắn nghe được dường như rất vui vẻ, đôi mắt cong lên sáng ngời, ta thấy mà nhện không được phải nhíech miệng cười ngây ngô.

Vì vậy ta nghĩ, con người ai cũng đều có một thời “rất ngốc rất ngây thơ” a...

“Chuyện này...” Ta gãi gãi đầu “Ta đến đây với mục đích gì, chắc người hiểu rõ.”

“Ừ.” Hắn gật gật đầu, mỉm cười “Không thành vấn đề.”

“Hả?” Ta hơi giật mình một chút.

“Ta sẽ cứu Thẩm Đồng Ly ra, chỉ cần hắn đứng về phía ta.” Hắn cúi đầu, phất phất ống tay áo vốn không hề dính một hạt bụi, giọng hơi có chút tủi thân “Người cũng biết rồi đó, bên cạnh ta rất thiếu người, thế lực của Vương hoàng hậu quá lớn mạnh...”

Hải tử này thật biết cách kích thích nẫu tính của người ta mà. Ta nhện không được muốn thò tay ra sờ sờ đầu hắn “Yên tâm, yên tâm, thiên hạ này là của họ Luru, họ Vương bọn chúng chỉ còn nước rút đi mà thôi!”

Hắn giương mắt nhìn ta, trong mắt nghiền ngẫm mang theo ý cười. “Họ Luru?”

“Ừ!” Ta khẳng định gật gật đầu “Là họ Luru các người, ta không phải họ Luru, ta họ Lý.”

Ta tỏ rõ lập trường, trong mắt hắn hiện lên một tia sáng kỳ lạ, một chút ý cười trong đáy mắt dần dần tràn ra, tận cùng sâu thẳm nơi gom sóng rớt cuộc ẩn giấu điều gì, không phải ta cứ nhìn là có thể hiểu được.

Lúc đó trong lòng ta thầm nghĩ: lại là một tên lam nhan họa thủy, sói đội lốt cừu đây.

Bởi vì dính líu đến tranh đấu trong triều đình nên ta bảo Đương Tư ẩn mình, đề tránh liên lụy đến Đường môn gặp tai vạ, tuy hắn không vui nhưng cũng không thể phản bác, bèn ở lại ngoài thành. Kiều Vũ đối với đại nội rõ như lòng bàn tay, việc dạ thám thăm cung do hai người bọn ta đảm trách.

Pháng phắt nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Kiều Vũ, lúc đó dường như có nhắc thấy Hoàng hậu và một vị tướng quân nào đó mưu đồ bàn chuyện cơ mật giữa đêm khuya. Bình thường quan viên không được nhập cung vào ban đêm, huống chi là thăm thi bàn tán cùng Hoàng hậu, lúc trước thấy việc đó quá liên quan gì đến mình, bấy giờ nghĩ lại thăm mắng mình hồ đồ.

Cùng Kiều Vũ đến thăm cung của Hoàng đế, Kiều Vũ đánh ngã người canh giữ bên ngoài, ta đến trước giường, dường như ông cảm giác được điều gì đó nên mở mắt ra xem, thấy ta, ông lộ ra một nụ cười phiêu miểu. Ông nói: “Hoàng tỷ, tỷ đến thăm ta, tỷ không còn oán ta hay sao?”

Ta thầm nghĩ, có lẽ mạng của ông cũng không còn kéo dài được bao lâu nữa.

Ta quỳ trước giường ông, ông nỗ lực mở to hai mắt muốn nhìn ta cho thật rõ, run rẩy nắm lấy tay phải của ta.

“Hoàng tỷ, hải tử của tỷ không phải do ta bắt đi, tỷ hãy tin ta.” Ông cố hết sức nói.

Ta không nhẫn tâm gật gật đầu nói: “Ta tin người.”

Ông khẽ giắt mình, lộ ra một nụ cười cay đắng, vẻ mặt tươi tắn hẳn lên, nửa như mừng rỡ, nửa như bi thương.

“Nàng đã trở về, ta đem giang sơn của tỷ, ước mơ của tỷ trả lại cho nàng, tỷ nói thế có tốt không...”

Một nam nhân gần bốn mươi tuổi như ông lộ ra vẻ mặt đầy lưu luyến bịn rịn đối với ta, aizz, cần gì phải thế... Đầu là số kiếp cả...

Ta nói: “Nàng không muốn, người cứ nhận lấy đi...”

Long ý này quá nóng, ta sợ phỏng mong a.

Ông còn muốn nói gì đó, nhưng lúc này có tiếng bước chân truyền lại từ bên ngoài, ta cảnh giác rụt tay lại, trong lúc gấp gáp vẫn không quên đá hai tên hoạn quan té xiu dưới đất vào trong góc, sau đó phi thân trốn lên xà nhà.

Hoạn quan mang theo một vị thái y tuổi trung niên đến, vị thái y đang đi, đột nhiên ngừng chân, chỉ ngừng lại trong tích tắc, nhưng ta phát hiện thấy khóe mắt của hắn liếc về phía ta đang ẩn thân – sao có thể như vậy được? Làm sao hắn có thể phát hiện ra ta? Chỉ là trùng hợp thôi sao?

Đứng vào lúc này, tên thủ lĩnh hoạn quan kia cũng cảm thấy có chỗ không thích hợp, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, lấy làm kỳ lạ nói: “Cung nhân trực ở đây đi đâu cả rồi?” Trong lòng ta căng thẳng nắm lấy tay Kiều Vũ, tên hoạn quan lui về phía sau một bước, hét lớn: “Có biến! Người đâu! Có thích khách a!”

Ta quay đầu nhìn Kiều Vũ, dùng khẩu hình nhép môi hỏi hắn: “Đi hay ở?”

Kiều Vũ chau mày, nói: “Đi!”

Lời vừa ra, hai người bọn ta đồng thời bay vọt ra khỏi cung. Trước viện, cung tên đã được bài bố sẵn sàng, trường thương sáng lóa, đao kiếm lấp lánh!

Dựa vào kinh công của hai người bọn ta, những người này không thể máy may động đến bọn ta, cung tên bay tới như mưa, tay phải ta móc lên mũi kiếm, chân gạt qua đá rơi một mớ, nhô lên hụp xuống vài cái là đã nhảy ra khỏi tầm bắn – không ngờ đối thủ chân chính lại tới!

Ở Thục sơn gặp qua một lần, đây là lần thứ hai gặp lại.

Nhìn bấy hác y nhàn lạnh lùng không một chút biểu cảm như cơ mặt bị liệt bao vây xung quanh, sắc mặt Kiều Vũ cứng lại, ta rành rồi võ võ tay, trêu đùa: “Kiều Vũ, sau khi chàng đi rồi, nữ tử trong Ám môn thật cô đơn tịch mịch a, chỉ còn thừa lại đám đưa chuột mèo và táo thối thôi.”

Lúc này, một nam tử đẩy ra đám người hai bên tiến lên, ta để ý thấy sắc mặt Kiều Vũ lập tức biến đổi, sau đó đảo mắt đánh giá kẻ mới đến, phản ứng đầu tiên – hẳn là hoạn quan sao?

Người này tuấn mỹ không giống nam nhân, có phần âm nhu quá đáng, ngũ quan trông cực kỳ yêu mị, nhất là nếp nhăn nơi khóe mắt, quả thật là hồn xiêu phách lạc.

“Phân đồ, gét không tha!” Tên này nhìn chòng chọc Kiều Vũ, hung hăng hạ lệnh. Thanh âm vừa cất lên, ta liền nhận ra, quả thật hẳn là hoạn quan.

Đáng tiếc a, đáng tiếc a...

Công phu của Kiều Vũ không chỉ hơn một bậc so với tất cả người tại hiện trường, nhưng hai tay khó địch lại bốn tay, trước mắt thì không bại, nhưng cứ kéo dài tất không thể chống lại. Bọn người này xuống tay đối với ta chỉ đến mức đánh cho tàn phế, chứ đối với hắn không hề lưu tình chút nào, chiêu chiêu đều muốn đoạt mệnh, ta ra sức nhảy mất ra ám hiệu với hắn, bảo hắn mau mau chạy đi, hắn lại nhìn mà xem như không thấy, ta gấp đến mức đầu đầy mồ hôi.

Bên cạnh đó, một nữ tử ăn mặc hoa lệ vội vàng đến – aizz, ôi chao Hoàng thất của ta khí thế quá nhiên là kênh kiệu, khiến ta hận không thể giẫm mấy cái trên mặt của bà ta!

Trong mắt Hoàng hậu hiện lên vẻ độc ác “Lý Oánh Ngọc, nếu người không buông tay chịu trời, tính mạng của Thẩm Tương không thể giữ nổi a!”

Ta lui về phía sau, hô to một tiếng với tên binh đang bỏ đao tới: “Đừng đánh nữa, ta đầu hàng!”

Thanh đao ngừng ngay tại chóp mũi của ta, thu phát tự nhiên như thể khiến ta toát cả mồ hôi...

Trong lòng ta thầm lẩm bầm: Kiều Vũ a... Ta đã nói rồi, đừng phụ kỳ vọng của ta!

Hắn đầu tranh giãy dụa một hồi rồi để lại cho ta một cái liếc mắt, rồi cuộc vẫn nhảy ra khỏi vòng chiến. Tên hoạn quan âm nhu dường như muốn đuổi theo, nhưng vì không có mệnh lệnh nên chỉ đành ở lại trừng mắt nhìn theo.

Hoàng hậu căn bản chẳng thèm quan tâm đến việc Kiều Vũ thoát khỏi, thấy ta đầu hàng, bà ta nhẹ nhàng thờ ra, lập tức ra lệnh cho người đứng hai bên bắt lấy ta. Gã nhân yêu chết tiệt không chút lưu tình cạy miệng ta trút vào thối bệt màu đen – Tá Công tán! Cũng phải thôi, bà ta sợ công phu của ta.

Gã nhân yêu chết tiệt ập tai ta qua bảy tám khúc quẹo, đến giam giữ tại một địa cung hắc ám, Hoàng hậu nương nương tự hạ mình đến thăm vấn phạm nhân.

“Giao ngọc bài ra đây!” Bà ta nghiêm mặt lạnh lùng nói.

“Ngọc bài nào?” Ta giả ngu.

“Phượng Minh Cửu Thiên!” Bà ta cắn răng, lạnh lùng nói “Giao ra đây, ta sẽ tha cho người một mạng!”

Xì, tưởng ta ngu sao? Nếu không phải muốn biết ngọc bài đang ở đâu, ta sớm đã bị ép uống thạch tín mà không phải là Tá công tán. Ngọc bài Phượng Minh Cửu Thiên, phượng ấn của Hoàng hậu, là một cặp với ngọc tỷ, cũng là vật tượng trưng cho quyền lực, thiếu đi ngọc bài này, kẻ làm đương kim hoàng hậu như bà ta thật sự không có tư vị gì.

“Trí nhớ của ta không tốt lắm, nếu người cho ta gấp sư phó, nói không chừng ta có thể nhớ ra.” Ta cười hi hi nói “Thật ra, ta giữ ngọc bài cũng chẳng có tác dụng gì, người nhìn ta xem, thứ nhất không có nhân lực, thứ nhì không có tài lực, thứ ba không có dã tâm, thứ tư không có năng lực, ta lấy gì để tranh đoạt cùng người, người dễ phòng ta dễ làm gì a. Đợi Hoàng đế quy thiên, thiên hạ này còn không phải do người định đoạt nữa sao, người nói có phải hay không?” Ta nói vô cùng thành khẩn, cũng xem như là sự thật, bà ta nghe những lời này của ta, sắc mặt hơi nguôi giận, lại khôi phục thần sắc tràn đầy tự tin “Bản cung cho người một ngày để suy nghĩ cẩn thận lại, giao ra ngọc bài thì thấy rõ các người có thể còn mạng mà sống. Nếu không...” Bà ta hừ hừ hai tiếng đầy hàm xúc, uy hiếp một cách không hề có sáng tạo.

Cho dù đối thủ lớn mạnh cỡ nào ta cũng chưa từng sợ hãi qua, nhưng nghĩ đến sắp được gặp lại sư phó, trái tim lại run lên, đây đại khái chính là cái gọi là – gần hương tình kiếp...

Sau khi Kiều Vũ phản bội rời khỏi Ám môn, bố trí sắp xếp của tổ chức này đã lập tức thay đổi, đây cũng là lý do vì sao ta muốn tự thân vào hang hổ, dò thám rõ nơi sư phó bị giam giữ. Cũng có lẽ là vì ta thật quá nhớ hắn...

Địa lao của Ám môn tất nhiên không phải là nơi phong nhã gì, trên nóc lao chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ xíu được mở ra, ánh trăng keo kiệt lọt vào trong qua khe hở nhỏ, ta mò mẫm đi tới, run giọng gọi: “Sư phó... Sư phó...”

“Ngọc nhi...” Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay ta, đón ta vào lòng, gờ khắc này cùng ta bên nhau.

Hắn thân nhiên cười, nói: “Ngọc nhi, nặng đã trở về.” Giống như ta chỉ ra ngoài dạo chơi một vòng, mà không phải bỏ đi rất nhiều năm.

Ta nằm trong lòng hắn, trong lòng dồn nén tê dại, không biết nên nói gì, cảm thấy được ôm hắn như thế, chỉ trong phút chốc thôi cũng đáng giá cả đời. Từ miệng Mặc Duy ta mới biết, năm đó vì mình nhát gan nên mới gây ra nhiều thiếu sót đáng tiếc như vậy.

Có những lời bây giờ mới nói, không biết là có quá muộn hay không?

Ta nằm trong lòng sư phó, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của ta, đầu ngón tay ấm áp khiến ta chưa xót muốn khóc.

Ta nghĩ hẳn chắc đã trải qua rất nhiều khổ sở mà ta không biết, nhưng vẫn ngấm ngấm chịu đựng không để cho ta biết, gánh vác tất cả những gì cực khổ nhất, dù bị tổn thương đến vỡ tan thành từng mảnh nhỏ cũng muốn tự mình chấp vạ, đến cuối cùng chỉ mỉm cười nhìn ta. Sư phó của ta a, là một quân tử chân chính, một đóa hoa sen trắng tinh khôi nở giữa đầm lầy tăm tối...

“Sư phó, Ngọc nhi yêu chàng.” Rồi cuộc cũng thốt được câu nói này ra khỏi miệng, sự chần chừ do dự rất nhiều năm qua cuối cùng cũng đặt một dấu chấm hết. Ngày xưa ta thật ấu trĩ, chỉ ngây ngốc mơ tưởng một câu khẳng định này của hắn, bởi vì câu nói ấy mà bỏ qua rất nhiều năm chờ đợi của hắn.

Hắn hôn lên mái tóc ta, nói: “Thẩm Đồng Ly từ năm mười bảy tuổi gặp nàng, mười năm sau đó, ngoại trừ nàng ra không hề bầu bạn với bất cứ một người nào. Ngọc nhi, ta chỉ thích một người, nàng nói xem, trừ nàng ra, còn có thể có ai?”

Sư phó của ta a... từ ban đầu đã cho ta sự ảm áp và chỗ dựa vững chắc, nhưng cuối cùng ta lại... phụ hẳn...

Cần rằng chùi đi nước mắt, lúc này, còn có những việc quan trọng hơn cần phải làm

Ta bám sát bên lỗ tai hắn, dùng thanh âm cực nhỏ hỏi: “Sư phó, chàng đã sớm biết thân thế của ta, có phải không? Nói cho ta biết, trong cuộc tranh đấu này, rốt cuộc chàng muốn đứng bên phe nào?”

“Nàng hẳn phải biết.” Sư phó khẽ vuốt gò má ta, bàn tay còn lại viết xuống một chữ trong lòng bàn tay ta – “Lục”.

Xì, Mặc Duy à Mặc Duy, người cho rằng chỉ có người nhận ra Lưu Triệt nguy trang hay sao?

Sư phó tựa vào bên tai ta, đôi môi hé mở cò sát vành tai ta: “Ngọc nhi, sư phó không tốt như nàng tưởng tượng vậy đâu...”

Ta nhẹ rung mình, ôm cổ hắn, thấp giọng đáp lại hắn: “Ta chỉ cần chàng tốt với ta.”

Nữ nhân chúng ta, quá nửa là bụng dạ nhỏ nhen, chỉ cần chàng tốt với ta, những chuyện khác ta đều không để ý. Huống chi ngồi ở vị trí Thừa tướng này, ta biết chàng có rất nhiều nỗi bất đắc dĩ.

Người của Hoàng gia toàn thứ chẳng ra chi – cái gì mà quân có quân đạo, thần có thần đạo, thật ra ngoại trừ mình ra, căn bản không coi người khác là người, trong mắt bọn họ, người khác đều chỉ là con cò và công cụ, là đao kiếm để giết người, là tấm mộc để che chắn cho bản thân.

Hoàng cung này là nơi vô cùng hắc ám bẩn thỉu, trên ngôi vị quyền lực kia, trên Cửu trảo long bào, mỗi một thứ đều đầm đây máu tươi cùng sự dơ bẩn! Ta tự nhận tấm lòng mình không rộng rãi, khí phách không nhiều, hạnh phúc lớn nhất ta có thể tưởng tượng cũng chỉ là có cơm để ăn, có nữ nhân để ôm ấp, thiên hạ hưng vong có liên quan gì đến ta? Nếu có thể, ta muốn thiên hạ thái bình, bách tính an cư, muốn sư phó không có việc làm, cả ngày quán lấy mỗi mình ta...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hoàng hậu nói cho ta thời gian một ngày, mà ta cũng hẹn với Kiều Vũ là một ngày.

Nhưng hôm sau người đến tìm ta đều không phải cả hai người bọn họ, mà lại là vị tiểu bằng hữu thời thơ ấu của ta – Thái tử điện hạ hay bị ngựa da...

Vị Hoàng đế bề hạ tương lai này tuy trước mặt ta ngốc nghếch yếu đuối, nhưng đối với người khác lại vô cùng uy phong凛冽, bọn Ám môn liệt cớ mặt đều không dám chặn hấn lại, hấn nắm tay ta dẫn đi, ngay cả một câu ta cũng không kịp nói lại với sư phó.

“Ai nha nha...” Ta cười tit mắt nói “Thì ra đều là người trong nhà cả, biểu ca người có khỏe không a!” Bởi vì những chuyện mẫu thân hấn đã làm, ta rất khó mà không giận lây hấn, nhưng ai nấy đều biết ta là người rất biết kềm chế, ít ra sẽ không bạo phát vào lúc này.

Mũi kim quan của thái tử hấn đang đội phát sáng chói cả mắt ta, mặt mày hấn giống mẫu thân hấn như tạc, anh tuấn hơn mấy phần so với Lưu Triệt, chỉ là lúc này đang vô cùng nhẩn nha.

“Ế...” Hấn trước mặt ta như một cọng cỏ úa, quanh năm suốt tháng được che chở dưới bóng râm, quả nhiên trong một thoáng khó mà thay đổi. Thật ra ta cảm thấy, đối với nhi tử mà nói, có một vị mẫu thân mạnh bạo quá mức cũng chẳng phải tốt gì mấy, giống như Lưu Hậu, Đậu thái hậu, Võ Tắc Thiên, không một nhi tử nào có thể trưởng thành giỏi giang, uy phong nếu cứ núp dưới cái bóng của nữ nhân cả. “Thật ra...” Hấn úp úp mở mở “Ta biết mẫu thân của ta thật có lỗi với nàng...”

Ta kinh ngạc nhìn hấn.

“Lý Ánh Ngọc, ta thả nàng đi.” Hấn xoay mặt đi, thờ dài, cười khổ nói “Vị trí chủ nhân của giang sơn này ta thật chẳng muốn ngồi, vì sao bà ấy cứ muốn giành cho ta? Tương lai ta cũng chỉ là một hoàng đế bù nhìn mà thôi...” Hấn gương mặt nhìn ta, về mặt rồi hỏi “Nếu nàng không phải là Lý Ánh Ngọc thì tốt biết mấy, ít ra trong thâm cung này còn có nàng có thể làm bạn với ta, cuộc sống của ta cũng không đến nỗi tịch mịch như thế này...”

Đôi môi ta mở ra rồi ngậm lại mấy lần, cuối cùng cũng không thốt nên lời.

Thái tử a, ta chưa bao giờ tò ý gì với người cả, một chút khả năng cũng không có...

Thật ra ta không hận hấn, không trách hấn, không chán ghét hấn, nhưng cũng không có thích hấn, trong lòng ta, hấn chỉ là một gương mặt tương đối quen thuộc mà thôi. Nhưng lời này thật sự quá tổn thương, hấn chẳng qua chỉ là một người vô tội.

“Thái tử điện hạ...” Ta ho khan vài tiếng “Người nói quá lời rồi. Thứ nhất, người không có quyền thả ta, ta sẽ thoát không khỏi cung cấm này. Thứ hai, nếu người thả ta, Hoàng hậu sẽ không tha cho người, ngay cả hồ dữ cũng không ăn thịt con, nhưng sau này người sẽ không sống dễ dàng gì...”

Hấn nghe vậy, ánh mắt sáng bừng lên, vui mừng nói “Nàng quan tâm ta sao?”

Ta: “...” Ta thấy hấn dễ thỏa mãn như vậy mà cảm thấy hồ thẹn...

Duyên phận thật là kỳ diệu, đánh hấn nhiều năm như vậy, nhưng ta cũng chưa từng động lòng đối với hấn, thế mà có những người, chỉ vừa nhìn thấy lần đầu tiên là ta đã đắm chìm vào lưới tình... Đối với Đào Thanh, Đường Tư, Kiều Vũ, tìm ta không khỏi rung động, nhưng đối với vị tiểu bằng hữu có thể xem như thanh mai trúc mã mười năm thơ ấu này, ta chưa từng rung động một tí nào, có lẽ là vì ta và hấn có quan hệ máu mủ, cũng có lẽ là vì ta và mấy tên oan gia kia, kiếp trước có duyên nợ, kiếp này chấp nối lại...

“Nàng không cần lo lắng cho ta, ta chắc chắn có thể mang nàng ra khỏi cung.” Hấn nói một cách khẳng định.

Ta vội vàng lắc đầu cự tuyệt. Nói giỡn sao, Thiên Lý hương trên người ta chỉ có tác dụng trong vòng một ngày, quá thời gian, bọn Kiều Vũ sẽ tìm không được nơi tọa lạc của Ám môn!

“Ta van người, hãy mang ta trở về đi!” Ta cầu xin hấn “Ta muốn ở chung với sư phó của ta!”

Ánh mắt hấn tối sầm lại “Phải rồi... Nàng còn có sư phó...”

Ta liên tục gạt đầu, thật xin lỗi, giữa hai bên, ta chỉ có thể tổn thương người.

“Có phải ta rất vô dụng hay không...” Hấn cười khổ “Một thế tử như phế vật bỏ đi...”

Là vì nương của người quá mạnh bạo a!

“Nào có...” Ta ngó sắc trời “Chúng ta trở về đi thôi...”

Hấn nhìn ta một cách đầy tổn thương và mất mát, ta cảm thấy thật có lỗi với hấn, nhưng tình yêu không phải là món hàng có thể trao đổi ngang bằng nhau, ta cũng không thể làm khác được...

Trở lại Ám môn, hấn nói với ta: “Ta sẽ không để bà ấy giết nàng”

Ta không nói gì, chỉ nhìn trời.

Theo tính tình của nữ nhân kia, dù không giết ta, cũng sẽ không để cho ta sống khỏe mạnh, có lẽ sẽ biến ta thành người tàn phế, kẻ ngớ ngẩn, đi lại cử động như một hài tử, làm đồ chơi cho nhi tử của bà ta... Ta khẽ run lên, cảm thấy nếu cứ nghĩ theo hướng đó, ta sẽ hận thái tử mất.

Ban đêm, mây mờ hoa rữ, thời cơ tốt nhất để giết người phóng hỏa.

Kiều Vũ dẫn theo hơn mười cao thủ bao vây Âm môn, ta và sư phó thừa dịp rối loạn chạy ra, nhưng dường như đối phương cũng đã sớm có chuẩn bị, ta quay đầu nhìn thoáng qua Kiêu Vũ, nói với người đến tiếp ứng: “Mang theo sư phó ta chạy trước đi, ta ở lại đợi Kiêu Vũ.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Sư phó chấn động, xoay đầu lại nhìn ta.

Ta nhìn sư phó, lại quay đầu nhìn Kiêu Vũ. Tên nhân yêu chết tiết, công phu của hắn thật đáng sợ! Kiêu Vũ sẽ không sao chứ...

“Sư, sư phó...” Ta nắm thật chặt tay hắn “Chàng đi trước đi, ta sẽ lập tức theo sau.”

Sư phó nhìn ta, trầm mặc trong giây lát, khóe miệng chậm rãi thoáng hiện một nụ cười khổ: “Được, ta chờ nàng...”

Thật xin lỗi...

Nếu Kiêu Vũ gặp chuyện gì không may... Ta xoay đầu nhìn về phía chiến trường, ngực đau đớn co rút từng cơn – vị thiếu niên với đôi mắt trong trẻo luôn luôn nhìn ta một cách trầm mặc, đã khắc sâu vào tận đáy lòng ta ...

Công phu của Kiêu Vũ hầu như hoàn toàn bị tên nhân yêu chết tiết khống chế, có thể thấy, tên nhân yêu này hiểu biết rõ đường lối võ công của Kiêu Vũ như lòng bàn tay, rất có thể những vết thương trên người Kiêu Vũ đều do hắn gây ra!

Những người có thân thể khiếm khuyết, hơn phân nửa là có tâm lý tương đối biến thái, không phải loại điên cuồng thích làm những chuyện độc ác, tàn bạo thì cũng là loại điên cuồng thích được nhận những ngược đãi như vậy!

Bàn tay của tên nhân yêu giống như móng quỷ chụp lên đầu Kiêu Vũ, Kiêu Vũ tránh đi chỗ hiểm, nhưng trên vai lại trúng chiêu, năm ngón tay tên nhân yêu mang theo máu thịt lẫn lộn liên tục chụp tiếp, ta nhìn mà ê cả răng ...

Đáng giận a! Lúc này ta quýnh lên nhưng lại không thể giúp được gì!

Sắc mặt Kiêu Vũ trắng bệch, động tác bắt đầu rời rạc, ta đứng bên cạnh nhìn mà không biết làm thế nào, chỉ có thể ra sát chiêu – trong ba mươi sáu kế, tâm lý chiến đứng đầu!

“Nhân yêu chết tiết, hoạn quan thối tha, đồ bắt lặc, đồ liệt dương, êo là, tiểu bạch kiểm yếu ớt, quái dân, bắt nam bắt nữ, sinh nhi tử không có...ờ mà không đúng, người có thể sinh nhi tử sao...”

Ta dồn sức rống hết cỡ, định lực của tên kia cũng khá, giận đỏ cả mặt, ta ray càng lúc càng sắc bén hơn ...

“Người cái thứ nhân yêu chết tiết bị đoạn tử tuyệt tôn này, cả đời này không con không cháu, không người nối dõi, đúng là thứ không có trứng nên không biết đau mà! Võ công người cao cường chắc là vì luyện Quỷ Hoa Bảo Điện hai? Muốn luyện võ công này tất nhiên là phải tự hiến trước rồi! Để ta tặng người phần tiếp theo Cúc Hoa Bảo Điện đi, muốn luyện thần công phải bạo cúc hoa trước a...”

Rốt cuộc tên nhân yêu kia cũng bị ta chọc đến phát điên, nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người xông vào đánh ta, ta hét lên một tiếng bỏ chạy trốn chết, Kiêu Vũ được chút thời gian tạm nghỉ lấy hơi, xem xét vết thương trên vai, viện binh gần đó cuối cùng cũng giải quyết xong một đám người, vội chạy đến giúp đỡ, nhưng càng tệ hại hơn là viện binh của đối phương cũng đến!

Khá đông binh lính chạy về phía bên này, người của bên ta chặn tên nhân yêu lại, Kiêu Vũ thân thể đầm máu, ôm lấy eo ta, không nói hai lời lặc mình chạy trốn!

Hắn dồn sức hít sâu một hơi, bay qua mấy bức tường, cuối cùng mất hết khí lực ngã xuống dưới góc tường. Ta bị dọa đến mức răng run đui nhuyễn, võ nhẹ lên gương mặt trắng bệch của hắn “Kiêu Vũ, người còn chịu đựng nổi không?”

Khóe môi hắn giật giật, dùng hành động thực tế trả lời ta – vừa nhắm mắt vừa dựa vào người ta...

Trong đầu ta âm vang, tay chân lạnh buốt, bấm lên nhân trung của hắn, nghẹn ngào gọi tên hắn: “Kiêu Vũ... người đừng dọa ta mà, người, không phải người dùng mãnh phi thường sao...”

“Ta không sao...” Rốt cuộc hắn cũng trả lời ta “Chỉ là bị kiệt sức thôi ...”

Trước giờ ta không biết có vụ đánh tới kiệt sức như thế này, tên nhân yêu này thật quá đáng sợ!

“Tên nhân yêu này là ai mà võ công vừa cao cường vừa quá quý dị như thế?!”

“Hắn là cha ta...”

Ta: “...”

Aizz, để ta chết đi... Lúc này ta còn chửi hắn “Sinh nhi tử không có...” ...

Chẳng lẽ sau khi hắn có Kiêu Vũ rồi mới tự hiến? Thế gian này thật quá phức tạp a!

Ta nói: “Thật xin lỗi...”

Hắn nói: “Không sao...”

Ta tiếp tục không lời...”...

Phía sau lại có truy binh đuổi tới, ta hoảng hốt diu Kiêu Vũ chạy bừa, thấy một gian tiểu viện lập tức mở cửa trốn vào trong, nơi đây trông có vẻ là phòng của Thái y, ta nhìn quanh bốn phía, tìm được một cái giường nhét Kiêu Vũ vào, sau đó nhanh chóng xử lý sạch sẽ vết máu Kiêu Vũ để lại.

Đứng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ta không kịp nghĩ nhiều, lặc mình trốn vào một cái tủ.

Có tiếng cửa mở ra rồi đóng lại. Tim ta đập thình thịch như tiếng trống, nghe tiếng bước chân ngừng lại một lát, sau đó chuyển về phía bên trái – chỗ chiếc giường chứa Kiêu Vũ!

Nhưng người này dường như không phát hiện ra gì cả, cũng không có phản ứng gì, trong tích tắc lại đi về phía ta. Ta siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ chỉ cần hắn mở cửa tủ, ta sẽ lập tức bóp chặt cổ họng của hắn...

Lúc cánh cửa tủ vừa được mở, trong nháy mắt, ta nhanh nhẹn vuron móng ra – trên tay tê rần, huyết Dương Cốc bị điểm trúng nhanh như chớp, ngay sau đó ta bị túm lấy lôi ra, mười cây kim lần lượt cắm vào đại huyết khắp thân ta.

Ta tròn tròn mắt nhìn vị thái y tuổi trung niên trước mắt này – không sai, chính là vị thái y đến xem bệnh cho Hoàng đế!

Tiếng ồn ào càng ngày càng gần, hắn liếc mắt nhìn ra ngoài, hừ lạnh một tiếng chụp ngang eo ta, người ta cứng còng như cương thi bị ném lên thớt...

Ta dùng mắt trừng hấn – ngươi muốn làm gì đây?!

Hấn lại chắm thêm mấy kim, nhất thời, ta biến thành một cái xác – cảm giác tim đập chậm lại, hô hấp mạnh mẽ như không có, máu chảy chậm lại, thân thể bắt đầu trở nên lạnh lẽo – tên thái y này, chẳng lẽ là một tên sát nhân cuồng điên thái?

Ta không thể động đây, nhưng còn có thể nghe thấy âm thanh xung quanh – ví dụ như tiếng mài dao...

Cửa bị đẩy ra – Ah, lính đại ca, cứu... cứu ta đi! Ta thà bị nhân yêu đánh chết chứ không muốn bị tên thái y biến thái này mổ sống a – trong hoàng cung này toàn là thứ biến thái không!

“Chung đại nhân.” Giọng của lính đại ca có chút cung kính “Ta phụng mệnh đến điều tra thích khách.”

“Ừ.” Thái y biến thái lãnh đạm đáp lại một tiếng “Tùy ngươi. Ta đang khám nghiệm tử thi, đừng quấy rầy ta.”

“Vâng.” Giọng người nọ chẳng những cung kính mà còn sợ hãi.

Lão tử là người sống, ngươi khám nghiệm tử thi gì chứ!

Hấn tiếp tục mài dao, sau đó, ta cảm giác thấy có vật gì đó chạm lên bụng ta – ta thật muốn bật dậy rú lên a...

Không biết con dao kia có cắt xuống hay không, nhưng ta rõ ràng cảm giác được trên ngực mình bị chắm đầy kim – Xi, chỗ đó mà ngươi cũng chắm – sao ta lại có cảm giác quen thuộc như thế chứ, giống như là đang bị báo túng, hoặc có thể nói là bị báo thù...

Mới ra khỏi hang hổ, giờ lại lọt vào miệng sói a!

Tên lính kia nói: “Đã quấy rầy Chung đại nhân rồi, chúng ta đi thôi!”

Đừng đi! Các ngươi trở về đây! Cứu, cứu lão tử a!

Nhưng bọn họ không nghe được tiếng gọi dưới đáy lòng của ta, cứ thế mà vô tình bỏ ta đi, còn tên thái y biến thái lại lạnh lẽo rét buốt nhìn ta, nói: “Muốn cầu cứu sao?”

Ta thật muốn giờ ngón cái lên mà.

Hấn cười lạnh một tiếng, chậm rãi rút ngón chắm trên người ta đi, tri giác lại từng chút từng chút một trở về...

Cuối cùng, ta mở to mắt nhìn hấn, bị phẫn nói: “Yến Ly, ngươi cứ việc nhân dịp này báo thù đi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 51 – Đòi người nếu mãi chỉ như lúc mới gặp by khanhdoan Hấn lạnh lùng lườm ta một cái, xoay người bấm nút cơ quan gỗ đó, một con đường ngầm từ từ mở ra, Kiều Vũ đang được giấu trong đó.

Yến Ly ném Kiều Vũ lên giường – đứng là ném mà, ta nhìn mà run cả tim lên, nghe hấn nói: “Ngươi tưởng mình đang chơi trò bắt bắt dê hay sao? Giấu ở trong rương như thế, tìm một cái là ra liền.”

Đồ cả mồ hôi, không phải ta thích chơi trò trốn tìm, tại ta không biết, được chưa...

Ta nhìn chăm chăm vào gương mặt già của Yến Ly, càng nhìn càng khó chịu. “Ê, tại sao ngươi biến thành bộ dạng quý quái này vậy?”

Tuy là ta không thích hấn, nhưng dung mạo hấn thật không tệ, khuôn mặt trước mắt này khiến ta nhìn mà không thể nào thoát mắt được.

Hấn vừa xem xét vết thương cho Kiều Vũ vừa trả lời ta: “Nói với ngươi một thêm.”

Ta bị phẫn: “...” (vai chính lên tiếng hỏi, thế mà ngươi dùng thái độ kiểu này không thêm trả lời)

“Vết thương của Kiều Vũ không sao chứ?” Ta lại hỏi.

“Không chết được.” Hấn nói “Hiện giờ thì không, nhưng sau này khó nói lắm.”

Cũng vào lúc đó ta mới biết không những Kiều Vũ giấu ta chuyện hấn có một gã cha nhân yêu, mà còn giấu ta chuyện hấn trúng độc của Ám môn.

Ta nhìn thái độ “sống chết mặc bay” của Yến Ly đối với Kiều Vũ mà nổi giận, nhưng sau này ta mới biết, con người hấn thuộc loại mặt lạnh tim nóng, rất nhiều chuyện hấn không nói ra thành lời không có nghĩa là hấn không quan tâm, những gì hấn làm, hấn không muốn kẻ lê ra miệng. Đối với người lạ, đối với người hấn không thích, hấn đều trung ra đáng vẻ lạnh như băng, ngay từ đầu đối với ta cũng vậy, sau này mới bị ta nhiệt tình như lửa thiêu đốt thành sa mạc...

Ta và Kiều Vũ trốn ở chỗ của hấn một thời gian, hấn giả dạng người của Thái Y viện, năm ba lần đều ra ngoài xem bệnh cho Hoàng đế, cũng mang về tin tức mới nhất cho ta. Ta vài lần nói bóng nói gió hỏi mục đích của hấn đến đây, hấn nói năng thận trọng dè dặt, theo ta đoán – có lẽ có liên quan đến Đào Thanh. Nếu do Đào Thanh sai đến, vậy mục đích của Đào Thanh là gì?

Lâu lâu hấn cũng mang đến cho ta một vài tin tức ngoài cung, bao gồm cả động tĩnh của Lưu Triệt và sư phó. Mấy vị hoàng tử đứng ngồi không yên liễu lĩnh nổi dậy đều bị đảng phái của Hoàng hậu xóa sạch từng người một, Lưu Triệt án binh bất động, nhưng thế lực của hấn trong lúc thần không hay, quỷ không biết, đã sớm bao vây chặt đối phương lại – chiến lược của hấn là “ôn thủy cử thanh oa”, ngầm ngầm tiêu diệt quân địch. *(Tạm dịch: ôn thủy cử thanh oa = nước ấm nấu ếch, bỏ ếch vào nước sôi nó sẽ nóng mà nhảy ra liền, còn cho vào nước lạnh đun từ từ, nó ở yên đó chết lúc nào không hay. Ý nói hành động ngầm ngầm, từ từ chậm rãi để quân địch o kíp dễ phòng)*

Thế là một hôm lúc đang ăn cơm, ta nhìn không được lật tẩy hấn. “Ngươi là nội ứng của Đào Thanh phải không?”

Hấn trầm mặc không trả lời.

Ta tiếp tục lăm bằm “Nếu tự luyện mà nói, ta sẽ cho rằng Đào Thanh bảo ngươi đến đây là vì muốn giúp ta.”

Hấn cười nhạo một tiếng, tiếp tục trầm mặc không nói gì.

“Nhưng ta cảm thấy...” Ta gấp trái ớt xanh trong chén ra. “Đào Thanh không phải là loại người xử sự theo cảm tính, canh bạc này, hấn đặt cược vào ai đây?”

Chỗ nào có người chỗ đó sẽ có giang hồ, tất cả nước sông Trường Giang và Hoàng Hà đều thông với nhau. Chính trị chốn quan trường là thượng nguồn, một khi thượng nguồn có biến, hạ nguồn sẽ lập tức thay đổi dòng chảy, ai lên cầm quyền, chính sách của người đó sẽ khác đi, quan điểm của Đào Thanh có lẽ khác rất nhiều quan điểm của ta, nhưng về nguyên tắc thì cũng giống nhau.

Yến Ly thân nhiên nâng mí mắt lên đảo qua trên mặt ta, lãnh đạm nói: “Bớt tỏ ra thông minh đi.”

Đứng là vệt chết mà còn cứng mồm...

Không chịu nói thì thôi, dù sao ta cũng biết, hừ! Ta kiểu ngao hát cảm lên.

Kiều Vũ gian nan chịu đựng qua bảy ngày, nhưng Hoàng đế thì chịu không nổi, cuối cùng vào một ngày sắc trời u ám, Hoàng đế băng hà, để đó bắt đầu nổi lên giông bão.

Hôm đó, Yến Ly mang theo hai người bạn ta dịch dung ra khỏi cung, đến thẳng Lục vương phủ.

Lúc này, những thể lực ngấm ản tàng lâu năm như Lư Triệt cũng không thể ngồi yên, bao gồm cả Vương hoàng hậu, bắt đầu khởi động chiến dịch cuối cùng.

Sư phó rất bận, Lư Triệt rất bận, còn một người nữa cũng rất bận, bận đến mức đã đến để đó mà cũng không chịu đi gặp ta.

Triều thần và dân chúng đều mặc đồ tang trắng xóa, nhưng rất nhanh sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ.

Mưa dầm liên miên ngoài cửa sổ, đêm mưa có chút lạnh lẽo.

Ta đứng trong thư phòng của sư phó một hồi, thấy hân vào đầu vào đóng hồ sơ, cau mày, khi thì chăm chú trầm tư, khi thì háng hái múa bút, như không hề biết đến sự tồn tại của ta.

Vương hoàng hậu công khai lần ngấm ngấm bóc toàn bộ lực lượng truy tìm ta, cứ như ta là đối thủ duy nhất của bà ta trong cuộc đấu này vậy. Thật không hiểu đầu óc bà ta nghĩ gì, Hoàng đế cũng đã chết, người duy nhất có quyền thao túng thân phận của Thái tử đã không thể mở miệng được nữa, bà ta còn kiêng kỵ ta cái gì?

Lắc lắc đầu, ta ngẩng lên nhìn thoáng qua bầu trời mây đen dày đặc, ôm tách trà sâm đi tìm Lư Triệt, vị thiếu niên trong bộ y phục màu xanh nhạt này khi nhìn thấy ta lộ vẻ mặt mừng rỡ, thần sắc lưu luyến gọi ta một tiếng “A tỷ”, ta nghe mà lòng mềm nhũn cả ra.

Ta ngồi đối diện với hân, hân thích uống trà sâm trò chuyện cùng ta, kể lại những chuyện mà mẫu thân Lý Thanh của hân đã nói cho hân nghe, những chuyện cũ về phụ mẫu của ta, chỉ có thể từ hân mới biết được phần chân thật nhất của câu chuyện. Vì nguyên nhân này, mỗi đêm ta đều muốn đến trò chuyện cùng hân.

Con người mẫu thân ta, tính tình cực kiểu ngao, thích săn thú, thích chinh phạt, bản năng thích sự kích thích chiếm đoạt tất cả, rất ít có tư thái của nữ nhi. Bà thích cười con ngựa nhanh nhất, uống rượu mạnh nhất, vùng trường tiền trực chỉ về phương Bắc, thế phải chiếm được tám trăm dặm non sông...

Bà là người như thế, có lẽ nếu gặp phải một người mạnh mẽ hơn so với bà, hai người sẽ am hiểu lẫn nhau, có chung chí hướng cùng rong ruổi chinh phục khắp thiên hạ, nhưng không ngờ lại gặp được phụ thân của ta, một nhạc công còn trẻ tuổi mà hai mắt mù loa dùng tâm tình điềm nhiên an tường nhất diễn tấu ra tiếng nhạc rung động tâm linh.

“Mẫu thân ta nói huynh trưởng của bà là người dịu dàng nhất thế gian này, tuy không thể nhìn thấy hoa nở, nhưng có thể nghe được tiếng hoa rơi mà cảm động thương tiếc, tuy hai mắt mất ánh sáng nhưng trong lòng lại rất sáng suốt, rất nhiều khi mọi người sẽ quên mất ông là một người mù, bởi vì trước giờ không có một người mù nào có thể sống thoải mái, mãn nguyện, thanh thản, hạnh phúc như ông vậy.”

Từ sự mô tả của Lư Triệt, ta mơ hồ có thể thấy được đôi môi mỉm cười của phụ thân, yên tĩnh như thế, bình thản như thế, có lẽ mới chính là bản đồ mẫu thân thật sự cần.

“Ông có yêu mẫu thân ta không?” Ta hỏi hân “Hay chỉ vì quyền thế của mẫu thân mà khuất phục?”

“Nếu ông ấy là người như thế, chắc có lẽ đã không chiếm được chân tình của nữ đế.” Lư Triệt nhấp một ngụm trà, rũ mí mắt xuống, dưới ánh nến, nhớ lại “Năm xưa, bệ hạ giấu diếm thân phận thật sự của mình để tiếp cận ông, một nữ tử tôn quý, kiểu ngao như thế cẩn thận đề dặt vì ông ấy, tâm ý đó sao có thể không cảm động. Tuy ông ấy không thể nhìn thấy dung mạo vô song của bệ hạ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp, nồng nàn của bà, trên đôi này còn có một tâm lòng quý giá như vậy, sao có thể không yêu...”

Ta cúi đầu ngẫm nghĩ – chuyện của phụ thân và mẫu thân năm xưa khiến người khác say mê, mà ta chỉ có thể tưởng nhớ thông qua câu chuyện từ miệng người khác.

Phải tu mấy đời mới có thể có được một đời cốt nhục tình thân, không ngờ lại là kết cục như vậy. Nếu không có biến cố năm xưa, giờ đây một nhà ba người chúng ta đã được bên nhau – từ phụ, nghiêm mẫu...

Có lẽ Lư Triệt thấy ta bị thương nên chuyện đề tài, cùng ta nhắc lại chuyện cũ ở Quốc Tử Giám, đáng tiếc ta đều đã quên đi rất nhiều, chỉ có thể phụ họa theo cho có lệ.

Hân nói về lá bùa hạc ta đã từng xếp cho hân và những lời gât gắm hân năm xưa – cũng khổ thân hân, nhớ rõ như vậy đến tận bây giờ.

Hân nói: “Hồi trước người đã từng mắng ta rất nhiều.”

Ta đỏ mặt hỏi, hỏi: “Vậy sao? Sao ta không nhớ gì cả...”

Đôi mắt hân âm thầm đi, nói: “Tất nhiên người không nhớ nổi...”

Người bị ta đánh qua, mắng qua nhiều như vậy, sao ta có thể nhớ hết chứ...

“Người còn nói, nếu ai dám khi dễ ta, giờ ta nhện, nhưng tương lai nhất định cần bọn họ từng cái từng cái cho đến chết!”

Ta lại lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ, năm xưa không lẽ mình hung dữ vậy a, quả nhiên là một con sói hoang đã kiểu ngao, ngộ nghịch chưa được thuần hóa, còn bây giờ là một con tiểu yêu tinh được nuôi trong nhà...

A Triệt cảm tay ta “Ta vì câu nói này của người mới quyết định nỗ lực tự thân cố gắng để bản thân mình hùng mạnh hơn, những người đã từng khi dễ ta và mẫu phi, ta sẽ không buông tha cho bọn chúng!” Lúc nói ra những lời này, ánh mắt hân vô cùng kiên quyết và tàn nhẫn, một chút cũng không giống một hài tử mười tám tuổi.

Thật ra mười tám tuổi cũng không còn là hài tử nữa rồi, nhưng vì hân nhỏ hơn ta nên ta luôn luôn coi hân là hài tử, trong ký ức của ta, hân vẫn là một tiểu tử dung mạo thanh tú, trầm mặc ít lời, hay ngượng ngùng.

Hân nhìn ta đầy mong đợi, hỏi ta: “A tỷ, người sẽ ở lại bên cạnh ta, phải không?”

Ta khẽ giật mình, nói: “Phải xem tình hình đã...”

Có lẽ sự phẫn nộ muốn tiếp tục làm chức quan của hân, không thì thật quá lãng phí nhân tài, nếu sư phó ở lại, ta cũng phải ở lại. Đường Tam đã thoát ly khỏi Đường môn, một thân một mình cũng dễ dàng hơn, Kiêu Vũ cũng đã quyết định ở bên ta, cứ như vậy, tính ra ta vẫn sẽ ở lại để đó thôi.

Ánh mắt A Triệt tối sầm lại, bàn tay nắm lấy tay ta căng thẳng, hỏi: “Không thể ở lại sao?”

Ta vội nói: “Ồ lại, ở lại!” Sau đó sờ sờ đầu hân nói: “Người nghỉ ngơi sớm một chút đi, vành mắt đen cả rồi.”

Hân vô cùng hưởng thụ gât gât đầu, tự nhiên kéo ta đến bên giường, nói: “Người ở lại đây.”

Ta khẽ giật mình, nói: “Ta nói ở lại nhưng không phải là ý này.”

Hân lại lộ ra vẻ mặt bị tổn thương, con người ta thật quá mềm lòng mà, dù sao đi nữa hân cũng là đệ đệ của ta... đành phải ở lại với hân.

Hân ôm eo ta, mặt tựa vào cổ ta, hơi thở phảng phất phả lên ngực ta “A tỷ, người biết hát không?”

Ta lúng túng nói: “Nếu như quý khốc sói gào cũng tính là hát...”

“Hát cho ta nghe đi.”

“Ta sợ người sẽ gặp ác mộng...”

“A a... hát đi mà, mẫu phi cũng biết hát.”

Thế là ta háng giọng một cái, vừa mới hát được vài câu, người hân cứng còng lại, nói: “Thôi đừng hát nữa...”

Ta bị phần cấu véo cánh tay hân một trận. “Người cố ý si nhục ta hả!”

Hắn chôn mặt vào cổ ta cười không thành tiếng, ta có thể cảm giác được lồng ngực của hắn run run lên, bất đắc dĩ nói: “Thôi được, thôi được, mau ngủ đi, trời sắp sáng rồi, đừng làm nũng như tiểu hài tử nữa.”

Hắn gật gật đầu, có lẽ là quá mệt mỏi, không lâu sau đã ngủ thật say.

Ta thăm nghĩ, hắn mới mười tám tuổi a, áp lực quá nặng, trách nhiệm cũng quá nhiều.

Lý Thanh năm kia đã qua đời, có lẽ hắn muốn tìm cảm giác mẫu thân trên người ta. Nghĩ đến đây ta cảm thấy thật đau lòng. Ta chưa từng được mẫu thân yêu thương, không biết đó là cảm giác gì, nhưng được rồi lại mất đi, nhất định sẽ càng đau đớn gấp vạn hơn.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm, ầm ầm mà tới, ầm ầm mà đi, tiếng mưa rơi tí tách rả rích suốt đêm, cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp thơm phức, đêm đó ta mơ thấy mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 52

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 52 – Làm nam nhân của người by khanhoan “A tỷ...”

“A tỷ...”

Lúc đó, A Triệt đã gọi ta như thế, ta tưởng rằng hắn muốn một tỷ tỷ thật, so với các nữ nhi, nhi tử khác của Hoàng thúc, quan hệ giữa ta và hắn gần hơn, thân hơn, ta xem hắn là đệ đệ, là thân nhân có quan hệ huyết thống duy nhất còn lại trên thế gian này của ta.

Hắn lại ôm chặt lấy ta, nói “Oánh Ngọc, ta không muốn kêu nàng là tỷ tỷ nữa, có được không?”

Hắn đến trước mặt ta, mỉm cười nói: “Luyến tỷ là truyền thống của Lư gia chúng ta a...”

.....

Mưa lại bắt đầu rơi.

Mưa xuân liên miên.

Tổ Tổ nhắc vảy đội mưa chạy đến, đôi mắt trắng như tuyết, sàn gỗ không nhiễm một hạt bụi, căn phòng tĩnh mịch thanh nhã, đôi mắt ta vô thần ngắm nhìn chiếc ao ngoài viện, nước mưa rơi xuống mặt nước tĩnh lặng trong ao tung tóe thành hàng vạn bọt nước li ti.

Đây là ngày thứ ba ta bị đưa đến Xuân Hành cung này, cách Lạc thành hơn một ngàn dặm đường, là nơi giàu có và đông đúc nhất Chiết Giang.

“Cô nương.” Tổ Tổ mỉm cười quỳ xuống trước mặt ta “Cô nương, bệ hạ nói tối nay sẽ đến đây dùng bữa.”

Ta dờ người ra, chậm rãi xoay đầu lại nhìn nàng, nói: “Ồ.”

Tổ Tổ bất mãn nói: “Cô nương, sao không thấy ngài vui mừng gì hết vậy a? Các nương nương khác muốn mà không được!”

Ta rất muốn bóp cổ nàng, vừa lắc vừa lớn tiếng rít gào: hắn là đệ đệ của ta, bảo ta làm sao mà vui mừng cho được, thật làm ta buồn nôn muốn chết!

Nhưng những chuyện này ta không cần thiết phải giải thích với nàng ta...

Cho nên ta tiếp tục dờ người ra ngắm ao.

Ban ngày Phương tiểu hầu gia có đến thăm ta một lần, làm bộ làm tịch, giả dối khiến ta hận không thể đập cho hắn mấy cái, nhớ đến ngày đó sư phó nói ta và Phương tiểu hầu gia không có quan hệ gì, ta còn bán tín bán nghi, bấy giờ nghĩ lại, mới biết sư phó thật không lừa ta, hắn chỉ là một tên lính gác đứng hầu ngoài cửa, nâng áo sửa giày cho Hoàng thượng, nửa năm qua mang tiếng là du sơn ngoạn thủy khắp Đại Giang Nam Bắc nhưng thật ra là giúp Lư Triệt truy tìm ta khắp cả nước, cuối cùng cũng đụng phải ta tại nhà vệ sinh nam – đúng là vận mệnh khéo trời đưa ta a...

Hôm nay Lư Triệt đến sớm hơn ngày thường, thức ăn vẫn là những món ta thích nhất từ trước đến nay, nhưng ta lại không có một chút hứng thú nào.

“Ta muốn về nhà.” Ta tiếp tục truyền đạt tâm nguyện.

Hắn gấp thức ăn cho ta, hoàn toàn mất ngơ tai điếc đối với lời nói của ta, mỉm cười hỏi: “Hôm nay Từ tướng quân đến gặp ta, lão tự nguyện lãnh binh tấn công Mân Việt quốc, nàng thấy thế nào?”

Ta gấp thức ăn bỏ ra, nói: “Ồ.”

“Năm ngoái, trong triều tôn thất mấy vị đại tướng giỏi, hiện giờ chỉ còn hai vị tướng quân Từ Lập và Bạch Phiền là có thể lĩnh binh. Danh tiếng hai người này trong quân cũng cao, ít khi bị bại, Từ Lập liều lĩnh, còn Bạch Phiền thì thận trọng.”

“Yến Ly về nhà chưa?” Ta tiếp tục hỏi theo ý mình.

Hắn cũng tiếp tục nói theo ý hắn. “Hiện giờ trong triều chú trọng về văn thân, sau khi Thảm Đông Ly thoái ẩn, Hàn Hâm một cây làm chẳng nên non, năm nay vốn định mở khoa thi tuyển sĩ cử, nhưng chỉ sợ vì chiến sự mà phải hoãn lại.”

Ta miễn cưỡng lùa vài đũa cơm, chẳng ngon miệng, bỏ chén đũa xuống, bỏ về giường nằm cứng đờ.

Bọn hắn biết ta ở đây không?

Có biết không? Không biết sao?

Biết sao không đến tìm ta?

Lư Triệt vẫn ngồi bên cạnh bàn, lẳng lặng nhìn ta, mưa tạnh, từng giọt từng giọt mưa rơi xuống mái hiên – tí tách, tí tách...

Thời gian như đọng lại.

“Oánh Ngọc, nàng đừng như vậy mà...” Lư Triệt khẽ thở dài. “Ăn thêm một chút đi.”

Thật ra cũng không phải ta cố tình không để ý đến hắn, chỉ là cảm thấy sức lực cạn kiệt, cơm nuốt không trôi trôi.

“Ta ăn không vô...” Dù hắn mang đến là món gà nướng ta thích nhất ta cũng ăn không vô.

Ta thăm nghĩ, số kiếp thật là kỳ diệu. Trước đây ta muốn có gà nướng để ăn, có নয় nam để ngắm để sờ. Sau này tuy có gà nướng, các nam nhân đều bị ta ăn qua, sờ qua, nhưng không ngờ lại lưu lạc đến đây...

Chẳng lẽ chút hạnh phúc nhỏ nhoi có gà nướng để ăn, có mỹ nam để ngắm đã một đi không trở lại sao? Thật ra có gà nướng hay không cũng chẳng sao, quan trọng là ai ở bên cạnh mình, nếu có bọn hán bên cạnh, cho dù là com rau dưa, ta cũng vui vẻ khoái chí ăn, nhưng không có bọn hán, con người ta cũng giống như đã chết, không còn tinh thần sức lực để làm gì cả...

Ta xoay người lại, đưa lưng về phía hán.

Hán loạt xoạt đến ngồi sau lưng ta, sống lưng ta chợt trở nên cứng đờ.

“Oánh Ngọc, nàng còn trách ta làm nàng bị thương sao?”

“Nàng cũng biết, ta đâu có cố ý, chỉ là nhất thời lỡ tay mà thôi.”

“Ta luôn luôn tưởng rằng, chỉ cần ta làm Hoàng đế, nàng sẽ chịu ở lại bên cạnh ta, vì sao nàng muốn bỏ rơi ta chứ?”

Ta nhìn...

Hán ho nhẹ vài tiếng, cười khổ nói: “Ta biết nàng để ý quan hệ huyết thống giữa hai ta, nếu như không có quan hệ huyết thống, nàng có thích ta không?”

Ta tung mền ra, xoay người ngồi xếp bằng dậy, mặt đối mặt với hán, nghiêm túc nói: “Ta nghĩ có vài chuyện ta phải nói rõ với ngươi. Có những cảm giác sẽ không bao giờ thay đổi. Ta coi ngươi là đệ đệ, bắt đầu từ lần gặp mặt đầu tiên là đệ đệ, trước kia là đệ đệ, sau này cũng sẽ mãi mãi là đệ đệ. Phải, có liên quan đến quan hệ huyết thống, nhưng cũng không phải chỉ thuần túy vì quan hệ huyết thống mà thôi, cho dù ngày mai ngươi biến thành người đi đường Giáp, tình cảm của ta đối với ngươi cũng chỉ là đệ đệ! Đệ đệ!” Ta nhấn mạnh, rít gào lại một lần nữa.

Hán cúi đầu nói: “Nhưng nàng và Thẩm Đông Ly rõ ràng là thầy trò, vì sao nàng có thể coi hán là phu quân...”

Ta phát tay “Cái đó không giống nhau, từ khi ta gặp hán lần đầu tiên ta đã muốn ăn hán rồi!”

“Như vậy không công bằng...”

Ta hận không thể lắc cho hán tỉnh lại. “A Triệt à, bộ đây là ngày đầu tiên ngươi sinh ra trên thế gian này hay sao? Từ khi nào thế gian này có hai chữ công bằng vậy? Thái tử bị ta đánh nhiều năm như vậy, ta cũng đâu có thích hán, mà hán cũng chưa từng than là không công bằng! Ta thật sự coi ngươi là thân nhân, là duy nhất, là đặc biệt! Ngươi còn muốn gì nữa? Ta đã đối xử đặc biệt với ngươi lắm rồi!”

“Ta không muốn làm thân nhân của nàng, ta muốn làm nam nhân của nàng!” Lưu Triệt quý hai gối xuống trên giường, cùng hai đầu gối của ta chạm nhau, lúc trước là thiếu niên, bây giờ đã ra dáng một thanh niên, mãi giữa trong cuộc tranh giành vương quyền khiến hán mất đi mấy phần ngây ngô, nhiều hơn vài phần chín chắn và thâm trầm, những đường nét nhu hòa ngày xưa dần dần chuyển thành cương tráng.

Hán tất nhiên là hàng cực phẩm, nhưng cũng chỉ có thể làm đệ đệ mà thôi.

“A Triệt, kiếp sau đi, có được không?” Ta vỗ vai hán, dỗ hán. Tiểu hoàng đế của ta a, tỷ tỷ không trách ngươi đâm ta một dao, cũng không trách ngươi lợi dụng ta, lừa ta, chỉ vì ngươi là đệ đệ của ta, nếu là người khác, ta đã sớm giết hán cả trăm lần rồi!

“A...” Lưu Triệt cười khổ một tiếng, bắt lấy tay ta, áp sát lại gần “Ta có thể nói không được hay không...”

“Kiếp sau qua xa xôi. Ta đợi nhiều năm như vậy, không còn thời gian đợi nữa, cũng đợi không nổi nữa.” Hán bình tĩnh nhìn ta, ta ngơ ngẩn nhìn lại hán, hán gio tay xoa xoa gò má của ta, nhẹ nhàng mà lại kiên định nói: “Oánh Ngọc, cả đời này ta chỉ muốn nàng thôi.”

Trong lòng ta run lên, hán khẽ môi hôn xuống, nhưng bị ta né khỏi.

“Không được...” Ta che miệng hán lại, đẩy hán ra. “Trong nhà Lý Oánh Ngọc ta đã có người rồi, nhận ngươi không nổi đâu.”

Hán kéo tay ta xuống. “Nàng nói năm người bọn hán sao?”

Ta dùng sức gạt lấy gạt để: “Ta có Ngũ phúc lâm môn, đã quá may mắn hạnh phúc rồi.”

“Nếu nàng đã có năm người, vì sao lại không thể thêm một người nữa là ta?”

Nghe hán nói thế, ta cảm thấy buồn cười. “Còn có Lục lộc đại thuận, phải không? Nói theo kiểu của ngươi, rõ ràng ta có thể phát triển thành Thập tam thái bảo, Thập bát mô gì gì đó....đù sao không phải chỉ là cách ghép từ thôi sao? Hay là chơi theo kiểu Thiên nhân trăm vạn phu không ai địch lại, ngươi có muốn đánh Mãn Việt quốc cũng không cần phải chiêu binh mãi mã nữa!”

Lưu Triệt ngẩn ra, sắc mặt sầm lại. “Nàng dám!”

Ta cười ha hả đến mức đau cả cổ họng. “Đúng, chính là hai chữ này, ngươi hỏi ta có dám hay không – Ta không dám, trong nhà ta có sư tử Hà Đông, hơn nữa còn là năm con, cho dù chỉ thêm một con thôi ta cũng không thể tiêu thụ nổi a. Hôm nay nếu ta nói với ngươi “ta có thể”, ngày mai bọn hán lập tức có một ngàn lẻ một cách khiến ta “không thể”, nếu ngươi thật sự thích ta, chắc cũng không nhẫn tâm thấy ta gặp tai họa chứ?”

Lưu Triệt nói: “Trẫm là Hoàng đế, trẫm sẽ bảo vệ nàng, bọn hán ai dám động đến nàng!”

Ta bủi môi, trong lòng thầm thở dài, hài tử này sao nói mãi mà không nghe vậy? Xử lý cận bã chốn triều đình thì thủ đoạn độc ác như sấm rền gió cuốn, còn đối với tình cảm thì lại như một hài tử.

“Đừng nói là ngươi làm Hoàng đế, cho dù ngươi là Ngọc Hoàng đại đế, bọn hán cũng sẽ đại náo thiên cung thôi! Tin ta đi, tính giác ngộ của bọn hán không cao, vừa đã mạn lại vừa bạo lực, không ôn nhu không thích giảng đạo lý...”

Lưu Triệt trầm mặc nhìn ta một hồi lâu, sau đó mới khẽ nói: “Oánh Ngọc, thật ra nàng không hề thích ta, phải không?”

Ta thờ dài, mềm mỏng nói: “A Triệt, tình cảm của ta giống như một con ngựa, hai người cười đã phải chen chúc rồi, sở dĩ trở thành xe ngựa bốn người ngồi là vì một lần sẩy chân làm lỡ, trở thành người phóng đàng lảng lơ nhờ danh nghìn đời, mấy vị công tử đó không trách lỗi xưa của ta là ta đã cảm thấy may mắn lắm rồi, ta muốn xem sự may mắn này là phước, xem chiếc xe ngựa là nơi trú ẩn của cuộc đời này, đừng nói mấy người bọn hán không tha thứ cho ta, ngay cả chính bản thân ta cũng không thể tha thứ cho mình. Ta cũng không phải là người, hậu cung chứa ba ngàn mỹ nhân...”

Đúng a, không giống người đứng trước mặt này, hậu cung giai lệ ba ngàn người, gậy sắt mài thành kim thoa hoa...

“Ta chỉ muốn nàng.” Hán thờ dài, giống như tui thân oan ức đến cực điểm, năm xưa, hán chính là dùng vẻ mặt tui thân oan ức như thế này để lừa ta và mềm lòng “Ta là hoàng đế, nhưng lại không thể có được người ta yêu nhất.”

“Ngươi còn có Từ quý phi, thay vì cưỡng cầu một duyên phận không thuộc về mình, chỉ bằng hãy yêu thương người trước mắt.” Ta an ủi hán.

“Nàng ta?” Lưu Triệt nhiu mày, híp mắt lại “Nàng ta đến đây gây phiền phức cho nàng sao?”

“Ngân vạn lần ngươi đừng hiểu lầm nha!” Nàng chỉ là đến chơi đều ta vài câu thôi, nói thật, cũng chỉ biết máng ta gãi xấu, ngu xuẩn, đánh đã gì gì đó, mà lực công kích của những lời này quá yếu, ta không để vào tai, nàng ta chắc chưa từng nghe qua nữ nhân chanh chua noi phở phượng nằng chừ người như thế nào, cỡ nàng ta chỉ đủ làm nền mà thôi. “Ta biết, Từ quý phi là nữ nhi của Từ Lập, tình cảm đối với ngươi không đơn giản, có thể ngươi cũng có thành kiến đối với nàng ta. Nếu không thích nàng ta, ngươi có thể tuyên tử thêm, ngồi vị Hoàng hậu không nên để trống lâu ngày, A Triệt, nghe lời tỷ tỷ đi, hãy sống cho thật tốt...”

Hán nghiêm túc nói: “Vi ta đâm nàng một dao, nàng bên quên ta đi, muốn sau này ta sống tốt, trừ phi ta quên được nàng. Nàng cũng đâm lại ta một dao lên ngực đi, thế nào?”

Hài tử này thật sự cho rằng ta là một người lương thiện hay sao...

Ta nén lại tiếng thở dài, tiểu tử này, giết thì không nỡ, chạy thì chạy không khỏi, máng? máng hán cũng không tính, ta biết làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Ngay từ đầu, ta không biết tên tiểu hài tử Luru Triệt rốt cuộc muốn làm cái gì, hẳn hầu như đi đâu, làm gì cũng giữ rịt lấy ta bên người, nói liên miên bất tận, lời nhai như một lão già bảy tám chục tuổi trần trời lại hậu sự, đem mọi việc trong triều, từng tí từng tí một báo cáo với ta, giống như hẳn là hoàng đế bù nhìn, còn ta là thái hậu buông rèm chấp chính.

Ta không muốn ở bên cạnh hẳn, hẳn liền đến ở bên cạnh ta, ta không còn chỗ nào có thể trốn được, chỉ có thể lẳng lặng nghe hẳn lời nhai, thế cuộc trong triều dần dần rõ ràng hơn trong đầu ta, mà lòng ta lại càng ngày càng trĩu nặng.

Cứ như thế ngày qua ngày, từ việc điều binh ban đầu, đến việc khắp nơi đã an bài chuẩn bị xong, mọi sự đều sẵn sàng, chỉ thiếu một hồi trống.

Lúc Ngự sử đại phu Hàn Hâm cầu kiến, Luru Triệt đang than phiền, kêu ca với ta về việc mấy phe phái trong triều tranh giành thế lực, cấu xé lẫn nhau, trong ngoài đều gặp khổ đốn.

Luru Triệt vung tay lên “Truyền!”

Ngự sử đại phu Hàn Hâm – ta nhìn không được, lặng lẽ chuyển mắt đánh giá hẳn.

Người này là đồng bang với sư phó, sư phó là Trạng nguyên, hẳn là Thám hoa, năm đó sư phó mười bảy tuổi, hẳn nhỏ hơn sư phó mấy tháng, lúc ấy mọi người xưng tụng hai người bọn họ là Song Bích. Sư phó luôn luôn tràn đầy sức sống, khéo léo khiến người ta vui tươi hơn hờ như được tắm trong gió xuân, còn Hàn Hâm lại gàn dở, bảo thủ đến không thể chịu nổi, rõ ràng là một thiếu niên tuân tù đến mức ai nấy không dám nhìn gần, nhưng tư tưởng lại cũ kỹ, cứng nhắc như một lão nhân gần đất xa trời. Cũng khó trách, hẳn xuất thân thế gia quan lại, nói theo kiểu của ta: cha hẳn là quan, gia gia hẳn là quan, nãi nãi hẳn cũng là quan, tuy nương hẳn không phải là quan, nhưng ngoại công hẳn là quan, cho nên hẳn vừa sinh ra đã định sẵn là phải làm quan.

Ta biết xưa nay hẳn coi thường hành vi xử sự của sư phó ta, ta cũng coi thường hẳn ngoan cố không thay đổi, sư phó luôn luôn nói hẳn nhân phẩm cao thượng, đáng để kính nể, ta lại cảm thấy hẳn không linh hoạt, không biết tùy cơ ứng biến, nếu không có sư phó giúp hẳn, bảo vệ hẳn, không biết hẳn đã bị người khác hại chết bao nhiêu lần, thế mà hẳn cũng không biết lấy đó làm cảm kích, chỉ có một người quá tốt như sư phó mới có thể che chở cho hẳn trong triều đình.

Lúc Hàn Hâm đến, thấy ta, sắc mặt hẳn nhất thời sầm xuống, tuy không phát ra âm thanh, ta lại có thể rõ ràng cảm giác được hẳn “Hừ” một tiếng, chỉ thiếu điều không phẩy tay áo bỏ đi mà thôi.

Người này, lúc còn trẻ là một mỹ thiếu niên, hiện giờ cũng là một mỹ thanh niên, có vị hôn thê là thanh mai trúc mã, làm tan vỡ biết bao con tim thiếu nữ ở đế đô. Hẳn hận ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, chuyện này kể ra cũng có lịch sử sâu xa. Năm đó khi hẳn đến Quốc Tử Giám giảng bài, toàn những lý luận trống rỗng không thực tế khiến ta nghe mà ngủ gục, trước giờ ta vốn có tiền án tiền sự, hẳn nhìn ta cũng đã lâu rồi, nhưng rốt cuộc không chịu nổi vẫn ném ta ra ngoài.

Ta quay đầu lại nói với bạn đồng môn. “Thấy Hàn đại nhân không, bị ta chọc đến mức run rẩy như một cành hoa...”

“Cành hoa run rẩy” Hàn đại nhân lặng yên không một tiếng động bước đến từ đằng sau, cùng ta triển khai một cuộc mắng chửi có một không hai trong lịch sử, hẳn nói có sách, mách có chứng, trích dẫn lời lẽ kinh điển trong quốc học để mắng ta, nhưng hoàn toàn không hề đánh trúng chỗ yếu hại của ta, bởi vì ngay từ đầu ta đã nghe mà không hiểu, nhưng lời lẽ ta mắng hẳn được cả sảnh đường ủng hộ, sự thật chứng minh là càng bình dân thì càng kinh điển. Trong đó có một câu nói trực tiếp khiến hẳn huyết áp tăng lên cả lít, học máu ba thước.

“Người cái thứ lão nhân có lỗ sĩ, cứng nhắc này chỉ biết mỗi tư thế truyền thống nam trên nữ dưới thì có tư cách quái gì mà đòi cùng chúng ta bàn luận việc sửa cũ thành mới, khai trừ thói xấu!”

Giương mặt trắng ngần của hẳn biến đổi thành năm sáu màu một hồi sau, hẳn triệt để rút lui.

Sau đó, ta đặc biệt làm bài về tặng hẳn.

Thượng khuyết – nhất khang nhiệt huyết, lưỡng tự thanh phong. *(Tạm dịch: mở đầu – một bầu nhiệt huyết, thanh liêm)*

Hẳn đọc đến đó, sắc mặt cũng còn tạm tạm, nhìn xuống dưới nữa, sắc mặt sầm hẳn lại.

Hạ khuyết – tam sinh bất hạnh, tứ khổ toàn khâu. *(Tạm dịch: kết thúc – ba đời không may mắn, thua đến mức toàn bộ bốn cái quần đều mất)*

Sau này sư phó nghe kể lại về chuyện này, muốn dẫn ta đến nhà hẳn chịu đòn nhận tội, nhưng thật ra sư phó ta là người cực kỳ bao che khuyết điểm, ta chỉ cần nằm trong lòng hẳn làm nũng mấy câu, móng vuốt sờ soạng gãi vài cái lên ngực hẳn, hẳn liền lập tức sống chết mặc bay.

Sở dĩ ta hoành hành không sợ ai, điều ngoa quá quái như thế – đều là vì sư phó làm hư ta!

Không ít lần Hàn Hâm buộc tội sư phó ta dung túng đồ đệ hành hung người khác, nhưng ai nấy cũng chỉ cười nhạo mà nhìn, ta biết, hẳn thật hận ta đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau khi hẳn bước vào, ngoại trừ chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, rồi sau đó không hề nhìn về phía ta nữa, cố hết sức xem ta như không khí.

“Mười vạn đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng, Từ Lập tướng quân xin ra trận, thỉnh bệ hạ sớm quyết định.” Giọng Hàn Hâm cứng rắn, không dễ nghe, không rung động lòng người như giọng của sư phó ta.

Luru Triệt quay đầu lại nhìn ta. “Oánh Ngọc, nàng nói nên phái Từ Lập đi, hay là Bạch Phiến?”

Lúc này Hàn Hâm mới rút cuộc chuyển mắt sang trông ta, giống như hề chỉ cần ta nói ra một chữ, hẳn sẽ lập tức khiến ta bị vạn tiễn xuyên tâm ngay.

Ta nhếch khóe miệng lên, lượm một con cờ trong hộp cờ vẩy bên cạnh: “Nếu con cờ trong tay ta là số là thì phái Từ Lập đi, còn số chẵn thì phái Bạch Phiến đi.”

Hàn Hâm nghe vậy phẫn nộ: “Quốc gia đại sự sao có thể xem là trò đùa như thế!”

“Ta nói giỡn với bệ hạ, ai cho một thần tử như người xen mồm vào!” Ta lạnh lùng liếc hẳn.

“Việc hành quân đánh trận há có thể đùa giỡn!” Hàn Hâm tức giận trừng ta một cái, rồi khom người về phía Luru Triệt “Thỉnh bệ hạ nghĩ lại!”

Luru Triệt nhìn chăm chăm vào quân cờ trong tay phải của ta, mỉm cười nói: “Đếm thứ đi.”

Hàn Hâm giận đến mức muốn liều chết can gián.

Thôi, chọc hẳn tức chết, sư phó nhất định sẽ giận ta. Ta ném con cờ vào hộp lại, lãnh đạm hỏi: “Phụ trách hậu cần là ai? Năm ngoái gặp đại hạn, lương thảo có đủ không?”

Hàn Hâm ngẩn ra, giương mắt nhìn Luru Triệt, thấy hẳn gật đầu mới trả lời: “Phụ trách hậu cần là Cát Trung Sinh, Mặc Duy giám quân, lương thảo đã dự trữ đủ cho nửa năm.”

Cát Trung Sinh...

“Vậy để Bạch Phiến đi đi. Cát Trung Sinh làm người hẹp hòi, không độ lượng, có hiềm khích với Từ Lập từ hồi còn ở đế đô, Từ Lập cuồng vọng tự đại, lại thờ ơ lãnh đạm, nếu không phải vì liêu lĩnh tham công, nhất định rất dễ sinh rắc rối.” Ta cúi đầu nhìn con cờ tròn trịa bóng láng mát lạnh trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, trầm nghĩ, rốt cuộc cũng không thể giả cảm giả diếc mãi, thế là ra lệnh “Gọi Thẩm Đông Ly và Mặc Duy đến gấp ta.”

Luru Triệt và Hàn Hâm trầm mặc trong chốc lát, Hàn Hâm cúi đầu đáp “Vâng” rồi lui xuống sau khi được Luru Triệt cho phép.

“Nàng biết cả rồi sao?” Luru Triệt nhẹ giọng hỏi.

“Ta biết một chút, những gì người muốn ta biết ta đều biết.” Ta không lộ ra cảm xúc gì, ngồi xếp bằng “nhưng chưa hẳn là toàn bộ.”

“Nàng nói thử xem, nếu thấy chưa đủ, ta sẽ bổ sung giúp nàng.” Luru Triệt cười cực kỳ dụ ngoạn.

Ta chậm rãi xoay cổ lại nhìn vào đôi mắt tràn đầy ý cười của hắn. “Có phải trong triều xảy ra chuyện gì hay không? Tại sao ngươi muốn thoát vị?”

Ý cười trong mắt hắn càng sâu hơn. “Nếu ta nói là ta làm hoàng đế chán rồi, nàng có tin hay không?”

“Mới một năm mà ngươi đã chán, ta thấy chắc ngươi chán sống thì có!” Ta khinh thường hừ khê.

“Đừng a...” Hắn nhẹ giọng thờ dài nói “Ta có làm hoàng đế nàng cũng chẳng thêm ngo ngàng gì đến ta, nếu ta nhường lại giang sơn cho nàng, có khi nàng sẽ đổi ý chấp nhận ta thì sao?”

Ngươi muốn dâng tặng giang sơn để đổi lấy một nụ cười của ta, thật xin lỗi nha, ngươi có cho ta cũng không thêm

“Giang sơn này quá nặng, ngươi đổi tặng cho người khác đi.” Ta phát phát ổng tay áo, không muốn nhểm một hạt bụi nào.

“Nàng nói xem, trừ nàng ra, còn có thể có ai nữa?”

“Phurong Chuẩn. Mẫu thân hắn là công chúa, thân phận dù tôn quý rồi, ít ra có thể ngăn chặn mấy tên mờ nhọn của Thanh đảng. Tính tình hắn cũng tạm tạm, xem như cũng không phải đại gian đại ác gì, có chút khôn vặt, chỉ cần có người trông nom, sẽ không phạm sai lầm gì lớn.” Ta đánh giá một cách khách quan, tên công tử quân lỵa đó miễn cưỡng cũng được một chút tài năng.

Lưu Triệt lắc lắc đầu: “Nếu là thời thái bình thịnh thế, chỉ cần một vị quân vương biết gìn giữ cơ nghiệp đời trước thì hắn cũng miễn cưỡng có khả năng, nhưng hiện nay Lương quốc như hồ rình mồi, cuộc chiến với Mãn Việt quốc chạm vào là bùng nổ ngay, Phurong Chuẩn không thể chống đỡ nổi thế cuộc này. Huống chi, sau cuộc chiến với Vương hoàng hậu, đại thần trong triều đã bị hao tổn đi quá nửa, giờ chỉ còn lại cái vỏ bọc rỗng không, không có danh thần, lrong tướng phụ trợ, quốc gia lâm vào cảnh khốn cùng.”

“Hahaha.” Ta cười gượng hai tiếng “A Triệt, ngươi quá coi trọng ta rồi, thế cuộc như thế, hắn còn chống đỡ không nổi, ta chỉ là hạng nữ lưu thì có thể làm gì? Triều đình này thật sự trong ngoài đều rối tung cả sao? Vua nào triều thần nấy, triều thần nào vua nấy!” Ta đảo mắt nhìn hắn “Năm xưa, Thẩm Đông Ly và Hàn Hâm một lần diệt sạch thế lực gia tộc của Vương hoàng hậu, tổng cộng một trăm ba mươi tám người, bây giờ mấy cái ghế trống đó vẫn chưa bổ sung đủ, những thế lực ngầm phụ trợ người lên ngôi vua, giờ không còn địch thủ, lại không có ai chế ngự, ngươi có thể dễ dàng trừ khử sao? Chỉ nói đến hai tên đầu sỏ nắm binh quyền cả trong lẫn ngoài, Từ Lập và Bạch Phiến, giang sơn này là bọn họ mang binh vây lấy Thái miếu giúp người đoạt lại, bọn họ muốn người ngồi lên ngôi vị này, lập nữ nhi của bọn họ làm Hoàng hậu, vĩnh viễn được hưởng vinh hoa phú quý, giờ ngươi muốn rút lui, bọn họ có chịu hay không? Nếu ta đồng ý, ngươi có tin không, thánh chỉ đầu tiên ta ban ra sẽ chính là đoạt lại binh quyền trong tay bọn họ!”

“A Triệt, đây không phải là thời cơ tốt nhất.” Ta mặt mũi lắc lắc đầu “Thế gian này chỉ có thể tin vào hai loại nguồn lực: cứng và mềm. Cứng là vũ lực, là binh lực, mềm là tài lực. Mà ngươi vừa mới đồng ý làm tân đế, nền móng còn chưa ổn định, cả hai nguồn lực đều không có. Ta biết thế lực ngầm của ngươi khá lớn mạnh, nhưng những người đó cũng không thể thật sự giúp ngươi thống trị giang sơn vững bền, giúp ngươi ngồi yên ngai vua. Ta chưa từng nghe qua có Hoàng đế nào dựa vào thủ đoạn mờ ám để khai sáng thái bình thịnh thế. Nếu lúc này ngươi quyết định sai lầm, Trần quốc sẽ có nguy cơ bị mất nước!”

“Đừng a, nàng nói rất đúng.” Lưu Triệt cười tủm tỉm, hai mắt cong lên như trăng rằm “Nhưng Oánh Ngọc à, có những chuyện ta không thể làm chủ được ... Bộ tộc của Vương hoàng hậu là khối u ác tính của quốc gia, một đao kia ta bổ xuống, khối u ác tính mất đi, nhưng cũng làm thương tổn đến huyết mạch. Nếu có thể, ta cũng muốn giao cho nàng một giang sơn long lanh tươi đẹp, nhưng hôm nay quốc gia ngàn lỗ trăm loét, nàng nói xem, ta biết phải làm gì bây giờ?”

Ta cúi đầu, bẽ từng ngón tay của mình “A Triệt, ngươi đừng hỏi ta, thế cục này là do ngươi từng bước một lập ra, ta chỉ là một nữ nhân tham ăn háo sắc, thiên hạ của ngươi chẳng liên quan gì đến ta. Ngay từ đầu muốn dùng Bạch Phiến, là ý của chính ngươi, ta bất quá chỉ chuyển đạt giùm ngươi mà thôi. Muốn gặp Thẩm Đông Ly và Mặc Duy là ý riêng của ta. Ba cái thứ trách nhiệm này, nếu là của ta, ta muốn trốn còn trốn không kịp, huống chi không phải là của ta, ta tuyệt đối sẽ không nhận.”

“Bệ hạ.” Bên ngoài truyền đến giọng âm nhu của hoạn quan “Thẩm đại nhân và Mặc đại nhân cầu kiến.”

“Truyền.” Lưu Triệt cũng không quay đầu lại, nói.

Ta nhìn thẳng vào mặt Lưu Triệt, nghiêm túc hỏi: “Nói thật cho ta biết đi, rốt cuộc ngươi xảy ra chuyện gì? Bị bệnh sao? Nếu thái y trong cung vô dụng, ngươi mời Yến Ly đến đi, trước đây vì nể mặt ta, hắn không có giết ngươi, giờ hắn cũng sẽ cứu ngươi thôi.”

Lưu Triệt cười thật dịu dàng, như một hài tử chưa hề biết đến mùi vị của ưu sầu, hắn nhìn ta nói: “Bệnh của ta hắn chữa không được, chỉ có nàng mới có thể chữa được, vì đây là bệnh tương tư.”

Ta sầm mặt xuống, quay đầu đi không thêm để ý hắn nữa.

Thẩm Trang, tự Đông Ly, gần ba mươi tuổi, niên hiệu Khánh Nguyên làm đến chức Thừa tướng, tuổi trẻ đầy triển vọng, tính tình như xuân phong hóa vũ, nhã nhặn thanh lịch, lập công trạng lớn đối với lễ dân trăm họ, danh vọng trong dân chúng cực cao, còn đồng liêu trong triều dùng một câu cực kỳ chuẩn xác mô tả hắn – sắc bén như gió Xuân tháng Hai. Lưỡi dao sắc bén ẩn giấu bên trong vẻ hòa thuận, tốt đẹp ngay tắp lự bên ngoài, lừa hết thấy mọi người.

Mặc Duy, tự Hoài Khanh, ba mươi tư tuổi, được những người hiểu biết xưng tụng là đệ nhất cố vấn niên hiệu Khánh Nguyên, lưỡi biếng không có chí tiến thủ, đam mê ca hát và sắc đẹp, sống mơ màng như tỉnh như say, bị Thanh đảng khinh thường, Vương đảng bài xích, khát vọng thật sự trong lòng, mấy ai trên đời này có thể biết được.

Hai người này, một y phục xanh, một y phục trắng, sau khi hành đại lễ, được Lưu Triệt khiêm tốn đỡ lên, ban ghế ngồi.

Hai chiếc đệm ngồi được đưa lên, hai người chia ra ngồi xuống hai bên trái phải.

Sư phó a...

Vì sao chàng không ngừng đầu lên nhìn thẳng ta?

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

Độc giả, tĩnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 54 by khanhdoan “Chúc mừng Thẩm đại nhân khôi phục quan chức.” Ta nhàn nhạt nói một câu.

Bờ vai hắn khẽ chấn động, rốt cuộc cũng ngược mắt lên nhìn như mong muốn của ta, đôi đồng tử trong trẻo phảng phất đọng đầy ánh trăng mềm mại, thường ngày ta yêu nhất là đôi mắt hắn, luôn luôn nhìn không được hết lần này đến lần khác hôn hít lên đôi mắt hắn, nếu cứ mãi mãi được chết chìm trong đôi mắt thâm tình của hắn, xem như cũng không uổng công ta sống một kiếp này. Nhưng giờ nhìn vào mắt hắn, ta lại chỉ cảm thấy hết sức đau lòng.

“Tạ công chúa.” Hắn khẽ khom người.

Lúc này, Mặc Duy cũng ngồi nghiêm chỉnh, không còn cười đùa cợt nhả như trước nữa.

Đầu ngón tay ta hung hăng đâm vào lòng bàn tay – ta không để móng tay dài, nên lúc này cũng không tệ gì mấy.

Thời đi ... cười khổ, trong lòng thầm thờ dài, cười nhạt, Lý Oánh Ngọc ta há phải là người dễ bị tổn thương như thế!

“Mặc Duy, đem những gì các người phát hiện trong thời gian vừa qua trình lên đi.”

A Triệt a... những gì tỷ tỷ có thể làm thật không nhiều lắm...

Mặc Duy đáp ứng, trình lên bản đồ địa hình Mãn Việt quốc đã được chuẩn bị cực kỳ tinh tế, trên đó đánh dấu rõ ràng tất cả những điểm công thủ, những điểm có khả năng mai phục, hết sức tường tận, chi tiết. Sau đó còn trải rộng ra một tấm bản đồ đồng tỉ lệ, là bản đồ phân bố quân binh.

Khỏe miệng ta gạt gạt “Thật là khó cho ngươi, ta còn tưởng rằng cả ngày ngươi chỉ biết ăn không ngồi rồi ở huyện nha, không ngờ ngươi chuẩn bị không ít thứ như vậy.”

Khỏe miệng Mặc Duy cũng gạt nhẹ, đáp lại. “Công chúa quá khen.” Sau đó trình bày từng chút từng chút một về chiến trường Mân Việt quốc.

Ta quay đầu lại nhìn Lưu Triệt. “Trận này muốn đánh vào trong biên giới Mân Việt quốc?”

“Như vậy mới có thể hạn chế đến mức thấp nhất tổn thất cho quân ta.”

“Nhưng địa hình Mân Việt quốc rất bất lợi đối với chúng ta, có thể sẽ gia tăng thương vong.” Về điểm này, ta và Yến Ly đã tự thử nghiệm qua. “Hơn nữa, quan ai của Mân Việt quốc trùng trùng điệp điệp, có rất nhiều điểm” ta tùy ý chỉ tay lên ba bốn điểm trên bản đồ “có thể tạo thành góc chết cho bên ta, ngươi muốn tiêu diệt sinh lực bọn họ trong biên giới Mân Việt quốc, chỉ sợ là phải trả một cái giá rất đắt. Hơn nữa, còn phải kéo dài tuyến tiếp viện, đây cũng là một điểm bất tiện khác.”

“Nhưng Chiết Giang chịu không nổi chiến tranh.” Thẩm Đồng Ly rút cuộc cũng mở miệng “Toàn bộ nhân khẩu tại Chiết Giang tăng lên gấp đôi trong vòng hai năm qua, tổng số là mười bảy vạn, hơn nữa lại tập trung tại vùng tiếp giáp giữa Mân Việt quốc và Võ Di.” Nơi đó vừa khéo là nơi hai con sông nối nhau, cho nên vô cùng sâu uất. “Nếu cứ để mặc cho quân của Mân Việt quốc xâm phạm, sẽ trở thành một đợt tấn công có thể tiêu diệt Chiết Giang, trong chớp lát hủy hoại thành quả mấy năm qua. Mười vạn nhân khẩu, mười năm tích lũy tài lực đều hóa thành hư ảo.”

Ta nhìn chăm chăm vào bản đồ, phân tích: “Võ Di là bức bình phong thiên nhiên che chắn cho Mân Việt quốc, có thể bảo vệ cho bọn họ, mặt khác, cũng có thể cắt đứt đường lui của bọn họ. Nếu như quân của Mân Việt quốc xâm phạm Võ Di, bọn họ phải gia tăng tuyến tiếp viện, không thể kéo dài trận đánh. Chúng ta có thể lợi dụng địa hình đồng bằng, dùng cung tiễn thủ bắn phá, kỵ binh xung phong, bộ binh thanh toán địch, ba lực lượng này mới là sở trường của chúng ta, nếu có thể tốc chiến tốc thắng, tổn thất của Chiết Giang chưa chắc sẽ như ngươi đã nói, chúng ta cũng có thể khống chế thương vong ở mức tối thiểu.”

“Làm như thế là có cực.” Hẳn quả quyết phản đối cách của ta “Chúng ta vốn không có tướng giỏi, quân binh đã lâu không có tham chiến, rất khó để tốc chiến tốc thắng. Mà một khi chiến sự kéo dài, Mân Việt quốc vốn cũng không cần tiếp viện, bọn họ có thể tiến quân thẳng về phía Bắc, tùy tiện cướp đoạt trên đường đi, như vậy chỉ có Chiết Giang là trực tiếp bị hại. Hiện tại Trần quốc không thể kéo dài trận đánh nơi biên giới, vì Lương quốc ở phương Bắc luôn luôn dòm ngó chúng ta như hổ rình mồi, một khi Mân Việt quốc từng bước giảm lên lãnh thổ ở phương Nam của chúng ta như tằm ăn rỗi, rất có thể Lương quốc cũng sẽ nổi lên dị tâm, đến lúc đó Nam Bắc phối hợp, hai đầu thọ địch, chúng ta sẽ không còn đường sống.”

Lương quốc lòng muốn dạ thù, như hổ rình mồi, hiện tại muốn ngồi không làm ngư ông thụ lợi, hừ, dễ như vậy sao?

Ta nắm chặt bàn tay nhìn bản đồ, bản đồ không một chút tránh né nhìn thẳng vào mắt ta, khoảnh khắc đó ta nghĩ, có lẽ bản đồ không xem ta là Ngọc nhi của bản, chỉ xem ta là một vị vua thật sự. Ta là quân, bản là thần, như thế mà thôi.

Đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, có lẽ là tâm tư mệt mỏi. Trận chiến này, đánh bên trong biên giới thì làm dân chúng thương vong, đánh bên ngoài biên giới thì làm binh lính thương vong. Đánh bên trong biên giới là cá cược, đánh bên ngoài biên giới là ổn chắc. Cách nghĩ giữa ta và sư phó còn nhiều chỗ khó thống nhất với nhau.

Ta đảo mắt nhìn Mặc Duy “Ngươi thấy thế nào?”

“Thần tán thành lời nói của Thẩm đại nhân.”

A, nên biết rằng hai người bọn bản đã sớm thương lượng với nhau cả rồi.

Thật ra đánh ở đâu cũng vậy, mắc mớ gì đến ta...

Chuyện mà Thẩm Đồng Ly bản đã quyết định, ta làm sao có thể thay đổi được? Hẳn khẳng khái theo phương pháp của bản, ta làm sao nói lại bản.

Không thể lấy sinh mạng dân chúng ta làm tiền đặt cược – cách nghĩ thấu tình đạt lý này ta hiểu, nhưng bản thân ta có thể mang ra làm tiền đặt cược, tại sao dân chúng lại không thể.

“A Triệt, ngươi quyết định thế nào?” Ta quay đầu lại nhìn bản.

Lưu Triệt nhìn chăm chăm vào bản đồ một hồi lâu, rốt cuộc gõ nhịp kết luận.

“Phong Bạch Phiên làm chủ tướng, khởi động tấn công Mân Việt quốc trước!”

“Tấn công bắt ngờ sao? Không cần tuyên chiến?” Ta ngăn ra.

“Không phải.” Khỏe miệng Lưu Triệt mỉm cười đầy hàm xúc “Sao ta lại khiến Trần quốc mang tiếng bắt nghĩa được chứ. Lý do đã được chuẩn bị sẵn từ trước rồi.”

Nghe bản nói thế, ta cũng chẳng còn hứng thú muốn biết lý do là gì, tóm lại là chỉ cần một ngọn cỏ. Từ xưa đến nay, không phải chiến tranh thường bắt đầu bởi những nguyên nhân nhỏ nhặt như hạt mè, hạt đậu hay sao, có đôi khi là thật, có đôi khi là giả.

“Ngươi cũng đã quyết định rồi...” Ta đảo mắt qua hai người họ, thả lỏng hai nắm tay, mệt mỏi nói “Vậy bảo bọn họ đều lui ra hết đi.”

Lưu Triệt ngạc nhiên lờm lờm ta một cái, vô thức lặp lại: “Tất cả đều lui ra?”

Bản cho rằng ta sẽ giữ một mình sư phó lại nói chuyện riêng hay sao?

Tuy ta cũng muốn như thế nhưng lại không biết nên nói gì với bản, trách móc bản, hình như cũng không cần thiết, nếu là khóc lóc kể lể, phát tiết, ủy khuất, lại cảm thấy mình ấu trĩ quá mức...

Đều là người từng trải, ta cũng không còn là hài tử năm xưa nữa, sư phó người đã muốn đẩy ta đến vị trí này, chắc bản cũng không còn xem ta là hài tử nữa.

“Tất cả đều lui ra đi...”

Ta ôm đầu gối, tay vói vào hộp cò, nghe thanh âm loảng xoảng, để cảm giác mát lạnh, trơn bóng lướt qua lòng bàn tay, mu bàn tay, tạm thời cố gắng ổn định lại tinh thần.

“Thần có vài lời muốn nói với công chúa.”

Trên tay ta khẽ ngừng lại, cũng không xoay đầu lại nhìn bản, trầm mặc một lát rồi nói: “Ừ, vậy ngươi ở lại đi.”

Những người khác, Lưu Triệt và Mặc Duy, đều lẳng lặng lui ra.

“Có gì cứ nói đi.” Ta vẫn đưa lưng về phía bản, thản nhiên nói.

Bản không trả lời, chỉ giờ hai cánh tay ôm lấy ta từ sau lưng, nắm lấy đôi bàn tay lạnh buốt của ta. Có lẽ bản tính sợ ảm đạm, đáng tiếc, tay bản cũng chẳng ấm hơn gì so với tay ta.

Mặt trời sau giờ Ngọ phủ một tầng ánh sáng ấm áp lên đôi bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người bọn ta, nhưng vẫn lạnh buốt như trước, lạnh buốt.

“Ngọc nhi...” Giọng bản như thờ dài, nhẹ nhàng rơi xuống bên tai ta.

“Ồ, sư phó.” Bản đã không phải là Thẩm đại nhân, ta cũng sẽ không làm công chúa nữa.

“Nàng hận ta sao?”

“Không hận.” Ta cúi đầu, ngắm nghía những ngón tay thon dài của bản “Ta vĩnh viễn sẽ không hận chàng, chỉ là, giận chàng một chút thôi.” Ta không hận chàng, đúng vậy, không dỗi chàng làm gì, ta chỉ trách giận chàng, nhưng ta nói cho chàng biết.

Chàng cũng không lừa ta, chỉ là có rất nhiều chuyện chàng giấu ta. Thật ra ta cũng vậy, không hoàn toàn thẳng thắn, thành thật với chàng. Chẳng qua có những chuyện ta không nói là vì nghĩ rằng không cần nói ra chàng cũng biết. Còn những chuyện chàng không nói là vì cảm thấy không nên để ta biết, hoặc là không muốn cho ta biết.

“Sư phó.” Ta hỏi bản “Chàng liên lạc với Lưu Triệt từ khi nào?”

“Sau khi Phương tiểu hầu gia phát hiện ra hành tung của nàng đã báo về đế đô. Lúc đó, bệ hạ một lòng muốn tới gặp nàng, là Mặc Duy đã ngăn hấn lại, nhưng bệ hạ báo cho hấn biết sự thật, Mặc Duy không ngăn hấn được nữa, bèn thông tin cho ta.”

“Bảo sự thật? Sự thật gì?”

Sư phó ngạc nhiên. “Bệ hạ không nói cho nàng biết sao?”

Ta lắc lắc đầu “Ta chưa kịp hỏi, hấn cũng chưa kịp nói.”

Sư phó trầm mặc một hồi, dường như là đang do dự có nên nói hay không, chốc sau, hấn quyết định nói. “Thái y chẩn đoán cho biết, tim của bệ hạ suy kiệt, không còn nhiều thời gian nữa.”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, giờ nghe được sự thật, trong nháy mắt đầu ta trống rỗng.

“Là căn bệnh di truyền của Lư gia sao. Nương ta, Hoàng thất đều bị, giờ đến phiên A Triệt, tiếp theo chính là ta.” Giọng ta khàn đi một cách đáng sợ, giả vờ cười lên vài tiếng cũng không thể bình thường lại. Sư phó ôm chặt ta vào lòng “Không đâu, nàng sẽ không có việc gì...”

Sư phó à, chàng đang an ủi ta hay là đang an ủi chính mình...

Ta vỗ vỗ mu bàn tay của hấn, gượng cười nói: “Đừng lo, ta chỉ tùy tiện nói thôi, ta là mối tai họa để lại ngàn năm, sao có thể dễ dàng chết như vậy, không giống như Lư Triệt đâu...” Cô hòng ta đột nhiên khô khốc “Tên tiểu tử này giết nhiều người như vậy, quả báo a...” Đột nhiên nghĩ lại, chẳng phải hai tay sư phó cũng dính đầy máu tươi hay sao, trong lòng thất lại – nếu hấn phải chịu quả báo, vậy cứ báo hết lên người ta đi... Bất kể hấn đối với ta như thế nào, trong lòng ta mãi mãi không hận được hấn...

“Hấn không thể, cho nên muốn ta tiếp nối, chàng bị hấn thuyết phục mới cho hấn vào phủ – muốn thức tỉnh lại hồi ức của ta sao?” Hấn nhiều lần muốn kích thích ta nhớ lại chuyện đã qua, nhưng đáng tiếc là đều thất bại, ta trời sinh có bản năng tìm lợi tránh hại của động vật, nếu không phải vì Yên Ly, có lẽ cả đời này ta cũng không muốn nhớ lại mở bong bong rồi rầm đó.

“Ngọc nhi, một khi bệ hạ không còn, triều đình sẽ rung chuyển, kẻ thù bên ngoài bao vây, bá tánh sẽ lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, ta không thể làm ngơ...”

Ta biết, ta biết... Ta đã biết sẽ có một ngày như thế này, chàng sẽ vì giang sơn xã tắc mà bần đứng ta. Một mình ta không thể sánh bằng hàng trăm hàng vạn bọn họ.

“Sư phó a...” Ta thả lỏng, khẽ dựa vào lòng hấn “Mạng Lý Oánh Ngọc ta là của chàng, vương vị này, chàng muốn ta ngồi, ta sẽ ngồi, thiên hạ này, chàng muốn nó thái bình, ta sẽ lập tức can chính yêu dân, chàng muốn sự nghiệp lưu danh thiên thu, về vang sử sách, ta sẽ cùng chàng làm thành một đôi minh quân lương tướng, chàng thấy sao?”

Ta nghĩ, cuối cùng mình cũng phải nhận mệnh thôi, đối với nam nhân này, ta không có cách nào nói lời cự tuyệt, cho dù hấn muốn mạng của ta, ta cũng có thể vừa cười vừa khoát tay ra cho hấn, mà hấn cũng đoán biết được điều đó...

Sư phó a...

Ta ngửa đầu ngắm chiếc cảm thanh tú, tao nhã của hấn, thấy môi dưới của hấn khẽ động, bờ môi bĩu một cái, nhưng lại không nói ra dù là một lời.

Ta mỉm cười nói tiếp: “Từ nay về sau, ta là quân, chàng là thần, sư phó, đây chính là những gì chàng muốn sao?”

“Ngọc nhi...” Hấn nắm tay ta thật chặt, vội đầu vào mái tóc ta, giọng xa xăm như vọng lại từ một nơi nào đó, mơ hồ không thể chạm đến. “Có phải là ta đã quá ích kỷ hay không...”

“Phải a. Chàng xem thiên hạ này, xã tắc này như chuyện của chính mình...” Ta gãi tay xoa gò má hấn, không biết tại sao bỗng nhiên trong lòng lạnh hấn xuống. “Trước mặt Lư Triệt chàng nói chuyện cẩn thận một chút. Chàng xem chuyện thiên hạ như chuyện riêng của bản thân mình, còn Hoàng đế thì đặt ở đâu?”

Cảm giác được cơ mặt hấn cứng đờ dưới sự ve vuốt của ta, ta lại cười ha ha lên “Đừng quá đề tâm, ta cũng chỉ là nội giôn, thích ứng với thân phận hoàng đế trước một chút. Chàng là tâm phúc của Lư Triệt, làm sao hấn có thể so đo với chàng từng lời nói nhỏ nhặt như vậy chứ?” Chàng là con dao sắc nhất tiên hoàng để lại cho hấn, sao hấn có thể bề bầy chàng.

Ta gẩy dựa leo ra từ trong lòng hấn, xoay người lại, ngồi xuống đối diện với hấn. “Thôi được rồi, thôi được rồi, đừng nói những lời thương tâm nữa, nói cho ta biết, cả nhà có khỏe không? Yên Ly đã về chưa? Ta đã nói là sẽ ở nhà chờ hấn về ăn cơm, giờ lại lỡ hẹn nữa rồi...”

Đáy mắt sư phó hiện lên vẻ xấu hổ “Đường Tam hộ tổng Đào Nhị rời khỏi Lý phủ, Kiều Tử đi chung với ta, Yên Ly hấn... chưa từng trở về...”

Ta hít thở sâu một hơi, bàn tay khẽ run, nắm chặt lại, ráng kềm chế!

“Cũng tốt, đi thì đi đi. Không phải Hoàng đế để tự xưng là cô gia quả nhân sao, sớm muộn gì ta cũng phải quen ở một mình. Hahaha...” Cười gượng, thờ dãi.

Mặt sư phó có chút bất nhẫn. “Nàng yên tâm đi, Yên Ly sẽ không sao đâu.”

“Ừ, không yên tâm thì có thể làm gì được... Thôi, chàng đi đi, ta hơi có chút mệt mỏi.” Dường như đây là lần đầu tiên trong đời ta nói chuyện như thế với sư phó, trước giờ đều là hấn đuổi ta đi – Ngọc nhi, trở về nghỉ ngơi sớm đi, Ngọc nhi, đi luyện chữ đi, Ngọc nhi đừng náo loạn, qua bên kia đi.

Nay đến phiên ta nói với hấn – chàng đi đi...

Giống như một vị quân vương cao cao tại thượng, lơ dờ uest oái ọtạ vào long sàng, đưa lưng về phía quần thần, quơ quơ tay nói “Trăm mệt rồi, bình thân đi...”

Hahaha... Thật sáng khoái, thật đã ghiền a!

Đều lui cả đi...

Để mình trầm ở lại yên tĩnh một lát...

Sư phó, có những chuyện ta muốn chia sẻ cùng chàng biết bao nhiêu, nhưng giờ dường như không phải lúc...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 55 by khanhoan Kiều Vũ nói: “Tôi hôm qua nàng ngủ không ngon.”

Ta ngừng đùa, cười gượng hai tiếng: “Chắc là gặp ác mộng, vậy mà chàng cũng không chịu kêu ta dậy.”

Kiều Vũ im lặng nhìn ta nửa buổi, ta nghĩ chắc cái gì hấn cũng biết, chỉ là không có nói ra mà thôi.

Lúc này Lư Triệt đến, oán giận trách móc: “Các người chẳng chịu chờ ta gì cả, chưa gì đã bắt đầu rồi.”

Ta tâm tình phức tạp liếc hấn một cái – tên này giống kẻ sắp chết ở chỗ nào chứ...

Trái tim suy kiệt là ý gì? Thời gian không còn nhiều, vậy là còn bao lâu...

Lúc không gặp hẳn, ta nhin không được lo lắng trong lòng, nhưng giờ thấy điệu bộ sinh long hoạt hổ của hẳn, ta lại nhin không được mà hoài nghi: có phải hẳn đang gạt ta hay không...

Do dự một lát, ta nói: “A Triệt, người tìm Yến Ly đến đây giùm ta đi, để hẳn xem mạch cho người.”

Luru Triệt cười nói: “Oánh Ngọc a, nàng muốn gặp Yến Ly thì cứ nói thẳng, cần gì phải đem ta ra làm lý do.”

Ta mắt hững, hừ lạnh nói: “Đúng, ta muốn gặp Yến Ly, người mau tìm hẳn đến đây cho ta!”

Luru Triệt vội vàng cười làm lành: “Được rồi, được rồi, nàng cho ta thêm chút thời gian đi, ngày mai khai chiến rồi, xế chiều hôm nay phải thu thập hành trang lên đường suốt đêm.”

Đúng a, ngày mai đã khai chiến rồi...

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, Luru Triệt cau mày hỏi: “Ai ở bên ngoài vậy?!”

“Bệ hạ! Bệ hạ!”

Ta vừa nghe giọng này, đầu óc liền căng phồng lên, Từ quý phi a...

Người bên ngoài không ngăn cản nổi, một thiếu nữ mặc y phục hoa lệ chạy vào, quỳ trước mặt Luru Triệt, cặp mắt hạnh sung đỏ. “Bệ hạ, thỉnh bệ hạ cho phép thần thiếp được đi theo với!”

Luru Triệt sầm mặt xuống. “Hồ đồ! Nàng chỉ là một nữ tử, sao có thể đi theo quân doanh!”

Đây không phải vấn đề nam tôn nữ tử, chủ yếu là vì hành quân đánh trận rất tốn sức, cũng không phải trong quân doanh không có nữ nhân, nhưng ta nghĩ Từ quý phi tất nhiên không muốn làm loại nữ nhân đó.

Chỉ là nàng ta không phục, ngón tay ngọc thon dài chỉ thẳng vào mặt ta. “Vậy tại sao nàng ta có thể đi?!”

Ta khó nhọc nuốt xuống một ngụm cơm – ta cũng không phải là loại nữ nhân đó nha!

Luru Triệt hừ lạnh một tiếng: “Nàng là ai mà đòi so sánh với nàng ấy!”

A Triệt, người không nên nói như thế, loại nữ nhân này, chẳng những người không thể giảng đạo lý với nàng ta, mà còn không thể không giảng đạo lý với nàng...

Quả nhiên, Từ quý phi liền khóc ồ ồ lên.

“Phụ thân ta cũng là tướng quân, vì sao ta không thể nhập ngũ? Bệ hạ, thần thiếp sẽ chết đi theo ngài...”

Aizz, đem phụ thân ra ép Hoàng đế, đầu óc hải từ này thật vô dụng.

Sắc mặt Luru Triệt càng khó coi hơn, khiển trách rồi sai hai nhân áp tải nàng ta vào cung canh giữ.

Đội thanh âm của nữ nhân kia biến mất hẳn, Luru Triệt mới quay đầu lại nói với ta: “Khiến nàng phải chê cười rồi.”

Khỏe miệng ta giật nhẹ “Không sao, kích thích tiêu thực, có lợi cho tiêu hóa mà thôi.”

Rốt cuộc Từ quý phi cũng không thể theo quân doanh, cho phép nàng ta theo tới Hành cung đã là nể mặt mũi của Từ Lập lắm rồi. Có lẽ Từ Lập cũng không muốn nữ nhi của mình chịu khổ – cô nương này xem ra được nuông chiều từ nhỏ, thật ra võ tướng thường cưng chiều nữ nhi hơn cả.

Lần này theo quân, ngoại trừ ta, Kiều Tử và Luru Triệt, còn có ba văn thần là sư phó, Mặc Duy, Hàn Hàm, không kể đến võ tướng.

Xưa nay khi nói về chiến tranh chỉ đề cập đến một trận đánh, hai trận đánh, nhưng khi thật sự chính bản thân mình tham gia, mới biết một trận đánh nhau là ba tháng, nửa năm, ba năm, thậm chí có khi hơn mười năm.

Luru Triệt muốn trong vòng nửa năm có thể kết thúc cuộc chiến này, ta cũng chỉ có thể hi vọng như vậy.

Mục tiêu của trận mở màn này là quan ải đầu tiên của Võ Di – Quỳnh Hàm quan, theo trình thám điều tra, quan ải này bí mật tập kết một vạn binh lực, theo chiến lược của Luru Triệt là tiên hạ thủ vi cường, đánh phủ đầu để đối phương mất hết nhuệ khí. Dựa theo bản đồ phân bố binh lực của đối phương mà ta có được, phong Bạch Phiến làm chủ tướng, tấn công Quỳnh Hàm quan, ngoài ra Từ Lập phối hợp tác chiến, mục tiêu là tiêu diệt toàn bộ quân địch.

Lúc đó, ta và Luru Triệt đang ngồi trong quân trường đánh cờ, bên ngoài tiếng trống, tiếng la vang trời.

“Tải đánh cờ của nàng không có một chút tiến bộ nào cả.” Hẳn hẳn nhớ nhìn nước cờ không hề theo trình tự quy tắc nào của ta.

“Ừ.” Ta tùy tiện đáp lại một tiếng. Thật ra không phải là ta không đi theo trình tự sắp xếp, chẳng qua chỉ là không biết bố cục từ đầu là gì thôi.

“Bảo – cánh quân bên tả đột kích bất ngờ thành công! Thủ binh Quỳnh Hàm quan tự loạn đội hình!”

“Bảo – chủ công hỏa lực Quỳnh Hàm quan bỏ trốn, toàn bộ bị Từ tướng quân vây giết!”

“Bảo – Quỳnh Hàm quan đã phá! Tất cả quân địch đều đầu hàng!”

Cũng chỉ mới nửa ngày trôi qua, con cờ của ta còn chưa lấp đầy bàn cờ, bên ngoài đã chết không biết là bao nhiêu binh sĩ.

“Trận hôm nay chỉ là vì bất ngờ đột kích mà thành công thôi.” Ta ném con cờ xuống, không còn tâm tình chơi nữa “Khó khăn chân chính là ở trận tiếp theo, tiếp theo nữa.”

Trận chiến này đánh đến cuối cùng là để tiêu diệt sinh lực của Mân Việt quốc, hoặc có thể nói là đánh đến khi nào bọn họ thần phục đầu hàng mới thôi.

Nhưng rốt cuộc là vì cái gì khiến bọn họ không hề sợ hãi mà đi khiêu chiến Trần quốc? Tuy nói Trần quốc vài năm qua vì tranh giành thế lực trong triều mà tổn thương nguyên khí, nhưng tuyệt đối không phải là nước mà một nước nhỏ xiu như Mân Việt quốc có thể ngấp nghé.

Chỉ một con tằm ốm yếu mà cũng đòi ngón sạch hết lá dâu cả vườn sao?

Ta xoa xoa ấn đường, hỏi Luru Triệt: “Đã điều tra rõ kẻ đứng đằng sau giúp Mân Việt quốc là thế lực phương nào chưa?”

“Chưa.” Luru Triệt cười cười.

Ta cau mày nói: “Người làm Hoàng đế thật là thất bại mà.”

Rốt cuộc là chưa điều tra rõ, hay là hẳn đang giấu ta? Nếu là chưa điều tra ra, vậy thế lực phương nào mà ẩn nấp kỹ như thế? Nếu là giấu ta, vậy thì vì nguyên nhân gì?

Phiền quá!

Lão tử không muốn làm Hoàng đế a! Lão tử chỉ muốn vô lo vô nghĩ ăn gà nướng a!

Thăm cảm râm một hồi, ta quay đầu lại nói với Kiều Vũ: “Kiều Vũ, chúng ta về lâu của mình đi thôi, ta mệt quá.”

Lúc ra khỏi quân trường đụng mặt sư phó và Mặc Duy, hai người bọn họ dừng lại hành lễ với ta, ta thấy sư phó hành lễ với ta thì càng thêm phiền lòng, tùy tiện phất tay bảo miễn, bồng giắt mình, híp mắt lại đánh giá hai người bọn họ một hồi.

“Có chuyện bầm cáo bệ hạ sao?” Ta hỏi.

Mặc Duy cúi đầu nói: “Chúng thần đang chuẩn bị báo lại với bệ hạ về số người bị thương vong lần này.”

“Ừ... bầm báo xong đến trưởng gặp ta.”

Vào trưởng đội hai người bọn họ, ta hỏi Kiều Vũ: “Chàng có biết chính xác Đào Thanh, Đường Tư và Yến Ly đang ở đâu không?”

Kiều Vũ trả lời: “Lúc ta rời khỏi, môn chủ của Đường môn Đường Kinh có đến Lý phủ một chuyến, sau đó Đào Thanh và Đường Tư lập tức rời phủ đi cùng hắn.”

Sao, còn có liên quan tới Đường Kinh nữa? Đào gia và Đường gia vốn là quan hệ thông gia, nhưng Đường Kinh đến Lý phủ để làm gì? Trong lòng ta cười nhạo một tiếng, chẳng lẽ tới kẻ khổ, đòi hươu thê?

“Còn Yến Ly đâu?”

“Không biết, nhưng xem về mặt của Đào Thanh, nhất định hắn không gặp nguy hiểm đâu.”

Ngày đó bỏ đi, ta và Đào Thanh cãi nhau... Ta trách hắn coi thường tính mạng của Yến Ly, không biết trong lòng hắn còn giận ta hay không?

“Công chúa, Thăm đại nhân cầu kiến.”

“Cho hắn vào đi.” Ta quay đầu nói với Kiều Vũ “Chàng mang giùm ta chút nước sôi.”

Nghe nói Vĩ Di này nổi tiếng là trà Đại Hồng Bảo, trong lều tràn ngập hương trà thơm phức.

Ta mỉm cười khẽ vươn tay với người mới đến “Ngồi đi, không có người ngoài ở đây nên không cần giữ lễ. Biết chàng thích trà, hôm nay ta có một loại trà cực phẩm, vua trong các loại trà, đặc biệt mời chàng đến phẩm.”

Trong quán không có ghế dựa, đều là bàn thấp và đệm ngồi, hắn ngồi đối diện với ta, vẻ mặt hồ hững lạnh đạm.

Ta nhìn hắn, chắc mặt ta cũng lộ vẻ hồ hững – nhưng thật ra trong lòng đang phát điên lên được...

Đây là chiến tranh lạnh sao? Hắn không tỏ vẻ thân mật với ta, quân thần khác biệt. Ta tôn trọng nguyên tắc “Quân thần khác biệt” của hắn, rồi nhớ lại câu hắn đã từng nói “Thần không dám”, sự bồn chồn trong lòng dần dần trở nên bình tĩnh...

Ta biết, chàng giận ta, đến cuối cùng chàng cũng sẽ dùng cách này để bỏ rơi ta. Chàng nói cho dù có lựa chọn thiên hạ chàng cũng sẽ ở lại bên ta, chàng biết rõ thứ ta muốn không phải như thế này, ta không chỉ muốn chàng ở bên cạnh ta, mà ta còn muốn trong lòng chàng có ta...

Thầm than thở trong lòng, rút chén trà cho hắn “Nếu lúc trước nói là còn chưa thể điều tra rõ thế lực ủng hộ đằng sau Mân Việt quốc, nhưng sau trận đánh ngày hôm nay, chắc cũng phải có chút manh mối rồi chứ.”

Hắn nhấp một ngụm trà, dùng thái độ giải quyết việc công trả lời ta.

“Bình khí mà bình lính Mân Việt quốc sử dụng đều là kim loại tinh luyện, kỹ thuật không giống như người bản xứ làm ra, có lẽ có liên quan đến Lương quốc.”

Mân Việt quốc không có nhiều khoáng sản nên kỹ thuật tinh luyện kim loại rất tầm thường. Trần quốc khá hơn Mân Việt quốc, nhưng kẻ thật sự mạnh nhất trong lĩnh vực này phải nói là Lương quốc.

“Ý chàng nói là Lương quốc trợ giúp Mân Việt quốc?”

“Cũng không hẳn vậy.” Hắn vô thức xoay xoay chén trà trong tay, sống chung với hắn nhiều năm như vậy, ta biết lúc hắn suy nghĩ chuyện gì đó sẽ có thói quen như thế. “Quốc quân của Lương quốc là người ham lợi, nếu không có một món lợi kích sù, sẽ không đồng ý tương trợ Mân Việt quốc. Kết quả cuộc chiến giữa Mân Việt quốc và Trần quốc thắng bại khó lường, hắn chưa đến nỗi đặt cược lớn như vậy. Có một khả năng, là chuyên gia đúc binh khí của Lương quốc tương trợ về mặt kỹ thuật, nhưng nguyên liệu tinh thép để đúc lại do Lương quốc trông giữ nghiêm mật, rất khó lấy được. Còn một khả năng khác nữa, chính là Mân Việt quốc mua binh khí từ Lương quốc, ngầm vận chuyển lậu thông qua biên giới của Trần quốc.”

Ta cảm thấy buồn cười. “Như thế hàng loạt vụ mua bán lậu, ngông nghênh khệnh khạng vận chuyển ngang qua khắp mọi miền của Trần quốc đến Mân Việt quốc, chẳng lẽ không một quan lại Trần quốc nào của ta phát hiện ra hay sao?”

Sur phó bắt đầu dĩ lặc lặc đầu, nụ cười nơi khóe môi có chút cay đắng, còn đắng hơn so với trà. “Tệ cũ khó trừ. Thứ nhất là quan phủ không có năng lực, thứ hai, cũng chính là vì quan phủ không có năng lực nên thế lực trong dân gian quá mức lớn mạnh, nhiều cường hào ác bá ở địa phương một tay che trời.”

Ta nghe mà neho neho mắt lại, lời nói này sao nghe quen quen – hình như Sur phó đang nói đến nhóm người của Bạch Hồng sơn trang sao ... Giang hồ ngang ngược, làm xằng làm bậy, không coi luật pháp ra gì...

“Chàng có manh mối gì không?” Ta vừa hỏi vừa nghĩ, không liên quan đến Đào Nhị đó chứ...

“Ta đã phái người điều tra, nhưng quá trình kiểm chứng này đối với tình thế hiện giờ không có lợi, nay chuyện quan trọng nhất vẫn là ứng chiến, chỉ là nếu cuộc chiến này có sự nhúng tay vào của thế lực giang hồ Trần quốc, chúng ta phải hai mặt thụ địch rất là nguy hiểm.” Sur phó đặt chén trà xuống, trong mắt khó nén vẻ lo lắng, cũng có một chút không hài lòng – dùng võ công hành hiệp vi phạm pháp lệnh, huống chi, có những người dùng võ công không phải để hành hiệp. Sur phó luôn có thành kiến đối với những người này, ta thì đối với người ngoài tương đối khách quan, chỉ là đối với người thân của mình, khó tránh khỏi có chút bao che khuyết điểm.

Đào Thanh a, Đường Tư a... chuyện này có liên quan đến các chàng hay không?

Sau khi Sur phó rời đi, rốt cuộc ta cũng không cần miễn cưỡng duy trì phong thái của một “công chúa” nữa, lập tức vẫy gọi Kiều Vũ, lờ dờ uest oài dựa vào lòng hắn, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hắn.

“Có chuyện này ta muốn chàng giúp ta đi một chuyến.”

“Được, nàng nói đi.” Hắn cầm bàn tay không yên phận của ta, thấp giọng nói.

Thật ra, đại khái hắn cũng biết ta muốn hắn đi làm cái gì, nhưng hắn đáng yêu ở chỗ là tuy biết rõ nhưng không hề tỏ ra thông minh nói “Nàng muốn ta làm cái nọ, cái kia, đúng không...”

Ngoài mặt hắn chính là: nàng nói – ta làm – tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh...

Vốn trước mặt hắn, ta mới giống một nữ vương, nhưng kết quả thì ngược lại, ta làm nũng với hắn, còn đối với Sur phó thì ra vẻ nữ vương. Một mối thật...

“Thăm thỉnh xem Đào Thanh và Đường Tư đang ở đâu, phải chăng bọn hắn biết gì đó về chuyện này hay không. Ta cảm thấy nhất định Sur phó cũng nghĩ giống ta, tìm Đào Thanh trước một bước so với người của hắn, còn nữa... nếu như có thể, báo hắn đến gặp ta...”

Kiều Vũ gật đầu, chuẩn bị đứng dậy. “Được, giờ ta đi.”

“Đội một chút.” Ta kéo cổ hắn xuống, ngửa đầu dâng lên một nụ hôn thật sâu, nhìn đôi đồng tử sâu thẳm của hắn mà trong lòng ta rung động một trận, cuối cùng nói: “Phải cẩn thận giữ an toàn, về sớm chút!”

Sau khi hắn đi, tôi đó ta ngủ một mình...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Vì tránh đề đối phương có quá nhiều thời gian sắp xếp binh lực lại, trong vòng nửa tháng tới, chiến sự xảy ra rào rạt như mưa to, không có ngày nào yên ổn.

Ta và Lưu Triệt đến đài quan sát vừa được xây tạm.xong trên thành lũy, nhìn ra xa xa, núi rừng phương Nam xanh um tươi tốt, sau cơn mưa xuân dạt dào sức sống, đáng tiếc là lại sắp bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Sau trận chiến hôm nay là có thể dời chiến tuyến về phía Nam.” Lưu Triệt nhẹ nhàng thờ ra “Không ngờ chiến sự lại thuận lợi như thế.”

Tính đến hiện tại, trong vòng nửa tháng, số người thương vong bên ta khoảng hai ngàn, còn bên đối phương khoảng ba ngàn, số người bị thương khó nhớ nổi, bị bắt làm tù binh có trên một vạn.

Ta nhìn dãy núi trùng điệp xa xa, từng cơn gió mát lạnh thổi qua, trong lòng cảm thấy bất an.

Đúng a... Không khỏi quá mức thuận lợi...

“Hàn Hâm đâu?” Ta nhìn về phía trước, cũng không quay đầu lại, hỏi mọi người đứng phía sau.

“Hàn đại nhân đang nói chuyện với Từ tướng quân.” Trả lời ta là sư phó, hắn đứng sau lưng ta không xa, giữ khoảng cách nhất định theo quy củ.

“Từ Lập? Hắn đến đây làm gì?” Ta nghi ngờ hỏi.

Đang hỏi thì nghe Từ Lập lớn giọng kêu la, Lưu Triệt nở nụ cười bất đắc dĩ với ta, đi xuống tiếp kiến Từ đại tướng quân của hắn, ta thật không có nhẫn nại để gặp mấy người như vậy, bèn chỉ sóng vai đứng cạnh sư phó đứng trên đài nhìn về phía xa xa.

Binh lính đều đứng cách đó rất xa, chỉ có hai người bọn ta đứng gần nhau như thế, nhưng vẫn phải bảo trì một khoảng cách khó mà vượt qua.

“Mặc Duy đâu?” Mấy ngày nay hình như không thấy hắn.

“Cát Trung Sinh không gọi điều hành, Mặc Duy vắng mệnh lui về phía sau giúp hắn giải quyết.”

Ta nghe giọng đều đều nhẹ nhàng của hắn, tuy không đến mức lạnh lùng như băng, nhưng cũng không giống như xưa mang theo ba phần bất đắc dĩ và chiều chuộng... Trong lòng rối rắm một hồi, mười ngón tay lỏng trong tay áo vụn vụn đến mức đau cả lên, ngoài mặt vẫn muốn giả bộ như không sao, nhưng cứ như thế này qua ngày đoạn tháng, ta sẽ bị bức đến điên mất, nếu cả đời, quân là quân, thần là thần, kính trọng lẫn nhau từ xa – như vậy làm sao mà sống nổi a...

Bây giờ ta đối với hắn cũng là không gặp thì quan tâm, gặp thì phiền lòng. Kiều Vũ của ta cũng không biết bay đến phương trời nào rồi, còn những người khác không biết có được bình an hay không...

Ta chậm rãi bước xuống đài quan sát, quay đầu lại nói với hắn: “Chút nữa bảo Hàn Hâm đến gặp ta.”

Hắn ngừng bước, cúi đầu nói vâng, sau đó dứt khoát đứng lại tại chỗ, ta trở về lầu của mình nhìn hắn một lần cuối, vì khoảng cách khá xa nên nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ cảm thấy hắn dường như cũng đang nhìn về phía ta. Bóng dáng hắn đứng giữa dãy núi trùng trùng điệp điệp sau cơn mưa xuân, hai ống tay áo trắng tinh khôi bị gió thổi nhẹ phất phơ trông thật tịch liêu, cô độc.

Hình ảnh ấy vẫn lưu mãi trong đầu ta, muốn xua đi mà không được, thậm chí khi Hàn Hâm đến, ta còn lờ mờ nhìn nhầm hắn thành sư phó.

Hàn Hâm khi gặp ta vẫn không lộ ra sắc mặt thiện hơn tí nào, hắn cũng không nghĩ xa, sau này ta rất có thể sẽ là chủ nhân mà hắn phải phụng dưỡng, hắn không nịnh hót thì thôi, còn bày ra bộ mặt đura đám, làm như ta thiếu hắn mười năm bổng lộc không bằng – người này có thể sống đến bảy giờ, ngoại trừ là vì được sư phó bảo vệ, còn là vì hắn quá thẳng thắn, không có sức uy hiếp đối với người khác.

“Tù binh xử trí ra sao?” Ta lười phải dư hơi tốn sức quanh co nhiều lời với hắn, đẩy đọa lẫn nhau để làm chi, đi thẳng vào vấn đề, lập tức hỏi.

Nói đến việc công, sắc mặt của hắn dễ nhìn hơn rất nhiều. “Toàn bộ đã thu xếp ổn thỏa.”

“Trên một vạn tù binh, toàn bộ thu xếp ổn thỏa...” Ta nhàu mày, hèn chi lương thảo tiêu hao nhanh như vậy, làm cho bên phía Cát Trung Sinh phải đắm ngực giậm chân. “Giờ Tý tới nay, sau cuộc chiến ở Bạch Dương cốc, nếu vẫn thuận lợi như trước, chiến tuyến sẽ tiếp tục được dời về phía Nam. Tuyến tiếp viện phải kéo dài không ngừng, tù binh già tăng, lương thảo tiêu hao nhanh chóng... Hàn khanh à...” Nghe ta gọi hắn như thế, mặt thanh niên nhất thời xanh cả mặt, khỏe miệng ta giật giật “Bọn tù binh này chúng ta không dám thả lại chiến trường, giữ lại bọn họ chẳng những tiêu hao lương thực còn lãng phí binh lực đi canh gác, đã chẳng có tác dụng gì, lại còn ăn không ngồi rồi, thật không phải cách a.”

Hàn Hâm biến sắc, trừng mắt nhìn ta. “Chẳng lẽ điện hạ muốn giết sạch?!” Hắn trợn trừng cặp mắt lên, giống như hễ ta gật đầu một cái là hắn nhào lại xé xác ta.

Ta ho khan vài tiếng “Người đừng nghĩ ta bạo ngược như vậy có được không, ta thấy mình cũng thiện lương từ ái lắm mà... Người nghĩ xem, mấy người đó, giết không được, giữ lại không được, nuôi không nổi, rõ ràng là Mãn Việt quốc biết chúng ta sẽ không dám giết bọn tù binh này, nên mới cố ý dâng lên tận cửa để kềm chế chúng ta. Nửa tháng nay chúng ta thắng liên tiếp, nhìn có vẻ như sĩ khí tăng vọt, nhưng đó có phải là sự thật hay không? Vậy hôm nay Từ Lập đến đây để làm gì?”

Hàn Hâm bình tĩnh nhìn ta một hồi, con ngươi đen nhánh của hắn mãi mà vẫn không hề nhúc nhích, ta bị nhìn lâu đến mức sốt tóc gáy, lúc này hắn mới đáp: “Từ tướng quân liên tiếp giành thắng lợi nên đến thỉnh bệ hạ một lần nữa cho phép hắn được dẫn binh tấn công Bạch Dương cốc.”

Tên Từ Lập này, vừa nhìn đã biết là một tên mẫn phu, dũng mãnh hơn người làm gương cho binh sĩ, còn có chút dã tâm, đáng tiếc lại nóng nảy quá mức. Người giống như hắn ở thời Tam quốc đếm không xuể, cuồng vọng tự đại, kết quả còn không phải là bị nghiền xương thành tro à, sao lại không biết xem gương những người đi trước chứ?

Mãn Việt quốc liên tiếp tỏ ra yếu kém, cho dù mấy người bọn ta có lòng cảnh giác, nhưng cũng khó tránh bọn thù họ, binh lính kiêu ngạo mà khinh địch, nhất là lại có một chủ soái như thế.

Ta thăm thờ dài, lại hỏi: “Bệ hạ nói thế nào?”

“Bệ hạ từ chối. Từ tướng quân tức giận bỏ về.”

Tức giận bỏ về, tức giận bỏ về... Vị tướng quân này thật không xem tên tiểu tử A Triệt ra gì, chẳng lẽ hắn cho rằng A Triệt ngồi lên được ngôi vị hoàng đế kia toàn dựa vào sự anh minh cơ trí của tiên hoàng, hay là vì mưu kế hơn người của Từ tướng quân hắn? Cũng không biết nghĩ vì sao Thẩm Đồng Ly lại trở về, Thẩm Đồng Ly hẳn am hiểu nhất không phải là đánh trận, mà là dùng thủ đoạn ngầm diệt người...

Bên ngoài lại truyền tới tiếng sấm, xem ra tối nay có lẽ sẽ có mưa. Sấm mùa xuân vang ầm ầm cuộn cuộn chấn động khiến trái tim bé nhỏ của ta run rẩy lên, cảm giác như sắp có chuyện không lành xảy ra. Đêm mưa vừa tầm tối vừa lạnh lẽo như vậy lại không có một cái ôm ấm áp để dựa vào, thật là khó mà ngủ yên a.

“Điện hạ...”

“Hả?” Ta phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hàn Hâm vẻ mặt vừa phức tạp vừa khó chịu, phải phục tùng ta – một nữ nhân lưu manh mà hắn khinh bỉ, thậm chí thù hận đã lâu, chắc hẳn hắn không cam lòng, bất đắc dĩ biết bao nhiêu.

“Chuyện tù binh nên xử trí như thế nào?” Hàn Hâm hỏi.

“Chuyện này à...” Ta sờ sờ cằm, cúi đầu suy nghĩ một hồi “Mùa xuân đến rồi, nên gieo hạt, bắt bọn họ đi cày ruộng đi.”

“Hả?” Giờ đến phiên hắn giật mình.

“Phải. Cày ruộng.” Ta vỗ tay một cái, cười hi hi nói “Đột nhiên ta thấy đoạn đường này thật hoang vắng, bắt bọn họ khai hoang đi, dời đến khi thắng trận, vùng đồng bằng này chính là của chúng ta. Còn nữa, nhớ phải làm cho bọn họ mệt mỏi đến mức không còn sức lực mà giờ trở! Hàn khanh, chuyện này giao cho người đi xử lý, aizz, thật là lợi nước lợi dân a!” Ta sờ sờ cằm, đắc ý gật gù đầu “Ta thật là một người cao thượng...”

Ngay từ đầu, vẻ mặt của Hàn Hâm từ giật mình chuyển sang tán thành, nhưng khi nghe đến câu cuối cùng của ta, mặt hắn lại sầm xuống, phẩy tay áo một cái, nhủ mây lại, lạnh như băng nói: “Nếu không còn chuyện gì nữa, vì thần cáo lui!”

Ta phát phát tay, cười từ mắt nhìn theo bóng hắn rời khỏi – tên gia hỏa này, một chút hài hước cũng không có a.

Đội trong trường chỉ còn lại một mình mình, ta mới sụp vai xuống thờ dài.

Một môi, hao tổn sức khỏe, hao tổn tinh thần, sức lực, người có thể dùng quá ít, nhất là võ tướng, phải tự mình hao tổn tâm trí, thật là phiền phức.

Không biết tên Từ Lập này có gây ra chuyện gì nóng nổi hay không, rốt cuộc Mãn Việt quốc còn giấu vũ khí bí mật nào đây?

Ta sai người báo với Bạch Phiến, báo hẳn phải canh giữ Từ Lập cho cẩn thận, tuy cũng biết, nếu có xung đột, một câu “Thần đang ở bên ngoài, không thể nghe theo quân lệnh!” của Từ Lập cũng sẽ khiến hẳn không biết phải làm sao.

Ta vô cùng buồn chán tung hứng quân cờ trong tay, hoàn cảnh trước mắt như một tầng sương mù dày đặc, có lẽ chỉ có thể chờ một cơn gió táp mưa rào thổi tan.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, Lư Triệt cũng chưa xuất hiện, Bạch Dương cốc sắp sửa khai chiến, ta đứng ngồi không yên, mặc thêm áo khoác đến lều của chủ soái.

Tiếng mưa rơi bùm bùm tạch tạch giống như tiếng pháo hoa, ta lo lắng ngẩng đầu nhìn qua lỗ hồng trên vách lều, sợ trận đánh đang diễn ra.

Sắc mặt Lư Triệt trông không được tốt lắm, có chút tái nhợt, ta vừa đến đã nghe tiếng ho khan của hẳn, ho sù sụ liên tục khiến hai gò má hẳn đỏ ửng lên. Hẳn giương mắt lên nhìn ta, thờ gấp, chậm rãi bình phục lại hờ hấp, mỉm cười nói: “Oánh Ngọc, đến chơi cờ sao?”

“Đội chiến báo.” Ta phui bọt nước còn đọng lại trên người, run rẩy một trận, cơn mưa này thật là lạnh đến mức thấm vào tận xương tủy, ta chà xát hai bàn tay ngồi xồm xuống trước chiếc bếp lò nhỏ để sưởi ấm, cũng không quay đầu lại, nói: “Hầm chút rượu nóng cho ta.”

Lư Triệt từ một tiếng, ngoan ngoãn đặt bình rượu hoa quế vào trong chậu nước nóng. Rượu ủ ở địa phương này có mùi rất nhẹ, nhẹ đến mức hầu như không nghe thấy, uống vào cũng chỉ có chút cảm giác hơi say mà thôi.

Ta ngồi thẳng lưng lên, nhấp một ngụm rượu hoa quế vào bụng, tia ấm bắt đầu từ dạ dày lan tỏa khắp thân.

Lư Triệt nhìn chằm chằm ta không nháy mắt, đôi mắt trong trẻo, khỏe miệng hơi hơi cong lên, ánh nến hắt lên mặt hẳn khiến làn da hẳn bớt tái nhợt đi.

“Làm một ly chứ?” Ta lúng túng hỏi một câu, lại ngại hiện giờ sức khỏe hẳn không tốt lắm “Thôi đi, ta uống một mình được rồi.”

Hắn cười cười không nói gì, ôm hộp cờ đến “Vừa đội chiến báo vừa đánh vài ván cờ đi.”

Ta không nhìn được mặt nhăn mày nhu. “Người biết rõ ta chơi cờ dở ẹt, sao cứ thích đòi chơi với ta? Khi để ta há?”

Hắn nghịch nghịch quân cờ trong lòng bàn tay phát ra thanh âm thanh thúy, cúi đầu thấp xuống, ta chỉ thấy hàng mi thon dài và cái trán trơn bóng của hẳn. “Có lẽ là vì chơi cờ với nàng, ta không cần suy nghĩ, không cần hao tâm tổn sức.”

Ta thả ly rượu lên bàn, bất mãn nói: “Ý người là nói ta đánh cờ dở đến nỗi người dùng đầu ngón chân cũng có thể thắng ta?”

Hắn khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn ta, lại lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Bởi vì cho dù nghĩ đi nghĩ lại, bản thân nàng cũng không biết bước tiếp theo mình muốn đi chỗ nào, ta làm sao mà đoán được?”

Ta trầm mặc.

“Lại đây đi.” Hẳn đưa hộp cờ cho ta “Nàng cầm cờ đen.”

Cũng được...

Bên ngoài mưa không có vẻ gì là sắp ngừng rơi cả, ta nhâm nhi rượu hoa quế, ngồi dưới đất đánh cờ cùng hẳn.

Nói đúng hơn là sắp cờ.

“A Triệt, đừng đi chỗ đó.” Ta bắt lấy cổ tay hẳn.

“Tại sao?” Hẳn nghi ngờ nhìn ta.

“Chỗ đó dễ cho ta.” Ta khoa tay múa chân hạ xuống một con cờ đen “Như thế ta sẽ Lục liên tứ.”

Lư Triệt hít vào một hơi thật sâu. “Ta chơi theo kiểu cờ vây với nàng, còn nàng thì chơi theo kiểu cờ Lục tứ với ta?”

Ta cười hăng hắc, không xấu hổ, không ngượng ngùng.

Hắn lại thờ dài. “Thôi được, vậy giờ ta chơi cờ Lục tứ với nàng.”

“Đừng.” Ta ngăn hẳn lại “Người đi theo kiểu của người, ta đi theo kiểu của ta. Người muốn đi cờ Lục tứ, vậy ta đi cờ vây với người!” Hẳn không nói nên lời, ta yên tâm thoải mái đi xuống một con, vui vẻ reo lên: “Liên tiếp Lục tinh, ta thắng!”

Thế là Lư Triệt đỡ trán, thờ dài một tiếng “Bại bởi tay nàng...”

“Khoan đã, A Triệt. Ta liên tục Lục tinh thắng người, nhưng đi theo kiểu cờ vây thì người thắng ta, ván cờ này hai chúng ta chẳng ai bại cả, như vậy không phải hay hơn sao?” Ta có lòng tốt an ủi hẳn.

Khỏe miệng hẳn giật giật, cười khỏ. “Ý nàng muốn nói cho ta biết, dù hai ta gặp nhau trên một bàn cờ cũng vĩnh viễn không đi đến cùng một thế giới sao?”

“Người là con cờ trắng, ta là con cờ đen. Chúng ta vốn là một. Bàn cờ như giang sơn, bất kể ai thua ai thắng, thiên hạ này trước sau gì cũng chỉ có thể là thiên hạ của Lư gia.” Ta kiên trì lập trường của mình, không chút dao động. Con người không thể nhượng bộ, một khi nhượng bộ, chỉ có thể ngày lui ba trăm dặm, cuối cùng một tấc đất cũng không còn. “A Triệt, nửa tháng nay, ta đã xem rõ, cũng đã nghĩ rõ rồi. Dù họ Lý hay họ Lư, rốt cuộc trên thân ta chảy vẫn là dòng máu của mẫu thân. Đồng Ly hỏi ta có hận hẳn hay không...” Trong lòng ta hơi chua xót, chỉ có thể cười khỏ “Ta làm sao có thể hận hẳn? Hẳn muốn giữ gìn là thiên hạ của Lư gia chúng ta, mà ta một người Lư gia chân chính lại ích kỷ, muốn an phận trốn tránh một góc trời, không màng thế sự...” Trước giờ hẳn chịu áp lực rất nhiều so với ta. Ta không hận hẳn, chỉ giận hẳn, cũng không phải giận hẳn đã bán đứng ta vì giang sơn của họ Lư này, chỉ giận hẳn đã giấu ta tất cả mọi việc, cho dù biết tương lai ta lên ngôi Hoàng đế, hoàn cảnh của hẳn sẽ rất khó xử, thậm chí là rơi vào cảnh bị động, không hay chút nào, nhưng hẳn cũng chuẩn bị tốt tâm lý để chấp nhận...”

“Oánh Ngọc.” Lư Triệt cắt ngang lời ta, trong mắt gom lên chút bi ai. “Nàng có cần phải nói về hẳn trước mặt ta hay không, nàng biết rõ...”

Ta xoay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ngập tràn tình ý của hẳn, có những thứ ta không nhận nổi. “A Triệt, trong lòng ta, mà cũng là thực tế, người là thân nhân duy nhất trên đời này của ta, ta đã từng hứa với người, hiện tại cũng sẽ không thay đổi. Bất kể người làm gì, người vĩnh viễn là đệ đệ của ta, ta vĩnh viễn sẽ không trách người, sẽ không có không quan tâm đến người, sẽ không bỏ rơi người.”

“Nhưng nàng đã quên ta!” Hẳn tâm tình kích động bất lấy góc bàn, mu bàn tay nổi lên gân xanh “Ta biết, đó chỉ là nàng tự thôi miên bản thân mình trong tiềm thức, nàng muốn quên đi ta!”

Ta lui người về sau, há miệng rồi lại ngậm miệng, nhưng không biết phải cãi lại như thế nào. Có lẽ, không phải là ta muốn quên hẳn, chỉ là muốn quên đi phiền não, hi vọng mỗi ngày tỉnh lại đều không bị phiền não, không có quá khứ lúc ban đầu. Không cần nghĩ đến trong lòng sư phó còn có non sông thiên hạ, không cần nghĩ đến trong lòng Đào Thanh còn có giang hồ võ lâm, không cần nghĩ đến những thị phi, những tranh đấu dây dưa không ngừng, vứt bỏ tất cả mọi phiền não, ta chỉ muốn nhớ đến mặt tốt của bọn hẳn – chỉ là trốn tránh được một lúc, nhưng không trốn tránh được cả đời.

Mà nguồn gốc tất cả phiền não của ta đó là Lư Triệt, hiện đang nhìn ta một cách bi thương.

“Vì sao nàng không thể yêu ta nhiều hơn một chút...”

Là không thể, hay là không được?

“Mẫu thân ta yêu phụ hoàng sâu đậm như vậy, ta vẫn không hiểu rõ vì sao, rõ ràng phụ hoàng chẳng thèm ngó ngang gì đến mẫu thân...” Hần chậm rãi rũ mi mắt xuống “Người trong cung bò cao gấm thấp, mẫu thân không được sủng, tính tình lại hiền hậu nhu thuận, ngay cả hạ nhân cũng không xem bà là chủ tử. Đường đường là một hoàng phi, vậy mà phải sống qua những tháng ngày nghèo khó hơn cả người bình thường, mùa Đông thậm chí không có bếp lò và than củi để sưởi ấm, sau khi bị mấy trận phong hàn, cơ thể suy yếu đi. Năm đó ta cũng bị nhiễm chứng phong hàn, bà không lo thân mình bệnh nặng, bán hết đồ trang sức chỉ vì muốn cầu thái y giúp ta khám và chữa bệnh, nhưng lại không đủ tiền đi hút thuốc... Bà phải liên tục thức mấy đêm, thêu vỏ sò hoa văn, nhờ cung nhân ra ngoài lên bán mới đủ tiền hút thuốc. Ta hết bệnh cũng là lúc cặp mắt của bà không còn thấy đường nữa...”

“A Triệt...” Mũi ta cay lên, nhưng không biết phải an ủi hẳn ra sao.

“Trên đời này, chỉ có mẫu thân thật lòng yêu thương ta, bảo vệ ta, sau này có thêm nàng...” Nói đến đây, khóe miệng hần khẽ cong lên, trong mắt có chút ý cười ấm áp hơn. “Trước giờ không ai giúp ta cả, bọn họ đều chỉ đứng nhìn, cười nhạo, trước giờ cũng không có một ai dám mắng ta, ngay cả mẫu thân cũng chỉ đau lòng chữa thương cho ta. Ngay từ đầu, ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng, trông nom nàng, nhưng nếu chỉ như thế, nàng vĩnh viễn cũng nhìn không đến ta. Ta chỉ có thể giống như phụ hoàng, cầm chắc quyền thế, cao cao tại thượng, mới có thể khiến tất cả mọi người thần phục dưới chân ta. Còn nàng, ta không muốn nàng phải thần phục ta, ta chỉ muốn nàng ở lại bên cạnh ta, chỉ muốn nàng có thể đối xử với ta như đối xử với bọn hần...” Hần cười nhìn ta, trong mắt lại tràn đầy bi thương và tuyệt vọng “Nếu ta làm sai, nàng nói cho ta biết, ta phải nên làm như thế nào, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Ta không biết...

Vấn đề này, ta thật không trả lời được, chỉ có thể trầm mặc.

Không muốn hỏi: vì sao hần lại không có ta không được? Hần có chỗ nào không tốt? Ta có chỗ nào tốt?

Cũng như ta vẫn không hiểu, vì sao đoạn đường này không ai trồng liễu, quay đầu nhìn lại liễu đã mọc xanh rờn.

Con người của ta, ích kỷ hẹp hòi, không khoan dung độ lượng, ông bướm lăng nhăng, không hề có nguyên tắc, lưu manh vô lại, lại không biết tự trọng, ta có gì tốt có gì hay mà đáng giá các người tốt với ta như vậy...

Đào Thanh nói: “Không có cái gì đặc biệt tốt, chỉ là sử dụng vừa tay.”

Yến Ly an ủi ta, nói: “Có thể đem nhiều khuyết điểm như vậy dung hợp lại thành một loại ưu điểm không giống người thường, nàng coi như cũng lợi hại lắm rồi.”

Đường Tư nghĩ nghĩ, nói: “Không có nàng cuộc đời còn gì là thú vị, vừa bắt đầu chơi là nghiện luôn.”

Như mỗi người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Lão Tử cũng có nói “Đạo khả đạo phi thường đạo”. Có lẽ cũng giống như thế “Tình khả đạo, phi thường tình”.*(Tạm dịch: “Đạo khả đạo phi thường đạo” = Đạo mà có thể nói rõ ra được Đạo là gì thì Đạo không còn là Đạo nữa. Cũng thế, nếu có thể định nghĩa rõ tình yêu là gì thì tình yêu không còn là tình yêu nữa)*

Nếu nói không được thì dứt khoát đừng nói, mà hãy làm.

Ta thờ dài, cúi đầu, không dám nhìn sự chờ mong trong mắt người đối diện.

Đây dĩ nhiên là lời nguyên của Lưu gia chúng ta, tại sao đệ đệ lại luôn luôn yêu phải tỷ tỷ? Sau này nếu ta có sinh ra nữ nhi, sẽ tuyệt đối không sinh thêm đứa thứ hai.

Tiếng mưa rơi, tiếng sét đánh ầm ầm, ngon nết bị gió thổi lay động, chợt chớp lên leo lét, đêm nay ồn ào náo loạn vô cùng, lại cũng yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Hồi lâu sau, giọng Lưu Triệt hơi hơi khàn và nhỏ lại: “Nếu ngày mai ta không còn nữa, vậy đêm nay, đêm nay... Nàng có thể nào không coi ta là đệ đệ, chỉ là Lưu Triệt thôi, được không...”

Tím ta đau xót, thất lạc, họ khan vài tiếng, nhếch khóe miệng lên giả vờ cười: “Đừng nói những lời không may mắn như vậy, Ngô hoàng vạn tuế!”

“A...” Hần cười nhẹ một tiếng “Vạn tuế...”

Ta không biết nên làm thế nào để thay đổi bầu không khí khó xử đang diễn ra, đúng vào lúc này nghe được tiếng vó ngựa dần dần tiến đến, lẫn trong tiếng mưa rơi, nếu không phải tai ta thính sẽ rất khó phát hiện.

Tiếng vó ngựa tiến thẳng về phía lầu của chủ tướng, không hề ngừng nghỉ, lỗ tai ta dựng lên, tím đập lỗ một nhịp, bỗng dưng cảm thấy hoảng sợ.

“Bảo...” một binh lính toàn thân lay lị ướt đẫm, chưa đợi lệnh cho vào đã nghiêng ngả lao đảo xông đến “Bệ... , bệ hạ, Bạch Dương cốc có mai phục, Từ tướng quân dẫn theo tám nghìn binh lính bị vây khốn trong cốc!”

Tất cả sự nhu mì ban nãy bị tin chiến báo này làm tan biến mất, Lưu Triệt vỗ mạnh lên thư án, sốt ruột, tức giận hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

“Bạch tướng quân dẫn bảy nghìn binh lính xung phong về hướng chính diện, ba nghìn binh lính đánh bọc hai bên tả hữu. Quân địch bại trận bỏ chạy, Bạch tướng quân đề phòng có gian trá, hạ lệnh ngừng lại không đuổi theo, Từ tướng quân không nghe hiệu lệnh, dẫn theo tám nghìn kỵ binh rượt theo vào cốc, bị vây khốn trong cốc.”

Ta mặt mũi lấy tay đỡ trán, đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, không ai có thể ngăn cản kẻ dẫn đầu ngăn người, kẻ rõ đại nỏ con diên, lịch sử luôn luôn có những chuyện kinh người tương tự như thế này.

Lưu Triệt hiển nhiên cũng bị tên mãng phu này làm cho tức giận đến mức không kiềm lại được, bàn tay khẽ phát run. “Bên đối phương mai phục nhiều hay ít? Tình hình cuộc chiến ra sao? Từ thương bao nhiêu người?”

“Số người bên đối phương không thể nắm rõ, dường như đối phương sử dụng pháo Tây Dương, lực sát thương cực mạnh, từ thương... rất khó đoán.”

Dường như?

Ta nén xuống lửa giận, trầm giọng hỏi: “Phải là phải, không phải là không phải, cái gì gọi là “dường như?””

“Trời tối lại mưa to, không thấy rõ lắm! Chỉ nghe được tiếng hỏa dược nổ vang, không thể xác định được có phải là pháo Tây Dương hay không.”

Hỏa dược...

Mưa lớn như vậy, nếu là pháo Tây Dương, quy mô nổ sẽ không thể mạnh đến mức vây khốn tám nghìn người – trong đầu vụt thoáng qua một cái gì đó, nhưng quá nhanh không kịp bắt lấy.

Từ Lập xảy ra chuyện, Bạch Phiên tất nhiên phải nghĩ cách cứu viện, mà bọn ta ngoại trừ ngồi ở đây chờ, cũng chẳng có cách nào.

Chiến báo liên tiếp phát tới mấy phong, chỉ toàn tin xấu, không có tin nào tốt, sắc mặt Lưu Triệt càng lúc càng khó coi, bên ngoài mưa đã rơi nhỏ lại, nhưng chiến sự vẫn chưa kết thúc.

“A Triệt?” Ta nhàu mày nhìn hần ho sù sụ, giống như muốn ho ra cả ngũ tạng lục phủ, hai má đỏ hồng một cách không bình thường, hồ hấp dồn dập không kiềm lại được, lòng ta thất lạc, lập tức sai người gọi quân y.

“Không sao...” Lưu Triệt phát tay ngăn ta lại, ta đẩy tay hần ra, cả giận nói “Người cổ chấp dễ làm gì!”

Hần hít một hơi, hờ hững ra rầy, hồ hấp có chút dồn dập, nắm chặt tay phải của ta không buông, vừa hờn hển vừa cười: “Nàng cũng, cũng quan tâm ta...”

“Nói nhảm!” Ta rống lại. Lâm huynh đệ chỉ có kiếp này không kiếp sau, vì giúp hần ngay cả mạng sống ta còn không tiếc, huống chi chỉ là bị hần không cần thận đảm trúng một đao.

Lão quân y hầu như là bị người lòi tói, ta đỡ Luru Triệt nằm xuống giường, lão quân y này vốn cũng là lão Thái y trong cung, y thuật quả thật cao siêu, chỉ châm cứu mấy kim, hô hấp của Luru Triệt đã ổn định lại.

Người ta đều nói chẩn bệnh là phải vọng, vắn, vắn, thiết, nhưng lão quân y này vừa đến là hạ châm, hầu như cũng chẳng cần nhìn – xem ra là rất thông thạo?

Sau khi châm cứu, Luru Triệt dường như lâm vào trạng thái nửa hôn mê, nhắm mắt lại lẳng lặng nằm đó, hô hấp mạnh mẽ đến mức khó mà nhận ra.

“Hắn sao rồi?” Ta vội hỏi.

“Tim Bệ hạ có bệnh cũ, không nên mệt nhọc quá độ, không nên hao tổn tinh thần, tâm tình không nên kích động. Tạm thời hiện giờ có thể châm cứu, dùng được đề trị hoãn, nhưng chỉ có thể...” trị hoãn mà thôi...

Ta thất thần một lúc sau, hạ giọng hỏi: “Bệnh tim của Bệ hạ, còn người nào khác biết hay không?”

“Vị thần cũng không biết. Nhưng bệ hạ đã từng dặn là không thể tiết lộ ra ngoài.”

Đúng là tin này hiện giờ không thể tiết lộ ra ngoài...

Do dự một lát, ta lại hỏi: “Sức khỏe của hần có thể hồi phục không?”

“Vị thần vô dụng...” Lão quân y quỳ xuống dập đầu.

A Triệt a...

Ta cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ của hần, không khỏi nghĩ thầm trong lòng, không biết cả đời này của hần có từng thật sự hạnh phúc vui vẻ qua hay chưa?

Hít thở sâu một hơi, ta chậm rãi nói: “Người thành thật nói cho ta biết, hần còn chịu được bao lâu?”

Lão quân y do dự một hồi, dè dặt giọng đáp: “Nhiều thì một năm, nửa năm, ít thì... trong sớm tối...”

Một năm nửa năm...

Hèn chi hần vội vã dọn dẹp giường ngại vật giúp ta như vậy, đem hết việc trong triều giao cho ta.

...Ta đợi nhiều năm như vậy, không còn thời gian để đợi nữa, cũng đợi không nổi nữa.

...Chỉ ba năm, ba năm nữa có được không. Ta không chạm vào nàng, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh ta, để ta được nhìn nàng...

...Ta tuyệt đối sẽ không thả nàng đi!

A Triệt a...

Ta gục đầu xuống, một mồi cười nẩy tiếng, hốc mắt dần dần ướt đẫm.

Bên ngoài đánh nhau khói lửa đỏ cả bầu trời, giang sơn của chúng ta đang rung chuyển trong mưa gió, vậy thì sao? Thần nhân duy nhất của ta sắp bỏ ta mà đi...

Nếu như năm xưa lúc còn ở đế đô, hần nói cho ta biết sự thật này, ta có ở lại không?

Tất nhiên là có...

Vì sao hần không nói?

Sợ ta không tin sao?

Tên tiểu tử quý kế đa đoan này, hết lần này đến lần khác lừa ta, điệu bộ đáng thương vô hại, lừa ta nhập cung, lừa ta uống Tá Công tán, lừa ta mấy lần mềm lòng nhẹ dạ đối với hần, đến cuối cùng, lời nói của hần, một câu ta cũng không nghe nữa...

Hài tử gọi sói đến, cuối cùng bị sói ngấm tha đi, rốt cuộc không còn trở về nữa.

Luru Triệt bị bệnh ngủ say, một mình ta đợi chiến báo, lúc này mới nhớ ra một người nên có mặt ở đây vào lúc này nhưng lại chưa hề thấy qua, hỏi hạ nhân: “Thẩm thừa tướng đang ở đâu?”

“Thẩm đại nhân không có ở trong lầu, tìm khắp nơi cũng không thấy.”

Trong quân doanh, không có lệnh sẽ không được tự tiện hành động, nhất là ban đêm càng không thể tùy ý đi lại, hần đang đi đâu đây?

“Báo... Từ tướng quân dẫn binh phá vòng vây thành công, đang chạy về bản doanh!”

Ta nghe vậy trong lòng run lên, nhẹ nhàng thở ra, lập tức hỏi lại: “Thương vong có nhiều không?”

“Chưa kiểm kê lại, nhưng bộ hạ của Từ tướng quân thương vong khá nhiều.”

Nằm trong dự đoán thời, toàn quân không bị diệt đã là may mắn lắm rồi.

Từ Lập a Từ Lập, người chết hay không cũng không sao, nhưng đừng bắt binh lính Đại Trần ta chôn theo người a!

Hiện giờ Luru Triệt vẫn đang hôn mê, người có thể chủ trì đại cục chỉ có sư phó, thời điểm quan trọng như thế này, không biết hần lại đi đâu?

Ta sai người ở lại chăm sóc cho Luru Triệt, còn mình thì đi về phía căn lều của sư phó. Lúc này sắc trời đã sắp sáng, phương Đông hiện lên màu trắng bạc, sắc màu ảm áp nhuộm dần toàn bộ đỉnh núi, không khí có chút lạnh lẽo ẩm ướt, ta xoa xoa chớp mũi, kéo rèm trong lều ra.

Cả căn lều lạnh lẽo trống vắng, giường đệm vẫn chỉnh tề ngay ngắn, xem ra là hần đi cả đêm không về.

Nghĩ đến đây, ta mới nhận ra bản thân mình cũng đã cả đêm không chợp mắt. Trò chuyện cùng A Triệt rất lâu, liên tiếp nhận được chiến báo, tinh thần lo lắng khẩn trương, chỉ chợp mắt mà trời đã sáng.

Ta ngồi trên giường sư phó, suy nghĩ xem hần có thể đi nơi nào. Có lẽ chừng nửa canh giờ nữa đại quân sẽ trở lại đại doanh, đến lúc đó, chẳng lẽ bắt Hàn Hàm, hoặc là chính bản thân ta ra mặt?

Thở dài...

Ta gỡ gãi đầu, đôi mắt khô khốc, nhịn không được ghé vào giường sư phó chợp mắt. Vừa lạnh lại cứng, một chút cũng không thoải mái bằng giường cao gối mềm như ở nhà, trên giường còn sót lại chút khí tức của sư phó, người rất là dễ chịu, giống như hương cỏ cây...

Son nhân này thơm tựa cỏ Lê...

.....

“Tên gia hỏa này, chúng ta liều sống liều chết bên ngoài, còn nàng nằm đây ngủ thoải mái như thế này!”

“Người nhỏ tiếng một chút.”

“Cần người nói sao!”

“Người đắp chăn cho nàng quá kín.”

“Tại vì nhìn nàng có vẻ rất lạnh! Người đừng ở đây vướng chân vướng tay nữa, Nhị ca đang tìm người!”

Lão gia ta lại bị đánh thức ...

Mơ hồ như về lại Lý phủ, đang ngủ nướng thì bị Đường Tam dựng dậy, không chút thương hương tiếc ngọc nhéo lỗ tai ta, cẩu véo eo ta, xốc nách ta ra ngoài ăn điểm tâm, không đếm xỉa gì đến hai tay hai chân ta đang bơi bướm trong lòng hân...

Chuyện cũ không dám nhớ lại a! Ta thống khổ kéo chăn xuống, hít thở sâu mấy hơi.

Chỉ muốn chớp mắt một chút, ai dè lại ngủ say như vậy, không có cách nào khác, mấy tối nay tối nào cũng vậy, nhưng lần này ngủ thật say, suýt chút nữa bị người ta làm cho chết ngộp rồi.

Trên người đắp chăn thật dày, đắp đến tận miệng mũi, ta tức tối đẩy bụng trợn to mắt, trừng tên gian phu trước mặt “Rốt cuộc cũng biết mò về rồi sao?”

Đường Tư cau mày quắc mắt ngồi bên giường, hai tay khoanh trước ngực liếc xéo ta – bộ khoanh tay lại thì ta không biết người mưu đồ làm ta chết ngộp là chàng sao?

Đường Tư trầm mặc một hồi, rút cục mặt mày khó chịu phun ra một câu: “Có nhớ ta không?”

Ta lập tức vui vẻ cười hí hôn dân sát lại. “Ồi chào, nhớ chứ sao không, nhớ đến mức ngủ tạng lục phủ đều đau cả rồi đây này...” Vòng tay ôm lấy chiếc eo thon nhỏ rắn chắc của hân, mò mẫm một hồi, rồi lại cẩu véo một hồi. “Đường Tư...” Lỗ mũi cọ sát trên ngực hân, meo meo mấy tiếng lấy lòng hân, sau đó hỏi hân: “Đêm qua, chàng lại đi làm chuyện xấu có phải không?”

Hân ôm lại ta, vuốt ve mái tóc ta, nghe ta hỏi vậy, hân khó chịu níu tóc ta xuống: “Cái gì gọi là chuyện xấu? Ta cực nhọc vất vả dầm mưa cả đêm mà nàng nói là ta đi làm chuyện xấu? Hử?” Hân uy hiếp áp sát ta, tóc bị kéo lấy, ta bị ép ngửa mặt lên nhìn hân, mắt thấy hân càng lúc càng đến gần, càng lúc càng gần – chậm quá, ta chủ động nhào lên bẹp một cái lên môi hân. “Muốn hôn thì hôn đi, lẽ mà lẽ mẽ để làm gì!” Ta khinh bỉ hân một phen, hân khẽ híp mắt lại “Được lắm, nàng nói đó nha!”

Sau đó...

Ai nấy đều biết, đơn giản là tiêu diệt thẳng tân hôn, tình nồng mật ý, phong nguyệt vô song, nam hồ nữ sái một trên một dưới, liều chết triển miên say mê lẫn lộn trên giường...

Ta nghĩ mỗi ta nhất định là sung lên rồi, thật là tê dại a, tê dại.

Làm tổ trong lòng Đường Tư, cuối cùng cũng tìm lại được cảm giác ấm áp, vững chắc, yên tâm. Nghỉ lại, ta thật là không thể thiếu nam nhân làm ấm giường a – đòi truy, đòi truy thật...

Thấy mặt trời lên cao, Đường Tư cũng không có ý định cho ta ngồi dậy, chắc hân bên ngoài đã có người an bài sắp xếp đâu vào đó, ta vốn là đồ lười biếng, có thể không cử động sẽ không cử động, không ai hối thúc ta, ta dứt khoát ngủ bù thêm chút nữa, chuyện khác đợi ngày dậy rồi tính sau.

“Đường Tư, Đường Tư...” Ta níu cổ áo hân, y phục này của hân nhìn là biết vừa mới thay ra, tối hôm qua hân là bận bận cả đêm, nghe ta gọi, hân có chút mệt mỏi, ừ ỏi đáp. “Chuyện gì?” Tay khoác lên eo ta sờ soạng một hồi, lẩm bẩm nói: “Lại béo hơn...”

Ta không vui hử một tiếng, gối đầu lên cánh tay hân, đếm lông mi của hân “Nhớ ta chứ...”

“Ừ.” Hân vui đầu vào cổ ta, thấp giọng trả lời một câu “Nhớ nàng muốn chết.”

Ta cảm động một hồi.

Hân lại nói: “Không có nàng ở bên cạnh đề ta khi dễ, luôn luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.”

Ta: “...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 58 – Lão gia có hi by khanhdoan Lúc nghe tin chiến báo về hòa được, ta lập tức nghĩ đến Đường Tư, nhưng thời gian quá ngắn không kịp ngẫm nghĩ sâu thêm, sau đó mới từ từ suy nghĩ lại – tuy không biết rốt cuộc hân làm cái gì, nhưng ít nhất ta có thể khẳng định, dù sao Đường tiểu Tam sẽ không làm chuyện gì gây bất lợi cho ta – thời được, ít ra là hân sẽ không làm chuyện mà hân nghĩ là bất lợi đối với ta, nhưng kết quả ra sao thì lại rất khó nói.

Bị bụng đói kêu rồn rột nên tỉnh lại, thấy Đường Tư vẫn còn đang ngủ rất say, bèn một mình lên lết lết xuống giường, sửa lại bộ y phục nhăn nhúm, vén một góc rèm lên liếc trộm ra ngoài.

Mỗi một tên lính đều có vị trí và trách nhiệm riêng, sự phó đang bàn luận gì đó với Hân Hâm, đôi mắt ta tìm kiếm bốn phía, không thấy Kiều Vũ – còn Đào Thanh nữa.

Ta nhớ trong lúc nửa tỉnh mê có nghe Đường Tư lấy cổ đuổi Kiều Vũ đi là “Nhị ca đang tìm người”, xem ra cuộc náo loạn đêm qua nhất định có liên quan đến Đào Thanh. Một dự cảm xấu lại xuất hiện – tất cả mọi người liên hiệp lại giấu ta chuyện gì đó...

Một tên lính tuần tra đi ngang qua lều, ta giờ tay ngoắc ngoắc hân lại, hạ giọng kêu: “Ê, người, người đó, lại đây!”

Tên này nhìn chung quanh một lát, thấy ta, bước nhẹ nhẹ chạy đến, cúi đầu tuân mệnh.

“Bệ hạ tỉnh lại chưa?” Ta hỏi.

“Lúc hùng dũng Bệ hạ đã tỉnh lại, giờ đang cùng Bạch, Từ nhị vị tướng quân nghị sự trong quân trướng. Thấm thừa tướng và Hân đại nhân tuân lệnh kiểm kê lại số người thương vong.”

Tên tiểu binh này thật cơ trí, ta chỉ hỏi một vấn đề, hân đem tất cả những chuyện có liên quan trả lời. Ta hài lòng gật gù đầu. “Người có thấy gương mặt nào lạ hoặc hay không?”

Tên tiểu binh chớp chớp mắt, đáp: “Kiều tiên sinh đã về, nghe nói đêm qua có một lực lượng viện binh lai lịch không rõ bắt ngờ đánh sau lưng quân địch, giải nguy cho Bạch Dương cốc, viện binh này quân số không nhiều, chỉ có hơn một trăm người, nhưng đều là tinh nhuệ không thể chống lại. Lúc này thấy người đứng đầu đội viện binh ở cùng một chỗ với Kiều tiên sinh, nhưng giờ thì không biết đang ở đâu.”

Ta kinh ngạc đánh giá hân từ trên xuống dưới một hồi “Người tên gì?”

“Tiểu nhân tên Cỗ Thuần Kiệt!”

Tên hay a!

Ta gật gù đầu, vỗ vỗ vai hân. “Ta nhớ kỹ người rồi, sau này đi theo ta.” Thật là người cơ trí a!

Mặt Cổ Thuần Kiệt lộ vẻ hớn hờ, gật đầu nói: “Vâng! Ta điện hạ nâng đỡ!”

“Tốt lắm. Mệnh lệnh đầu tiên của ta là – chuẩn bị chút đồ ăn mang tới lầu của ta đi.” Ở đây là lầu của sư phó... Bỏ lại Đường Tư ở lại đây một mình chắc không sao chứ?

Chắc là không sao...

Cổ Thuần Kiệt tuân lệnh rời khỏi, ta sửa lại áo xống về lầu của mình, vừa vào cửa, tấm rèm còn chưa rời hẳn xuống, eo ta đã bị nắm chặt lấy, thân thể bị kéo vào lồng ngực dày rộng ấm áp của ai đó.

“Tình ngu rồi sao?” Thanh âm trầm thấp kèm theo hơi thở nóng rực nhẹ nhàng lọt vào trong tai, ta run rẩy cả người, đầu ngón chân cuộn tròn lên, không có can đảm ngửa đầu nhìn thẳng hân, chỉ dám nửa khép nửa mở híp mắt nhìn hân kết của hân, vừa cười vừa gọi: “Nhị ca a...”

“Hử?” Móng vuốt hân gãi gãi trên lưng ta, dọa trái tim bé nhỏ của ta đập thình thịch, cũng là những lời này giọng điệu này, dù Đường Tư ăn to nói lớn cỡ nào cũng dứt khoát không hề oai nghiêm đáng sợ như vậy, còn Đào Thanh nói một cách trầm thấp bình nhác, nhưng khiến người ta không rét mà run.

Ta nhớ lại những lời mình đã nói với hân lần gặp mặt cuối cùng hơn một tháng trước, khi đó thái độ của ta... không tốt lắm, con người hân xưa nay không thù dai, nhưng thường thì có cừu tất báo ngay tại chỗ, nhưng lúc đó ta bỏ chạy quá nhanh làm hân không kịp trở tay, ai mà biết giờ có bị hân đòi nợ hay không.

“Nhị ca, ngại cực khổ rồi...” Ta cười lấy lòng, nhu thuận mặc tình đại gia hân ôm vào lòng, ta còn nhẫn nhục chịu khó xoa xoa bóp bóp vai, vỗ vỗ đám đám lưng cho hân.

“Cực khổ ra sao?” Hân mỉm cười lườm ta một cái, yên lòng yên dạ hưởng thụ sự hầu hạ của ta.

“Đêm qua, là chàng và Đường Tư đi cứu tên vương bát đần Từ Lập kia đó thôi.” Cổ Thuần Kiệt đã nói với ta như vậy.

Hân tùy tiện gật đầu, nói: “Ừ, sang bên trái một chút.”

Ta: “...”

Hân thật cho rằng mình là đại gia a!

Ta dùng sức nắm hân mấy cái, hân cười bắt lấy tay ta vờ vẽ trong lòng bàn tay “Nàng không trách ta sao?”

Ta kinh ngạc trừng mắt một lúc “Ta trách chàng chuyện gì?”

“Trách ta lừa nàng, giấu nàng, lợi dụng nàng.” Đầu ngón tay của hân vẽ vẽ trong lòng bàn tay, cảm giác tê tê đại đại khiến ta không thể tập trung. “Nàng đã nhớ lại hết mọi chuyện, trong lòng không có oán hận gì sao? Ngày nàng bỏ đi, không phải còn nổi giận đùng đùng à?”

Ta chột dạ quay mặt đi – lúc đó là do đầu ta phát sốt, sốt đến hồ đồ nên mới nói với hân những lời như thế, bị ma quỷ xúi giục, giờ cho ta một trăm cái lá gan ta cũng không dám nói với hân kiểu đó.

“Lúc đó ta chưa hiểu rõ mà...”

“Giờ hiểu rồi sao?”

“Ừ...” Ta thấp giọng trả lời, gật gật đầu, lại có chút do dự giương mắt nhìn hân “Nhưng mà hiện tại... tương lai... chàng... ta...” Ta úp úp mở mở, tình lược tất cả những từ quan trọng trong câu, ấy thế mà hân cũng nghe hiểu, trong mắt rõ ràng lộ ra ý cười. “Còn nhớ bài thơ chế nàng đã làm lúc nhỏ không?”

Ta ngại ngại gãi gãi đầu: “Ta làm thơ rất nhiều, chàng nói bài nào?”

Đào Thanh nghe vậy bật cười, nheo nheo gò má ta, không trực tiếp trả lời câu hỏi của ta, ngược lại, đôi sang đề tài khác. “Nàng biết ta ngắm ngắm không chế kinh tế phương Nam, biết ta muốn đối phó với Vạn Kiếm sơn trang, vậy nàng có biết ta phát hiện ra được cái gì hay không?”

Trong đầu ta hiện lên hai chữ: “Hóa được?”

“Sai!” Hân gõ lên trán ta, ta giờ tay lên che, đau đến lệ tuôn ròng ròng, dùng ánh mắt lên án hân.

“Vậy thì... bình khí?” Đúng rồi, sư phó đã từng nói Mân Việt quốc có được bình khí là nhờ lực lượng giang hồ Trần quốc giúp đỡ vận chuyển lậu.

“Lần này đúng rồi.” Hân thường cho ta một nụ hôn trên trán, trong nháy mắt ta liền hết đau, ngây ngốc cười... “Vạn Kiếm sơn trang ngầm giúp Mân Việt quốc vận chuyển mười vạn đao, thương, kiếm, kích từ Lương quốc, xen lẫn trong hàng hóa thảo dược, đa thủ chia ra mấy chuyến xuôi về hướng Nam. Tuy đối phương giữ bí mật rất kỹ, nhưng hàng loạt lỗ hổng lớn như vậy không thể không lưu lại manh mối nào. Chẳng qua lúc ta được tin, có lẽ bọn họ đã vận chuyển xong mấy chuyến. Đầu năm này sở dĩ ta là không để ý đến nàng là vì Ảnh tử tịch thu được một mô bình khí, ta bận điều tra nguồn gốc, chặn đứng sự việc.”

Ta đã nói rồi mà! Cho dù mỗi ngày Đường Tư đập đồ cỏ, mỗi ngày ta liệng linh chi, cũng không đến nỗi khiến hân bận đến mức biệt tăm biệt tích! Quả nhiên là bận chuyện khác! “Vậy còn chuyện hóa được thì sao?”

“Công việc ở Thực trung ta đều giao lại cho Đào Nhiên nên cũng không để ý mấy. Chỉ là sau lúc nàng rời khỏi, đại gia của Đường Tư – Đường Kính mới đến truyền tin, Lôi gia báo và phản đồ của Đường môn phản quốc theo địch, đem bí thuật chế hóa được của Đường môn và Lôi gia báo bán cho Mân Việt quốc. Hơn một tháng qua, bọn ta phải cao thủ của Bạch Hồng sơn trang và Đường môn đi điều tra Vạn Kiếm sơn trang và Lôi gia báo. Cứu Lôi trận của Lôi gia báo nàng cũng từng kiến thức qua, Đường Tư nói, nàng còn nói khoác không biết nương rặng trên đời này chỉ có nàng mới có thể chạy thoát được.” Ta gấp ngừng xen vào một câu “Đó là sự thật mà...” Mặt lại bị nheo một cái... “Lôi gia báo bố trí Bạch Dương cốc thành Cửu Lôi trận, tuy uy lực không bằng lúc đầu, nhưng binh sĩ tâm thường không thể chống lại. Trước đó ta và Đường Tư đặc biệt dẫn theo sáu mươi người giang hồ giả trang thành binh lính chuẩn bị tập kích Bạch Dương cốc, không ngờ Từ Lập mang binh vào cốc khuấy động trận pháp. May mà Đường Tư đã từng ném qua cay đắng của trận này, dốc lòng nghiên cứu cách phá giải từ trước, cho nên mới phá được vòng vây thành công.”

“Nhị ca...” Hai mắt ta tỏa sáng nhìn hân “Chàng là anh hùng. Ta cứ tưởng rằng...” ừy khuất thờ dài “Từ đầu đến cuối chàng không chịu đến gặp ta là vì không muốn quan tâm đến ta nữa...” Vừa rồi, ta còn tưởng rằng Kiều Vũ lút nghề nên lâu như vậy còn chưa tìm được hân!

Đào Thanh xoa xoa đầu ta, cười nói: “Ta vốn định quét sạch Vạn Kiếm sơn trang và Lôi gia báo rồi mới đến rước nàng...” Nghe được chữ “rước” này mà tim ta rung lên một cái, cảm động không nói nên lời. “Nàng ở trong quân doanh này so ra an toàn hơn, yên ổn hơn là ở bên ta, hơn nữa hiện giờ cơ thể nàng không thích hợp chuyển động nhiều...”

Ta vừa nghe lời này, nhất thời mờ to hai mắt, miệng không khép lại được, oa oa mấy tiếng, run giọng nói: “Chàng... biết... rồi? Sao chàng biết được!” Rõ ràng ta đâu có nói với ai a! Hiện giờ eo của ta cũng chỉ béo ra vài phân, tham ăn ngủ nhiều vốn là bản tính của ta, ta giữ bí mật kỹ như vậy, người này sao có thể hòa nhân kim tinh nhìn ra? Aizz... Ta quả thật là trốn không thoát lòng bàn tay của hân hay sao?

Ta ngồi trên đùi hân, nhìn hân một tay chống cằm, cười hà hê đắc chí, tay còn lại của hân choàng quanh eo ta, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Nàng thấy Kiều Vũ không nói lời nào thì cho là hân không biết gì hay sao?” Hân chậm rãi lật tay “Hân cũng được xem như là người rất chu đáo cẩn thận, thận trọng tính tế, nguyệt sự của nàng trễ nhiều ngày như vậy, sao hân lại không phát hiện ra cho được?”

Kiều Vũ a Kiều Vũ... Thì ra cái gì hân cũng biết, ta giả đau bụng kinh khổ cực như vậy mà cũng không lừa được hân! Sớm biết như thế không nên tiết kiệm thời gian công sức, giết mấy con gà bôi máu lên băng nguyệt sự là được rồi!

Ta gục đầu xuống nghiêng răng nghiêng lợi, lên lút giương mắt lên nhìn Đào Thanh – trong mắt hân vẫn dạt dào ý cười.

Ta mở miệng khép miệng mấy lần, do dự hỏi: “Chàng không ngại sao...” Ta đã từng khổ sở suy nghĩ, rốt cuộc cha của hải tử này là ai a... Nghĩ trắng đêm đến mức mất ngủ, tóc rụng sạch...

Hai tay Đào Thanh vây quanh ta, ôm chặt ta vào lòng. “Ngại thì được cái gì?” Hân khẽ cười một tiếng “Trong lòng ta thừa nhận đây là hải tử của chúng ta, như thế đã đủ rồi. Thật khó tưởng tượng, nàng tình tình lưu manh vô lại như thế này, không biết sẽ dạy hải tử thành thứ gì nữa, ta không ở bên nàng trông nom là không yên tâm được...” Hơi thở của ta như bị nghẹn lại, nắm chặt áo hân, giọng nói và trái tim cùng run rẩy: “Nhị ca, chàng...”

Hân nói tiếp: “Ta vốn muốn rước nàng đi, hoàng cung là nơi lắm ám, dơ bẩn, không thích hợp cho hải tử sinh trưởng. Nhưng nếu nàng đã quyết định tiếp nhận giang sơn này, gánh vác trách nhiệm của mình, gia đình đó sẽ là chốn yên ấm non sông, hiện tại còn có hải tử của chúng ta nữa – ta đã từng nhận lời nàng, ta sẽ bảo vệ, chăm sóc cho nàng và gia đình bình yên vui vẻ suốt đời suốt kiếp.”

Ta vùi đầu vào lòng hân, trái tim nhẹ nhàng co giật – thương tâm cũng thế, cảm động cũng thế, trái tim này đều co giật đến run rẩy nhức nhối.

“Nhị ca a...” Lỗ mũi ta cay lên, đập đầu vào ngực hắn, cảm nhận được sự chấn động và ấm áp truyền đến từ tim hắn.”Ta không có gì để đền đáp, cả đời này lấy thân báo đáp, có được không?”

Hắn cười không thành tiếng, ôm sát lấy ta. “Không thể nói không với năng. Ta xem thi thư nàng làm trước đây là đủ biết nàng trời sinh làm hôn quân rồi!”

Há? Ồ...

Ta giật mình hiểu ra ...

“Đến sử long thành phi tương tại,

Tòng thư quân vương bắt tào triều.”(Trích bài thơ ở chương 10)

Ta dậm, cười, chà sát hai tay ôm cổ hắn. “Trẫm quyết định phong chàng làm Trấn Trạch đại tướng quân!”

Cờ Trấn Nam tướng quân, Trấn Bắc tướng quân gì gì đó sao lợi hại bằng Trấn Trạch tướng quân a! Trạch này của ta chính là Thiên hạ đệ nhất trạch! (Tạm dịch: trạch = nhà. Trấn trạch = giữ nhà)

Hắn cười cắn nhẹ lên môi ta “Nàng không muốn làm Hoàng đế, ta sẽ nuôi nhốt nàng. Còn nàng muốn làm Hoàng đế, ta cho nàng nuôi nhốt, thế nào?”

Nuôi nhốt...

Mặt ta nóng lên, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh dưới ba mươi hai tuổi cảm động, xoang mũi bắt đầu tỏa nhiệt...

Nhớ lại lúc trước, ta bị lời nói của sư phó kích thích đến mức tinh thần thất thường, rời khỏi phủ Thừa Tướng, lao đảo đi trong mưa, là nam nhân này đã mang ta từ tầng đá dưới chân cầu trời về, tắm rửa sạch sẽ cho ta, nhét ta vào trong chăn, chuốc canh gừng cho ta.

Ta vì sư phó mà giận lấy hắn, nhất quyết không chịu uống canh gừng, quên mất hắn là người bất chấp thủ đoạn, trực tiếp điểm huyết đạo của ta, móm từng hộp, từng hộp một canh gừng vào miệng ta, nói: “Hắn không muốn nàng, nhưng vẫn còn ta muốn nàng, nàng khổ sở gì chứ?”

Ta bị ghen, ho khan liên tục, nước mắt chảy ào ào.

Ta luôn tưởng rằng, hắn biết thân phận của ta là vì trên người ta có bớt hay dấu ấn gì đó của hoàng gia, ví dụ như hoa văn nằm sau ngọc tỷ biểu thị đó là đồ của hoàng gia...

Hắn nói là vì kinh công – kinh công độc bộ vô lâm của Thập Tam ung đã giúp hắn tra ra manh mối nguồn gốc thân thế của ta. Cái gọi là “nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí” chính là như thế, Mặc Duy và sư phó từ miếng ngọc bội của ta mà tra ra thân thế của ta, còn Đào Thanh thì bắt tay từ xuất xứ võ công của ta, cũng cho ra kết quả giống nhau.

Lúc đó hắn điểm huyết ta, khiến ta chỉ có thể nghe mà không thể nói.

“Ta muốn dùng nàng làm lợi thế chính trị, nâng đỡ nàng đăng cơ.”

Xì! Giọng Lã Bất Vi đánh cược trên người Sở công tử sao?

“Nhưng thật sự là có đỡ nàng cũng không lên nổi bức tường.”

Xì! Chẳng còn nể ta là bần lãng!

“Tình tình nàng quá hoang dã, nếu nàng một lòng muốn bỏ chạy, ta phải tốn rất nhiều tâm lực để khống chế nàng. Thay vì như thế, chi bằng đánh cược trên người Lục hoàng tử, thu được lợi như nhau, hơn nữa, còn có thể có được nàng!”

Xì! Ta không phải món hàng mặc sức cho các người đàm phán giao dịch!

“Đừng trừng ta kiểu không cam lòng như vậy. Nàng không thích bị trói buộc, ta sẽ không xích nàng lại. Nàng không muốn làm hoàng đế, ta cũng sẽ không ép nàng. Ta chưa từng nhân nhượng ai đến mức này! Lý Oánh Ngọc, nàng còn muốn thế nào nữa?”

A! Đối với người khác chàng đều đánh một trăm đại bản, còn đối với ta chỉ đánh có năm mươi đại bản, ta nên lấy đó làm cảm động rơi nước mắt hay sao!

“Ta thích về tự do tự tại của nàng, giống như con Hải Đông thanh trên bầu trời thảo nguyên phương Bắc, mà ta, là chủ nhân duy nhất của nàng.”

Cút! Ta không phải chim, không phải người, không phải người chim!

Tất cả sự thăm oán đều trở nên vô hiệu, cái gã tuyên bố là không muốn trói buộc ta này đã dùng hành động thực tế khiến ta ba ngày không xuống giường được – cho nên mới nói, nam nhân quá nửa là khẩu thị tâm phi mà. (Tạm dịch: khẩu thị tâm phi = miệng nói một đường, tâm nghĩ một nẻo.)

Có lẽ là lúc đó còn chưa đủ chín chắn, gặp chuyện gì khó khăn chỉ biết nghĩ: ta nên bỏ trốn thôi, bỏ trốn a, bỏ trốn... rồi cuộc cũng trốn đến đường cùng.

Nhị ca của ta a, hắn khi dễ ta, ép ta, chà đạp ta. Ta sợ hắn, trốn tránh hắn, lấy lòng hắn, không phải chưa từng oán hận trách móc hắn, nhưng cũng như hắn đã nói, ta còn muốn hắn phải làm sao nữa? Cũng không phải những chuyện tình nam nữ trong tiểu thuyết thoại bản thời xưa, yêu đến mức quên mình, không cần biết đến tất cả những chuyện khác. Hắn có trách nhiệm của hắn, với Bạch Hồng son trang, với gia nhân, mà hiện tại, hắn cũng đưa ta vào dưới cánh chim của hắn, nói: nàng là người không có quan hệ huyết thống thân thiết nhất của ta trên đời này, như vậy đã đủ chưa?

Ta nghĩ: chắc là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 59 – Ôm cây đợi thỏ by khanhdoan Cổ Thuần Kiệt đứng ở ngưỡng cửa nói: “Điện hạ, thức ăn đã đưa đến.”

Ta giật mình đẩy Đào Thanh ra, thấy chỉ bạc – vì hôn môi mà sinh ra như người ta vẫn kể, trên mặt nóng lên, hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta: “Nàng cũng biết thẹn thùng?”

Xì, ta cũng đâu có vô sỉ đến như vậy!

Vì giữ gìn hình tượng, ta bỏ ra từ trong lòng Đào Thanh, ngồi vào phía đối diện, ho khan mấy tiếng, nói: “Vào đi.”

Cổ Thuần Kiệt vén rèm bước vào, hành lễ, đặt thức ăn lên bàn.

Ta để ý thấy ánh mắt hắn nhìn Đào Thanh có chút sùng bái, à... Ta hiểu rõ, gật gật đầu, nói: “Đào Thanh, tiểu binh này rất cơ trí, về sau cho hắn ở lại bên cạnh chàng rèn luyện đi.”

Đào Thanh nghiêm túc nhìn vào hai mắt tên tiểu binh đang kích động run rẩy cả người, khẽ gật đầu.

Tuy hiện giờ Đào Thanh còn chưa có chức có quyền gì, nhưng rất nhanh sẽ có. Người của ta mà, sao có thể không danh không phận được chứ.

Cỏ Thuần Kiệt tuân lệnh ra ngoài cửa đứng gác, ta ngấu nga ngấu nghiêng ăn, không quên ngẩng đầu hỏi Đào Thanh.”Chàng ăn gì chưa?”

Hắn mỉm cười nhìn ta “Ăn rồi, đâu có ai giành với nàng, chậm một chút, cần thận kéo nghen.”

Cũng đâu phải ta lo hắn giành ăn với ta...

“Kiều Vũ đi đâu rồi?”

“Ta và Đường Tư mang đến một trăm hai mươi người, cần được an bài nơi ở, Kiều Vũ chịu trách nhiệm lo việc này.”

“Vậy chàng ở đây làm gì?”

“Ôm cây đợi thỏ.”

Ta liền lập tức đoán ra quá trình như thế này: Đào Thanh và Đường Tư sau một đêm chiến đấu hăng hái (câu này nghe thật dâm...) theo quân về doanh trại, Đào Thanh là thủ lĩnh, phụ trách bàn bạc với quan lại cấp cao, thế là Đường Tư tiên hạ thủ vi cường, tìm ta găm rìu kiêu sói, bị Kiều Vũ phát hiện, đuổi được Kiều Vũ đi. Đào Thanh kiêu ngạo muốn chết, ta bị Đường Tư ôm chặt không một kẽ hở, hắn không muốn đánh thức ta dậy, lại không muốn đoạt đi người trong lòng Đường Tư, cho nên buồn bực đến lều của ta mà ôm cây đợi thỏ.

Con thỏ là ta cực lực nhào đầu vào lòng hắn ...

Nhị ca, thì ra chàng cũng biết khó chịu a!

Bỗng nhiên ta cảm thấy nam nhân trước mắt này phúc hắc, thâm trầm, mạnh bạo đều là ngụy trang, bản chất của hắn chính là khó chịu, khó chịu, khó chịu! Oa hahaha...

“Đừng cười thô tục như vậy...” Khóe miệng hắn co giật vài cái, nói.

Ta suýt chút bị nghẹn...

Yên ổn ăn xong một bữa cơm, ta tao nhả lau miệng, hắng giọng hỏi: “Vậy còn Yến Ly đang ở đâu ...”

“Bảo thủ.”

“A!” Ta chấn kinh, thân hình ngã về phía trước “Hắn vẫn đi Mân Việt quốc sao?”

“Yên tâm đi.” Đào Thanh vỗ vai ta an ủi “Hắn không nở chết, ta cũng sẽ không để hắn gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

Lần này ta tin hắn, ta đã nguyệt hạ trụy phụ như vậy, nếu hắn cam lòng chịu chết, ta cũng sẽ cam lòng đi chôn hắn!

“Cùng đi xem bên A Triệt thế nào rồi!” Ta đứng dậy, hai người bọn ta sóng vai bước ra ngoài, đúng lúc chạm mặt một người ngoài cửa.

“Sư phó...” Ta ngăn người ra, ngừng bước lại.

Hắn khẽ mỉm cười, ánh mắt nhanh chóng xẹt qua mặt Đào Thanh “Điện hạ, bệ hạ đang đợi ngài trong quân trường.”

Không biết tại sao ta bỗng nhiên có chút lúng túng, gật gật đầu. “Ta đang tính qua bên đó.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Đào Thanh nói: “Nàng đi trước đi, ta có chuyện muốn nói với hắn.”

Ta quay đầu lại nhìn hắn, dùng khẩu hình nhép môi hỏi hắn: nói chuyện gì?

Đào Thanh cười mà không đáp, bàn tay đặt trên vai ta dẩy nhẹ, ta cong môi lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, chậm rãi đi về lều chủ soái.

Có lẽ Lưu Triệt vẫn còn mệt trong người, hơn một tháng nay, trông hắn càng lúc càng yếu, lúc ta đến lều, hắn đang vịn về án đường, thấy ta vào, hắn giương mắt nhìn ta, khóe môi hơi cong lên. “Ngủ có ngon không? Không dám kêu người đánh thức nàng dậy.”

Ta đến bên cạnh hắn ngồi xuống, phui phui vạt áo, xoay đầu lại nhìn hắn. “Sắc mặt người không tốt lắm, người phải nghỉ ngơi nhiều là người.” Về bệnh của hắn, cả hai người bọn ta đều ngầm hiểu mà không có nói ra.

“Ta cũng muốn vậy...” Lưu Triệt lắc đầu cười cười bất đắc dĩ.

“Lúc này dường như ta nghe thấy Từ Lập hò hét gì đó. Thương vong ra sao?”

“Bởi vì cứu viện đến đúng lúc nên thương vong cũng không đến mức quá thảm hại, thủ hạ của Bạch Phiên thương vong năm mươi ba người, thủ hạ của Từ Lập thương vong nhiều hơn, vẫn còn đang thống kê, nhưng tính sơ cũng khoảng chừng hai ngàn người.” Giọng Lưu Triệt thật nặng nề, bất kể là thủ hạ của Bạch Phiên hay là Từ Lập, rốt cuộc cũng đều là binh lính Trần quốc. “Từ Lập tự chịu hình phạt ba mươi quân côn, tạm thời đình chỉ công sự trong quân. Lần này vất vả cho băng hữu của nàng rồi.” Lưu Triệt cười tự giễu “Thật không ngờ cuối cùng lại phải dựa vào thế lực giang hồ.”

Ta vội an ủi hắn: “Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách mà thôi!”

Trong mắt hắn hiện lên ý cười, còn vẻ phản cười cái gì thì ta không biết. “Kiều Vũ đã dẫn nhóm người đó đi an bài chỗ ở, may mà không kiệt ngạo khó thuần như ta tưởng.”

Ta liền tục gật đầu. “Đó là tất nhiên, bọn hắn đều thống nhất phục tùng mệnh lệnh.” Không giống như đám binh lính ô hợp rồi rạc hữu dũng vô mưu, những người này không phải là thủ hạ của Đường Tư thì là thủ hạ của Đào Thanh, vốn cũng tồn tại dưới hình thức một tổ chức hẳn hoi, tính kỷ luật đương nhiên tốt hơn nhiều so với người giang hồ bình thường. Không thể không nói, người có xuất thân quan lại quả nhiên có thành kiến đối với người giang hồ, Lưu Triệt cũng vậy, sự phò cũng vậy, còn Kiều Vũ thì ai nấy đều bình đẳng như nhau – hắn chẳng thèm đếm xỉa đến ai cả...

“Thân phận Đào Thanh khá bất tiện, hắn không có chiến công và lai lịch, tạm thời không thể phong chức tước cao được, sợ những kẻ cấp dưới không chịu phục tùng, cũng không thể điều động binh sĩ, chỉ có thể phong một quân hàm chuyên thiết lập kế hoạch, tuy không có binh quyền, nhưng cũng ít phải tuân theo quy định, nàng thấy thế nào?” Hắn kéo léo hỏi ý ta, nhưng dường như không chờa đường cho ta nói không. Quả nhiên, làm Hoàng đế lúc nào cũng hết sức xem trọng vấn đề binh quyền, tuy Lưu Triệt tin tưởng ta, cũng chuẩn bị đem ngôi hoàng đế và giang sơn truyền lại cho ta, nhưng ngoài ta ra, dù là nam nhân của ta, người ta tín nhiệm, hắn cũng khó mà tin nhiệm giống như ta.

“Nếu người đã quyết định, vậy cứ làm theo lời người nói đi.” Ta cười cười.

Lưu Triệt nhìn ta mỉm cười: “Hôm nay trông nàng rất cao hứng.”

Ta điều chỉnh lại vẻ mặt, nghiêm túc nói: “Không, tâm tình ta rất nặng nề.” Quân binh trúng kế đại bại, tất nhiên ta không thể cao hứng, nhưng... nghĩ đến bọn hắn đã trở lại bên cạnh ta, nhẹn không được khóe môi cong lên...

“Thấy nàng cao hứng...” Lưu Triệt cúi đầu, chậm rãi nói “Ta lại mất hứng...”

Ta ho khan một tiếng, không biết nên trả lời ra sao, chỉ có thể kéo kéo ống tay áo, đỡ bàn đứng dậy, nói: “Vậy ta đi trước đây.”

“Đợi đã...” Lưu Triệt mở miệng giữ lại “Nàng lại đây, ta có vật này muốn giao cho nàng.”

Ta đứng lại, xoay đầu nhìn hắn nửa buổi, sau đó chậm rãi đến gần, ngồi xuống đối diện bên cạnh chiếc bàn thấp. Lưu Triệt đem một chiếc hộp gỗ đen đặt lên bàn trước mặt ta, nói: “Mở ra đi.”

Ta do dự một hồi, thậm chí nghĩ thăm trong bụng – không biết bên trong có phải là con gián hay không... Khục khục... A Triệt cũng không phải là ta, tất nhiên sẽ không làm mấy chuyện nhảm chán như vậy. Đầu ngón tay ta chạm đến chiếc hộp lạnh ngắt, ngừng lại một chút bật nắp khóa mở hộp ra.

“Đây là cái gì?” Ta ti mi sờ sờ vật trong hộp, hình như là cái khuôn đúc hình con hổ?

“Hổ phù, là binh phù, có thể điều động binh lực cả nước.” Lưu Triệt giải thích, lại bổ sung một câu khó hiểu “Chỉ cần đối phương chịu nghe điều động.”

“Chỉ cần đối phương chịu nghe điều động?” Ta sờ sờ hổ phù, không hiểu, nhú mày lại “Có ý gì?”

“Ta chỉ là nhớ lại năm xưa, tuy trong tay Hoàng hậu có hổ phù, nhưng cũng không điều động được binh lực trong tay ta, đây chính là nguyên nhân vì sao quân vương ở các triều đại đều không dám dễ dàng trao binh quyền cho đại tướng, cũng sợ đại tướng công cao chân chũ, uy vọng quá cao, bởi vì binh lính chỉ nhận lệnh từ người cầm binh, không nhận lệnh từ quân vương.”

Thì ra là thế. Lưu Triệt vì tự mình khởi binh tạo phản đoạt ngôi, nên cũng sợ người khác bắt chước mình, giống như Triệu Khuôn Dã binh biến Trần Kiều, về sau lại dùng rượu tước binh quyền của các tướng lĩnh. Minh cần người, cũng sợ bị người cần lại.

“Nàng cũng biết đó, hiện nay tình hình sức khỏe của ta không ổn định, nếu nhất thời... nàng cảm hổ phù hạ lệnh thay ta.” Lưu Triệt đẩy chiếc hộp đến gần hơn, khi nói về chuyện sống chết của mình, hắn vẫn cười nói dùng dụng như không.

Ta nắm chặt chiếc hộp trong tay, rừ mi mắt xuống trầm mặc một hồi, gật gật đầu, nhận lấy chiếc hộp. Giữ không phải lúc dùn đẩy ồm ồm, từ chối chỉ làm lãng phí thời gian mà thôi. “Hy vọng sẽ không phải dùng đến nó.” Ta thấp giọng nói một câu.

Lưu Triệt cười cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Rời khỏi quân tướng, ta về lầu của mình, lúc này “cuộc trò chuyện của nam nhân” giữa Đào Thanh và sư phó dường như sắp kết thúc, ta chỉ nghe được một câu cuối của Đào Thanh “... Vẫn tưởng ngươi là người thông minh, nhưng một người thông minh thật sự sao lại tự ép mình rơi vào đường cùng. Ta nói đến đây thôi, cũng đã tận tình tận nghĩa rồi.” Hắn giương mắt nhìn về phía ta, khẽ môi hơi giương lên, chắc sư phó cũng phát hiện ánh mắt hắn thay đổi nên xoay đầu lại, về mặt thần nhiên hồ hững, nhìn không ra là vui hay là giận, hăng mi rừ xuống, ánh mắt lóe lên một chút, đáp lại Đào Thanh một câu: “Dù sao đi chăng nữa, nhờ ngươi vậy.”

Nhờ?

Ta khẽ giật mình: hắn nhờ Đào Thanh chuyện gì?

Sư phó vội vã bỏ đi, ta trở lại bên cạnh Đào Thanh, tóm hắn vào lầu, lập tức gắng hỏi: “Sư phó nhờ chàng chuyện gì?”

Hắn thừng thình ngồi xuống, phúi phúi vài cái chỗ đầu gối có lẽ có dính chút bụi, ngửa đầu mỉm cười hỏi: “Nàng nghĩ có thể là chuyện gì?”

Ta lười phải phí óc suy đoán, lại hỏi: “Các người vừa mới nói chuyện gì? Có liên quan tới ta không?”

“Ta nói không liên quan thì nàng sẽ tin sao?”

Ta hỏi tiếp: “Chàng có nói lời nào bắt nạt hắn hay không?”

Hắn nhú mày lại: “Nàng cảm thấy ta có khả năng làm thế hay là ta sẽ làm thế?”

Ta giận dữ vỗ bàn: “Đào lão nhị, chàng thật quá quái mà!”

“Sao?” Hắn cũng không lên tiếng phủ nhận câu này, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi “Ý nàng nói về mặt nào?”

Ta lên án hắn: “Chàng hỏi người ta chuyện gì thì bắt người ta phải thành thật trả lời, còn người ta hỏi chàng thì chàng lại hỏi vặn lại năm lần bảy lượt!”

Con người hắn quen thói thương lượng đàm phán trong buôn bán, cái gọi là xã giao kiểu công chuyện chính là đối phương hỏi người là ai thì người phải trả lời danh tính xuất thân, mà không thể trả lời một cách trừu tượng là “Ta là đại gia của ngươi”, nhưng hết lần này đến lần khác ta hỏi chuyện hắn, hắn đều đáp kiểu “Ta là đại gia của ngươi” trừu tượng như vậy, hơn nữa giọng điệu còn chọc tức nữa chứ.

Đào Thanh cười ha hả, kéo cổ tay ta vào ngồi trong lòng hắn, ta gầy dựa lưng vào ngực hắn, ta gầy dựa lưng vào ngực hắn, ta gầy dựa lưng vào ngực hắn. Hắn xoa xoa đầu ta, nói: “Hết cách với hắn, mang ta ra trừ giận hả?” Nói rồi giữ chặt đuôi tóc của ta kéo nhẹ.

Ta run rẩy lên, lập tức biết lỗi của mình, cười trừ, nói: “Gi kìa, ta chỉ là nhất thời sốt ruột mà thôi... Ngài đại nhân đại lượng, chắc không đến nỗi so đo với ta chứ – rốt cuộc là các người nói chuyện gì a?”

Đào Thanh bần ngón tay trên trán ta một cái, ta kêu lên ai da nhưng không dám phản kháng.

“Chỉ là chuyện chiến sự...” Nhìn thấy ánh mắt ham học hỏi của ta, hắn thờ dãi, bắt đầu cười, nói “Phải, còn nhắc đến nàng nữa, bảo ta trông nàng cho kỹ, đừng cho nàng chạy loạn khắp nơi.”

Ta nghe lời này, trong lòng quả thật không vui về gì – Thừa tướng đại nhân hắn bận lắm sao mà phải nhờ người khác giám sát ta.

Ta liếc xéo Đào Thanh. “Vậy chàng trả lời hắn như thế nào?”

Đào Thanh lại cười nói: “Ta nói, ‘tất nhiên ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nhưng chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến ngươi, ngươi cũng không có lập trường đến nhờ ta hoặc cảm tạ ta.’”

Ta hít sâu một hơi – Đào Thanh, ta còn không nhẫn tâm nói nặng hắn một lời, vậy mà chàng lại...

Đào Thanh kể mặt lại gần ta, trong mắt chứa đầy ý cười khó hiểu. “Thế nào, đau lòng hả?”

Ta tránh né không trả lời, dùng cách gầy ông đập lưng ông, hỏi ngược lại: “Chàng cảm thấy ta có nên đau lòng hay không?”

“Đây không phải là vấn đề ‘có nên hay không’, mà là vấn đề ‘có hay không’” Đào Thanh ngừng một chút, ngón trỏ bàn tay phải chọc chọc lên ngực ta “Đừng hỏi ta, hỏi nó đi.”

Ta thả lỏng người, khẽ dựa vào lòng hắn, gầy đỡ nói: “Đừng hỏi nó, nó cũng là đại gia, hỏi gì cũng không biết...”

Đào Thanh vuốt ve lông tóc trên gáy ta, ta thích ý híp mắt lại, nghe hắn đề thấp giọng xuống nói bên tai: “Tuy nó không biết, nhưng nó đã quyết định cả rồi.”

Mí mắt ta giật một chút, nhưng cũng không mở mắt, lười nhác nói: “Chàng biết rồi sao?”

“Ngay cả ánh mắt nhìn hần cũng không hề che giấu, chỉ có hần là người trong cuộc nên không nhận thấy mà thôi. Thẩm Đông Ly có thể nhìn rõ dự vọng và sợ hãi của người khác, nhưng lại nhìn không rõ tình cảm của chính mình.” Tay Đào Thanh từ trên vai ta trượt xuống cầm lấy tay ta, nhẹ nhàng xoa nắn.

Ta nhắm mắt lại thông thả trả lời hần: “Sự phò hần chỉ là quá mâu thuẫn mà thôi. Giờ ta mới hiểu rõ, tề ra là hần rất không tự tin, không dám tin vào tình cảm giữa hai người bọn ta, không tin ta yêu hần cũng như hần yêu ta, cho nên đã nhiều năm như vậy mà hần vẫn cẩn thận dè dặt, như giấu lên một tầng băng mỏng. Mặt khác, hần cũng quá tự tin, tự tin ta vĩnh viễn sẽ không rời bỏ hần, dù cho nguyên nhân hần tự tin chỉ là vì cái gọi là ‘tình thầy trò’, cho nên ta phản bội... đối với hần mà nói, khó mà chấp nhận nổi.”

Phản bội a... Hai chữ này thật là khó nói ra miệng, khi nói ra miệng, cảm giác như bị người ta đâm một dao rồi lại bỏ thêm một nhát kiếm

“Nàng nghĩ mình phản bội hần, cho nên đối với hần vẫn luôn hồ thẹn trong lòng?”

“Trước kia là thế, nhưng giờ thì ngược lại.” Khỏe miệng ta cong lên, nhìn không được lộ ra ý cười “Hần nghĩ hần bán đứng ta nên đối với ta, hần cảm thấy áy náy trong lòng, ta tất nhiên là muốn lợi dụng sự áy náy này của hần để làm chút... khục khục... chuyện. Nhưng rốt cuộc ta cũng vẫn là đồ đệ của hần, chịu ảnh hưởng của hần, làm chuyện gì cũng chỉ quan tâm đến mục đích cuối cùng mà không từ bất cứ một thủ đoạn nào, chỉ cần kết quả có thể như ta mong muốn, suốt quá trình cho dù có dùng chút thủ đoạn xấu xa, cũng là một loại tình thú.”

Đào Thanh phì cười. “Người hèn hạ ta gặp cũng nhiều rồi, nhưng hùng hồn tự bảo chữa như nàng vậy thì chỉ mới gặp lần đầu. Cả ngày nàng ngồi đờ ra trầm tư đều là vì nghĩ đến mấy chuyện nam nhân như thế này hay sao?”

Ta thờ dãi nói: “Đấy gọi là tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, ta còn đang ở giai đoạn sơ cấp ‘tề gia’ thôi”. Ta xoay ngược tay lại vỗ vỗ lên vai hần “Trị quốc có sự phò rồi, còn bình thiên hạ thì phải dựa vào Nhị ca chăng.”

Hần bắt lấy tay ta vân vê một hồi, trêu chọc nói: “Mới vừa rồi lúc ‘tra khảo’ ta, nàng gọi ta là gì?”

Ta ngẩn người ra hỏi: “Gọi là gì?”

Đào... ào nhĩ?

Hần cười lắc đầu, giận dữ nói: “Có việc cầu người thì ăn nói kiểu khác.” Tay trái nắm cầm ta lắc qua lắc lại “Nàng có thể vô lại, nhưng dù sao cũng phải khéo léo một chút.”

Khéo léo – hai chữ này, trước giờ chưa từng xuất hiện trong từ điển của ta.

À không, trước giờ ta chưa từng dùng từ điển.

Đường Tư như một trận gió bay vào lều, hùng hùng hổ hổ không nói lời nào vọt tới trước mặt Đào Thanh búng mũi ta một cái, phẫn nộ nói: “Đám bỏ lão tử lại một mình trong phòng của nam nhân.”

Ta phui tay hần ra, cau mày nói: “Yên tâm, chàng rất an toàn, không ai dám ra tay với chàng cả đâu.”

Ngón tay kỳ diệu của Đường Tư trở ngược lại, búng lên trán ta. “Nàng, nàng...đừng có ý là lão tử thương nàng, ý là giờ đây thân thể nàng bất tiện mà lão tử không thể vo tròn nắn đẹp gì được nha, lão tử báo thù mười tháng cũng không muộn! Nàng hãy đợi đấy!”

Nha...hừ hừ...hừ hừ... Ta tung cho Đường Tư một ánh mắt quuyền rũ lạ lùng, thấy vẻ mặt hần buồn nôn như nuốt phải ruồi mà trong lòng vô cùng thoải mái.

Mười tháng sao? Chỉ có mười tháng thôi sao?

Ta muốn cả đời được thương yêu chịu chuộng!

Từ lúc Kiều Vũ cùng Đào Thanh, Đường Tư trở về, trọng trách trên vai ta được hoàn toàn cởi xuống, mỗi ngày giằng dai bên bàn cờ cùng Lưu Triệt, cắn hạt dưa, đánh rắm...Quản lý khâu hậu cần đã có có sự phò, chuyện đánh trận thì giao cho Đào Thanh, rốt cuộc Đường Tư cũng có thể đem những kỹ xảo thiên phú áp dụng trong quân, lực sát thương của toàn bộ vũ khí đều tăng gấp bội, móc câu, gai độc toàn bộ đều là vô trang hạng nặng, chỉ còn thiếu không khác câu quảng cáo ”Đường gia tổ truyền” trên sông đào mà thôi, Kiều Vũ sau khi dân xếp tân binh xong, lại trở về bên cạnh ta làm hộ vệ – hay nói đúng hơn là làm nhũ mẫu, thận trọng tình tề, tỉ mỉ chu đáo a...

Lưu Triệt nghỉ ngơi mấy ngày, sắc mặt trông tốt hơn, lại lôi kéo ta, mang tiếng là đánh cờ chứ thật ra là đánh rắm thì có.

“Dưới tay nàng toàn là người tài ba.” Lưu Triệt ho nhẹ mấy tiếng, tuy đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ, nhưng hiển nhiên tâm tư lại không đặt ở đó.

Ta khoát tay thờ dãi: “Dưới tay ta” gì chứ, bọn hần đều là ”người trên” của ta không đó.”

Lưu Triệt bị sặc, từ ho khan chuyển thành ho sù sù, gương mặt trắng nõn đỏ ửng lên, ta nghi ngờ ngẩng đầu liếc hần “Người kích động chuyện gì?”

Ánh mắt hần lóe lên, quay mặt đi, rồi quay mặt lại, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. “Oánh Ngọc, nàng...” Hần nói không nên lời, điệu bộ thẹn thùng...

Ta giật mình hiểu ra, trong lòng thầm nghĩ nhất định là hần hiểu lầm chỗ nào đó, không khỏi sinh lòng khinh bỉ hần. “Người nghĩ đi đâu vậy chứ! Đúng là ”nhân già kiến nhân, dâm già kiến dâm”. ” Ta chớp lấy con cờ, Đồ long thành công, ăn. *(Tạm dịch: nhân già kiến nhân, dâm già kiến dâm = người nhân đức thì thấy điều nhân đức, người nào dâm thì nhìn đâu cũng nghĩ theo chiều hướng dâm)*

Khỏe miệng Lưu Triệt giật giật “Không phải nàng đang chơi theo kiểu Lục tinh liên châu hay sao?”

Ta vừa nhặt con cờ vừa nói: “Ai nói với người, rõ ràng ta đã sửa lại thành cờ vây rồi mà.”

“Hỏi nào?”

“Hiện tại.”

Lưu Triệt trầm mặc một lúc, nói: “Nói chuyện đạo lý với nàng thật tức chết...”

“Cho nên mới nói, đừng nói những lời đối phương nghe không hiểu, cũng giống như Hần Ngự sử và ta mắng chửi nhau, một câu ta cũng nghe không hiểu, tất cả những lời công kích của hần đều bị vô hiệu hóa.” Ta sờ sờ cằm, nhìn xuống bàn cờ thấy cục diện có lợi cho mình, mỉm cười khoan khoái.

Lưu Triệt lắc đầu cười nhạt: “Không biết nói nàng sao cho phải nữa... một chút cũng không giống cô mẫu, mà hình như giống Cao tổ hơn.”

Cao tổ? Cao tổ hoàng đế...

Là cái người nằm mơ thấy mặt trời đỏ chiếu vào lòng, giết rắn xanh khởi nghĩa đó sao? Cao tổ của Đại Trần ta có cái tên vang dội, nhân nghĩa vạn trượng, mũi cao sáng sủa, điều duy nhất không hay chính là họ Lưu, thế là người cũng như tên, một tên lưu manh không biết một chữ bẽ dối, cuối cùng lại khai sáng trăm năm cơ nghiệp Đại Trần...

Ta thêm vào! Rốt cuộc cũng tìm được nguyên nhân.

Thì ra lưu manh không phải là lỗi của ta, đều do di truyền gây hại cả thôi! Kê lưu manh được thiên hạ a! Tây Thực bá vương Hạng Vô thần đứng cờ nào, còn không phải bị một tên đầu đường xó chợ bao vây đến chết hay sao.

Ta tức giận ném con cờ. “Dù ta có vô lại, cũng là vô lại một cách khá á! Nếu nói ta lưu manh, cũng là lưu manh vang dội a!”

Lưu Triệt mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy. Cao tổ bắt đầu ra sao không quan trọng, nhưng nhiều lần được cao nhân giúp đỡ, nàng có những ”người trên” cỡ như Tiêu Hà, Hàn Tín, Trương Lương thì lo gì thiên hạ này không phải họ Lưu?”

Không biết Lưu Triệt nói lời này có bao nhiêu thật lòng, bao nhiêu giả dối, nhưng chỉ nghe lời hay chữ đẹp thôi đã làm cho ta vui lòng rồi, cũng không suy xét lại kết cục của ba người Tiêu, Hàn, Trương sau này ra sao, dù

sao ta cũng không phải là Cao tổ.

“A Triệt, đợi bình định xong Mãn Việt quốc, ta và ngươi cùng đến Bắc Trường Thành xem phong cảnh Bắc quốc đi!” Ta hào khí chất ngất nói.

“Nếu có thể được.” Lưu Triệt cười nhẹ.

“Bệ hạ.” Bên ngoài thông báo “Tứ Lập tướng quân cầu kiến.”

Lưu Triệt cau mày. “Nói trầm trọng người không thoải mái, không gấp.”

Ta xoa xoa huyết Thái Dương. Tứ Lập tạm thời bị cách chức đã gần hai tháng, trong hai tháng này, Bạch Phiên và Đào Thanh kết thành đồng minh liên tiếp xuất binh ra trận, tuy hai bên đều có tử thương, nhưng bên ta vẫn thắng nhiều thua ít. Bên Mãn Việt quốc có chuyên gia chất nổ từ Lôi gia báo, bên Đại Trần ta có chuyên gia đạn pháo từ Đường môn. Bên bọn họ có lực lượng ngầm của Vạn Kiếm sơn trang, bên chúng ta có dân binh tài giỏi của Bạch Hồng sơn trang. Chỉ là, chúng ta chiếm ưu thế về nhân tài, bọn họ lại chiếm ưu thế về địa lý, thế cho nên mới gây ra cục diện giằng co bất phân thắng bại. Cuộc chiến này lần đầu tiên sử dụng vũ khí có tính sát thương quy mô lớn, đánh đến đất rung núi chuyển, âm ẩm điếc tai, vô cùng nóng nhiệt – nhưng thật ra số người chết rất ít, bởi vì cả hai bên đều biết thuốc nổ lợi hại, nên ai nấy đều có chuẩn bị từ trước, kíp nổ thiên lôi địa hỏa vừa bắt đầu là tất cả đều “mau chày trốn”, rốt cuộc người chết vì găm đạp lên nhau nhiều hơn hay là chết vì thuốc nổ nhiều hơn cũng khó mà đếm rõ.

Chỉ có thể nói đây là một cuộc chiến vô cùng mới mẻ, lần đầu tiên xảy ra trong lịch sử, nó là một dấu phẩy dự báo trước thời đại vì khí lạnh sắp đến. Một cuộc chiến có ý nghĩa vượt thời đại như thế này, vậy mà Tứ Lập và năm sáu nghìn bộ hạ của hắn đành chịu bị ghê lạnh – ngồi chơi xơi nước, mỗi ngày nâng cằm lên một góc bốn mươi lăm độ u buồn nhìn lên bầu trời âm u sâu thẳm, bên tai vang âm ẩm tiếng sấm mùa xuân và tiếng pháo nổ, toàn thân tản ra tinh thần vắng nghệ theo chủ nghĩa phản chiến – khoảnh khắc như thế này mà chỉ biết bị thương lừa trâu xuống sông tắm…

Ta hoàn toàn có thể hiểu được vì sao hắn nổi trận lôi đình, một ngày ba bữa đứng gờ đến xin ra trận.

Ta gãi gãi đầu, quay đầu lại nói với Kiều Vũ đứng đằng sau: “Tối giờ ăn cơm trưa rồi, chúng ta về thôi.”

Lưu Triệt giữ lại nói: “Ồ lại đi, bọn Đào Thanh còn chưa trở lại mà.”

“Không được, không được.” Kiều Vũ đỡ ta đứng dậy, ta khoát tay nói “Lão Tứ Lập là hết ngoài kia, ta nghe sẽ ăn khó tiêu lắm!”

Lưu Triệt nói: “Hay đề ta đuổi hắn đi?”

Ta thờ dãi: “Người đứng có bức hắn đến mức ‘chó cũng rút giậu’, dù sao ta cũng đã quen về ăn cơm rồi, nếu thích thì người cũng có thể theo qua bên đó.”

Lưu Triệt do dự một hồi, cũng đứng dậy. “Vậy ta theo nàng qua bên đi…”

Ta nhìn nhún vai ra vẻ không thành vấn đề, nói: “Tùy người.”

Kiều Vũ cẩn thận từng li từng tí một đỡ ta như sợ ta vấp ngã, rõ ràng là eo ta cũng chỉ tròn trịa một chút, bụng còn chưa lớn mà.

Xa xa truyền tới tiếng nổ vang trời, chiến sự đang diễn ra trong cánh đồng sỏi lửa bóng, nhất thời ta đổi ý, chuyển hướng đi đến đài quan sát.

“Nàng không về lâu sao?” Kiều Vũ nghi ngờ cúi đầu nhìn ta.

“Đi xem xem bọn hắn có kịp về ăn cơm tối hay không.” Ta và Kiều Vũ đi đằng trước, Lưu Triệt đi bên phải ta, nghe ta nói vậy, bật cười: “Nghe tiếng động như vậy chắc là kịp.”

Ta không để ý đến hắn, lên đài ghé mắt vào kính nhìn xa, ta xoay ống kính hip mắt tìm kiếm bóng hình mấy gã gian phu khắp nơi, nhưng bị màn khói xám dày đặc cản trở nên nhìn không rõ ai là ai.

“Ta nói, chuyện này thật sự là rất bức bối a.” Ta vừa xem vừa oán hận “Vừa thuốc nổ, địa lôi, vừa cung tên, đao thương, kiếm kích, cho dù không đủ thương đến người cũng làm tổn hại đến hoa hoa cỏ cỏ a. Nơi này rừng núi xanh tươi, hoa xuân rực rỡ, cảnh thật là làm mất hết cả cảnh đẹp, hay là chúng ta đứng đánh trận, chuyển thành tàn tích đi…” (Tàn Tam Quốc)

Trận chiến này thật đáng sợ a, thật ra hôm nay chỉ có gần một trăm người ra trận, làm mỗi nhiệm vụ – gỡ địa lôi.

Đường Tư và Đào Thanh mang theo thợ lành nghề đến dọn dẹp địa lôi mà đối phương đã mai phục, sau đó tiến thêm một bước là phá Cừu Lôi trận của đối phương. Sau đó, đối phương thừa dịp đêm tối lại chôn địa lôi, ngày hôm sau chúng ta lại gỡ… Hết ngày này đến ngày khác thành lịch trình quen thuộc.

Ta quét mắt nhìn toàn bộ địa hình một lần nữa, sau đó kết luận: tối nay chắc bọn hắn muốn ăn thịt kho Tàu… có lợi cho bao tử ta a..

Vừa tính về lâu, tên Tứ Lập âm hồn bất tán đã đuổi theo kịp, lần này trực tiếp giữ chặt lấy Lưu Triệt, đáng vẻ rất giống chặn kiểu kêu oan.

Ta lờm Lưu Triệt một cái, thấp giọng nói: “Ta đi trước đây”, lập tức chuẩn bị, lại cảm giác được ánh mắt tuyệt đối không thể gọi là thân mật của Tứ Lập trừng về phía ta, sống lưng ta chợt lạnh, rung mình một cái khiến Kiều Vũ chú ý thấy, hắn xoay đầu bắn ra một ánh mắt mang hình thanh đao cảnh cáo Tứ Lập thay ta. Ta vỗ vỗ vai Kiều Vũ, ra hiệu cho hắn bình tâm lại, chờ vội nóng này.

Tứ Lập hừ lạnh một tiếng, ngừng đầu sai bước tiến lên, lớn tiếng, một chữ cũng không rơi xuống đất, tất cả đều vang vào tai ta, cái gì mà “Mong bệ hạ thân hiền xa nhĩ” thật khó nghe, chắc có lẽ sự thật luôn luôn là mặt lòng, tất nhiên ta không dám mặt mày dầy dạn tự xưng “hiền”, tối đa cũng chỉ là “nhân rồi”, chưa nói tới “nhĩ”, nhưng Tứ Lập hẳn thì được tính là chim tốt chim đẹp gì? Tứ Lập tuy có thể xem là tâm phúc của Lưu Triệt, có điều là trước khác nay khác, có mới nói cũ, mượn cớ xay giết lừa… không ít đám tiền bối trong lịch sử đã từng làm qua, hiện tại ta thấy cặp mắt của tên Tứ Lập này cũng chẳng kém gì con lừa, nên lười phải so đo với hắn cho một.

Tất nhiên hắn biết Lý Oánh Ngọc là ai, chỉ là thân phận biểu ty của Lưu Triệt này chẳng hề giảm bớt sự ức hiếp của ta đối với nữ nhi báo oán nhà hắn, thậm chí là bản thân hắn, dù sao bài học lịch sử vẫn còn đó, nguồn gốc bị kích của tiền đế cũng là từ hai chữ “luân ty” này mà ra, Tứ Lập cái lão thất phu này mưu trí thì không đủ, nhưng tính thộc mạch nhiều chuyện thì có thừa, hắn sợ ta đoạt ngôi của Lưu Triệt, chỉ sợ hắn cho dù nằm mơ cũng không nghĩ rằng Lưu Triệt sẽ đem ngôi nhường cho ta. Vì thế, ta nhìn hắn với ánh mắt nhìn một con hồ ly tính hại nước hại dân – thật vinh hạnh a!

Ta dặt tay Kiều Vũ nghênh ngang về lâu của mình, người nào khinh bỉ ta, ta nhất định khinh bỉ lại gấp đôi.

Lưu Triệt bất đắc dĩ bị Tứ Lập cản chân lại, ta và Kiều Vũ ngồi đối diện nhau, yên lặng dùng cơm, tuy ta vẫn tỏ vẻ muốn đồng cam cộng khổ cùng đám binh lính, nhưng lại không ngăn được mấy nam nhân nhà ta bụng lên mấy món danh cho thái phụ nấu theo sách, mỗi một bữa cơm đều làm ta mất mát, gạt miệng, thật là khó cho Kiều Vũ phải ăn chung mấy món “dinh dưỡng cho thái phụ” này mà mặt không đổi sắc, ta vừa lừa cơm vừa nhìn chăm chăm nam nhân đối diện – không biết Kiều Vũ nhà ta mà biến thành “dụng phu” thì cảm giác thế nào…(Tạm dịch: dụng phu = chồng có thái)

Tướng tượng chiếc eo thon rắn chắc của hắn như miếng bột biển đã thấm nước phình to ra bốn phương tám hướng, bụng hờ ra, gương mặt lạnh lùng mang theo nụ cười nhu hòa, từ ái…

Thật chấn động, thật mất hồn a…

Ta run rẩy cúi đầu nên cười, người đối diện dừng đưa lại, bất đắc dĩ nhìn ta nửa buổi, mức một chén canh cá đặt trước mặt ta, dịu dàng nói: “Còn nóng, uống đi.”

“Ừ, ừ.” Ta nín cười gật đầu, vâng lời uống ừng ực. Vốn tưởng rằng sau khi mang thái thi địa vị trong gia đình có thể được tăng lên chút đỉnh, lời nói cũng có chút phân lượng, không phải mọi người thường nói “Người đông thể mạnh” sao, ai ngờ hải tử này còn chưa ra đời đã bị ép đứng ở vị trí đối lập với ta rồi, mấy nam nhân này giờ muốn ép ta ăn cái nọ cái kia, lấy danh nghĩa của bản thân mình ra chưa đủ, còn đem hải tử ra nói, ta hết cách, chống cãi không lại nên sau này không thêm chống cãi nữa.

Cũng may là Yến Ly không có ở đây, nếu không những tháng ngày cực khổ của ta càng thêm “Cố tư có vợ”.

Ta chống má thờ dãi. “Tứ nhĩ a…” Ta vẫn thích gọi hắn là Tứ nhĩ hơn, “Chàng nói xem, rốt cuộc Yến Ngũ đang làm gì vậy? Đã gần ba tháng rồi mà không thấy hình bóng đâu cả…” Ta thật đáng khinh a! Biết rõ người nọ là liều thuốc đắng, vậy mà người sợ đắng như ta vẫn nhất định đòi gặm rìa hắn cho bằng được!

“Thư của hắn gửi về vẫn không hề gián đoạn, hắn vẫn bình an, chỉ là tạm thời không thể thoát thân thôi.” Kiều Vũ thấy ta uống canh xong, hắn lại gấp đồ ăn cho ta, hộ vệ tùy thân vừa tri kỷ vừa tuần mỹ như thế biết đi đâu mà tìm a!

“Không nói chừng nào về sao…” Ta một tay chống cằm, lười nhác nhìn hắn.

“Nếu có thể nhanh hơn thì hắn đã không trì hoãn.” Kiều Vũ đẩy đầu vào chén ta “Ăn nhanh lên một chút.”

Ta buồn bực tiếp tục lùa com “Vây...” Ta vừa ăn vừa chép miệng hỏi “Chàng có thể tiết lộ một chút hành tung gần đây nhất của hần cho ta biết hay không?”

“Nhị ca nói nàng không nên nghỉ nhiều mà hao tổn tinh thần...” Ta hung hăng trừng hần, trong mắt hần hiện lên chút ý cười, đôi mắt thì “Nhưng có chút tin tốt có thể nói cho nàng biết. Mối thù của hần xem như đã báo được một nửa rồi, chưa tới tháng Giêng là hần có thể trở về.”

Đây quả thật là tin tốt, chẳng qua một tháng có khi chỉ là thoáng qua như một câu nói, một cái chớp mắt, có khi lại đằng đẳng mênh mông không biết bến bờ...

Lúc Lưu Triệt đến là lúc ta đang cần đưa trầm tư nghĩ làm sao để một tháng này trôi qua mau một chút.

Hần thuận thực tìm một chỗ ngồi xuống, bụng chén đưa lên, không khách khí gì bắt đầu ăn.

Ta liếc xéo hần. “A Triệt, người nói trận này còn phải đánh bao lâu nữa?”

Lưu Triệt mỉm cười trả lời: “Nhanh thì vài tháng, chậm thì vài năm.”

Ta tròn trĩnh mắt – nói cũng như không!

“Hai tháng nay ngày nào Từ Lập cũng tới xin ra trận, vừa rồi ta mới hứa với hần, đợi Cửu Lôi trận được phá xong sẽ chấp thuận cho hần xuất chiến.”

Ta cau mày nói: “Người này toàn gây họa.”

Lưu Triệt cười khổ nói: “Cũng không phải không biết thế, nhưng hiện giờ trong quân thiếu tướng lĩnh, cũng chỉ có hần mới có thể phối hợp tác chiến với Bạch Phấn.”

Ta oán giận liếc mắt trừng Lưu Triệt – đều tại hần! Chu Nguyên Chương vì giết quá nhiều võ tướng nên tôn tử của hần – Chu Duẩn Văn mới bị thúc thúc đoạt đi giang sơn. Lưu Triệt đã giết quá nhiều văn thần võ tướng, chỉ sợ lịch sử này sẽ lặp lại.

Ta suy nghĩ, bỗng nhiên chợt giật mình – đây không phải là thời cơ chín muồi để Đào Thanh thắng chức hay sao.

Chưa đến chạng vạng, hai người Đào Thanh và Đường Từ đã phong trần vất vả và trở về, bên dịch gửi đến công văn ngoại giao, trong đó cực lực chỉ trích thái độ vô trách nhiệm của quân ta đối với chiến tranh, cự nự quân ta không tiến hành gỡ địa lôi theo đúng ký hạn.

Sự tình nguyên là như vậy: ta vùng vẫy gầy dựa không chịu uống canh bỏ, bị Đào Thanh vu tội là dùng chiêu “Dục cầm cổ túng”, cuối cùng hần lập lại chiêu cũ lấy miếng mớm canh, không ngờ mòi vạn tấn địa lôi bốc cháy, đúng đúng đoàng đoàng xen lẫn tiếng mưa Xuân rơi tí tách ra rích... Thế là người nào đó lên lười biếng một ngày, không đứng giờ dẫn bộ hạ đi Bạch Dương cốc gỡ địa lôi mà quân địch đã mai phục đêm hôm trước, quân địch chưa chuẩn bị sẵn sàng, giẫm trúng địa lôi do chính mình mai phục, thương vong thảm hại...(Tạm dịch: *Dục cầm cổ túng = Lọt mồm buộc chặt = Vô tha để bắt thật*)

Dù người ngoài có khen ngợi Đào quân sư anh minh thần võ, trí tuệ mưu kế cỡ nào, trong lòng ta hiểu rất rõ: đây chẳng qua chỉ là một chén canh gà dẫn đến huyết án mà thôi!

Tiểu binh Cổ Thuần Kiệt – giờ là tiểu tướng, lại càng sùng bái hơn đối với Đào Thanh, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ mù quáng của hần đối với Đào Thanh, ta thật không nở vạch trần bộ mặt thật của Đào Thanh a.

“... Vì thế ba ngày sau chiến thuật sẽ có chút thay đổi, đầu tiên chúng ta phải chiếm giữ vùng đồi cao, từ trên cao xuống tách quân địch ra... Mấy vị trí này nhất định phải chiếm lấy trong vòng nửa canh giờ..” Đào Thanh khoa chân múa tay trên bàn đồ, bàn bạc hội họp với mấy tên tiểu đầu mục.

“Ta cảm thấy có thể cái tạo lại một chút cung tiễn của Liên hoàn nò, kết hợp với Phích Lịch đạn, như vậy có thể bắn ra liên tục, sẽ gây ra nổ mạnh trong quy mô nhỏ... Đúng vậy, hơi giống như xe bắn đá.” Đường Tam cảm bứt thán vẽ phác thảo sơ đồ lên giấy, cũng lão sư phó trong quân doanh thảo luận phương án thay đổi vũ khí.

“Đến lúc đó công tác bảo vệ đại doanh sẽ do bọn ta phụ trách, chia làm ba ban, luân phiên canh gác, không thể để bất kỳ sơ xuất nào xảy ra...” Ngay cả Kiều Vũ cũng bận a...

Ta vô cùng buồn chán ngồi xếp bằng trong một góc hẻo lánh vẽ vòng tròn, nhìn cái nọ, nhìn cái kia, tuy người ta nói nam nhân lúc chấm chủ làm việc là có sức hấp dẫn nhất, nhưng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể sờ mó gì được thật sự là hành hạ con người ta mà. Ta vô cùng buồn chán cầm lên rồi lại buông đưa xuống, đụng tới chiếc bát sứ vang lên lanh lảnh “Leng keng...”

Thế là mọi thanh âm trong phòng đều im bật, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu về phía ta, ta sững sờ nhìn một vòng chung quanh, ho khan vài tiếng, lúng túng nói: “À, thật kho tàu nguội hết rồi...”

Khóe miệng Đào Thanh khẽ co giật, vỗ tay một cái, nói: “Hôm nay bàn đến đây thôi, mọi người có thể về rồi.”

Đường Tam cũng quay đầu lại nói với lão sư phó: “Tối nay ta sẽ về chỉ tiết nguyên vật liệu và cách lắp ráp, sáng ngày mai giao cho người.”

Kiều Vũ nói: “Tam ngừng ở đây.”

Ồi chào... Sao giống như là ta đã quấy rầy bọn hần làm chuyện đứng đắn vậy...

Ta chợt dạ cúi đầu, nghe tiếng bước chân xào xạc xa dần, trong lều yên tĩnh trở lại, chỉ còn ba nam nhân đến bên cạnh ta, ai nấy ngồi vào chỗ của mình, cũng không nói lời nào, im lặng bụng lên chén đĩa của mình ăn com.

Ngược lại, ta không chịu nổi sự yên lặng, lên tiếng bắt chuyện.

“Tam nhĩ chàng thật bận nha...”

“Hả?” Đường Từ khẽ giật mình, trả lời “Không bận, bình thường thôi.” Dễ dàng thấy được, có thể quang minh chính đại mà gây tai họa cho người khác khiến hần cảm thấy vui sướng, có ý nghĩa đến cỡ nào...

“Tứ nhĩ, chàng cũng rất bận nha...” Ta lại cười sà đến gần bên hần.

“Không có.” Tuy Kiều Vũ lúc nào cũng chỉ có một loại biểu cảm trên mặt, nhưng đôi mắt ngẫu nhiên sẽ hiện lên ý cười.

“Nhị ca, chàng...”

Đào Thanh cười cắt ngang lời ta “Nàng muốn quanh co nhắc nhở bọn ta đừng lơ là nàng, hay là muốn quanh co cảm tạ bọn ta dốc sức bán mạng vì nàng?”

Đào Thanh này, nói hết những lời trong lòng ta ra, giờ ta biết nói cái gì đây?

Hần lại hỏi Kiều Vũ “Hôm nay nàng ấy đã làm những gì?”

Hài từ Kiều Vũ này quả là thật thà, trước mặt ta mà cứ đem hết nhất cử nhất động ta ra báo cáo với Đào Thanh – Ta mới là lão gia a! Hiện tại không phải ở Lý phủ, không có con sư tử bằng đá lót hạng chót, ta hoàn toàn trở thành hạ nhân a!

“Thì ra là...” Đào Thanh cười cười, quay đầu lại nhìn ta “...nhớ Yến Ly?”

Ta kín đáo không lên tiếng phủ nhận.

“Gi chứ, lúc bày đĩa thiếu mất một đôi thôi...”

“Là hai đôi.” Đường Từ sửa lời ta. Đây chính là dùng đĩa gấp trái tim ta mà! Ta trừng mắt nhìn hần, hần chỉ chỉ ra ngoài. “Một đôi trong số đó đang chờ nàng bên ngoài kia.”

Trong lòng ta run lên, ba đôi mắt đồng loạt nhìn ta, ta cười gượng vài tiếng, bỏ người lên, kính hôn bạt vĩa đi ra ngoài.

Sau khi trưởng thành, nỗi nhớ nhà là một tấm rèm cửa mỏng manh, ta đứng đầu bên này, sư phó đứng đầu bên kia...

Vén rèm lên, như dự đoán ta thấy sư phó đứng ngoài cửa, vẫy vẫy tay, mỉm cười nói: “Đến dùng com sao?”

Khóe miệng hần hơi hơi cong lên, nhưng cũng không tính là đang mỉm cười. “Vị thần...”

Ta cắt ngang lời hắn: “Chỉ có chàng và ta hai người, không cần xưng thần.”

Hắn cười khỏ, nói tiếp: “Ta chỉ là thuận đường đến đây nhắc nhở nàng. Thân phận Đào Thanh và Đường Tư công khai nên ra vào tự do cũng không sao, nhưng đi lại quá mức thân mật với nàng mà không che đậy gì, chỉ sợ sẽ làm Từ Lập nghi kỵ.”

Nghĩ đến ánh mắt lúc ban ngày của hắn, sự phờ cũng không phải người hay lo lắng vô cớ, có thể nói là Từ Lập đã nghi kỵ.

“Chàng đã ngầm giải trừ thế lực của hắn ở đó đó rồi, giờ hắn chỉ có tất cả là năm, sáu nghìn tinh binh, hắn có thể làm được cái gì?” Ta lắc đầu không quan tâm.

Hắn dường như cũng sớm đoán được phản ứng của ta như vậy, khẽ thở dài một hơi, mỉm cười nói: “Từ Lập con người này tính tình thẳng thắn cương liệt, chuyện kiểu “cá chết lười rách” cũng chưa phải chưa từng làm qua, hiện giờ là thời điểm quan trọng, làm việc khiêm nhường một chút tốt hơn.”

Ta không nhịn được khoát khoát tay, luôn miệng nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi...” Những điều hắn nói tất nhiên đều là đạo lý, chỉ là ta không thích nghe, ngẩng đầu chạm đến ánh mắt của hắn – tuy vẫn mỉm cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy thương cảm một cách khó hiểu, bọn ta bên trong một bàn với cùng náo nhiệt, trái lại, hắn chỉ có một thân một mình thật là thê lương.

“Sur phó...” Ta gãi gãi đầu, nói quanh co “Hay là, chàng vào trong ăn cơm cùng bọn ta đi?”

Cũng nằm trong dự đoán, hắn lắc đầu nói: “Không được, Mặc Duy có việc tìm ta, ta... cáo lui trước.” Nói xong, khẽ khom người lui về phía sau ba bước rồi mới xoay người.

“Sur phó!” Ta nhìn đến mức khó chịu, rốt cuộc nhịn không nổi nữa, duỗi tay kéo lấy ống tay áo của hắn, để thấp giọng xuống rống hắn “Chàng nhịn riết thành thói quen rồi phải không? Muốn gặp ta thì vào mà gặp, đứng bên ngoài chờ ta để làm gì? Nếu ta vẫn không phát hiện, chàng sẽ vẫn chờ ta riết, có phải hay không? Ta thừa nhận là mình muốn lợi dụng sự áy náy trong lòng chàng để ta muốn làm gì thì làm, nhưng điều bộ nhân nhục, chịu đựng ủy khuất này của chàng thật sự làm ta không thể chịu nổi!” Ta thăm nghiệm rằng nghiệm lợi, hung tợn nói: “Chàng vào trong cho ta!” Hắn gạt mình kinh ngạc nhìn ta, vì không phòng bị trước nên bị ta kéo xềnh xệch vào lầu, ba người kia vẫn tự cưỡi đầu ăn cơm, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào trên bàn đã nhiều thêm một bộ chén đĩa ...

Ta ấn sư phó ngồi xuống bên cạnh, lạnh lùng nói: “Ăn cơm đi!”

Chiếc bàn ở đây hơi bị nhỏ, không được như chiếc bàn tròn ở Lý phủ – bày lên mười bảy, mười tám món ăn vẫn dư chỗ, nhưng có bốn nam nhân bên ta, đây gọi là sắc đẹp có thể thay cơm, cứ nhìn bốn khuôn mặt này là ta có thể ăn thêm bốn chén cơm!

“Ăn cơm, ăn cơm, nhìn ta làm gì, ta đâu có ngon lành gì!” Ta gõ gõ chén của sư phó, gọi hồn hắn về.

Hắn nhàu mày, theo bản năng quát bảo ta ngừng lại. “Ngọc nhi, không được gõ bát cơm.”

Một tiếng “Ngọc nhi” làm ta nghe mà cả con tim đều run rẩy lên, đã lâu không nghe rồi a, chắc là bầu không khí hiện thời đúng lúc khiến hắn quên mất những chuyện không vui, mơ hồ như trở lại lúc còn ở Lý phủ.

Ta cười tit mắt nhìn về lưng từng trên mặt hắn sau khi con tức giận trời qua. “Hiểu rồi, chỉ có ăn mày mới gõ bát cơm, theo sư phó có thịt ăn, không phải ăn mày.”

Lúc nhỏ khi chưa gặp sư phó, ta mang giày đứt, đầu đội nón thủng, bụng chèn mề, áo quần rách rưới đi khắp giang hồ hát làn điệu ‘Liên Hoa lạc’, gõ chén thét to “bán nghệ không bán thân, xin các đại gia hảo tâm thương cho miếng cơm ăn”... Thói quen khó sửa, sau này ở cùng sư phó, lâu lâu vẫn còn mắc bệnh nghề nghiệp, qua một thời gian thật dài mới sửa được phần nào. Đã nhiều năm như vậy mà một chút ta cũng không quên, trí nhớ ta thật tốt...

Ta rung đùi đắc ý thảm thò dài, dùng âm mũi ngâm nga làn điệu “Liên Hoa lạc”, Đường Tư tò mò hỏi: “Nàng hát bài gì vậy?”

“Cái Bang phổ nhạc, Lý Oánh Ngọc điền từ, là bài hát tỷ muội của làn điệu ‘Liên hoa lạc’ - ‘Cúc hoa tàn!’” Ta nhếch miệng cười “Kiều Vũ cũng biết hát đó nha!”

Đường Tư liếc xéo Kiều Vũ, lạnh lùng hỏi: “Nàng dạy người?”

Ta đáp thay Kiều Vũ. “Lúc ta còn nhỏ chỉ hát một lần là hắn đã nhớ, tự học thành tài a. Đường Tư chàng cũng muốn học sao? Lão gia ta... có thể dạy chàng nha!” Ta nhướn mắt, lộ ra một gương mặt tươi tắn trông rất thuần khiết, rất ngây thơ, trong lòng thăm nghĩ đến một điểm khúc dâm đẳng...

Không hổ là người ở với ta lâu năm, Đường Tư lập tức trả lời: “Không cần!” Hai mắt lia từ trên xuống dưới đánh giá ta “Cũng chỉ có Kiều Vũ dẫn động mới bị kẻ điên khùng như nàng lừa dối...”

Về mặt Kiều Vũ lập tức đóng băng, khí áp xung quanh giảm mạnh.

Tiếng chuông cảnh báo trong lòng ta nổi dậy mãnh liệt, lập tức nhìn xung quanh hai bên trái phải – cũng may, ở đây không có bình hoa cổ! Nhẹ nhàng thờ hất ra, ta an ủi hai người nói: “Tam nhi chàng đừng uống dấm mà, hay là để ta sáng tác một khúc tình ca tặng chàng nha?”

“Lão tử còn lâu mới uống dấm!” Trong mắt Đường Tư bốc lên một ngọn lửa nhỏ “Con mắt nào của nàng nhìn thấy lão tử uống dấm?! Ăn cơm không được nói chuyện, ngâm miệng lại cho lão tử!”

Kiều Vũ cau mày nói: “Người ồn ào quá, yên tĩnh chút đi.”

Đường Tư nổi giận, cầm cái chén lên. “Chùng nào mới đến lượt người lên mặt dạy dỗ ta?”

Ta run rẩy một trận, bụng bát cơm lên lui về phía sau, xoay đầu lại hỏi vị lão thần bên tay trái đang tung hoành khắp nơi trên bàn cơm – Đào Thanh: “Một bát cơm bao nhiêu tiền?”

Đào Thanh gấp một đĩa đầy thịt cá thả vào trong chén ta, mí mắt cũng chẳng thèm nâng lên, nói: “Rất rẻ.”

Ta hải lòng gật gật đầu, mỉm cười nói với Đường Tư: “Vậy cái đó có thể đập.”

Ngay lập tức đắc tội với Kiều Vũ, nhưng Kiều Vũ chưa nói tiếng nào, Đường Tư lại cười gian thả ra một câu sấm sét: “Chỉ bằng đổi lại một chút? Gạch càng rẻ hơn, dù sao nên lên người hắn nàng cũng đâu có đau lòng.”

Tam nhi, chàng thật hiểm độc a!

Ta vội vàng bày tỏ nỗi lòng với Kiều Vũ: “Từ nhĩ, ta tuyệt đối không có ý như vậy, ta tin tưởng vào thân pháp của chàng, hắn tuyệt đối đập không đến người chàng đâu!”

Đường Tư cười lạnh: “Vậy nàng không tin tưởng vào thân pháp của ta? Ta chính là kỳ tài trăm năm của Đường môn blah blah blah.” Phía sau là những từ ngữ trau chuốt tự khoe khoang khoác loác không cần đề cập đến, như để chứng minh lời nói của mình không phải giả, cái chén trong tay hắn cứ thế mà bay ra... Tất nhiên là không nện vào Kiều Vũ, nhưng canh trong chén bắn tung toé lên tay áo của Kiều Vũ. Kiều Vũ lạnh lùng cúi đầu nhìn nhìn tay áo của mình, lại chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Đường Tư.

Đường Tư ha ha cười gượng vài tiếng, nắm ngón tay xòe ra: “Trượt tay.”

Ta nuốt xuống một ngụm nước miếng, lại dờ dỏng ra sau một chút nữa...

Kiều Vũ mặt không thay đổi xấn tay áo lên vắt khô, nhặt lấy rau cải trên áo, ngửi ngửi, chắc là cảm thấy mùi vị quá nặng, bèn đứng dậy trở về phòng thay y phục khác.

Đường Tư đắc chí kiêu ngạo ăn cơm tiếp, ta gãi gãi sàn nhà nói: “Tam nhi, chàng đừng khi dễ Từ nhĩ là người thành thật...” Nói chưa dứt, ta sững sờ nhìn người đang bước đến ngoài cửa.

Đường Tư cười cười phớt lờ. “Vị là người thành thật nên ta mới muốn khi dễ, có đánh tám phát gãy cũng không làm một người bị bi hơi lâu ngày xỉ rắm!” Vừa dứt lời, một chén canh rau đỏ ụp xuống đầu hắn, Kiều Vũ đứng sau lưng hắn, mặt không hề đổi sắc, nói: “Trượt tay...”

Ta mới vừa nói gì chứ... Thành thật... Cặp cầu nhân của ta hỏng rồi mà...

Lòng ngực Đường Tư nhấp nhô kịch liệt, nâng tay chỉ đi nước canh trên mặt, nhắm mắt lại, thờ sâu, thờ sâu...

“Kiều Vũ...” Đường Tư gầm lên một tiếng, kỳ tài trăm năm của Đường môn vừa ra tay chính là Thiên Thủ Huyền ảnh, Diệt Tuyệt thần công ầm ầm kéo đến, Kiều Vũ lấy chậm chế nhanh, không hề yếu thế, thắng bại khó phân.

Chuyện này là sao chứ, không phải nói là trong nhà không được đánh nhau sao!

À mà giờ ở đây không phải là Lý phủ!

Mất thấy hai người, người này bê tay người nọ, người nọ chộp vào ngực người này ầm ầm, ta chao ôi một tiếng, ôm bát com chui vào lòng sư phó “Đào Nhị, Đào Nhị chàng mau bảo bọn họ ngừng tay lại đi, đòi trụ quá, bạo lực quá!”

Sư phó cười không thành tiếng ôm lấy ta, ta lén liếc trộm Đào Thanh, hần vẫn như trước – trầm tĩnh ung dung, gấp biến cố không bối rối, Tam nhi, Tứ nhi càng đánh càng hăng, không được, chẳng lẽ bắt lão tử ra tay hay sao!

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc... Ta bị phản không thôi hết thảy một tiếng: “Ồi... bụng của ta, đau quá a...”

Chiều này quả nhiên hữu dụng!

Phản ứng đầu tiên là sư phó, vì ta đang dựa vào lòng hần, cảm giác được cơ thể của hần cứng đờ, tay phải lập tức mò xuống bụng ta thăm dò. Đường Tư, Kiều Vũ xoạt một tiếng bay đến trước người ta, cùng kêu lên: “Sao vậy?!”

Đào Thanh lập tức bắt lấy cổ tay ta, cài lên mạch đập, ta lìm đìm ngó hần. “Chàng biết y thuật hả?”

Hần cau mày nói: “Biết sơ sơ.”

Ta hơi thờ mong manh nói: “Tốt nhất là tìm Yển Ngũ về đi, cho dù chàng biết y thuật, chẳng lẽ chàng còn biết đỡ đẻ?”

Kết quả Đào Thanh trả lời một câu: “Biết sơ sơ.”

Ta: “...”

Các người đều khuynh quốc khuynh thành, thân lão gia ta lại đa sầu đa bệnh, không có bệnh cũng phải già bộ bệnh, dễ thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Gia đau bụng bị phát hiện ra, Đường Tư nhéo lỗ tai ta, hung tợn nói: “Trước kia thì già đau tim, giờ già đau bụng, ngay cả đau bụng kinh nàng cũng già, già nát thành ghien rồi há?”

Ta phì rớt tay hần, lui mình về phía sư phó và Đào Thanh tìm nơi che chở.

“Giữ chứ... Đây không phải là...thời điểm đặc biệt phải có người đặc biệt làm việc theo cách đặc biệt hay sao...” Ta yếu ớt cãi lại. Sư phó vuốt ve tóc ta, thờ dài “Câu này không phải dùng trong hoàn cảnh này...”

Đào Thanh hừ một tiếng, rất có uy nghiêm nói: “Còn ăn com nữa không?!”

Đường Tư, Kiều Vũ lườm nhau một cái, xoay mặt đi, nhìn nhau không vừa mắt nên mỗi người tự ôm bát com tách ra ngồi xa xa ăn.

Chắc chắc...ra về khó chịu dễ làm chi a, nếu động võ thật đã đánh nhau cho đến chết rồi, nhưng chiều nào chiều nấy đều không ra hết sức, rõ ràng là chỉ để phát tiết, trêu chọc lẫn nhau, nhưng nào loạn một hồi như vậy bầu không khí đã không còn ngưng ngập như ban đầu, ta trốn vào lòng sư phó, nhân tiện dựa mồi vào không chịu ra.

Sau khi ăn com xong, Đào Thanh kéo Đường Tư, Kiều Vũ đi làm chút việc lúc này bọn hần đang bàn mà bị ta cắt ngang, sư phó nói hần muốn đi tìm Mặc Duy, bị ta giữ chặt lại một hồi.

“Mặc Duy, Mặc Duy... lần nào cũng đều đòi đi tìm tên cầu tặc Mặc Duy kia.” Ta xì một tiếng “Sư phó, chàng muốn ta tốt với hần thì đừng có đem hần ra làm cái cớ! Hại ta mỗi lần nghe đến cái tên này đều sinh lòng chán ghét!”

“Aizz...” Sư phó nhìn ta, im lặng trầm mặc...

Ta lại lù sâu vào lòng hần thêm mấy phân nữa, sờ sờ soạn soạn, cảm giác dường như hần gãy đi không ít, cùng với ta chính là một đôi lồi lõm. Ngày xưa Mặc Duy thường nói ta là ở trước mặt sư phó thì thu hồi móng vuốt sôi nổi thành một con mèo hoang nhỏ, giờ phải đòi lại thành con mèo hoang ừ rồi...

Ta chuẩn bị một bụng lý do từ chối không cho hần đi, đang nghĩ xem nên ôn chuyện gì cùng sư phó thì nghe bên ngoài có người thông báo: Mặc Duy cầu kiến.

Nghiến răng nghiến lợi, nhắm mắt oán thăm nửa buổi, ta mới mờ mắt cả giận nói: “Cho hần vào đi!”

Ngoài cửa truyền tới một tiếng cười phì, Mặc Duy vén rèm bước vào, còn đang tỉnh cung kính làm lễ với ta, ta không kiên nhẫn phát phát tay “Ngồi xuống, ngồi xuống, có chuyện gì nói mau đi!”

Mặc Duy không phân biệt bốn mùa vung vẩy cây quạt gỗ mun mạ vàng của hần, bộ dạng ra vẻ ta đây phong lưu lắm, lúc này nghe ta nói như vậy, vẻ mặt nghiêm chỉnh hơn, khép quạt lại, sư phó cũng đẩy thân hình “mềm mại không xương” của ta đang dán sát lên người hần ra, thần sắc nghiêm trang, hỏi: “Người suốt đêm đến đây, có chuyện quan trọng sao?”

Mặc Duy nghiêm mặt nói: “Mấy ngày gần đây ta vẫn tâm thần không yên, nhìn núi Võ Di xa xa, trong phong cảnh non xanh nước biếc như thế lại dường như đang ẩn tàng rất nhiều sát khí. Đêm qua gieo một quẻ, quẻ tượng nói rằng, sao rơi dạ chấn, giang sơn thay đổi, là điềm xấu!”

Xì, không có ngựa mà còn bày đặt che...

Ta khoát khoát tay, khinh thường nói: “Mặc Duy, ba cái trò đó thật chẳng đáng tin. Ẩn tàng sát khí là bởi vì đang có chiến tranh, quẻ tượng mang điềm xấu là bởi vì người vốn tâm thần không yên, tự nhiên sẽ nghĩ theo chiều hướng không may mắn thôi. Trước kia người cũng xem quẻ đoán là Hàn Hâm sau này tuyệt hậu sinh đề không được, nhất định là phải đoạn tụ, giờ người ta có thể có nhi đây đủ, người nói thế nào? Cho nên mới nói, không chính xác, không chính xác!”

Mặc Duy cười khổ sờ sờ mũi. “Dịch học uyên thâm, người ngoài khó nhìn thấy cái ảo diệu trong đó, nếu người không tin, ta cũng chẳng có cách nào. Nhưng cứ dựa vào chiến sự trước mắt, tình hình rất không ổn.”

“Giải thích thế nào? Chúng ta đang chiếm thế thượng phong mà.”

“Vâng, ít ra nhìn ở bề ngoài là vậy.” Mặc Duy thần sắc ngưng trọng “Hai tháng nay đã tập kết mười lăm vạn binh lính ở biên cảnh phương Nam. Mấy năm nay liên tiếp gặp thiên tai nhân họa, quốc khố trống rỗng, lại phải cắt giảm quân bị, binh lực cả nước chỉ được chừng có năm mươi vạn, không kể đến số lượng phân bố tại các quận huyện được phong, để đồ có thể trực tiếp điều động chừng ba mươi vạn binh lực, hiện giờ mười lăm vạn tập trung tại phương Nam, không ai phòng bị phương Bắc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hai mặt thọ địch.”

“Không phải Bắc cương còn mười lăm vạn binh lính sao?” Ta không hiểu rõ.

“Không, để lại năm vạn canh phòng để đồ, ba vạn canh phòng Tây Nam, Bắc cương chỉ có bảy vạn, nhưng dù có mười bảy vạn cũng vô dụng, bởi vì đại tướng hiện nay đang trấn thủ ở đó không thể đảm đương trọng trách, một khi Lương quốc phát động tấn công, hai bên ra trận, tình huống sẽ vô cùng không ổn.”

Ta ngăn ra một hồi, xoay đầu nhìn sư phó. “Hần nói thật sao?”

Sư phó nặng nề gật gật đầu.”Cho nên vào thời điểm này không thể có nội loạn nữa, phải ổn định bên phía Từ Lập.”

“Không, ý ta hỏi khả năng Lương quốc xâm lược có cao hay không?”

“Phải tùy vào diễn tiến cuộc chiến giữa Trần quốc và Mân Việt quốc. Mấy năm nay tuy Trần quốc suy thoái, nhưng uy thế của thiên triều thượng quốc vẫn còn, Lương quốc chưa điều tra rõ ràng sẽ không dám tùy tiện xuất binh, một khi chúng ta lật con bài cuối cùng, tình huống sẽ lâm vào nguy hiểm.” Ân đường Mặc Duy nhũu chặt lại, buổi bàn luận này làm tâm tình đang tốt của ta tan thành mây khói.

Ta hiểu quốc sự, chỉ là đối với lý do vì sao sư phó và Mặc Duy nhận xét và hành động như vậy, thông tin từ Quốc Tử Giám, mối quan hệ giữa Lương quốc và Mân Việt quốc... thì sự hiểu biết của ta chẳng khác gì dân chúng bình thường, rốt cuộc, về quốc gia đại sự ta vẫn không phải là người trong nghề.

“Vậy theo ý ngươi, phải làm thế nào để xử lý?” Ta khiêm tốn thỉnh giáo.

“Không thể tiếp tục đánh Mân Việt.” Mặc Duy kiên quyết “Lui binh, nghị hòa.”

“Hả?” Ta sững sốt, há to miệng “Nghị hòa? Vậy không phải chúng tỏ mình yếu thế sao? Có khác gì tuyên cáo với Lương quốc là chúng ta không có năng lực?”

“Không.” Mặc Duy lắc đầu “Hiện giờ chúng ta đang chiếm ưu thế tuyệt đối, thời điểm này nghị hòa, mở miệng đòi điều kiện cũng có lợi hơn đối với chúng ta, cũng thể hiện rõ thái độ khoan hồng của thượng quốc chúng ta. Còn như đánh tiếp, chúng ta chưa chắc có thể thắng, và lại, nếu thua sẽ không thể vực dậy nổi.”

“Không đúng, không đúng!” Ta cắt ngang lời hấn “Chúng ta không thể nào thua, Mân Việt quốc rất nhanh sẽ hết đạn cạo lương, đất đai bọn họ không bằng một phần mười đất đai của chúng ta, nhân khẩu không bằng một phần năm của chúng ta, binh lực cũng chỉ chưa đầy mười vạn, chỉ cần phá xong Cửu Lôi trận, còn gì phải sợ nữa?”

“Nhưng theo quẻ tượng, địa ngục phiên thân, huyết quang trùng thiên...”

“Quẻ tượng không đáng tin!” Ta tiếp tục cắt ngang lời hấn “Trăm năm qua Mân Việt chưa từng bị địa chấn, làm gì có chuyện trùng hợp như thế?”

Mặc Duy thờ dãi, tiếp tục biện bạch: “Sách sử có ghi lại, mấy trăm năm trước Mân Việt quốc cũng đã từng bị địa chấn. Vùng núi tự chuyển động thành địa thể nhấp nhô, chuyển động sinh năng lượng, năng lượng phát sinh nhiều dẫn đến nhiều tai nạn ngoài ý muốn nên mới gọi là Địa ngục phiên thân. Vùng nào yếu thì rung chấn không ngừng, còn nhiều vùng không rung chấn thì thôi, hể rung chấn là nghiêng trời lệch đất. Vùng núi nơi Mân Việt quốc này có thể nằm trong loại khả năng đó.”

Ta cười nói: “Ngươi cũng đã nói là khả năng. Mấy trăm năm mới xảy ra một lần, làm gì đến nỗi lần này gặp phải chứ? Đi đường thì sợ trời sập, nằm ngủ thì sợ đất nứt, vậy sao có thể làm đại sự được?” Ta đẩy nhẹ sư phó một cái “Sư phó chàng nói sao?”

Sư phó và Mặc Duy là đồng môn, trông có vẻ như cũng đồng ý với lý luận của Mặc Duy.

“Lời nói của Mặc Duy cũng không phải không có đạo lý, về Dịch học, Thiên tượng, Địa lý... trình độ của ta không bằng sư huynh, Mân Việt quốc có địa chấn hay không, rất khó mà khẳng định.” Sư phó rũ mi mắt xuống suy tư, chậm rãi nói “Sư huynh người cũng chỉ là suy đoán sao rồi địa chấn từ quẻ tượng, lời này còn chưa đủ thuyết phục Ngọc nhi, huống chi là ba quân tướng sĩ đang hăng hái bưng bưng, lý do thu binh này nghe có chút hoang đường, chỉ sợ đa số mọi người sẽ không phục. Mà việc nghị hòa quả thật không sai, nhưng không thể lấy lý do là ‘địa chấn trăm năm hiếm thấy’.”

Sư phó cũng tán thành nghị hoà ...

Ta buồn rầu gãi gãi đầu: “Mặc Duy, ngươi đã nói với bệ hạ chưa?”

“Chưa, ta nghĩ đề bàn luận với Đồng Ly rồi mới quyết định.”

“Hiện tại người quyết định vẫn là hấn, hỏi ta cũng như không thôi, còn nữa, cho dù chúng ta đồng ý nghị hòa, Mân Việt quốc cũng chưa chắc đồng ý.”

“Bọn họ sẽ đồng ý, chỉ cần chúng ta cho bọn họ thứ mà bọn họ muốn.” Mặc Duy khẳng định.

“Cắt đứt tiền, chúng ta làm không được.” Ta lắc đầu.

“Không, chỉ cần thông thương.” Sư phó giải thích “Khai thông con đường buôn bán từ Mân Việt quốc đến Trần quốc, thậm chí kéo dài đến Lương quốc. Sản vật Mân Việt quốc phong phú, nhưng lại khan hiếm rất nhiều tài nguyên, mấy chục năm nay, buôn bán nơi biên giới không thịnh vượng, thuế quan lại cực nặng, vì thế hai nước đều xảy ra tình trạng cướp đoạt nơi biên giới, thậm chí sau này Hoàng đế trực tiếp cắt đứt con đường thương mại qua lại, Lương quốc và Mân Việt quốc không thể giao dịch với nhau, ngoại trừ cách đi đường vòng qua Trần quốc, nhưng làm thế thì rủi ro cao, chi phí nặng, Mân Việt quốc vốn là nước nhỏ, vì sinh tồn mới bị ép khai chiến cùng Trần quốc. Chỉ cần đồng ý khai thông con đường mậu dịch nơi biên giới, tất cả mọi việc đều có thể thương lượng.”

Sư phó nói thế dường như cũng có đạo lý...

Ta nghĩ nghĩ rồi hỏi “Mân Việt quốc muốn thông thương cũng được đi, còn Lương quốc thì muốn cái gì?”

Sư phó đáp: “Lương quốc tọa lạc tại phương Bắc là nơi lạnh khủng khiếp, hể có lợi sẽ sinh tệ nạn, thứ quốc chủ muốn có thể là trà của Mân Việt quốc, lương thực của Trần quốc, hoặc cũng có thể là đất đai của Trần quốc, cái này chúng ta không thể giao ra, cũng chỉ có thể dùng chiến tranh để giải quyết. Quốc chủ hiện tại của Lương quốc có dã tâm không nhỏ, nhưng cũng không dám quá mạo hiểm, cho nên họ quan sát tình hình đã lâu rồi mà vẫn chậm chạp không hành động, nhưng Mân Việt quốc đánh trước. Chỉ cần giải trừ uy hiếp từ phía Mân Việt quốc, Lương quốc sẽ lập tức không dám bừa bãi gây chiến nữa, nếu không, Trần quốc chúng ta sẽ gặp phải chiến tranh từ hai phía cùng một lúc.”

Ta vuốt cằm, cúi đầu trầm tư một hồi, nói: “Mỗi lần ra trận đều có ít nhiều thương vong, nếu có thể nghị hòa tất nhiên là tốt nhất. Mặc Duy, lý do ngươi đưa ra khiến người bình thường khó có thể tiếp thu, đề sư phó của ta nói với A Triệt đi.” Thiên tượng địa lý quá huyền ảo, không dễ hiểu như lý luận về quan hệ bang giao giữa các nước mà sư phó giải thích, quan hệ giữa nước này với nước kia cũng không khác gì mấy so với quan hệ giữa người và người.

A Lương muốn cướp nhà và tiền tài của Đại Trần nhưng sợ đánh không lại Đại Trần, đúng lúc Tiểu Mân đời bưng cũng muốn cướp vài đồng tiền của Đại Trần, thế là A Lương bán cho Tiểu Mân thanh trụ thủy, xúi Tiểu Mân đi ăn cướp Đại Trần, còn hấn núp gần đó quan sát. Chỉ cần Đại Trần bị thương, hấn sẽ liên kết với Tiểu Mân ngay, còn nếu như Đại Trần càng già càng dẻo dai tiêu diệt được Tiểu Mân, hấn sẽ giả bộ không hay không biết gì cả. Nếu Đại Trần không muốn bị thương, hoặc là hoàn toàn đánh bại Tiểu Mân – việc này không thể bảo đảm, hoặc là giảng hòa với Tiểu Mân, từ gia tài bạc triệu móc ra vài lượng cho Tiểu Mân lót bụng, như thế A Lương sẽ hết cách ngay.

Ngươi xem, chuyện rắc rối như vậy nhưng giải thích theo mối quan hệ giữa người và người thì dễ hiểu hơn nhiều, đầu óc ta tương đối đơn giản, không thể tiếp thu việc gì quá phức tạp.

“Chuyện này không nên chậm trễ, Đồng Ly và ta sẽ đến lễ chu soái góp ý kiến với bệ hạ.” Mặc Duy nhìn sư phó, hử, lại muốn cướp đi nam nhân của ta...

Sư phó đẩy nhẹ ta ra, cúi đầu nhìn ta, ánh mắt dường như tình cảm hơn rất nhiều so với hai tháng qua, ta thấy mà trong lòng nhộn nhạo từng cơn.

“Điện hạ, vì thần cáo lui...” Nhộn nhạo chưa xong hấn đã sửa lại xưng hô “điện hạ” với ta rồi, thật bức bối.

Nghị hòa a...

Nhìn hai người rời đi, ta tâm tình phức tạp đập đầu vào bàn, trực giác cho ta biết, chuyện này có lẽ sẽ không thuận lợi mấy.

Trong lều ngột ngạt, không khí như ngưng đọng, ta đỡ bàn đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi lều, hoảng hốt vừa tắt, chân trời còn lưu lại chút ráng chiều tàn phai, ta đi lung tung trong quần doanh không hề có mục đích, tản bộ sau khi ăn có lợi cho thể xác và tinh thần, giúp con người khỏe mạnh.

Thật ra, ta đã sớm nghĩ kỹ, ta không ngại phải làm hoàng đế, nhưng điều quan trọng là Lưu Triệt người để lại cho ta một cục diện rối rắm biết bao nhiêu a! Không những phải gìn giữ thành tựu của người đi trước mà còn phải gìn giữ tam cung lục viện danh chính ngôn thuận, cứ cho là những việc này ta làm được đi, nhưng nếu chỉ vì muốn gìn giữ cái đã có, dường như cũng đầu đến phiên ta, đây đâu phải là việc “không phải ta thì không được”, thật là mâu thuẫn, cũng không biết Lưu Triệt vừa ý ta điểm nào, cái bọn hấn tiếp thu là đào tạo và dạy dỗ dành cho bậc đế vương, còn cái mà ta tiếp thu là sự giáo dưỡng từ giới lưu manh côn đồ, ta cũng không có chí lớn muốn chinh phục thiên hạ như Cao tổ, tâm mắt ta cũng có không cao, nếu không có mấy nam nhân của ta giúp đỡ, giang sơn này cuối cùng cũng mất sạch.

Rảo bước đến bên ngoài lễ chu soái, dừng chân nghỉ ngơi một lát, thấy sư phó và Mặc Duy vừa ra khỏi lều, ta ngược cầm lên. “Hấn nói sao?”

Hai người đến trước mặt ta, sư phó đáp: “Bệ hạ đồng ý nghị hòa, việc này do ta và Mặc Duy toàn quyền phụ trách, chiến sự tạm hoãn, ngày mai lập tức đi sứ Mân Việt quốc.”

“Ngày mai?” Ta ngăn ra, nhanh vậy sao “Chỉ có hai người đi sẽ rất nguy hiểm, ta nhờ Kiều Vũ theo cùng nhé?”

“Không cần, hai nước giao chiến sẽ không chém sùr, quốc chủ Mân Việt quốc Lam Chính Anh rất hiểu đạo lý này. Kiều Vũ ở lại bên cạnh nâng ta sẽ yên tâm hơn.” Sư phó cự tuyệt.

Ta liếc mắt nhìn Mặc Duy ra hiệu, lần này hẳn biết điều lui xuống.

Ta giữ chặt tay sư phó, nhìn đáo dác hai bên một lát, xác định không có ai ở đây, mới cong ngón tay lên ngoắc hẳn lại gần “Ta có chuyện muốn nói với chàng.”

Sư phó nghỉ ngơi cúi người xuống, đưa lỗ tai đến gần. Ta lập tức nhào đến hôn lên khoe môi của hắn, mát lạnh thấm đến phế quản, khiến tim ta run rẩy như dây đàn bị gảy lên, dư âm lượn lờ...

Hắn xoay mặt lại nhìn ta, ánh mắt sâu kín nặng trĩu, tuy khoảng cách chỉ là từ chóp mũi đến chóp mũi, nhưng ta lại nhìn không ra ý nghĩ thật sự trong lòng hắn, bỗng dưng có chút chột dạ.

“Có vài câu muốn nói với chàng, nhưng chuyện khá dài dòng, hay là đợi chàng trở về, ta sẽ nói rõ tường tận với chàng sau.”

“Nhưng giờ có một chuyện ta muốn hỏi chàng.” Ta vuốt ve đường vân trong lòng bàn tay hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, thấp giọng hỏi “Ồ chung với ‘bọn ta’, chàng có vui vẻ không?”

Hắn không tránh đi ánh mắt của ta, khoe miệng hắn khẽ cong lên một chút, đáy mắt ửng lên ý cười nhàn nhạt.

“Ta vốn tưởng rằng mình và bọn hắn không hợp nhau, khó mà chung sống hài hòa.” Hắn vén lên lọn tóc bên tai ta bị gió thổi rối loạn, ôn nhu nói “Nhưng có lẽ, một năm sống ở Lý phủ đã sớm làm cho chúng ta trở thành người một nhà.”

Kiều Tử và hẳn chung sống hòa thuận nhất, Đường Tam tính tình đơn giản, sẽ không xích mích gì với nhau, Đào Nhị là người thật sự biết hắn, hiểu hắn, chỉ có Yến Ngủ khó chịu lâu lâu ăn phải đắng chát chút đỉnh, nhưng cũng chỉ thêm chút giá vị cho cuộc sống mà thôi. Trong chốn triều đình nơi đề dỏ, sư phó ít có một người bạn chân chính nào, lúc mới vào Lý phủ hẳn còn chưa quen bầu không khí giăng hồ ở đó, nhưng khi trở về triều đình, có lẽ rồi cuộc hẳn cũng ý thức được – thói quen xưa kia đã bị lãng quên, thói quen mới đã từng bị bài xích, rồi lại thử chấp nhận, cho rằng mình chán ghét, nhưng bắt trì bất giác lại trở thành thói quen mới...

Vốn tưởng rằng năm tháng sống ở Lý phủ máu chó đầy trời, lông gà đầy đất, ồn ào náo nhiệt là già vờ diễn kịch cuộc sống tự tại, yên lành, lại không ngờ diễn quá hóa thật, kịch giả tình thật.

Có những thứ khi sắp mất đi mới có thể nhìn rõ, hiểu rõ giá trị của nó. Hòa thân...

Sư phó và Mặc Duy cùng đi sứ Mân Việt quốc, Đào Thanh vô cùng biết điều phái Cổ Thuần Kiệt đi thông báo với đối phương “Ngừng chiến, tạm không gỡ địa lôi”...

Ta vốn tưởng rằng quyết định nghị hòa lần này sẽ đã kích sĩ khí, nhưng không ngờ đa số binh lính cũng chẳng lấy gì làm bức xúc đối với quyết định lần này, ta tùy tiện phỏng vấn vài vị tướng sĩ trong quân, có người khí thế như muốn nuốt cả núi sông, không chiếm Mân Việt quốc không về, có người hùng hồn đồng dạng thề sống thề chết đối đáp phá Vô Di sơn, nhưng đa số vẫn là phản đối chiến tranh, ủng hộ hòa bình.

Binh lính Giáp: “Cũng đâu có thâm cừu đại hận gì, nếu không bắt buộc đánh thì đừng đánh.”

Binh lính Ất: “Chỉ cần không bị nổi nhục mất nước, tốt nhất vẫn là đi hòa vì quý a.” – người này chắc có đọc sách.

Binh lính Bính: “Ta muốn về nhà...”

Ta thờ dài ngồi xuống cùng bọn họ, nhớ đến lời kêu gọi nhập ngũ. “Ta cũng không muốn đánh trận, tốt nhất là cắt đao thương vào kho, thả ngựa chạy rong trên núi Nam... nhưng dù sao cũng phải có người biết đánh trận là thế nào chứ.”

Lần này thâm nhập vào cuộc đối thoại của binh lính trong quân, ta đã nghe được tiếng lòng của đa số binh sĩ, không giống như Lương quốc có ý đồ chiếm đoạt lãnh thổ phương Bắc của Đại Trần ta, Mân Việt quốc và Đại Trần không có mối thù truyền kiếp nào cả, vì bị bức bách mà đành quay đầu lại cần đại chúng ta một cái, hiện giờ cũng đã giáo huấn bọn họ không ít, thấy đủ thì thôi, dĩ hòa vi quý.

Sau khi sư phó gặp quốc chủ Mân Việt quốc – Lam Chính Anh, hôm sau lập tức truyền tin về cho biết đối phương đồng ý nghị hòa, hai bên ngừng chiến tiến vào giai đoạn đàm phán, địa điểm được chọn là Kiếm Bình sơn nằm giữa đại doanh của hai bên, hai bên mỗi bên cử ra ba người đại diện, đại diện bên ta là sư phó – người chịu trách nhiệm chính, Mặc Duy và Hân Hâm là người chịu trách nhiệm phụ, bên đối phương do Lam Chính Anh dẫn đầu, còn lại là một người họ Bạch, một người họ Hồng, nghe nói Mân Việt quốc dùng tôn giáo phù trợ quốc gia, Mân Việt Mật Tông giáo nắm trong tay một nửa quyền lực ở Mân Việt quốc, là tín ngưỡng của dân chúng Mân Việt quốc, người của Mật Tông giáo đều mang họ Bạch, ở Mân Việt quốc, Lam Bạch là hai dòng họ tôn quý nhất.

Ta cũng chẳng có chút hứng thú nào với chuyện này, chỉ tò mò hỏi Lưu Triệt: “A Triệt, bên đối phương cử ra một quốc chủ, một Thừa tướng, một Trưởng lão. Người không ra mặt sao?”

Lưu Triệt đáp: “Mân Việt chỉ là một nước nhỏ phiên bang thôi, quốc chủ của bọn họ sao có thể so ngang hàng với Đế vương của Đại Trần chúng ta, để Thảm thừa tướng đi là đủ rồi.” Nói rồi ho nhẹ vài tiếng.

Ta không nói nên lời cả buổi, hẳn cao cao tại thượng kiểu đế vương này thật chẳng giống ta chút nào, cho nên mới nói, người thích ăn gà nướng là người có tấm lòng lương thiện, hòa đồng, bình dân, quả thật không sai mà!

Cuộc đàm phán chính thức bắt đầu vào một ngày trời trong nắng ấm, ta ngồi trên đài quan sát đối mặt nhìn dãy núi phía Nam trùng trùng điệp điệp xa xa, gió lạnh thổi vào mặt mang theo hương vị cỏ xanh và bùn đất ươn ướt, man mát ngấm vào tận tim phổi. Một chiếc áo choàng khoác lên vai ta, Kiều Vũ ngồi xuống bên cạnh ta.

“Ồ đây gió rất lớn.” Hắn nói.

Ta kéo lại cổ áo choàng cho kín, chỉ dãy núi đối diện, cười nói với Kiều Vũ: “Từ nhì, xem, núi kia đẹp biết bao...” Sau đó tiếp tục mặt dày nói “Không biết núi có nói về ta giống như vậy hay không...” Nói xong, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy mình có chút vô sĩ, nhện không được thấp giọng cười hắc hắc lên, ngửa đầu lên nhìn Kiều Vũ, đúng lúc bắt được ánh mắt dịu dàng chưa kịp thu hồi của hắn, một nét nhu tình thoáng hiện trong đáy mắt mờ mịt mãi không tan, khoe môi hơi hơi cong lên như tâm sông rung động gợn ra từng đợt sóng to nhỏ, khuếch tán đến tim ta...

Aizz, một cơn báo hoang đã nở rộ ta cũng có lúc lãng mạn như mì như thế này, quả nhiên tình yêu thật kỳ diệu, khiến cho con người ta trở nên không giống người, một thanh thép cứng rắn trải qua nung đúc cả trăm lần nay mềm như cọng bún!

Ta kéo hẳn ngồi xuống bên cạnh, dán người sát lại gần. “Không phải chàng bị Đào Nhị kêu đi hay sao? Chuyện gì vậy? Nói xong rồi hả?”

Hắn gật nhẹ đầu. “Bởi vì đột ngột có quyết định nghị hòa, nên chiến lược định ra lúc trước có chút thay đổi.”

“Thay đổi ra sao?”

“Đổi công thành thù.” Kiều Vũ đáp ngắn gọn. “Chia binh lực ra phân bổ đến Kiếm Bình sơn.”

Ngón trỏ tay ta nhẹ nhàng gõ gõ lên đầu gối, cảm giác như chấn động trong lòng. “Từ nhì, trong lòng ta có chút bất an.”

Bàn tay hắn đang choàng trên eo ta nhất thời siết chặt lấy vì khẩn trương. “Sao thế?”

Ta an ủi vỗ vỗ mu bàn tay hắn. “Không sao, chỉ là không biết vì sao cảm thấy dường như giông bão sắp đến... Từ nhì, ta muốn chàng đồng ý làm giúp ta một chuyện này.”

“Nàng nói đi.”

“Chàng nhận lời trước đã.” Ta khẳng khái ép hắn.

Hắn lẳng lẳng chăm chú nhìn ta nửa buổi, sau đó nói: “Nàng biết rõ ta sẽ không đồng ý yêu cầu của nàng nên mới ép ta nhận lời trước.”

Ta toát mồ hôi, ở chung với Đường Tư lâu nên trí thông minh của ta có chút suy giảm.

“VẬY...rốt cuộc chàng có chịu nhận lời hay không!” Ta chột dạ nổi khùng trừng hắn.

Hắn trầm mặc nhìn lại ta, không nói có mà cũng không nói không.

Ta cắn chặt răng, cuối cùng thờ dài nói: “Thật ra, ta cũng chỉ là thuận miệng nói như thế thôi, chứ cũng không hẳn muốn chàng làm vậy. Trong năm người các chàng, Đào Thanh, Đường Tư đều biết tự mình bảo vệ lấy mình, Yến Ly cũng có Đào Thanh trông nom chăm sóc, trong số bọn họ, chàng bị thương nhiều nhất, nhưng từ khi ly khai Âm môn, không ai có thể đã thương chàng được nữa.” Ta ngừng lại một lát, cẩn thận nhìn kỹ nét mặt của hắn, thấy hắn vẫn bình thường, bèn tiếp tục nói. “Trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, nhưng bốn người bọn chàng đều võ công cao cường, ta đều yên tâm, chỉ có sư phó là một kẻ thụ sinh, hiện giờ lại phải dẫn thân vào hàng địch, trong lòng ta khó tránh khỏi lo lắng.”

“Đây là nguyên nhân nằng bất an sao?” Kiều Vũ khẽ chau mày, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ “Hai nước giao chiến không chém sù.”

“Điều này ta biết, nhưng ta vẫn cảm thấy sự việc kỳ kỳ lắm sao đó...” Ta phiền não vô đầu “Có lẽ đây chỉ là trục giác, không giải thích được, nhưng ta hi vọng chàng có thể nhận lời ta, dù bất cứ chuyện gì phát sinh đi nữa, hãy cứu sư phó trước.”

Kiều Vũ ngăn ra. “Còn nằng thì sao? Nằng cũng đâu có vô công.”

“Ta?” Ta ngăn người ra, lập tức cười ha hả, nói “Ta chỉ đi vòng vòng trong doanh trại này, xung quanh lúc nào cũng có ba ngàn tinh binh, làm gì có thể xảy ra chuyện? Huống chi còn có Đào Thanh, Đường Tư ở đây, nhưng bọn hần giết người thì dễ chứ làm hộ vệ thì không được chu toàn cho lắm, vì thế nhiệm vụ bảo vệ sư phó phải là chàng mới xong.” Ta đồ dành hần như đồ dành một tiểu hải tử, vô vô vai hần “Chuyện này cũng liên quan trọng đại đến vận mệnh của Trần quốc, không phải nhỏ a!”

Kiều Vũ cúi đầu trầm tư trong giây lát, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Ta đã nhận lời ở lại bảo vệ đại doanh, không thể rời khỏi, một khi công tác phòng vệ có sơ hở, nằng sẽ gặp nguy hiểm. Bên cạnh Đông Ly đã có người của Âm môn bảo vệ rồi, nằng không cần phải lo lắng.”

“Âm môn?” Ta sững sốt “Âm môn của Bạch Hồng sơn trang? Đào Thanh phải đi sao?”

Trong mắt Kiều Vũ cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên. “Đúng vậy, nằng không biết à?”

Ta không biết, đương nhiên ta không biết, Đào Thanh đâu có nói với ta!

Kiều Vũ giải thích: “Âm môn không lệ thuộc triều đình, chỉ trực thuộc Nhị ca, cho nên mệnh lệnh này không cần thông qua nằng.”

Ta đảo một vòng trong đầu, hỏi: “Còn mệnh lệnh nào không thông qua ta nữa không?” Đào Thanh ngầm phái Âm môn bảo vệ sư phó, sao không nói với ta? Cũng đúng, nếu hần nói thì có vẻ như kẻ công quá, không giống như tính tình của hần. . .

Trong lòng ta cảm thấy vừa ngọt ngào vừa cay đắng, dường như có lỗi với người nào đó. Sư phó đã từng báo ta dừng nghỉ về hần quá tốt như vậy, Đào Thanh dường như cũng đã từng báo ta giống như thế, vừa bắt đắc dĩ vừa có chút buồn rầu, nửa đùa nửa thật búng lên trên ta, nói...’hàng dừng nghỉ ta xấu như vậy được không...’

Người này vốn rất cao ngạo, không coi ai ra gì, nhìn ta như nhìn con ong cái kiến, không ngờ cũng có một ngày hần cũng đề ý ta nghỉ về hần như thế nào.

Ta đắc ý thầm cười trộm trong lòng, lại nghe Kiều Vũ nói: “Đa số mệnh lệnh là không cần thông qua nằng.”

Ta: “...”

Nhất thời bị đánh hiện nguyên hình.

“Thời được rồi, chàng không cần nói gì cả, ta hiểu rồi.” Ta tu ngưu thờ dài, ung dung ngắm nhìn non xanh nước biếc. Sau này nếu có đăng cơ làm hoàng đế, không cần đợi bọn hần tạo phản, ta đã tự đoạt mạng chính mình trước rồi, chế độ phong kiến quân chủ chuyên chế quá lạc hậu, dù sao cũng nên lập chế độ quân chủ lập hiến, để bọn hần mở nghị viện, ta chỉ phụ trách cầm ngọc tỷ làm nữ hoàng, nói trắng ra là chỉ đóng dấu và kí tên mà thôi. . .

“Tuy có Âm môn ở đó nhưng ta vẫn không hoàn toàn yên tâm, chỉ cần chàng nhận lời ta, lúc sư phó gặp nguy hiểm, chàng nhất định phải cứu hần trước.”

“Nhưng nếu nằng và hần đồng thời gặp nạn...”

“Cứu hần.” Ta lập tức đáp “Ta có chín cái mạng, sẽ không chết được. Tứ nãi, ta biết chàng là người hết lòng giữ lời hứa, xin chàng hãy nhận lời ta, nếu như xảy ra tình huống như thế, hãy cứu sư phó trước.”

Kiều Vũ kiên định lắc đầu. “Ta không thể nhận lời nằng.”

“Kiều Vũ!” Ta quát lên, bắt lấy tay hần “Chuyện này ta chỉ có thể nhờ chàng giúp mà thôi, chàng và sư phó xưa nay giao tình rất tốt, công phu cũng không kém gì bọn hần, nếu ta xảy ra chuyện, bọn hần tất nhiên sẽ cứu ta, còn nếu sư phó xảy ra chuyện, ta chỉ có thể tin được chàng...” Ta van nài nhìn vào mắt hần, hần khó xử tránh đi ánh mắt của ta.

“Nhưng...” Ân đường hần nhăn nhó, nhắm mắt lại trầm mặc không nói lời nào.

Ta làm nũng ôm cánh tay hần “Chàng nhận lời ta, hứa với ta đi...” Ta thầm nắn nắn tận nhẫn vô si, nhưng cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt trong lòng khiến ta chỉ có thể dùng cách này để có thể yên tâm một chút – có lẽ Mặc Duy mới đúng, ta có trực giác theo bản năng của động vật, có thể cảm giác được trước khi nguy hiểm xảy ra.

Kiều Vũ trầm mặc, mặt ta lúc lắc cánh tay hần một hồi lâu, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, khẽ gật đầu. “Ta nhận lời nằng, nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ cứu hần trước.”

Ta thờ nẹc ra, vừa cảm kích vừa hổ thẹn hôn lên gò má hần một cái, nhưng hần không đáp lại, chỉ lẳng lẹng nhìn ta rồi quay đầu bỏ đi, không nói một lời nào. . .

Ta dò người ra một hồi, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại cất bước đuổi theo hần, nhưng hần chỉ nhò lên hụp xuống vài cái đã biến mất. Không giống như hần, cho dù ta trốn đi đâu hần cũng đều có thể tìm ra ta, ngược lại, nếu hần thật sự muốn trốn, dù ta có kiếm khắp thiên sơn vạn thủy cũng tìm không ra hần. . .

Ta đứng tại chỗ, buồn rầu vô đầu – có phải làm như thế đã tổn thương hần rất nhiều hay không?

Suốt cả ngày hôm đó, ta đều không gặp lại hình bóng hần, ban đêm thường là hần ngủ chung với ta, nhưng mãi đến khi trời sắp sáng, trong lúc nửa mê nửa tỉnh ta mới mơ mơ màng màng cảm giác được hơi thở của hần, rất muốn tỉnh lại nói với hần vài lời, nhưng cơ thể lại không nghe trí óc điều khiển, vẫn ngủ say đến hừng đông, sau khi tỉnh dậy thì không gặp được hần nữa.

Đúng lúc này, tin tức từ Kiếm Bình sơn truyền về khiến ta không còn rảnh để lo chuyện gì nữa cả. Lưu Triệt triệu gấp ta vào quân trường, đặt thư nghị hòa trước mặt ta khiến ta dờ sống dờ chết.

Điều kiện rất hợp lý.

Thông thương và hòa thân.

Thông thương là nằm trong dự đoán, xưa nay hòa thân với phiên bang để duy trì mối quan hệ giữa hai nước cũng là chuyện bình thường, trong lịch sử, trước nay Trần quốc có không ít công chúa được gả cho quốc chủ phiên bang, cũng có không ít công chúa phiên bang gả vào Trần quốc làm phi tử. Nhưng Mãn Việt quốc hơi khác biệt, bọn họ là một quốc gia nữ tôn, họ Lam cầm quyền đều là nữ tử, còn hộ quốc đều là hòa thượng của Mật Tông giáo, bọn họ muốn hòa thân, hoặc là công chúa Lam thị gả cho Lưu Triệt làm hoàng phi, nhưng Lam thị rất ít con nối dõi, chỉ có một mình Lam Chính Anh, nằng đã làm nữ hoàng, tự nhiên là không thể hòa thân. Còn một phương án khác là hoàng tử Trần quốc cưới Lam Chính Anh, làm nam phi ở rê Mãn Việt quốc. Trần quốc vốn có rất nhiều hoàng tử, nhưng hiện giờ xét theo gia phả, cũng chỉ có một mình Phương Chuẩn là miễn cưỡng phù hợp.

Bất Phương Chuẩn đi Mãn Việt quốc làm nam phi của Lam Chính Anh?

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy cách này cũng có thể được, vô tay cười nói “Hòa thân thì hòa thân, bảo Phương Chuẩn đi đi!”

Lưu Triệt cười khò, lắc lắc đầu. “Lam Chính Anh không muốn Phương Chuẩn.”

Ta ngăn người ra một lát. “Vậy chẳng lẽ nằng ấy muốn người?”

Lưu Triệt vẫn lắc đầu, nói: “Nằng ấy muốn Thẩm Đông Ly.”

Ta không kịp suy nghĩ buột miệng phun ra một câu: “Nằng ta bị bệnh a!”

Ta bình tĩnh lại, suy nghĩ một lát, vẫn cả giận nói: “Nằng ta thật bị bệnh a!”

Từ trước đến nay hòa thân đều là do hoàng tôn thật hoặc hoàng tôn gả đi hòa thân, làm gì đến lượt đại thần quan lại đi hòa thân! Dù cho là trước đây tổ tiên Đại Trần không nên thân cho cung nữ xuất giá đi hòa thân Lương quốc, nhưng tốt xấu gì cũng đã phong nằng ấy làm công chúa, chẳng lẽ cũng phong sư phó làm hoàng thân quốc thích? Mà sư phó đâu có giống cung nữ chỉ làm bình hoa kiếng ngắm chơi, hiện giờ Đại Trần thiếu hụt nhân tài, văn thần được như hần cũng chỉ có một. . .

Ta cần rằng cảm hận nói: “Lam Chính Anh thật là biết tính toán, muốn chặt đứt một cánh tay của bọn ta hay sao!”

Lưu Triệt họ nhệ vài tiếng, sắc mặt uể oải. “Tất nhiên là không phải vì chuyện nhi nữ tình trường rồi. Hiện giờ nhân tài của Trần quốc ta, người có thể dùng được thì không nhiều, không thể so sánh bằng thời Trần Sơ quân long tụ hội làm mưa làm gió, thiếu một người đã là tổn thất không thể lường được, huống chi là tể tướng của một nước.”

“Cho nên.” Ta vén vạt áo lên ngồi xuống đối diện với hắn “Không cần suy nghĩ nữa, cự tuyệt.”

“Tất nhiên là không thể chấp thuận, nhưng vẫn thử thương nghị lại xem có cứu vãn tình thế được chút nào hay không.” Lưu Triệt nói chưa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến tiếng ồn ào, ta thờ dãi nhắm mắt lại – lại là cái tên Từ Lập, âm hồn không tan mà.

Đến cùng Từ Lập còn có Bạch Phiền.

Ta không tiếp xúc nhiều với Bạch Phiền, người này hơn năm mươi tuổi, là người trầm ổn quả cảm, cũng xem như là một tướng tài hiếm thấy, đáng tiếc là dùng binh còn thiếu chút linh hoạt, bảo vệ biên cương thì được, nhưng để thu phục đất đai đã mất thì lại rất khó.

Từ Lập ngừng đầu sai bước về phía trước, Bạch Phiền chặn hắn không được, chỉ có thể nói bước theo tiến lên hành lễ, Lưu Triệt khiếm tốn đỡ dậy, cho hai người ngồi xuống. Từ Lập vừa ngồi xuống đã lớn giọng nói: “Bệ hạ, vì thần nghe nói Kiếm Bình sơn truyền tin về, một trong những điều kiện Lam quốc chủ đề xuất là muốn Thẩm thừa tướng hòa thân?”

Ta cúi đầu vờ về mu bàn tay, thầm nghĩ tên này tại mất thật linh thông.

Lưu Triệt gạt đầu nói: “Không sai.”

“Không biết bệ hạ có dự tính gì?”

“Thẩm khanh là Thừa tướng nhất phẩm, rường cột nước nhà, sao có thể hòa thân cùng phiên bang?” Lưu Triệt nhu mày trả lời.

“Bệ hạ nói rất phải.” Từ Lập lớn tiếng nói, ta ngăn người ra một chút, ngừng đầu nhìn hắn, lại nghe hắn nói: “Mân Việt chỉ là một tiểu quốc phiên bang, há có thể vì chúng mà hao tổn một vị lương tướng nhất phẩm của Đại Trần ta, chuyện hòa thân không thể chấp nhận được! Nhưng cương quyết từ chối cũng không phải thượng sách. Theo ý kiến của vi thần, chúng ta cứ đáp ứng điều kiện của đối phương trước, giả nghị hòa, nhưng thật ra là chuẩn bị tác chiến, đánh cho đối phương trở tay không kịp, một phát đánh tan đại quân của Mân Việt quốc!”

Lưu Triệt nhu mày, trầm tư trong khoảnh khắc rồi nói: “Lật lọng, không giữ lời hứa, sau này Đại Trần ta sẽ mất hết uy tín, tương lai sau này sao có thể phục chúng?”

“Bình bất yếm trá, chỉ có thể như thế.” Từ Lập nói.

“Từ tướng quân.” Ta nói chen vào “Nếu đã đồng ý nghị hòa là đã thoát ly khỏi phạm trù của chữ ‘bình’, như vậy câu ‘bình bất yếm trá’ sợ là không phù hợp a. Giả nghị hòa nhưng thực chất là chuẩn bị cho cuộc chiến, cho dù có thắng cũng sẽ bị người của cả thiên hạ khinh thường, nếu vì thế mà làm Đại Trần mất hết uy tín với các nước láng giềng, như thế không phải là vì cái nhỏ mà mất cái lớn hay sao?”

Từ Lập thấy ta lên tiếng, hừ lạnh một cái, ánh mắt đột nhiên sắc bén lên. “Lời này của công chúa sai rồi, lúc cần phải linh hoạt giải quyết, trước mắt cần phải gấp rút trừ đi nguy cơ lớn nhất, còn những chuyện khác, đợi chiếm được Mân Việt quốc rồi bàn sau!”

Nương nó, cái tên măng phu này, cho là ta không biết trong lòng hắn đang tính toán điều gì sao!

Ta đảo mắt nhìn Bạch Phiền “Bạch tướng quân nghĩ thế nào?”

Bạch Phiền trầm tư một lát, đáp: “Vi thần cho rằng dĩ hòa vi quý, nhưng không nên để Thẩm thừa tướng đi hòa thân, vẫn cứ tiếp tục đàm phán cùng đối phương, thăm dò thái độ của đối phương.”

Cách này cũng không khác gì cách ta và Lưu Triệt đang bàn.

Từ Lập lại không cho là đúng, dè bừa. “Bình quý thần tốc, lẽ mà kéo dài sẽ làm sĩ khí sụt giảm, đến lúc đó muốn diệt Mân Việt quốc lại càng khó khăn hơn!”

Ta không nhìn nội tử xoay mặt đi chỗ khác, đột nhiên nghĩ lại, chúng ta nói nhiều như vậy nhưng dường như đã sơ xuất quên mất thái độ của một người, ta quay đầu nhìn Lưu Triệt. “Bệ hạ, còn Thẩm thừa tướng nghĩ sao?”

“Thẩm khanh chỉ truyền đạt về điều kiện của Lam Chính Anh, cũng không có biểu lộ rõ ràng thái độ của chính mình, nhưng...” Lưu Triệt ngừng lại một lát, hồ hấp của ta nhất thời cũng ngừng lại theo “Từ phân tích của Thẩm khanh về tình thế hiện nay cho thấy, dường như cũng cho rằng điều kiện lần này rất bất lợi với Đại Trần ta.”

Từ Lập cười nhạo một tiếng: “Thẩm thừa tướng xưa nay tự xưng là trung quân ái quốc, chẳng lẽ một chút hy sinh cho nước nhà hắn cũng không chịu sao?”

Nghe Lưu Triệt nói thế, rốt cuộc ta cũng thờ phào, bắt kẻ là hắn tính toán vì lợi ích toàn cuộc hay là vì tư tâm và tình cảm, tóm lại hắn không chấp thuận điều kiện này là tốt rồi. Còn về phần Từ Lập nói gì, ta cũng chẳng thêm để vào lòng.

Lưu Triệt ra quyết định cuối cùng. “Chuyện Thẩm khanh hòa thân dứt khoát không thể được, còn lại chuyện khác để bàn sau.”

Thật ra hòa thân vẫn có thể xem là một phương pháp tốt, nhưng Thẩm Đồng Ly lại tuyệt đối không phải là một đối tượng thích hợp, mà đối tượng thích hợp nhất có lẽ là tên tiểu Hầu gia vô công rồi nghề Phương Chuẩn, để hắn ở lại Trần quốc chỉ là lãng phí tài nguyên quốc gia mà thôi, chỉ bằng cho hắn có cơ hội chứng tỏ giá trị bản thân – hiến thân vì nước, thậm chí cũng có thể đóng gói Mặc Duy làm tặng phẩm gửi đi, tiện tay giải quyết được một tình địch.

Đáng tiếc, không như mong muốn a...

Ta phiền não xoa xoa ấn đường bước ra khỏi quân trướng, lạnh mắt liếc thấy một thân ảnh chợt lóe lên sau lều, lập tức mở miệng kêu: “Từ nhi!”

Thân ảnh kia ngừng lại một lát, rồi xuống trước mặt ta, nét mặt hồ hững lạnh nhạt như cũ.

Ta tiến lên một bước cầm tay hắn, cảm giác được tay hắn bỗng nhiên cứng đờ rồi nhanh chóng thả lỏng. Ta kéo hắn chậm rãi bước đi. “Hôm qua chàng không về, trách ta sao... yêu cầu của ta thật quá đáng, làm tổn thương chàng.”

Hắn trầm mặc không lên tiếng đáp lại.

Trong lòng ta chùng xuống, lẳng lặng nhìn hắn, đi được hai bước bèn đổi đề tài. “Cuộc bàn luận vừa rồi chắc chàng cũng đã nghe được?”

“Ừ.”

Người của Ám môn bọn hắn chuyên nấp từ một nơi gần đó lên nghe những bí mật không nên nghe, cũng may là bọn hắn kín miệng, dù nghe được chuyện gì cũng không tiết lộ ra ngoài một câu.

“Từ Lập muốn giết sư phó.” Ta vút ve đường vân trong lòng bàn tay hắn, vừa tỏ rắp vừa ám áp “Từ nhi, chàng đã nhận lời ta...”

“Phải.” Hắn đáp lại rất nhanh “Hắn cũng muốn giết nàng.”

“Yên tâm, hiện giờ hắn còn chưa thể đụng đến ta đâu.” Ta chắc chắn.

Theo tính tình của Lam Chính Anh, nếu đồng ý nghị hòa, nàng ta tuyệt đối sẽ không tha sư phó về, nếu Từ Lập giả nghị hòa nhưng thật ra thì chuẩn bị cho cuộc chiến, một khi trở mặt, sư phó sẽ khó sống sót mà trở về. Dù cho đối phương không giết sư phó, đến lúc đó tình hình rối loạn, đao kiếm không có mắt, Từ Lập sẽ có rất nhiều cơ hội để “ngộ sát” sư phó trong loạn quân. Xem ra, hành động của sư phó ở đề đó có lẽ đã bị hắn phát hiện được điều gì rồi. Để người này lại bên cạnh còn nguy hiểm hơn cả Mân Việt quốc, muốn dẹp giặc ngoài phải ổn định nội bộ trước, có lẽ ta nên chế ngự hắn trước? Không, ta nên để Đào Thanh chế ngự hắn trước!

“Từ nhi, chàng nghe lời ta, đi Kiếm Bình sơn tiếp ứng sư phó trước đi, thuận tiện giúp ta theo dõi hành động của Lam Chính Anh, nàng ta muốn diệt trừ phụ tá đắc lực của chúng ta, nếu hòa thân không thành, bọn họ cũng có thể trực tiếp xuống tay.” Ta nắm chặt tay trái của hắn, khẩn cầu “Hãy nhận lời ta đi, ta cam đoan với chàng, tuyệt đối sẽ không để bản thân mình xảy ra chuyện!”

Hắn ngừng bước lại, cúi đầu xuống, bình tĩnh nhìn ta, đôi đồng tử đen nhánh sâu thẳm thẳm nặng trĩu u ám như miệng giếng cổ, nhìn không ra một tia gợn sóng, hồi lâu sau, hắn nói: “Nguyên vọng của nàng, ta sẽ đồng ý.”

“Ta cũng không ngại nặng yêu ai nhiều hơn, chỉ là không muốn thấy nặng coi trọng sinh mạng người khác hơn sinh mạng của bản thân mình. Ta chỉ đề ý đến nặng mà thôi.”

Ta ngừng đầu lên nhìn hắn, đồng tử ta co rút lại, trái tim như bị ai đó hung hăng bóp chặt, đau kịch liệt, miệng há ra rồi lại khép vào, không nói nên lời.

Kiều Vũ của ta, không có xem qua thì từ ca phú phong hoa tuyết nguyệt, không biết nói những lời tâm tình lãng mạn, nhưng chỉ một câu gần gũi mà chân thành đến cực điểm cũng đã đủ đánh trúng điểm yếu của ta, khiến ta khó kềm lại từng cơn rung động trong lòng. Có một người yêu ta hơn cả sinh mạng của mình, đây vốn là chuyện lãng mạn nhất thế gian này rồi.

Ta chậm rãi đến gần hắn, nép mình vào lòng hắn, gò má dán sát lên ngực hắn, nghe tiếng tim trầm ổn thong thả của hắn. Tay hắn chậm rãi ôm lấy eo ta, nhẹ nhàng siết chặt như ôm lấy trân bảo quý giá nhất.

Là ta đã suy bụng ta ra bụng người, nghĩ người khác cũng như mình, yêu là bá đạo độc chiếm, đồ kỵ, ngờ vực, bất chấp lý lẽ, tưởng rằng hắn tức giận chỉ là vì hắn đề ý việc ta coi trọng sự phò hôn hắn, lại không biết trên đời này còn có một kiểu yêu hoàn toàn không giống ta, hắn nói ta chỉ đề ý đến nặng mà thôi. .

Mũi ta sứt sứt, viền mắt cay cay, chớp mũi co sát trên ngực hắn, ní non nói: “Ta nhớ rồi ... Chẳng cần vậy, phải coi trọng bản thân mình nhiều hơn một chút.” Đừng đặt hết trái tim lên người ta, ta sợ nặng quá gánh không nổi. .

Hắn trầm giọng ừ lại một tiếng, nói: “Từ Lập có ý đồ bất lợi đối với nàng, sau khi ta đi, nàng phải cố gắng đứng đi lại một mình.”

“Được, ta bảo đảm” Ta ra sức gật đầu.

Hắn lại trầm mặc một lát, sau đó dường như là hạ quyết tâm, đột nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên môi ta một cái, như chuẩn chuẩn lướt nước mà thôi, sau đó lui lại nhìn ta thật lâu mới nói: “Ta đi trước đây.”

Ta nhào lên vừa mở vừa hôn, thấp giọng ní non trong môi hắn “Bảo trọng.”

Hắn gật đầu, rút cánh tay đang ôm eo ta về, lui ra sau hai bước, xoay người, chỉ vài cái nhô lên hụp xuống đã biến mất.

Ta tiu ngưu lạc lòng nhìn theo bóng dáng hắn, thờ dài xa xôi, nhất thời giống như bị mất đi ba hồn bảy vía, bước chân chập chòn, trống rỗng không còn nơi nương tựa.

Đường Tư đến, xò sợi dây thừng kéo ta về lầu.

“Không phải là không chấp nhận hòa thân à? Sao nàng còn thất hồn lạc phách như vậy?” Đường Tư vỗ nhẹ lên mặt ta, luôn miệng gọi “Hồi hồn, hồi hồn!”

Ta hồi hồn, phui rút tay hắn, hừ một tiếng quay mặt đi không thèm đề ý đến hắn.

Hắn nhìn chung quanh một lát, ngạc nhiên hỏi: “Tên tay sai Kiều Vũ của nàng đâu?”

Hắn hỏi vậy càng làm ta buồn bực hơn. “Ta nhờ hắn đi bảo vệ sự phò rồi.”

“Ừ.” Hắn gật gật đầu ra ý hiểu rồi, xoay đầu nhiu mày nhìn bản đồ địa hình tác chiến, nói với Đào Thanh “Ta thấy nghị hòa chắc không xong đâu, vậy chúng ta tiếp tục chuẩn bị đánh trận đi.”

Đào Thanh cũng không ngừng đầu lên, nói “Tất nhiên, Mân Việt quốc đã liên minh với Lương quốc rồi.”

“Cái gì?” Ta khẽ gạt mình, hoàn toàn tỉnh táo. “Liên minh gì vậy?”

“Đối phương căn bản là không muốn nghị hòa, nếu không sẽ không đưa ra điều kiện quanh co khúc khuỷu để bị cự tuyệt như thế.” Đào Thanh vòng qua bản đồ địa hình, đến trước mặt ta, đôi mắt ta chăm chú dõi theo hắn, lại nghe hắn nói “Hiện giờ Đại Trần đang thiếu văn thần võ tướng, đòi Thảm Đông Ly đi hòa thân Mân Việt quốc, không thể nghĩ ngờ gì nữa chính là muốn cắt đứt một tay của Đại Trần, thiếu Thảm Đông Ly trấn giữ trong triều, đến lúc đó sẽ sinh ra nội loạn trước, cho dù còn lại một bàn tay khác là võ tướng cũng khó mà phát huy hoàn toàn chiến lực. Tầm quan trọng của Thảm Đông Ly rất rõ ràng, bên chúng ta sẽ tuyệt đối không chịu đáp ứng, nếu thế khả năng nghị hòa không thể xảy ra. Dù cho chúng ta thật sự chấp nhận điều kiện này của đối phương, tự chặt đi một cánh tay của mình, đến lúc đó đối phương hủy hiệp ước đòi tái chiến, cơ hội thắng của chúng ta sẽ mất đi năm phần. Còn nếu đối phương và Lương quốc đồng thời khai chiến, hai đầu thọ địch, tự chặt một tay, cơ hội thắng của chúng ta một phần cũng không có.”

Đào Thanh phân tích khiến ta nghe mà đỏ mồ hôi lạnh, tất nhiên sự phò cũng đã nghĩ đến mấu chốt trong đó rồi, cho nên mới không đồng ý việc hòa thân. Nếu Mân Việt thật sự kết minh cùng Lương quốc, vậy cũng chẳng cần thương lượng lại nữa.

“Nhị ca...” Ta lo lắng bước đến gần “Vậy giờ chúng ta nên làm gì?”

Đào Thanh vỗ về vai ta an ủi, kéo ta vào lòng. “Hiện giờ Mân Việt quốc muốn kéo dài thời gian để tập trung sức lực đánh với chúng ta một trận nữa, đồng thời cũng chờ đợi cứu viện từ phía Lương quốc. Chúng ta chỉ có thể giả vờ không biết mưu kế của đối phương, cũng kéo dài thời gian với bọn họ, ngầm chuẩn bị chu đáo cho chiến sự.”

Ta ngần ngừ ra “Vậy chẳng lẽ giống như Từ Lập đã nói, giả nghị hòa nhưng thực chất là chuẩn bị chiến sự?”

“Không.” Đào Thanh lắc đầu “Loại phương pháp tổn hại đến quốc thể này chỉ có bọn họ mới có thể làm, chúng ta không thể làm. Chúng ta chỉ có thể ôm ở giả yếu ớt, lấy có nghị hòa đi, nghị hòa lại để kéo dài thời gian, tất nhiên đối phương cũng sẽ vui vẻ phối hợp. Thời gian đàm phán đã định là mười lăm ngày, nhưng chúng ta không thể chờ đến lúc đó, nhất định phải động thủ trong nay mai, cứu Đông Ly và Mặc Duy ra.”

“Đừng vậy!” Ta gật đầu “Từ Lập muốn xuống tay với hai người đó, một khi loạn lạc xảy ra, ta lo là Từ Lập sẽ thừa dịp ra tay, sự phò và Mặc Duy đều không biết võ nghệ. Bây giờ hồ phù đang trong tay ta, ta muốn nghĩ cách đoạt binh quyền của hắn trước.”

Đào Thanh cau mày nói: “Chỉ sợ không dễ đâu.” Lại quay đầu hỏi Đường Tư “Người cần mấy ngày mới có thể phá Cửu Lôi trận?”

Đường Tư suy nghĩ một hồi, đáp: “Nếu tập trung vào làm thì chừng một ngày một đêm, tối đa là hai ngày.”

Đào Thanh rừ mi mắt xuống, trầm tư nói: “Ta sẽ phái ra một đội Âm môn ngầm tiếp ứng cứu bọn Đông Ly ra, một khi thoát hiểm, phải tức khắc tấn công, trước khi đối phương kịp phản ứng, phải đánh mạnh để chiếm lấy vùng đất cao, sau khi phá Cửu Lôi trận sẽ tiến thẳng đến Kiểm Bình sơn, bắt sống hết bọn hậu duệ vương công quý tộc trong hai dòng họ Lam, Bạch.”

Đường Tư hưng phấn không ngừng: “Hay lắm, lại có thể đánh một trận nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Như dự đoán của Đào Thanh, sự phò và Lam Chính Anh bắt đầu đánh Thái Cực quyền kéo dài thời gian, ta đứng ngồi không yên, nhưng cũng hết sức giữ gìn lời hứa với Kiều Vũ – tuyệt đối không đi lại một mình, tự chăm sóc bảo vệ chính mình.

Nhưng sức khỏe Lưu Triệt lại rõ ràng càng ngày càng suy sụp, mỗi lần hô hấp dường như tốn rất nhiều sức lực, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt, không ngừng ho khan, sau đó sắc mặt lại đỏ ửng như muốn xuất huyết. Ngày nào lão quân y cũng phải chạy đi chạy lại đến quân trưởng mấy lần, cuối cùng dứt khoát ở lại trong quân trưởng, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Ta lo lắng nhìn Lưu Triệt mỗi ngày một suy yếu, hình dáng rõ ràng vẫn là hai mươi tuổi, nhưng lại phảng phất như già đi rất nhiều, hơi thở mong manh dựa trên giường, nếu không kẻ mặt sát lại gần sẽ tưởng là hắn đã ngừng thở.

“A Triệt, A Triệt...” Ta cúi người xuống, nhẹ gọi tên hắn “Đậy uống thuốc đi.”

Mất hết nửa buổi, hàng lông mi thon dài của hắn mới khẽ run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, ngơ ngác nhìn chung quanh một vòng, rồi cuộc mới nhìn ta.

“Oánh Ngọc.” Hắn gọi ta một tiếng, ta đỡ hắn ngồi dậy, dựa vào giường, sau đó chuyển chén thuốc vào trong tay hắn, hắn lại không cầm lấy, chỉ mãi nhìn ta, như làm nũng, mỉm cười nói: “Nàng dứt ta đi.”

Ta nhất thời không biết nói gì, im lặng nhìn hắn một lát, sau đó chỉ có thể cầm lấy chiếc thìa, múc một muỗng thôi cho người bót, đưa đến sát bên môi hắn, thờ dài nói: “Đầu phải tay người không cử động được chứ...”

Hắn mỉm cười nuốt vào một hớp thuốc, sau đó hết cười nổi, trán nhăn lại có thể kẹp chết một con ruồi, ta lại dứt thêm một muỗng nữa, hắn ngậm chặt miệng lại không chịu uống.

Ta nhu mảy, liều mạng cạy miệng hắn ra, hắn cắn chặt răng lại, chất thuốc đen đặc thuận đà chảy xuống hai bên khóe môi hắn, lướt qua chiếc cằm gãy gò tái nhợt, mắt thấy thuốc sắp chảy xuống cổ hắn, ta nhanh chóng rút thìa lại bỏ vào chén, cầm khăn tay lau cho hắn.

Lúc này hắn mới mở miệng, thờ dài: “Sắp chết mà còn phải chịu khổ như vậy, thật là đáng đến mức nhức cả tim...”

Ta bất đắc dĩ nói: “Cũng đâu còn là tiểu hài tử nữa, đáng một chút đã không chịu nổi rồi! Nói cái gì là chết hay không, người không uống thuốc thì làm sao mà hết bệnh!”

“Đây không phải là bệnh, là số mạng, không có thuốc nào có thể chữa trị được số mạng cả.” Hắn cười cười như không có việc gì, đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay ta “Oánh Ngọc, nàng biết không, tất cả đều là số mạng...”

Ta nhìn sâu vào mắt hắn, nỗi bi ai tựa như nước thuốc đen đặc tràn ra đáng chất tại đầu lưỡi, như hắn đã nói – đáng đến mức nhức cả tim...

Ta sờ sờ đầu hắn, quay mặt đi cười gượng nói: “Đừng nói những lời tiêu cực như thế, thành sự tại nhân mà.” Ngừng lại một lát, ta nhỏ giọng, nói khẽ: “Người rằng đợi thêm một chút nữa, đợi Yến Ly trở về, có lẽ hắn sẽ có cách.”

“Không có.”

“Cái gì?” Ta run lên, quay đầu lại nhìn hắn.

Lưu Triệt cười khổ nói: “Hắn đã xem qua, không còn cách nào cả.”

“Lúc nào chứ?!” Ta chấn kinh “Hắn trở về từ lúc nào?”

“Không phải gần đây, mà là lúc còn ở đế đô.” Lưu Triệt ho vài tiếng, rút chiếc khăn trong tay ta, tự lau khóe miệng của mình, hắn cúi đầu xuống, không nhìn ta, dường như đang nhớ lại, thì thào tự nói: “Năm đó, ta đã thương nàng, thậm chí suýt chút nữa đã giết nàng, bọn hắn vốn muốn báo thù cho nàng mà giết ta, nhưng bọn hắn không làm như thế, vì sao nàng có biết không...”

“Phân nửa là vì nàng đã xa thân cứu ta, còn lại là vì...” Lưu Triệt tự hỏi tự đáp, tự cười tự giễu “...vì bọn hắn biết, dù cho bọn hắn không ra tay, ta cũng không thể sống lâu được.”

“Ban đầu, ta cứ tưởng là cũng được ba năm hay năm năm, không ngờ lại nhanh như vậy, ta vừa mới tìm ra nàng không lâu... Có lẽ ta không nên quá tham lam, ta từng nghĩ, chỉ cần nàng còn sống, ta nguyện tồn thọ, giờ cũng đã đến lúc lời thề ứng nghiệm rồi. Nàng còn sống, nguyện ý gập ta, tha thứ cho ta, cho dù chỉ thế thôi ta cũng nên biết thỏa mãn...”

Ta nhấp nhấp miệng, thấp giọng nói: “Đừng nói thế, ta không hề trách người...”

Không sai, là hắn đã cướp ta từ trong tay Đào Thanh, lừa ta vào cung, lừa ta ăn Tá Công tán, giam lỏng ta trong cung điện hoa lệ, sau đó, một đao đâm trên ngực ta, nhưng cũng không phải hắn cố tình.

“Nàng vì cứu ta mới bị mất hết võ công.” Lưu Triệt bi thương nhìn ta, khóe miệng chậm rãi tràn ra nụ cười cay đắng “Ta vĩnh viễn nhớ lúc nàng còn ở Quốc Tử Giám, kiều ngạo ngang ngược nhưng vô cùng khá ái, tự do tự tại, không lo không nghĩ, ta nhớ nàng đã từng nói qua, nàng muốn làm một con Hải Đông thanh, là ta đã hủy nàng...”

“A Triệt, đừng nói nữa.” Ta nhu mảy, quát bảo hắn ngưng lại.

Hắn lại không để ý đến ta, vẫn tiếp tục nói. Những người, những chuyện xa xưa ta không muốn nhớ lại, cứ thế, lại một lần nữa đâm đả rỉ máu mờ ra trong đầu.

Thật sự mà nói, A Triệt hắn cũng chưa hề chân chính tổn thương ta, chỉ là có lúc hắn dùng sai thủ đoạn mà thôi. Hắn giam lỏng ta trong cấm cung, cũng chưa từng làm chuyện gì phi lễ với ta, hàng đêm chỉ cùng ta ăn cơm trò chuyện, ta không để ý đến hắn, hắn liền làm bầm lâu bầu: “Giờ nàng không chấp nhận ta cũng không sao, chúng ta còn có thời gian cả đời mà.”

Nhưng một đời rốt cuộc dài bao lâu thì rất khó nói, có đôi khi là một trăm năm, có đôi khi chỉ là một cái chớp mắt.

A Triệt rất tốt đối với ta, cho ta tất cả những gì ta muốn, ngoại trừ tự do, chuyện thân mật nhất hắn đã từng làm đối với ta cũng chỉ là muốn sờ sờ bàn tay, hôn hôn hít hít, nhưng đều bị ta cảnh giác né tránh, lúc đó hắn lại vô tội ra về tổn thương sờ sờ mũi, ủy khuất nói: “Oánh Ngọc, cho ta nếm thử hương vị của nàng đi...”

Ta một cước đá văng hắn ra, nghe răng trợn mắt cả giận nói: “Cút đi!”

Tổng quản trong cung hạ được ta, vốn muốn lấy lòng A Triệt, không ngờ lại tiện nghi cho người đến cứu là Yến Ly, thúc đẩy chuyện tốt giữa ta và Yến Ly...

Chuyện này A Triệt cũng biết, sau đó ta và Yến Ly bị bắt, hắn hỏi ta: “Lúc đó ai cũng được sao? Nếu là ta thì thế nào?”

Vì để hắn hết hy vọng, ta nghiêm túc nghĩ nghĩ rồi đáp lại hắn: “Có lẽ ta tình nguyện xối nước lạnh.”

Hắn cười buồn. “Ngày cả lừa gạt ta mà nàng cũng không chịu...”

Ta biết làm thế nào cho phải đây...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Dù cho ta hết lần này đến lần khác thành thật cực tuyệt hắn, hắn vẫn không dùng sức ép buộc ta, nhưng đối với người khác, thủ đoạn của hắn sẽ không hề ôn hòa như thế. Thật ra con người hắn lòng dạ nhỏ nhen, lại đặc biệt thù dai, hề ai đắc tội với hắn dù chỉ là một chút, nhất là làm thương tổn đến mẫu phi của hắn, toàn bộ đều không được chết từ tế, tru di cửu tộc là hình phạt hắn thường hạ chi nhất. Trên đại diện hắn là Tu La, chi khi đến trước mặt ta mới biến thành hình dạng một con dê con thuần lương vô hại.

Ta cũng biết dòng họ Vương thị sẽ khó có được một kết quả tốt, nhưng ta vẫn không yên lòng về một người, nên đã cầu tình với hắn.

“A Triệt, Thái tử xưa nay đối đãi với người và ta cũng không tệ, thả hắn đi, tốt xấu gì hắn cũng là ca ca của người.”

“Ca ca?” Hắn hừ lạnh một tiếng “Hắn có coi ta là đệ đệ không? Huống chi...” Trong mắt hắn hiện lên một màn sương khói mờ mịt “Hắn còn có ý đồ đối với nàng”

“Nhưng rốt cuộc hắn cũng đâu có làm gì ta...” Thái tử còn đã cố gắng giúp ta, dù gì ta vẫn rất lấy làm cảm kích.

“Oánh Ngọc, nàng đừng làm khó ta.” Hắn nói với vẻ mặt bất đắc dĩ “Hắn là Thái tử tiền triều, sao có thể để hắn say ngủ sát cạnh giường? Thân phận của hắn quá nguy hiểm, ta không thể giữ hắn lại”

Ta dùng trăm phương ngàn kế năn nỉ hắn nhưng từ đầu đến cuối hắn chỉ cười già là cho qua chuyện, nói “Thôi được rồi, nàng đừng nghĩ quá nhiều, chuyện này cứ để ta xử lý.”

“Xử lý” của hắn chẳng qua chỉ là xử lý “thì thế” mà thôi.

Ta cũng biết yêu cầu của mình không thực tế nên rốt cuộc chỉ xin được gặp Thái tử lần cuối cùng. Hắn đáp ứng một cách sáng khoái, hoàn toàn không thể ngờ rằng mục đích cuộc gặp đó của ta là chỉ để vì cứu Thái tử, cũng là vì cứu chính bản thân mình.

Ta lấy cơ muốn kính Thái tử một chén rượu ly biệt nên sai người đem vào một vò rượu và hai chiếc bát, ta đập nát bát rượu, bắt lấy tay của Thái tử rồi xoay người dùng mảnh vỡ của bát rượu kề vào cổ của chính mình, thấp giọng bảo: “Bất ta làm con tin để rời khỏi nơi này!”

Trong phút chốc, tất cả binh lính với vò vàan cung tiễn, thương giáo, đao kiếm đều đồng loạt xông đến, ta lên lấy túi Bạo Vũ Lê Hoa Châm của Đường Tư giấu trong ống tay áo ra nhét vào tay Thái tử, thầm nghĩ nếu lỡ ta không thể trốn thoát, hắn cũng có thể dùng châm này để phòng thân, tìm đến Đường Tư nhờ giúp đỡ.

Nhưng cái gọi là ăn ý có lẽ chính là thứ mà giữa ta và Thái tử không thể có được.

Hắn cự tuyệt hảo ý của ta, có lẽ hắn không muốn lợi dụng ta làm con tin để bỏ trốn, nhưng hắn không hề nghĩ rằng ta cũng muốn lợi dụng hắn để rời khỏi nơi này, nếu như hắn biết thì chắc sự tình sẽ khác đi rồi, đáng tiếc lịch sử lại không hề có chữ nếu như này, kết quả là hắn đẩy ta ra, dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm nhắm ngay vào Lưu Triệt phóng ra, mà đồng thời cũng tại thời điểm đó, Lưu Triệt rút đao ra nhắm ngay hắn...

Trong nháy mắt đó vũ trụ như ngừng lại, ta hầu như không thể nghĩ ngợi gì cả, ta nghĩ, nếu mọi người ai nấy đều có ba giây suy nghĩ phân tích mặt lợi và hại trước khi làm một việc gì thì thế gian này có lẽ sẽ không có nhiều người tổn làm việc thiện, anh đừng hy sinh quên mình vì người khác như vậy.

Ít ra nếu như có thể lặp lại một lần, ta sẽ không bỏ nhào lên trước người A Triệt đỡ Bạo Vũ Lê Hoa Châm cho hắn, lại còn hứng thêm một đao của hắn trước ngực, khi đó ánh mắt của hắn vừa chấn kinh xen lẫn sợ hãi, hoang mang không biết phải làm sao... Hình ảnh cuối cùng mà ta nhìn thấy, cũng là âm thanh cuối cùng ta có thể nghe được, là tiếng găm thép gần đứt hòa với tiếng la hét của Đào Thanh và Đường Tư – bọn hắn thật biết chọn thời điểm, vừa đúng lúc có thể chứng kiến lão tử nắc nải. Nhưng ta không giống như các cô đào chính trong những vở tuồng xưa – tuôn ra một tràng trời trần mùi lòng lúc sắp chết, gom hết tất cả hơi tàn còn lại, ta chỉ có thể thốt ra một câu “Nuông nó...”

Hơn nửa năm sau khi ta đã bình phục được chút đỉnh, lúc rảnh rỗi nhớ lại chuyện này, Yến Ly – cái tên lang y xưa nay mồm miệng không hề biết nê mặt ai, ta bị hắn hành hạ đến chết đi sống lại mà hắn vẫn buông lời châm chọc. “Con người nằng da thô thịt dày, bị trúng cả thùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm không còn ra hình dạng con người mà còn có hơi sức để mắng chửi người khác, chẳng lẽ vì nằng vô tâm vô phế, không biết xấu hổ nên không còn biết đau đớn sao?!”

Aizz, ta “không còn ra hình dạng con người” ở chỗ nào chứ, đóng kịch làm chi, chết là đã đủ thê thảm lắm rồi, còn phải nước mất nước mũi tèm lem tự đưa tiễn chính mình nữa, chết như thế không phải quá mất mặt hay sao?

Một câu “Nuông nó...” này chứa không ít sự phẫn nộ, không cam lòng, không muốn... của ta a...

Sau khi trúng một đao đó, trong hôn mê từng giấc mơ nói đuổi nhau đến, ta cũng không biết mình đã gọi tên ai trong mơ, chỉ cảm thấy thân thể đau đớn thống khổ, lúc tựa như sa xuống hầm băng, lúc tựa như bị thiêu trên giàn hỏa, đây dọa nổi một dây thần kinh của ta như bị lăng trì nơi mười tám tầng địa ngục khiến ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Có rất nhiều chuyện ta chọn lựa cách quên đi, quên được thì tốt, quên đi việc sự phó không còn muốn ta nữa, quên đi việc A Triệt mơ tưởng ta, quên đi chuyện ta có năm nam nhân yêu ta và ta cũng đều yêu họ, quên đi những âm mưu toan tính, cả nhà sống vui vẻ bên nhau...

Thế nhưng kết quả là ông Trời lại không quen chứng kiến cảnh ta tự lửa mình dối người, an bài cảnh thiêu thân lao vào ngọn lửa tự ngược người ngược mình như thế.

Nghĩ đến đó ta không khỏi cúi đầu xuống thờ dài.

Lưu Triệt thủ đuôi tay đến đặt tay lên mu bàn tay của ta, thấy ta không phản kháng, bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay ta.

“A Triệt, Yến Ly nói thế nào về bệnh của ngươi?” Ta gắng gượng trấn tĩnh hỏi hắn.

“Không còn thuốc chữa.” Bốn chữ vô cùng đơn giản của Lưu Triệt đã cắt đứt hết tất cả mọi niềm hy vọng của ta. Sau đó, nhắm lại ta cảm thấy có chút gì đó khác thường, nhúu mày giương mắt nhìn hắn, hồ nghi hỏi “Có phải ngươi đang giấu ta việc gì đó, đúng không?”

Lưu Triệt nhìn chằm chằm ta thật lâu, rốt cuộc cười đáp “Đúng là không thể giấu nổi trực giác nhạy cảm của nàng.”

Ta trở ngược tay lại cầm lấy tay hắn, dùng sức siết chặt, thấp giọng bảo: “Nói thật đi!”

Lưu Triệt buông mi mắt xuống trầm mặc, dường như đang suy tư phải trả lời ra sao, hồi lâu sau, rốt cuộc hắn mới chậm rãi mở miệng nói nhỏ: “Trước đây ta đã từng nghĩ đến cơ hội giữ lại mạng sống bằng cách thay tim. Thái y nói, rất khó tìm được trái tim tương thích, nhưng đúng lúc trong cung có một trái.”

Ta chấn động, run giọng nói: “Là của Thái tử?”

Khóe môi Lưu Triệt cong lên, cay đắng cười, nói: “Ta muốn sống, vì thế hắn không thể không chết.” Hắn ngừng đầu nhìn ta “Nhưng cuối cùng hắn chết đi rồi, ta cũng không thể sống tiếp.”

Lưu Triệt nói: “Hắn biết tất cả những chuyện này, hắn tưởng rằng hắn đã giết nàng, cho nên hắn chọn cách tự sát, thanh trừ thủ của nàng đảm một nhất cuối cùng vào trái tim hắn đã cắt đứt mọi niềm hy vọng của ta. Hắn muốn cả hai ta và hắn đều cùng nhau xuống địa ngục.”

Thái tử – Ca ca.

A Triệt – Đệ đệ.

Ta biết sau đó Thái tử tự sát, nhưng lại không biết nguyên nhân trong đó.

Nếu như lúc trước ta biết trong hai người bọn họ chỉ có thể có một người sống tiếp, ta sẽ chọn ai?

Thật ra ta không thể lựa chọn, chúng ta đều không thể lựa chọn.

Có một loại lựa chọn gọi là: chọn như thế nào cũng đều sai.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65

“Ta vốn hy vọng có thể được chứng kiến ngày hai tử trong bụng nàng chào đời, dù không thể nghe nó gọi ta một tiếng cứu cứu nhưng ít ra ta còn có thể nhìn thấy nó, ôm ấp nó.” Ánh mắt Lưu Triệt rơi trên vùng bụng hơi nhô lên của ta – tuy không rõ lắm vì bộ y phục rộng thùng thình nhưng nhìn cũng có dấu vết. “Xem ra không kịp rồi.”

Ta thầm run rẩy trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn miễn cưỡng cười, an ủi hắn: “Không đâu...” Nhưng xem tình hình này, ta cũng biết là không có chút khả quan nào.

Lão quân y nói mệnh hắn chỉ còn trong sớm tối. Ta thật không biết lần viếng thăm này có phải là lần cuối cùng hay không.

“Hai tử này về sau nhất định sẽ rất hạnh phúc. Hắn có nhiều phụ thân tài giỏi như vậy, lại còn có một y mẫu thân đặc biệt nhất...” Lưu Triệt buồn rầu nhủ mảy “Làm sao đây, ngoại trừ từ đặc biệt ra, ta thật không biết tìm lời nào khác để ca ngợi nàng...”

Ta nhin không được bật cười, nhưng sau đó lại lập tức trầm mặc. Hắn chỉ có ý trêu ta để ta vui vẻ mà thôi.

“Oánh Ngọc...” Hân hít thở thật sâu mấy hơi để ổn định lại nhịp tim, vẻ mặt nghiêm túc lại. “Có vài chuyện, nếu không nói ra ta sợ sẽ không còn kịp nữa.”

Ta nấp máy mũi, thấp giọng nói: “Ngươi nói đi, ta nghe đây.”

“Tại đó đó ta vốn có ba môn thế lực ngầm, môn thứ nhất nắm tất cả chứng cứ phạm tội của đại thần trong triều, môn thứ hai nắm những bí mật và đường đi nước bước của trọng thần trong triều đình lân bang, môn thứ ba nắm những tin tức tuyệt mật của võ lâm giang hồ. Môn chủ của ba môn này đã được ta dẫn dắt, sau khi ta mất, bọn họ sẽ đều phải nghe lệnh của nàng. Ngoài ra, đối với những đại thần trong triều theo phò tá ta ngay từ đầu, ta cũng không thể cam đoan lòng trung thành tuyệt đối của bọn họ, ai dùng được, ai không dùng được, ta nghĩ, không cần ta nhiều lời, trong lòng nàng hẳn cũng đã rõ. Ta biết, vì nguyên nhân lập trường, nàng lo rằng Từ Lập sẽ bất lợi đối với Thẩm Đồng Ly, muốn trừ bỏ lão, nhưng giờ không phải là thời cơ tốt, nếu không thể chắc chắn nhất kích tất thắng, ngàn vạn lần đừng tùy tiện động đến lão. Đào Thanh con người này, ta đã quan sát qua, quả thật hẳn có thể gánh vác trọng trách, nàng đã tin hẳn yêu hắn, ta có nói nhiều cũng vô ích. Lúc trước... ta lên tiếng nhục mạ Kiều Vũ, đến nay vẫn chưa có cơ hội xin lỗi hắn. Con người chia ra tầng lớp khác nhau nhưng không thể phân rõ ai quý ai tiện, huống chi là tình cảm. Tình cảm sâu đậm của hắn đối với nàng, ta đây tự nhận còn chưa thể so sánh bằng. Huống chi, như nàng đã nói, ta dùng thủ đoạn dơ bẩn khống chế Tam môn, có tư cách gì đi nhục mạ Kiều Vũ.”

Ta cười cười. “Ngươi yên tâm đi, hẳn không trách ngươi đâu.”

Lưu Triệt cũng cười, ho nhẹ rồi nói: “Tất nhiên, nếu không phải lời nói của nàng, hẳn sẽ không bao giờ thêm đề trong lòng. Phụ thân của hắn – Kiều Tranh đã chết, Ám môn chia năm xẻ bảy, hãy để hắn thống lĩnh Ám môn đi, dù không đi làm những chuyện bẩn thỉu hèn hạ thì cũng có người luôn luôn bên cạnh bảo vệ cho nàng. Chôn cung đình thâm hiểm vô cùng, bao nhiêu mình thương ám tiễn đều tập trung vào nơi đó, ta... ta thật không yên tâm về nàng.” Nói tới đây, hắn cúi đầu cười tự giễu “Ta thừa nhận, ta vốn chỉ nghĩ rằng lúc nguy cấp, ít ra hẳn sẽ lấy thân đỡ kiếm cho nàng.”

Ta nhu thuận nói: “Ta biết, ta đều biết cả rồi.” Ta biết ngươi chỉ muốn tốt cho ta, bất chấp tất cả mà chẳng quan tâm đến ai khác, ta thật không có cách nào trách ngươi tàn nhẫn. Bởi vì cả hai chúng ta vốn đều cùng một loại người.

“Còn nữa... thật xin lỗi... không thể để lại cho nàng một mảnh son hà cảm tử.” Lưu Triệt bị ai cười khở, ngửa đầu nhìn ta hỏi: “A tỳ, có phải là ta rất... vô dụng hay không?”

Rốt cuộc hẳn cũng gọi ta một tiếng “A tỳ”, ta cố nén nỗi chua xót trong mũi và sự co rút đau đớn trong tim, ra sức cắn mạnh môi dưới kềm lại giọng nói run rẩy, gượng cười: “Không đâu, A Triệt rất giỏi, chỉ tại chúng ta không được sinh ra trong một triều đại tốt mà thôi.”

“Một triều đại tốt cần chính bản thân mình khai sáng, ta không có đủ thời gian, nếu như có kiếp sau... A tỳ, ta tranh đấu giành thiên hạ cho nàng, nàng làm Hoàng hậu của ta, có được không?”

Hốc mắt ta đỏ lên, cười nói: “Đồ ngốc, làm gì có kiếp sau chứ?”

Hắn âm thầm nói: “Vậy sao lúc ở hành cung nàng hẹn ta kiếp sau, chỉ để lừa gạt ta thôi sao?”

Ta khẽ gạt mình, quên mất không biết có phải mình đã từng nói qua câu này hay không. Tình ta vốn hay tùy tiện hứa bừa, đa số đều chỉ để lừa gạt, ta nói rồi liền quên, nhưng có người lại nhớ suốt cả đời. Có lẽ sau này phải tự nhắc nhở mình không được tùy tiện hứa hẹn những chuyện không thể làm được, thà để người ta hận mình cả đời còn hơn là để người ta suy sụp trong nỗi thất vọng.

Ta quyết định giữ im lặng với lời ước hẹn “kiếp sau” này của hắn.

Hắn dường như đã đoán trước được phản ứng của ta, chỉ cười nhẹ, thấp giọng nói: “A tỳ, còn một bí mật cuối cùng, nàng kể tai gần lại đây đi.”

Thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc pha lẫn thần bí, ta ổn định tâm trạng bước lại gần, bỗng thỉnh linh trên nôi chợt mát lạnh, môi hắn phủ lên môi ta, dịu dàng cọ sát. Ta gạt mình nhìn hắn, nói không nên lời.

Hắn cười thỏa mãn như con mèo trộm được miếng thịt. “Nàng không tin, không chịu nhận lời cũng không sao, ta tin là được rồi. Ta đã nhớ kỹ mùi vị của nàng, kiếp sau ta nhất định sẽ gặp được nàng trước bọn họ, tóm lấy nàng!”

Ta cười, đuôi mắt cong lên, nước mắt lại rơi xuống đọng lại trên mu bàn tay mình, tí tách tí tách, bóng râm đến khó chịu. Ngược lại, từ đầu đến cuối hắn vẫn chỉ mỉm cười.

Cả hai người bọn ta thật ra đều cùng họ Lưu nên giống nhau về cùng. Bản thân mình đau đớn có một chút nhưng lại vật vã ra vẻ khó chịu như bị đau đớn gấp mười hai lần, vừa khóc vừa làm nũng, lừa người khác tội nghiệp, lừa người khác xót thương; nhưng khi đau đớn thật đến thập bội thì lại cố gắng giả vờ như không sao, mỉm cười thờ ơ như không có việc gì, khiến người khác thấy càng khó chịu hơn.

Ta hít sâu một hơi gạt nước mắt, nghe bên ngoài truyền đến tiếng Đào Thanh cầu kiến, Lưu Triệt quét mắt nhìn ta, nói: “Đừng khóc nữa, nàng đang mang thai, để hắn thấy hẳn lại cho rằng ta đang bắt nạt nàng thì biết làm sao.”

Ta trợn mắt nhìn hắn, hắn cười đưa cho ta một chiếc khăn tay sạch sẽ “Lau mặt đi! Ta không gặp hắn đâu, có chuyện gì nàng tự quyết định là được rồi.” Đến thời điểm này, hắn hoàn toàn buông tay nhượng quyền.

Ta khẽ gạt đầu, đỡ hắn nằm xuống, tén lại chân cho hắn rồi xoay người ra ngoài.

Đào Thanh thấy ta bèn bước đến đón, cúi đầu xuống quan sát ta một chút, tất nhiên là nhìn ra cặp mắt hoen ướt của ta, nhưng hắn cũng biết điều mà không có nhiều lời, chỉ lẳng lặng vươn tay ra nắm lấy tay ta, dịu dàng mà mạnh mẽ, khiến tâm tình ta bỗng dưng trở nên yên bình như tìm được chỗ nương tựa.

Ta háng giọng, ngẩng đầu hỏi hắn: “Có chuyện gì sao?”

Hắn cúi đầu mỉm cười với ta mà không trả lời, mãi đến khi trở về lầu của mình, hắn mới nói: “Tất cả đã được an bài chu đáo, để tránh làm kinh động đối phương, đêm đến, Kiều Vũ sẽ dẫn đầu đi trước, cứu ra Đồng Ly, Mặc Duy và Hàn Hâm ba người này, nhưng chỉ sợ sẽ gặp khó khăn nếu về thẳng đại doanh. Ngược lại, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, ba người bọn họ sẽ trực tiếp đi Bạch Dương cốc chờ hội họp cùng chúng ta. Còn bên này, từ giờ Tỳ, chúng ta sẽ bắt đầu bắt ngờ tấn đánh Bạch Dương cốc, Đường Tư dẫn theo kỵ binh đánh lên từ sau lưng để chiếm lấy vùng cao nguyên, Bạch Phiến tấn công chính diện, ta phối hợp tác chiến từ hai bên, dự tính là cuối tuần này trời lạnh ngày mai sẽ hoàn toàn công phá Bạch Dương cốc!”

Ta bẽ bẽ ngón tay hỏi: “Nắm chắc mấy phần thành công?”

Đào Thanh suy nghĩ một lát, đáp: “Về mặt nhân sự ta chắc được bảy phần trên mười phần, còn lại ba phần phải đợi xem ý trời.”

Ta cười cười, nói: “Ta tin chàng. Nhưng còn Từ Lập thì phải làm sao?”

“Từ Lập không nghe lệnh của ta, Bạch Phiến trên danh nghĩa vẫn là chủ tướng, hẳn điều Từ Lập phụ trách tiếp ứng hậu cần.”

Ta nhu này “Theo ta được biết, biểu hiện trên chiến trường ba tháng qua của chàng đã đủ để tất cả binh lính kính sợ, để chàng làm chủ tướng hẳn là không có vấn đề gì, chàng nên danh chính ngôn thuận nắm binh quyền, không thể chuyện gì cũng phải thông qua Bạch Phiến, như vậy làm giảm hiệu suất quá.”

“Tạm thời không nên nóng lòng, đợi đánh thắng trận này rồi tính sau.” Tay trái của Đào Thanh vẫn nắm lấy tay ta, tay phải vuốt ve mái tóc dài, trượt xuống chân mày, khẽ mát, nhẹ nhàng nâng gương mặt ta lên, ngón cái mân mê theo từng đường nét của mỗi bộ phận trên đó, cuối cùng khẽ môi hôn lên trán ta. Ta nhắm mắt lại cảm nhận sự vuốt ve của hắn, lòng dần yên tĩnh lại, chỉ còn nghe thấy tiếng hô hấp hòa lẫn tiếng tim đập của nhau. “Chờ ta về!”

“Ừm, ta chờ chàng.” Ta tựa vào ngực hắn, nhẹ giọng đáp lời.

Không lâu sau trời tối dần, Lưu Triệt gắng gượng lê thân ra giáo trường ủng hộ sĩ khí ba quân. Dưới sự dẫn đầu của ba người Đào Thanh, Đường Tư và Bạch Phiến, đại quân thừa dịp đêm tối lên xuất hành theo đường bí mật đi Bạch Dương cốc.

Nhìn theo đại quân biến mất sau mờn núi, lòng ta càng lúc càng nặng trĩu, vài tiếng sấm rền vang trên bầu trời, nhìn sắc trời này, tối nay nhất định sẽ có mưa to.

Àm ảm...

“Bệ hạ? Bệ hạ! Bệ hạ!” Phía sau bỗng nhiên có tiếng la thất thanh, ta vội vàng quay đầu lại, thấy thân hình Lưu Triệt lung lay, sắc mặt tái nhợt té ngồi xuống đất, ta căng thẳng bước lên trước hai bước đỡ lấy hắn, trách mắng thì về hai bên tả hữu: “Cấm mệnh! Mau tui quán y!” Hai thị vệ này lần đầu tiên tận mắt thấy Lưu Triệt phát bệnh, vừa lúng túng vừa hoảng loạn dạ lên hai tiếng, cất bước nháo nhào bỏ chạy. Ta báo một tên binh lính khác giúp ta đỡ Lưu Triệt về lầu.

“A Triệt, A Triệt... người tỉnh lại đi!” Sắc mặt của hắn từ tái nhợt chuyển thành màu vàng như nghệ, mồ hôi to như hạt đậu từng hạt từng hạt cuộn cuộn tuôn rơi, ta không ngừng lau mồ hôi cho hắn, gọi tên hắn, hơi thở của

hắn càng lúc càng trầm trọng và dồn dập, hai mắt nhắm nghiền, khóe môi khẽ nhếch lên mấp máy gọi gì đó.

“Quân y! Quân y đâu?” Ta quay đầu lại gầm lên giận dữ, tên binh lính ké bên run lên, quỳ xuống “Tiểu. tiểu nhân không biết...”

“Không biết thì đi tìm đi a!” Ta tức điên lên, run giọng gào rống “Đi tìm cho ta!”

“Dạ, dạ...” Hắn lao đảo nghiêng ngả chạy đi, Lư Triệt yếu ớt hô lên một tiếng “A tỳ...”

Ta vội quay đầu lại cầm tay hắn, liên thanh nói: “Ta đây, ta đây!”

Khóe môi hắn giật giật, mắt khép hờ như đã dùng hết sức lực mà không thể mở lên nổi, chỉ có thể nhìn ta như thế, hơi thở lúc nhanh lúc chậm, lúc nặng lúc nhẹ, miệng khi đóng khi mở, ta đưa lỗ tai lại gần nghe hắn nói.

“Tỳ... rương... gỗ... thánh... chi...” Ta mơ hồ nhận ra mấy chữ này, ngừng đầu liếc một vòng trong lều, thấy bên trong đầu giường có một rương gỗ, vội ôm đến hỏi hắn: “Có phải là cái này hay không?”

Hắn nhẹ nhàng chớp mắt.

Ta mở rương gỗ ra, thấy bên trong có một cuộn vải lụa vàng rực, mở ra, đọc thoáng qua một lượt, nhất thời rõ ràng mọi sự.

Đây là di chiếu của hắn – truyền ngôi cho Lư Oánh Ngọc. Trong rương gỗ còn có một cái hộp nhỏ, đó chính là ngọc tỷ truyền quốc.

Ta run rẩy nhận lấy hai vật này, cúi đầu thì thấy khóe miệng hắn cong lên thoáng hiện một nụ cười nhẹ, nhẹ đến nỗi không thể che giấu nổi nét sầu bi.

Ta vớt rương gỗ sang một bên, nắm thật chặt bàn tay của hắn, chân tay luống cuống nhìn hắn, không biết nên làm gì, nói gì, thanh âm tắc trong cổ họng, nói không ra một chữ, chỉ có thể nghẹn ngào.

“Triệt... A Triệt...” Ta run rẩy vuốt ve gò má hắn, dưới bàn tay ta làn da hắn ướt đẫm mồ hôi, rồi lại chuyển lạnh đến mức khiến người ta phải kinh sợ. Bên ngoài tiếng sấm vang lên từng hồi từng hồi, mỗi âm thanh như nổ ngay bên tai ta, mưa to như trút nước, dường như muốn nhấn chìm cả căn lều.

Ngày nghĩa phụ bỏ ta đi thời tiết cũng như thế này, ông xoa xoa đầu ta, mỉm cười nói: “Ngọc nhi, sau này... không còn nghĩa phụ nữa ... con phải... sống... cho thật tốt.”

“Dù chỉ còn một mình, con cũng phải... sống... cho thật tốt”

Nghĩa phụ, khi mùa đông đến, ông nhường chiếc áo dày nhất cho ta mặc, để ta rúc vào lòng ông sưởi ấm, còn bản thân mình thì chỉ mặc một chiếc áo đơn mỏng manh hàng ngày; nếu chỉ còn lại một chén cháo, ông cũng sẽ để ta ăn no trước, còn bản thân mình thì sợ là ba ngày cũng không có một hột gạo vào bụng. Nhưng ông lúc nào cũng chỉ cười nói: “Ngọc nhi ăn nhiều một chút, nghĩa phụ không đói.”

“Ngọc nhi mặc vào cho ấm, nghĩa phụ không lạnh.”

“Sau này không còn nghĩa phụ nữa, Ngọc nhi biết làm thế nào?”

“Dù chỉ còn một mình, Ngọc nhi cũng phải sống cho thật tốt...”

Thế nhưng ta không phải chỉ có một mình, thì ra ta còn có thân nhân, A Triệt, hắn là đệ đệ của ta, hắn rất tốt với ta, thường làm nũng với ta, bảo rằng sẽ chăm sóc ta, bảo vệ ta, khi hắn gọi ta một tiếng “A tỳ”, ta thật vui vẻ vô cùng. Nghĩa phụ, Ngọc nhi không phải chỉ có một mình...

“A tỳ, sau này đã có ta ở bên tỳ.”

“A tỳ, ta sẽ bảo vệ tỳ.”

“A tỳ...”

Ta run rẩy nắm chặt tay hắn, lại một lần nữa cảm giác hết sức rõ ràng là có gì đó đang bị trời tuột đi, bất kể ta dùng sức cỡ nào cũng đều không thể nắm bắt lại được.

“A Triệt...” Ta run rẩy cắn môi dưới, quan sát gương mặt của hắn, lắc lắc đầu, thống khổ gục đầu bên tay hắn, nước mắt từng giọt rơi xuống ướt cả đệm.

Đến lúc này, một câu hoàn chỉnh ta cũng không thể thốt nên lời, không biết phải núng như thế nào mới có thể làm cho tử thần rút lui mà để lại thân nhân này duy nhất cho ta.

“Quân y, quân y đâu rồi...” Ta khàn giọng hô to.

Mãi đến lúc này, lão quân y mới vội vàng chạy đến, không kịp nói gì đã lập tức ngồi xuống bắt mạch thì thầm, ta ở bên cạnh chạy qua chạy lại xem, mười ngón tay nắm chặt đến mức các đốt ngón tay đều trắng bệch.

Lão quân y chau mày, chăm từng cây gân chăm vào huyết vị, ta thấy sắc mặt Lư Triệt đỡ dần, nhẹ nhàng thở hắt ra, vội hỏi: “Hắn sao rồi?”

Lão quân y đỡ mép giường đứng dậy gấp sâu người hành lễ “Thứ cho lão thần bắt tài, chi có thể... duy trì trong khoảnh khắc.”

Trước mắt ta bỗng tối sầm, bước chân lão đảo, khó khăn lắm mới gượng đứng dậy.

“Khoảnh khắc... sao...”

Chậm rãi cúi xuống, ánh mắt bắn khoắn rơi xuống cặp mắt đang nhắm lại của Lư Triệt.

A Triệt đệ đệ này của ta vốn cực kỳ xinh đẹp nho nhã, nhưng tất cả mọi người đều bị lừa, hài tử này có một đôi mắt vô cùng giao hoạt.

“Oánh Ngọc, chúng ta cùng chơi trò này đi. Nếu nàng thua thì phải cho ta hôn một cái.”

“Còn nếu ngươi thua thì sao?”

“À...” Hắn ra vẻ vừa ủy khuất vừa miễn cưỡng nói “Vậy thì ta để cho nàng hôn ta một cái...”

“Tại sao khi nào ta gọi nàng là a tỳ thì nàng mới chịu trả lời ta, còn ta gọi nàng là Oánh Ngọc thì nàng không thèm lý gì đến ta?”

“Nếu ngươi gọi ta là a tỳ thì ngươi là đệ đệ của ta, còn gọi ta Oánh Ngọc – ngươi tính xem, vai vế của ngươi hàng thứ mấy?”

“Như vậy đi a tỳ, nếu A Triệt gọi nàng là Oánh Ngọc, nàng đừng có không quan tâm đến hắn, có được không?”

Ta dựa vào mép giường ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay của hắn, khẽ sát vào tai hắn, thấp giọng nói: “Lần này, dù ngươi có kêu ta là Oánh Ngọc, ta cũng sẽ trả lời ngươi mà.”

Lông mi hắn nhẹ nhàng run lên một cái, như nghe được lời nói của ta, ta chăm chú theo dõi đôi mắt nhắm nghiền của hắn, thế nhưng hàng mi hắn run rẩy như cánh bướm ra sức gầy dựa khi rơi vào mạng nhện, dù dùng hết sức lực cũng không thể gầy thoát khỏi gông xiềng của vận mệnh.

Hơi thở của hắn chậm rãi ngừng lại trong vòng tay ta.

Cho đến cuối cùng, hắn cũng không thể gọi ta thêm một tiếng “A tỳ”, hoặc là “Oánh Ngọc”.

Chương 66

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 66 – Hây chấy đi, ngọn lửa nhỏ by khanhoan Hiện thực không như trong tiểu thuyết thoại bản, lúc hấp hối còn cho phép người được vui sướng tràn trề dốc bầu tâm sự.

Hể có gì muốn nói thì đừng chần chờ nữa, bất kỳ thời điểm nào cũng đều có thể là quá muộn.

Hắn ngừng thở, vẻ mặt an bình tựa như đang ngủ, khóe miệng gợn lên một nụ cười nhẹ, phảng phất như có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào, cười gọi tên ta, mặc cho ta trách mắng như thế nào hắn cũng không chịu sửa lại.

Trong lều, ba viên binh sĩ quý trên mặt đất, lão quân y cũng quỳ xuống, ta hít thở sâu lấy lại bình tĩnh.

“Chuyện bệ hạ băng hà không được truyền ra ngoài.”

“Dạ.” Ba binh sĩ tuân lệnh.

Lão quân y do dự một lát, nói: “Vừa rồi lúc vi thần đến, dường như nhắc thấy người của Từ tướng quân len lút điều tra xem xét gì đó quanh đây.”

Ta cả kinh, quay đầu nhìn lại ba binh sĩ. “Lúc này các người đi thỉnh quân y, có ai biết không?”

Hai binh sĩ bị phái đi mời quân y nhìn nhau, run rẩy bầy nói: “Dạ, có mấy người biết...”

Ngay lúc này, gian ngoài có tiếng truyền báo: “Từ tướng quân cầu kiến...”

Ta chấn động: đến rồi!

Vào thời điểm này, đại tướng quân không có mặt ở đây, A Triệt băng hà, nếu như lão đột nhiên làm khó, ta biết phải làm sao?

Ta nắm chặt bàn tay lại thành quả đấm, dần xuống nỗi bi thương trong lòng, trầm giọng ra lệnh cho bốn người trong lều: “Vào lúc này quyết không thể tiết lộ ra ngoài chuyện bệ hạ băng hà!”

Bốn người nọ vội dập đầu vâng dạ.

Ta dờ mép giường đứng lên, đến nâng lão quân y dậy. “Chuyện này cần phải được người giấu giúp.”

“Vi thần đã rõ.” Lão quân y khom người trả lời.

Ta giờ tay vén vôi sợi tóc rơi trên trán, chỉnh lại y phục, hít sâu một hơi, xốc rèm đi ra, vừa đi vừa quay đầu lại nói với lão quân y: “Người mau đi sắc thuốc đi, bệ hạ nhiễm phong hàn, một khắc cũng không thể kéo dài!”

Lão quân y liên tục vâng dạ.

Giọng của hai người bọn ta không nhỏ, Từ Lập ở bên ngoài cũng nghe được khá rõ ràng. Đội lão quân y ra khỏi cửa, ta mới quay đầu lại nhìn Từ Lập, ra vẻ kinh ngạc nhíu mày lại. “Đêm khuya rồi mà Từ tướng quân đến, chẳng lẽ có chiến báo?”

Từ Lập lo lắng đảo mắt quan sát vẻ mặt ta, ôm quyền nói: “Vi thần có chuyện quan trọng xin cầu kiến bệ hạ!”

Ta phất tay áo ngồi xuống, gương mặt nhìn lão, thần nhiên nói: “Bệ hạ nhiễm phong hàn, mới vừa nằm ngủ, có chuyện gì nói với ta cũng vậy thôi.”

Từ Lập cười lạnh nói: “Sao có thể nói là cũng vậy được! Quốc gia đại sự, đâu phải ai cũng có thể tùy ý can thiệp!”

Ta lấy ra một vật từ trong tay áo, nhẹ nhàng đặt lên án, Từ Lập vừa thấy, sắc mặt đột biến, thất thanh kêu lên: “Hồ phật!”

“Không sai.” Ta cong môi lên, mỉm cười nói “Bệ hạ mang bệnh, sớm đã ra lệnh cho công chúa giám quốc, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều do bản cung định đoạt. Từ đại tướng quân, nếu có việc gấp thì mau nói, không thì mời về.”

Từ Lập nghi ngờ không thôi, tay nắm chặt lại thành quả đấm, gắng giọng nói: “Vi thần được người mật báo, nói là có gian tể len vào đại doanh với ý đồ bất lợi đối với thánh thượng, vi thần phụng mệnh bảo vệ đại doanh, vì đảm bảo an toàn cho bệ hạ nên cần phải điều tra từng góc ngách trong doanh, hiện giờ không được gặp mặt bệ hạ, không biết là bệ hạ bị nhiễm phong hàn thật hay là bị gian nhân ám hại!”

“Từ Lập to gan!” Ta vỗ bàn phản nộ kêu “Chẳng lẽ bệ hạ có nhiễm bệnh không bản cung không biết hay sao! Người nghi ngờ y thuật của quân y hay là nghi ngờ con người của bản cung!”

Mặt Từ Lập cứng đờ, cúi đầu nói: “Vi thần không dám. Chẳng qua chỉ vì trách nhiệm nên thần không dám có sơ sót! Mong công chúa thứ lỗi, cho phép vi thần xác nhận lại một chút.”

Mặt ta không dám biểu lộ bất cứ vẻ gì dị thường, mặt thư án dưới tay cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Nếu ta nói thật là bệ hạ đã băng hà từ sớm, một khi truyền ra ngoài tất sẽ ảnh hưởng sĩ khí toàn quân, dù cho không truyền ra ngoài, chỉ sợ nếu bị Từ Lập biết được, cũng rất có thể sẽ bị lão vu cáo là hãm hại, giết vua giành ngôi mà tru sát ta tại dương trường. Còn hiện giờ nếu nói là bệ hạ nhiễm bệnh, nếu bị lão phát hiện thì càng bị định tội “có lễ” mưu phản...

Đào Thanh, sư phó, các người thiên tính vạn tính, có từng tính đến một đêm mưa gió khuynh thành này hay không.

Hai bên đang trầm mặc giằng co cả buổi, đột nhiên rèm cửa bị vén lên, lão quân y bước vào, trên tay có một gói gì đó được dùng giấy dầu bao lại, đến trước mặt ta bẩm báo: “Điện hạ, thuốc đã sắc xong, đây là hương liệu xông dùng để an thần, có thể giúp bệ hạ ngủ ngon hơn.”

Ta nhìn lão quân y, Từ Lập híp mắt nhìn hai người bọn ta mà không biết đang tính toán điều gì.

“Được rồi, người vào trong đi. Nhưng bệ hạ không chịu được gió lạnh, người cẩn thận một chút.” Ta khẽ gật đầu nói.

Quân y vâng dạ, cẩn thận dìu vết lên một góc rèm bước vào bên trong, khe hở nhỏ của tấm rèm vừa đủ để người bên ngoài nhìn thấy một góc ở đầu giường đang có một người nằm, chuyển mình ho nhẹ hai tiếng, kéo chân cao lên, rất nhanh rềm lại bị thả xuống, chỉ nghe thấy tiếng động do lão quân y chuẩn bị lư hương và hương liệu, dường như lão bị hỏi gì đó, vâng dạ vài tiếng, sau đó nói: “Lúc này bệ hạ không nên lao tâm tổn thần, nghỉ ngơi nhiều sẽ tốt hơn. . . Dạ, vi thần tuân mệnh.”

Sau đó lại một tràng tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, lão quân y ra ngoài, khẽ khom người nói với ta: “Bệ hạ đã ngủ, bảo công chúa xử lý việc trong quân, nhưng nếu có chiến báo từ tiền tuyến thì phải gọi người dậy.”

Ta khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu, vẫy tay nói: “Biết rồi, người lui xuống đi.”

Lão quân y lui ra, ta quay đầu lại nhìn Từ Lập. “Từ tướng quân, ở đây đã có bản cung, người không cần lo lắng, dù cho có thích khách thì cũng đã có bản cung che chắn cho bệ hạ, còn nếu mà tướng quân không yên tâm thì có thể phái binh lính bao vây nơi này thành tường đồng lũy sắt, coi như thể hiện lòng trung quân ái quốc của tướng quân.”

Từ Lập nhíu nhíu mày, liếc về hướng trong phòng, dường như vẫn còn chút nghi ngờ, miệng mấp máy há ra rồi lại do dự khép vào. Có lẽ mấy động tác giả khi nãy đã khiến lão bối rối.

Từ Lập đứng một hồi nữa, rốt cuộc vẫn quyết định gác lại chuyện này, ôm quyền gật đầu nói: “Vi thần đã rõ. Vi thần xin cáo lui.”

Đội Từ Lập bỏ đi, ta mới thở phào nhẹ nhõm, vừa hồn hèn hít sâu một ngụm không khí vừa ra sức lau đi mồ hôi lạnh, trở vào trong phòng.

Trong phòng, ba viên binh sĩ cơ trí đóng giả Lưu Triệt thấy ta vào vội quỳ trên mặt đất nhận tội, dù sao đóng giả làm bậc chí tôn cứu nguy cũng phạm tội đại bất kính. Ta nâng ba người họ dậy, mỉm cười nói: “Các người ứng biến nhanh nhẹn, có công chứ làm gì có tội.” Lại nói với ba người họ: “Ba người ra ngoài canh gác, không cho phép bất kỳ ai vào.”

Ba người họ lĩnh mệnh đi ra, lúc này ta mới lấy ra ba chiếc còi mà Lưu Triệt đã đưa cho ta. Ba chiếc còi này chia ra ba màu hồng, lam, xanh, thổi lên không ra tiếng, nghe nói là còi tiêu xuất xứ từ Miêu Cương, chỉ có ký chủ bị hạ cổ mới có thể nghe được. Ký chủ bị hạ cổ màu chính là ba vị Môn chủ.

Chỉ chốc lát sau khi thổi còi, môn chủ Lam môn nắm thế lực ngầm trong triều xuất hiện như một bóng ma, quỳ trước mặt ta, thấy chủ nhân đã đổi, về mặt hân cũng không có biểu hiện gì là kinh ngạc, dường như hân chỉ nghe lệnh từ chiếc còi mà không quan tâm ai là người thổi.

Ta ổn định lại hơi thở, thấp giọng hỏi: “Người có biết Từ Lập có đồng đảng nào trong quân hay không?”

Môn chủ Lam môn lắng đọng đọc ra một chuỗi tên, hơn phân nửa là phó tướng trong quân, phần nhiều là những cái tên xa lạ không quen tai, nhưng đếm sơ cũng ít nhất mười ba người.

“Bình lính thủ hạ của Từ Lập hiện giờ được phân bổ ra sao?”

“Có ba ngàn đang đóng giữ, hai ngàn đang luân phiên tại trạm gác. Trong thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, ba ngàn quân đóng giữ sẽ có thể chuẩn bị sẵn sàng để ứng chiến.”

Ta thờ hốc vì kinh ngạc. “Lão muốn binh biến?”

Môn chủ Lam môn không trả lời, hân chỉ cung cấp tin tức xác thực, còn lại ta phải tự phán đoán.

Việc Lưu Triệt băng hà không thể giấu lâu, người này tuy chỉ là một mềng phu nhưng cũng không phải ngu ngốc, sớm muộn gì lão cũng phục hồi tinh thần lại, đến lúc đó ta sẽ không còn cơ hội nữa.

“Người của người được bao nhiêu?” Ta hỏi.

“Ở đây có năm mươi người.”

“Nếu một lưới bắt hết Từ Lập và đồng đảng của lão mà không kinh động người khác, người nắm chắc được mấy phần?”

Môn chủ Lam môn trầm tư một lát rồi đáp: “Bảy phần.”

Bảy phần, vậy phải thủ một lần mới được.

Lúc này tiền phương đang tập trung toàn lực để tiến công, không thể kéo chân sau của bọn hân. Từ Lập – ta chỉ có tự mình giải quyết!

“Lập tức bí mật động thủ, bắt Từ Lập và mười ba đồng đảng của lão giam lại!”

Môn chủ Lam môn gật đầu, sau khi lĩnh mệnh lập tức biến mất. Kinh công xuất quỷ nhập thần như thế làm ta nhớ đến Kiều Vũ...

Lắc lắc đầu, ta đập tay niệm ra khỏi đầu óc, đến trước giường sửa lại chân mền cho Lưu Triệt đang “say ngủ”, thì thầm nói: “A Triệt, hãy giúp ta, giúp ta bảo hộ mảnh giang sơn này.”

Ta ngồi tĩnh tọa trong doanh thăm tính thời gian, giờ này ắt hân Kiều Vũ đã phải cứu ra được ba người bọn sư phó, trên đường đi nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, chắc hân cũng đã hội họp cùng bọn người Đào Thanh rồi. Bạch Dương cốc cách đây không gần không xa, tiếng mưa rơi ắt đi tiếng nổ, nhưng mơ hồ vẫn có thể cảm giác được đất dưới chân rung rinh, dựa theo hiệu suất làm việc của Đường Tư, có lẽ giờ đã chiếm được vùng cao nguyên, bắt đầu đột tấn công mạnh lần thứ hai.

Thời gian trôi qua chậm chạp như từng giọt từng giọt nước chảy qua giữa kẽ tay, từ giờ Tý đến giờ Sửu, đứng giờ Sửu một khắc, bên ngoài bỗng xôn xao, trong lòng ta cảm thấy căng thẳng, vội vàng chạy ra hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Một người chạy đi điều tra, chỉ trong khoảnh khắc đã hoảng loạn chạy về. “Tứ tướng quân bắt lão quân y, nói là phát hiện ra chất kịch độc trong được được sắc cho bộ hạ! Giờ đang tiến về phía này!”

Ta chân động, dưới chân lao đảo – Hay cho Từ Lập, gọi cho Từ lập, ta quả là đã quá coi thường lão mà!

Ta siết chặt hồ phù: tình huống hiện giờ thật vô cùng giống như lúc bức vua thoát vị trước thái miếu năm xưa. Hồ phù trong tay ai không quan trọng, quan trọng là binh lính nghe lệnh ai.

Trong tay ta không có lấy một binh một tốt...

Thanh âm loạn ồn ào ào đã đến bên ngoài trường, tiếng mưa rơi không thể át được giọng của Từ Lập. “Chúng tướng sĩ nghe lệnh! Bao vây hết doanh trường này cho ta, không được bỏ sót một người nào!”

Ta nắm chặt hai tay thành quả đấm, hít sâu một hơi, gỡ bảo kiếm trên vách xuống, vừa đẩy rèm cửa ra hai bên đã thấy Từ Lập đang xăm xăm đi vào, không khỏi cả giận lớn tiếng mắng: “Từ Lập to gan, người muốn làm gì?!”

Từ Lập đắc chí kiêu căng cười lạnh: “Phát hiện trong được sắc cho bộ hạ uống có chất kịch độc mãn tính, lão quân y đã thủ tội và khai ra kẻ chủ mưu sai khiến, ”công chúa điện hạ”, ngài còn lòi gì để nói nữa?”

Ta cố gắng kềm chế lửa giận, trầm giọng hỏi: “Người đâu?”

“Đền tội tại dương trường!” Từ Lập trợn đôi mắt hiện lên sự khát máu, tàn nhẫn, nhếch miệng cười nói “Nhân chứng vật chứng đều đủ, điện hạ, người thì quân mưu phản, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, còn gì để nói nữa!” Nói rồi vươn tay ra bắt lấy cánh tay của ta, ta né sang một bên, phản nộ quát: “Từ Lập, người thật lão xược!”

Lão quân y a...

Ta cắn chặt đầu lưỡi, miệng đầy vị gỉ sắt, mưa to như trút nước, hơn một trăm binh lính bao vây chung quanh lều, ngoài ra còn có năm nghìn binh lính đang sẵn sàng đợi lệnh ngoài kia.

“Giao hồ phù ra, ta sẽ tha cho người một mạng!” Từ Lập giọng tay ra.

“Hừ!” Ta cười lạnh “Mơ tưởng!”

Từ Lập híp mắt lại, lãnh đạm nói: “Người không đưa thì đừng trách ta tự mình đến lấy!” Nói rồi trở tay bắt lấy cổ tay ta, ta hạ tay xuống nắm lấy chuôi kiếm, ngay lúc này, bỗng dưng có một đường kiếm từ đâu bay tới bổ thẳng lên tay phải của Từ Lập, nhưng suy cho cùng Từ Lập cũng là lão tướng, phản ứng mau lẹ hơn người, tránh được đường kiếm đó, một đám binh lính xông lên vây quanh bảo vệ lão lui ra sau.

Ta ngấm nhìn bốn phía, giờ mới nhận ra hiện đang có hai, ba mươi hắc y nhân bảo vệ xung quanh ta – là người của Kiều Vũ hay là người của Lưu Triệt?

Mặt Từ Lập vô cùng giận dữ, rống lớn: “Lý Ánh Ngọc thông đồng với địch phản quốc, thí quân đoạt vị, bắt ả và bọn đồng đảng của ả tử hình tại chỗ, không chừa một ai!” Lệnh vừa ra, trên một trăm binh lính lập tức liều chết xông lên.

Ta lui về sau ba bước để mặc cho hai, ba mươi hắc y nhân với binh khí sáng chói trên tay không nói một lời già nhập chiến cuộc, mỗi lần vung tay chém xuống đều lấy đi một mạng, đám binh lính này sao có thể là đối thủ của loại cao thủ như thế này, chỉ trong khoảnh khắc, tất cả hơn một trăm binh lính đều ngã xuống, còn hai mươi mấy hắc y nhân chỉ bị thương nhẹ.

Ta quét mắt nhìn qua chiến trường, Từ Lập sớm đã bỏ chạy từ hồi nào, có lẽ lão thấy tình thế không ổn nên trở về điều động thêm viện quân. Dù hai mươi mấy người này dũng mãnh cỡ nào cũng làm sao có thể chống lại năm nghìn binh lính?

Ta nhu mấy trăm nặc trong giây lát, hỏi: “Trong các người, ai là thủ lĩnh?”

Một nam tử bước ra khỏi hàng, nửa quỳ trước mặt ta.

“Người tên gì? Là thủ hạ của ai?”

“Sở thứ tự Ngũ Lục Nhất. Tàn Ám môn, thủ hạ của Kiều Vũ.”

Tàn Ám môn?

Ta ngần ra, lập tức hiểu rõ. Ám môn lúc binh biến tại Thái miếu đã sớm chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, người may mắn còn sống sót không nhiều, chắc có lẽ là hai mươi mấy người trước mắt này. Lưu Triệt nói muốn trừng tu

lại Âm môn, xem ra đã chuẩn bị từ lâu, hơn nữa còn giao cho Kiều Vũ.

Ngoài doanh trướng tiếng võ ngựa nện rung chuyển cả đất bằng, ta cần mỗi nói “Đi theo ta!”

Bọn họ tuân lệnh đứng dậy, nhanh nhẹn phủ áo toì cho ta trước khi ra khỏi lều, ta sững sốt, không ngờ Kiều Vũ huấn luyện thủ hạ tính tỉ mỉ chu đáo như hần vậy...

Ta xoay tay lại nắm chắc gấu áo toì, có bọn họ đứng sau lưng bảo vệ ta, ta còn sợ gì chứ?! Ta có năm nam nhân ưu tú nhất Trần quốc, Từ Lập có là hạng tôm tép nhãi nhép gì!

Leo lên đài quan sát, năm nghìn binh lính trấn thủ tại vùng đồi phụ cận lúc này đã khẩn cấp tập kết lại – thật buồn cười, trong giờ khắc nguy cấp như thế này mà quân vây bốn phía lại là người bên mình!

Nhân sĩ Âm môn ở bên cạnh ta bảo vệ, Từ Lập biết bọn họ lợi hại nên chỉ dám trốn phía sau lên tiếng khiêu chiến với ta.

“Chúng tướng sĩ!” Thanh âm Từ Lập vang dội trong đêm mưa “Yêu nữ này thông đồng với địch phản quốc, thí quân đoạt ngôi, hôm nay chúng ta phải thể thiên hành đạo, trả thù cho bệ hạ! Giết —— “

“Giết —— “

“Giết —— “

“Giết —— “

Trong tiếng kêu la đòi chém đòi giết, ta giơ tay lên, một tùy tùng bên tay phải lập tức giương cung bắn thẳng một mũi tên về phía Từ Lập, thể đi cực mạnh cắm sâu vào khiên sắt, khiến bọn binh sĩ đứng vòng đầu bị chấn kinh đứng lại tại chỗ.

Một mũi tên lập uy, ta đứng trên đài, lạnh lùng quát to: “Ai là kẻ thông đồng với địch phản quốc?! Từ Lập, ngươi có ý đồ tạo phản, bị bệ hạ nhận ra nên đã hành thích người, giờ còn muốn giết bản cung để diệt khẩu! Chúng tướng sĩ! Còn không mau bắt lấy hần!”

Từ Lập phản nộ nói: “Yêu nữ không được nói vậy!”

Đêm nay phát sinh quá nhiều chuyện, có quá nhiều người chết, rõ ràng là một đêm mưa lạnh giá, nhưng ta lại cảm giác được mỗi một giọt máu của mình đều đang sôi trào kêu gào trong phần nộ!

Năm nghìn thanh kiếm sắc bén đồng loạt rút ra khỏi vỏ chỉ về phía ta.

“Hahaha ——” ta gần đến bật cười, đôi tay run run chỉ thẳng “Từ Lập, ngươi biết rõ Bạch Dương cốc có mai phục Cửu Lôi trận, thế mà còn dẫn tướng sĩ Đại Trần ta vào cạm bẫy, chẳng lẽ không phải là thông đồng với địch phản quốc, ý đồ muốn làm suy yếu lực lượng bên ta!”

“Ngươi...” Từ Lập đỏ cả mặt, gấp gáp muốn phản bác.

Ta không cho lão cơ hội lên tiếng, lập tức nói tiếp: “Giờ này khắc này, tướng sĩ Trần quốc ta đang ác chiến nơi tiền tuyến, đầm máu sa trường cùng binh lính Mãn Việt quốc, ngươi không đi giết địch, ngược lại còn giơ kiếm về phe mình, chẳng lẽ không phải là thừa dịp sơ hở, có ý đồ tạo phản đoạt vị!”

“Ngươi ám sát bệ hạ, bịa đặt chứng cứ, vu oan hãm hại, thậm chí tàn sát trung lương, chẳng lẽ không phải là đại nghịch bất đạo, tội ác tày trời!”

“Ngươi tự xưng trung thần nhưng thật ra là gian thần! Ân lộc của vua lại đại nghịch bất đạo, âm mưu tạo phản, mê hoặc lòng quân, trước trận phản chiến! Từ Lập! Ngươi đáng bị tru di thập tộc!”

Từ Lập tức giận chửi ầm lên: “Ngươi tên yêu nữ này chỉ biết yêu ngôn tả thuyết mê hoặc lòng người! Hôm nay ta nhất định phải trả thù cho bệ hạ!”

“Hahaha!” Ta nắm chặt tay thành quả đấm, gần quá hóa cười “Trả thù cho bệ hạ? Ta là quân vương, ngươi đòi giết ta chính là thí quân! Ta chính là hậu nhân của Duyên Hi nữ đế, là chủ nhân của Phượng Minh ngọc bài, là huyết thống thuần khiết nhất của hoàng thất, còn Từ Lập ngươi là cái thứ gì! Ngươi vì ham muốn cá nhân mà gạt bỏ an nguy quốc gia, kích động binh lính tạo phản, ngày khác xuống dưới suối vàng, ngươi còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông Đại Trần ta, còn mặt mũi nào gặp con cháu đời sau!” Ta quay đầu lạnh lùng nói với năm nghìn binh lính “Hôm nay các ngươi bị tiểu nhân lợi dụng, làm ra loại chuyện phản quốc như thế này, tội đáng giết tại chỗ! Nhưng hiện đang có quốc nạn, biết sai mà sửa, không cần buông binh khí trong tay các ngươi xuống, nhưng phải phân biệt rõ, ai là thân nhân của các ngươi, ai là địch nhân của các ngươi! Nắm chặt binh khí trong tay các ngươi, vũ khí của nam nhi Đại Trần chúng ta là dùng để giết địch, dùng để bảo vệ thành trì, không phải dùng để chém giết lẫn nhau!”

Tất cả năm nghìn binh lính đều im lặng cúi đầu, mưa rơi nhỏ dần, chỉ nghe tiếng tí tách rả rích, mười dặm dưới đài không một tiếng động.

Từ Lập bị ta mĩa mai một hồi, về chữ lý lẽ đã thua, còn về chữ tình, phần thắng của lão cũng không lớn. Từ Lập lão là cái gì, tình cảm cá nhân là cái gì, lợi ích cá nhân là cái gì, ở một nơi cách đây ngoài hai mươi dặm, huynh đệ Đại Trần ta đang ra sức chém giết quân địch, thời điểm này đây, lợi ích của quốc gia mới là trên hết!

“Các huynh đệ Đại Trần! Binh lính Mãn Việt quốc đang đóng cách đây hai mươi dặm như hổ rình mồi, huynh đệ chúng ta đang ở đó liều mạng chém giết chiến đấu với địch nhân, bất kỳ lúc nào quân địch cũng có thể đột phá tuyến phòng thủ để tấn công chúng ta! Còn các ngươi, các ngươi sinh ra ở Trần quốc, lớn lên ở Trần quốc, ăn lộc vua hưởng lộc nước, vậy mà các ngươi đang làm gì?! Các ngươi đang bức vua thoái vị! Mớ to con mắt của các ngươi mà nhìn cho rõ! Ai là thân nhân của các ngươi, ai là địch nhân của các ngươi, các ngươi đang chia mũi dao vào ai! Bọn chúng hiện đang nhìn chúng ta mà cười nhạo, nhìn chúng ta tự giết chóc lẫn nhau, thứ các ngươi cần ăn là công lương, có được là quân lương, các ngươi có từng nghĩ đến sự mạng bản thân mình là cái gì, bảo vệ cái gì hay không?!”

“Là thiên hạ Lưu gia của ta? Không phải! Thiên hạ không phải là thiên hạ của Lưu gia ta, mà là người trong thiên hạ, các ngươi muốn bảo vệ là quê hương gia đình của chính các ngươi, là thể nhi phụ mẫu ở nhà chờ các ngươi trở về! Một khi binh lính Mãn Việt đập phá tuyến phòng thủ này, trăm họ Trần quốc phải lâm vào cảnh lầm than! Nước mất nhà tan, không phải là vua bị mất nước, mà là thần bị mất nước! Hôm nay các ngươi trước trận phản chiến, cùng với bọn người Mãn Việt quốc xâm ta, phạm ta, giết đồng bào ta nào có khác biệt gì! Sử sách trăm năm về sau sẽ nói về các ngươi ra sao? Nếu con cháu các ngươi vẫn còn, cũng sẽ bị người chỉ mũi máng là bọn giặc mất nước!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 67

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 67 by khanhoan Năm nghìn mũi kiếm sắc bén chậm rãi hạ xuống, mưa dần dần tạnh, ta giơ tay chỉ đi nước mưa trên mặt, tay phải rút trường kiếm ra chỉ thẳng vào Từ Lập.

“Từ Lập phản nghịch! Nếu ngươi biết sai mà sửa thì còn có thể có cơ hội lập công chuộc tội, còn cứ cố ý kháng kháng cấu kết với Mãn Việt quốc làm chuyện bất lợi cho Đại Trần ta thì đừng trách bản cung không giữ mạng lại cho ngươi!”

Từ Lập nôi giận gầm lên một tiếng “Nói láo, lão tử cấu kết với Mãn Việt quốc hồi nào!”

Ta cười lạnh nói: “Ngươi tất nhiên là không chịu nhận tội, nhưng đồng lõa của ngươi đều đã nhận tội rồi!”

Vừa dứt lời, Môn chủ Lam môn lập tức áp giải mười ba phó tướng thủ hạ của Từ Lập lên thành, tuy thiếu tên đầu sỏ nhưng ít ra cũng loại bỏ hết được bọn tay chân của hần.

Từ Lập à Từ Lập, bộ chỉ có ngươi biết vu cáo hãm hại ta, ta không biết đạo “đi bí chi đạo hoàn thì bí thân” sao! (*gậy ông đập lưng ông*)

Ta liếc mắt ra hiệu cho Môn chủ Lam môn, đối phương lập tức ngậm miệng, vùi cây kim châm hạ xuống yếu huyệt trên người của mười ba người này, ai đứng xa sẽ không nhìn rõ, chỉ nghe tiếng quý khóc sôi gào của bọn họ và tiếng la lối thủ nhận “tội trạng” của chính mình và Từ Lập. Sắc mặt Từ Lập đại biến, ta hét lớn lên: “Từ Lập, ngươi còn gì để nói?!”

Đến lúc này, những binh lính vốn còn chút nghi ngờ cũng đều xoay lưng lại bỏ Từ Lập mà đi, còn binh lính đang bảo vệ chung quanh lão chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu chậm rãi lui lại, chừa một mình lão chơ vơ ngoài trận.

Phương Đông dần sáng, ánh ban mai xuyên qua tầng mây rơi xuống trước thành lâu, tựa như mũi tên bắn tan màn đêm trước sáng.

Ta cao giọng hô to: “Bắt lấy phản tặc Từ Lập!”

Thân ảnh hai bên tả hữu chợt lóe lên lao xuống thành. Năm nghìn binh lính đứng yên tại chỗ, không hề có bất kỳ cử động nào bảo vệ cho Từ Lập. Lão cùng đường bí lối, phần nộ xông lên, đáng tiếc không thể chống cự lại, chỉ có thể bỏ tay chịu trời.

Ta nhẹ nhàng thờ hất ra, từng sợi thần kinh khăn trương căng thẳng rớt cuộc cũng được thả lỏng.

Bình pháp của cháu chất Tôn Từ có nói: bắt giặc nên bắt vua trước, mắng chửi người nên mắng nương hấn trước – Ấc, thật ra ta rất tôn trọng nữ nhân, nữ nhân chúng ta đều vĩ đại, không mắng nương, không mắng nương, tóm lại là đánh không lại đối phương thì mắng chết đối phương, giọng của Từ Lập sao lớn bằng giọng ta, mắng chửi người lại không đầy đủ lý do như ta, lừa người cũng không được hùng hồn như ta, hăm hại người cũng không được khéo như ta, con người của ta, hoặc nhẫn nại, hoặc tàn nhẫn, nếu không thể nhịn thì cũng không cần nhịn. .

Chỉ có điều ta làm việc hợp tình hợp lý nên mới được đám người đủ màu sắc này hỗ trợ, nếu không chắc là đỡ nhiều lành ít rồi.

Lên lâu đi mở mồ hôi, ta nói với Môn chủ Lam môn: “Những người này giao cho các người trông coi, không được để xảy ra sơ sót!”

“Dạ!”

Đứng lúc này, ta cảm giác rõ rệt dưới chân lắc lư, đầu óc choáng váng, trong lòng xẹt qua một ý nghĩ: cả đêm không ngủ nên chắc sắp xỉu đây. .

Nhưng con lắc lư này cũng không hề có dấu hiệu là sẽ ngừng lại, tiếng ngựa hí và tiếng người la ó xôn xao dưới thành cho ta biết: không phải chỉ mình ta choáng váng!

Không biết là ai đã đỡ lấy ta từ phía sau lưng, ta vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Rất rõ ràng, là đất rung núi chuyển.

Địa chấn?

Không thể nào, một chút dấu hiệu cũng không có.

Đề phòng địa chấn: súc sinh gọi loạn, nước giếng khác thường, quan địa phương bác bỏ tin đồn – một dấu hiệu như thế này cũng không có!

“Đường như bên Bạch Dương có chuyện động tĩnh!” Có người lên tiếng trả lời.

Tìm ta hốt hoảng đập nhanh hơn vài nhịp, do dự quét mắt qua đám người bên cạnh: “Ngũ Lục Nhất, người mau đi điều tra xem sao!”

Ngũ Lục Nhất gật đầu tuân lệnh, hồ lên một tiếng phi thân xuống đài, đoạt ngựa phi như bay ra khỏi cổng thành.

Ta trấn an binh lính dưới thành, bảo bọn họ đứng tại chỗ đợi lệnh, huyết Thái Dương của ta đập dồn dập, dưới chân cảm nhận rõ rệt độ rung càng lúc càng mạnh. Trong khi đó, ta cũng không ngồi không chờ đợi, lại phân công binh lính đi tuần tra cảnh giới, vẫn tiếp tục giữ bí mật, không công bố về việc Lưu Triệt đã băng hà. Hiện giờ ta đã đưa ra hồ phù, còn Từ Lập thì cũng đã đền tội, binh lính chỉ có thể nghe lệnh của ta. Ta trầm nghĩ, cũng may ba tháng qua, ta không có đối xử tệ với mười vạn binh lính, chẳng những không chửi bới, không đánh nhau mà còn binh dị, gần gũi, thanh danh khá tốt. Ngay cả thù hằn của Từ Lập tuy không thích ta lắm nhưng ít ra cũng không vì những lời đồn đãi xấu mà bài xích ta.

Lúc Ngũ Lục Nhất về đến, con ngựa của hấn bị giục chạy mau đến nỗi hầu như kiệt sức mà chết. Hấn điểm chân trên lưng ngựa mượn lực phi thân lên đài, nửa quỹ xuống, nói: “Cửu Lôi trận bị phá, lũ lụt bất ngờ bạo phát, đất lở núi sạt, tình thế không ổn!”

Ta dờ người ra, miệng há to không khép lại được, sau một hồi mới run rẩy, mờ mịt nhìn một vòng khắp bốn phía, hít sâu, cảm kiếm xuống đài đi về phía cổng thành. Ngũ Lục Nhất theo sát phía sau, bẩm “Môn chủ đã từng có lệnh, điện hạ không được đến chiến trường!”

“Trước khác nay khác!” Ta tê dại trả lời, lòng bàn tay lạnh buốt, ngực cũng lạnh buốt “Nói cho ta biết, tình hình thương vong ra sao?”

Ngũ Lục Nhất trầm tư một hồi, đáp: “Rất khó đoán, hai bên đều có tử thương.”

“Còn bọn Đào Thanh, Đường Tư ra sao?”

“Bên ta chiếm được vùng cao nguyên, tử thương ít hơn so với đối phương.”

Ta nhẹ nhàng thờ hất ra, đến dưới cổng thành, xoay mình nhảy lên ngựa, Ngũ Lục Nhất nhìn ta mà không biết làm sao, chỉ có thể đá một tên binh lính văng xuống để cướp ngựa. .

Ta ghim ngựa xoay người đối mặt với năm nghìn binh lính, giờ kiểm cao giọng nói: “Bạch Dương có bất lợi, ba ngàn binh lính theo ta đi cứu viện trước, hai ngàn binh lính ở lại bảo vệ đại bản doanh!”

“Tuân lệnh —— “

Hai chân ta thúc vào bụng ngựa, giục ngựa chạy gấp, Ngũ Lục Nhất theo sát phía sau, bọn người Lam môn ở lại bản doanh, còn hai mươi mấy nhân sĩ Âm môn theo sát bảo vệ bên ta.

Các nam nhân của ta, lão tử đã tiêu diệt Từ Lập được rồi! Gia gia nó, các người cũng phải bình an sống sót trở về cho ta!

Lúc chạy đến Bạch Dương cốc, không chỉ có mình ta, ba ngàn người phía sau cũng đều kinh ngạc đến ngây người, non xanh nước biếc không còn một mảnh, chỉ còn lại một mớ hỗn loạn, hoang tàn.

Ta lập tức hiểu ra vấn đề, đây chính là kết quả do mấy ngày liền bị địa lôi oanh tạc kết hợp với cơn mưa liên tục không ngừng! Xi, Mặc Duyệt câu tặc này thật là mồm quạ đen, tiên đoán gì không tiên đoán, tiên đoán ra địa chấn. Không ngờ quê hương vớ vẩn đó lại linh nghiệm như vậy! Trận này là trận có sử dụng một số lượng hỏa được lớn nhất trong lịch sử, vừa đúng lúc gặp một trận mưa to liên tục như thế này, quả thật là người tính không bằng trời tính. Mấy chuyện huyền bí này đúng là tà tin là có!

Ta nhìn cảnh tượng rối loạn trước mắt mà không biết làm sao, không biết bắt đầu thu dọn từ đâu, trước thiên tai, sức người thật quá nhỏ bé.

Ta cắn răng hạ lệnh: “Cứu người!”

Địa hình vùng này là Bắc cao Nam thấp, Tây cao Đông thấp, hiện giờ bọn ta đang ở vùng cao nguyên Tây Bắc tương đối an toàn, muốn cứu người cũng dễ hơn. Ta quay đầu bảo bọn Ngũ Lục Nhất “Mấy người các người lập tức lên ngựa đi tìm bọn Đào Thanh, Đường Tư, Đồng Ly, Kiều Tử cho ta!” Bọn họ vừa gật đầu đã lập tức phân tán ra xung quanh.

Tuy đã hết mưa nhưng không biết chính xác địa lôi sẽ nổ ở chỗ nào, có thể là một phần trong Cửu Lôi trận, dù lực sát thương không lớn nhưng sẽ góp phần làm núi sạt lở nghiêm trọng hơn. Ta lo lắng đến đứng ngồi không yên, bọn Đào Thanh có kinh công trác tuyệt là không lo mấy, nhưng chỉ có một mình Kiều Vũ mà phải trông nom chăm sóc cho ba tên quan văn, cho dù khinh công của hấn có cao đến cỡ nào đi nữa thì hấn cũng chẳng thể nào mặc ra nổi ba bàn tay để bắt lấy ba người cùng một lúc – đột nhiên nhớ lại chuyện ta dặn dò hấn trước khi lên đường, hấn. .

A ——

Lông ta sốt ruột như bị hỏa thiêu!

Rất nhanh đã có tin tức của phía bên kia, người đầu tiên tìm được là Đào Thanh. Đường Tư cũng đã hội hợp cùng hấn, nhưng bọn Kiều Vũ và sư phó thì lại chưa.

Bắt kẻ ra sao, phải tìm bọn họ trước rồi hẵng nói!

Núi bị sạt lở, ngựa không thể lên được, ta chỉ có thể bỏ ngựa lại đi bộ lên núi, một tên đệ tử của Âm môn công ta lên núi, ta nhìn quanh bốn phía, lúc sắp lên đến đỉnh núi chợt tỉnh mắt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, ta thất thanh hét lớn: “Kiều Vũ!”

Tên đệ tử Âm môn đang công ta dùng chân lại, ta vỗ vai hấn, nói: “Đến bên kia đi, đến bên kia đi!”

Người đó quả nhiên là Kiều Vũ của ta!

Ta nước mắt lưng tròng như gấp lại thân nhân xa cách đã lâu – không đúng, đây vốn chính là thân nhân của ta a!

Vùng đất núi dưới chân không chắc, mỗi một bước chân đều có thể gây ra sụt lở, Kiều Vũ nghe thấy thanh âm của ta vội quay đầu lại, vừa nhìn thấy ta bỗng giật mình, sau đó ngay lập tức có vẻ – không vui lắm?

Sur phó, Hàn Hâm và Mặc Duy cũng cùng ở đó, rồi cuộc ta đã có thể chính thức thờ ra.

Đến gần, Kiều Vũ đỡ lấy ta từ lưng tên đệ tử Ám môn, cầm tay ta, mảy càng nhủ chặt hơn. “Sao nàng lại tới đây?! Chỗ này nguy hiểm lắm, mau trở về đi!”

“Thằng nhãi con cậu tộc Từ Lập tạo phản, ta xử hắn xong rồi mới đến đây đón các chàng!” Ta lau mặt, hắt hơi một cái nói tiếp “Từ Lập đã bị bắt, ta để hai ngàn binh mã trấn thủ, đem theo chừng ba ngàn đến đây cứu viện, các chàng không sao chứ, ở đây có bị tổn thất nhiều hay không?”

“Mọi việc đều ổn.” Kiều Vũ rồi rằng là không muốn giải thích nhiều, vỗ vai tên đệ tử Ám môn, cứng rắn ra lệnh “Mang nàng trở về, không được để xảy ra chuyện gì!”

Tên đệ tử Ám môn cúi đầu tuân lệnh: “Dạ!”

Ta nghe mà phẫn nộ, trở tay bắt lấy tay áo hắn “Sao vậy, không vừa mắt lão nương, sợ ta gây họa cho các người à!” Từ nhi chàng gần đây càng lúc càng không khách khí với ta đó nha!

“Lý Ánh Ngọc!” Bên này chưa yên thì đã nghe một tiếng sư tử hồng truyền lại cách đó không xa, ta run rẩy rụt rụt cắn cổ gống y như con rùa đen.

Đào Thanh Đường Từ chạy đến với khí thế rào rạt, hai người cùng nhìn ta từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó hưng hăng trợn mắt trừng ta, Đường Từ nữu chặt lỗ tai ta, Đào Thanh vòng qua người ta, trực tiếp đối thoại với Kiều Vũ. “Bên người tình huống ra sao?”

Về mặt Kiều Vũ nghiêm trọng, nói: “Có mang theo Mặc Duy và Đông Ly, trốn tránh kịp thì nên không có thương vong gì nhiều nhưng giờ bị kẹt trên núi, nhất thời khó rút lui, nếu như núi lở liên tục thì tình hình sẽ không được lạc quan lắm.”

Đào Thanh trầm tư một hồi, nói: “Hiện giờ mưa đã ngừng, chỉ cần không động đến địa lôi dưới đất thì tình hình sẽ không đến nỗi xấu đi, bảo tất cả mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ.”

Kiều Vũ trả lời: “Vâng”, khỏe mắt thoáng liếc về phía ta, Đào Thanh nhìn theo, ta ho khan một tiếng, vừa tính trốn ra sau lưng tên đệ tử Ám môn thì bị Đường Từ nữu chặt lỗ tai lại.

“Nàng ấy thế mà dám dám mưa, lại còn cười ngửa nữa!” Đường Từ cầm tay ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói. So với tay hắn, tay ta dường như lạnh hơn một chút, ta ngược ngừng xấu hổ nhe răng ra cười. Đường Từ cúi vẹo gò má ta, cảm tức nói: “Nàng chế thai của mình quá ổn hả?!”

Ta làm ra vẻ vô tội, nói: “Không còn cách nào a, ta vừa nghe nói ở đây xảy ra chuyện nên lập tức chạy đến.” Chuyện Từ Lập, chắc chắn hắn và Đào Thanh đều biết cả rồi.

Đào Thanh cau mày nói: “Kiều Vũ để lại từ sĩ Ám môn ở bàn doanh đủ để bảo vệ nàng toàn thân rút lui, cần bàn không cần phải trực tiếp đấu với Từ Lập.”

“Nếu ta bỏ chạy một mình, năm ngàn tinh binh của Từ Lập tập kích sau lưng các chàng thì biết làm sao? Lão già đó tâm thuật bất chính, có chuyện gì không dám làm?” Ta cố gắng lý sự.

Đào Thanh khinh thường, nói: “Lão muốn tới cứ tới, chẳng lẽ ta đây sợ hạng tôm tép nhãi nhép như lão sao!”

Được, là do ta mà quáng lo lắng!

“Đường Từ, người hộ tống nàng trở về trước đi. Kiều Vũ lĩnh cánh quân bên tả rút lui dần.” Đào Thanh phân phó mọi người đầu vào đấy rồi quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt vô cùng sắc bén. “Nàng đó, mau về doanh trại ở yên đó cho ta!”

Ta còn đang mãi đắm chìm trong khoái cảm thành tựu của một bậc đế vương lúc ra oai tại thành lâu lúc vừa rồi, chỉ một câu nói một ánh mắt của Đào Thanh đã đánh ta về lại nguyên hình con rùa rụt cổ, miệng không ngừng văng vẳng dạ dạ mà không dám phản kháng lấy nửa lời.

Đào Thanh vút xong câu đó bèn lập tức đi thẳng lên đỉnh núi, tên đệ tử Ám môn bỏ đi theo Kiều Vũ, Đường Từ nhiu mày xách ta lên, cẩn thận ném ta lên lưng, xem kỹ địa hình hai bên trái phải một hồi rồi mới tìm đường xuống núi. Lúc này đường xuống núi càng vô vọng hơn so với lúc lên núi, ta ôm lấy bờ vai Đường Từ, nhìn đất dưới chân có thể sụp lở bất cứ lúc nào mà nuốt nước miếng khan.

“Tam nhi, cẩn thận, cẩn thận, chậm chậm thôi...” Vừa dứt lời, Đường Từ hựt chân, ta liền được thể nghiệm cảm giác mất trọng lượng, kêu a lên một tiếng, may là Đường Từ phản ứng nhanh nhen, lập tức nhảy lên một ngọn cây gần đó, nhưng cái gọi là họa vô đơn chí chính là như lúc này, bỗng dưng một đám người ủa ra giết chóc, những người này nhìn rất quen mắt, có lẽ hình dạng hắc y nhân đều là như thế, nhưng vũ khí trong tay bọn họ thật sự là đặc biệt, hề nhìn qua rồi là khó quên – Bán Nguyệt đao!

Lúc đó Đường Từ mắc công ta như một bao tải trên lưng nhảy lên ngọn cây nên không còn tay để phóng ám khí, mà bên kia bảy tám lưỡi đao đồng loạt bổ xuống, bọn ta nhất thời bị động rơi vào thế hiểm, Đường Từ vừa ăn cần thăm hỏi tới tiền đối phương vừa sử chiêu “Tuyệt từ tuyệt tôn Vô Ảnh cước “, một cước sắc bén theo một góc độ vô cùng xảo quyết đã đá trúng cái...của đối phương, ta thấy mà buốt cả trứng...

“Tam nhi, chàng chẳng những là chuyên gia bắn đạn mà bắn trứng cũng thật tài tình a...” Ta ôm cổ hắn, lau đi một mớ mồ hôi lạnh, sau đó tay phải dõng xuống, thò vào trong ngực hắn sờ loạn lên: “Chàng mắc phi thân nên tay không rảnh, để ta giúp cho, nói đi, ám khí chàng giấu ở đâu vậy?! Ta sờ xem...”

Độc Tật Lê? Xem đây!

Tòa Cốt Đinh? Xem tiếp!

Miên Lý Chân? Đờ nè!

“Con bà nó! Nàng đừng sờ lung tung nữa!” Đường Từ nổi giận gầm lên một tiếng.

Cái túi Bách Bảo của hắn lớn như có thể chứa cả vũ trụ, ta móc ra bảy, tám thứ ám khí ném về phía sau – đáng tiếc! không cái nào trúng cả! Quả nhiên phóng ám khí quan trọng nhất vẫn là thủ pháp. Cuối cùng đụng đến hai hột gì đó cứng cứng nhon nhon, thế là chọc giận hắn...

Mắt nhìn thấy bùn, nước cuộn cuộn chảy phía trước, sau lưng truy binh đang rào rạt xông lên, Đường Từ cắn răng nói: “Đứng là gặp nàng thì chả có chuyện gì hay ho cả!”

Ta vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Tam nhi, nhảy riết thì quen thôi.”

Là một nam chính thì phải chuẩn bị tâm lý ôm nữ chính nhảy xuống nước bất cứ lúc nào.

Đường Từ quay đầu trợn mắt liếc ta một cái, ở phía sau có mấy tên sát thủ vượt lên phía trước, hắn đáp một tên ngã xuống đất rồi đá tên đó xuống bùn, sau đó lập tức hít mạnh một hơi, hai đầu gối khum lại, chạy lấy đà nhảy lên, rơi xuống chiếc bè người, rồi lại mượn lực nhảy lên lại, khó khăn lắm mới đáp được xuống vách núi đối diện, sau khi thả ta lên mặt đất, hắn thừa dịp điều tức ổn định hơi thở, nhân tiện lỏ ra từ đầu đó một hộp ám khí, nhắm ngay bọn hắc y nhân bên bờ bên kia, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn, cổ tay giờ lên, bên bờ đối diện nhất thời vài bóng người kêu thảm thiết ngã xuống.

Ta mở to hai mắt “Tam nhi, chàng vẫn còn ám khí sao? Giấu ở đâu vậy?”

Hắn cúi đầu trừng ta. “Ám khí gì chứ, chỉ là hai mảnh lá cây thôi!”

Quả nhiên là cao nhân, một bông hoa một cọng cỏ cũng có thể đá thương người!

Đáng tiếc ở đây chỉ có hai mảnh lá cây, hắn đảo mắt quanh bốn phía, ánh mắt rơi trên tóc ta, rút cây trâm cài tóc của ta – lại giải quyết được thêm một người. Nếu như ta cài thêm mấy cây trâm trên đầu nữa thì có lẽ bọn ta đã có thể thoát khỏi nguy hiểm rồi. Hoặc giả nếu ta trang điểm như một phi tử trong hậu cung, như vậy chắc chắn là hắn đã có thể tiêu diệt một đoàn người chứ chẳng chơi.

Đáng tiếc kiểu tóc của ta thật sự quá đơn giản, mắt thấy đối phương lại muốn xông lên, Đường Từ đang chuẩn bị mang ta bỏ chạy thì bỗng có người xuất hiện.

Người này mặt mày lạ hoắc, mặc một bộ y phục theo kiểu phong thổ nhân tình của nước khác, khẽ quát bọn ta: “Đi bên này!”

Trong lúc Đường Từ còn đang ngẩn ra, ta đã hưng phấn vỗ lên ngực hắn. “Yến tiểu Ngũ, gia gia nó chứ, cuối cùng hắn cũng đã xuất hiện!” Cả người ta chợt nóng bừng như một ngọn lửa...

Hiện tại không phải là lúc để ôn chuyện, lần này đến lượt đổi lại để Yến Ngũ công ta, Đường Tư theo sau đoạn hậu. Ái cha cha, ta thật là hạnh phúc mỹ mãn, ngay cả tên sát thủ truy binh phía sau nhìn cũng thuận mắt hơn.

Yến Ly nhỏ lên hụp xuống mấy cái, đột nhiên mở miệng nhắc nhở: “Bắt lấy, cẩn thận một chút!” Nói vừa dứt lời, ta lại được thể nghiệm cảm giác mất trọng lượng một lần nữa, hơn nữa lần này thời gian tương đối lâu hơn, Yến Ly xem ra rất quen thuộc địa hình nơi đây, thoát một cái đã ẩn vào núi rừng, nhanh chóng bỏ lại truy binh phía sau.

Trốn được đến nơi an toàn, Yến Ly đặt ta xuống, không nói hai lời đặt tay lên xem mạch đập của ta, nhân này nhắm mắt không nói năng gì, trông có vẻ còn phần nộ hơn so với Kiều Vũ.

Đường Tư hạ xuống trước mặt bọn ta, quét mắt nhìn ta một cái rồi nhìn Yến Ly, có lẽ là không quen nhìn Yến Ly dịch dung, ánh mắt hắn có chút quái dị, hết nửa buổi mới hỏi: “Nàng không sao chứ?”

Yến Ly lúc này mới mở to mắt, hung hăng trừng ta, tuôn ra một tràng chửi rủa. “Rốt cuộc nàng có thể tự chăm sóc cho bản thân mình hay không, một chút kiến thức cơ bản cũng không có sao, chẳng lẽ không biết thai phụ mà dầm mưa là có thể bị sảy thai à? Nàng chẳng những dầm mưa mà còn cưỡi ngựa xóc nảy trong mưa, nàng không muốn hài tử trong bụng hay cho rằng cơ thể mình kim cương bất hoại, phúc lớn mạng lớn? Bọn hắn là nam nhân nên không hiểu mấy thứ này, chẳng lẽ nàng là nữ nhân mà không biết suy nghĩ cho sức khỏe của bản thân mình? Ta không có bên cạnh nàng, một chút tự giác nàng cũng chả có nữa!”

Ta bị hắn mắng như tát nước, chỉ biết ngây ngô cười hi hi, sắc mặt Đường Tư ngày càng sa sầm theo từng câu từng lời quở trách của hắn, quay đầu lại trừng ta. Ta nhất thời tức vô thân, thấp kém nhỏ bé không bằng một hạt bụi.

Yến Ly lật bỏ mặt nạ dịch dung ra, giận đến mức chẳng thèm nói nữa, chỉ liếc xéo ta một cái, điệu bộ hung tợn như thiếu điều chỉ hận không thể nhào lên cắn chết ta. Đường Tư giờ tay xoa xoa lên gò má của ta xem có lạnh hay không, sau đó quay đầu lại hỏi Yến Ly. “Có bị động thai hay không?”

Yến Ly một hồi thờ dài, nhân nhò ra vẻ vô cùng sốt ruột. “Mạch tượng không ổn lắm, mau chóng trở về đi, ta khai mấy thang thuốc dưỡng thai cho nàng uống, nghỉ ngơi nhiều vào, mang thai tháng thứ ba rất nguy hiểm”

Nghe Yến Ly nói thế, Đường Tư cũng không bình tĩnh nữa, cẩu vėjo gò má ta một phen, ta ái ui kêu rên ầm ĩ, nghe hắn nghiêm rắng nghiêm lợi nói: “Đợi về rồi biết tay ta!” Đang nói thì dưới chân rung chuyển, chắc có lẽ kịp nổ ở đâu đó lại bị động. Sắc mặt Yến Ly khẽ biến, nói với ta và Đường Tư: “Ta đi dò đường trước, các người ở lại đây đợi đi.”

Ta dõi mắt nhìn theo bóng lưng của Yến Ly, trong lòng thầm đoán – chắc là Yến Ly hắn trà trộn vào cấp cao trong Bạch tộc đây? Trông hắn quen thuộc với địa hình nơi này, hẳn là đã đọc thuộc bản đồ rồi.

Yến Ly đi trong chốc lát đã trở về, vẻ mặt không tốt lắm, nghe hỏi, hắn bắt đầu đi nói: “Đường bên đó đã bị lấp mất rồi, mà chúng ta chỉ có thể đi ra từ phía bên đó.”

Ta thờ phảo nhẹ nhõm, cười nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm, chẳng qua chỉ là đổi đường khác mà thôi.”

“Đường khác tương đối xa, phải đi thông qua Bàn Long cốc, trước giờ ta chưa hề đi qua, theo bản đồ, sợ là phải mất đến hai ba ngày lộ trình. Hơn nữa, lối ra chính là bãi săn bắn của Mân Việt quốc, có trọng binh canh gác.”

“Tôi đầu hay tới đó, giờ lên đường trước rồi nói sau. Thời điểm này, bọn chúng làm gì còn binh lực dư thừa mà canh gác bãi săn bắn, Yến tiểu Ngũ...” Ta cười hăng hắc nhào lên chà chà ngực hắn “Chàng mặc bộ y phục kỳ quái này vẫn đẹp như thường a.”

Hắn vừa bực mình vừa buồn cười cúi đầu trợn mắt liếc ta một cái “Lúc này rồi mà nàng còn nghĩ tới ba cái chuyện đó!”

“Lúc này là lúc nào chứ, có mấy nam chung quanh, cường địch không rượt kịp, đã rất không tệ rồi.” Ta tự an ủi bản thân, cũng thuận tiện an ủi bọn hắn.

Hai người bọn hắn đồng thời cười phì: “Tiền đồ cái kiểu như nàng thật là...”

Yến Ly vừa cười nhạo ta vừa duỗi tay muốn cời y phục của ta, hai mắt ta sáng rỡ lên, chủ động hợp tác với hắn cời áo tháo dây, cặp mắt bắn phá tứ phía, ngại ngừng cười ruồi, nói: “Sao chứ, ta biết chúng ta đã lâu không gặp – tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng như vậy có phải là gặp quá hay không? Chẳng có chắc là muốn chơi ba người nơi đó ngoài?”

Yến Ly mặt không chút thay đổi dùng chiêu Nhất Chi Thiên gở trán kêu cộp cộp, có điều hai lỗ tai lạnh lẽo dần lên. Đường Tư điệu bộ bực tức như muốn bóp chết ta, ghen nói không nên lời, khiến người ta thấy là thương...

Lúc Yến Ly lật hết y phục của ta chỉ chừa lại một bộ trung y, Đường Tư đã tìm xong cái gỗ để nhóm lửa, chỉ có điều đã sủi cái gỗ bị ướt nên không dễ bắt lửa, Yến Ly lấy ra một lọ gì đó rót lên, sau đó lửa mới bốc cháy, dõi mắt Đường Tư sáng lên: “Dầu hỏa?”

Yến Ly gật gật đầu, không kịp giải thích, lập tức đem y phục đã lột trên thân ta xuống tới cái giá cạnh đồng lửa hong khô, lại cời xuống y phục trên người phụ thêm lên thân ta. Trên y phục còn mang theo hơi ẩm của hắn khiến ta dễ chịu hẳn lên.

Y phục của Đường Tư cũng bị ướt nên cời ra hong khô, Yến Ly chỉ mặc một bộ trung y tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn thân cho ta – từ trán đến đầu lưỡi, từ đầu ngón tay đến đầu ngón chân.

Đôi mắt gian tà của ta lảo liên quét tới quét lui “kiểm tra sức khỏe toàn thân” lại trên người hắn.

Y phục Bạch tộc của Mân Việt quốc đều là kiểu hoa văn Vân Nguyệt, ống tay áo xếp kiểu đèn lồng, quần trắng tinh có viền vàng, bề ngoài trông thanh lịch cao quý, chất liệu vải rũ mềm mại ôm sát người, thậm chí hơi bị trong suốt...

Ta khịt khịt lỗ mũi, kèm chế tinh thần, gắng sức hỏi một cách nghiêm túc: “Yến tiểu Ngũ...” Già bộ không nổi nữa, ta rê mộng ngồi vào lòng hắn, cười lấy lòng: “Chàng chạy đi đâu? Ba tháng không gặp như cách ba đời a!”

Yến Ly hừ lạnh một cái, khóa miệng lại hơi hơi cong lên theo đường vòng cung. “Ta còn tưởng rằng không có ta thì nàng sẽ mừng rỡ, tự tại hơn chứ.”

“Tự tại thì có một chút.” Ta rung đùi đắc ý nói chậm rãi “Chỉ là ta quen bị người khác quản rồi, thật là... nam nhân nữ nhân gì cũng đều tiện như nhau cả thôi a...”

Yến Ly cười xì một tiếng, hai tay kẹp chặt mặt ta nhào nặn vài cái, cười nói: “Thật là... mượt mà lên không ít.”

Đường Tư hong khô y phục xong quay lại, hắn cũng chỉ mặc một bộ trung y hơi mỏng, nhưng vì mắc mưa nên toàn thân ẩm ướt, trông rất... Mũi ta lại nóng lên...

Tình cảnh như thế này... vì trong bụng ta hiện đang có người thứ tư nên đời này của ta đánh thiếu mất một trận kịch chiến ác liệt...

Đường Tư thấy ta nhìn chăm chăm mình, cũng không lấy thế làm ngượng ngùng, có lẽ vì là lão phu lão thê, cũng có lẽ vì ở chung với ta lâu ngày bị ảnh hưởng nên da mặt hắn dày lên, hắn cứ thế đỉnh đạc ngồi xuống trước mặt ta, còn nhướn mày với ta, đầy rõ ràng ràng là dụ dỗ quyến rũ ta mà...

Trên đời này chuyện khổ nhất là thấy được mà ăn không được -Ta quay mặt đi cáo ngục Yến Ngũ, chấy máu mũi, đành quay đầu đi gãi vỏ cây.

Yến Ly cười, xoay đầu ta lại đối diện với hai người bọn họ. “Nàng làm gì vậy?”

Ta ai oán lườm hai người bọn hắn, nói: “Chống lại sự cám dỗ của nam sắc, ta phải diện thụ tự quá.”

Yến Ly khẽ sặc, Đường Tư nhiu mày cười xấu xa. “Rốt cuộc cũng tìm ra cách chinh nàng rồi. Bảy tháng này, nàng cứ từ từ mà tự quá đi!”

Ta chấp hai tay lại thành chữ thập, nhắm mắt nói: “A đi đã Phật, thí chủ, người thật hư hỏng a...” Lại mở một con mắt nhìn hắn, cười hi hi nói “Ta tự quá, chàng cũng đâu có sung sướng gì.”

Yến Ly nhéo mũi ta, túm ta xoay mặt lại đối diện với hắn. “Nàng bớt khua môi múa mép đi, giờ ngoan ngoãn nằm xuống ngủ một giấc trước, không được nghĩ ngợi lung tung.” Nói rồi hắn đứng lên, ta lo lắng trong lòng, giữ chặt tay áo của hắn. “Chàng lại muốn chạy đi đâu vậy?”

Hắn cúi đầu nhìn ta, vỗ vỗ mu bàn tay ta, cười nói: “Ta đi tìm chút thức ăn cho nàng, tiện thể xem coi có thảo dược nào thích hợp với nàng hay không.”

Nghe hắn nói vậy, ta mới yên tâm buông tay, cả đêm không ngủ, giờ quả thật có chút mệt mỏi. Hắn thông thuộc vùng này hơn so với Đường Tư, để hắn đi tìm thức ăn, nước uống tiện hơn, còn Đường Tư thì ở lại chăm sóc ta. Ta chui vào lòng Đường Tư làm tổ, nhắm mắt lại một chút đã ngủ say.

Nhắm mắt một cái là chìm vào giấc ngủ, cũng không biết là đã ngủ được bao lâu, mơ mơ màng màng ngửi được mùi thịt nướng hòa lẫn mùi tiêu thơm lừng, ta khịt khịt mũi, bụng đánh trống giật mình tỉnh dậy.

Nhìn trời xem ra giờ đã quá Ngọ, Đường Tư vẫn duy trì nguyên tư thế như trước khi ta ngủ, thấy ta tỉnh dậy, hắn mới động động cánh tay, điệu bộ của hắn như thể, xem ra chắc hẳn toàn thân hắn đã tê dại đi rồi.

Ta ái ngại xoa nắn cánh tay, đấm bóp chân cho hần, đôi mắt thì cứ liếc về phía đồng lửa, trên chiếc giá bên trên đồng lửa có hai con thỏ đang được nướng, da giòn thịt mềm, vàng óng bóng loáng, mùi thơm sực nức, ta thấy mà nuốt nước miếng cái ực.

Yến Ly gỡ thỏ nướng xuống, quay đầu lại thấy ta, cười nói: “Nàng tỉnh thật đúng lúc, ở đây không có thức ăn gì khác cả, chỉ bắt được hai con thỏ, nàng bỏ bụng tạm đi.”

Thế mà còn gọi là tạm à!

Không ngờ Yến tiểu Ngũ nhà ta còn là một tay nướng thịt đã ngoại tuyệt hảo!

Nướng thỏ chín xong, Yến Ly xé cái đùi, dùng lá cây gói lại đưa cho ta, còn lại nửa con thì ném cho Đường Tư. Ba người ngồi sát vào nhau, tao nhả ăn ngon nga ngon nghiền.

Giải quyết xong vấn đề no ấm, Yến Ly lại ném vài trái gì đó không biết tên cho ta giải khát, ta vừa gặm trái cây giòn tan, không ngọt mấy nhưng rất ngon, vừa thăm vấn hần. “Thành thật khai báo đi, rốt cuộc là chàng đã đi lâu lồng chỗ nào?”

Yến Ly lau khôe miệng và vạt áo dính dầu mỡ cho ta, ung dung đáp: “Trà trộn vào cấp cao trong Bạch tộc, đang nằm vùng.”

“Nói cụ thể một chút. Ồ, thêm một trái nữa.”

Yến Ly cười, ném thêm cho ta và Đường Tư mỗi người một trái. Đường Tư trông có vẻ biết chuyện không ít hơn Yến Ly nên chẳng có vẻ gì là hiếu kỳ, nhưng cũng không nói xen vào.

“Sự phó của ta vốn là Hộ pháp của Bạch tộc, lúc Lam – Bạch hai tộc xảy ra nội chiến, ông bỏ trốn đi Trần quốc. Ta vốn chỉ biết sự phó ta bị người Mãn Việt giết, nhưng không biết là phe bên nào lắm. Cuối cùng mới điều tra được là Lam Chính Anh đã phái người ám sát, mục đích vì bí thuật của Bạch tộc.”

Ta bẽ bẻ ngón tay, nhủu mảy suy nghĩ. “Ta không hiểu biết lắm đối với chuyện ở Mãn Việt quốc, chỉ biết Lam tộc là hoàng tộc, Bạch tộc thờ phụng Mật Tông, dùng tôn giáo phù trợ quốc gia, hai tộc này mỗi tộc nắm giữ một nửa quyền lực, xem ra, nếu hai bên lợi ích không đồng đều, không phải là không có khả năng xảy ra nội chiến. Nhưng liên quan gì đến bí thuật?”

“Hiện giờ, đối với chiến sự với Trần quốc, Bạch tộc chủ hòa, Lam tộc chủ chiến, với sự ảnh hưởng của Tông chủ Mật Tông phái phe Bạch tộc, nếu Tông chủ kiên quyết phản đối, chiến sự này rất khó thành công. Bạch tộc cho rằng Lương quốc không dám tùy tiện vọng động, rắp tâm bất lương, muốn lợi dụng Mãn Việt quốc, phát động chiến sự chỉ là việc hao tài tốn của, bởi vậy phe này dốc hết sức chủ hòa. Nhưng muốn trở thành Tông chủ Mật Tông thì nhất định phải có Mật Tông Tam Môn Bí thuật, như vậy mới có thể được vạn dân Mãn Việt quốc thừa nhận. Tam môn bí thuật này, ngoài vị Tông chủ tiền nhiệm đã bị Lam Chính Anh cưỡng ép từ bỏ ngôi vị ra, chỉ có Hộ pháp đã đào vong biết được, đó cũng chính là sự phó của ta – Quý Y Bạch Cốt.”

“Cho nên bọn chúng tìm đến Hoàng Hoa cốc nhỏ cô tận gốc!” Ta kinh ngạc hỏi tiếp “Vậy còn Bạch Sanh Sanh?”

“Nàng là người của Bạch tộc, trước đây chúng ta hiểu lầm nàng, cũng giống như chúng ta, bọn họ cũng đã đến muộn một bước, sợ dĩ năng dịch dung thành sự muội ta, cũng chỉ vì muốn thăm dò ta, đoạt lấy Tam môn bí thuật từ ta, thậm chí – muốn trực tiếp phù trợ ta lên làm Tông chủ nữa.”

“Hả?” Ta ngạc nhiên há to miệng “Cái quái gì chứ?”

Hần đưa tay khép mồm ta lại, cười nói: “Kinh ngạc lắm sao?”

Ta vò đầu, đi đi lại lại, suy tư “Chuyện này thật là phức tạp, cho nên mới nói, tranh đấu quyền lực là chuyện nhảm chán nhất a. Hiện tại chẳng giả trang như thế này là sao? Chẳng thật muốn làm Tông chủ?”

Hỏi đến đây, hần lại cười, sóng mắt nhộn nhạo, tay bẹo cằm ta rồi trượt ra sau tai ta. “Nếu ta muốn làm Tông chủ thì giờ này nàng làm gì có thể gặp được ta. Tông chủ Mật Tông phải quy y xuất gia, cả đời không được thành hôn, nói một cách dễ nghe chút là quyền cao chức trọng, nói một cách khó nghe là làm con rối cho người khác giật dây.”

Ta bỗng chốc như bị sấm sét đánh trúng. “Nói vậy, lúc rời khỏi Lý phủ, chàng tính quyết định làm hòa thượng?” Đầu óc ta trống rỗng, bất chợt hiện lên hình ảnh một Yến Ly đầu trọc lóc, hai tay chấp thành hình chữ thập, hai mắt nhắm nghiền, miệng tụng kinh Phật ra và từ bi, trái tim đột nhiên như bị co rút lại, kỷ diệu thay lại cảm thấy – sự cảm dục kiêng kham như thể càng cảm dỗ, càng khiến người ta muốn phạm tội hơn...

Yến Ly khẽ cười nói: “Nếu nàng không giữ ta lại, ta cần gì phải quyền luyến hồng trần, làm Tông chủ của Bạch tộc, ít ra còn ngăn cản được chiến sự giữa hai nước, cũng xem như góp một chút công đức.”

Ta thăm than trong lòng, may mà lúc ấy nguyệt hạ truy phu, nếu không giờ chỉ còn nước vác đao đến Mãn Việt quốc buộc hần hoàn tục. Cho dù hần không còn tóc ta cũng vẫn yêu, chỉ có điều một mái đầu hơn ba ngàn sợi tóc đen bảo dưỡng hai mươi mấy năm nay mà đem cạo sạch, hần không đau lòng nhưng ta đau lòng, mái tóc đen nhánh sáng bóng mềm mại dài đến eo, xúc cảm thượng hạng, là một trong những bảo bối của Lý phủ ta a.

“Nếu đã không muốn làm Tông chủ, vậy chàng còn về Bạch tộc để làm gì?”

“Với thuật dịch dung và kỹ xảo diễn trò của ta, lên vào Bạch tộc chẳng phải là chuyện khó gì. Người mà ta giả dạng chỉ là một quý tộc bậc trung trong Bạch tộc, không những không thu hút sự chú ý, mà còn có thể thu thập được rất nhiều tin tức hữu dụng. Vậy chứ nàng cho rằng tin tức về Cửu Lôi trận và bản đồ là từ đâu mà có?” Yến Ly cả cười.

“Cho nên...” Ta đảo mắt nhìn Đường Tư, mặt không chút thay đổi nói “Các người quả nhiên là cùng một giuộc, cả mẹ một lứa, cháu thai âm kết, một chút cũng không thêm tiết lộ cho ta biết!”

Đường Tư hừ hừ, cười nói: “Bớt đi một người biết thì mức độ an toàn càng cao hơn, Nhị ca muốn nàng rảnh rỗi, bớt suy nghĩ cho lòng được thanh thản. Ở đây cũng không phải không có nàng không được.”

Xì, tình cảm của ta thật quá dư thừa rồi!

Ta buồn bực không vui ôm ngực sinh hồn đổi, khó mà có dịp lão tử ra oai hùm uy phong chấn động như thế, vậy mà tất cả bọn hần lại không thấy, vẫn xem thường ta như trước, cứ nghĩ đến đó là bực cả mình!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68

Địa hình vùng Mãn Việt quốc này thật có chút phức tạp, Đường Tư đối với Bạch Dương cốc rõ như lòng bàn tay, nhưng ra khỏi Bạch Dương cốc liền lập tức trở thành lộ si, chỉ có thể dựa vào Yến Ly, thế là ba người lặn lội tìm đường trong núi rừng.

Lộ trình còn xa hơn rất nhiều so với Yến Ly dự tính, hơn nữa lại còn một người thứ tư đang trong bụng nên đợi lúc bọn ta đến được Bàn Long cốc thì đã là ba ngày sau. Trong ba ngày này, bao nhiêu chim thú trong núi đều bị bọn ta ăn gần hết, ấy thế mà cũng không gặp một người sống nào. Hai bên đỉnh núi dựng đứng khó bám, có thể nói là ngăn cách bọn ta với thế gian bên ngoài. Trong núi yên tĩnh thanh bình, có đôi khi nhắm mắt dường như nghĩ đến mai phục chém giết khắp nơi bên ngoài là bỗng nhiên cảm thấy thế xác và tinh thần đều mệt mỏi. Trận thiên tai bất thành linh xảy ra này đã khiến bước đi của hai phe rối loạn một phen, cũng không biết hiện giờ tình hình bên ngoài ra sao. Từ Lập không còn là nỗi đề dọa nữa, Lưu Triệt không còn, theo thường lệ sẽ là do sự phó và Bạch Phiến làm chủ, hai người này ta đều tin được, nhưng trong lòng ta vẫn mơ hồ cảm thấy có chút bất an, không biết là vì sao...

“Lý Oánh Ngọc.” Đường Tư nhéo lỗ tai ta, ngồi xồm bên cạnh ta “Đang nghĩ gì đó?”

Ta xoa xoa lỗ tai, mở mắt ngơ ngác nhìn hần, thờ dài nói: “Ta đang nghĩ xem chừng nào mình được làm Thái thượng hoàng...”

“Xì” Yến Ly không khách khí cười nhạo một tiếng “Còn chưa đăng cơ đã muốn thoái vị?”

“Ài, chẳng hiểu đâu, ta nghĩ chắc có lẽ kiếp trước mình làm quá nhiều chuyện xấu, cho nên kiếp này không được ông trời ưu ái, cũng may con người ta ương ngạnh như một con gián, sống mạnh mẽ kiên cường, dù bị đập tung tóe lên tường cũng không chết. Vì thế, dù vận mệnh có là Quý Sốc công, thì ta cũng vẫn là Nữ vương thật!” Nắm tay lại thành quyền lên tinh thần!

“Vận mệnh như nàng mà còn chưa ất à?” Hai người một trái một phải búng lên trán ta, Đường Tư khinh bi ta, nói: “Người nào người nấy tranh giành nhau muốn võ đầu để đoạt được ngôi vị hoàng đế, kết quả là chẳng hiểu sao lại tự nhiên rơi xuống tay nàng, nàng còn chỗ nào không hài lòng nữa chứ?”

“Cho nên mới nói là chẳng không hiểu a...” Ta uất ức che trán lại “Trang tử thà chịu kéo lê cái đuôi trong bùn, Yến Ngũ không thêm làm Tông chủ tôn quý, dựa vào đầu bắt ta làm Nữ hoàng!”

Cho nên mới nói, vận mệnh có ưu ái người hay không, không phải ở chỗ có cho người thứ tốt thứ quý gì hay không, mà ở chỗ có cho người thứ người muốn, người cần hay không. Ta muốn có thân nhân, kết quả là mạng Thiên sát có tình, phải chịu có độc là lỗi. Ta muốn tự do, kết quả là bị quyền lực trói buộc, không được tiêu dao. Ta muốn an bình, kết quả là loạn lạc bốn phương, không được yên ổn. Ta muốn một lòng một dạ một đời người, kết quả là có năm phu quân vào cửa, khó mà lựa chọn...

Nhưng những lời này ta lại không dám nói ra miệng, sợ chọc Đường Tư tức giận, nhất thời kích động giết ta ngay lập tức.

“Vị trí Tông chủ Mật Tông của Bạch tộc tuyệt đối không ngon lành gì.” Yến Ly cười khò lắc lắc đầu “Tông chủ tiếng nghe thì vẻ vang lắm, nhưng thực tế là bị viện Trưởng lão khống chế, trở thành một biểu tượng chỉ biết ngồi biết thờ chứ không biết suy nghĩ, được vạn dân sùng bái, nhưng lại không được làm gì, có độc đến chết. Tông chủ đời trước vì chịu không nổi giày vò như thế, lại phát sinh tình cảm nam nữ với tín đồ, mạo phạm cấm kỵ, nên mới bị trục xuất ra khỏi Mật Tông. Chẳng qua vì chuyện này liên quan đến danh dự của Mật Tông nên chỉ có một số rất ít người biết nội tình, chỉ tuyên bố ra bên ngoài là Tông chủ bế quan tham ngộ, ngoài ra không tiết lộ thêm gì nữa cả.”

Nói trắng ra, vị Tông chủ được gọi là “Trời giao trách nhiệm lớn lao cho” cũng chỉ bất quá là một xác chết biết đi mà thôi, thật ra xác chết không có hồn phách nên không biết bị ai, còn đỡ hơn là người tinh táo mà biết mình chỉ là một “cái xác không hồn”.

Ta vỗ vỗ vai Yến Ly, an ủi hẳn: “Chàng yên tâm đi, có ta ở đây, không ai dám ép chàng xuất gia làm Tông chủ đâu. Nếu bọn chúng dám cạo tóc trên đầu chàng, ta sẽ sai người cạo sạch lông phía dưới của bọn chúng!”

Yến Ly: “...”

Đường Tư: “... Chúng ta lên đường thôi...”

Ra khỏi Bàn Long cốc là bãi săn bắn của hoàng gia Mãn Việt quốc, chỗ này xưa nay không an toàn lắm, nếu không cẩn thận sẽ bị trúng một mũi tên mà thành nghĩa nữ của người ta ngay. Theo Yến Ly, bãi săn bắn này luôn luôn được canh gác nghiêm ngặt, nhưng muốn ra khỏi cốc thì nhất định phải băng qua bãi săn bắn. Ta lại cho rằng bãi săn bắn của một quốc gia mà để cho một người với công phu mèo quào có thể treo đầu lợi suôi chạy vào thì bảo vệ nghiêm ngặt gì đó chắc cũng chỉ là ngồi ngắm mây bay nước chảy mà thôi.

“Nàng ngoan ngoan ở yên đó cho ta!” Yến Ly dùng ánh mắt ngăn cấm ta cử động tiếp theo của ta, rồi quay đầu lại nói với Đường Tư “Chỗ này ta chưa từng đến, để ta đi trước điều tra xem bọn chúng phân bố binh lực ra sao sẽ bảo đảm hơn. Các người ở đây chờ ta, núp cẩn thận vào là được rồi.”

Đường Tư trịnh trọng gật đầu, siết chặt ta vào trong ngực.

Sau khi Yến Ly rời khỏi, Đường Tư kéo ta vào một thung lũng cực kỳ bí ẩn trốn, phong cảnh ở đây thật đẹp, tại Bàn Long cốc này, nếu không phải có ý định ẩn núp thì rất khó tìm ra nơi đây. Trong cốc cây cỏ xanh rì, có con suối róc rách chảy, hai bên bờ đây các loài hoa dại nhỏ nhỏ xinh xinh, ta buồn chán hái hoa tét thành vòng. Đường Tư nhảy lên chỗ cao nhìn ra xa, thường quay đầu lại liếc trông chừng ta.

Đứng vào lúc này có cao nhân xuất hiện. Cao nhân này đang gánh nước, cúi đầu lẳng lặng đầu mắt cùng ta ba giây đồng hồ, sau đó bật thốt: “A đi đà Phật, thí chủ người a...”

Chữ cuối cùng bị một chiêu Vô Ảnh cước của Đường Tư đập thẳng vào bụng làm lão đổi thành tiếng kêu la thảm thiết.

Đường Tư ra chân xong cũng sững sốt, ngay từ đầu vốn không nghĩ đến lão “hòa thượng” này không biết võ công. Sở dĩ gọi lão là hòa thượng là vì lão tự xưng là “Bần tăng”, sở dĩ thêm dấu ngoặc kép là vì lão để tóc ngắn đến mang tai.

Đường Tư cảm thấy có chút ân hận, tuy nghi ngờ nhưng vẫn bồi thuốc cho lão. Ta hiếu kỳ nhìn chòng chọc lão nửa buổi, hỏi: “Hòa thượng, người thật là hòa thượng sao? Bộ người dùng dao cạo cùi cắt tóc hay sao mà sợi sợi ngắn thế này?”

Dung mạo lão hòa thượng này cũng được tính là anh tuấn, trông chừng bốn mươi tuổi, đôi mắt hữu thần có chút giao hoạt, mặt mày vì đau đớn mà vận vẹo nhẵn nhụi – nhìn chẳng giống người tốt chút nào, lão nói: “Nữ thí chủ nói đúng, đây đúng là dùng dao cạo cùi cắt thành.”

Ta: “... Không phải hòa thượng đều cạo trọc hết hay sao?”

Hòa thượng chấp tay thành hình chữ thập, nói: “Nữ thí chủ nói vậy là sai rồi, trong lòng đã tứ đại giai không thì cần gì cưỡng cầu phải có tóc trên đầu?”

Ta: “Vậy tại sao người cắt tóc?”

“Tóc quá dài rất bất tiện cho việc tắm gội, hơn nữa lại lâu khô, làm việc gì cũng vướng chân vướng tay.” Hòa thượng than thở “thật ra đầu bóng lũng vẫn tiện hơn, chỉ có điều nữ thí chủ không thấy là dùng dao cạo cùi mà cạo tóc thì quá nguy hiểm hay sao? A đi đà Phật, thiện tại thiện tại...”

Khóe miệng ta gật gật, lần đầu tiên gặp được người lý sự cùn hơn ta.

“Đám hỏi pháp hiệu của đại sư?”

Hòa thượng xoay người đáp: “Bần tăng pháp hiệu là Bất Ngốc.”

“Bất Ngốc... Đại sư...” Ta sặc một cái, ho khan “Bất Ngốc đại sư, người... cư trú ở đây sao?” Đây chính là bãi săn bắn của hoàng gia, tự xưng đầu lại xuất hiện một hòa thượng, sao có thể không làm cho người ta sinh lòng cảnh giác chứ.

Bất Ngốc lại niệm một câu Phật hiệu, trông có vẻ thành thật, đáp: “Bần tăng vốn là người trong núi, vì mấy ngày nay đất đá sạt lở lẫn vào trong suối làm nước suối cuối nguồn dơ bẩn quá nên bần tăng ráng tìm đường lên vùng đầu nguồn để lấy chút nước sạch về uống.”

Nghe hẳn nói thế, ta thăm đoán hẳn là người phái Mật Tông.

Sau khi hẳn bồi thuốc liền đứng dậy, gánh hai thùng nước tràn đầy, xoay lưng lại với ta và Đường Tư muốn rời đi. Ta nghi ngờ đi theo hẳn, hai mắt đánh giá hẳn từ trên xuống dưới. “Người không hỏi bọn ta là ai sao?”

Bất Ngốc hòa thượng mỉm cười trả lời: “Hỏi thì sao, không hỏi thì sao? Bèo nước tương phùng, cần gì phải hỏi rõ ngọn nguồn? Ta hỏi, các người sẽ trả lời sao? Các người trả lời, là sự thật sao? Nếu là sự thật, có liên quan đến ta sao? Nếu có liên quan đến ta thì ta có thể làm gì? Nếu muốn giết ta, ta có thể phản kháng sao...”

“Cảm niệm!” Ta không nhịn nổi, da đầu run lên cắt ngang lời lão đang liến thoắng không ngừng, bàn tay còn lại lý trí bất lấy tay phải của Đường Tư, sợ hẳn không cẩn thận đập chết con ruồi này.

“A đi đà Phật...” Bất Ngốc hòa thượng cười như gió xuân về.

Ta thật không biết lão đang nghĩ gì, hơi lo lắng lão quay lưng một cái là lập tức mặt báo, thật muốn giết lão diệt khẩu, nhưng lại không ra tay được. Đường Tư và ta liếc nhau, có thể nhìn thấy trong ánh mắt hẳn, hẳn cũng bắn khoăn ý hệt ta.

Ý nghĩ chợt lóe, ta lập tức có quyết định, cười hi hi nói với Bất Ngốc hòa thượng: “Bất Ngốc đại sư, người nói không sai, nhưng bọn ta cũng không muốn giết người, chỉ là hi vọng người có thể ở lại đây với bọn ta một lát, nói chuyện thời tiết, tâm sự tình cảm cuộc sống gì đó.” Ta vỗ vỗ vai lão, vỗ đến nỗi lão phải té ngồi trên mặt đất. “Chắc người không vội đi chứ.”

Bất Ngốc hòa thượng mặt không đổi sắc, mỉm cười nói: “Không vội, không vội, vội cũng vô dụng thôi.”

Trước khi Yến Ly thăm thính được tin tức trở về, tốt nhất vẫn nên khống chế nhân tố bất an này trong tay sẽ đảm bảo an toàn hơn.

Ta ngồi cạnh Đường Tư, Bất Ngốc hòa thượng ngồi một mình gần bờ suối, trên mặt lão từ đầu tới cuối vẫn giữ nụ cười thần bí khôn lường... Ta khều khều Đường Tư, thấp giọng nói: “Lão này trông cứ như là đầu óc bị cửa kẹp vậy.”

Đường Tư hừ lạnh, cười nói “Ta thì lại thấy thấy người này trông rất quen mắt.”

“Quen mắt?” Ta ngăn ra một lát, xoay đầu nhìn lại lão, sờ sờ cằm, gật đầu nói: “Chàng nói ta mới để ý, ta cũng cảm thấy vậy...”

“Lúc lão cười lên trông rất giống nàng!” Đường Tư nói tiếp “Nhìn tướng tượng lương thiện nhưng bụng toàn rắp tâm hại người.”

Ta suýt bị nội thương, sắc mặt cái, ôm ngực u oán liếc hẳn. “Chàng đang đánh là thương, mắng là yêu ta sao...”

“Giờ này mà hai người còn rảnh rồi đánh thương mắng yêu nữa à!” Từ không trung vang đến một tiếng quát khê, Yến Ly nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt bọn ta, và mặt nghiêm trọng, ta vội thu liễm tinh thần, vội hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

Trong mắt Yến Ly lộ ra vẻ lo lắng, trầm giọng nói: “Mân Việt quốc toàn bộ thu binh, vì ở đây gần chiến trường nhất, nên mấy vạn binh lính đều tập trung bao vây hết nơi này lại rồi, giờ chỉ sợ không dễ an toàn rồi khỏi đây.”

“Không có cách nào sao...” Ta than thở, đưa mắt nhìn bốn phía “Chẳng lẽ ta phải ở lại đây dưỡng thai ư...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Lúc này rốt cuộc Yến Ly mới hỏi đến Bất Ngốc hòa thượng ngồi cách đó không xa. “Ai vậy?”

Đường Tư đáp thay ta: “Tự xưng là hòa thượng cư ngụ trong núi, trông bộ dáng có vẻ như là người của Bạch tộc.”

Khi hai người đang nói chuyện, hòa thượng cũng xoay người lại nhìn, lúc này trên người Yến Ly vẫn còn mặc y phục của Bạch tộc, thấy Yến Ly nhìn lão soi mói, lão cũng không khách khí nhìn lại, còn gật đầu mỉm cười với hẳn.

Trong mắt Yến Ly lộ vẻ kỳ quái. “Bãi sản bản là nơi cấm địa, sao lại có người Bạch tộc Mật Tông ở đây?” Nói rồi vội đến trước người lão, từ trên cao nhìn xuống xem xét lão, trầm giọng hỏi: “Đệ tử Bạch tộc Mật Tông đều tập trung ở thánh địa Bảo Kính, rốt cuộc người là ai?”

Bất Ngốc hòa thượng chấp tay thành hình chữ thập, mỉm cười trả lời: “Bản tăng pháp hiệu Bất Ngốc, là đệ tử bị trục xuất khỏi Mật Tông.”

Yến Ly gật mình hiểu ra, lại hỏi: “Một mình người ở trong núi? Còn có đồng đảng nào khác không?”

“Chỉ có một mình bản tăng, chưa từng có ai bầu bạn cả.”

“Người có rành đường trong núi này không? Có lối nào khác thông ra ngoài không?”

“Không có.” Bất Ngốc hòa thượng lắc đầu nói “Bản Long cốc chỉ có lối vào, không có lối ra.”

Một bên Bản Long cốc là bãi sản bản, bên còn lại là vách núi đá dựng đứng. Vách núi đá này hiểm trở, cheo leo đến cùng cực, quả thật là chỉ có vào mà không thể ra, trừ phi là người có kinh công thượng thừa như ta thuở xưa lúc công lực ta đạt tới đỉnh điểm, nếu không có rất ít người có thể bầu vuu lên vách đá dựng đứng này, kể cả kẻ có võ công cao cường như lão cha yêu quái của Kiều Vũ.

Yến Ly trầm mặc một lát, đột nhiên giọng ta lên, mấy cây gân chằm chọt lóe dưới ánh mặt trời, cắm thẳng lên người Bất Ngốc hòa thượng. Bất Ngốc kêu oai oái hai tiếng, thò tay mò mò sau gáy. Yến Ly lãnh đạm nói: “Ta đã chằm lên vài yếu huyết trên người người, gân chằm đi chuyển trong huyết mạch, sau bốn mươi chín ngày sẽ chạy vào tim, thể gian này ngoại trừ ta ra không ai có thể lấy chằm ra cho người, muốn sống thì phải nghe lệnh của ta.”

Bất Ngốc hòa thượng vẫn cúi đầu trầm mặc không nói, tay phải phủ sau gáy, cũng không biết hẳn đang nghĩ gì trong lòng. Yến Ly không kiên nhẫn quát khê: “Có nghe hay không?!”

Bờ vai Bất Ngốc hòa thượng run lên, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Yến Ly, trên mặt vẫn mỉm cười như trước, ôn tồn nói: “Thiện tai thiện tai, thí chủ có chuyện gì cứ nói, bản tăng tuân theo là được rồi.”

Yến Ly nhu nhu mày, lại hỏi: “Người ở đâu? Dẫn chúng ta đến đó trước.”

Bất Ngốc hòa thượng chậm rãi đứng lên, gánh nước xoay người lại, mỉm cười nói với Yến Ly: “Thí chủ, theo ta lối này đi.”

Yến Ly xoay người lại, đến bên ta, đỡ ta dậy, nói: “Thân thể nặng như vậy, không nên bốn ba vắt và ngủ ngoài trời nữa, tìm chỗ ở trước rồi tính sau.”

Giờ này khắc này, đại phu là lớn nhất, Đường Tư đối với ý kiến của hẳn phải nói là phục tùng mười hai phần, còn ý kiến của ta thì không đáng kể.

Bất Ngốc hòa thượng đi phía trước dẫn đường, từng bước từng bước chậm rãi lên núi, từ khi mặt trời mọc đi đến khi mặt trời sắp lặn, Đường Tư vốn nóng tính, hầu như bị điệu bộ không nóng không lạnh của lão làm tức chết. Yến Ly tương đối thông thuộc địa hình nên cũng không sợ lão giới trò lừa chúng ta vào cạm bẫy, nhưng cũng tỏ vẻ không chịu nổi tốc độ chậm còn hơn người bình thường của Bất Ngốc hòa thượng, rốt cuộc Đường Tư công ta, còn hẳn thì gánh giùm Bất Ngốc hòa thượng hai thùng nước, như thế mới đi nhanh hơn được một chút.

Sau bảy mươi hai câu ”sắp đến” của lão hòa thượng, cuối cùng bọn ta cũng đến được một gian miếu đồ nát.

Trong ngôi miếu đồ nát chỉ có một pho tượng Phật không biết tên, chẳng những lớp sơn bong ra từng mảng, mà còn bị cụt tay, tuy mặt mũi của pho tượng mỉm cười hiền lành nhưng vì son tróc loang lổ nên trông có vẻ quỷ dị. Ngôi miếu được quét tước khá sạch sẽ, có hai gian phòng sơ sài, hai chiếc giường đá, trong đó một gian là của hòa thượng, gian còn lại không có ai ở. Yến Ly quét mắt liếc nhìn bốn phía một lượt, tuy không hài lòng lắm nhưng ít ra cũng có chốn dừng chân. Sau khi đặt ta xuống, hẳn liền phát huy tính cách đặc trưng của người Lý gia ta – cường thủ hào đoạt – cái gì của ta là của ta, cái gì không phải của ta thì ta đoạt lấy. Đáng thương thay cho Bất Ngốc hòa thượng! Đệm chân của lão đều bị hẳn giành lấy, giữ mạnh vài cái, chán ghét đem chân đệm đến phủ lên giường ta.

“Mặc dù có mùi lạ nhưng nặng không thể để bị cảm lạnh, tạm dừng đi, chờ sáng mai ta đem ra phơi nắng lại.” Yến Ly vừa trải giường cho ta vừa sai Đường Tư đi lấy chút củi về nhóm lửa. Ta ngồi một bên xem hẳn tát bọt, trong lòng ngọt ngào không chịu được, sà lại gần hôn lên gò má hẳn một cái, cười hi hi nói: “Yến Ngũ, Yến Ngũ, Yến tiểu Ngũ, chàng thật là quá đáng yêu mà...”

Hắn khinh bỉ lườm ta một cái, sau đó quay mặt đi tiếp tục trải giường, tuy không cười, nhưng khóe miệng hẳn khê cong lên theo đường vòng cung.

Đường Tư ôm một bó lớn củi gỗ và cành khô lá rụng về, bận rộn trong phòng bếp, nói với Yến Ly: “Con suốt sau núi tuy nước bị đục nhưng vẫn có cá, chút nữa ta đi bắt vài con.”

Bất Ngốc hòa thượng trước sau một mực lẳng lặng mỉm cười xem Yến Ly và Đường Tư bận rộn, đến lúc này lão mới lên tiếng. “A đi đã Phật, vị thí chủ này, cá đó ăn không được đâu!” Dứt lời chậm rãi đến một cái lu sành trước sân, mỉm cười nói: “Ở đây ta có nuôi vài con cá, mập hơn nhiều so với cá dưới suối.”

Ba người bọn ta: “...”

Ta thật không biết lão có phải là hòa thượng thật hay không, sự nghi ngờ này càng lúc càng gia tăng khi ta thấy lão dùng ngón tay bị rơi xuống của tượng Phật làm giá hong khô quần áo, lại còn đem chiếc quần cộc mặc trên ngón tay giữa của tượng Phật tỏ...

Đến bữa tối, Yến Ly bắt hai con cá nấu canh, Đường Tư dùng ba mảnh lá cây sần rần, chim trĩ, thỏ hoang mỗi loại một con, còn lão hòa thượng thì đóng góp hai rổ rau dại, dưới tài nấu nướng khéo léo của Yến Ly, ta cực kỳ thỏa mãn...

Yến Ly xào rau cũng như sắc thuốc, nắm vững yếu tố nhiệt độ củi lửa, thể nên cho dù ở một nơi sơ sài như thế mà hẳn vẫn có thể chế biến thức ăn thành mỹ vị thượng đẳng.

Yến tiểu Ngũ, chàng ra được phòng khách, vào được phòng bếp, rồi tiến vào động phòng, thật sự là quá tuyệt vời mà...

“Đừng nhìn ta, nhân lúc canh còn nóng mau uống đi.” Hẳn hờ hững lên tiếng, đặt bát canh cả trước mặt ta.

Bất Ngốc hòa thượng không hề lấy làm then với Phật hỏa, ăn vò cùng đắc tử, ăn vui vẻ ra mặt, ăn ngấu ăn nghiến, mặc kệ ba người bọn ta lườm nguýt liên tục.

“Hức...” Bất Ngốc hòa thượng nắc cụt, mỉm cười nói “Không biết ba vị thí chủ quyết định chia phòng như thế nào?”

Không cần phải nghĩ, giường có chăn có đệm là dành cho ta, còn cái giường đá còn lại ai nằm đây?

Đường Tư lựa chọn cách im lặng, quyết định này không dễ dàng nên hẳn để lại cho Yến Ly, Yến Ly đảo mắt nhìn Bất Ngốc hòa thượng, nói: “Ta và Đường Tư đều là người tập võ, có thể tùy tiện nằm ngủ bất cứ chỗ nào, hòa thượng người cứ ngủ gian phòng còn lại đi.”

Bất Ngốc hòa thượng tụng thêm một câu Phật hiệu, mỉm cười nhìn Yến Ly nói: “Trên núi ban đêm khá lạnh, hai cánh cửa của phòng cui có thể tháo xuống làm ván giường tạm, trải thêm chút lá khô cũng có thể chống lạnh. Trong phòng ta còn mấy tấm rèm rách, chắc có thể dùng để trải giường.”

Ta lên tục gật đầu nói: “Cũng tốt, cũng tốt.”

Hòa thượng này bụng dạ xem ra cũng tốt, hơn bốn mươi tuổi lại không biết võ công, chỉ sợ không cẩn thận nhiễm lạnh một lần là nắc rúm ngay. Như bọn ta đây tuy là cường đạo tới cửa nhưng vẫn có chút ngại ngùng – xem ra, bọn ta vẫn chưa mất lương tâm, vẫn là người tốt chán a!

Ăn tối xong, hòa thượng rửa chén, Đường Tư gom cành khô lá rụng nấu nước nóng, Yến Ly tháo ván cửa, tìm rèm làm tấm trải giường, còn ta thì vẫn như cũ – ăn không ngồi rồi nhàn nhã xem bọn họ tấ bật. .

A đi đả Phật, thật là tội lỗi, tội lỗi a...

Đại đường của ngôi miếu đồ nát này là nơi bị gió lùa mưa dột nhiều nhất, gian phòng của hòa thượng cũng không tốt lắm, hơn nữa, chăn đệm của cả hai phòng đều bị tịch thu trải trong phòng ta. Yến Ly vốn là người có chứng khiết phích, mấy ngày nay hẳn vừa phải ngủ ngoài trời vừa phải leo núi, đã nhẫn nhịn lắm rồi, giờ còn phải ngủ trên tấm ván cửa, thật là làm khó hẳn.

“Yến Ly...” Ta dăm đuôi liếc mắt đưa tình với hẳn, hẳn vỗ xuống giường một cái cuối, giường mắt nhìn ta. “Có chuyện gì?”

“Tôi đây...” Ta nằm nghiêng, nháy mắt mấy cái, cong ngón tay lên ngoắc ngoắc hẳn.

Đấy mắt hẳn hiện lên chút ý cười ám muội, tay phải chống hờ lên tấm ván giường, xoay người đến trước mặt ta, cầm ngón tay của ta, thấp giọng lặp lại: “Có chuyện gì...”

“Đã lâu rồi không gặp chàng, muốn nhìn chàng cho kỹ một chút.” Ta nói những lời buồn nôn, kẻ mặt gần lại môi hẳn, đôi mắt không tự chủ được rơi xuống đôi môi hồng nhật của hẳn, trông còn ngon lành hơn cả thức ăn hồi tối này...

“Nhìn kỹ như thế, có phát hiện gì không?” Hiển nhiên là hẳn đã phát hiện tâm tư ta, nhưng cũng không tránh né không từ chối, vẫn mỉm cười nhìn ta.

“Ừm... trông hình như trắng ra một chút, nhưng không biết hương vị có thay đổi gì hay không...” Tim ta đập mạnh dần, càng dựa vào gần, rồi cuộc chạm đến đôi môi ấm áp của hẳn, nhẹ nhàng cọ sát vuốt ve nhau, một lát sau, bị hẳn đôi khách làm chủ, công thành chiếm đất, ta ý loạn tình mê, sợ ý để mất Kinh châu...

Cuối cùng hẳn mở nhẹ một cái trên môi ta, thanh âm khàn khàn nói nhỏ. “Ta rất lo lắng cho sức khỏe của nàng, nàng thật không biết tự chăm sóc chính mình gì cả.”

“Không phải là có chàng ở đây sao...” Ta lờ đờ uể oải tựa vào vai hẳn, nói. “Chàng ra được phòng khách, vào được phòng bếp, chỉ có duy nhất một tật xấu là quá khiết phích đi, giờ xem ra, ngay cả chứng khiết phích cũng đã sửa rồi, ta rất mừng a...”

Cốc – trán ta bị gõ một cái, Yến Ly như gần như không, tựa tiểu phi tiểu nói: “Không biết là ai đã liên lụy ta, giờ còn dám chằm chọc nữa hả.”

Ta than thở ịy khuất nói: “Thôi được rồi, ta thừa nhận là từ lúc ta quen chàng, chàng chưa từng sống qua ngày nào yên ổn cả, chẳng những ta liên lụy chàng mà còn hạ thấp trình độ của chàng nữa.”

“Biết vậy là được rồi!” Yến Ly bẹo má ta một cái, rồi lại xoa xoa, cười nói: “Ta vốn tưởng Nhị ca bọn họ sẽ chăm sóc nàng tốt, không để nàng mạo hiểm, vậy mà hôm nay lại nghe được là nàng mang binh đến, làm ta giận quá hóa cười.” Hẳn bộc lộ một cách giận dữ nhưng ta còn đang mãi đắm chìm trong dư vị của nỗi đau ngọt ngào gây ra bởi cái gõ trên trán của hẳn nên không để ý, thế là hẳn lại hung hăng gõ thêm một cái nữa khiến ta đau đến mức nhăn răng trợn mắt, u oán đầy bụng.

“Nàng nghĩ thân thể mình là bùn nhão hay sao mà đao thương bất nhập? Bụng lớn như vậy rồi mà cũng không biết cái gì nên làm cái gì không hả?”

Ta thờ dãi, ôm cổ hẳn chịu thua, nói: “Ta biết sai rồi, được chưa. Ta không phải làm từ bùn, mà là làm từ nước, được chưa. Sau này nhất định sẽ nghe lời chàng, được chưa!”

“Nàng nói đó ghen.” Yến Ly khẽ cười, vỗ mông ta một cái “Giờ mau mau tắm rửa rồi ngủ một giấc lấy lại sức đi.”

Ừm... Đùng nghĩ nhiều, không phải tắm uyên ương, càng miễn bàn đến chuyện tắm ba người...

Tẩy sạch bụi đất trên người xong, vì không có quần áo để thay nên chỉ có thể giặt rồi hong khô quần áo suốt đêm, người đảm trách nhiệm vụ cao cả đó dĩ nhiên là Yến Ly, Đường Tư vốn xuất thân gia trưởng, sao mà biết giặt quần áo. Hẳn tắm rửa xong rồi cũng về phòng nghỉ ngơi, hai tay gối sau đầu nằm trên tấm ván gỗ, nhắm mắt nhắm mày, ta leo đến bên cạnh ngắm một hồi, hạ giọng hỏi: “Tam... ừ... chàng ngủ rồi hả...”

Hắn nhướng mày, lờ đờ uể oải mở cái miệng tôn quý. “Có chuyện gì?”

“Bộ chàng có tâm sự hả? Ta thấy hai ngày nay chàng rất ít nói, lại còn mặt ừ mày chau nữa.”

Trong phòng lặng yên không một tiếng động, nửa buổi sau, khi ta tưởng hẳn đã ngủ rồi nên cũng chuẩn bị nhập mộng, hẳn chậm rãi mở miệng hỏi: “Lý Oánh Ngọc... Nàng sẽ làm hoàng đế sao?”

Khỏe mới bên trái của ta khẽ co rút, ngạc nhiên hỏi: “Tất nhiên...sao chàng lại hỏi thế?”

Lông mi hẳn run rẩy, mở to mắt nhìn thẳng ta, ánh nến chập chòn phản chiếu trong đôi đồng tử đen của hẳn bị gió thổi lay động khiến đôi mắt hẳn trông càng sâu thẳm hơn, ta vẫn luôn cho rằng hẳn là một người tình tình thẳng tuột, dễ hiểu nhất, nhưng không ngờ cũng có lúc nhìn mà không hiểu như thế này.

“Có chút chuyện chưa nghĩ ra, chờ ta thông suốt rồi sẽ nói với nàng.” Hẳn nhẹ nhàng bay bổng bỏ lại một câu đó bí ẩn cho ta, tạo ra một cơn bão táp sóng to gió lớn trong lòng ta, sau đó hẳn vô trách nhiệm nhắm mắt lại đi gặp Chu công, để ta một mình trần trọc lúc giữa đêm, xoắn xuýt trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Gia Có Hi Chương 70 by khanhdoan Căn miếu đồ nát nằm ở chỗ thập phần hẻo lánh, địa điểm rất khó tìm, nếu không phải cố ý sẽ rất khó tìm ra. Ba người bọn ta ở lại căn miếu đồ nát, mỗi ngày Yến Ly đều ra ngoài dò la tin tức, đồng thời nghĩ cách truyền tin cho bọn Đào Thanh, mỗi lần đi thường là mất hết nửa ngày, không bao giờ hẳn về tay không, ngoại trừ mang tin tức trở về, thường còn thuận tiện bắt về vài con cá làm chút món ăn thôn quê dân dã. Đường Tư phụ trách ở lại bảo vệ căn miếu đồ nát, phòng ngừa Bất Ngốc hòa thượng gây ra chuyện gì đó bất lợi đối với ta, thật ra cũng không cần phải làm như vậy, tuy là một đối tượng bị cưỡng ép, cướp bóc, nhưng Bất Ngốc hòa thượng rất có tinh thần giác ngộ, lẻo hơp tác với bọn ta vô cùng tích cực, chỉ một hai ngày mà lão và ta đã xây dựng, phát triển nên một cuộc cách mạng vô tình hữu nghị vĩ đại, vượt qua cả khoảng cách tuổi tác.

Thừa dịp Đường Tư đi đồn cùi gánh nước, ta và Bất Ngốc hòa thượng lên nướng gà rừng ăn.

“A đi đả Phật, thiện tai, thiện tai.” Tay trái ta dựng thẳng đứng trước ngực, niệm một câu Phật hiệu, tay phải nắm chặt xiên thịt gà nướng. “Hòa thượng, người niệm kỷ một bó to, vậy mà đi giành ăn với tiểu cô nương như ta, người không thấy quá đáng sao?”

“A đi đả Phật, thiện tai, thiện tai.” Bất Ngốc hòa thượng không cam lòng tỏ ra yếu kém hơn, bắt lấy nửa còn lại của xiên gà nướng, ra sức giật lại. “Thứ nhất, nữ thí chủ cũng niệm kỷ một bó to mà còn mang thai, lại tự xưng

là tiểu cô nương, sao không thấy vô si? Thứ hai, bản tạng đây là có lòng từ bi, không đành lòng thấy người đang mang thai mà còn ăn cái loại thịt nướng dính đầy dầu mỡ, không hợp vệ sinh như thế này. Thứ ba, bản tạng đây phụng mệnh giám sát không cho người ăn vụng, nếu để hai vị nam thí chủ kia biết người lên ăn vụng sau lưng bọn hắn, chỉ sợ là từ nay về sau hai ta sẽ không sống yên ổn.”

Ta cười hắc hắc. “Người không nói, ta không nói, chùi miệng sạch sẽ đi rồi thì ai mà biết? Một hòa thượng như người mà đi giành ăn thịt với một nữ tử có thai như ta, thật là quá vô si mà, Phật tổ biết được nhất định sẽ khóc cho coi!”

“A đi đi Phật, ăn no bụng rồi mới có sức mà đi phổ độ chúng sinh, Phật để trong tim, ruột thịt để trong ruột. Nữ thí chủ, tối nay người còn được ăn canh cá, gà hầm. Hay là giờ nhường gà nướng này cho hòa thượng ta đi!” Kéo lấy!

“Hòa thượng người đã ăn thịt rồi lại còn khinh nhờn Phật tổ, ta phải thay mặt Phật tổ tiêu diệt người!” Hét lớn lên một tiếng, ta dùng sức kéo lại, chỉ nghe hòa thượng ai ui một tiếng, sức lực không bằng ta nên xiên gà nướng tuột khỏi bàn tay. Ta còn chưa kịp đắc ý, con gà nướng đã quá đà bay ra đằng sau, ta hét thảm một tiếng, lập tức quay đầu nhìn lại, nhất thời dờ cả người ra – con gà không nghiêng không lệch rơi đúng vào trong lòng của Đường Tư. Đuôi lông mày của Đường Tư nhướng nhướng lên, chậm rãi ngừng đầu nhìn ta, ta nhìn cái xiên rồng không trong tay rồi quay đầu lại nhìn Bát Ngốc hòa thượng.

“A đi đi Phật, nữ thí chủ, bản tạng đã khuyên người nên để ý đến vấn đề ẩm thực, vậy mà người không nghe...” Chẳng biết từ bao giờ, Bát Ngốc hòa thượng đã lau sạch sẽ miệng mồm, điệu bộ xa lánh thế tục, khép mí buông mắt về mặt thiền từ “Ngã Phật từ bi”...

Đường Tư hít một hơi thật sâu, ráng kềm lại sự giận hờn đang đập thình thịch hai bên huyết Thái Dương, “bình thân” nói: “Hai người các người đến từ quá trước mặt Phật tổ đi!” Sau đó xoay người vác củi xuống bếp.

Bát Ngốc hòa thượng than thở. “Nữ thí chủ, bản tạng lại bị người làm liên lụy rồi.”

Ta dờ dẫm nói: “Hòa thượng, ta tặng lại người một câu – già mà không chết, chắc chắn sẽ rụng hết răng.”

Bát Ngốc hòa thượng cũng khẽ cười nói: “Nữ thí chủ đừng vội, tương lai người cũng giống như bản tạng thôi.”

Ta phần nộ ngồi xuống tư quá trước bức tượng Phật tổ cụt tay ngoài đại điện, còn hòa thượng thì ngồi thì thảo niệm niệm gì đó cạnh bên, đại khái chắc là kinh Phật, ta giật mình, hỏi lão: “Hòa thượng, người đang đọc thổ ngữ Mãn Việt à?”

Bát Ngốc hòa thượng ngừng lại, trả lời: “Không phải.”

“Hay là Phạn ngữ?”

“Cũng không phải.”

“Vậy rốt cuộc là tiếng gì?”

Bát Ngốc hòa thượng nghiêm túc suy nghĩ, rồi đáp: “Ta cũng không biết, chỉ thuận miệng niệm thôi...”

Khóe miệng ta co giật vài cái. “Không phải người đang niệm kinh Phật sao?”

“Đại khái là vậy... Bản tạng đã quên gần hết kinh Phật rồi, nhưng niệm kinh, ngồi thiền, cạo đầu gì đó đều là bệnh hình thức, chỉ cần trong lòng có Phật, niệm cái gì cũng đều là kinh thôi.”

Ta than thở. “Hòa thượng a, người đã vô si đến một cảnh giới cao siêu không diễn tả nổi, ta hoàn toàn có thể hiểu được vì sao người bị trục xuất ra khỏi Mật Tông.”

“A đi đi Phật.” Bát Ngốc hòa thượng buồn bã đáp “Cuộc đời vốn ngắn ngủi, phức tạp như vậy dễ làm gì? Đạo Phật tồn tại tám giới cấm, vượt qua tám giới cấm của người trần này sẽ thành Phật, nhưng nếu chưa trải qua kiếp người trần trộn vẹn thì hướng Phật có ý nghĩa gì? Tụng kinh và trầm niệm cũng không lên được Niết bàn; ngồi thiền đến lúc viên tịch cũng không được xá lợi.” Bát Ngốc hòa thượng cúi đầu buông mắt nhắm hờ, khẽ thở dài “Dù gỡ nát mồm cũng có thể độ kiếp sống thừa này hay sao...”

Ta giật mình nín lặng cả buổi, không biết nên đáp lại ra sao. Không ngờ một hòa thượng không giữ được thanh quy giới luật lại có nhiều lý do như vậy.

Ta cười hắc hắc, vỗ vai lão, an ủi: “Hòa thượng người suy nghĩ quá nhiều rồi, nhân sinh đắc ý tu tấn hoan, mặc sử mỹ nhân không đối xứng. Sắc tức thị không không tức sắc, nhĩ không không lai ngã sắc sắc... Khục khục, ý ta nói... Thôi, ta không giải thích đâu, người tự hiểu đi.” Ta nhường này, cười bốn cợt. *(Tạm dịch: sống trên đời là phải hưởng thụ vui vẻ, đừng để mỹ nhân nằm giường không. Sắc là không, không là sắc, người không không còn ta thì sắc sắc)*

Lão liếc ta, cười ha ha: “Thật là người tỉnh tỉnh sáng khoái.” rồi lại lập tức nhỏ giọng nói tiếp “Không ngờ người tuổi còn nhỏ mà đã lưu manh đến mức ngay cả bản tạng có thúc ngựa cũng không theo kịp.”

Ta trả lại lão một nụ cười bí hiểm. “Anh hùng không luận xuất xứ, lưu manh không luận tuổi tác. Nếu ta không phải thuộc hạng anh hùng lưu manh như thế này thì làm sao có thể bẻ được vô số cò thom?”

“Vô số?” Bát Ngốc hòa thượng sững sờ “Chẳng lẽ không chỉ có hai vị nam thí chủ này thôi sao?”

“Tất nhiên là không chỉ vậy.” Ta mỉm cười vừa khiêm nhường vừa hàm súc, bẻ ngón tay đếm “Trong nhà ta còn ba vị công tử khác, ai nấy đều là kinh tài tuyệt đỉnh, ôn nhu sẵn sàng, văn võ song toàn. Đại công tử nê, ôn văn nho nhã, ta bảo hắn nằm hầm cũng không dám ngồi, ôn nhu tựa thủy, khiến người ta như được tắm trong gió xuân. Nhị công tử nê, tuy tiền bạc trong nhà muốn mua cái ăn cái mặc gì cũng đều do hắn quản, nhưng hắn đối với ta đúng là nói gì nghe vậy, ta bảo mua gà nướng là mua gà nướng, nói mua hai con là mua liền hai con. Tam công tử người đã gặp rồi, chính là người đang ở ngoài kia có gương mặt lúc nào cũng sa sầm, tuy tính tình có chút nhỏ mọn, nhưng cũng một lòng một dạ với lão gia ta, những nữ nhân khác cầu xin hắn nhìn hắn cũng không thèm nhìn tới, nhưng vì hắn khốc lộc âm ỉ, cầu xin van vài quá đi, ta mềm lòng nên mới gặt đầu. Tứ công tử là người thành thật, tốt bụng, làm việc rất hiệu quả, ngoại trừ ta ra, ai nói hắn cũng không nghe, kể cả Nhị công tử! Lão Ngũ chính là Yên tiểu ngưu, thích ôm đồm việc trong nhà, chăm sóc ta khá tỉ mỉ chu đáo, đánh hán hán không đánh lại, mắng hán hán không cãi lại, chỉ có điều khẩu vị của hắn tương đối nặng, thích ta ngược hắn... Aizz, không có cách nào, tuy hơi mệt nhưng vì là cháu của một gia đình, ta vẫn phải thỏa mãn hắn. Người nói có phải không?”

Bát Ngốc hòa thượng lăn tròng hạt, mỉm cười nói: “Bản tạng bình sinh lần đầu mới mắt thấy tai nghe. Tiểu bằng hữu, người thật là...da trâu mà người cũng thoải được đến mức tươi mát thoát tục như vậy.”

“Xì, không tin thì thôi!” Đói tay ta tạo thành hình chữ thập, ngược mắt nhìn lên tượng Phật “Phật tổ tại thượng, nếu đệ tử nói có nửa câu nào là thật thì xin cút phật ta cả đời không được ăn gà nướng đi!”

Bát Ngốc hòa thượng thông thả nói: “Đừng tưởng là người nói nhanh thì ta không nghe ra người nói thiếu một chữ ‘không’ nha...”

Nương nò, hòa thượng này thật khó lừa mà.

“Nếu người nói ngược lại thì còn tin được.” Bát Ngốc hòa thượng than thở “Vậy cuộc sống của người cũng đau khổ quá rồi.”

Aizz... đau nhưng sướng a.

Sắp đến giờ ăn cơm tối, Yên Ly trở về, nếu hắn không về chắc một nhà ba người bọn ta đều chịu đói.

Ở lại nơi này hết nửa tháng, bên kia tin tức lực lực truyền tới, theo lời Yên Ly, hắn đã liên lạc được với Liên nhi. Trước đó, bởi vì thân phận của hắn bị bại lộ nên Bạch tộc điều tra nội bộ trong tộc một phen, Liên nhi trả nợ vào Bạch tộc chung với bọn cũng phải bỏ trốn, sợ đi cả hai người bọn họ có thể liên lạc được với nhau là vì Liên nhi nhà ta có một kỹ năng vô cùng đặc biệt – năng hiểu được tiếng chim, biết thuật Ngự điều, mà trong ba môn bí thuật của Yên Ly cũng có một môn có khả năng khống chế hành vi động vật, thế là hai người bọn họ thông qua chim thú truyền đạt tin tức cho nhau, đây cũng là cách bọn họ truyền tin cho Đào Thanh trước đó.

Sau khi ngồi xuống, mặt Yên Ly sa sầm, bọn ta đợi cả buổi mới thấy hắn mở miệng. “Lương quốc đầy binh.”

“Cái gì?!” Ta cả kinh ngồi bật dậy.

“Tin mới nhất truyền về, Lương quốc đã phái ra một tốp nhỏ binh lính xâm phạm vùng biên giới chúng ta, xem ra, dường như bọn chúng đã quyết định thừa dịp Trần quốc sơ hở mà vào.”

Tin mới nhất từ miệng Yên Ly nói đúng ra là tin đã dấm ba ngày trước. Không lâu sau khi ba người bọn ta mắc kẹt lại trên đất Mãn Việt quốc, tin Lưu Triệt băng hà cũng truyền đến đây. Hiện giờ, người có địa vị cao nhất Trần quốc là “Ly Oánh Ngọc”, trên danh nghĩa là ta, nhưng trên thực tế chỉ sợ là một hình nộm thể thần nào đó trong quần doanh ở Trần quốc. Thời điểm này không thể như rắn mất đầu, chuyện ta mang thai tướng sĩ trong quần doanh đã sớm biết được, xem như đây là lý do chính đáng để miễn tiếp khách, quyền tướng quân giao cho Đào Thanh và Bạch Phiến hai người về tỉnh về lý cũng là chuyện đương nhiên, vì vậy chuyện sắp xếp hình nộm thể thần gì đó cũng chẳng hề khó chút nào, quan trọng là có thể ổn định lòng quân.

Lòng quân, sĩ khí, binh lực, hành quân đánh trận, ba yếu tố này thiếu một cái cũng không được. Đến giờ ta vẫn chưa nắm rõ tình hình thương vong của hai bên trong cuộc chiến ở Bạch Dương cốc, nhưng từ hành động của Lương quốc có thể suy ra, dường như tình hình hiện tại của Trần quốc không được tốt như ta đã tưởng.

“Bên Trần quốc truyền tin lại, báo ba người bọn ta phải ở lại chỗ này, không được mạo hiểm phá vòng vây quay về. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Yên Ly nói.

Ta cau mày nghĩ một lúc, quay đầu hỏi Đường Tư: “Chàng thấy sao?”

“Yên Ly nói rất đúng.” Đường Tư phụ họa “Ba người bọn ta mạo hiểm quá lớn, tình hình sức khỏe của nàng lại không ổn lắm, thời điểm này không thể mạo hiểm. Bên phía Trần quốc đã có Đông Ly và Nhị ca, còn có ‘Lý Oánh Ngọc’ già, không đến mức nguy hiểm, nàng ở lại đây vẫn là tương đối an toàn hơn.”

Nói như vậy cũng không sai, nhưng không có bọn hần bên người ta cứ cảm thấy thiếu thiếu sao đó. Mà trở về quả thật là quá mạo hiểm, cái miếu đồ nát này, thành thật mà nói, ta cũng thích sống ở một nơi yên tĩnh như vậy, đôi khi nghe hòa thượng niệm kinh, quên đi hỗn loạn bên ngoài cũng được thanh thản trong chốn lạt.

“Đã vậy, ta nghe lời các chàng, ở lại nơi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

hật ra Đào Thanh nghĩ cũng không sai, chốn núi rừng này quả thích hợp để dưỡng thai, ở lại nơi đây, có lúc ta như quên mất sự ồn ào, náo loạn của thế giới bên ngoài, cả ngày sống như say như mộng, nhưng khi bất chợt nhớ lại chiến sự đang xảy ra bên ngoài, không khỏi phải thở ngắn than dài, cảm thấy mình trốn tránh hiện thực như vậy thật không phải chút nào.

Liên nhi sau khi cung cấp vài tin tức cho Yên Ly thì báo với Yên Ly là nàng sắp sửa phải rời khỏi nơi đây một thời gian, nhưng không nói là sẽ đi đâu, làm gì, chắc có lẽ là nhiệm vụ do Đào Thanh an bài. Nhưng không vì thế mà mất đi tin tức từ phía Liên nhi, chẳng qua là từ vài ba ngày một lần thành nửa tháng một lần; thậm chí có khi còn lâu hơn nữa. Ta đoán rằng nàng ấy chắc là đã rời khỏi Mân Việt quốc, thậm chí có thể là cách Mân Việt rất xa. Thủ hạ kỳ tài dưới tay Đào Thanh có vô số, đáng tiếc người thông hiểu điều ngữ thì chỉ có một mình Liên nhi, hèn chi trước giờ Liên nhi không chịu ăn thịt gà, ta nghĩ chắc là nàng ấy nghe hiểu được tiếng gọi mong manh của con gà “Xin đừng, xin đừng, xin đừng ăn ta...”, đại khái như vậy... Ít ra cũng sẽ không ăn được nhiều...

Một ngày ở trong núi có cảm giác như cả ngàn năm trôi qua, nói một cách khác, trong núi và ngoài núi là hai thế giới khác biệt hoàn toàn, bọn ta như sống trong một tiểu đảo nguyên ngán cách với thế giới bên ngoài, mỗi ngày đếm số lần mặt trời mọc, mặt trời lặn, mới đó mà bụng đã lớn hần lên.

Hôm đó, theo thường lệ Yên Ly đến bắt mạch cho ta, ta chỉ vào bụng mình nói với hần: “Nó vừa mới đá ta một cước.”

Nam nhân này hoàn toàn không thông cảm với nỗi u oán của ta, thậm chí còn tỏ ra kinh hi khi thấy ta bị hần nhì bắt hiểu của mình tay dấm chân đá, hần kê lỗ tai vào sát bụng ta nghe, mặt mày hớn hở, điệu bộ vô lương tâm...

“Yên tiểu Ngủ a...” Ta túm mái tóc dài của hần kéo kéo, lặng lẽ nhìn trời “Chàng nói xem nó là nam hay nữ a, sao mà cả ngày trời đều động tay động chân không yên thế này?”

Yên Ly lùi lại, đếm mạch đập của ta, mỉm cười trầm tư suy nghĩ, chậm rãi nói: “Từ mạch tượng xem ra, rất có khả năng nó là nữ nhì.”

Ta liếc mắt khinh bỉ hần “Có thể xem từ mạch tượng à? Xạo!”

Yên Ly thấy tri thức chuyên nghiệp của hần bị vũ nhục, không vui rứt tay lại. “Vậy chứ nàng thấy sao?”

Ta sờ sờ cằm, nói: “Đêm qua ta mơ thấy mình sinh nhì từ.”

Hần cười xi một tiếng, búng ngón tay lên trán ta. “Nằm mơ há có thể xem như thật?”

Đúng lúc Đường Tư đi tới, chỉ nghe được nửa câu sau bèn hỏi: “Mơ cái gì?”

Ta tủi thân nép mình sau lưng hần. “Tam nhì, ta mơ thấy mình sinh nhì từ, Yên tiểu Ngủ máng ta mê tín.”

Đường Tư nghe bèn cười “Hà, nằm mơ đúng là không thể xem như thật được.”

“Hừ!” Ta rút tay về, ôm ngực bĩu môi hỏi “Vậy chứ theo chàng thì sẽ là nam hay nữ?”

“Nghe nói thêm ăn chua sẽ sinh nam, thêm ăn cay sẽ sinh nữ, nàng thích ăn chua như vậy, chắc là nhì từ rồi.” Đường Tư dùng phương pháp phản khoa học cho ra kết luận giống như ta.

Yên Ly quả nhiên dè bĩu đối với lý luận của hần, cười nói: “Phụ nhân có thai không được ăn cay, ăn chua sinh nam, ăn cay sinh nữ, câu nói này vô căn cứ lắm.”

Đường Tư nhàu mày lại, cười lạnh nói: “À, vậy người biết chắc sao? Nói thử xem?”

Mắt thấy bầu không khí bắt đầu tràn ngập mùi hỏa được, ta vội vàng chen ngang vào giữa hai người bọn họ, ôm bụng kêu “Ôi” một tiếng, lập tức mặt của hai người bọn họ biến sắc, đồng loạt nhìn ta la lên: “Sao vậy?!”

Ta nhăn mày nói: “Hình như giữa trưa ăn nhiều quá, dạ dày đau...”

Thấy bị mắc lừa hai cặp lông mày nhàu lại, lập tức thống nhất cùng chung một chiến tuyến, tức giận trợn mắt liếc ta một cái, một trái một phải đuổi ta ra ngoài tàn bộ phơi nắng, đúng lúc gặp phải Bát Ngốc hòa thượng đang từ ngoài cửa tiến vào, trên tay còn cầm ống tre, cười tit mắt nói: “Mới vừa rồi ở ngoài cửa nghe được ba vị thí chủ tranh chấp, cần gì phải thế? Chỉ bằng dùng cách của bản tăng đi.” Nói rồi đưa ra ống tre “Hồi Phật tử xem sao!”

Ba người bọn ta: “...”

Tầm thịnh tình của lão cũng không thể từ chối a, ta sượng run tiếp lấy ống tre lắc qua lắc lại, hơn nửa ngày trời mới văng ra được một cây xăm, Bát Ngốc hòa thượng nhặt lên, hai nam nhân đứng gần bên đang già vờ không để ý, không tin tưởng cũng đồng loạt lên liếc về phía lão.

“Ừm...” Bát Ngốc hòa thượng ra vẻ suy nghĩ mông lung lắm, ta nuốt một ngụm nước miếng, hỏi: “Nói thế nào?”

Bát Ngốc hòa thượng để xăm xuống, nghiêm túc nói: “Xăm này nói rằng, người sinh ra...chàng nam thì nữ.”

Ta cũng bắt chước lão, nghiêm túc trả lời: “Đừng tưởng rằng có Phật tử chống lưng cho người thì ta không dám đập người nha!”

“A di Đà Phật.” Bát Ngốc hòa thượng ung dung mỉm cười đối với lời đe dọa của ta “Nữ thí chủ dữ dần như vậy, bản tăng thấy sinh nam hay sinh nữ cũng đều như nhau cả thôi.”

Yên Ly bất lực đỡ trán nói: “Thôi quên đi, lão nói cũng không sai, sinh nam sinh nữ gì cũng vậy thôi, dù sao ba tháng nữa là biết ngay kết quả.”

Ở lại trong căn miếu đồ nát chốn núi rừng heo quạnh này mấy tháng nay, có Yên Ly dốc lòng chăm sóc, có Đường Tư toàn tâm toàn ý kề bên giúp đỡ, khi nhàm chán còn có thể trêu cợt Bát Ngốc hòa thượng. Yên Ly bảo, cái thai này của ta ba tháng trước còn không ổn định, nay dưới tài thành thủ hồi xuân của hần, tuyệt đối có thể sinh ra một bảo bảo khỏe mạnh cường tráng. Nhưng ta hơi lo: người ta nói thời kỳ dưỡng thai rất quan trọng, bảo bảo này của ta lớn dần trong một ngôi miếu đồ nát, sớm chiều nghe hòa thượng tụng kinh, không biết sau này có duyên...cùng Phật hay không đây.

Bát Ngốc nghe thấy nỗi niềm tâm sự của ta, cười ha hả nói: “Bản tăng tuy là tăng nhưng không cấm giới, dù sau này oa nhi của người có xuất gia, sự cũng không làm được hòa thượng tốt đâu, quá nửa sẽ là một...” câu sau bỏ dờ nửa chừng, nhưng từ ánh mắt bốn cợt của lão cho thấy, tất nhiên không phải là lời hay ý đẹp gì, chắc không phải “yêu tăng” thì cũng là “dâm tăng”...

Mấy ngày này trời đột nhiên nóng lên, chỗ rừng núi này có cây xanh nên cũng râm mát, dưới bàn tay xào diệu của Đường Tư, nguyên vật liệu ngay tại chỗ cũng biến thành một bộ dụng cụ trong nhà hoàn hảo: phá cửa miếu làm thành cái ghế dựa ta yêu thích nhất, mỗi ngày sau giờ Ngọ ta phơi mình trên chiếc ghế dựa lắc lư nhẹ nhẹ, dưới làn gió rừng hiu hiu phát phơ, tiếng ve sầu râm rạn, thiu thiu mờ màng... lúc chạng vạng nằm qua com chiếu,

khí cái nóng của mặt trời tan hết, tay trái Yến Ly, tay phải Đường Tư nhàn nhã dạo chơi một vòng trong núi: tản bộ tiêu thực, tiện thể ngắm trăng ngắm sao, phong hoa tuyết nguyệt một hồi, vô cùng tình cảm...

Sau khi chạm mặt Bất Ngốc hòa thượng, như thường lệ ta ra hóng mát dưới gốc đại thụ, Yến Ly lại vội vàng bỏ đi tiếp tục đại nghiệp gieo trồng thảo dược của hắn, Đường Tư vô cùng buồn chán chen mông ngồi vào chiếc ghế dựa chung với ta, ta kinh hồn táng đờm ôm eo hắn. “Cái ghế này có thể đỡ nổi sức nặng của ba người hay không...”

Hắn nhắm mắt lại, một hồi uể oải nói: “Trong bụng nàng không đáng kể...” Nói xong, đôi tay còn tiện thể mò mò trên thân ta, lăm bắm tiếp: “Không tệ, không tệ, béo mà không ngán.”

Ta thờ người ra một lát mới kịp phản ứng, lấy tay hất mông vuốt của hắn ra, bị hắn nhanh nhẹn bắt lấy, đã thực hiện được hành vi xấu mà còn ra vẻ bực mình nói: “Đừng ồn, để lão tử ngủ một giấc.”

Sao hắn còn ham ngủ hơn nữ nhân có thai là ta chứ...

Ta sợ giờ mà làm tổ trong lòng hắn thì quả nóng đi, bèn dịch mông ra ngoài, xoay người đưa lưng về phía hắn, tay hắn choảng lên chỗ nhấp nhô trên bụng ta, theo phản xạ vuốt về vài cái, hô hấp lập tức trở nên trầm đều.

Ta nhắm mắt lại, nghe tiếng tim Đường Tư đập phía sau lưng, tiếng gió nhẹ xạc xạc lướt qua ngọn cây, tiếng niệm kinh của Bất Ngốc hòa thượng trong ngôi miếu đồ nát mà chỉ có chính lão mới nghe hiểu được, thậm chí nghe được cả tiếng bước chân xa xa truyền lại...

Yến Ly?

Tình hình không đúng!

Ta rùng mình, bắt lấy tay Đường Tư bầm bầm, hắn lập tức tỉnh dậy nhưng còn chưa nhận ra được chuyện gì đang xảy ra, vừa muốn mở miệng hỏi đã bị ta duỗi tay ra bịt lại, ta liếc mắt ra hiệu, hắn nghi ngờ nhàu mày, nhưng rất nhanh liền hiểu ý, bàn tay ôm eo ta vận lực nhấc lên, cả hai bọn ta ẩn mình vào trên chạc cây đại thụ um tùm rậm rạp.

Núi rừng có cây có cỏ thật là tiện, bước chân gẫm lên phát ra thanh âm xào xạc càng lúc càng gần, mãi đến khi có bóng người lọt vào tầm mắt của bọn ta.

Hai người này mặc trang phục màu nguyệt bạch giống nhau, viền tay áo, viền cổ áo hoa văn vân nguyệt tỏ rõ thân phận của bọn họ. Cả hai người đều đeo nón rộng vành màu trắng, trên mặt che bằng khăn lụa màu trắng, nhìn không rõ dung mạo. Bọn họ đi về phía căn miếu đồ nát, đến trước cửa miếu thì dừng lại liếc nhìn nhau, nữ tử bên phải mở miệng nói gì đó, có lẽ là ngôn ngữ Mãn Việt quốc, ta và Đường Tư đều nghe mà không hiểu.

Tiếng tụng kinh trong miếu ngừng lại, hơn nửa buổi trời qua, không biết Bất Ngốc hòa thượng trả lời bọn họ gì đó.

Giọng nữ tử đứng ngoài cửa miếu khô khan không mang theo một chút xui tình cảm, sau khi à nói rất nhiều, rốt cuộc Bất Ngốc hòa thượng bước ra khỏi căn miếu đồ nát, vẻ mặt trang nghiêm không giống ngày thường.

Ta sững sờ một hồi lâu, quay đầu lại nhìn Đường Tư, thấy hắn cũng vậy, vẻ mặt ngu ngơ chả hiểu gì.

Bất Ngốc hòa thượng lại nói vài câu với hai người nọ, hai người này liếc nhau một cái, nữ tử bên phải bái Bất Ngốc hòa thượng, chậm rãi lùi lại quay về theo lối cũ.

Mãi đến khi hai người họ đi đủ xa, Đường Tư mới ôm ta hạ xuống mặt đất. Yến Ly còn nhanh hơn bọn ta một bước, tiến lên bóp chặt cổ họng Bất Ngốc hòa thượng, nghiêm giọng hỏi: “Người lừa bọn ta nhằm mục đích gì?!”

Bất Ngốc hòa thượng khẽ mỉm cười, dường như không chút nào để ý việc bản thân mình bị người khác kềm chế, mở to mắt nhìn Yến Ly, âm giọng đáp: “Thì chủ nói sai rồi, người xuất gia không nói láo, bản tăng chưa hề lừa các người.”

“Người giấu diếm thân phận thật của người!” Yến Ly hung hăng nhìn chòng chọc lão.

“Lời nói của bản tăng không hề có lấy một chữ bịa đặt. Bản tăng đúng là đệ tử bị trục xuất của Mật Tông phái, pháp hiệu Bất Ngốc, sống một mình trong núi này, lừa gạt ở chỗ nào?”

Yến Ly hừ lạnh nói: “Nhưng người không nói người là Tông chủ Mật Tông phái, người mang trên mình bí thuật tam môn!”

Bất Ngốc hồ hững cái lại. “Tông chủ Mật Tông đã là chuyện cũ, hiện giờ chỉ có Bất Ngốc, không có Tông chủ.”

“Nếu người không phải là Tông chủ thì sao bọn họ muốn người ra chủ trì hôn sự của Lam Chính Anh?”

Nghe đến đó, ta nhin không được cất ngang lời hắn “Lam Chính Anh muốn thành thân? Bộ không phải vẫn còn đang đánh trận sao?”

Yến Ly quay đầu lại liếc ta bằng ánh mắt vô cùng phức tạp. “Mới vừa rồi hai người nọ tới đây truyền tin. Trần quốc đã đáp ứng hòa thân cùng Mãn Việt quốc, bảy ngày sau, Lam Chính Anh sẽ cử hành hôn sự cùng Thẩm Đông Ly tại thánh địa Bảo Kính, nghi thức cầu chúc do Tông chủ Mật Tông đích thân thi hành.”

Ta tròn tròn mắt bật thốt: “Hà?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Ta chọc chọc cánh tay Đường Tư “Ôi, ta không có nghe lầm đó chứ?”

Đường Tư nhàu mày không lên tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Yến Ly “Chuyện này có hiểu lầm gì phải không? Sao hắn lại có thể đồng ý đi hòa thân?”

Ta cũng nghĩ vậy nên gật đầu phụ họa.

“Ta nghe thấy hai người bọn họ nói như thế. Bảy ngày sau tộc trưởng tộc Lam thị sẽ hòa thân cùng Thừa tướng Thẩm Đông Ly của Trần quốc, nghi thức hôn lễ cử hành tại Bảo Kính thánh địa, cần phải do Tông chủ Mật Tông chủ trì, vì vậy bọn họ mới phụng mệnh trưởng lão đến đây thỉnh Tông chủ xuống núi.” Yến Ly vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Bất Ngốc hòa thượng “Ta nên sớm nghĩ đến chuyện một hòa thượng bình thường sao có thể cư ngụ trong cấm địa sau hậu son của bãi sản bản hoàng gia, nhưng mà... người rõ ràng không có một chút nội lực nào.”

Bất Ngốc hiểu ý hắn nên trả lời.

“Tam môn bí thuật của Mật Tông đề cập đến những huyền bí trong cơ thể con người, không phải là võ học phổ thông trong giang hồ, bởi vậy bản tăng không có nội lực cũng chẳng có gì kỳ quái.” Bất Ngốc giải thích, ánh mắt nhìn Yến Ly đột nhiên nhu hòa lại, âm giọng hỏi “Người có quan hệ gì với Bạch Cốt?”

Yến Ly trầm mặc không đáp.

Bất Ngốc cười cười, nói tiếp: “Ngày đó thù pháp người dùng để chế trụ ta cũng là một trong Tam môn bí thuật của Mật Tông. Tam môn bí thuật không tùy tiện truyền lại cho người, quan hệ giữa người và Bạch Cốt tất nhiên không phải tầm thường. Không biết hiện giờ hắn sống có tốt không?”

Đôi mắt Yến Ly lóe sáng lên, rốt cuộc cũng trả lời lão. “Gia sư bị người ta hãm hại, đã qua đời rồi.”

Bất Ngốc ngăn ra, sau đó lập tức nhắm mắt lại, cúi đầu niệm một câu “A di Đà Phật”.

Đôi mắt của vị hòa thượng này có một sức mạnh thật kì dị, dường như có thể ổn định tinh thần của đối phương, mê hoặc lòng người, dẫn dụ đối phương nghe lệnh của lão, khiến đối phương có cảm giác lão không phải là người xấu. Nhưng người xấu hay không cũng đâu có đánh dấu “Xấu” trên trán chứ...

Ta bắt an kéo ống tay áo của Yến Ly. “Vừa rồi lão nói gì với hai người kia vậy?”

Bất Ngốc hòa thượng chủ động đáp: “Ta lo là hai người bọn họ ở đây lâu sẽ phát hiện ra tung tích của các người nên đã đồng ý với bọn họ là ba ngày sau sẽ theo bọn họ xuống núi, đến Bảo Kính thánh địa chuẩn bị cho nghi lễ hóa thân.”

Ta hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay Yến Ly, trầm giọng nói: “Chúng ta mau về Trần quốc đi, làm rõ xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào!”

“Đi bây giờ rất nguy hiểm...”

“Nguy hiểm cũng phải đi!” Ta buồn bực hất tay hất ra, đi qua đi lại hai vòng, gương mặt nhìn ba người, nhất thời càng thêm buồn bực. Tin tức bên ngoài gián đoạn không liên tục, mấy lần đều nghe nói là Mân Việt quốc và Trần quốc trực diện giao tranh, hai bên đều có khi thắng khi bại. Trận chiến ở Bạch Dương cốc, thương vong của hai bên nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, địa chấn sục lở bất ngờ bạo phát, cũng không biết có bao nhiêu thi thể bị chôn vùi trong lòng đất, Trần quốc từ thương gần phân nửa, thế nhưng cho dù là như vậy, cũng không hoàn toàn nằm ở thế hạ phong so với Mân Việt quốc, vì thế ta mới có thể hơi yên tâm mà đường thai trong núi này, chẳng qua Lương quốc thừa dịp hỗn loạn xen vào mới khiến sự tình trở nên nan giải.

“Hòa thượng...” Ta nghiêng đầu nhìn lão, dẫn đo trong lòng một hồi, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm lên tiếng hỏi “Người cảm thấy bọn ta có thể tin tưởng người hay không?”

Bất Ngốc hòa thượng mỉm cười nói: “Người tin tưởng câu trả lời của ta sao?”

“Đừng có dùng Thiền cơ với ta!” Ta phiền não huơ tay lên “Nói thẳng đi, ta cảm thấy cá tính của hai ta rất hợp nhau, bảo lão giúp bọn ta rời khỏi Mân Việt quốc chắc cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng chứ!”

“Các người không phải là người bình thường.” Bất Ngốc hòa thượng đảo mắt quan sát ba người bọn ta “Một người là đệ tử của Bạch Cốt, người còn lại cũng khi độ bất phàm, mà có thể đồng thời khiến hai nam tử cùng ái mộ như thế...” Hai mắt Bất Ngốc hòa thượng đánh giá ta từ trên xuống dưới “Người cảm thấy ta nên tha các người đi à?”

“Tất nhiên.” Ta đáp như chém đinh chặt sắt “Bạch tộc các người chủ ý dĩ hòa vi quý, hiện tại Lam Chính Anh bị Lương quốc chằm ngòi chia rẽ, dẫn quân binh Mân Việt quốc ác chiến cùng Trần quốc bọn ta, chỉ cần ta trở về, người trở về, tất nhiên có thể nội ứng ngoại hợp hạ bệ Lam Chính Anh, chân chính nghị hòa ngừng chiến. Mân Việt quốc bất quá chỉ muốn thông thương, chuyện này có thể thương nghị giải quyết, cần gì động đao động thương còn động đến nam nhân của ta.”

“Nam nhân của người?” Bất Ngốc hòa thượng ngăn ra một lát, sau đó lập tức hỏi “Không lẽ người họ Lưu mà không phải họ Lý?”

“Chuyện đó không quan trọng.” Ta cất ngang lời lão “Quan trọng là hai bên chúng ta đều có lợi nhất. Ta là một người nhiệt tình yêu hòa bình, mấy tháng nay sống chung với nhau chắc người cũng biết. Một vài sự tích của người ta cũng đã từng nghe qua, rốt cuộc đều là ngưi tầm ngưi, mã tầm mã thôi, không cần nghĩ nhiều, quyết định như vậy đi, người giúp ta trở về Trần quốc, ta giúp người lật đổ Lam Chính Anh.” Ta vỗ bàn tay lão một cái “Tốt, thành giao!”

Bất Ngốc bẽ bẽ ngón tay, bật cười lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Không hiểu sao người tin tưởng ta như vậy...”

Trực giác a...

Trực giác cho ta biết, lão hòa thượng trước mắt này sẽ không hại ta, sẽ không hại bọn ta.

Bốn người bọn ta thương lượng xong, quyết định ba ngày sau khi người của phái Mật Tông đến sẽ hạ thủ, thay mặt đối đảo giải dạng thành bọn họ cùng Bất Ngốc trở về, dù sao mấy người này cũng ăn mặc kín mít không lộ ra một kẻ hở, ngay cả mặt cũng che lại, chỉ cần không lên tiếng nói chuyện chắc sẽ không sao.

Bất Ngốc giải thích dựa theo thói quen quy củ của Mật Tông phải từ trước đến nay, đến lúc đó sẽ có bốn người đến rước lão gồm có hai nam hai nữ, bọn ta chẳng những phải tiêu diệt ba người trong đó mà còn phải khống chế người còn lại để tránh thiếu người dẫn đường khiến bọn họ hoài nghi. Bất Ngốc khẳng khẳng nói chỉ có thể bắt sống bốn người này chứ không được giết, vì thế nên phải nhờ Đường Tư và Yến Ly đi bố trí bày thủ rừng, còn ta và Bất Ngốc hòa thượng hai người ở lại nhìn nhau chẳng biết nói gì...

“Hòa thượng!” Ta đột nhiên mở miệng hỏi “Nghe nói người cũng đã từng bị chữ tình làm khổ?”

Bất Ngốc cười nhạt, lắc đầu nói: “Chưa từng.”

Ta nhu mày. “Nghe nói người không tuân thủ thanh quy giới luật, cùng tín đồ yêu nhau, đó không phải là khổ vì tình sao?”

“Đó sao có thể tính?” Bất Ngốc mỉm cười phản bác “Ta hữu tình nàng hữu ý, trước giờ chưa từng có qua một chữ “khổ”.”

“Đúng vậy, nhưng không phải làm hòa thượng là không được có tình yêu nam nữ thế tục hay sao? Không phải nói đại ái vô ái mới có thể phổ độ chúng sinh hay sao?” Ta nghi hoặc.

“A di đà Phật...” Bất Ngốc thờ dài “Chúng sinh là cái gì? Phật yêu tất cả chúng sinh đều như nhau, nhưng Bất Ngốc ta phẩm phụ tục tử chỉ có thể yêu một người như chúng sinh. Phật môn độ chúng sinh, nhưng người bản tăng có thể độ cũng chỉ có một mà thôi.”

Ta ghen hòng nhìn lão trăn trối, hết nửa buổi mới có thể phục hồi tinh thần lại, thờ dài: “Bội phục, bội phục, hòa thượng người phạm giới đến cảnh giới vô oán vô hối, rất có phong cách bi ối giống ta. Chẳng qua...” Ta ngửa mặt lên trời thờ dài “Cho dù phạm giới cũng vị tất có thể đạt được như ước nguyện. Người thanh đăng cổ phật là loi một mình, ta một mình đến sức cùng lực kiệt cũng vị tất có thể giữ được tất cả những người mà ta muốn giữ.”

“Người không có cảm giác an toàn.” Bất Ngốc “nhất châm kiến huyết” nói trúng tim đen của ta, làm ta sợ đến run cả tim, cúi đầu trầm lão. Bất Ngốc cười ha hả nói tiếp: “Đào hoa tuy sướng nhưng cũng đừng tham quá nha!”

“Xì, cũng không phải tại ta tự chuốc lấy phiền não, nhiều người yêu như vậy ta cũng rất mệt a!” Ta giật nhẹ ống tay áo, không được tự nhiên quay mặt đi “Ta vốn chỉ muốn cả đôi này chung thủy yêu thương bên nhau với một người, ai mà biết tự dưng gây ra nhiều phiền toái như vậy. Bọn hấn trách ta treu chọc bọn hấn hết người này đến người kia rồi bỏ chạy, sau đó bọn hấn chọc ta rồi lại từng người từng người một muốn bỏ chạy, xì, không phải là muốn lấy lui làm tiền sao!” Ta bâu mồi “Nếu ta không đuổi theo, tất nhiên là bọn hấn sẽ oán hận ta cả đời, còn nếu ta đuổi theo, cả đôi này sẽ rồi tung một nui, hòa thượng, các người đều nói nhân quả báo ứng, không biết kiếp trước rốt cuộc ta tạo nghiệp gì mà kiếp này gặp phải mấy vị đại nhân như vậy a!”

Bất Ngốc không nể mặt cười ha hả không ngừng. “Kiếp trước tạo nghiệp gì là chuyện của kiếp trước, còn kiếp này người liệu mà trả cho hết nợ đào hoa đi.”

Ta cắn răng căm hận nói: “Lỡ sa chân bước nhầm một bước liền thành kẻ phong lưu nhơ danh thiên cổ, nếu có kiếp sau, ta nguyện làm kẻ đầu trục.” rồi khinh bi liếc lão một cái “nhưng không phải loại đầu trục phạm sắc giới như người đâu!”

Bất Ngốc hòa thượng không lấy đó làm xấu hổ, thán nhiên gật đầu mỉm cười.

Ba ngày rất nhanh cứ thế trôi qua, hôm nay mặt trời mọc tỏa ra ánh nắng chói chang báo hiệu đoạn thời gian tĩnh dưỡng nơi núi rừng của ta bắt đầu ngừng tại đây, bởi vì núi cao đường xa nên người Bạch tộc đến từ sớm, Đường Tư và Yến Ly đã sớm mai phục kỹ càng, ta núp đằng sau xem nào nhiệt.

Không ngoài dự đoán, có hai nam hai nữ đến, bốn người bọn họ không hề phòng bị nên lập tức rơi vào bẫy của Đường Tư, trong khoảnh khắc đã bị kềm chế, kết thúc chuyển lữ trình của bọn họ một cách nhanh gọn. Nhưng trong đó có một người dường như là kẻ đầu lĩnh, võ công hơn xa ba người còn lại, nhảy ra khỏi bẫy, rút Bán Nguyệt Loan đao trên người ra trở tay chém thẳng vào Yến Ly, nhưng lúc nhìn thấy Yến Ly lại sững sờ, động tác trên tay chậm lại, ngay lập tức bị Yến Ly phản kích bắt giữ.

“Thiếu chủ!” Nữ nhân đó gọi Yến Ly một tiếng.

Yến Ly ngăn ra, kéo xuống khăn che mặt của nữ nhân kia, lộ ra một gương mặt rất chỉ là giống... người đi đường.

Khuôn mặt của người này rất kỳ quái, giống như... một cái bánh mì lớn, ta nghĩ người bình thường đâu có ai có gương mặt vẫn vẹn như vậy.

Ta và Đường Tư tiến lên từ đằng sau, từ từ té té đánh giá nàng vài lần, sau đó ngừng đầu hỏi Yến Ly. “Nàng gọi chàng là thiếu chủ?”

Yến Ly cũng tỏ vẻ nghi ngờ như ta.

Nữ nhân họ cắn răng, ngừng đầu lên trả lời: “Ta là Bạch Sanh Sanh!”

Ta hơi kinh ngạc tiến lên trước một bước, nhưng bị Đường Tư giữ chặt lại, kéo lui về phía sau một bước giấu sau lưng hấn.

Bất Ngốc hòa thượng tiến lên, niệm “A di đà Phật “, sau đó nói với Yến Ly: “Thả nàng ra đi.”

Yến Ly kinh nghi bất định nhìn hai người bọn họ, nhưng vẫn không buông tay.

Bất Ngốc hòa thượng cúi đầu mỉm cười nói với “Bạch Sanh Sanh”: “Bạch Chi, không ngờ ngươi đã lớn đến thế này rồi.”

Bạch Chi hơi xúc động, cúi đầu nức nở gọi: “Tông chủ...”

Đến lúc này, Yến Ly mới buông lỏng tay ra, lui đến bên cạnh ta.

Bạch Chi nửa quỳ trước người Bất Ngốc hòa thượng. Bất Ngốc hòa thượng xoa tay trải lên đầu nàng, tựa như truyền âm hiệu với nhau, lăm bằm niệm gì đó mà chẳng ai hiểu được một câu nào, sau đó hai tay Bạch Chi đè lên nhau đặt ở trước ngực, chậm rãi đứng lên – chắc hẳn đây là một loại nghi thức trong Bạch tộc Mật Tông phái của bọn họ.

“Đường như ngươi đã từng gặp ba người bọn họ?” Bất Ngốc hỏi Bạch Chi.

Bạch Chi ngẩng đầu lên nhìn Yến Ly, khẽ gật đầu.

“Bạch Chi, giúp ta một việc này, hộ tống bọn họ rời khỏi Mân Việt quốc đi!”

Bất Ngốc vừa nói xong, Bạch Chi lập tức kinh ngạc giương mắt nhìn lão, trong mắt tràn đầy mê muội, nhưng Bất Ngốc cũng không giải thích, chỉ mỉm cười nhìn lại nàng, hồi lâu sau, sự mê muội trong đôi mắt Bạch Chi dần dần biến mất đi, nặng nề gật đầu đồng ý.

Cảnh tượng này cho ta biết, quan hệ giữa Bất Ngốc hòa thượng và Bạch Chi không tầm thường, bọn họ tin nhiệm lẫn nhau, hơn nữa, giữa bọn họ còn có một bí mật nào đó, mà bí mật này, ba người bọn ta không hề biết.

Đường như giao tình giữa Bất Ngốc hòa thượng và Bạch Cốt – sư phó của Yến Ly không nhẹ, mà từ quan hệ, thái độ giữa Bất Ngốc hòa thượng và Bạch Chi xem ra, ắt hẳn Bạch Chi không phải là người xuống tay diệt môn Hoàng Hoa cốc, quả nhiên là do Lam tộc gây ra. Bạch Sanh Sanh thật tất nhiên cũng đã chết, hèn chi Bạch Cốt kinh hãi khi thấy “Bạch Sanh Sanh” xuất hiện, sợ rằng lão cũng cho là do hung thủ giả dạng – nhưng tại sao Bạch Chi lại muốn giả dạng Bạch Sanh Sanh...

Hề thai phụ suy nghĩ nhiều là y như rằng sẽ buồn ngủ.

Ta thật khó nhọc vác cái bụng tròn như quả cầu đi khắp núi đồi cùng bọn họ, đi một chút là phải ngừng lại nghỉ ngơi, bụng to như vậy, muốn ôm muốn vác cũng không tiện, chỉ có thể tự bước từng bước nhỏ mà đi.

Lúc nghỉ ngơi, Yến Ly đi lấy nước suối về uống, ta nhìn chăm chăm Bạch Chi một hồi, nhịn không được hỏi: “Đây là gương mặt thật của ngươi hả?”

Bạch Chi lành đạm gật đầu.

Ta nhất thời khiếp sợ.

Ba người đồng bọn vừa được thả có dung mạo giống Bạch Chi đến bảy tám phần. “Mấy người lúc này là huynh đệ thư muội của ngươi sao?”

“Không phải.”

“Vậy sao các người giống nhau quá vậy?”

Bạch Chi không thèm trả lời, Đường Tư bèn kéo ta tránh xa ra, khẽ miệng vào lỗ tai ta, thấp giọng nói: “Đừng bóc sẹo người ta nữa, nàng không thấy là mặt người ta bị mài hay sao?”

Ta không hiểu, hỏi lại: “Mài làm sao?”

Đường Tư trợn trắng mắt kinh hãi ta dốt đặc cán mai. “Trăm năm trước, trên giang hồ có một tổ chức gọi là “Vô môn” nhận nuôi cô nhi từ nhỏ để huấn luyện thành sát thủ, những hài tử này từ nhỏ đã bị mài đi gương mặt, tức là mài cho mòn tất cả các góc cạnh của khuôn mặt, như thế mới dễ dịch dung và không dễ dàng bị nhận ra, phương pháp này được rất nhiều tổ chức thần bí sử dụng. Những người bị mài mặt được gọi là “Vô nhân” hoặc là “Vô nữ”.”

Ta nghe mà sồn tóc gáy, dưới cảm mơ hồ đau nhức, nghiêng mắt nhìn lại Bạch Chi, quả thật khuôn mặt của nàng rất giống “bạch chi”, cực kỳ mềm dẻo, như một trang giấy trắng, không có một chút biểu tình nào, thấp phần lạnh lùng. Xem ra, năng lực diễn trò của nàng cũng không tệ, hèn chi lúc trước ngay cả Yến Ly cũng không nhận ra là nàng dịch dung, cái giá bọn họ phải trả thật quá cao.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73

Ta chọc chọc cánh tay Đường Tư “Ồi, ta không có nghe lầm đó chứ?”

Đường Tư nhũ mày không lên tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Yến Ly “Chuyện này có hiểu lắm gì phải không? Sao hẳn lại có thể đồng ý đi hòa thân?”

Ta cũng nghĩ vậy nên gật đầu phụ họa.

“Ta nghe thấy hai người bọn họ nói như thế. Bây giờ sau tộc trưởng tộc Lam thị sẽ hòa thân cùng Thừa tướng Thẩm Đông Ly của Trần quốc, nghi thức hôn lễ cử hành tại Bảo Kính thánh địa, cần phải do Tông chủ Mật Tông chủ trì, vì vậy bọn họ mới phụng mệnh trưởng lão đến đây thỉnh Tông chủ xuống núi.” Yến Ly vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Bất Ngốc hòa thượng “Ta nên sớm nghĩ đến chuyện một hòa thượng bình thường sao có thể cư ngụ trong cấm địa sau hậu sơn của bãi sản bản hoàng gia, nhưng mà... người rõ ràng không có một chút nội lực nào.”

Bất Ngốc hiểu ý hẳn nên trả lời.

“Tam môn bí thuật của Mật Tông đề cập đến những huyền bí trong cơ thể con người, không phải là võ học phổ thông trong giang hồ, bởi vậy bản tăng không có nội lực cũng chẳng có gì kỳ quái.” Bất Ngốc giải thích, ánh mắt nhìn Yến Ly đột nhiên nhu hòa lại, âm giọng hỏi “Ngươi có quan hệ gì với Bạch Cốt?”

Yến Ly trầm mặc không đáp.

Bất Ngốc cười cười, nói tiếp: “Ngày đó thù pháp ngươi dùng để chế trụ ta cũng là một trong Tam môn bí thuật của Mật Tông. Tam môn bí thuật không tùy tiện truyền lại cho người, quan hệ giữa ngươi và Bạch Cốt tất nhiên không phải tầm thường. Không biết hiện giờ hẳn sống có tốt không?”

Đôi mắt Yến Ly lóe sáng lên, rốt cuộc cũng trả lời lão. “Gia sư bị người ta hãm hại, đã qua đời rồi.”

Bất Ngốc ngăn ra, sau đó lập tức nhắm mắt lại, cúi đầu niệm một câu “A di đà Phật”.

Đôi mắt của vị hòa thượng này có một sức mạnh thật kì dị, dường như có thể ổn định tinh thần của đối phương, mê hoặc lòng người, dẫn dụ đối phương nghe lệnh của lão, khiến đối phương có cảm giác lão không phải là người xấu. Nhưng người xấu hay không cũng đâu có đánh dấu “Xấu” trên trán chứ...

Ta bất an kéo ống tay áo của Yến Ly. “Vừa rồi lão nói gì với hai người kia vậy?”

Bất Ngốc hòa thượng chủ động đáp: “Ta lo là hai người bọn họ ở đây lâu sẽ phát hiện ra tung tích của các người nên đã đồng ý với bọn họ là ba ngày sau sẽ theo bọn họ xuống núi, đến Bảo Kính thánh địa chuẩn bị cho nghi

lễ hòa thân.”

Ta hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay Yến Ly, trầm giọng nói: “Chúng ta mau về Trần quốc đi, làm rõ xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào!”

“Đi bây giờ rất nguy hiểm...”

“Nguy hiểm cũng phải đi!” Ta buồn bực hắt tay hất ra, đi qua đi lại hai vòng, gương mặt nhàn ba người, nhất thời càng thêm buồn bực. Tin tức bên ngoài gián đoạn không liên tục, mấy lần đều nghe nói là Mân Việt quốc và Trần quốc trực diện giao tranh, hai bên đều có khi thắng khi bại. Trận chiến ở Bạch Dương cốc, thương vong của hai bên nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, địa chấn sụt lở bất ngờ bạo phát, cũng không biết có bao nhiêu thi thể bị chôn vùi trong lòng đất, Trần quốc từ thương gần phân nửa, thế nhưng cho dù là như vậy, cũng không hoàn toàn nằm ở thế hạ phong so với Mân Việt quốc, vì thế ta mới có thể hơi yên tâm mà đường thai trong núi này, chẳng qua Lương quốc thừa dịp hỗn loạn xen vào mới khiến sự tình trở nên nan giải.

“Hòa thượng...” Ta nghiêng đầu nhìn lão, đắn đo trong lòng một hồi, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm lên tiếng hỏi “Người cảm thấy bọn ta có thể tin tưởng người hay không?”

Bất Ngốc hòa thượng mỉm cười nói: “Người tin tưởng câu trả lời của ta sao?”

“Đừng có dùng Thiền cơ với ta!” Ta phiền não huơ tay lên “Nói thẳng đi, ta cảm thấy cá tính của hai ta rất hợp nhau, bảo lão giúp bọn ta rời khỏi Mân Việt quốc chắc cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng chứ!”

“Các người không phải là người bình thường” Bất Ngốc hòa thượng đảo mắt quan sát ba người bọn ta “Một người là đệ tử của Bạch Cốt, người còn lại cũng khí độ bất phàm, mà có thể đồng thời khiến hai nam tử cùng ái mộ như thế...” Hai mắt Bất Ngốc hòa thượng đánh giá ta từ trên xuống dưới “Người cảm thấy ta nên tha các người đi à?”

“Tất nhiên.” Ta đáp như chém đinh chặt sắt “Bạch tộc các người chú ý dĩ hòa vi quý, hiện tại Lam Chính Anh bị Lương quốc chằm ngòi chia rẽ, dẫn quân binh Mân Việt quốc ác chiến cùng Trần quốc bọn ta, chỉ cần ta trở về, người trở về, tất nhiên có thể nội ứng ngoại hợp hạ bệ Lam Chính Anh, chân chính nghị hòa ngừng chiến. Mân Việt quốc bất quá chỉ muốn thông thương, chuyện này có thể thương nghị giải quyết, cần gì động đao động thương còn động đến nam nhân của ta.”

“Nam nhân của người?” Bất Ngốc hòa thượng ngẩn ra một lát, sau đó lập tức hỏi “Không lẽ người họ Lưu mà không phải họ Lý?”

“Chuyện đó không quan trọng.” Ta cất ngang lời lão “Quan trọng là hai bên chúng ta đều có lợi nhất. Ta là một người nhiệt tình yêu hòa bình, mấy tháng nay sống chung với nhau chắc người cũng biết. Một vài sự tích của người ta cũng đã từng nghe qua, rốt cuộc đều là ngưi tầm ngưi, mã tầm mã thôi, không cần nghĩ nhiều, quyết định như vậy đi, người giúp ta trở về Trần quốc, ta giúp người lật đổ Lam Chính Anh.” Ta vỗ bàn tay lão một cái “Tốt, thành giao!”

Bất Ngốc bê bê ngón tay, bật cười lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Không hiểu sao người tin tưởng ta như vậy...”

Thực giác a...

Thực giác cho ta biết, lão hòa thượng trước mắt này sẽ không hại ta, sẽ không hại bọn ta.

Bốn người bọn ta thương lượng xong, quyết định ba ngày sau khi người của phái Mật Tông đến sẽ hạ thủ, thay mặt đối đảo giải dạng thành bọn họ cùng Bất Ngốc trở về, dù sao mấy người này cũng ăn mặc kín mít không lộ ra một kẻ hở, ngay cả mặt cũng che lại, chỉ cần không lên tiếng nói chuyện chắc sẽ không sao.

Bất Ngốc giải thích dựa theo thói quen quy củ của Mật Tông phái từ trước đến nay, đến lúc đó sẽ có bốn người đến rước lão gồm có hai nam hai nữ, bọn ta chẳng những phải tiêu diệt ba người trong đó mà còn phải khống chế người còn lại để tránh thiếu người dẫn đường khiến bọn họ hoài nghi. Bất Ngốc khẳng khẳng nói chỉ có thể bắt sống bốn người này chứ không được giết, vì thế nên phải nhờ Đường Tư và Yến Ly đi bố trí bày thủ rừng, còn ta và Bất Ngốc hòa thượng hai người ở lại nhìn nhau chẳng biết nói gì...

“Hòa thượng!” Ta đột nhiên mở miệng hỏi “Nghe nói người cũng đã từng bị chữ tình làm khổ?”

Bất Ngốc cười nhạt, lắc đầu nói: “Chưa từng.”

Ta nhu mày. “Nghe nói người không tuân thủ thanh quy giới luật, cùng tín đồ yêu nhau, đó không phải là khổ vì tình sao?”

“Đó sao có thể tình?” Bất Ngốc mỉm cười phản bác “Ta hữu tình nàng hữu ý, trước giờ chưa từng có qua một chữ “khổ”.”

“Đúng vậy, nhưng không phải làm hòa thượng là không được có tình yêu nam nữ thế tục hay sao? Không phải nói đại ái vô ái mới có thể phổ độ chúng sinh hay sao?” Ta nghi hoặc.

“A di đà Phật...” Bất Ngốc thờ dài “Chúng sinh là cái gì? Phật yêu tất cả chúng sinh đều như nhau, nhưng Bất Ngốc ta phẩm phụ tục tử chỉ có thể yêu một người như chúng sinh. Phật môn độ chúng sinh, nhưng người bản tăng có thể độ cũng chỉ có một mà thôi.”

Ta ghen hòng nhìn lão trăn trối, hết nửa buổi mới có thể phục hồi tinh thần lại, thờ dài: “Bội phục, bội phục, hòa thượng người phạm giới đến cảnh giới vô oán vô hối, rất có phong cách bi ối giống ta. Chẳng qua...” Ta ngửa mặt lên trời thờ dài “Cho dù phạm giới cũng vị tất có thể đạt được như ước nguyện. Người thanh đăng cổ phật lẽ loi một mình, ta một mình đến sức cùng lực kiệt cũng vị tất có thể giữ được tất cả những người mà ta muốn giữ.”

“Người không có cảm giác an toàn.” Bất Ngốc “nhất châm kiến huyết” nói trúng tim đen của ta, làm ta sợ đến run cả tim, cúi đầu trầm lão. Bất Ngốc cười ha hả nói tiếp: “Đào hoa tuy sướt mướt nhưng cũng đừng tham quá nha!”

“Xì, cũng không phải tại ta tự chuốc lấy phiền não, nhiều người yêu như vậy ta cũng rất mệt a!” Ta giặt nhẹ ống tay áo, không được tự nhiên quay mặt đi “Ta vốn chỉ muốn cả đời này chung thủy yêu thương bên nhau với một người, ai mà biết tự dưng gây ra nhiều phiền toái như vậy. Bọn hấn trách ta treu chọc bọn hấn hết người này đến người kia rồi bỏ chạy, sau đó bọn hấn chọc ta rồi lại từng người từng người một muốn bỏ chạy, xì, không phải là muốn lấy lại làm tiền sao!” Ta bâu môi “Nếu ta không đuổi theo, tất nhiên là bọn hấn sẽ oán hận ta cả đời, còn nếu ta đuổi theo, cả đời này sẽ rồi tung một núi, hòa thượng, các người đều nói nhân quả báo ứng, không biết kiếp trước rốt cuộc ta tạo nghiệp gì mà kiếp này gặp phải mấy vị đại nhân như vậy a!”

Bất Ngốc không nề mặt cười ha hả không ngừng. “Kiếp trước tạo nghiệp gì là chuyện của kiếp trước, còn kiếp này người liệu mà tra cho hết nợ đào hoa đi.”

Ta cắn răng căm hận nói: “Lỡ sa chân bước nhầm một bước liền thành kẻ phong lưu nhơ danh thiên cổ, nếu có kiếp sau, ta nguyện làm kẻ đầu trọc.” rồi khinh bi liếc lão một cái “nhưng không phải loại đầu trọc phạm sắc giới như người đâu!”

Bất Ngốc hòa thượng không lấy đó làm xấu hổ, thản nhiên gật đầu mỉm cười.

Ba ngày rất nhanh cứ thế trôi qua, hôm nay mặt trời mọc tỏa ra ánh nắng chói chang báo hiệu đoạn thời gian tĩnh dưỡng nơi núi rừng của ta bắt đầu ngừng tại đây, bởi vì núi cao đường xa nên người Bạch tộc đến từ sớm, Đường Tư và Yến Ly đã sớm mai phục kỹ càng, ta núp đằng sau xem nào nhiệt.

Không ngoài dự đoán, có hai nam hai nữ đến, bốn người bọn họ không hề phòng bị nên lập tức rơi vào bẫy của Đường Tư, trong khoảnh khắc đã bị kèm chế, kết thúc chuyển lữ trình của bọn họ một cách nhanh gọn. Nhưng trong đó có một người dường như là kẻ đầu lĩnh, võ công hơn xa ba người còn lại, nhảy ra khỏi bẫy, rút Bán Nguyệt Loan đao trên người ra trở tay chém thẳng vào Yến Ly, nhưng lúc nhìn thấy Yến Ly lại sững sờ, động tác trên tay chậm lại, ngay lập tức bị Yến Ly phản kích bắt giữ.

“Thiếu chủ!” Nữ nhân đó gọi Yến Ly một tiếng.

Yến Ly ngẩn ra, kéo xuống khăn che mặt của nữ nhân kia, lộ ra gương mặt rất chỉ là giống... người đi đường.

Khuôn mặt của người này rất kỳ quái, giống như... một cái bánh mì lớn, ta nghĩ người bình thường đâu có ai có gương mặt vẫn vẹn như vậy.

Ta và Đường Tư tiến lên từ đằng sau, từ từ té té đánh giá nàng vài lần, sau đó ngẩng đầu hỏi Yến Ly. “Nàng gọi chàng là thiếu chủ?”

Yến Ly cũng tỏ vẻ nghi ngờ như ta.

Nữ nhân nọ cắn răng, ngẩng đầu lên trả lời: “Ta là Bạch Sanh Sanh!”

Ta hơi kinh ngạc tiến lên trước một bước, nhưng bị Đường Tư giữ chặt lại, kéo lui về phía sau một bước giấu sau lưng hấn.

Bất Ngốc hòa thượng tiến lên, niệm “A di đà Phật “, sau đó nói với Yến Ly: “Thả nàng ra đi.”

Yến Ly kinh nghi bất định nhìn hai người bọn họ, nhưng vẫn không buông tay.

Bất Ngốc hòa thượng cúi đầu mỉm cười nói với “Bạch Sanh Sanh”: “Bạch Chi, không ngờ người đã lớn đến thế này rồi.”

Bạch Chi hơi xúc động, cúi đầu nức nở gọi: “Tông chủ...”

Đến lúc này, Yến Ly mới buông lỏng tay ra, lui đến bên cạnh ta.

Bạch Chi nửa quỳ trước người Bất Ngốc hòa thượng. Bất Ngốc hòa thượng xoa tay trái lên đầu nàng, tựa như truyền âm hiệu với nhau, lăm bầm niệm gì đó mà chẳng ai hiểu được một câu nào, sau đó hai tay Bạch Chi đè lên nhau đặt ở trước ngực, chậm rãi đứng lên – chắc hẳn đây là một loại nghi thức trong Bạch tộc Mật Tông phái của bọn họ.

“Đường như người đã từng gặp ba người bọn họ?” Bất Ngốc hỏi Bạch Chi.

Bạch Chi ngẩng đầu lên nhìn Yến Ly, khẽ gật đầu.

“Bạch Chi, giúp ta một việc này, hộ tống bọn họ rời khỏi Mân Việt quốc đi!”

Bất Ngốc vừa nói xong, Bạch Chi lập tức kinh ngạc giương mắt nhìn lão, trong mắt tràn đầy mê muội, nhưng Bất Ngốc cũng không giải thích, chỉ mỉm cười nhìn lại nàng, hồi lâu sau, sự mê muội trong đôi mắt Bạch Chi dần dần biến mất đi, nặng nề gật đầu đồng ý.

Cảnh tượng này cho ta biết, quan hệ giữa Bất Ngốc hòa thượng và Bạch Chi không tầm thường, bọn họ tin nhiệm lẫn nhau, hơn nữa, giữa bọn họ còn có một bí mật nào đó, mà bí mật này, ba người bọn ta không hề biết.

Đường như giao tình giữa Bất Ngốc hòa thượng và Bạch Cốt – sư phó của Yến Ly không nhẹ, mà từ quan hệ, thái độ giữa Bất Ngốc hòa thượng và Bạch Chi xem ra, ắt hẳn Bạch Chi không phải là người xuống tay diệt môn Hoàng Hoa cốc, quả nhiên là do Lam tộc gây ra. Bạch Sanh Sanh thật tất nhiên cũng đã chết, hèn chi Bạch Cốt kinh hãi khi thấy “Bạch Sanh Sanh” xuất hiện, sợ rằng lão cũng cho là do hung thủ giả dạng – nhưng tại sao Bạch Chi lại muốn giả dạng Bạch Sanh Sanh...

Hễ thai phụ suy nghĩ nhiều là y như rằng sẽ buồn ngủ.

Ta thật khó nhọc vác cái bụng tròn như quả cầu đi khắp núi đồi cùng bọn họ, đi một chút là phải ngừng lại nghỉ ngơi, bụng to như vậy, muốn ôm muốn vác cũng không tiện, chỉ có thể tự bước từng bước nhỏ mà đi.

Lúc nghỉ ngơi, Yến Ly đi lấy nước suối về uống, ta nhìn chăm chăm Bạch Chi một hồi, nhện không được hỏi: “Đây là gương mặt thật của người hả?”

Bạch Chi lãnh đạm gật đầu.

Ta nhất thời khiếp sợ.

Ba người đồng bọn vừa được thả có dung mạo giống Bạch Chi đến bảy tám phần. “Mấy người lúc này là huynh đệ thụ muội của người sao?”

“Không phải.”

“Vậy sao các người giống nhau quá vậy?”

Bạch Chi không thèm trả lời, Đường Tư bèn kéo ta tránh xa ra, kể miệng vào lỗ tai ta, thấp giọng nói: “Đừng bóc sẹo người ta nữa, nàng không thấy là mặt người ta bị mài hay sao?”

Ta không hiểu, hỏi lại: “Mài làm sao?”

Đường Tư trợn trắng mắt kinh hãi ta dốt đặc cán mai. “Trăm năm trước, trên giang hồ có một tổ chức gọi là “Vô môn” nhận nuôi cô nhi từ nhỏ để huấn luyện thành sát thủ, những hài tử này từ nhỏ đã bị mài đi gương mặt, tức là mài cho mòn tất cả các góc cạnh của khuôn mặt, như thế mới dễ dịch dung và không dễ dàng bị nhận ra, phương pháp này được rất nhiều tổ chức thần bí sử dụng. Những người bị mài mặt được gọi là “Vô nhân” hoặc là “Vô nữ”.

Ta nghe mà sồn tóc gáy, dưới cảm mơ hồ đau nhức, nghiêng mắt nhìn lại Bạch Chi, quả thật khuôn mặt của nàng rất giống “bạch chi”, cực kỳ mềm dẻo, như một trang giấy trắng, không có một chút biểu tình nào, thấp phần lạnh lùng. Xem ra, năng lực diễn trò của nàng cũng không tệ, hèn chi lúc trước ngay cả Yến Ly cũng không nhận ra là nàng dịch dung, cái giá bọn họ phải trả thật quá cao.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

“Được, được, được...không ép, không ép! Một, hai, ba...” Dừng sức, dừng sức.

“Không được rồi bỏ ta!” Hít thở, hít thở.

“Được, được, được, không bỏ, không bỏ! Một, hai, ba...” Dừng sức, dừng sức.

“Không được lừa ta!” Hít thở, hít thở.

“Được, được, được, không lừa nàng nữa! Thấy đầu của hài tử rồi!” Yến Ly kinh hi kêu to lên.

“Aaa...nuong nó!”

Trong phút chốc, trên người ta như rớt ra một miếng thịt, trống rỗng, ta mở mắt nhìn vào khoảng không trên đỉnh đầu, chỉ nghe thấy tiếng cười kinh hi của Yến Ly và Đường Tư, sau đó là tiếng khóc meo meo oa oa...

Ta là người ra nằm trong lòng Đường Tư, không còn sức lực để mở mắt, cứ như thế mà ngủ mê mệt...

Lúc ta tỉnh lại đã là lúc trăng sáng sao thưa.

Toàn thân đau nhức, cổ họng khô khốc, ta đưa mắt nhìn quanh bốn phía – đây là một gian nhà dân, xem có vẻ như có người ở vì được quét tước sạch sẽ bóng loáng, có gĩa cụ hẳn hoi.

Trên người ta mặc y phục bằng vải thô, tuy chất liệu bình thường nhưng rất sạch sẽ.

Chẳng lẽ ta sinh hài tử rồi đau đớn quá mà chết đi, giờ xuyên không luôn...

Ta mơ mơ màng màng nghỉ ngơi, tiện thể tưởng tượng ra cảnh năm nam nhân của mình đồng tâm hiệp lực cho hài tử bú sữa, chỉ vào bức họa chân dung thô tục, dâm tà của ta mà giải thích với hài tử: “Đây là nương của con, lúc sinh con ra vì đau quá mà chết.”

Khỏe mới ta giật gật, muốn kêu ai đó, lại phát không ra tiếng, chỉ có thể khó nhọc dịch chuyển hai chân của mình xuống giường để tìm nước uống.

Roi lệ mà! Vừa mới sinh hài tử ra đã không còn ai thương mình nữa! Trước khi ngã đi ta còn nghe được vài tiếng gào khóc của hài tử đáng thương chưa rõ họ tên của mình, thanh âm rất giống nương của nó là ta lúc còn khỏe mạnh, chắc là không có gì đáng ngại, điểm đáng tiếc duy nhất chính là lúc sinh nó không được hưởng thụ sự đãi ngộ của ngũ tinh phủng nguyệt, sau khi sinh không được người ăn cần hỏi han, ngay cả muốn uống chén

nước cũng phải tự mình xuống giường...

Lòng ta chua chát như một trái mận còn xanh non, ngồi bên cạnh bàn uống nửa chén nước ấm cho thông cổ họng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, xoạt một tiếng bức rèm cửa được vén lên, ta lờ lờ nhác ngáng đầu liếc qua, sau khi thấy người đến là Đường Tư ta mới khẳng định là mình còn chưa chết.

Thấy ta tỉnh, Đường Tư nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ ra mặt ngồi xuống bên cạnh ta. Ta lãnh đạm quay mặt đi, không thèm để ý đến hắn.

“Sao vậy?” Đường Tư không chút để ý, đi vòng qua bên kia nhìn vào mặt ta, ta cúi đầu nhìn khuôn mặt tươi tắn của hắn, không hài lòng bĩu môi, ho khan vài tiếng, lại uống thêm một chén nước, mới nói: “Hài tử đâu?”

“Đang cho bú.” Đường Tư nói.

Ta giận “Chẳng lẽ ta không có sữa?”

Đường Tư ho khan. “Chắc là vì sinh non...”

Ta trầm mặc nửa buổi mới nói: “Giờ chúng ta đang ở đâu?”

“Khu dân cư ở biên giới Trần quốc, cách đại doanh một đoạn đường nữa, sáng mai chúng ta đi tiếp.”

Vậy chắc cũng vẫn còn kịp.

Ta ôm bụng, ngáng đầu nói với Đường Tư: “Ta đói.”

Rốt cuộc Đường Tư mới tỉnh ngộ. “Nàng muốn ăn gì? Ta đi chuẩn bị!”

Ta phát phát tay nói: “Gi cũng được, bảo Yến Ly ôm hài tử đến đây đi.”

Đường Tư được lệnh đi ra, ta lại mò về giường nằm ngay đơ. Một lúc sau, lờ mờ phảng phất nghe được tiếng bước chân, sau đó là một bàn tay dịu dàng xoa hai gò má của ta. Ta mơ mơ màng màng mở to mắt, gương mặt của Yến Ly hiện rõ dần, khác môi hắn còn vương nét cười nhẹ.

Ta cúi đầu, thấy hắn đang ôm một cái bọc nhỏ trong lòng, kinh ngạc la lên: “Sao nhỏ vậy?!”

Yến Ly bật cười. “Sinh non bảy tháng, nặng bốn cân, không tẹo chút nào. Ôm nàng cẩn thận một chút, là nữ nhi.”

“Nữ nhi...” Ta cẩn thận dè dặt tiếp lấy đứa bé từ tay Yến Ly, tỉ mỉ quan sát một hồi, nhiều mày kết luận. “Nhăn nheo quá, vừa đen sì vừa nhỏ xíu, một chút cũng không được giống như ta thiên sinh lệ chất! Có phải chàng nhặt ở đâu về lừa ta hay không?!”

Yến Ly ngồi xuống bên giường, nghe ta nói vậy hắn chỉ cười, bẹo nhẹ lên gò má ta. “Nào có ai nói nữ nhi của mình như nàng chứ! Hài tử vừa mới sinh ra đều như vậy, qua mấy tháng nữa sẽ nảy nở xinh đẹp lên thôi.”

Ta hồ nghi giương mắt lên nhìn hắn, lại cúi đầu nhìn nữ nhi – thì ra đây chính là đứa bé núp trong bụng ta luyện quyền lâu nay... Ta xoa bóp nắm tay bé xíu của nó, có lẽ vì bàn tay của nó quá nhỏ nên ngay cả ngón út của ta nó cũng nắm không được, chọc chọc tay lên mặt nó, nó khề nhăn “lông mày”, trông có vẻ như mắt húng.

Ta đột nhiên lẫm vào trầm tư... Cha của hài tử này rốt cuộc là ai đây... Mấy người nhà chúng ta đâu có ai đen a, ngay cả Đào Thanh hay giải đầu nắng gió nên làn da có màu đồng cổ mà nơi bí ẩn nhất trên người hắn cũng trắng nửa mà!

Sao ta lại sinh ra một o nhi có làn da đen như thế này... Nếu không phải ta tự mình biết mình chắc sẽ cho rằng tiểu gia hóa này là sản vật của một chuyển hồng hạnh vượt tường nào đó.

Ta thờ dài, nhẹ nhàng gọi tên nó. “Giới Sắc, ta là nương của con đây...”

Nụ cười của Yến Ly nhất thời đành lại nơi khóe miệng. “Hay là chúng ta sửa tên khác cho hài tử đi...”

Ta liếc xéo hắn một cái, cười lạnh. “Hừ hừ, lật lọng thật mau a, mới vừa rồi đáp ứng ta thế nào?”

Yến Ly thờ dài. “Ta chỉ là muốn tốt cho nàng thôi, sợ hài tử lớn lên sẽ hận nàng cả đời...”

“Đây là mẫu thân của nó chân thành dùng kinh nghiệm huyết lệ cả đời rèn dạy nó! Khi ta chết cũng phải ghi tạc chữ này lên bia mộ của ta a!” Ta căm giận nói.

“Vậy sao?” Yến Ly cười, khuôn mặt tuấn mỹ đến cùng cực của hắn kề lại gần, chiếm lấy toàn bộ tầm mắt của ta. “Nàng có chắc là... muốn giới sắc không?” Môi hắn chỉ cách môi ta một chút xíu.

Ta nuốt nước miếng mạnh một cái, tim đập lờ lờ một nhịp, ngập ngừng nói: “Chuyện đó... kiếp sau nhất định sẽ giới...”

Yến Ly cười nhạo, hôn trộm một cái trên môi ta. “Nếu thế, cái tên Giới Sắc này để kiếp sau nàng tự mình dùng đi. Đặt một cái tên khác cho hài tử.”

Ta thật khó xử a! Giới Sắc chính là cái tên ta nghĩ ra lúc đột xuất thần trí tâm linh, bảo ta bỏ đi thật sự là hơi uổng mà!

Ta cúi đầu xem tiểu anh nhi đang ngủ say, linh cơ chợt động. “Có rồi! Nó vừa đen vừa nhỏ, gọi nó là Hắc Đậu đi!”

Yến Ly nghiêng răng nghiêng lợi “Nàng không thể nghĩ ra cái tên nào thích hợp cho cô nương à?!”

Ta căm giận bất bình: “Chàng cũng quá soi mói đi! Sao, ta sinh xong hài tử là chàng lập tức qua sông đoạn cầu à! Không sinh nữa, nhét vô lại đi!”

“Xì!” Yến Ly khinh bỉ liếc xéo ta, cướp lấy Hắc Đậu từ trong tay ta đi, không quên búng một cái trên trán ta: “Coi tỉnh tỉnh của nàng kia! Hắc Đậu thì Hắc Đậu, cũng lắm đặt làm nhũ danh là được rồi.” Nói rồi ôm hài tử đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống tiếp tục khinh bỉ ta. “Sợ nàng ôn ào ảnh hưởng đến hài tử, ta ôm nó qua phòng kế bên trước, nàng cũng nên dậy ăn chút gì đi, Đường Tư chắc cũng chuẩn bị xong rồi, nàng mau rời giường đi. Xì... Nhét vô lại, vậy mà nàng cũng nghĩ ra...” Hắn không nhịn được cười, lắc lắc đầu, chậm rãi bỏ đi.

Ta bực tức đến mức muốn lòi lông chân ra xoắn mấy vòng cho bỏ ghét! Chẳng lẽ ta đau đớn đến chết đi sống lại để đổi lại địa vị trong chốn lạt ngón ngủ như vậy thôi sao...

“Lý Oánh Ngọc.” Đường Tư đá một cước văng rèm cửa ra, hai tay ôm tở cháo đến gần. “Dậy ăn đi.”

“Món này hầm từ gà mái dầu, cũng không biết gọi là cháo gì, ta nhớ không rõ, tóm lại là rất bổ.” Đường Tư đặt chén cháo xuống đầu giường, nhét thìa và thìa vào trong tay ta, liên thanh thúc giục “Còn nóng ăn đi, mau mau...!”

Ta khụt khà khụt khịt, miệng rở nói: “Tam nhi, vẫn là chàng tốt với ta nhất.”

Đường Tư cười hắc hắc, không chút khiêm nhượng “Đương nhiên, biết lão từ tốt rồi sao!”

Ta gật gật đầu, đang muốn hớp một hớp, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, ngáng đầu hỏi hắn. “Cái này... không phải chàng tự tay nấu đó chứ...”

Bởi vì sau khi ăn xong chén cháo gì đó ta may mắn còn sống, cho nên cháo này nhất định không phải do Đường Tư nấu – sau đó mới biết ra là do một cặp phu phụ lão nông trong thôn nấu.

Căn nhà này còn hai gian phòng trống, phân bố phòng ở hơi bị khó. Xét thấy quan hệ ba người bọn ta người bình thường khó hiểu và chấp nhận nổi, vì thế bọn ta phải nói là chúng ta là một cặp phu thê và huynh trưởng, Yến Ly là huynh trưởng của ta. Sợ dĩ Đường Tư là tướng công của ta là bởi vì lúc đó bốn người bọn ta vội vàng chạy đến đây, Yến Ly ôm Hắc Đậu, Đường Tư ôm ta, cho nên kết quả chính là như thế...

Buổi tối Đường Tư ngủ chung với ta một giường, vì sợ hài tử nửa đêm đói nên hài tử cũng phải ở cùng phòng với bọn ta. Cũng không biết phu phụ lão nông này kiếm đâu ra một cái nôi cũ kỹ dúi đến đầu giường của ta, ta thật cảm thấy tự hào vì Trần quốc bọn ta có được lão bá tánh thân mật, nhiệt tình như thế. Đường Tư nói – hẳn để lại cho họ một thời bạc to...

Một mồi cả ngày, vừa lên giường là Đường Tư rất nhanh chìm vào trạng thái mơ màng, tuy ta hơi béo một chút nhưng ít ra còn có thể “nhét” vào trong lòng hắn, lmg dán lên ngực hắn, cảm nhận tiếng tim đập và hơi ấm của

hắn từ sau lưng truyền tới, hai tay hắn xuyên qua nách ta đứng lại trên bụng của ta, lúc trước vốn nhỏ ra còn bây giờ thì xẹp xuống vì đã biến thành một hạt đậu đen đang ngủ trong cái nôi trước giường.

Một chút ánh sáng xuyên qua cửa sổ rơi xuống trước giường, ta lẳng lặng nhìn gương mặt đang say ngủ của Hắc Đậu, thật là, càng nhìn càng thấy xấu a, về sau không già đi được cũng tốt, Giới Sắc Giới Sắc...

“Đường Tư a...” Ta và hắn mười ngón tay lồng vào nhau.

“Hừ...” Hắn ưỡ ỏi một mồi đáp lại một tiếng.

“Ta sinh thêm một đứa nữa được không...” Nói đến cùng, ta vẫn sợ hắn bất bình trong lòng.

Hắn trầm mặc một lát, tần suất hô hấp thay đổi, giống như bị lời nói của ta đánh thức.

“Được không?” Ta quay đầu lại hỏi hắn.

“...” Đường Tư lại trầm mặc một hồi mới đáp “Không cần miễn cưỡng, có tiểu Hắc Đậu là đủ rồi.”

“Chàng không thích nhiều hơn một chút sao?” Ta ngạc nhiên hỏi.

Hắn vui đầu lên cổ ta, đôi môi di động lên xuống, “Thôi, nàng sợ đau như vậy...”

Trái tim nhỏ bé của ta nhất thời co rút ...

Lệ rơi! Vì một câu này của người, lão tử sẵn sàng sinh cho người cả tá!

Ta quay người lại bỏ nhào đề lên hắn, lại bị hắn cản lại, nghiêm túc cảnh cáo: “Còn chưa đầy tháng, đừng chăm lừa loạn!”

Được, tạm tha cho chàng một mạng trước!

Ta ôm cổ hắn ngọt ngào đi vào mộng đẹp.

Rốt cuộc không bị tiếng gà gáy đánh thức mà bị tiếng khóc meo meo của Hắc Đậu đánh thức trước.

Sắc trời còn chưa sáng, Hắc Đậu mùa may nắm tay nhỏ bé, nhắm mắt lại phát ra tiếng nức nở gián đoạn không liên tục. Đường như Đường Tư cũng bị đánh thức nhưng chưa tỉnh hẳn, hắn xoay người lại, nhăn mày, hằm hằm hồ hồ nói: “Chắc đói đó, cho bú đi...”

Ta đẩy cánh tay Đường Tư ra hai bên, ôm Hắc Đậu ra khỏi nôi, trước kiểm tra xem nó có tè dầm hay không – không có, vậy chắc hẳn là đói bụng ...

Ta chọc chọc ngón tay lên môi nó, nó nhắm mắt lại muốn ngậm lấy, ta vội rút tay lại.

Đường Tư nằm ngửa, hô hấp đều đều.

Ta thừa nhận rằng mình hơi biến thái...

Lén còi vạt áo trước của Đường Tư ra, hắn một mồi cả ngày nên hoàn toàn không ý thức được ta đang làm gì, ta lén lén lút lút cẩn thận từng ly từng tí vạch áo hắn ra để lộ bộ ngực tình trắng, và hai điểm nho nhỏ trên đó... sau đó áp sát cái miệng nhỏ của Hắc Đậu vào...

Ồ ồ! Ta đang làm gì vậy chứ?! Ta lắc lắc đầu như phát điên!

Vì sao ta lại nhiệt huyết sôi trào lên như thế này a!

Tiểu Hắc Đậu nhắm chặt mắt lại, miệng khi há khi mở, tim thấy mục tiêu vội ngậm chặt, chep chep – không phải? nhướn mày – tiếp tục chep chep – vẫn không phải? cả miệng lẫn mũi đều nhăn lại...

“Lý Oánh Ngọc...” trong bóng đêm một thanh âm u ám vang lên “Nàng đang làm cái quái gì đó...”

Ta rùng mình run rẩy, vội ẵm Hắc Đậu vào trong lòng lại.

Đường Tư nhấc cánh tay, nhòm người lên nhìn ta một cách âm trầm.

Ta ho khan, nhìn trời, nhìn trái nhìn phải, ngập ngừng nói: “Không có sữa mà...”

Đường Tư điên tiết lên: “Nam nhân có sữa thì còn cần nữ nhân để làm gì!”

Ta ha ha cười gượng mấy tiếng, tự giác còi bỏ y phục, làm chuyện mà một người mẫu thân nên làm.

Sau một lúc lâu, Đường Tư cười nhạo: “Câu vừa rồi thật thích hợp với nàng.”

Ta: “...”

Kết quả là hai từ phải húp cháo trường kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Vừa rạng sáng hôm sau, ba người bọn ta – phải nói là bốn người bọn ta lên đường trở về đại doanh. Ngựa được mua từ phiên chợ vùng phụ cận, không phải thứ thượng hạng, nhưng có thể chạy được là tốt rồi.

Bởi vì “Lý Oánh Ngọc” còn ở trong quân nên ta không thể xuất hiện một cách quang minh chính đại, do đó lúc sắp đến đại doanh, Yến Ly giúp ta dịch dung sơ thành “người đi đường Giáp”. Trong ba người bọn ta, Đường Tư vốn là một gương mặt quen thuộc trong quân, Yến Ly là người lạ, Đường Tư mang theo ta và Yến Ly vào đại doanh không thành vấn đề, nhưng còn Hắc Đậu thì biết làm sao...

Hắc Đậu híp mắt nhìn ta, nắm tay nhỏ bé mùa may quay cuồng.

“Chúng ta mua cái giò, bỏ Hắc Đậu vào. Sau đó báo Oánh Ngọc giả cũng sinh non, rồi hoán đổi người lại.” Yến Ly đề nghị.

“Chuẩn tấu.” Ta gật đầu đồng ý.

Thế là Yến Ly xách giò, hai người bọn ta theo Đường Tư vào đại doanh.

Binh lính thủ vệ sững sốt khi thấy Đường Tư, sau đó kinh hi nói: “Đường tiên sinh đã về!”

Một tiếng lành lốt như thế rất nhanh truyền vang xa, lập tức có người chạy đi báo tin.

Đường Tư không có quân hàm gì trong quân, nhưng biểu hiện của hắn tại Cửu Lôi trận – Bạch Dương cốc đã đủ để chinh phục rất nhiều binh lính, vì thế nên bọn họ đồng loạt nhất trí gọi hắn và Đào Thanh là “tiên sinh”.

Đường Tư khẽ gật đầu với bọn họ, mang theo bọn ta vào đại doanh.

Bởi vì trong tay xách theo hài tử, sợ nằng nhất thời khóc một cái là lộ hết ra nên việc khẩn cấp trước mắt là đưa hài tử đến nơi an toàn trước đã, bọn ta đã bàn nhau từ trước, đó là đưa thẳng đến chỗ của Đào Thanh, Đường Tư và Yến Ly đi gặp Đào Thanh bàn bạc, còn ta sẽ đi gặp sư phó để hỏi mọi chuyện cho rõ ràng. Do đó, Đường Tư và Yến Ly đi về một phía khác, còn ta tự mình đến lầu trại của sư phó, nhưng đến nơi lại chỉ thấy một gian phòng trống không, ra cửa hỏi lại...

“Thẩm tướng?” Một tên lính đi ngang sững sốt đáp “Sáng sớm hôm nay Thẩm tướng đã đi sứ Mãn Việt quốc rồi mà.”

Ta như gặp phải sét đánh, giật mình hiểu ra: lần trước nghe nói ngày kết hôn định ra vào bảy ngày sau, nhưng hành trình từ Trần quốc đi đến Mãn Việt, sau khi đến Mãn Việt rồi còn phải chuẩn bị này nọ kia cho hôn lễ, dĩ nhiên là sư phó xuất phát sớm hơn rồi!

Nãi nãi nó!

Ta cắn răng trực chỉ đến lầu trại của Đào Thanh để chém giết, binh lính trông cửa thấy mặt ta đầy sát khí mà giật nảy mình, tưởng rằng ta là thích khách nãi nãi người, có thích khách nào ngang nhiên trắng trợn chạy tới đây chém giết không!

Người bên trong nghe thấy tiếng động bên ngoài, giọng trầm thấp của Đào Thanh vang lên: “Đề nàng vào đi.”

Ta đá rēm chạy vào. Đào Thanh ôm Hắc Đậu, trên mặt vẫn còn vương nụ cười, nghiêng mặt nhìn ta, đuôi lông mày nhướng lên.

Mấy tháng không gặp, hình như hắn lại rậm rắng đen thêm mấy phần, cũng gầy hơn, nhưng trông càng cường tráng hơn.

Không đúng, lúc này không phải là lúc nghiền cứu mấy chuyện này.

Ta lui đến trước mặt hắn, đi thẳng vào vấn đề: “Mau lên, mau đi bắt sư phó ta về đi!”

“Bắt?” Đào Thanh nhủu mày “Bộ hắn bỏ chạy sao?”

Ta sắp phát điên rồi!

“Sao chàng lại có thể để hắn đi hòa thân a? Dĩ như vậy căn bản là đi chịu chết thôi! Rốt cuộc là chàng nghĩ như thế nào vậy?! Cho dù có Kiều Vũ đi theo bên cạnh hắn để bảo vệ, nhưng dần thân vào hang hổ, chẳng lẽ còn có thể toàn thân trở ra? Hắn và Kiều Vũ chỉ cần một người bị thương thôi là lão tử lập tức học máu ra chết a! Mau trả lại hai người bọn hắn cho ta!”

Đào Thanh chậm rãi đặt Hắc Đậu xuống, lúc này Hắc Đậu trừng cặp mắt lên thật to nhìn chăm chăm Đào Thanh, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt đầu ngón tay của hắn, không sợ người lạ một chút nào. Đào Thanh cúi đầu nhìn nằng, cười cười, rồi giao lại nằng cho Đường Tư, nói với hai người bọn họ: “Hai người ra ngoài trước đã, ta có chuyện muốn nói với nằng.”

Hắc Đậu ô ô mấy tiếng rồi bị mang đi...

“Nói gì nói mau lên rồi còn đi đón sư phó và Kiều Vũ về nữa!” Ta nhấp nha nhấp nhồm đứng ngồi không yên, bị hắn đề vai lại.

“Sức khỏe nằng tốt chứ?” Đào Thanh lảng tránh mà không trực tiếp trả lời.

“Chàng không hạ lệnh thì ta hạ lệnh!” Ta giận, xoay người muốn đi, Đào Thanh giữ chặt cánh tay ta lại nói: “Chút nữa ta cũng phải lên đường rồi.”

“Cái gì?” Ta ngỡ người ra một lát, sau đó mới kịp phản ứng, kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn.

Đào Thanh xoa xoa đầu ta, nhẹ nhàng chùi đi dịch dung trên mặt ta. “Chút nữa ta phải lĩnh quân lên phương Bắc, nhưng mà là bí mật hành quân. Lương quốc đã quyết định đồng loạt tấn công, ở phương Bắc lại không có tướng lĩnh, ta đã cho Giả Thuần Kiệt mang năm vạn binh tinh nhuệ đi trước, Liên nhi ngầm đi tập hợp lực lượng võ lâm phía Bắc, sắp xếp giang hồ kỳ sĩ đến chiến trường phương Bắc chuẩn bị sẵn sàng. Bạch Phiến sẽ ở lại phương Nam này để đối phó với Mãn Việt quốc. Mãn Việt quốc là một nước nhỏ không đủ để gây áp lực, nhưng trận này cũng không dễ đánh đâu.” Đào Thanh kéo tay ta ngồi xuống, chậm rãi giải thích “Đề đồ của Trần quốc đặt tại phương Bắc, một khi quân binh Lương quốc tràn qua khỏi biên cảnh, chưa đầy hai ngày là có thể trực tiếp tấn công đề đồ. Lương quốc đã ẩn nhẫn mấy chục năm, lực uy hiếp đối với Trần quốc hơn xa Mãn Việt quốc, tuy thủ quân ở biên cảnh phương Bắc đã sớm có phòng bị, nhưng cũng khó thể địch lại một Lương quốc dốc hết tài lực tấn công. Sau con địa chấn ở Bạch Dương cốc, ta và Đồng Ly, Bạch Phiến đã thương lượng với nhau và quyết định, mượn cơ hội này giả vờ khuếch trương sự thương vong bên ta, nhưng thật ra là ngầm điều binh tướng chủ lực đi lên phương Bắc, ở đây chỉ lưu lại một lượng binh sĩ có thể miễn cưỡng kéo dài thời gian với Mãn Việt quốc. Nhưng mà Mãn Việt quốc được Lương quốc trợ giúp, sẽ gia tăng hóa lực tấn công bên ta, tuy rằng tạm thời bên ta không bị thua, nhưng một khi ra trận mà thất thủ, thủ quân hiệu lệnh rút quân, rất dễ khiến cho bọn chúng phát hiện là bên ta che giấu thực lực, nếu thế Lương quốc tất nhiên sẽ tăng cường phòng bị, muốn giết cho bọn chúng trở tay không kịp sẽ rất khó mà thành công.”

Ta nói tiếp: “Cho nên các người đề nghị tái hòa là đề mưu đồ kéo dài thời gian?”

Đào Thanh gật đầu “Lam Chính Anh cho rằng nếu bên ta mất đi Đồng Ly thì sau này sẽ khó mà duy trì thế ổn định, muốn đánh Trần quốc càng dễ như trở bàn tay. Tình hình hiện tại không giống như xưa, bọn họ không cần phải giết Đồng Ly, hy sinh thanh danh quốc gia của chính mình. Từ tín tức do thám được, bọn họ đã sớm có hiệp nghị với Lương quốc, một khi Lương quốc lấy được giang sơn của Trần quốc, Lương quốc sẽ cắt ra ba quận phía Nam cho Mãn Việt quốc.”

Ta cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nói: “Bảo hồ lật da, đến lúc đó chỉ sợ Lương quốc sẽ trực tiếp xuôi binh xuống Nam nuốt trọn luôn Mãn Việt quốc.”

“Người trong cuộc thì u mê.” Đào Thanh thờ dãi “Lam Chính Anh không nghĩ như vậy, à ta dốc hết toàn lực vào canh bạc này.”

“Chàng cũng đang đánh cược!” Ta không đồng ý lắc lắc đầu “Đúng vậy, Lam Chính Anh không cần phải giết Đồng Ly, nhưng chàng có nắm chắc mười phần hay không? Ai mà biết à nữ nhân đó có nổi điên lên hay không, ai mà biết bên cạnh à ta có thể có tên biến thái nào đó xuống tay với sư phó ta hay không? Chàng làm như vậy có khác gì với Lam Chính Anh?”

Đào Thanh nhướng mày, lải ra sau một chút, thanh âm bỗng ngưng lạnh lùng hơn ba phần. “Tất nhiên là không giống nhau. À ta dùng toàn bộ thân gia để đánh cược nhưng chỉ có một phần thắng, còn chúng ta có chín phần.”

“À!” Ta cười một mồi, thờ dãi, cầm lấy một chén nước trên bàn “Vẫn là đánh cược thôi. Ta hỏi chàng, nếu như chén nước này có độc, ta uống xong có thể sẽ chết, vậy chàng có dùng tính mạng của ta đi đánh cược hay không?”

Hắn tóm lấy chiếc chén trong tay ta, nôi giận nói: “Vớ vẩn! Hai chuyện này làm sao mà giống nhau!”

“Nhưng theo ý ta thì cũng giống nhau mà thôi!” Ta cũng giận, so giọng xem ai lớn hơn ai với hắn! “Mãn Việt quốc, Mãn Việt quốc là toàn bộ thân gia của Lam Chính Anh, chẳng lẽ các chàng không phải là toàn bộ thân gia của ta sao! Đào Thanh, có những người, có những việc không thể tính toán, không thể đánh cược được. Chàng có hiểu không?”

Đào Thanh hơi xúc động, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng. “Ý kiến nữ nhân! Con người sống trên đời này ai không phải đánh cược? Làm gì có chuyện có thể cam đoan tuyệt đối an toàn? Ra chiến trường giết địch nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ở lại trấn thủ trong quân lại bình yên sao? Có được tất có mất, có những chuyện đáng để chúng ta mạo hiểm!”

“Nhưng những chuyện chàng cảm thấy đáng thì ta lại cảm thấy không đáng! Ước muốn duy nhất của ta là mấy chàng luôn được bình yên vô sự, ba cái giang sơn, công danh chết tiệt này đều chi là từng phẩm kèm theo. Ta là nữ nhân chứ không phải là kẻ ngu dốt, loại chuyện như “tẩy gùi bỏ ngọc” ta làm không được!” Ta nắm chặt hai tay thành quả đấm, hít thở sâu vài ngụm, cố ép bản thân mình phải tỉnh táo lại, thấp giọng nói “Trương lai của Đậu Đậu nhà ta đều có thể ở bên mỗi một người trong các chàng...”

Đồng tử Đào Thanh co rụt lại, trầm mặc nhìn ta, một hồi lâu sau hắn vươn tay ra nhẹ nhàng kéo ta vào lòng, ta hơi sững sốt rồi cũng thuận theo hắn, mặc hắn vuốt ve cánh tay ta. “Ta không muốn hề chúng ta vừa gặp mặt nhau là cãi nhau. Lý Oánh Ngọc, nàng nói xem, vì sao... nàng đối với tất cả mọi người đều trung ra khuôn mặt tươi cười, dù có tranh cãi âm ỉ cũng bắt quá chi là đùa giỡn, duy chỉ đối với ta... Lần trước là Yến Ly, lần này là Đồng Ly. Vừa rồi ta chợt nghĩ, không biết có phải vì ta làm người quá thất bại khiến nàng đối với ta tràn ngập hoài nghi, không tin tưởng...”

Ta cảm thấy căng thẳng trong lòng, muốn giẫy dụa đứng lên, lại bị hắn đè chặt lại.

“Nàng nói nhiều rồi, giờ đến lượt ta nói.” Giọng Đào Thanh trầm thấp đầy kèm chế chấn động làm đau màng nhĩ của ta, ta gật gù đầu một cách cứng nhắc.

“Ta rất hối hận vì năm đó đã không giết nằng.”

Ta: “...”

“Hoặc có lẽ tại thời điểm ta chưa yêu nàng đến mức như thế này, ta nên bắt chấp thủ đoạn giữ nàng lại. Nếu thế, ta cũng sẽ không đau lòng khi thấy nàng khổ sở.” Vì yêu nên cưỡng ép đối phương ở lại bên mình, vì không phải quá yêu nên không để ý đến cảm nhận của đối phương – đây mới là phong cách bá chủ một phương của Đào Thanh – ta biết, nhưng vẫn không hiểu vì sao hắt hủi ta.

“Có thể là vì ta quá tự tin, nghĩ rằng cho dù có quanh co bách chuyển thiên hồi đi chăng nữa, rốt cuộc nàng vẫn sẽ rơi vào tay ta.”

Nhưng nếu không phải hẳn “lạt mềm buộc chặt” chắc ta cũng sẽ không thật lòng yêu hẳn...

“Hồi ờ để đó, ta có thể không cứu nàng, nếu nàng chết đi, xem như ta đã được giải thoát. Đáng tiếc là ta làm không được.” Hắn cười tự giễu, cúi đầu nhìn ta, hơi thở khẽ thổi trùng vài sợi tóc nơi mảng tang của ta, ta sợ hãi giương mắt nhìn hắn, chịu ánh mắt soi xét của hắn “Dung mạo không thuộc hàng quốc sắc thiên hương, thân hình cũng tạm được, tính tình thì phóng túng đến nát bét, rốt cuộc nàng có điểm nào tốt chứ?”

Khỏe mới ta giật giật, không thốt ra được một lời phản bác nào – cũng không có gì để phản bác bởi vì đó đều là sự thật.

Ta nghĩ, rốt cuộc ta cũng không được tính là một người tốt, cùng lắm chỉ là một người thú vị, như một món đồ chơi – hẳn cầm lên rồi là khó bỏ xuống... Nói đến cùng, nam nhân cũng thế, nữ nhân cũng thế, đều giống như một bộ y phục vậy, đối với người này bộ này là đẹp nhất, nhưng chưa chắc người khác cũng nghĩ vậy, không phải chỉ cần mặc vừa người, thoải mái là quan trọng nhất hay sao?

“Tính cảm rất khó giải thích, ở với nhau được hay không, mỗi người cần phải giám bớt yêu cầu tiêu chuẩn cá nhân của bản thân mình xuống... Trên đời này, có nhiều thứ, dù chọn lựa kỹ như thế nào cũng đều không thể chọn được thứ hoàn mỹ nhất, chỉ có thể tối ưu hóa sự lựa chọn mà thôi. Ta biết, nàng muốn “gia hòa”, nhưng hiện giờ “gia” đã không còn là một Lý phủ nho nhỏ nữa rồi, mà là giang sơn vạn dặm. Đối với Thẩm Đông Ly mà nói, đối với ta mà nói, chỉ có một câu đơn giản “nam nhi quốc vi gia”, sở dĩ muốn bảo vệ cái “gia” này, là bởi vì trong “gia” có người mà bọn ta muốn bảo vệ.”

Ta ghen hòng, chậm rãi cúi đầu, nói không ra lời.

Đào Thanh cười thầm, vuốt ve mái tóc ta “Nàng đã phong ta làm “Trần trạch đại tướng quân”, ta làm sao có thể ngồi chơi xơi nước? Nam Cương có Thẩm Đông Ly, vậy Bắc Cương để ta bảo vệ thay nàng.”

Ta lẩm bẩm “Ta chỉ cần chàng trần trạch chứ đâu có muốn chàng trần quốc.”

“Ta nói rồi, nhiều khi chúng ta không có sự lựa chọn nào khác, gia của nàng chính là quốc, quốc chính là gia.”

Tìm ta mơ hồ cảm thấy đau đớn, cố gắng kềm chế hô hấp khó nhọc của mình.

Bên ngoài truyền tới một thanh âm, hỏi Đào Thanh chừng nào có thể xuất phát, hắn đáp lại một câu “Lên ngựa đi”, rồi đẩy ta ra, vén lọn tóc rối hai bên thái dương của ta, đầu ngón tay lưu luyến ve vuốt. “Hòa thân là chú ý của Thẩm Đông Ly, quyết định của hắn, ta không có cách nào kháng cự. Nàng tìm ta cũng vô dụng thôi.”

Gian ngoài lại có tiếng báo: “Tướng quân, đều đã chuẩn bị sẵn sàng.”

“Biết rồi!” Đào Thanh trả lời, lại cúi đầu nhìn ta, đột nhiên khoe miệng hơi hơi cong lên, ngạc nhiên nói: “Có câu tướng quân bách chiến tử, nàng nóng lòng như lửa đốt khi biết Thẩm Đông Ly đi hòa thân, còn giờ ta phải xuất chinh, sao không thấy nàng tỏ vẻ lo lắng một chút nào?”

Ta ngẩn ra, ngẩng đầu sững sờ nhìn hắn, không biết nói cái gì mới phải.

Hắn cười cười, nhéo mũi ta một cái, sau đó rút tay lại “Đùa thôi, hãy tự chăm sóc cho bản thân mình và hài tử, chờ tin tốt của ta.”

Nói xong xoay người bỏ đi.

Ngay cả tiền hắn ta cũng quên, chỉ biết ngây ngốc đứng tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hí* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76

Đào Thanh đi một lúc sau thì Đường Tư đến.

“Nàng sao vậy?” Đường Tư nghỉ ngơi bước lại gần hỏi “Nhị ca đi mà nàng cũng không tiễn. Nàng có tính đuổi theo Đông Ly hay không?”

Ta giật mình phục hồi tinh thần lại “Đuổi!” Ta cắn chặt răng. Có lẽ Đào Thanh có thể thắng cuộc, sự phò ờ Mãn Việt quốc cũng chưa chắc bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đây không phải đi làm con tin, không phải ở lại Mãn Việt quốc chịu khổ một chút, đợi chiến sự qua là có thể đón hắn trở về. Hắn đi chuyển này là phải làm phu quân của người khác, sự phò của ta, nam nhân của ta, sao ta có thể tro mắt nhìn hắn ôm ấp một nữ nhân khác! Nếu hắn đi tình biệt ly duyên thì không nói làm gì, cùng lắm là ta nguyện rửa bọn họ sẽ thành một đôi oan lữ chia ly, sinh nhi tử không có cúc hoa, nhưng đây lại là tự hy sinh chính mình đi làm nam phi cho một nữ tử ở nơi xa xôi heo lánh, chẳng lẽ hắn nghĩ ta có thể an tâm ngồi hưởng thái bình thịnh thế trong lúc hắn chịu khổ hay sao!

“Để ta dẫn binh đi, nàng cần được nghỉ ngơi để khôi phục lại sức khỏe, Yến Ly nói sau khi nữ nhân sinh hài tử phải cẩn thận điều dưỡng ít nhất một tháng, nếu không rất dễ bị bệnh sau này.” Đường Tư đang nói thì rèm cửa bị vén lên, Yến Ly mang theo một vị cô nương che mặt vào, thân hình của vị cô nương này không khác biệt gì mấy so với ta, ta vừa nhìn là biết người này già dạng ta.

Ta và nàng đối lại y phục, sau đó buộc một cái gối đầu nhỏ trên bụng, ta lại trở lại thân phận ban đầu của mình.

“Đích thân ta đi.” Câu này ta nói với Đường Tư.

“Đi đâu?” Yến Ly nghỉ ngơi nhìn ta.

“Sự phò chắc hẳn còn đang trên đường, hiện tại đi vẫn còn kịp.” Ta giữ chặt tay Đường Tư “Chàng đi với ta, Yến Ly chẳng ở lại chăm sóc cho Đậu Đậu.”

“Nhưng sức khỏe của nàng...” Yến Ly nói chen vào, ta ngắt lời hắn “Việc có nặng nhẹ.”

Yến Ly thờ dãi đầy bất đắc dĩ, gật đầu nói: “Mọi sự phải cẩn thận.” Lại khoác thêm áo choàng cho ta “Không được ra gió, đừng đánh nhau với người khác, mọi chuyện giao cho Đường Tư.”

Đường Tư kiên định đứng bên ta, bọn ta lĩnh một trăm kỵ binh tinh nhuệ thẳng tiến về phía Mãn Việt quốc. Sợ ta đi đường bị xóc nảy, Đường Tư để ta cười chung ngựa với hắn, ngồi tựa vào trong lòng hắn.

“Ta đường đường là một nữ hoàng... như vậy có quá mất mặt hay không...” Ta nắm chặt vạt áo trước của hắn, nhỏ giọng hỏi.

“Yên tâm đi.” Đường Tư vẫn dõi mắt nhìn về phía trước, an ủi ta “Nàng cũng đâu còn mặt đâu mà mất.”

Ta huých khuỷu tay phải lên bụng hắn một cái, hắn bị đau nhủ nhủ mày, cúi đầu trừng ta.

“Này...” Ta hồ nghi ngửa đầu nhìn hắn, gió thổi tóc rơi loạn hai bên gò má hắn, phát phơ qua chiếc cảm thon thon của hắn, vì tiếng kêu của ta mà hắn cúi đầu xuống chăm chú nhìn ta – vị phu quân này của ta thật xứng với bốn chữ “mày kiếm mắt sao”. Đào Thanh vốn luôn có khí thế vương giả, nhưng luận về tuấn mỹ thì Đường Tư vẫn hơn, hoặc có lẽ không nên gọi là tuấn mỹ mà phải gọi là “anh tuấn”, là một loại khí chất anh hùng bất kham. Nếu ta là Hải Đông thanh thì hẳn chính là Kim Băng triển sĩ. Như câu gì đó – nguyện làm chim liền cánh trên trời, tại vì đến nơi đều tự bay... (không thuộc sai chứ?)

Tuy tính tình có nóng nảy một chút nhưng hai con chim dù sao cũng vẫn mổ chết một con, nhưng...

“Gần đây hình như chàng có chút thay đổi.” Ta nói.

“VẬY sao?” Hấn lại ngẩng đầu nhìn về phía trước “Theo hướng tốt hay xấu?”

“... Tốt ...” Ta nghi ngờ đánh giá hấn “Trước kia chàng hay tranh cãi với ta, đánh ta, mắng ta, khi dễ ta, còn gần đây cho dù ta nói gì, làm gì chàng cũng đều không phản đối.”

Hấn nhướn mày, lên giọng nói: “Chẳng lẽ nàng thích ta để chuyện gì cũng đối nghịch với nàng?”

Ta không suy nghĩ gì, buột miệng thốt lên. “Không cần tất cả mọi chuyện, chỉ chuyện trên giường là đủ rồi.”

“Xi...” Đường Tư cười lắc đầu, rất biết nghe lời phải gõ một cái lên đầu ta.

Ta sờ sờ đầu, hấn ủng hộ ta rượt theo bắt sự phó về như thế khiến ta cảm thấy có chút nghi ngờ – đầu sao trước giờ quan hệ giữa hấn và sự phó cũng không phải là thập phần hòa hợp.

“Sắp đến rồi!” Thanh âm Đường Tư vang lên kéo ý nghĩ ta trở lại, ta quay đầu nhìn về phía trước mặt, chỉ thấy một điểm đen xa xa, theo khoảng cách càng lúc càng gần thì thấy một chiếc xe ngựa có cấm cờ lệnh của Trần quốc dần dần hiện rõ.

Trong tích tắc đã có thể thấy rõ người đang cưỡi ngựa. Kiều Vũ thúc ngựa theo phía bên phải chiếc xe, hấn là người đầu tiên phát hiện ra đội nhân mã đang đuổi theo bọn họ. Hấn ra lệnh cho cả đội ngũ dừng lại chuẩn bị tiếp chiến, quay đầu ngựa lại thấy ta và Đường Tư thì vô cùng sững sờ.

Đường Tư sử dụng một lực đạo âm nhu đẩy nhẹ lên lưng ta một cái hất cả người ta tung lên rơi vào lòng Kiều Vũ. Kiều Vũ vẫn còn đang ngờ ngẩn nhìn ta, dường như vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Lúc này rèm xe ngựa khẽ lay động, một ngón tay trắng trẻo thon dài dấy rèm ra hai bên, ta quay đầu nhìn lại, cùng hấn bốn mắt nhìn nhau – nhất thời không biết nói gì.

Binh lính thấy rõ diện mạo của ta, tất cả buống hết binh khí trong tay ra, nhao nhao quỳ xuống tung hô vạn tuế.

Ta nhìn sự phó, nhìn Kiều Vũ, rồi lại nhìn sự phó, ba người nhìn nhau chẳng nói một lời.

“Bệ hạ, sao ngài lại tới đây?” Người mở miệng lên tiếng trước vẫn luôn là sự phó, hấn bày ra tư thái cung kính, cúi đầu hỏi.

Ta vừa thấy điệu bộ của hấn như vậy là lập tức nổi giận, dứt khoát không nhìn hấn nữa, tóm chặt lấy cổ áo Kiều Vũ thẩn thờ nói: “Không nghị hòa nữa, toàn bộ theo ta trở về.”

Binh lính đang quỳ trên mặt đất mờ mịt trao đổi ánh mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không ai cử động.

Ta quay đầu lại rống lên với bọn họ: “Không nghe lệnh sao?! Dừng hết lên! Trở về!”

Có vài người do dự đứng dậy.

Sự phó cau mày nói: “Bệ hạ, nghị hòa đã định, sao có thể lật lọng!”

“Tại sao lại không thể lật lọng?” Ta hừ hừ cười lạnh “Bất Thù tướng Đại Trần ta đi làm nam phi cho quân chủ một nước nhỏ bé man di bọn chúng, cái loại điều kiện nhục nhã như vậy trăm sẽ không bao giờ chấp nhận!”

“Bệ hạ! Đại sự về quan hệ bang giao giữa hai nước há có thể xem như trò đùa!” Hiếm thấy khi sự phó cũng nổi giận, hay a, để xem ai nóng hơn ai!

Ta nhảy ra khỏi lòng Kiều Vũ, rơi xuống đất, trực tiếp bỏ lên xe ngựa, đứng trước người hấn, từ trên cao nhìn xuống lớn giọng rống hấn: “Thảm Đồng Ly, người đã biết trăm là quân, người là thần, vậy người có quyền gì bác bỏ quyết định của trăm! Trăm nói không hòa thân là không hòa thân!”

Sự phó chấn động, chắc là vì ta chưa hề nói với hấn bằng giọng điệu như vậy, nhất thời hấn khó có thể tin, nhưng rất nhanh đã lập tức phản kích lại, nói “Quan hệ giữa hai nước cần phải đi hòa vi quý. Nếu bệ hạ lật lọng, hủy ước trước, thất tín với nước láng giềng, tất nhiên sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng. Đến lúc đó chiến sự giữa hai nước lại bùng nổ, trăm họ lâm than, thần không thể ngồi nhìn bệ hạ trở thành tội nhân của xã tắc được!”

“Nhạo báng? Ai dám nhạo báng trăm!” Ta ngửa đầu cười lạnh ba tiếng, quay đầu lại liếc nhìn mọi người phía sau “Các người ai dám nhạo báng trăm?! Muốn hy sinh krong tướng của Đại Trần ta để đổi lấy hòa bình, loại chuyện như thế này có gì đáng để hãnh diện! Truyền ra ngoài chẳng phải sẽ làm trò cười cho tất cả mọi người hay sao! Sau khi trăm trăm tuổi chẳng lẽ sẽ không bị bọn văn nho lên án tội trạng?” Các binh lính ai nấy đều cúi đầu, trăm mặc không dám lên tiếng.

“Hòa thân là việc đã có từ xưa đến nay để duy trì bang giao giữa hai nước, đổi lấy trăm năm hòa bình, có gì không được?!” Sự phó giương giọng cãi lại.

“Được! Được! Được!” Ta cãi lại, hấn ngăn ra, ta lập tức nói tiếp “Mãn Việt quốc bọn chúng chỉ là một nước nhỏ, dựa vào cái gì đòi trọng thần trong triều đình của ta?! Mãn Việt quốc bọn chúng muốn hòa thân cũng được thôi, báo công chúa Mãn Việt quốc bọn chúng gả đến Đại Trần ta, hoặc là Đại Trần ta phải một vị quan thất, bát phẩm gì đó còn trẻ tuổi gả đến Mãn Việt quốc bọn chúng. Đường đường là một vị thừa tướng nhất phẩm của Đại Trần ta, phong hấn làm Phụng quân ta còn sợ thiệt thòi cho hấn, dựa vào cái gì bảo ta đưa hấn đi Mãn Việt quốc để cho bọn man di mọi rợ đó chà đạp!”

“Ngọc nhi...” Sự phó chấn kinh giữa đầu lên nhìn ta, từng chữ từng lời thẳng thắn trực tiếp như vậy khiến hấn không thể nào bài bác, chỉ có thể lẳng lặng nhìn ta, trăm mặc không nói gì.

“Sự phó...” Ta nhẹ giọng, chậm rãi cúi người xuống trước người hấn, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. “Chẳng lẽ ta còn nói chưa đủ rõ ràng hay sao? Trở về đi...”

Ánh mắt hấn chợt lóe, lập tức cúi đầu, quay mặt đi, đề thấp giọng nói: “Bứt dây động rừng, không thể trở về...”

“Kế hoạch của các người, Đào Thanh đã nói hết cho ta rồi.” Ta khẽ sát bên tai hấn, nhỏ giọng nói “Chỉ cần đánh thắng trận là đủ rồi, không phải sao?”

Hấn gương mặt nhìn lại ta “Nhưng trận này không dễ đánh, chúng ta không thể có bất kỳ sơ xuất nào.” Lòng mi hấn run lên, buống mắt nhìn xuống giấu đi cảm xúc trong đáy mắt “Ngọc nhi, tất cả những chuyện này vốn không phải là trách nhiệm của nàng, ta không thể phụ tá nàng ngồi hưởng thái bình thịnh thế, chỉ có thể cố hết khả năng của mình bảo vệ mỗi một tòa thành trì cho Trần quốc.”

“Haha...” Ta mặt mày cười khan một tiếng, ngã ngồi xuống bên cạnh hấn “Có những lời ta đã rất muốn nói với chàng từ trước nhưng không nói vì ta tưởng rằng cho dù ta không nói chàng cũng hiểu, đáng tiếc chúng ta vẫn không hiểu nhau. Ta biết, trong lòng chàng cảm thấy hổ thẹn đối với ta, cảm thấy tất cả những gì ta phải gánh vác ngày hôm nay đều là vì chàng đã áp đặt.”

Ánh mắt sự phó âm thầm đi, trăm mặc nghe ta nói ra những lời đã giấu trong lòng từ bấy lâu nay.

“Nhưng thật ra tất cả những gánh vác này vốn đều là trách nhiệm của ta. Ta họ Lưu, chàng họ Thẩm, nối ngôi là gia sự riêng của dòng họ ta, không có liên quan gì đến chàng, cho dù chàng không nhúng tay vào can thiệp, sớm muộn gì ta cũng sẽ bị bắt về căn nhà giam đó. Cái ta oán chỉ là vì chàng không tin ta, lừa gạt ta, thật tình mà nói, Đào Thanh, Yến Ly bọn họ cũng đã từng lừa gạt ta, nhưng thật ra ta không có để ý như chàng đã nghĩ. Quái khứ là quá khứ, những gì đã qua cứ để cho nó qua, ta muốn là kết cuộc, để đạt được mục đích, ta có thể bất chấp thủ đoạn, thậm chí là lợi dụng sự hổ thẹn của chàng.” Khóc mồi ta giặt giặt, cười khò “Ta tưởng rằng vì hổ thẹn chàng sẽ chịu ở lại bên cạnh ta, nhưng lại không ngờ chàng là vì hổ thẹn mà rời khỏi ta. Ta biết chàng muốn đền bù cho ta, cũng tốt, ta tiếp nhận sự đền bù của chàng, nhưng ỉ ra chàng cũng phải cho ta quyền được lựa chọn cách đền bù chứ! Rời bỏ ta, chàng được giải thoát, không hổ thẹn nữa, nhưng ta sẽ nhớ chàng hận chàng cả một đời.” Nói nói, trong lòng đột nhiên cảm thấy mất mát, trống rỗng “Chàng chỉ muốn trả hết nợ của chàng, lại không thêm để ý xem ta mong muốn điều gì nhất. Sự phó, đừng nghĩ rằng chàng là vì muốn tốt cho ta, thật ra chàng cũng ích kỷ giống như ta mà thôi.”

Cả hai người bọn ta đều ịch kỷ.

Sắc mặt sự phó tái nhợt, kinh ngạc rồi lại bị ai nhìn ta, ta nhìn lại hấn, thoáng cười khổ. “Nếu như chàng chỉ là sự phó của ta thì tốt biết bao nhiêu.”

Phản chiếu trong đôi mắt hấn là bóng hình ta chậm rãi ngồi dậy. “Giờ ta cho chàng chọn lần cuối cùng, đi tiếp hay trở về?”

Không đợi hấn phục hồi tinh thần, ta nói tiếp: “Nếu chàng trở về, chúng ta sẽ vẫn bên nhau. Nếu chàng đi tiếp, ta sẽ về một mình. Sau đó, ta sẽ dẫn theo tất cả binh mã san bằng hoàng cung của Mãn Việt quốc bọn chúng.”

“Sự phó.” Ta cười từ từ nhìn hấn “Ta nói được làm được đó nha.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Độc giả, thỉnh tự trọng! Đừng copy đăng tải lung tung khi chưa hỏi ý kiến chủ nhà! Lão Già Có Hi Chương 77 by khanhoan Đồi tốt với một người trong nhất thời thì dễ, nhưng cả đồi thì lại rất khó.

Sư phó che chở ta mười năm, nhưng vẫn không đủ, ta muốn hấn cả đồi.

Trong sự yên lặng đầu hiu, ta còn chưa chờ được câu trả lời của hấn đã chờ được sự áp sát thần tốc của địch nhân.

Đất dưới chân kẻ hung, bụi đất xa xa tung bay, lá cờ Mãn Việt quốc dẫn đầu hăng hái mang theo một tốp rất đông binh lính xông tới, Kiều Vũ rít lên một tiếng bén nhọn, rút kiếm ra khỏi vỏ, binh lính chung quanh lập tức bảo vệ bọn ta vào giữa.

Đường Tư nắm chặt dây cương tựa vào bên ta, kín đáo đưa cho ta một thanh trùy thủ, thấp giọng nói: “Lai già bất thiện, vào trong xe đi!”

Ta biết thân phận mình đặc biệt nên không dám xuất đầu lộ diện, lập tức rút vào bên trong xe ngựa, không quên kéo theo sư phó.

“Mục tiêu của bọn chúng là chàng.” Ta hạ giọng nói với hấn “Cẩn thận!”

Sư phó trầm mặc nhìn ta, hồi lâu sau gật nhẹ đầu.

Một giọng nam thô lỗ theo tiếng gió truyền tới. “Lam tộc Đại tướng quân của Mãn Việt quốc là Lam Chính Kỳ, phụng lệnh của quốc chủ dẫn quân nghênh đón đại giá Thừa tướng Trần quốc!”

Nói thì thật dễ nghe nhưng ta nhìn ra từ cửa sổ thấy kỵ binh của bọn chúng đã bao vây chung quanh xe ngựa của bọn ta.

Gộp tất cả binh lực của bên ta lại cũng chưa đến hai trăm, còn đối phương thì có ít nhất đến năm trăm.

Kiều Vũ thừa ngựa bước ra khỏi hàng, trầm giọng nói: “Thời hạn ước định chưa đến, không dám phiền đại giá của tướng quân.”

Lam Chính Kỳ cười ha hả. “Hai nước chúng ta rất nhanh thôi sẽ trở thành quan hệ thông gia, cần gì phải khách khí như thế? Thảm thừa tướng ở trong xe sao? Chỉ bằng mời ra gặp mặt.”

Đường Tư không lịch sự được như vậy, cười lạnh một tiếng nói: “Bộ hấn là người người muốn gặp là có thể gặp được sao? Nếu thật có thành ý thì bảo Lam Chính Anh đích thân đến đây, còn người lại là cái quái gì!”

Tuy không được nhìn rõ sắc mặt của Lam Chính Kỳ, nhưng từ bầu không khí im lìm này xem ra, chắc hấn là hấn đang rất kềm chế lửa giận.

Đường Tư lại nói: “Chuyện nội bộ Trần quốc ta chưa quyết định xong, việc nghị hòa cần phải bàn bạc kỹ hơn, vị cái gì đó Kỳ tướng quân, mời về đi!”

Ta âm thầm lau một mồ mới hời: Tam nhi a... Chàng có biết cái gì gọi là khéo léo uyển chuyển hay không?

Trước tiên chúng ta phải ổn định tinh thần đối phương, sau đó mới thừa cơ tìm kiếm cơ hội đột phá! Lời nói quá thẳng tuột như thế chỉ thích hợp để nói với địch nhân chứ không thích hợp để nói với bằng hữu a...

Lam Chính Kỳ hừ hừ cười lạnh. “Quả nhiên quốc chủ đoán không sai, người Trần quốc các người thật giáo hoạt, nói mà không giữ lời, nửa chừng tự hủy ước. Muốn hủy ước cũng được thôi, để lại mạng đi! Lên, giết hết cho ta, một người cũng không tha!”

“Giết...”

Trong phút chốc tiếng giết hô lên bốn phía!

Ta nắm chặt trùy thủ, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi lạnh, quay đầu lại nhìn sư phó, lại bị hấn dè mu bàn tay lại, nghe hấn thấp giọng nói: “Ngọc nhi, không còn đường lui nữa, ta ra đây, nàng trở về đi thôi.” Nói xong muốn đứng dậy, ta lập tức giữ chặt cổ tay hấn kéo về phía sau, xoay người giạng chân quần quanh eo hấn, siết chặt cổ áo hấn, áp mặt sát vào mặt hấn, hung tợn nói: “Chàng dám chết, ta dám chôn! Chàng dám tái giá, ta sẽ bắt chàng thủ tiết! Chàng dám bỏ thể bỏ từ, ta sẽ làm cho chàng làm vào cảnh không một người thân chăm sóc trước lúc lâm chung! Đậu Đậu nhà ta cho dù có lấy họ Lý, họ Lưu, họ Đào, họ vương bất đàn gì đó cũng được chứ nhất quyết không cho nó theo họ Thâm!” Ta nghiêm rằng nghiêm lợi, quay đầu liếc ra cửa sổ, bên ngoài đã lâm vào cảnh chém giết, thân ảnh Đường Tư và Kiều Vũ thoát ẩn thoát hiện đánh nhau kịch liệt. “Nãi nãi nãi! Sau này dứt khoát không chấp nhận nữ tể họ Thâm, khó quá mà!”

Sư phó nghẹn họng trần trời nhìn ta đẩy ngưỡng mộ. “Ngọc nhi...”

Một tay ta dè hấn lại, một tay còn lại vén rèm cửa sổ ra xem Đường Tư và Kiều Vũ anh dũng giết địch, lần nào thấy có bóng dao xẹt qua tay hoặc ngực của bọn hấn là đều dọa tim ta đập loạn, mồ hôi lạnh cháy rùng rùng.

Đột nhiên, một tên địch tìm được sơ hở, lao thẳng về phía xe ngựa của bọn ta, Kiều Vũ nhún tay trái lên lưng ngựa một cái, mượn lực phi thân vọt về phía xe ngựa, trường kiếm đảo qua bức đối phương lui về phía sau. Vừa tránh khỏi nguy cơ thì vị trí Kiều Vũ vừa bỏ đi lập tức bị hở, càng lúc càng đông quân địch xông lên bao vây tấn công về phía chiếc xe ngựa.

Một mình Kiều Vũ khó mà ngăn cản, mắt thấy lại có ba tên địch đã dao chém xuống, Đường Tư khẽ quát một tiếng, tay phải nắm ba phi đao ném ra, thẳng tắp cắm vào cổ họng của địch nhân!

Cửa xe lung lay sắp đổ rồi cuộc cũng bị hoàn toàn chặn bở, ta lăn lông lốc vào một góc xe, xa xa quân địch phát hiện ra sức chiến đấu của Kiều Vũ quá mạnh mẽ, khó mà đến gần, nên bọn chúng bắt đầu dùng tất cả vũ khí có được trong tay, đao lớn đao bé nhất thế phóng tới, tuy không có lực đạo và sự chuẩn xác như Đường Tư nhưng vẫn gây phiền toái không nhỏ cho bọn ta.

Sư phó ôm chặt ta vào lòng, ta chỉ nghe được tiếng đao kiếm rít gió xé không khí bay tới, tiếng chém giết, tiếng kêu la thảm thiết nhưng trước mắt chỉ thấy hoa văn sáng màu của cổ áo sư phó.

“Đường Tư, Kiều Vũ...” Ta thờ đầu ra ngoài xem xét từ trong lòng sư phó, thấy hai người bọn hấn đang dựa lưng vào nhau hăng hái chiến đấu với hơn mười tên địch nhân. Bộ pháp Đường Tư nhanh nhẹn, trường kiếm Kiều Vũ sắc bén, phối hợp với nhau đến mức thiên y vô phùng, một giọt nước cũng không lọt vào được.

Ta còn chưa kịp thở lấy hơi, Lam Chính Kỳ đã vung Lư Tinh chùy lên, hét lớn một tiếng gia nhập vòng đấu, Lư Tinh chùy nặng gần cả trăm cân từ trên trời giáng xuống, áp lực lớn đến mức Đường Tam và Kiều Vũ phải tách ra, mỗi người tự tránh sang một bên. Lam Chính Kỳ giao to, tiếp tục gơ Lư Tinh chùy lên, nhưng mục tiêu lúc này không phải là hai người bọn hấn nữa mà là...chiếc xe ngựa của bọn ta!

Chân ta mềm nhũn, vô thức đẩy sư phó tránh ra ngoài, Đường Tư chấn động, phi đao phá không lướt tới về phía Lam Chính Kỳ, Lam Chính Kỳ vung một cây Lư Tinh chùy khác quét phi đao văng ra, tiếp tục tấn công về phía xe ngựa!

“Oánh Ngọc! Lui ra!” Hai mắt Đường Tư đỏ đậm, giọng khàn khàn rống to, tung Bạo Vũ Lê Hoa chằm về phía lưng Lam Chính Kỳ, Lam Chính Kỳ nghe hấn gọi như thế, ánh mắt đột nhiên tỏa sáng, hăng hái xoay tít Lư Tinh chùy trong tay, một đám bụi cuộn cuộn nổi lên mù mịt cuốn theo ám khí bay về phía ta và sư phó.

Ta mở to hai mắt, dùng hết sức lực cũng không đẩy được sư phó ra, chỉ đành trơ mắt nhìn hấn buông bàn tay của ta ra tại khắc cuối cùng, xoay người đón lấy một Lư Tinh chùy nặng trĩu đang giáng xuống.

Một bàn tay ôm eo ta, nhắc ta lên tránh đi một Lư Tinh chùy kết tiếp, ngay sau đó, xe ngựa ầm ầm sụp đổ.

Đường Tư gầm lên một tiếng giận dữ, dùng tất cả Phích Lịch đạn hấn cò bắn vào Lam Chính Kỳ, Lư Tinh chùy múa lên nhoang nhoáng quét văng đi tất cả ám khí, nhưng lại bị kịp nổ của Phích Lịch đạn bung ra nhanh hơn, trong nháy mắt một tiếng ầm ầm vang lên— Lam Chính Kỳ kêu lên thảm thiết ngã về phía sau, lực nổ hung hãn ở cự ly gần của hỏa được khiến gương mặt hấn chảy máu tươi đầm đìa, thịt đỏ lôm lôm ra trông rất dữ tợn. Đường Tư rơi xuống bên cạnh Kiều Vũ, tiếp lấy thanh trường kiếm trong tay hấn vung lên, thẳng tắp đâm vào cổ họng của Lam Chính Kỳ!

Lam Chính Kỳ gầy dựa theo thời thở vơi hơi cuối cùng, Đường Tư tiến lên bắt lấy chuỗi kiếm vung lên, lư loát cắt lấy đầu của Lam Chính Kỳ, nhẩy lên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống quan sát mọi người bằng ánh mắt mệt mỏi, áo bảo hấn nhuộm máu khiến hấn nổi bật lên như một vị Tu La chiến thần, giọng khàn khàn chấn động làm đau màng nhĩ mọi người.

“Tất cả cút hết cho lão tử!”

Lá cờ Mãn Việt quốc được dõ thành chiếc đầu lâu, Đường Tư nắm chặt cột cờ, chọt quát lên một tiếng, binh lính Mãn Việt quốc kêu rên thảm thiết, bỏ cột cờ tháo chạy.

Ta gầy thoát ra khỏi vòng tay của Kiều Vũ, đứng cứng đờ không nổi, chỉ có thể bò về phía xe ngựa.

“Sư phó...” Ta run giọng, bối trong đồng vắn gỗ nát vụn tìm kiếm sư phó của ta.

Sư phó bắt đầu đi lắc đầu: Ngọc nhi, đừng náo loạn...

Sư phó nuông chiều mỉm cười: Ngọc nhi, ngoan...

Sư phó khẽ hôn tay ta, mắt mang ý cười: tìm một người chỉ to bằng nắm tay, hỏi nàng, nó có thể cất chứa cả thiên hạ hay sao? Ta đã lựa chọn nàng, vì sao nàng lại vẫn bất an?

Sư phó ôm ta vào lòng, nói nhỏ bên tai ta: Thẩm Đông Ly từ năm mười bảy tuổi gặp được nàng, mười năm sau đó, ngoại trừ nàng ra không có một ai bên cạnh ta bầu bạn. Ngọc nhi, ta chỉ thích một người thôi, nàng nói đi, ngoại trừ nàng ra thì còn có thể có ai?

Trừ nàng ra thì còn có thể có ai...

Kiều Vũ bắt lấy cổ tay ta, bị ta hung hăng giãy ra, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đất làm sưng bụi bắn tung tóe lên.

“Lý Oánh Ngọc, nàng tỉnh táo lại một chút đi!”

Đường Tư tát ta một cái, Kiêu Vũ nâng tay che mắt ta lại, trong bóng tối u ám, ta nghe hần thấp giọng nói: “Oánh Ngọc, đừng nhìn...”

Ta tưởng rằng ta sẽ mang hần về, cũng giống như lúc trước đã tìm được Yến Ly về vậy.

Ta tưởng rằng trong lòng hần có ta, chỉ cần ta muốn, hần sẽ đi theo ta.

Ta tưởng rằng hần đã hứa thì sẽ nhất định giữ lời, không ngờ lại xảy ra kết cuộc như vậy.

...Ngọc nhi là tất cả niềm an ủi và hy vọng của ta. Chỉ cần nàng còn cần ta, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng.

Hần chỉ để lại cho ta nụ cười mỉm như thuở ban đầu gặp nhau, cũng là giây phút cuối cùng bên nhau.

Mùa đông năm ấy khi gặp Thẩm Đông Ly, trong nháy mắt cả thế giới như được thắp sáng trước mắt ta.

Ta viết xuống cát ba chữ “Thẩm Đông Ly”, sau đó lại viết tiếp “Lý Oánh Ngọc”.

Một trận gió thổi tới, ba chữ còn chưa viết xong lập tức bị thổi tung tóe thành một đồng hỗn độn.

Lý Oánh Ngọc sống là vì Thẩm Đông Ly.

Ước gì đời người luôn luôn như thuở ban đầu mới gặp, ta vĩnh viễn nhớ một Thẩm Đông Ly năm mười bảy tuổi, lúc gặp hần là vào một buổi chiều, ánh mặt trời chưa bao giờ tươi đẹp ấm áp như thế.

Hần là tình yêu đầu đời của ta, cũng là nỗi đau xé lòng cuối cùng.

Mùa Đông năm đó tuyết rơi thật dày, ta đang lêu lổng nơi chốn hoang dã không một bóng người, bước chân xiêu vẹo lao đảo, gặp được Thẩm Đông Ly, cuộc đời bắt đầu rẽ sang một hướng đi khác.

Hần dạy ta biết đọc biết viết, dốc lòng thương yêu chăm sóc, che chở đùm bọc ta.

Có nhiều chuyện, có nhiều thứ tình cảm, có nhiều người, muốn báo đáp nhưng không thể, một khi thiếu nợ nhau là không thể hoàn trả. Giữa hai người bạn ta có gần mười năm trọn vẹn bên nhau mà không có người khác xen vào, để đồ rộng lớn như vậy, đêm khuya lạnh lẽo, chỉ có ta bên hần, hần bên ta.

Hần cho ta, bất kể là ân hay là nạn, ta đều chấp nhận.

Không biết từ lúc nào Kiêu Vũ đến sau lưng ta, trầm mặc ngồi xổm xuống, ta không lên tiếng, hần cũng vậy, mãi rất lâu khi trời chiều hắt lên thứ ánh sáng vàng vọt trên chiếc bóng kéo dài của bọn ta, hần mới thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, chuyện ta hứa với nàng, ta làm không được.”

Khóe môi ta giật giật, ghen ngào nói: “Đâu phải lỗi của chàng.”

Vào thời điểm chỉ có thể cứu một người, chàng lựa chọn cứu ta, ta dựa vào lập trường gì đi trách chàng?

Là ta vô dụng, ngay cả nam nhân của mình mà cũng bảo vệ không được.

Son hà vạn dặm phải dùng tình yêu, phải dùng sinh mệnh để trả giá.

Thẩm – Đông – Ly...

Vì sao gió đến mau như thế, làm ta không kịp viết tên của hần cho hoàn chỉnh.

“Về thôi, nàng đã ở đây cả ngày rồi.” Kiêu Vũ choàng tay lên bờ vai ta.

“Được.” Ta thuận theo hần đứng lên, đôi chân tê liệt, chỉ có thể dựa vào hần mới bước đi nổi.

Về lều, Yến Ly về mặt đầy mặt môi đang lật gờ sách y, Đường Tư ôm Đậu Đậu nhẹ giọng vỗ về, thấy ta vào, cả hai đồng thời ngẩng đầu lên nhìn ta.

Ta đến bên cạnh Đường Tư, ẵm lấy Đậu Đậu từ trong lòng hần, nàng mới tỉnh dậy, đôi mắt to tròn tròn lên quan sát ta.

Sinh nhật “trên danh nghĩa” của nàng là vào ba ngày trước, cũng là một ngày sau khi sư phó đi.

Ta nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nõn nà hồng hào của nàng, nàng cười khanh khách, giờ bàn tay nhỏ mềm mềm lên nắm lấy ngón tay ta.

“Đậu Đậu à Đậu Đậu...” Ta mỉm cười hôn lên trán nàng “Phụ thân thân sinh của con là ai?”

Ba nam nhân trong lều cứng đờ.

“Chẳng lẽ lời đồn nữ nhi Lưu gia nhà chúng ta sinh ra đều khác phụ khác mẫu là thật?” Tay ta chuyển qua chiếc cổ tinh tế của nàng, cảm nhận được nhịp đập nhẹ nhàng dưới ngón tay. “Cũng như ta lúc trước, khác chết bọn họ...”

Yến Ly cực kỳ hoảng sợ, đoạt lấy Đậu Đậu từ trong tay ta, lạnh lùng quát to: “Lý Oánh Ngọc, nàng tỉnh táo lại đi! Chuyện này có liên quan gì đến Đậu Đậu chứ!”

Ta thất thần trong giây lát, rồi cười nói: “Sư phó còn chưa gặp Đậu Đậu.”

Kiều Vũ ôm chặt lấy ta từ sau lưng. “Đừng như vậy mà, hần còn chưa chết. Yến Ly sẽ có cách.”

Yến Ly vội vàng gạt đầu: “Tin ta đi, chỉ cần hần còn lại một hơi thở, ta nhất định có thể cứu được hần. Không phải lúc trước nàng cũng bị thương đến nặng nề như thế này sao, ta cũng đã cứu nàng sống lại đó thôi!”

Đường Tư nhăn mày, quay mặt đi, một lát sau ngẩng đầu lên nhìn ta, kiên định nói: “Ta nhất định sẽ báo thù này!”

Mãn Việt quốc, Mãn Việt quốc...

Thù này không đội trời chung!

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Một lần nữa chiến hỏa lại dấy lên, trong quân tràn ngập khí tức báo thù, hàng loạt cuộc tấn công chỉ đối lấy sự im lặng bề quan miễn chiến của Mân Việt quốc.

Một tháng trời qua, tình hình chiến trận không hề có chút tiến triển, thương thế của sư phó cũng vậy, hoặc có thể nói là ngày càng chuyển biến xấu.

Ta ôm Đậu Đậu, hàng ngày ngồi bên giường hân nói chuyện với hân, nhưng hân chỉ nghe mà không tỉnh lại.

Trong lều chất đầy sách hân đã từng xem qua, viết qua, nhắc qua...ta tiện tay nhặt lên từng cuốn một đọc cho hân và Đậu Đậu nghe.

“Trị Quốc Thập sách”: lấy đức trị quốc, lấy pháp lệnh thiên hạ, lấy uy nhiếp vạn bang. Cứu giúp dân nghèo, khuyến khích giáo dục, đề cao võ thuật...

“Đậu Đậu, con có biết phụ thân con nói gì hay không?”

Đậu Đậu cắn đầu ngón tay ta cười.

“Nhìn cái kiểu của con là biết con chả hiểu gì giống nương rồi. Nhị cha của con chắc chắn là hiểu.”

Xem càng nhiều sách mới càng cảm thấy kiến thức của sư phó quá bao la, và cũng mới phát hiện ra mình đã hiểu hân quá ít.

Có những lời, ta vốn tưởng rằng dù ta không nói hân cũng sẽ hiểu.

Nhưng thật ra có những lời, dù hân có nói ta cũng sẽ không hiểu, cho nên hân lựa chọn không nói.

Ta trách hân không hiểu mình, vậy chứ ta có hiểu hân hay không?

Mười năm ở đế đô, biết bao lần ta nằm trên đùi hân chìm vào giấc ngủ, quyền luyện sự ám áp trong lòng hân, nhưng lại không hề cố gắng tìm hiểu xem hân đang nghĩ gì, xem gì, viết gì, làm gì.

So về sự ích kỷ, ai hơn ai?

Ta cười khổ, rút cuốn “Đại học” từ sâu bên trong giá sách, chợt có một tập giấy nhỏ rơi ra.

Trang bìa ngoài cùng không có viết chữ, giấy đã có chút ố vàng, mờ ra, từng tờ từng tờ một tràn ngập hai chữ duy nhất – Ngọc nhi...

Chữ viết như người – thanh tú uyển chuyển mà mạnh mẽ sâu sắc, như chạm trở trên ngọc, nét cuối cùng lưu luyện kéo dài, dây dưa triền miên.

...Ngọc nhi trêu chọc sư huynh, phạt đứng một canh giờ – đứng ngủ gật, ôm về phòng. Ngày Sáu tháng Bảy.

...Ngọc nhi đá đám... Hahaha... Ngọc nhi bảo: không được nói, không được nói. Ngày Tám tháng Tám.

...Sinh nhật của Ngọc nhi, tặng một bộ Tứ thư Ngũ kinh. Ngọc nhi giận. Tiết tiêu Mãn.

...Đón Giao thừa trong cung, chuẩn ếm về phủ với Ngọc nhi. Ngọc nhi dợ không được mà ngủ, sang năm sẽ đánh thức nàng dậy xem pháo hoa. Trừ Tịch.

...Ngọc nhi mới có nguyệt sự, lớn rồi... Ai...

...Đưa Ngọc nhi đến Quốc Tử Giám, tâm thần không yên, sợ Ngọc nhi bị người ta bắt nạt.

...Ngọc nhi bắt nạt bạn đồng môn, bị Thái phó tố cáo... Không bị người ta bắt nạt là được rồi.

...Ngọc nhi lại bắt nạt người ta, lại làm nũng... Thảm Đồng Ly a Thảm Đồng Ly, người thiết diện vô tư ở chỗ nào?!

Ta vui mừng khôn xiết chìm vào hồi ức.

Giương mặt dờ khóc dờ cười của sư phó lơ mờ hiện ra ngay trước mắt, hân nghiêm túc nén cười đi đằng trước, ta cúi đầu thấp đi đằng sau, lên tiếng gọi hân, âm cuối kéo dài đầy nũng nịu: “Sư phó a... Ngọc nhi biết... sai rồi...”

“Người ‘lạ’ biết sai nữa sao?” Hân liếc xéo ta.

Ta gật đầu như gà con mổ thóc, cười vô tội, chỉ trời thể thoát tuyệt không tái phạm nữa.

Nhớ lại lúc ấy, thật ra hân chẳng hề có chút gì gọi là giận dữ cả.

Con người của hân a, rất là bao che khuyết điểm, chỉ cần ta không bị người khác bắt nạt là được rồi, còn nếu ta bắt nạt người khác, chỉ cần không bị ai bầm báo với Đại Lý tự thì hân cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Hân nguyên tắc cỡ nào cũng vậy, hễ đến trước mặt ta là lập tức biến thành vô nguyên tắc ngay.

Ta cúi đầu nhìn Đậu Đậu, chợt lên mũi nàng. “Nè, sau này con đừng có giống như nương của con nghen, nếu không ta nhét con vào rồi sinh lại đó!”

Đậu Đậu bập bẹ phun nước miếng phì phì...

Ta lại lật tiếp trang sau.

...Mang tâm tư như vậy đón nhận sự ôm ấp của nàng, có phải là rất đáng xấu hổ hay không... Nhưng lại không cự tuyệt được nàng. Có lẽ trong lòng nàng cũng có ta, chẳng qua chỉ là sư phó của nàng, hoặc là ai khác... Ngọc nhi...

...Sư huynh nói trong cung có người đang điều tra về Ngọc nhi, ta còn có thể che giấu được bao lâu? Ngọc nhi là một nha đầu hoang dã không ôm chí lớn, lúc lựa chọn “Lục” đã lo là sẽ có ngày này, cho dù ngày đó đến, ít ra đáng “Lục” sẽ không như đáng “Vương”; Ngọc nhi sẽ không tứ cổ vô thân. Giải quyết xong chuyện quân vương, thiên hạ, ta có thể dẫn Ngọc nhi quy ẩn núi rừng hay không...

...

...Ngọc nhi đã bỏ đi được một năm tròn, hoa đào lại nở rồi tàn một lần. Chắc nàng đã quên ta, có lẽ thói quen khó sửa, chỉ còn một mình ta. Làm sao sửa được đây... Rất nhớ, muốn gặp lại nàng một lần nữa, không biết nay nàng cao, béo, hay là vẫn gầy. Người ta nói chim nhớ rừng, Ngọc nhi của ta, chim nào bay một mối nghĩ đến ta...

Đầu ngón tay ta xoa xoa, chạm nhẹ lên từng chữ hân lưu lại, trên đó như vẫn còn sót lại độ ẩm từ nét bút của hân.

Lúc hân viết xuống những chữ này, không biết tâm tình của hân như thế nào?

Ta cười, khẽ hôn lên chữ của hần, cúi đầu nhìn Đậu Đậu, nghẹn ngào, đắc ý nói: “Đậu Đậu con xem, phụ thân con yêu nương nhiều ghê chưa...”

Nhưng hần lại chưa từng nói gì cả.

...Ngẫm lại, có lẽ rốt cuộc Ngọc nhi không còn cần ta nữa. Không ai có thể làm bạn với người khác đến hết đời, ta xuất hiện lúc nàng cần ta, lúc nàng không còn cần ta nữa, ta cũng nên mãn nguyện rút lui thôi. Ngày đó ngoài lầu, nàng kéo ta vào, lại một lần nữa bốn người cùng ngồi một bàn, phảng phất như trở lại một năm đó ở Lý phủ, nàng sống thật sự khoái lạc, nhìn nàng tươi cười mà hầu như cảm thấy hình như giảng sơn xã tắc này cũng không quan trọng bằng.

Rốt cuộc vẫn là không nở buông tay, quyền luyện sự ám áp của nàng.

Không biết nàng sống ở Mân Việt quốc có tốt không, mẫu tử có bình an hay không, chừng nào hải tử sẽ ra đời, hình dáng như thế nào, đặt tên là gì. Dựa vào trình độ của Ngọc nhi, có lẽ sẽ đặt cho hải tử một cái tên làm hồng oai danh cả một đời của hải tử a...

Thật hi vọng nàng sinh nữ nhi, nữ nhi là tri kỷ của mẫu thân, chỉ sợ nữ nhi ngang bướng tính nghịch như nương của nàng lúc còn bé. Sớm nghĩ ra một cái nữ danh rất hay cho nàng. Gọi là “Hồng Đậu”.

Hồng đậu sinh nam quốc

Xuân lai phát kỷ chi

Nguyên quân đa thái hiệt

Thử vật tối tương tư.

(Bài thơ Tương tư của Vương Duy.)

Họ Lưu, nữ danh “Hồng Đậu”, chính danh “Tương Tư”.

Gọi nàng là Lưu Tương Tư...

Dù có chút hiểu lầm nhưng hy vọng còn có thể bạch đầu giai lão với nàng.

Phải

“Sư phó, Đông Ly. Là nữ nhi.” Ta nhẹ giọng nói vào bên tai hần “Là một hạt đậu tương tư.”

Sắc mặt hần tái nhợt không một chút huyết sắc, lồng ngực được cố định bằng giá gỗ và băng gạc, máu thấm xuyên qua bỏ trắng trông mà ghê người.

Một búa nặng ngàn cân, làm sao sư phó có thể chịu nổi?

Nhất định là rất đau, rất đau...

Ta nhẹ nhàng gối lên mu bàn tay của hần, bàn tay hần tái nhợt thả rơi bên người, lạnh buốt không còn độ ấm, không như ngày xưa giờ tay lên, ôn nhu luồn ngón tay vào giữa kẽ tóc ta, lồng mười ngón vào tay ta đưa lên môi khẽ hôn, nhẹ giọng ní non: “Ngọc nhi a...”

Hần xem ta như trần như báo, như châu như ngọc.

Nước mắt tí tách rơi từng giọt từng giọt xuống, đọng lại trên gương mặt của Đậu Đậu, Đậu Đậu oa lên một tiếng khóc òa lên.

Thật ra, cho đến nay, hần chưa từng phụ ta, chỉ là ta tin tưởng hần chưa đủ, đi đến bước này là ta đã buộc hần.

Yến Ly vào, trầm mặc nhìn ta rồi ôm Đậu Đậu đi. “Đủ rồi, để hần đi thôi.”

Ta chấn động, ngẩng đầu lên nhìn hần “Chàng nói cái gì? Để ai đi?”

Yến Ly nhìn ta một cách khó xử nhưng không trả lời.

Ta cúi đầu, thò tay lấy chén nước trên bàn, dùng nước thấm ướt môi sư phó “Chàng nói là sẽ tìm cách, ngay cả ta mà chàng còn cứu được, nhất định cũng sẽ có cách cứu sư phó.”

“Hai người không giống nhau... Lúc đó nàng còn tỉnh, còn hần, tìm hần đã ngừng đập rồi.”

Mấy ngày nay, đây là câu giải thích lần thứ mấy của Yến Ly rồi?

“Hần nói rồi, hần muốn cùng ta bạch đầu giai lão, sao có thể lừa ta?” Ta lắc đầu “Ta không bao giờ nghi ngờ hần nữa. Lần này hần nhất định sẽ không lừa ta đâu.”

Yến Ly nhắm mắt lại, trầm mặc rất lâu, cuối tay bắt lấy cánh tay ta. “Để hần yên nghỉ trong lòng đất đi thôi.”

...Ngọc nhi là tất cả niềm an ủi và hy vọng của ta. Chỉ cần nàng còn cần ta, ta sẽ mãi mãi ở bên nàng.

Sư phó đã nói thế, thật không giữ lời hay sao?

Ta muốn đưa sư phó về lại để đó, về lại nơi chôn giấu bao nhiêu kỷ niệm của hai ta.

Ngày đưa linh cữu, gió Tây Bắc thổi buốt da buốt thịt.

Có một người từ phương Bắc tới, toàn thân phong trần sương gió, sắc mặt uest oải một môi.

Lúc đó ta đang ngồi trước linh cữu của sư phó, Đường Tư, Kiều Vũ, Yến Ly đứng sau lưng ta, ta ôm Đậu Đậu, nhẹ giọng nói với nàng: “Đậu Đậu, phụ thân phải đi rồi...”

Yến Ly quay mặt đi, thấy Đào Thanh vén rèm bước vào bên ngay nhiên sững sờ.

Ta quay đầu dò dẫm nhìn Đào Thanh, khỏe môi khẽ giật giật, thần nhiên nói: “Chàng đến rồi.”

Đào Thanh đến đứng trước linh cữu của sư phó, một lát sau, cúi đầu nhìn ta, nặng nề nói: “Thật xin lỗi, ta không ngờ...”

Ta cười khổ lắc đầu “Không thể trách chàng, đâu có ai ngờ được tất cả những việc này.”

Ta rút một tờ giấy nhỏ trong tay áo ra. Hôm sư phó bị thương, hần nằm trong lầu, ta ngồi ngoài lầu, một con bồ câu trắng bay liệng xung quanh căn lầu mấy lần nhưng không tìm được cửa vào. Đường Tư bắt được nó giao cho ta.

Dưới chân con bồ câu trắng có buộc một tờ giấy, trên chỉ viết có mấy chữ ngắn gọn...”Tin tức bị lộ, Lam ra sát lệnh, về Trần!”

Nét chữ chẳng hề xa lạ gì, lúc ta ở Mân Việt quốc đã từng gặp qua, là bút tích của Bất Ngốc hòa thượng.

Hần đã liên lạc với Bất Ngốc hòa thượng từ khi nào? Là mấy tháng lúc bọn ta ở trong núi? Rốt cuộc hần muốn làm gì chứ?

Đến giờ phút này ta không còn dám, cũng không thể dám nghi ngờ mục đích của hần nữa, tất cả những gì hần làm đều là vì ta, nhưng tại sao ta lại không chịu hiểu...

Ta đưa tờ giấy của Bát Ngọc hòa thượng cho hần. “Ta nghĩ, chuyện này chỉ có chàng mới có thể giải thích rõ ràng.”

Đào Thanh vẽ mặt đầy phức tạp nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay, chậm rãi thu lại nắm trong lòng bàn tay, buông mí mắt xuống suy nghĩ rất lâu mới đáp: “Chúng ta đã từng hứa với người đó không thể tiết lộ bí mật này.”

“Giữ mà còn muốn giữ một lời hứa vu vô khó hiểu nữa sao?” Ta cười lạnh một tiếng, gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt hần “Đào Thanh, hãy nói thật đi.”

Đào Thanh nắm chặt tờ giấy, hồi lâu sau, hần trầm giọng hạ lệnh: “Mọi người ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói riêng với nàng.”

Ta giao Đậu Đậu cho Yến Ly mang đi, lặng lẽ ngồi xuống đối diện với Đào Thanh.

“Có thể nàng không tin, nhưng từ đầu đến cuối ta và Đông Ly đều là đồng minh. Ngay từ đầu, là vì lợi ích của hai bên nên cùng nhau đối phó với Vương đáng, sau này, là vì nàng, cùng nhau đối phó với Mân Việt quốc, thậm chí là đối phó với Luru Triệt. Ta biết, nàng và hần có hiểu lầm, nhưng ta không có cách nào cởi bỏ giúp các người. Nàng cho rằng hần bán đứng nàng cho Luru Triệt, nhưng thật ra hần cũng không còn sự lựa chọn nào khác, so với ta, có lẽ hần càng không hi vọng nàng trở lại cái hoàng thành âm u đó, bởi vì hơn ai hết, hần là người hiểu rõ nhất nơi đó xấu xa đến mức nào.”

Đào Thanh cười khổ “Dù Luru Triệt chỉ là một thiếu niên, nhưng rốt cuộc hần vẫn là hoàng đế, hần tìm được Lạc thành, hần có vô số biện pháp có thể kềm chế chúng ta, không tiếc mà liều mạng “cá chết lười rách”. Đồng ý cho hần vào ở trong Lý phủ là ý của Đông Ly, cũng là ý của ta. Sau khi Luru Triệt vào Lý phủ, ta điều Phương tiểu hầu gia đi, thừa dịp Luru Triệt già vờ đáng dân cùng bãi, Đông Ly và Mặc Duy lên gặp Phương tiểu hầu gia, hứa phụ trợ hần giành lấy giang sơn, để vì, thậm chí hứa cả đời sẽ cúc cung tận tụy với hần. Nhưng công tử quân lựa cuối cùng cũng chỉ vẫn là công tử quân lựa, hần thả làm một Tiểu Dao Hầu mà không thêm tiếp lấy củ khoai lang phong tay. Yến Ly đã thăm mạch cho Luru Triệt, quả thật hần cũng không hề khuếch đại bệnh tình của chính mình, tình thế trở nên gay go, loạn trong giấc ngoài, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể để Yến Ly đi mạo hiểm, giả vờ ngoan ngoãn nghe theo Mật Tông phái, trở thành Tông chủ bù nhìn của bọn chúng, xuống tay từ trong nội bộ bọn chúng, hi vọng loại bỏ chiến sự ngay từ khi còn chưa bắt đầu. Chỉ là không ngờ được nàng đột nhiên khôi phục ký ức.”

Ngày già vờ làm lễ cúng bái, ta nhớ Luru Triệt đã từng đoán mệnh cho ta, sau còn cùng Kiều Vũ đuổi theo Yến Ly và Bạch Sanh Sanh. Lúc đó quả thật không biết tung tích của sư phó, thì ra là vì đi tìm Phương tiểu hầu gia...

“Đêm hôm đó, nàng khôi phục ký ức, thật ra chỉ có ta biết chuyện này, là ta đã cho người báo tin cho Luru Triệt, bảo hần ra tay.”

Ta chân kinh ngẩng đầu nhìn hần, lúng ta lúng túng nói: “Ta vẫn tưởng là sư phó...”

Đào Thanh cười khổ, lắc đầu nói: “Mãi đến lúc đó hần vẫn chủ trương lập một thái tử nhỏ tuổi con của phiên vương khác, nhưng lại không thành. Thứ nhất là tìm không ra, thứ hai là Luru Triệt không đồng ý. Luru Triệt quá xảo trá, nghi kỵ quá nhiều, ngoài trừ nàng ra, hần không tin ai cả. Cuối cùng là ta đã quyết định phụ trợ nàng lên làm đế. Nhưng Luru Triệt không tin ta, thậm chí hần kiêng kỵ ta, chỉ có Đông Ly có thể ra mặt, ngoài mặt hần vờ làm rõ quan hệ không mấy tốt giữa ta và hần, biểu lộ sự chán ghét của hần đối với vô làm thảo mắng, trên thực tế, người phụ trách liên lạc cùng Bạch Hồng sơn trang vẫn là hần. Nhưng Luru Triệt rất có lòng nghi kỵ đối với thế lực cường hào, hần chỉ có thể giấu diếm lập trường của mình, nhìn tương rằng mục tiêu của hần là đối chọi với Bạch Hồng sơn trang và thế lực của vô làm chứ thật ra mục tiêu chân chính của bọn ta là Vạn Kiếm sơn trang. Hần chỉ có thể giấu tất cả mọi người, thậm chí giấu cả Kiều Vũ, Yến Ly, giấu cả nàng, có lẽ cũng không phải có ý giấu diếm, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp cho nàng biết...”

Ta nghĩ lại, phải chăng mình đã từng cho hần cơ hội giải thích, hay là chưa chờ hần mở miệng đã tự cho là đúng định tội hần.

Vì sao hần không cãi lại?

Nhưng nếu hần cãi lại, ta sẽ tin sao?

Ta không chắc. Ta đã từng nghi ngờ hần, mà lẽ ra ta phải tin tưởng hần vô điều kiện...

Kết quả là ta nán lòng thoát chỉ nói mận nội nhại hần, ngoài mặt có lẽ hần không nói, nhưng trong lòng chắc đã tổn thương vô cùng.

“Tần công Bạch Dương cốc, Từ Lập bị vây hãm trong Cửu Lô trận, thật ra những tin tức này ngay từ đầu bọn ta chẳng hề hay biết gì cả, là Đông Ly đã đội mưa đến truyền tin.”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Hần không biết vô công, làm sao một mình đội mưa leo núi trong đêm hôm khuya khoắt như thế? Vì sao không để Kiều Vũ đi?”

Đào Thanh cười khổ. “Nàng quên rồi sao? Kiều Vũ bị nàng phái đi dò thám ta. Hần không thể để người khác phát hiện hần bí mật hợp tác với ta, nếu lộ ra đó là tội khi quân.”

Đúng vậy, ta nhớ lại, đêm hôm đó Từ Lập trúng kế, A Triệt phát bệnh, ta tìm khắp nơi mà không thấy sư phó, sau đó ngủ lại trong lều của hần, sau khi tỉnh lại chỉ mừng rỡ sung sướng vì được gặp mặt Đường Tư và Đào Thanh, lại quên mất đi tìm xem sư phó ở nơi nào...

“Lúc đó, ta thấy thái độ của nàng đối với hần có chút quái dị, bèn thừa dịp nàng đi gặp Luru Triệt khuyên bảo hần mấy câu. Không ngờ nàng đã hiểu lầm hần nhiều như vậy. Ta nói với hần, người thông minh sẽ không tự bức chính bản thân mình rơi vào tuyệt cảnh, hần một lòng một dạ vì nàng, đáng tiếc là đã dùng sai cách thức, dù tình cảm có sâu nặng cỡ nào cũng chịu không được khảo nghiệm hết lần này đến lần khác như thế. Hần lại nghĩ, đợi nàng hoàn toàn tiếp nhận quyền lực rồi, không cần kiêng kỵ Luru Triệt nữa, sau đó mới nói rõ mọi sự với nàng, còn trước đó là hần nhò ta chăm sóc cho nàng. Nhưng có những chuyện hần cũng không thể ngờ. Không ngờ nàng hiểu lầm hần có ác ý đối với ta và Đường Tư, càng không ngờ nàng nghĩ là, trong lòng hần, giang sơn xã tắc còn quan trọng hơn nàng...”

“Lý Oánh Ngọc, kể từ lúc nào nàng trở nên không tự tin như thế? Thẩm Đông Ly làm người có chút cổ hủ, trong lòng luôn nghi quân mình thần hiển, đại tể thượng sinh, nhưng cho tới bây giờ, hần chỉ nguyện ý bảo vệ giang sơn vì một người, cũng chỉ nguyện ý cúc cung tận tụy với một người, cả đời làm thần... Có những chuyện nói ra bằng lời không khỏi có vẻ lập dị, hần kính thường không thêm nói, nhưng không nói lại sợ nàng không hiểu. Những chuyện này, lúc đó hần không nói, ta cũng không thể nói thay hần, sau này hần cũng không còn kịp nói nữa, giờ dĩ nhiên hần không thể mở miệng nói được, chỉ có thể để ta chuyển lời. Ít ra hần cũng không mang theo sự hiểu lầm của nàng ra đi như vậy.”

Ta cúi đầu nhìn đầu gối của mình, đôi mắt cay xốt đến khó chịu, lại chảy không ra một giọt nước mắt.

Thật ra mấy ngày qua xem kế sách của hần, ta đã nên hiểu từ sớm. Sư phó tính sâu như biển, ta thân là người trong cuộc lại u mê không rõ, dùng tâm tư của chính mình đi đo lường hần...

Thậm chí hần đã từng nói qua, vì ta thật lòng thật dạ với bọn Đào Thanh, làm sao lại nghĩ hần muốn diệt trừ bọn họ?

Ta tự cho là mình yêu hần, nhưng dường như trước giờ chưa từng chân chính hiểu hần, tin hần. Sư phó hần tự tin hơn so với ta, cũng tin tưởng đối phương hơn so với ta. Hần tự tin rằng tình cảm của ta đối với hần là mãi mãi, tin tin rằng ta sẽ tin hần cũng như hần tin ta, tự tin rằng dù cho giữa chúng ta có hiểu lầm, sau khi giải thích vẫn sẽ cùng nhau bạch đầu giai lão – hần chưa từng nghĩ sẽ rời bỏ ta. Người suy tính thiệt hơn chi có mỗi một mình ta.

Còn có thể oán trách hần không thẳng thắn, không thành khẩn hay sao? Rõ ràng là ta đã phụ lòng tin của hần...

Đào Thanh vô nạt tờ giấy trong tay, chậm rãi nói: “Tông chủ Mật Tông phái, nàng cũng đã từng gặp qua, đúng vậy, là chủ nhân tờ giấy này. Lúc các người ở Mân Việt quốc, hần lợi dụng phương thức liên lạc giữa Yến Ly và Liên nhi tìm được Ly, đề xuất điều kiện với bọn ta. Hần muốn mượn lực của Trần quốc trợ giúp hần thoát khỏi thân phận bù nhìn, chỉ cần Bạch tộc kềm chế được Lam tộc, giành được quyền phát ngôn, Mân Việt quốc sẽ cùng Trần quốc ký hạ minh ước, gấn bó thân một.”

Ta ngạc nhiên, không ngờ một vị hòa thượng trông có chút giáo hoạt nhưng thành thật lại có dã tâm như vậy. “Vì sao lão đề xuất giao dịch như vậy? Vì sao lão cho rằng chúng ta sẽ tin tưởng, đáp ứng điều kiện của lão?”

Đào Thanh trầm mặc đến sát bên tai ta, thấp giọng nói: “Là vì lão muốn báo thù giết thế, còn nữa, là vì nhĩ từ của lão. Lão từng phạm phải giới luật, cùng tín đồ sinh hạ một nhi tử.” Nói xong, viết xuống một chữ “Ly” trong lòng bàn tay ta. “Đội sau khi lão mất, ‘hần’ sẽ kế nhiệm ngôi Tông chủ, dựa vào quan hệ giữa hần và nàng, minh ước này còn đáng tin hơn bất cứ thứ gì.”

Ta chân kinh ngẩng đầu lên nhìn hần, trước mắt thoáng qua gương mặt tươi tắn của Bát Ngọc hòa thượng

“Ta thì lại thấy thấy người này trông rất quen mắt.”

“Chàng nói ta mới để ý, ta cũng cảm thấy vậy...”

“Lúc lão cười lên trông rất giống nàng! Nhìn tướng tướng lương thiện nhưng bụng toàn rắp tâm hại người.”

Lúc đó cứ tưởng là chỉ một câu nói đùa, Bát Ngọc hòa thượng và Yến Ly, rốt cuộc có tới mấy phần giống nhau? Giờ nghĩ lại, ánh mắt Bát Ngọc hòa thượng nhìn Yến Ly dường như hiện từ một cách lạ thường...

“Chuyện này chỉ có mấy người chúng ta biết thôi. Trước khi thành công, lão không muốn người khác biết sự tồn tại của ‘hần’, đề phòng ‘hần’ trở thành đối tượng bị người Lam tộc, thậm chí là Bạch tộc ám sát. Sau đó, hòa thân là tương kế tựu kế, Lam Chính Anh tưởng rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, sẽ không sợ suất mạo hiểm giết Đông Ly, hưởng chi trong vòng mấy tháng qua, Tông chủ lúc tự tiết lộ tin tức cơ mật của Lam tộc, người

bảo vệ nàng. Nói thử xem, có chức vị nào uy phong hơn hẳn không?” Kiều Vũ đang trầm mặc bỗng nhiên mở miệng trả lời: “Tổng quản đại nội.” Đường Tư ngăn ra một lát, quay đầu hỏi ta: “Tổng quản? Ý là quân rất nhiều thứ sao? Rất uy phong phải không?” Ta do dự trong chốc lát, gật gật đầu. “Đúng là quân rất nhiều. . .” Chẳng qua. . .” “Vậy lấy chức đó đi.” Đường Tư cười tí mắt “Ta cũng không muốn quân quá nhiều, quân nặng đủ rồi” Ta gật gật đầu gật gù gan nan. . . Nếu nói thật với hắn, liệu cần nhà đáng thương của họ nhân này có sắp hay không? Ta len lén liếc Kiều Vũ một cái, mặt mày hẳn tinh bơ như không. . . Đáng thương cho Đường Tư, Tổng quản đại nội đều là hoạn quan a. . . “Nước ấm tới rồi rồi đây.” Lão Trương hô lên một tiếng, bùng một thùng nước nóng to đùng vào. “Ta vào buồng trong lau người cho Đậu Đậu một lát.” Ta quay đầu lại nhìn với hai người bạn hắn, còn bỏ sung thêm “Đừng cãi nhau nữa. . .” Đường Tư cười nhạo một tiếng lắc lắc đầu bỏ đi. Kiều Vũ mặt không thay đổi nhìn ta một cái rồi cũng xoay người đi theo. Aizz. . . hoi lo a. Rửa ráy thân thể cho Đậu Đậu xong, ta dùng vài bông hồng ráo nước rửa lại, cho uống sữa, cuối cùng rửa mới về oái ọt một buổi ngủ. Ta hôn lên mặt nàng một cái, nằng bẹp bẹp chép miệng, mĩa may hai năm tay này đay thịt, ề a vài tiếng rồi chậm rãi nhấp miệng. Tiếng mưa rơi rả rích tí tách trên nóc nhà nghe mà phiến, nhưng nghe lâu cảm giác như bị thôi mình. Ta đẩy cửa ra, dúi bước đến ngưỡng cửa, nghe được giọng của Đường Tư. “Gần đây có tin tức gì của Yên Ly không?” Có lẽ là vì tiếng mưa rồi quá lâu nên bọn hắn không phát hiện ra ta đang đứng phía sau cửa. “Gần đây nhất là vào nửa tháng trước, hắn nói là đã có đầu mối.” Kiều Vũ đáp. Nửa tháng trước. . . Ta nghĩ người ra một lúc, bỗng phải là hơn hai tháng trước sao? Đã hơn hai tháng qua ta vẫn chưa nhận được thư của Yên Ly a! “Rốt cuộc hắn nắm chắc được mấy phần?” Đường Tư buồn bực thở dài “Ta vẫn nghĩ không biết lúc trước quyết định như vậy rồi là đúng hay sai?” “Đúng sai gì cũng đã làm rồi.” “Ta biết, nhưng mà. . .” Đường Tư ngừng lại một lát, ngửa đầu nhìn bầu trời âm u, nói “Không như ta tưởng. . .” Kiều Vũ trầm mặc trong khoảnh khắc, nói: “Người muốn đi, phải không?” “Cái gì?” Đường Tư ngăn ra. “Lúc trước người muốn rời khỏi nhà?” Kiều Vũ thấp giọng nói. Đường Tư im lặng, một hồi lâu sau mới mở miệng nói lại: “Ai nói. . .” “Nhìn thì thấy. Người muốn đi, lại không nói đi.” Đường Tư kềm nén thật lâu, rốt cuộc thở dài, ngồi xuống cạnh Kiều Vũ, hai chiếc bóng sáng vai bên nhau, Đường Tư nói: “Rõ lắm sao?” “Ừ. . .” “Vậy nàng có biết không?” “Có lẽ. . .” “Xì, người nói thêm vài lời sẽ chết à!” “Sẽ không. . .” Đường Tư đứng lên, phui mỏng chuẩn bị chạy lấy người. “Lão tử có điên mới nói chuyện cùng người!” Đi hai bước, ngừng lại một lát, rồi quay đầu nhìn bóng lưng vẫn còn ngời kia. “Thật ra con người của người, chỉ cần không mở miệng nói chuyện, chữ thủ pháp chém người của người cũng không tệ.” Kiều Vũ trầm mặc rất lâu cũng không lên tiếng. Đường Tư nói giận tiến lên hai bước đẩy vào gáy hắn. “Người không biết trả lời lại một câu hay sao!” Kiều Vũ quay đầu nhìn hắn một cách khó hiểu: “Thì người bảo ta đừng nói chuyện.” “Người. . . thật biết nghe lời. . .” Lưng Đường Tư nhấp nhô kịch liệt, thờ thật sâu với cái, thất bại ngời xuống. “Thôi đi. . .” Thờ dài một tiếng. Đường Tư chậm rãi nói “Nếu người đã nhìn ra, ta cũng không giấu người nữa. Thật ra, ta đã quyết định bỏ đi từ lâu rồi, từ lúc nàng quyết định làm nữ hoàng. Người cũng biết, lão tử không giống người, con người ta không thích bỏ bước, Đường mình còn ở không nói huống chi là Hoàng cung. Người và ta không giống nhau, tuy lão tử có chút kình bỉ người, nhưng người đối với nàng rất tốt, xuống tay cũng đủ công, có thể bảo vệ được nàng. Ta nghĩ, giúp nàng giữ Đông Ly lại, có các người bên cạnh nàng, ta cũng có thể yên tâm mà đi.” “Ừ. . .” Ta thầm tính đánh xong trận này sẽ đi, về sau sẽ như chảnh chim – mặc sức bay lượn trên bầu trời, cần gì phải treo cổ vào một ngọn cây, nếu có nhớ nàng, cùng lắm bay vào cung đánh nhau một trận với người, sau đó ngủ một giấc vô nghĩ, dù sao nàng cũng đánh không lại ta.” Kiều Vũ cắt ngang lời hắn: “Người đánh không lại ta.” “Xì! Người đứng quên trên chiến trường ta đã cứu người bảy lần!” “Ta cứu người mười ba lần.” “Xì! Người cái tên này, có cần phải tính toán chi li như vậy không, cứu người mấy lần mà cũng phải kể sao!” Kiều Vũ im lặng. “Vậy nề tình ta cứu người bảy lần, khi nào ta tiến cung người cũng quên một chút chứ?” Đường Tư hừ lạnh nói. “Không. . . thế. . .” Kiều Vũ chậm rãi nói “Trách nhiệm.” “Thật là kẻ đầu gỗ.” Đường Tư thờ phỉ quay mặt đi “Chà hẳn nữ nhân kia làm thế nào lại thích một khúc gỗ như người, lão tử chẳng nào không tốt hơn so với người!” Đột nhiên, thanh âm thấp dần đi “Cũng không biết nếu lão tử đi, nữ nhân kia có khổ sở muốn chết như khi Đông Ly đi hay không.” Kiều Vũ nghĩ nghĩ, định nói gì đó thì bị Đường Tư ngắt lời: “Ta hiểu, không cần người nói, mặc công đó phải bị người làm tức chết!” Thấp giọng lầm bầm “Trước đây nữ nhân kia đã từng nói, năm người chúng ta giống như năm ngọn tay của nàng vậy, năm lại vừa khớp một trái tim, thiếu ai cũng đều không hoàn chỉnh, đứt ngọn nào cũng đều đau như nhau. . .” “Kiểu lão tử, người thấy ta ở lại có đúng hay không?” Đợi một hồi không người lên tiếng, thế là Đường Tư nói tiếp “Vấn đề này người có thể trả lời.” Sau đó Kiều Vũ đáp: “Tùy người.” “Xì, đương nhiên là người hi vọng lão tử bỏ đi rồi.” Đường Tư gần dữ “Lão tử không đi! Lão tử muốn làm Tổng quản đại nội, ta là lão tam, người là lão tứ, đừng hòng qua mặt ta.” Kiều Vũ trầm mặc một lát, gật đầu nói “Ừ. . .” “Ta đã từng thắc mắc, trong nhà người chẳng ta ai quan trọng nhất đối với nàng. Sau nghĩ từ nghĩ mình thật là ngốc, xoắn xuýt cái loại vấn đề phức tạp này không phải là tự mình tìm tòi và cho mình hay sao, ai cao ai thấp ai nhiều ai thiếu, biết rồi làm chi cho mất vui, chỉ bằng cứ hồ đồ không rõ ràng thêm mấy chục năm nữa cũng đủ một đời. Trước kia nàng còn hỏi ta, nàng và đại ca ta cùng nhau rót xuống nước ta sẽ cứu ai trước, lúc đó ta đã nằng nằng vô vị. Thật ra ta và nàng cũng là kẻ tâm lượng người nữa cần, đề ý toàn hướng vấn đề vô nghĩa phiền não. Ở bên nhau vui vẻ là được rồi, nghĩ nhiều âm ức tức hờn lại đục với nhau để làm gì. Hon mới năm qua, Đông Ly ta phục, Nhị ca ta phục, Yên Ly phục ta, người cũng tâm lượng, cứ xem như Hoàng cung là Lý phủ, chỉ có điều nhiều gian phòng hơn một chút mà thôi.” Kiều Vũ gật gật đầu nói: “Người đâu có đem gian thất hạnh phúc.” Đường Tư “Đừng tương ta đánh không lại người. . .” Sau đó là tiếng âm ầm bịch bịch quen thuộc. . . Ta nghĩ. . . chắc đánh nhau là phương thức tốt nhất để biểu hiện tình cảm của hai người bọn hắn. . . Những lời Đường Tư nói không phải là ta chưa hề nghĩ qua, mỗi đêm hôm đó hắn len vào tâm cung của ta bắt ta phong cho hắn chức “Tổng quản đại nội”, ta mới biết cuối cùng hắn quyết định ở lại. Người đơn giản là người hạnh phúc nhất, tạm đặt không qua gian giáo, sự nghĩ không qua quanh co, yếu thì ở lại, không yếu thì đi, không cần vì người khác mà miễn cưỡng ép mình, vì chính tình cảm của mình mà chấp nhận. Đường Tư và Kiều Vũ nhìn tựa như thủy hỏa bất dung nhưng thật ra lại là cùng một loại người: đại trị giá ngu. Nhưng mà. . . không biết Yên Ly ở Mãn Việt quốc làm cái gì mà không thể gặp người khác? Ta cảm thấy yêu nhau, ở chung với nhau cần phải tin tưởng lẫn nhau, thẳng thắn thành thật với nhau, đương nhiên là cũng phải có không gian cá nhân riêng của mỗi người. Nếu bọn hắn có một chút bí mật nho nhỏ ta còn có thể mở một mắt nhắm một mắt cho qua, chứ nếu bí mật này liên quan đến ta. . . Ta mò mò lấy ra chiếc còi từ ống tay áo, thật may là ta còn có thể sử dụng một phần thể lực riêng. Nếu hỏi trực tiếp hai người bọn hắn, chẳng những đã tháo kính xà mà còn chưa chắc sẽ có đáp án thật, hay hơn hết là cứ bảo Ngũ Lục Nhất đi điều tra thêm về động tĩnh bên Mãn Việt kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 80

Lúc Quốc sư cầu kiến, ta vừa mới xem xong báo cáo của Ngũ Lục Nhất. “Bệ hạ, lệnh cầu hiền đã được gửi đi đến tất cả các châu huyện, Quốc Tử Giám cũng đã bắt đầu được sửa chữa lại, cuối tháng Bảy này Thái Học phủ sẽ hoàn tất.” Lão Quốc sư đứng dưới bậc thềm, chậm rãi nói. Ta nhét tờ giấy vào trong tay áo, buông mí mắt trầm tư một lát, mở miệng trả lời: “Trẫm không rành chính sự, từ khi đăng cơ tới nay mọi việc lớn nhỏ trong triều đều phải làm phiền đến Quốc sư.” Quốc sư khẽ gật mình, ngừng đầu lên lên liếc ta một cái, rồi run rẩy làm bộ như muốn quỳ lạy, ta cũng làm bộ đỡ lão. “Tận trung với bệ hạ, tận tụy với công việc là bổn phận của vị thần. . .” Quốc sư quá khiêm nhường rồi.” Ta cười nhẹ, hai tay lỏng vào trong tay áo, đầu ngón tay chạm vào tờ giấy, càng kiên định thêm mấy phần. “Trẫm có một chuyện muốn nhờ Quốc sư giúp đỡ, hi vọng Quốc sư chớ chối từ.” Quốc sư kính nghĩ bất định nhìn xuống đất, không dám trả lời ngay, một hồi lâu sau mới nói: “Phàm chuyện gì có lợi cho giang sơn xã tắc, vì thần tuyệt không dám chối từ.” Á, cáo già đây mà! Đem giang sơn xã tắc ra làm tấm mặt che. Ta hoi cong môi lên, nói tiếp: “Chuyện này chẳng liên quan gì đến giang sơn xã tắc cả, chỉ là chuyện cá nhân của trẫm mà thôi. Trẫm lớn lên từ dân gian, được nghĩa phụ ra ơn nuôi dưỡng, nhưng nghĩa phụ mất sớm trẫm không thể tận hiếu với người. Triều ta lấy hiếu từ thiên hạ, trẫm là tằm giương mẫu mực cho dân chúng, không thể thiếu sót. Bởi vậy trẫm muốn đòi mộ nghĩa phụ về để đồ để biểu lộ lòng trọng niệm của trẫm.” Quốc sư nhẹ nhàng thở hắt ra, mỉm cười nói: “Bệ hạ nói rất phải, đây là lẽ thường của đạo làm người, vì thần tất nhiên sẽ dốc hết khả năng của mình.” “Chỉ là vừa mới đăng cơ, quốc khố trống rỗng, hiện giờ dân tình vòa ổn định, không nên hao tài tốn của xây dựng rầm rộ, trẫm chủ trương mọi việc nên khiêm tốn một chút.” Quốc sư ôn hòa gật đầu: “Bệ hạ thương xót bách tính, đó là cái phúc của vạn dân.” “Trẫm vốn muốn phước thác chuyển này cho quốc sư, nhưng gần đây quốc sư bận bịu về việc cầu hiền tài, không thể thoát thân được, bởi vậy trẫm quyết định tự mình đi trước.” “Cái gì?” Quốc sư sững sờ. Ta nói tiếp: “Giương Nam cách đây chừng không xa, cả đi lẫn về chừng nửa tháng cũng đủ rồi. Chỉ là quốc sự vừa mới tạm ổn, triều đình không thể không vua, việc trẫm xuất cung không nên tiết lộ ra ngoài, làm phiền Quốc sư che giấu giấu.” “Cái gì?” Quốc sư tiếp tục sững sờ. Ta cười vô cùng âm áp, hiền lành, cung kính, cần kiệm “Tin rằng quốc sư sẽ không làm cho trẫm thất vọng.” Ngũ Lục Nhất báo về, Yên Ly ở Mãn Việt quốc thường xuyên ra vào các sơn cốc có kim ngọc trừng dị, thấy lại nhiều lần cùng một bên người, cũng nghĩ từ không biết tên, nhiều lần thử tin qua lại cùng Kiều Vũ mà còn giấu ta. . . Lần này ta xuôi Nam, rốt cuộc không biết là nói đi bắt kẻ thông dân hay là đi vì hành. Nếu khai chiến giống trống xuôi Nam, Kiều Vũ tất nhiên sẽ truyền tin cho Yên Ly, hắn có chuẩn bị sẵn, ta cũng chỉ có thể vô hựu một vỏ. Nếu muốn bí mật xuôi Nam, lại khó giấu được hai vị bên gối, càng giấu không được vẫn vô cả triều, nhất là lão quốc sư con cáo già này. Thế là ta nghĩ ra một cách chi rích móc meo, lấy hiếu thuận làm là cớ giương cao lên chính giữa, dụ quốc sư đứng về phía ta, giúp ta giấu diếm vẫn vô cả triều.

Trở lại, bên trái ta nói với Kiều Vũ là ta muốn đón nghĩa phụ về để đồ, hắn cũng sẽ không sinh nghĩ, mà hắn thân là Vệ Úy không thể tự tiện rời công tác, chỉ có thể đóng giữ ở kinh sư. Bên phải ta nói với Đường Tư cũng đi Giang Nam với ta, đợi ra khỏi đế đô, hẳn đi Giang Nam ta đi Mãn Việt, bèn đều ôn thỏa, thế là ta được tự do. Vấn đề an toàn đã có Ngũ Lục Nhất. An theo kế hoạch mà làm, hai ngày sau ta đã một mình một ngựa bốn tâu về hướng Mãn Việt quốc. Chỗ Đường Tư thật ra ta cũng đã có lần thăm, năm ấy nghĩa phụ qua đời được hóa táng, hi vọng tro cốt là một được trên pho, cứ như thế mai táng qua loa, sau sự đổ đổ ta đi thăm một lần, lập được cái bia, táng trên núi, lưng tựa vào núi, mặt đối diện với sông, tính về phong thủy thì đây là vị trí rất tốt. Đường Tư nếu cứ theo hướng dẫn của ta mà tìm, nhất định sẽ tìm ra. Lúc đi qua Lạc thành ta dừng lại nghỉ một đêm, đứng ở cửa Lý phủ xem rất lâu, nghĩ rất nhiều. Lúc đó vẫn còn sơ phở, Đào Nhị bên bịu đến mức chân không chạm đất, một tháng chi về có mấy ngày. Đường Tam và Kiều Tư không thấy mặt lẫn nhau, bề ngoài cứ tưởng là Tam nhĩ ăn hiệp Tư nhĩ chứ nên ngắm nghĩ lại sẽ thấy Tư nhĩ mới thật là ác liệt – biết rồi Đường Tam để bị chọc giận nên cứ hỏi nể câu nào là có ý trừu chọc hắn câu này, bao giờ cũng vào lúc ta buồn bực không vui gây náo loạn đến mức già bay trúng vỏ, cục hoa căng thẳng, làm gì còn tâm trạng để mà lo xem trống có buổi khác, bao nhiêu ưu tư gì gì đó đều bị trận đánh này biến thành hai kích – bọn hắn cũng thật là dụng tâm trong khi làm làm. Yên Ly một tác cũng không rời từ thương cho ta, còn bọn hắn thì dùng một phương thức khác để chữa khi tâm bệnh cho ta. Thời gian là một ngọn núi, chỉ có này ra ngoài núi mới có thể xem rõ chân diện mục của quả khứ. Bởi vì xem rõ cho nên mới khổ sở, bởi vì khổ sở cho nên mới hiểu được. Sau khi lên làm hoàng đế ta học được càng nhiều thứ hơn. Chuỗi vòng trên mũ miện loa xa xưa ngày trước mất, quần thần triều bái dưới điện mới người che giấu sự nghĩ khác nhau. Sư phở đã từng nói “Vén chuỗi ngọc trên mũ miện sẽ thấy rõ ràng”, “Người soi moi quá thì chả làm được gì”, bởi vì kẻ ngồi trên ngai cao thường không thể xem kỹ. Kiếp phở cầu như một giấc chiêm bao, hiếm khi có được lúc hồ đồ. Tình cảm chẳng phải cùng một thể hay sao. Trên đời này không có ai là hoàn mỹ cả, cái gọi là hoàn mỹ chỉ là hai người không hoàn mỹ hợp ý với nhau, bao dung nhau bỏ sung cho sự khuyết thiếu của hai bên. Nếu gặp phải chuyện như vậy một lần nữa, đáng lẽ ta nên cảm tay người đó, ra về không hề gì, cười nói “Vậy thì đã sao, quan trọng là chúng ta yêu nhau a.”

Lạc thành là trạm dừng đầu tiên trên đường đi từ Mãn Việt quốc đến Trần quốc, đại lộ vẫn đang thi công nhưng đã có không ít người Mãn Việt quốc lui tới nơi đây. Yên Ly ở trong một thôn trang nhỏ hẻo lánh nơi biên giới Mãn Việt quốc, nhưng vì đại lộ được sửa sang đúng lúc đang nơi đây nên nhất thời trong thôn náo nức hơn, người lui tới cũng nhiều hơn. Trong thôn lập một trạm dịch tạm thời, đến trạm dịch ta xuống ngựa nhìn chung quanh thôn một vòng, tìm được một tiểu hủ từ tuổi còn chao chọi hỏi nơi Yên Ly đang ở. Hài từ ngửa đầu nhìn ta một cách mê mị, từ ngọn ngữ bất động không hiểu nhau, thậm chí người ở trạm dịch còn chưa hiểu rõ hết ngôn ngữ của người Trần quốc. Ta hết cách, chỉ còn cách thôi còi, núp tại một chỗ hẻo lánh đợi Ngũ Lục Nhất hiện thân dẫn đường. Chỗ Yên Ly ở khá gần trạm dịch, ta dắt ngựa đi bỏ, vài hải tử chạy ngang thấy ta và Ngũ Lục Nhất đều dừng lại một bên nhìn. “Ba bốn tháng nay Yên Ly ở đây sao mà không ra ngoài sao?” Ta nghĩ nghĩ hỏi Ngũ Lục Nhất. “Vâng. Chỉ có Tổng chủ Mật Đường phải đến thăm một lần.” Khó hiểu thật. . . Sơn cốc phía sau thôn này hung hiểm vô cùng, rốt cuộc Yên Ly đến đây để làm gì? Tình ra đã có ba tháng chưa gặp hắn, đến tối cùng đi chuyện gì mà khiến hắn quên cả Đậu Đậu cũng có thể bỏ lại. . . Cẩn nhà gỗ nhỏ của Yên Ly nằm dưới chân núi, cách thôn xóm thường dân một con rạch cạn, ta buộc ngựa dưới gốc cổ thụ đầu cầu, qua khỏi cây cầu độc mộc đi thêm mấy chục bước là đến căn nhà gỗ. Phương Nam mưa nhiều, nóc nhà đều nghiêng hai bên, nước mưa tí tách rơi từ mái hiên thành một dòng nước uốn lượn chảy vào trong con rạch. Dưới mái hiên là một ổ cửa sổ vuông mở rộng, cánh cửa được chống lên bằng một cây tre, rèm che bằng sa mòng màu trắng được vén lên một bên, dùng một sợi giây giữ lại, gió núi thổi vạt rèm phất phơ bay lượn. Ta đứng ở cạnh cầu, xa xa nghe được tiếng bị bỏ non rồi theo làn gió đưa tới, nghe âm là ngôn ngữ ta nghe không hiểu, pha lẫn vài câu ngôn ngữ Trần quốc, dường như có người đang trò chuyện gì đó. Cửa căn nhà gỗ kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra, ta liếc mắt ra hiệu cho Ngũ Lục Nhất, hắn gật đầu rồi biến mất sau cánh rừng trúc. Bốn nam đồng chừng sáu, bảy tuổi xem chừng là người Mãn Việt quốc đi ra từ bên trong căn nhà, xoay người lại nói gì đó với người bên trong, điệu bộ cung kính củi mình vài chào. Ta núp sau cây cổ thụ, chỉ thấy một ông tay áo màu trắng kéo theo cái cửa bằng tre màu xanh ngát lại, giọng nói quen thuộc nhưng nghe xa lạ, trong tròng mắt đại dương, như nước xuôi dòng gột rửa những hòn đá cuội. Bên hai đồng người Mãn Việt quốc cười đùa với vài đứa ngang qua mặt ta, cửa căn nhà gỗ được nhẹ nhàng khép lại nhưng không có khóa, lại bị gió thổi để hở ra một khe nhỏ. Ta thầm nín thở, lẹ làng bò tới gần, ẩn thân sau rừng trúc. Xuyên qua cánh rừng trúc xanh ngát, dưới tấm rèm bằng sa mông cạnh cửa sổ chỉ thấy là một một bóng người đang ngồi bên cạnh bàn, tay bưng một tách trà xanh xoay nhẹ hai vòng rồi dừng lại bên mình. Vài sợi tóc đen nhánh lơ xỏa rời cạnh mặt chỉ lại khuôn mặt hắn, nhưng giọng của hắn. . . Sư phở, chẳng lẽ là ta quá nhớ chàng nên mới nhầm mớ giữa ban ngày ư? Trong mớ hồ hốt hoảng ta lại nhìn lại Tấm viên nơi Lý phủ ngày nào, trong đình viện thất thoát sa rừng trúc, sau gió. Ngó sư phở ngắm một chén trà nhỏ, chuẩn bị mấy đĩa bánh ngọt ta yêu thích, trong tay ôm một quyển sách, hoặc là bày một bàn còi, thấy ta bị Đường Tam, Kiều Tư, Yên Ngũ áp bức đến mức cùng đường bị lỗi mà vừa bắt đắc dĩ vừa cung kính ôm ta vào lòng. .Không ai có thể giống Thẩm đại công tử của Lý phủ chúng ta a, thanh uy trang trọng, ôn nhu như nước, thanh nhã như cừ. . . Ta nắm chặt thân cây, sống sờ nhìn thân ảnh bên cửa sổ mà không dám bước lại gần vì sợ làm vỡ mộng, không dám lên tiếng, sợ đánh thức ta và hắn. Xa xa vang tới tiếng bước chân xào xạc, ta kính, vô thức co người ra phía sau nấp kỹ cửa. Một thân ảnh màu lam dần dần

hiện rõ, Yến Ly tay ôm một cây đàn Mộc Bát nhanh nhẹn đi về phía này, ẩn đường hơi nhuu lại như có tâm sự, cũng không phát hiện ra ta đang núp, hần bước thẳng vào căn nhà gỗ nhỏ, thanh âm sang sảng vang lên. “Ta vừa mới thấy bốn đứa bọn Duẩn nhì, người còn chưa khỏe hẳn, sao có thể dạy chữ Trần quốc cho bọn hần chữ, quá hao tổn tinh thần!” Yến Ly không nề tình khiển trách. “Bốn người bọn hần vừa hiểu học vừa thông minh, cũng không hao tổn tinh thần gì, khục khục...” “Tại người thích làm thầy thiên hạ thôi!” Yến Ly vẫn là Yến Ly, trước giờ lúc sấm vai đại phu hần không bao giờ nề mặt ai cả. “Ngũ tạng lục phủ của người hầu như đều bị tổn thương, còn nặng hơn so Lý Oánh Ngọc lần đó, nếu không phải ta có Khôi Lỗi trùng để tạm thời giữ mạng người lại, rồi phụ thân ta cho Kim Tâm vương để hồi hồn cho người, giờ sao còn có thể chuyện trò vui vẻ!” “Đừng vậy...” Khẽ cười một tiếng, thờ dài lắc lắc đầu “Người khó cực rồi, muốn một tách Thiết Quan Âm hay không?” Yến Ly bắt đầu đi thờ dài. “So với Lý Oánh Ngọc, người còn biết tìm niềm vui trong đau khổ. Hôm nay lồng ngực còn đau không?” “Sau khi dùng Liễu Linh cô, mấy ngày nay đã đỡ hơn rất nhiều rồi. Hôm qua người nhắc tới Ngọc nhì hai mươi bảy lần, trong ngày hôm nay đây là lần thứ mười ba, nhớ nặng như vậy, sao không trở về?” “Ta phải chắc chắn là người còn có thể sống tiếp mới dám mang người trở về gặp nàng, đỡ phải cho nàng hy vọng rồi lại khiến nàng tuyệt vọng. Lần trước ta mạo hiểm giấu nàng dùng Khôi Lỗi trùng bảo hộ nội tạng cho thể xác người không bị thối rữa, nếu không thể chữa khỏi cho người, chắc ta cũng không thể mặt dày mà đi gặp nàng...” “Aizz... Sống chết có số, dù hết cách xoay chuyển cũng không thể trách được người.” “Người đừng tưởng bở, chỉ là trong tay Yến thân y ta chưa hề có ai chữa không được mà chết, ta không muốn người trở thành vết nhơ ảnh hưởng tới danh tiếng ta thôi. Lý Oánh Ngọc con sói bạch nhân vô lương tâm đó, lần đầu tiên la Nhị ca là vì ta, lần thứ hai cũng la Nhị ca nhưng là vì người, người nên biết từ đó tới giờ ta không hề thích người.” Yến Ly hừ một tiếng. Ta biết chứ sao không, chẳng hay thích để lại án ký chói mắt biểu thị quyền sở hữu trên người ta để sư phó nhìn thấy... “La bời vì Ngọc nhì rất có lòng tin đối với hần...” “Xi, có lòng tin sao còn hoài nghi hần?” Yến Ly dè bịu. “Trong lòng Ngọc nhì trước giờ tin tưởng chỉ có hai người sẽ không bỏ nàng, một là Kiều Vũ, một là Đào Thanh. Lúc Ngọc nhì vui vẻ sẽ nghĩ tới ta, nhưng lúc nàng bất lực sẽ chỉ nghĩ tới Đào Thanh. Tình cảm của nàng đối với Đào Thanh sâu nặng hơn người tưởng tượng nhiều. Nàng đối với ta có lưu luyến, nhưng đối với Đào Thanh còn có ý lại.” “Người...” Yến Ly kinh ngạc trầm mặc. Lúc đó ta đứng trong rừng trúc, vai tựa vào thân cây, chậm rãi ngồi bệt xuống đất. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời xuyên qua lá cây hắt lên người ta. Sư phó chết đi rồi sống lại, từng câu từng lời của sư phó khuấy động sóng lòng mà ta đã cố gắng đè nén bấy lâu nay. Vào một năm tốt đẹp nhất trong cuộc đời, ta may mắn gặp được năm nam nhân yêu ta và ta cũng yêu lại họ, có thể là lưu luyến, có thể là ý lại, chỉ khác biệt bởi cách nói nhưng tình cảm thì đều như nhau. Mọi người đều từ bỏ ước mơ xa vời “một đời một kiếp một đời người”. Một năm ở Lý phủ là hồi ức tốt đẹp nhất của bọn ta, nếu có thể một đời một kiếp làm người một nhà, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc khác.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Tháng Tám năm Minh Đức, học tử khắp thiên hạ được các châu huyện tiến cử theo “Lệnh cầu hiền” vào ở trong Thái học phủ ở đế đô. Phàm là người có thanh danh, tư cách đều được thăng lên làm Hồng Nho đệ, bổ nhiệm làm giảng sư, lĩnh bổng lộc Ngũ phẩm.

Ta quét mắt nhìn qua danh sách Quốc sư trình lên một lần, nghe quốc sư đứng dưới thềm tổng kết lại.

“Các châu huyện đề cử tổng cộng là hai trăm sáu mươi bảy học tử, trong đó sáu quận ở phương Bắc chiếm một trăm tám mươi người, bốn quận phía Nam chiếm tám mươi người, bảy người còn lại là người Mãn Việt quốc.”

Ta gật gật đầu, khấp lại danh sách. “Đợt khảo hạch Hồng Nho đệ lần thứ ba chuẩn bị đến đâu rồi?”

Quốc sư chuyển một phần danh sách lên, trên trang giấy nho nhỏ chỉ có tên của vài người ít ỏi.

Ta nhanh nhẹn tiếp lấy mở ra xem— Thẩm Dung, tự Trang Sinh...

“Đây là danh sách sau hai đợt khảo hạch, tổng cộng chỉ có sáu người, còn lại một kỳ thi Đình cuối cùng, định là ngày mai, bệ hạ thấy có được không?”

“Được, được, được.” Ta lên thanh đáp lại, mỉm cười nói “Quốc sư làm việc lắm rất yên tâm, chỉ là... công việc của Thái Học phủ khá rắc rối, làm phiền Quốc sư rồi.”

Quốc sư cung kính trả lời: “Đây là nhiệm vụ của vi thần.”

Đúng vào lúc này, bịch một tiếng cánh cửa bị đá văng ra, ta nhất thời run rẩy, theo bản năng muốn chui xuống gầm bàn trốn.

“Lý Oánh Ngọc!” Đường Tư nghiêng răng nghiêng lợi, không thèm nhìn đến lão quốc sư đang ghen ghét nhìn trần trối, trực tiếp bay qua bàn bắt lấy cổ áo ta nhấc lên, mắt đối mắt, mũi đối mũi nghiêng răng kèn kẹt. “Nàng dám lừa lão từ ha...”

Ta nuốt nước miếng cái ực “Cái... cái... cái... gì...”

“To gan!” Quốc sư nổi bão, tay áo dài vung lên “Người dám đi hạ phạm thượng, người đâu?!”

Ta gầy dựa phát phát tay với Quốc sư, rung rung nói: “Quốc sư, đừng gọi, người có gọi nát cổ họng cũng sẽ không có ai tới cứu ta đâu...” Hần có thể xông vào điện như vậy, nhất định là vì Kiều Tử khó chịu nên mới mở hồ lô tháo nước muốn mượn dao giết người đây mà...

Đường Tư nhường mày, cười lạnh một tiếng.

Quốc sư kinh nghi bất định nhìn nhìn hai ta, gạt mình hiểu rõ chuyện gì đó, rồi lại như nghĩ ngợi gì đó, thế là mang theo sắc mặt nửa hiểu nửa không hành lễ lui xuống— lại còn đóng cửa điện lại nữa chứ.

Đường Tư sửa tư thế lại thành một tay túm cổ áo ta lắc lắc, tay còn lại cẩu véo gò má ta. “Nàng hay quá a, lông cánh cứng cáp rồi phải không, làm hoàng đế rồi là trở mặt hả? Ngay cả lão từ cũng dám lừa?”

Ta rút rút bỏ vai, nghiêng một góc bốn mươi lăm độ về phía sau ngửa mặt lên nhìn hần, thờ hồng học thật sâu ba hơi, rù lên một tiếng kinh thiên động địa: “Ta biết lỗi rồi, từ nay về sau ta không dám nữa...”

Đường Tư gạt mình.

Ta nhân tiện lợi dụng khoảng trống bốn mươi lăm độ này bỏ nhào về phía trước, ôm lấy eo hần vùi mặt vào lồng ngực hần “thất thanh khóc rống”.

“Tam nhi ta thật có lỗi với chàng a, ta không nên giấu chàng lên đi Mãn Việt quốc, cũng không nên để chàng một mình đi Giang Nam đón nghĩa phụ, tuy là các người giấu ta trước, nhưng các người là phu, ta là thê, các người là trời ta là đất, các người mạnh, ta yếu, các người đông, ta chỉ có một mình. Các người giấu ta là đúng, ta giấu các người là sai! Đều là lỗi của ta, ta sai rồi... oa oa oa” Ta quý khóc sôi gào “nhận sai” một trận, Đường Tư không được tự nhiên ho khan vài cái “Gi kia... Không nghiêm trọng như vậy chứ... Cũng không phải bọn ta cố ý giấu nàng...”

“Ta hiểu, không phải các người có ý giấu ta! Các người đúng! Ta sai! Lỗi này thật trầm trọng a!” Ta rặn không ra nước mắt, chỉ có thể tiếp tục gào la, tích cực nhận lỗi sẽ không sai. “Tam nhi, chàng đánh ta đi, mắng ta đi, muốn làm gì cho hả giận thì làm đi!” Ta nhắm hờ mắt lại, duỗi cẳng cò ra khằng khái hy sinh. “Đến đây đi, đứng vì ta là một cảnh hoa yếu ớt mà yếu lòng!”

Đường Tư thờ thật sâu, bàn tay rơi trên mặt ta cẩu véo nhào nặn, thô giọng nói: “Nàng cái loại người này... Thật muốn đánh cho một trận...”

Ta mắt nhắm mắt mở lếc hần, thấy gương mặt tuần tú của hần xoắn xuýt như mây đen che đỉnh, trong lòng biết bảo táp đã bị một trận gào la khốc lốc ghành cáo trạng trước này của ta thổi bạt đi, âm thầm nhẹ nhàng thờ ra— Đường Tam nhà ta a, dễ giận nhưng cũng dễ dụ, tâm tình gì cũng đều hiện hết lên nét mặt.

Ta yên tâm khôi phục vẻ cười đùa cợt nhả, dính sát vào hần, cẩu cò hần xuống nịnh hót: “Chỉ bằng nợ này ta lấy thật bồi thường nha...”

Trưởng hần sẽ hài lòng thỏa dạ hưởng dùng ngay tức thì, ai dè hần chỉ trừng ta một cái, tức giận nói: “Xi, lấy đồ của ta bồi thường cho ta, ai thêm mua bán kiểu này với nàng!”

Xi, lão từ đây không phải là đồ à nha!

Tục ngữ nói, tự làm bậy là không thể sống mà.

Ngày hôm sau ta phải đỡ thất lạng làm triều...

Kiều Vũ thấy cũng không nói gì, nhưng ta rõ ràng có thể thấy được trong ánh mắt của hần hai chữ: khinh bỉ.

Ta nghiêm túc nói: “Eo ta dựng phải góc giường.”

Hắn gật đầu. Rõ ràng là không tin...

Ta tiếp tục biện bạch: “Ta đừng thất mã!” Gần đây ta rất siêng lên triều, mỗi ngày rèn luyện, nên thân thể vẫn có thể chịu nổi một đêm sóng to gió lớn!

Vậy mà Kiều Vũ không tin...

Tôn nghiêm của trẫm không còn sót lại chút gì.

Ta che mặt roi lệ, may là có tua rèm che bớt nên quần thần bên dưới nhìn không thấy vẻ mặt bi phẫn của ta.

“Có chuyện gì thì khai tâu, không chuyện thì bãi triều...”

Theo thường lệ, hễ có chuyện Quốc sư sẽ nói trước, đầu tiên là về quân vụ, thứ hai là về tài chính, thứ ba là thiên tai lũ lụt các nơi, sau cuối mới đến việc bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên...

Đội báo cáo xong chuyện lớn chuyện nhỏ, ta đã nhìn không được ngáp hết ba cái – thật không phải vì vấn đề thể lực.

“... Hiện giờ Đại Trần ta đang đắc thế, lẽ ra phải thừa thắng xông lên, đuổi bọn người Lương quốc chạy hết về thảo nguyên phương Bắc!” Những vấn đề khác đều dễ giải quyết, chỉ riêng đối với Lương quốc, thái độ của chúng đại thần sinh ra bất đồng. Võ quan lớn tiếng ồn ào, là phải chủ chiến, quốc sư không tỏ thái độ, nhưng đa số quan văn là phái bỏ cầu, chủ trương thấy chuyện biến tốt thì thôi, ký lại minh ước hữu hảo với Lương quốc thêm năm mươi năm nữa.

“Căn cơ Đại Trần chưa ổn, còn cả trăm việc đang đợi giải quyết, lúc này mà tái chiến sẽ vô cùng hao tài tốn của, thật không thể làm được!”

Ta thờ dài, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, cốc cốc hai tiếng cắt ngang tiếng cãi nhau bên dưới.

“Hiện giờ đánh đến Bạch Đằng rồi phải không, Bạch Đằng ở đâu chắc trong lòng mọi người đều phải biết chứ?”

Tất cả quần thần đều cúi đầu trầm mặc.

“Năm đó Cao tổ chính là bị người Lương quốc hung hăng bao vây bảy ngày tại Bạch Đằng, nhục nhã một trận a...” Thôi Đại Trần lập quốc, Trần – Lương giao chiến, Cao tổ lãnh binh, Trần quốc không địch lại, bị vây ở Bạch Đằng. Lương quốc gửi quốc thư cho Trần quốc hung hăng vơ vét tài vật một phen, trong quốc thư sử dụng lời lẽ hết sức vô si hạ lưu, nổi nhục đó đã sớm lưu vào sử sách của Đại Trần.

Ta thờ dài một tiếng, chậm rãi nói: “Các người nói không phải là không có đạo lý. Đúng là thực lực của nước ta khó mà tiếp tục trường kỳ tác chiến, nhưng nếu nghị hòa cùng Lương quốc lại cũng là chuyện trăm triệu lần khó mà tiếp thu. Chắc hẳn không ai không nhớ chuyện nước ta đã cắt ra ba quận lớn tương đương với tám trăm dặm đất đai ở phương Bắc đền bù cho Lương quốc. Người ta chỉ cho chúng mượn đồ tạm, dần dà biến thành đồ của chúng. Nếu chính sửa hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, ba quận lớn này liệu có thu lại được trong vòng năm mươi năm hay không? Không biết sau năm mươi năm, còn có bao nhiêu con cháu của chúng ta nhớ được đoạn lịch sử này? Con dân trong ba quận này chắc hẳn cũng đều quên mình là người Trần quốc rồi.”

“Bệ hạ nói rất đúng.” Quốc sư bước ra khỏi hàng “Thu hồi ba quận phương Bắc, không thương lượng hơn.”

Ta gật gật đầu, mỉm cười nói: “Hôm trước thu được chiến báo của Đào tướng quân, mặt trận quốc nội Lương quốc đã tự rối ren vì xuất hiện phân loạn, tin này rất lợi cho chúng ta. Trẫm rất có lòng tin đối với thực lực của Thường Thắng tướng quân, chắc chắn không bao lâu nữa Lương quốc sẽ bị phá.”

Nếu có thể, ta cũng không hi vọng Đào Thanh ở lại chiến trường thêm một khắc nào nữa, đao kiếm không có mắt, mỗi một bước đều nguy hiểm. Nhưng lời lẽ trong thư của hắn vô cùng kiên quyết, chỉ sợ ta có dùng mười hai đạo kim bài triệu hắn về, hắn cũng chỉ về dạy dỗ ta một lát rồi sau đó tiếp tục đi đánh Lương quốc của hắn...

Sự thật là có lần Kiều Vũ mang ta đi dạ thám quán doanh cả đêm.

Ta nói: “Nhị ca, ta hết tiền cho chàng đánh tiếp rồi.”

Hắn nói: “Không sao, ta có.”

Ta nói: “Không dùng đến đâu Nhị ca, người ta càng đánh càng thiếu binh lính, chàng càng đánh càng nhiều, lương hướng không đủ, quốc khố trống rỗng a...”

Chiều Tái miều không hổ là Chiều Tái miều, lập tức chỉ cho ta một chiều nham hiểm, trước xuống tay từ quan viên, hót một lớp vầng mỡ giải quyết khẩn cấp. Sau đó xuống tay từ thương nhân, hạ thuế sắt thuế muối, chỗ này một chút chỗ kia một chút, quốc khố lập tức phong phú lên rất nhiều. Độc quyền khu vực này, mở rộng khu vực kia, khích lệ mậu dịch với Mãn Việt quốc, lại điều động hàng hóa vật tư với Lương quốc, dùng tiền Lương quốc đánh Lương quốc.

Ta than: “Nhị ca, may là chàng là người Trần quốc a...”

Hắn cười không thành tiếng, vắn vè nhào nặn ta một hời: “Nàng nên nói là, may là ta là nam nhân của nàng.”

Ồi chào, nói thật hay...

Kết quả là, kẻ sách có sẵn, nhưng ai sẽ là người giờ đao hung hăng chém xuống làm thật mấy tên quan viên béo bở?

Ta ho khan vài tiếng, phát tay nói: “Chuyện này cứ quyết định như thế đi. Đến lúc thi Đình của Hồng Nho đệ rồi, mời sáu vị tiên sinh vào diện đi.”

Không lâu sau, sáu nam tử vận trang phục nho sinh nối đuôi nhau mà vào.

Sáu người này niên kỷ khác nhau, lớn nhất chừng sáu mươi tuổi, nhỏ nhất ... bộ dạng chưa đến hai mươi tuổi.

Đôi mắt ta đảo qua một một tên thiếu niên tuấn tú trẻ trung một phần ngàn khắc, sau đó trở lại người đứng thứ nhì trong hàng.

Thẩm Dung, tự Trang Sinh.

Trang Chu mộng điệp, hay là điệp mộng Trang Chu a...

Quần thần bên dưới lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Dung đều nhỏ giọng xầm xì bàn ra tán vào, đơn giản là nói sao thanh niên này quá giống sư phó đã qua đời của ta, Quốc sư khéo hiểu lòng người giải đáp thắc mắc của bọn họ – đây là đường đệ của tiền Thừa tướng Thẩm Trang.

Thế là mọi người giật mình hiểu ra.

Thật ra Yến Ly đã ra tay biến hóa gì đó trên mặt của sư phó khiến người khác nhìn qua nửa quen nửa lạ, chỉ có ta sống chung với sư phó mười mấy năm mới nhìn ra.

“Thẩm Đông Ly” chết cả nước đều biết, chết đi rồi sống lại sợ sẽ dọa người khác, ta và Đông Ly có danh nghĩa thầy trò, bọn Nho gia cổ hủ lại hay giăng luận lý cương thường, nếu ta và sư phó bên nhau, chỉ sợ sẽ bị người khác nói ra nói vào đến chết, chỉ bằng đổi thân phận, bắt đầu lại từ đầu.

Ta tự ép mình phải chuyển mắt đi nơi khác mà không nhìn chăm chăm hắn nữa, quay đầu nói với quốc sư: “Quốc sư, có thể ra đề thi.”

Đề thi này ngay cả ta cũng không biết, là do quốc sư ra đề mục, bảo sáu người diễn thuyết trên điện ngay lập tức, sau đó sẽ trả lời câu hỏi của ta và quốc sư.

Thật ra đợt sát hạch này vô cùng hắc ám vì danh sách đã sớm bị ta quyết định trong nội bộ từ trước rồi.

Tuy nói vẫn vô độ nhất, vô vô độ nhị, nhưng đã là cuộc thi tất phải phân cao thấp để quyết định chức vị.

Làm quan là phải xét lý lịch, tuổi tác cũng là một yếu tố quan trọng. Đề một lão tiên sinh hơn sáu mươi tuổi trấn thủ Thái Học phủ, cho dù năng lực không đủ để quản người thì ít ra cũng có thể làm một nhân vật biểu tượng...

Chăm hẳn đầu bảng, chủ trì chấp chương công việc trong Thái Học phủ.

Sư phó vẫn tài nổi bật, ngôn từ mạnh mẽ, chữ chữ như châu như ngọc, không chấm hấn hạng nhất là vì sợ hấn cây to đón gió, chứ hạng nhì thì nhất định là không thể trốn thoát rồi.

Còn những người khác để quốc sư quyết định, thứ tự ra sao không quan trọng, quan trọng là an bài chức vị sau này.

Sáu người nọ thì Đình xong, dự định là vào buổi dạ yến trong ngự hoa viên tối nay sẽ công bố chức quan với mọi người.

Sau khi bãi triều, người nào đó đáng lẽ phải cùng năm người còn lại trở về Thái Học phủ bị ta phái người kéo đến một góc đại điện.

“Sư phó...” Lòng ta ngứa ngáy khó nhịn đành sát lại gần, hấn khẩn trương quay đầu liếc nhìn xung quanh, vẫn vỗ bá quan trên đại điện còn chưa đi hết, có mấy lão già đi đường chậm rì rì mà còn thích nhìn hết đồng tới tây rồi tán gẫu...

“Ngọc nhi!” Sư phó bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy ta không ra, dứt khoát kéo ta rẽ sang một con đường hẻo lánh, vào một căn thư phòng nhỏ, thấy tấu chương chất thành núi, hấn nường mảy, cúi đầu im lặng dùng ánh mắt chỉ trích ta.

Ta cười gượng hai tiếng đi theo sau hấn, ngồi vào bàn.

“Mấy ngày rồi nàng không phê duyệt tấu chương?” Sư phó chất vấn.

Ta bẽ bẽ đầu ngón tay đếm cho hấn nghe. “Tháng trước ta không ở trong triều nên tấu chương tích lũy khá nhiều, sau khi trở về tranh thủ duyệt một mớ, nhưng hai ngày trước ta lại đi tìm Nhị ca thương lượng sự tình...”

Sư phó đỡ trán thở dài: “Ngọc nhi, sao lúc nào nàng cũng có thể viện cớ này cớ nọ...”

Ta cười gượng nói: “Mới vừa tìm được cớ thôi...”

Từ ngày này, giờ này, khắc này trở đi, sư phó trở lại với nghề xưa, ta vốn hi vọng hấn có thể làm hết mấy thứ công việc này giúp ta, dù sao có cá đề ăn thì cần gì phải bắt chuột, có người giúp ta phê duyệt tấu chương ta cần gì phải lao tâm lao lực nữa. Đáng tiếc sư phó không chịu, hấn chỉ giám sát chứ không làm...

Ta phê tấu chương hấn uống trà, hễ ta lên lời là hấn lập tức nhắc nhở ta...

“Ngọc nhi, không được lười.”

“Ngọc nhi, ngồi thẳng lên.”

“Ngọc nhi, không được ngủ gật!”

Thật ra trước khi sư phó trở về ta có thể xem như là một hoàng đế mẫu mực, không biết tại sao hấn vừa về đến là ta lười...

...Tiền cử hiền tài Báo XXX làm Quang Lộc đại phu? Tưởng ta không biết đại biểu tỷ của tiểu cô hấn là tiểu thiếp thứ ba của người hay sao! Không có cửa đâu!

...Lỗ quân phát sinh hạn hán, thương vong thảm trọng – quan viên bản địa làm ăn kiểu gì không biết! Chẳng lẽ hạn hán mới xảy ra trong một ngày sao, giờ mới báo – Cứu tế, tra hỏi!

...động Tiêu Kim Quật ở đề đồ chứa chấp tổ chức bắt lương, kiến nghị điều tra thủ tiêu...Xì, làm như ta không biết Tiêu Kim Quật là do Phương XXX mở, Lâm XXX nhà người và hấn tranh giành cầu xé lẫn nhau trong triều, tưởng lão tử mù mắt rồi sao? Muốn đầu tự mình đi đâu, đừng đá thương kẻ vô tội, cô nương người ta ra ngoài làm ăn buôn bán không dễ dàng a!

...

Nương nó, mấy cái này là chuyện quái gì vậy!

Ta thất thần giương mắt nhìn lên gương mặt thanh tú của hấn “Ngọc nhi, xem tấu chương đi!” Hấn nhàn nhạt nhắc nhở.

Ta bỏ đến bên cạnh hấn, làm nũng gọi: “Sư phó...”

Hấn cúi đầu nhìn lướt nhanh qua ta một cái, nói: “Phê tấu chương xong rồi hẵng nói.”

Ta thuận thế tiếp tục leo lên đùi hấn, dứt khoát chui vào lòng hấn, ngồi lên chân hấn, ôm lấy eo hấn. “Lao động phải kết hợp với vui chơi, sư phó a.” Ta nghe tim hấn đập rộn lên.

Hấn ngăn lại bàn tay không an phận của ta, lổ tai thành thật xuất hiện chút sắc hồng. “Nàng là vua của một nước, làm việc như thế...”

“...lưu manh mà, cũng đâu phải ngày đầu tiên mới biết.” Ta lăm lăm một câu, tiếp tục sờ sờ xuống.

Một người gây dục lui về phía sau, một người lăm mò nhào về phía trước, chỉ nghe phù phù một tiếng, hấn ngã sấp xuống ra sau, ta nhào lên trên người hấn.

Hấn nổi giận, ta cũng nổi giận, ba cái tấu chương này một chút nội dung nghiêm chỉnh cũng không có, lão tử không thèm quản nữa!

Ta phát tiết lửa giận trên người hấn, cắn vai phát trên môi hấn, oán hận nói: “Người còn đông dài nữa, trầm lập tức muốn người ngay tại đây!”

Ồi...

Có phải ta kiêu ngạo quá hay không...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Trong đây mắt sư phó hiện lên sự kinh ngạc và hoảng hốt – hử hử, ta nên sớm nhận ra từ trước là sư phó rất dễ bị đẩy ngã, chỉ cần ta kiên trì một chút, hấn sẽ không ốm ở nữa. Trước đây ta quá mềm lòng, quá ngoan ngoãn nghe lời, hấn bảo không được ta cứ tưởng thật, quả nhiên là ta quá ngây thơ ngốc nghếch...

Nghĩ đến đây ta thấm run bắn cả người, nhưng giữa lúc đang run tỉnh thể đột nhiên đảo ngược!

Một tay sư phó ôm eo ta, tay còn lại đỡ sau đầu ta, xoay người đè ta dưới thân, một chuyển đất trời lộn ngược này khiến ta choáng váng đầu óc, mờ mịt nhìn vào đôi mắt tựa tiểu phi tiểu của hấn.

“Ngọc nhi...” Sư phó kéo dài giọng gọi ta, khí tức ấm áp phả vào bên tai, một luồng điện chạy lướt dọc qua sống lưng ta, nhất thời ta rùng mình, tim đập rộn lên, máu dồn lên mặt...

Sư phó dùng lòng bàn tay vỗ nhẹ dái tai của ta, rõ ràng hấn biết đây là chỗ mẫn cảm nhất của ta, thế mà lại chọn chỗ này để xuống tay, ta ô ô lên một tiếng, cong người lên dưới thân hấn, đôi tay gắt gao ôm chặt eo hấn, bàn tay quấy loạn trên lưng hấn một trận.

Sư phó nhẹ nhàng thở dài “Ngọc nhi trưởng thành rồi, khẩu khí nói chuyện với vi sư càng lúc càng không hay. Ngọc nhi còn nhớ vi sư đã dạy nàng phải tôn trọng đạo hay không...” vừa nói, bàn tay còn lại vừa đi động ngay eo ta, năm ngón tay linh hoạt khéo gọi dục niệm của ta, đôi môi đảo qua gò má ta như có như không, như cộng lông vũ phe phẩy quấy nhiễu trái tim ta.

Ta hít sâu vào, cũng không thêm đề ý long bào có bị nhăn nhúm hay không, hai chân bò lên eo hấn, hai bàn tay bám lấy vai hấn, nhìn đôi mắt sâu thẳm gần trong gang tấc của hấn, nhất thời cổ họng khô khốc, mê loạn nghĩ:

không ngờ sư phó cũng có một bộ mặt yêu nghiệt như thế... Trường thành rồi ...

“Sư phó...” Ta khàn giọng gọi một tiếng, đuổi thẳng cần cỏ ra muốn hôn hắn, nhưng hắn lại vẫn giữ một khoảng cách nhất định không cho ta dễ dàng chạm đến, khiến ta hôn hụt vào khoảng không. “Sư phó, hôn một cái đi mà...” Ta kiên nhẫn sử dụng lực nơi eo bắt ngựa dậy.

Đáy mắt hắn hiện lên ý cười, sau đó mở nhẹ một cái bờ thi lên môi ta, ta còn chưa kịp thưởng thức, hắn đã lui về lại.

Ta dờ ra một lát, sau đó, bị trêu chọc quá ta nổi giận, đôi tay ôm cổ hắn kéo xuống, thân hình hơi ngã ra, thỉnh thoảng ngậm chặt nét cười nơi khóe môi hắn, thờ hờn hờn mút mạnh vào, bất mãn cắn day nhẹ nhẹ lên môi hắn. Ánh mắt hắn đột nhiên sẫm lại, bàn tay ôm eo ta càng thẳng kéo ta sát lại gần.

Trận hôn này như một hồi sinh tử quyết đấu mà hai bên đều là thế lực ngang nhau, người tới ta đi, tranh nhau từng tấc đất. Ta nức nở rơi ra một giọt lệ, hắn thờ gấp nắn bóp vùng nắn cảm của ta, sau đó trong lúc kích tình bắn ra bốn phía, ta bật hét lên thán thiết...

“Eo của ta!”

Người bên trên cứng ngắc lại, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống...

Ta há to miệng kêu lên liên thanh: “Đau.. đau.. đau..đau chết ta mất...”

Sư phó im lặng đuổi tay ấn lên chỗ vết thương của ta. “Ồ đây hả?”

“Ồ đau quá!” Ta đau đến nước mắt nước mũi tèm nhèm “Đừng ấn nữa, đau muốn bùng hà luôn...” Sư phó búng nhẹ một cái lên trán ta, nhẹ giọng trách mắng: “Hò ngôn loạn ngữ! Ráng nhịn một chút.” Nói rồi lui ra khỏi thân ta, cẩn thận đỡ ta ngồi dậy, tay phải vòng qua ôm lấy eo ta, thờ dài, lại nhìn không được muốn cười, vẻ mặt vô cùng nan giải. “Để ta cho người đi gọi Yến Ly đến.”

Ta xuýt xoa gật gật đầu.

Eo và thận là tiền vốn để hưởng phúc a, ta phải cẩn thận bảo dưỡng một chút ...

Yến Ly ôm Đậu Đậu ngồng nghênh khệnh khạng khoan thai chậm rãi đến, cho cung nhân lui hết xuống, hắn giao Đậu Đậu cho sư phó, sau đó quý phái bước đến trước giường xem eo cho ta.

Coi long bảo ra...

Đều là người của mình, không có gì phải thận thủng cả.

Yến Ly ấn xuống một cái chỗ vết thương nơi eo ta, ta giấy đánh đập trên giường như cá rời khỏi nước, lệ rơi đầy mặt...

“À” Yến Ly cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình ra tay xoa bóp. “Ai bảo nàng không biết tiết chế, dám cùng Đường Tư chơi bời cả đêm!”

Ta cắn gối đầu, nghẹn ngào nói: “Không phải vậy mà, tất cả là do Đậu Đậu làm hại thôi!”

Sư phó đang ôm Đậu Đậu dỗ dành, Đậu Đậu đã gần một tuổi thế mà không kêu mẩu thân, cũng không kêu phụ quân hay cha gì cả, chỉ biết nằm bò ra kêu mama mỗi khi chạm vào môi nàng, sau khi trải qua sự kiên nhẫn huấn luyện của Kiều Vũ, rốt cuộc nàng cũng cắn chữ kêu mẩu thân một cách rõ ràng.

“Lỗi của mình sao có thể đổ hết cho hài tử chứ?” Sư phó thờ dài lắc đầu “Uổng công dạy nàng. Con nói có phải hay không, Đậu Đậu?” Một mặt thờ dài thất vọng đối với ta, mặt khác ầm giọng nhỏ nhẹ với nữ nhi, trong mắt đầy yêu chiều sung ái như sắp tràn cả ra ngoài...

Ta chưa lè chưa loét gãi tường – gãi giường. “Trẫm không có nói láo! Ai biết nha đầu này nửa đêm nằm mơ thấy gì đó, lặng yên không một tiếng động chuồn vào tẩm cung của ta tìm Tam cha, ta vừa mở mắt ra đã thấy có cái bóng nhích nhích nơi góc tường, theo bản năng lật đặt lấy cái gối đầu ném qua, kết quả là bị Đường Tư một cước đá bay cái gối đầu.” Ta chỉ chỉ ra sau lưng “Văng trúng nơi này...”

Ta buồn bực, ta phiền não, ta xoắn tóc, ta sắp hồng mắt rồi!

Vốn tưởng rằng được làm hoàng đế, tốt xấu gì mấy người này cũng nể mặt ta một tí, đường đường là vua của một nước vậy mà động một tí bị tóm ra tóm vào, đá tới đá lui, gương mặt già nua này của ta biết để ở đâu a! Quả nhiên, cuộc đời nữ nhân sau khi có hài tử là lập tức hạ giá, không những ăn dấm chua mà còn bị giễu cợt là tranh thủ tình cảm cùng hài tử...

Sau khi chịu đựng Yến Ly chà đạp xong, ta hấp hối nằm bò trên giường, chỉ có thở ra mà không hít vào.

“Xong, đưa hài tử cho ta ôm một chút.” Yến Ly chà xát hai tay, tìm sư phó đòi Đậu Đậu.

Sư phó ôm không buông, mỉm cười nói: “Ta ôm một chút nữa.” Không cho.

Đậu Đậu nắm lấy cổ áo của sư phó, đôi mắt đen lay lay xoay tròn, không tỏ thái độ gì.

Ta cắn nát một cái răng bạc, u oán nói: “Ôm nàng làm chi, ôm ta đi, ta đang bị thương mà...”

Được lắm, lại bị khinh bỉ nữa rồi.

Rốt cuộc là vì quốc sư cầu kiến, sư phó mới theo cửa hồng đi ra, chuẩn bị cho dạ yến.

Ta nằm sau tấm bình phong tiếp kiến quốc sư, lão đọc lại một lượt quyết định chức quan của sáu người, theo dự định, sư phó tiếp tục đảm nhiệm chức vụ ở Đại Lý tự, chẳng qua lần này là làm lại từ đầu, tuần tự từ thấp lên cao.

“Quốc sư a, trẫm cảm thấy chưa lập thái tử cứ bất an thế nào đó, Tương Tư cũng sắp đầy tuổi rồi, hay là lúc thời nào lập nàng làm thái tử đi. Sau đó tìm giúp nàng một sư phó, trẫm thấy Thẩm tiên sinh bác học đa tài, có thể gánh trọng trách này, người thấy sao?”

“Chuyện này... sợ là hơi bị trẻ tuổi quá.” Quốc sư có chút do dự.

Ta cười khẽ. “Tuổi trẻ càng tốt, càng có nhiều ý kiến thay cũ đổi mới. Quy chế của triều ta cứ vậy hoài nhiều năm không đổi, tệ nạn kéo dài lâu ngày thành tật, đợi thiên hạ yên ổn xong là cần phải cải cách lại. Các lão già nhỏ sinh, học vấn có thừa mà nhuệ khí không đủ, không biết linh hoạt, không thích hợp làm Thái phó của Tương Tư.”

Quốc sư vẫn còn chút do dự, ta nói thêm vài câu nữa, lão cũng đành đồng ý. Vẫn là do biểu hiện của sư phó trên đại diện không thể bắt bẻ nên lời nói của ta mới có trọng lực.

“Tất cả theo ý bệ hạ. Chỉ là...thái tử đã lập rồi, vậy cũng nên lập phượng quân đi thôi.” Lão quốc sư chần chừ rồi hỏi “Không biết phụ thân ruột của thái tử là ai...”

Thật là một vấn đề a!

Ta ngira mặt rơi lệ – vấn đề này quá thâm áo, ta cũng muốn biết, nhưng ai có thể cho ta biết đây a!

Ta cúi đầu nhìn Đậu Đậu, nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn ta, ta đuổi tay nhào nặn mặt của nàng “Đậu Đậu, cha ruột của con là ai?”

Đậu Đậu giơ bàn tay nhỏ nung núc thịt lên bắt lấy ngón tay của ta, sau đó đưa vào trong miệng...

“Chuyện này... chuyện Phượng quân bàn sau đi.” kéo dài thời gian trước đã, vấn đề này rất ác liệt, không thể thuận miệng đáp ứng bừa, ít ra cũng phải chất lọc kỹ càng mới có thể quyết định được.

Quốc sư lại dạy dỗ ta mấy câu rồi mới chịu lui ra.

Đợi quốc sư đi khỏi, Yến Ly hỏi ta. “Lập thái tử sớm quá vậy?”

“Sớm chút tốt hơn, nhìn cái tướng thông minh linh lợi này của Tương Tư rất giống ta năm nào, để sư phó dạy nàng mấy năm, làm một minh quân chắc không thành vấn đề. Như thế ta cũng có thể quang vinh thoái ẩn yên ổn

lâm Thái thượng hoàng.”

Yến Ly tròn mắt há mồm, lập tức khó chịu nói: “Nàng làm mẫu thân kiểu gì vậy, hài tử còn chưa đầy tuổi nàng đã muốn trốn trách nhiệm rồi!”

Ta ôm gối đầu, áp úng nói: “Thế gian chỉ có bản thân mình mới tốt với mình thôi, mẫu thân có oa nhi rồi cũng giống như cọng cỏ. Các người chỉ yêu Đậu Đậu mà không yêu ta ...”

Yến Ly không nói gì chỉ liếc ta một cái, Đậu Đậu hự lên một tiếng, trầm mặc nhìn thẳng ta.

Cũng kỳ thật, hài tử này rất ít nói, điểm này hình như hơi giống Kiều Vũ.

“Nàng so đo làm gì với hài tử chứ...” Yến Ly bắt đầu đi lắc lắc đầu, tay trái thò ra níu chặt lỗ tai ta kéo lại gần hần, ta còn chưa kịp phản kháng, môi hần đã phủ xuống – tay phải hần còn không quên che đi cặp mắt của Đậu Đậu..

Nửa trừng phạt nửa dịu dàng...

Ta còn đang say sưa thì nghe hần thấp giọng hỏi: “Nàng muốn lập ai làm phượng quân?”

Ta nhắm mắt lại ngây ngất trả lời: “Nói sau.”

Lỗ tai lại đau...

Giận! Ta cũng không phải là Trư Bát Giới, chẳng cứ làm như Tôn Ngộ Không – nhéo lỗ tai ta!

Yến Ly âm trầm uy hiếp ta: “Nàng phải quyết định cẩn thận à!”

Ta cười nhỉnh: “Tất nhiên, tất nhiên...”

Lúc hần khoát tay muốn đi, đột nhiên ta nghĩ đến một chuyện, vội giữ chặt hần lại hỏi. “Khôi Lỗi trùng ở lâu trong cơ thể sư phó không có chuyện gì chứ?”

“Sao lại hỏi như vậy?” Yến Ly ngăn ra một lát “Khôi Lỗi trùng đã sớm bị Kim Tầm vương ăn mất, còn Kim Tầm vương cũng đã bị hòa tan trong máu, hiện giờ sức khỏe Đồng Ly đã khôi phục lại mười phần, cổ trùng đã sớm được lấy ra từ lâu rồi.”

Ta thờ nhệ ra, thì thào lâm bảm “Mới vừa rồi sư phó đột nhiên trở nên chủ động như vậy, ta còn tưởng rằng hần bị cổ trùng khống chế chứ...” Tuy không thể không thừa nhận... sư phó như thế thật khiến ta động lòng...

Yến Ly cười nhạo. “Nàng suy nghĩ quá nhiều thôi, có năng mới bị cổ trùng khống chế thì có! Đồng Ly con người đó a... Thôi, hần nhìn thấu nàng từ lâu, chỉ có năng ngốc ngếch hồ đồ tự cho mình là hiểu rõ hần, cần thận coi chừng bị hần giam đến cận kề cũng không chữa.”

“Không hiểu rõ thì không hiểu rõ, như vậy mới thình thoảng có kinh hi chứ!” Ta không thêm để ý khoát tay, trong lòng thầm hi vọng sư phó còn có một bộ mặt khiến người ta kinh hi mà ta chưa biết đến, ví dụ như...

Ặc, lỗ mũi nóng lên nữa rồi.

Đạp yến tại ngư hoa viên, ngoại trừ sáu vị học giả yên thâm ra, còn có những thành viên ưu tú trong Thái Học phủ, cá nhân xuất sắc trong Tam công cứu khanh, chia ra ngồi vào bàn trong Ngư hoa viên.

Rượu qua ba tuần, Quốc sư đứng dậy công bố danh sách, sư phó nhậm chức Thái phó của thái tử, trú ở trong cung – ta thừa nhận đây mới là mục đích chính của ta.

Hiện giờ ba vị trong cung – Tổng quản Đường Tư, Vệ úy Kiều Vũ, Thái y Yến Ly, ai cũng biết mấy người này người nào cũng lén phếng với ta, chỉ là danh phận không rõ, thêm một sư phó nữa...cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Thật ra nữ nhân chúng ta làm hoàng đế rất không dễ, tìm nam nhân không tiện chút nào. Chẳng lẽ giống như nam tử làm hoàng đế – tổ chức tuyên tử? Như vậy có thể tuyên ra được mặt hàng loại gì chứ? Nam nhân không những cần phải có túi da tuấn mỹ, còn phải bác học đa tài, tính cách ôn lương. Phóng mắt khắp thiên hạ, nam nhân chất lượng cao có mấy ai nguyện ý đến tham gia tuyên tử phục vụ nữ nhân? Nữ tử trong dân gian muốn gả cho nam tử tài mạo song toàn lại có quyền có thể trong triều, ta cũng muốn giống vậy, nhưng lại sợ liên lụy thanh danh của bản thân mình và của đối phương, truyền ra ngoài bị người ta bêu xấu là nịnh thần và hôn quân.

Phiền phức, thật là phiền phức.

Cho nên ta nghĩ, sư phó và Đào Thanh – hai người này một văn một võ – lập ai làm phượng quân cũng thấy không thích hợp mấy. Hơn nữa, hai người này đều thích quân ta, lập làm phượng quân, ngày tháng sau này ta nhất định càng không sống yên ổn, tốt nhất là lập Kiều Vũ làm phượng quân, chỉ có điều là hần nhất định không chịu, cũng khó thuyết phục bọn đại thần trong triều, Đường Tư là người đầu tiên sẽ giết ta...

Ta nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra được một đáp án khiến tất cả đều vui vẻ nào.

Hôm nọ sư phó đang vội làm thịt người, ta sợ hãi hỏi một câu. “Sư phó a, chẳng có sợ bị người đòi sau mắng chằng là nịnh thần, lấy sắc hầu quân hay không...”

Câu hỏi này của ta quả thật rất đáng đánh đòn.

Sư phó cười cười nói: “Câu người được người, ai nói gì thì nói, có liên quan gì đến ta đâu.”

Ta nhất thời cảm động nhào lại tấn công hần, mặt trận với Đào Thanh tính sau...

Ngày Mười lăm tháng Tám là ngày đoàn viên, lúc chia bánh Trung thu thiếu mất một người.

Niềm vui trong lòng ta không trọn vẹn, ngay cả bánh Trung thu nhân gà nướng cũng không thêm ăn.

Chia ly thì dễ, gặp lại nhau thì khó, được thiên hạ nhưng lại thiếu hần – cảm giác như trở lại thời ở Lý phủ, Nhị ca nhà ta a, bận rộn đến mức chân không chạm đất, mỗi khi Đường Tam, Kiều Tử đại náo Lý phủ hần cũng không có mặt, làm lúc ta khổ sở chả có ai để nương tựa.

Giờ bánh Trung thu đã được chia đều nhưng không ai thêm ăn bánh Trung thu nhân thịt gà nướng của ta. Bốn nam nhân chia làm hai cặp, Đường Tam và Kiều Tử lại đánh nhau, sư phó ôm Đậu Đậu thảo luận đại kế hoạch nuôi dạy con cái trong tương lai với Yến Ly, muốn hài tử phát triển khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần. Ta ôm bí quyết chế biến bánh Trung thu nhân thịt gà nướng độc nhất vô nhị leo lên hòn núi giả ngắm trăng một mình.

“Aizz... Cắm hết cúc hoa thiếu một người...” Ta thờ dài, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ ca ca.

“Trình độ sửa thơ của nàng thật là càng ngày càng sa sút.” Trên đầu truyền đến một giọng cười trầm thấp không thành tiếng, ta khẽ giật mình, ngẩng đầu lên nhìn.

Người nọ đứng sau lưng ta, toàn thân vận một bộ y phục bằng gấm màu xanh nhạt, tay cầm cây quạt gỗ mun to vàng, mày xéo tận tóc mai, khí vũ hiên ngang, gió mát khẽ lay động dưới ánh trăng phất qua vài sợi tóc bên tai hần, thật đúng là liễu nhân mị hoặc, ánh mắt nửa cười nửa dịu dàng, khỏe miệng khẽ nhếch, khiến ta thấy mà tâm hồn nhộn nhạo gọn sóng...

Ta nuốt nước miếng, khàn giọng nói: “Ta để dành bánh Trung thu cho chàng nè.”

Hần ngồi xuống sau lưng ta, cánh tay dài ôm chàng lấy ta vào trong lòng, cúi đầu xuống nhìn ta, bật cười nói: “Có ai lấy thịt gà làm nhân bánh Trung thu chứ?”

Ta dùng ngón tay chỉ chính mình, lên tục tự khen: “Ta, ta, ta rất sáng tạo phải không?!”

Hần quay mặt đi cười thành tiếng. “Bộ kiếp trước nàng là chồn dầu thai thành hay sao?”

Chồn...

Không mắng ta bạch nhãn lang thì là mắng ta chồn, chẳng lẽ ta thật sự lang sói vậy sao...

Ta ngửa đầu ngắm gương mặt nhìn nghiêng của hắn mà tâm trí phiêu lưu tận nơi nào – thậm nghĩ, chồn thì chồn, cứ coi hắn là gà nướng mà ăn thì được rồi!

Không, không, không, Nhị ca nhà ta sao có thể là thứ gà nướng tầm thường được, dù gì ít nhất cũng phải là phượng hoàng chứ.

“Nam nhân...” Ta câu cầm hắn lại gần, dán mình sát lên ngực hắn, hít mát lại ghẹo “Người muốn ăn chồn hay muốn bị chồn ăn?”

Đào Thanh nhin không được cười thành tiếng, chặn lấy tay ta nắm trong lòng bàn tay ngắm nghía, nhũu mày cười nói: “Có sự lựa chọn nào khác hay không?”

Ta ra và khó xử cúi đầu nghĩ ngợi một lát, ngẩng đầu nhìn ý cười trong mắt hắn, đáp: “Chỉ bằng ta cho người một cơ hội để trả thù, ăn chồn ta đi.”

Thật ra... nằm trong lòng hắn, có trở nên yếu đuối một chút cũng không sao, dù cho trời sắp xuống cũng đã có hắn đỡ, ta có thể nghỉ ngơi một chút, mặc người muốn làm gì thì làm...

Ta bày ra tư thế “nhận quân đến hái”: “Trong quân không có nữ nhân, chắc nhìn cực lắm chứ gì...” Ta nũng nịu vắn eo lắc mông.

Hắn bỗng hít thở khó nhọc hơn, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, mỉm cười. “Không sao, quen rồi.”

Ta trở tay lại mò mẫm sờ soạng, cười đùa: “Đừng có quen quá cũng không tốt đâu...”

Hắn bắt đầu đi bất lấy bàn tay không an phận của ta. “Nàng muốn trình diễn ngoài trời thì cứ nói, ta không ngại đâu.”

Đứng trước bốn bề đều vắng lặng, thật ra nhất định là có vài người đang âm thầm giám thị bảo hộ.

“Bọn họ rất biết điều, sẽ tự nhắm mắt lại.” Ta xoay người đối diện với hắn, quay trước người hắn, dùng khoeo mắt khiêu khích hắn “Chàng bình thường còn gấp gấp trào dâng hơn ta nữa, từ lúc nào chàng bỗng trở nên mất tự tin như vậy chứ?”

Ánh mắt hắn sẫm lại, nâng cằm ta lên “Kích tướng? Không sợ hãi sao?”

“Hồi hận cũng nhiều rồi, thêm lần này cũng không hề gì.” Ta cười hi hi nói “Ồn lại chuyện xưa, suối nước nóng và son động, trang chủ chọn cái nào?!”

“Nàng a...” Hắn bắt đầu dĩ, lắc đầu bật cười, duỗi tay ôm chặt ta vào lòng “Nữ tử như nàng, thật không biết nên gọi là lưu manh hay là thật thà.”

Ta tựa vào vai hắn, dịu dàng nói: “Gọi sao cũng vậy, có gì khác nhau đâu? Tương lai còn dài, thời gian là vàng bạc...”

Nói còn chưa dứt lời, thân thể bỗng nhẹ bẫng, hắn ôm ta phi thân bay lên, lướt qua một hòn núi già dưới ánh trăng tròn vắng vặc, ta ôm cổ hắn tựa vào lòng hắn, nhìn gương mặt tuấn dật nghiêng nghiêng của hắn, lòng thầm nghĩ đời này thế là đủ rồi, đủ rồi...

Sự phởn nói không sai, ta yêu Nhị ca còn nhiều hơn bản thân mình tưởng.

Trong suối nước nóng, hắn khẽ vuốt lưng ta, xoa tròn đốt sống cùng của ta, cảm giác tê dại xò xuyên qua toàn thân ta, ta rên rì, ngấm nga, lại một lần nữa yếu đuối mềm rục ra trong lòng hắn.

“Thưa chưa?” Hắn cúi đầu nhìn ta, lại thúc thêm một cái.

Ta tựa vào đá núi, hết sức lực bám lấy vai hắn để khỏi trượt xuống nước.

“Thẳng không nổi...” Ta hữu khí vô lực trả lời, toàn thân mỗi một đốt xương đều sức cùng lực kiệt kêu gào phản đối.

Hắn dưỡng tinh sức duệ đã rất lâu, ta cũng đã tận lực, thật không công bằng, nghỉ ngơi một chút rồi tái chiến lại, đợi đó!

Trên tay hắn có một lớp chai, dao chọt chạm hiểm trên lưng ta làm ta thư thái đến mức nhin không nổi phải thấp giọng hừ hẹ.

“Nhị ca, chừng nào chàng mới có thể trở về a...”

“Đợi thêm chút nữa.”

“Chúng ta sắp già hết rồi, không còn nhiều thời gian để đợi.”

“Yên tâm đi, không lâu nữa đâu. Hiện giờ đang cái tôi xẩy dựng lại, đánh xong chuyện này có thể để Bạch Phiến ở lại trấn thủ, ta sẽ về với nàng và hài tử.”

“Thật sao?!” Ta kinh hi ngẩng đầu “Không lừa ta chứ?”

“Không lừa.” Hắn cười xoa xoa đầu ta “Ta vừa về đến là đi gặp nàng liền, chưa đủ thành ý à?”

“Vậy khi nào chàng đi?” Ta hường thụ tiếp sự vuốt ve của hắn.

“Trời vừa sáng là đi.”

Xem kia, cứ như là yêu đương vụng trộm vậy, tuy kích thích nhưng vẫn không đã.

“Vậy lần sau khi nào thì chàng về lại?”

“Khó nói lắm, phải xem tình hình chiến đấu.”

“Ngày Chín tháng Chín là Đẩu Đẩu đầy năm, chàng nhớ phải về đó nha, có một chuyện rất quan trọng, chàng nhất định phải có mặt mới được.” Ta nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?” Hắn nghỉ ngơi nhũu mày nhìn ta.

“Bí mật!” Ta vui vẻ nói ——

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: end

Từ lúc ta quyết định lập thái tử, quốc sự cứ ba ngày hai bữa là tới giục ta lập phượng quân, nói cái gì mà định danh vị rồi hậu cung sẽ yên ổn – thật là quá coi thường bọn hắn đi, dù danh vị có định thì bọn hắn cũng có thể náo loạn đến mức gà bay trứng vỡ thôi!

Quốc sự lại nói, âm dương phải điều hòa, thiên địa mới có thứ tự, nước không thể một ngày không có phượng quân.

Thật ra ta cũng nhìn thấu lão rồi, lão chỉ là muốn hỏi ta – trên ngọc điệp nên viết như thế nào, cha ruột Tương Tư là ai.

Vấn đề này có trời mới biết, hài tử rậm này chẳng thấy giống người cha nào cả, mà sử sách cũng không thấy có ghi lại ba cái chuyện lạc thú này, nếu không giải thích rõ không chừng sẽ cho là ta hoang dâm vô độ, ngự nam

không biết cơ man nào mà kẻ. Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc ta nghĩ ra được một cách.

Hôm đó đúng lúc là Tết Trùng Dương, Đậu Đậu đầy năm, trở thành Trưởng công chúa, tất nhiên là phải thom thảo khao thưởng bốn bề, sau khi mở tiệc chiêu đãi quần thần cùng nhau tận hưởng, ta ôm cục bột Đậu Đậu sắc mặt nghiêm nghị quay về tâm cung.

Năm nam nhân đã sớm đợi sẵn, sư phó và Yến Ly đang giao lưu thuật dưỡng sinh, Đường Tư và Kiều Vũ đang so nước bọt, Đào Thanh lật giờ sổ sách không biết đang tính toán cái gì...

Ta ho nhẹ một tiếng, năm nam nhân đồng loạt quay đầu lại nhìn ta.

Ta vừa chà đạp khuôn mặt của Đậu Đậu vừa nặng nề nói: “Có chuyện này ta đã nghĩ rất lâu, hôm nay là ngày cuối cùng phải quyết định.”

Yến Ly nhủ mảy, ngoài cười nhưng trong không cười. “Phải nghĩ cho kỹ a.”

Đường Tư xì một tiếng “Phải quyết định thì cứ quyết định, tốc chiến tốc thắng!”

Kiều Vũ trầm mặc trong khoảnh khắc, nói: “Đồng ý”

Đường Tư kinh ngạc ngó lại hần “Hiếm khi thấy người tán thành ý kiến của ta?”

Kiều Vũ chỉ Yến Ly. “Ta đồng ý với hần.”

Yến Ly cười nhạt “Tự mình đa tình rồi”

Mấy kiếm Đường Tư xéch lên, mắt thấy sắp sửa có đánh nhau, Đào Thanh ho nhẹ một tiếng “Im lặng!”

Thế là yên tĩnh lại...

Ta thăm học máu trong lồng, từ khi nào mình muốn quyết định chuyện gì phải nghĩ đi nghĩ lại mà còn phải bày mưu đặt kế nữa chứ...

Sư phó mỉm cười nói: “Ngọc nhi, có chuyện gì nói đi.”

Ta rụt rụt cần cổ, cúi đầu nhìn thoáng qua nắm com nẹp nhân đậu đỏ đang lặn qua lặn lại trong lòng ta, tựa hồ nàng đang nổi giận vì bị ta chà đạp...

“Là như vậy...” Ta nuốt nước miếng, chậm rãi nói “Văn võ bá quan đều bức ta lập phượng quân, ấn theo quy củ là nên lập cha ruột của Đậu Đậu, nhưng vấn đề này a, hắc hắc...” Ta cười gượng vài tiếng, nói tiếp “Ta cảm thấy vấn đề này không ở chỗ ta, mà là ở chỗ nàng.” Ta giờ Đậu Đậu lên, nha đầu này đã hậu một cú lên mặt ta...

“Nghĩa là sao?” Yến Ly không hiểu nên hỏi.

“Vầy nè, không phải dân gian có tập tục chọn đồ vật đoán tương lai hay sao, chúng ta cũng bắt chước theo, để Đậu Đậu tự mình quyết định xem ai làm phượng quân, nàng bắt trúng ai thì người đó chính là cha ruột của nàng, mấy chàng thấy vậy có được không?” Ta sợ hãi trình bày.

Đường Tư khinh bỉ nói: “Chưa thấy ai trốn tránh trách nhiệm như nàng vậy.”

Roi lệ mà... Ta chỉ là không còn cách nào khác thôi...

“Bắt trúng ai là người đó, không chơi lại, một lần quyết định thắng thua!” Ta bất chấp tất cả nêu lên quy định, dù sao kết quả là do Đậu Đậu chọn, bọn hần cũng không thể đổ lên đầu ta, không được chọn là vì bản thân bọn hần không đủ mị lực, không liên quan gì đến ta!

Đào Thanh suy nghĩ một lát, cười nói: “Cũng không phải không thể được, nghe có vẻ rất thú vị!”

Yến Ly cau mày nói: “Nhị ca, người toàn ở bên ngoài suốt cả năm, chỉ sợ lạ mặt đối với Đậu Đậu, cách này bất lợi đối với người.”

Đào Thanh khoát tay cắt ngang lời hần, hồ hững cười nói: “Không sao, chỉ là trò chơi mà thôi.” Lúc hần nhìn Đậu Đậu, ánh mắt nhu hòa đi bảy phần, chỉ ngập tràn ý cười.

Nhị ca, chàng thật độ lượng...

Sư phó tỏ vẻ không có ý kiến gì, Kiều Vũ cũng vậy, Đường Tư nghĩ nghĩ, đến bên cạnh ta. “Thôi ta không tham gia đâu.”

“Không được!” Hai tay ta mặc ôm Đậu Đậu, chỉ còn có thể duỗi thẳng đuôi móc hần lại “Cạnh tranh công bằng, Đậu Đậu rất thân với chàng, ta thấy chàng có triển vọng lắm nha!”

Đường Tư nhìn Đậu Đậu nửa buổi, xem ra hần cũng ngứa ngáy muốn chứng minh mị lực của bản thân mình, còn phượng quân gì đó đương nhiên là hần không thêm để ý.

Không cho hần cự tuyệt, ta bảo năm nam nhân ngồi thành một hàng, quy định là không được nói chuyện, không được làm gì đồ đồ Đậu Đậu ảnh hưởng đến tính cạnh tranh công bằng.

“E hèm, chúng ta nói trước nha!” Ta nhìn từng người, nghiêm túc nói “Đậu Đậu chọn ai chính là người đó, không cho đối ý! Ai đối ý, có sư phó làm chứng, Nhị ca chấp pháp, sẽ bị phạt thế thảm đó!”

Đường Tư bực mình nhủ mảy. “Dài dòng, mau đi!”

Xem đi, sốt ruột chưa kìa...

Ta thả Đậu Đậu lên mặt đất, sờ soạng đầu của nàng, nắn bóp khuôn mặt non mềm như nước của nàng, thành khẩn nói: “Đậu Đậu a, chuyện này ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời của con và nương a, quyết định cẩn thận nha...”

Nàng nửa hiểu nửa không – à... nhất định là không hiểu rồi, nhưng cũng nghe lời ngẩng đầu lên nhìn ta một cái, sau đó nhìn nhìn mấy vị phụ thân của nàng rồi nghiêm túc cúi đầu ra vẻ khó xử.

Ta buông tay, vỗ lên mông nàng một cái. “Đi đi, đi tìm cha của con đi!”

Đậu Đậu quay đầu lại nhìn ta một cái, tiểu hài một tuổi vừa mới biết đi lung la lung lay chấp chững xoay hai cái đuôi tròn u bước đi, lục lạc mang trên cổ tay rung lên đĩnh đang. Đi không được mấy bước bèn ngồi xuống đất bò bò, cái mũi nhỏ khụt khịt, ngẩng đầu lên nhìn, sau đó cúi đầu bò tiếp...

Sư phó cười rất văn đạm phong khinh, đáng tiếc nước trong chén trà hần cầm chao nhẹ bắn đúng tâm tình của hần.

Đào Thanh xếp quạt nắm lại, ngón tay trắng bệch, mặt bình tĩnh đây!

Đường Tư không thêm che giấu vẻ thấp thòm của mình, tính hần cũng giống hải tử, chơi với Đậu Đậu là hợp nhất, tính ra phần thắng của hần là lớn nhất...

Kiều Vũ mặt không chút thay đổi, chỉ có ngón trò run nhẹ trong vô thức.

Yến Ly ngoài mặt tỏ vẻ như xem thường, nhưng thật ra con người này trong ngoài không giống nhau, cứ phân tích theo hướng ngược lại là biết trong lòng hần đang nghĩ gì.

Chỉ một khoảng cách bỏ ngỏ người này thôi mà khiến sáu người kinh hồn táng đảm.

Đậu Đậu bò về phía – Yến Ly!

Từ khi Yến Ly trở về, cứ hai ngày ba bữa là ôm Đậu Đậu chơi, cho nàng ăn cái nọ cái kia, còn mang nàng đi tập thể dục, người ta nói có sửa chính là nương, chẳng lẽ Đậu Đậu cứ như vậy dễ dàng bị mua chuộc sao?

Yến Ly không kềm được, đuôi mảy khóc miệng đều cong lên, biểu lộ chút đắc ý, nhưng hần đắc ý chưa được bao lâu, Đậu Đậu đã bỏ ngang qua trước mặt hần đi về phía Kiều Vũ. Vị lang quân này của ta dù có chứng diện liệt cũng nhịn không được mà nhộn nhạo, cứ nhìn ánh mắt của hần là biết hần vui vẻ nhẹ nhõm cỡ nào.

Lúc không có ta và Đường Tư, đều do Kiều Vũ chăm sóc cho Đậu Đậu. Vị Tử cha này tuy kiệm lời ít nói, nhưng chăm sóc vô cùng tỉ mỉ chu đáo, Đậu Đậu chọn hân cũng có lý.

Thế nhưng...

Đậu Đậu lại bỏ ngang qua mặt Kiều Vũ, Đường Tư mừng quá, nhện không được đuổi tay ra muốn ôm lấy, đôi tay hân run run...

Từ cái nói, xe đẩy, bàn du dây, đồ chơi nào của Đậu Đậu cũng đều được làm ra từ bàn tay khéo léo của Đường Tư, mỗi lần Đường Tư cho nàng một món đồ chơi là được đôi lấy một cái thom mỗi, hơn nữa, cách Đường Tư ôm nàng càng biểu hiện sự ưu ái của nàng đối với hân: đó là cảm giác kinh tâm động phách khi ngồi trên thuyền hải tặc khiến nàng lần nào cũng như lần nấy cười không ngừng.

Hơn nữa, nàng còn nếm qua ti của Đường Tư... Tuy là không có sữa...

Nếu là Đường Tư... làm phượng quân thì không thích hợp lắm, nội cái chức Tổng quân đại nội hân đã không đảm đương nổi, ngoại trừ quân ta, hân chả thèm quân gì hết. Làm phượng quân còn phải tế thiên tế tổ nhiều nghi thức lễ nghĩa như vậy, chắc chắn là hân không chịu nổi trời buộc. Nhưng làm cha ruột của Đậu Đậu thật khiến người ta vui mừng – vậy đi, Đường Tư thì Đường Tư, cùng lắm về sau bỏ bớt quy củ cho hân.

Đậu Đậu nhìn không chớp mắt tiếp tục bỏ qua...

Thôi chết! Chỉ còn lại Nhị ca và sư phó! Hai người này người nào làm phượng quân ta cũng đều bị mệt!

Nhị ca hai mắt hăm chứa ý cười, khoe miệng khe khẽ, từ từ mở ra cây quạt xếp, khí định thần nhàn rung rung lắc lắc cây quạt, gió thổi man mát làm Hồng Đậu giật mình, ngẩng đầu lên nhìn hân, hai người đối diện nhìn nhau nửa buổi.

Mỹ nam kè! Tuyệt đối đây là mỹ nam kè!

Đậu Đậu con tránh ra đi, để lão nương tự đến!

Đậu Đậu như mơ hồ nghe thấy tiếng lòng của ta gào thét, yên lặng tránh ra – Nụ cười tươi của Nhị ca sượng lại nơi khoe miệng.

Sư phó cười...

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sóng mắt lưu chuyển, tiểu ý dạt dào.

Đậu Đậu dừng lại trước người sư phó, tay phải gãi gãi tay trái, sau đó khịt khịt cái mũi nhỏ, tiếp tục bỏ đến dưới chân sư phó.

Sư phó... kết quả vẫn là sư phó làm phượng quân sao...

Như vậy những người khác chắc sẽ hết đi nghỉ thôi. Đây là Đậu Đậu chọn chứ không phải ta chọn nha! Muốn trách thì trách Đậu Đậu đi...

Sư phó mỉm cười vươn tay ra đón Đậu Đậu, đứng vào lúc này, Đậu Đậu cũng không ngẩng đầu lên lướt qua đôi tay hân, tiếp tục bỏ về phía trước, băng ngang chân sư phó, bỏ bỏ đến chiếc bàn thấp bên kia, bấp chân khẽ đạp đứng dậy, đôi tay bỏ nhào về phía trước, ôm lấy một vật vào trong lòng, nhất thời mặt mày hớn hờ, há miệng ra...không có răng!

Chỉ thấy vật đó vàng óng, tròn vành vạnh, nóng hừng hực, thơm ngào ngạt, ngậy ngất, vừa đẹp vừa rẻ, hai mươi văn tiền một con, thêm một đồng tiền nữa gói kỹ mang đi!

Ta vừa thấy nhất thời cả trăm cảm xúc lẫn lộn, lệ rơi đầy mặt, vỗ bàn quát: “Nương nó, ai thả gà nướng ở đây vậy chứ!”...

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Phiên ngoại: Lần đầu tiên với sư phó

Bao ta miêu tả tỉ mỉ lần đầu tiên của mình với sư phó thì thật là khó mở miệng, dù sao...aizz, lần đầu tiên mà, không thể yêu cầu quá cao, huống chi cả hai người đều ý loạn tình mê, lực đạo và độ sâu cạn khó tránh khỏi không đúng mực. Ta chỉ có thể nói là rất khó tưởng tượng, vị sư phó trông như một đóa sen trắng này của ta về phương diện kỹ xảo tuy cần phải nâng cao, nhưng về năng lực vẫn là rất mạnh.

Rượu có thể làm tăng thêm can đảm, cho nên lúc ấy có hạ được hay không ta cũng uống không ít, đại khái là bốn, năm ấm gì đó, tửu lượng của sư phó kém hơn ta, chỉ uống một ấm thôi, nhưng độ ngà ngà say thì không ai kém ai. Thấy hân uống xong rượu có pha được, ta nuốt nước miếng mạnh xuống, bắt đầu cảm thấy khí huyết cuộn cuộn trào dâng, từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân nóng rực, cả người tỏa nhiệt. Gương mặt trắng nõn của sư phó cũng nhuộm hồng, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta ngồi vào lòng hân, giống như trước giờ vẫn thế, đôi tay vòng lên cổ hân, chôn mặt xuống trước ngực hân, thở nhẹ ra, dịu dàng gọi: “Sư phó...”

Thân hình hân trong nháy mắt căng thẳng lên, bàn tay ôm ngang eo ta siết lại, không biết là muốn ôm ta chặt hơn hay là đẩy ta ra.

Bên nhau mười năm nay, thói quen lớn, thói quen nhỏ gì của hân ta đều rõ như lòng bàn tay, trong khi hân vẫn còn mê ly mơ màng, tay ta dấn lên lồng ngực của hân, cách lớp vải mỏng vuốt ve tới lui. Hân vừa mới châu triều trở về, trên người vẫn còn mặc quan phục, áo bào màu đen viền kim tuyến mơ hồ ẩn chứa vẻ trang nghiêm cấm dục. Ta cõi áo bào của hân ra, lộ ra bộ y phục bên trong trắng thuần, từ cổ đến xương quai xanh đều đã nhuộm hồng, ta vừa hôn vừa cắn lên xương quai xanh của hân, để lại những dấu vết ướt át đỏ rực, hai tay lần mò vào bên trong áo hân.

Giọng hân khàn đi, bàn tay ôm eo ta vẫn còn đang phản ván gắng cố giữ siết vào và đẩy ra, có lẽ là do được tính phát tác, dục vọng ngẩng đầu đội lên giữa hai đùi ta, ngón chân ta cuộn tròn lại, quay mặt đi há to mồm hít thở, nhiệt độ cơ thể như sắp nình chín ta, cả người mềm nhũn không còn sức lực.

Ta kéo cổ hân xuống khẽ hôn lên khoe môi hân. Đã rất nhiều lần ta muốn làm như thế khi hân say ngủ nhưng vẫn không dám ra tay, chỉ có lần này mượn rượu bạo gan. Hai bờ môi làm tron ướt lẫn nhau, ta dùng đầu lưỡi vẽ theo viền môi hân, muốn tiến thêm một bước nữa nhưng gấp phải trở ngại. Ta ngừng lại, nhìn đôi mắt nhắm chặt của hân, mơ hồ có thể nhận thấy nội tâm hân giãy dụa như thế nào.

Vật nóng như lửa dưới hạ thân đã về cùng căng cứng, hân nhện cũng quá cực đi. Ta hôn lên mí mắt hân, thấp giọng gọi nhỏ: “Sư phó, sư phó, ôm Ngọc nhi với...”

Hân nhui mày lại một chút, mờ to mắt nhìn ta, trong đêm tối, đôi mắt sáng như sao của hân nhìn ta như mắt hôn, trong thất thần, bàn tay noi eo căng thẳng, kéo ta sát lại gần hân, đỉnh của vật nóng như lửa cách lớp vải mỏng ma sát hạ thân ta, một trận tê dại truyền từ chỗ tiếp xúc lên thẳng sống lưng, ta rên nhỏ một tiếng, há to mồm thở gấp. Bàn tay còn lại của hân nâng cằm ta, ép ta ngẩng đầu lên, hân cúi xuống hôn lên môi ta, lần này không ai tránh né ai nữa cả.

Có những chuyện không cần học, sau khi trúc trắc thử một hồi, bọn ta gất gao ôm chặt lấy nhau hôn sâu, khí tức của sư phó tràn ngập trong môi trong miệng ta, khiến toàn thân ta nhũn ra, luồng nhiệt bốc lên dưới hạ thân, ta không kềm chế nổi cọ xát qua lớp vải mỏng. Một tiếng thở dài bật ra khỏi cổ họng, sư phó thở tay cõi bỏ áo cho ta, cách chiếc yếm màu trắng bóp lấy ngực ta, chôn vùi mặt vào đôi gò bông đào của ta, hai tay di động trên lưng ta.

“Sư phó, nóng quá...” Ta tự lột xuống chiếc yếm của mình, đồng thời lột luôn cả y phục của hân. Bọn ta là thầy trò, lại làm chuyện như thế này, một mặt cảm thấy trái đạo đức, một mặt lại cảm thấy vô cùng kích thích, dường như mỗi tiếng gọi của ta làm hân có cảm giác chịu đựng kềm nén thêm một chút.

Giế dựa lưng lay, hân đè to ngã xuống tấm thảm dày trên đất, cõi ra chiếc yếm và tiết khổ của ta, toàn bộ thân hình trần trụi của ta phơi bày trước mắt hân, bỗng nhiên cảm thấy có chút hổ thẹn, gió tay lên che mắt hân lại, bịt tai trộm chuông báo: “Đừng nhìn.”

Hân giữ lấy mắt cá chân của ta tách ra, nâng lên, liếm từ trên xuống dưới “Ngọc nhi của ta thật đẹp...” Giọng của sư phó trước giờ đều là hoặc ôn nhu hoặc thanh lãnh, chưa hề chứa đựng nhục cảm khiến người ta rùng mình như thế này, hai tay ta chộp huyệt vào khoảng không, cặp mắt nửa khép nửa mở nhìn hân, nước nỏ lên một tiếng.

Như có một ngọn lửa thiêu đốt dưới bụng, nham thạch cuộn cuộn nóng chảy trào ra.

Ta lần mò tìm được tay sư phó, mười ngón tay đan xen lẫn nhau, ta dẫn tay hân đến hạ thân, bởi vì sự đụng chạm của hân mà phát ra tiếng ngâm nga. “Sư phó, ở đây...” Ngực ta nhấp nhô kịch liệt.

Ngón tay hắn vẫn về ấn bóp bên ngoài, loại cảm giác tê dại này như khiến ta sắp tắt thở, một ngón tay cẩn thận dè dặt đâm vào, sự phớt lờ giọng nói: “Chật quá...”

Lưỡi vào đã ướt át nhưng vẫn chặt đến khó chịu, ta nhồm người dậy, toàn thân rơi vào trong lòng sự phớt, một tay hắn ôm ta, tay còn lại ra vào dưới thân ta. Ta tựa người trước ngực hắn, lè lưỡi liếm liếm hai điểm nhỏ trên ngực hắn, đôi tay vuốt ve khắp nơi trên ngực hắn, lang thang thăm dò xuống phía dưới, khẽ run lên một chút rồi nắm lấy dục vọng đang dâng trào của hắn.

Thế là lại phản chấn run rẩy một hồi.

Sự phớt bề ngoài trông có vẻ thanh tú vẫn nhả, thì ra là thâm tàng bất lộ. Đột nhiên ta đâm ra sợ, không biết chỗ chật hẹp đó có thể chứa nổi nó hay không? Ta vuốt lên vuốt xuống, nghe sự phớt rên rỉ một cách thụ thái, càng cố gắng ra sức chăm sóc nó. Hên chí trong sách gọi nó là ngọc hành, quả thật giống như được điêu khắc từ bạch ngọc, chỉ là lúc sung huyết trông có chút nanh ác.

Ta ngây ngốc suy nghĩ, đột nhiên thân hình bị đè xuống, hai chân bị tách ra thật rộng, sự phớt siết eo ta xống vào.

“A——” ta đau đến co rút cả người, theo bản năng muốn gầy dựa đứng lên, nhưng lúc này có lẽ là sự phớt không nghe được gì nữa, gương mặt thanh nhã nhuộm đầy dục sắc, đỉnh dục vọng cọ xát vài cái ngoài cửa động rồi hung hăng ấn vào.

Đau... đau... đau...

Ta đau đến mức nói không ra lời, chỉ có thể ngửa cổ hít vào từng ngụm từng ngụm không khí, lệ ứa ra nơi khóe mắt, dường như sự phớt cũng bị ta kẹp đến mức khó chịu, ngừng một lát, khẽ vuốt nhẹ đùi ta, rồi lại bắt đầu chậm rãi rút ra cảm vào, từng chút từng chút một, thúc vào đến chỗ sâu nhất!

Hạ thế đau rát, nội bạch nuốt hắn không nhả, lúc va chạm bị căng gây đau đớn. Ta hết sức lực thở gấp, nửa người trên nằm sóng xoài ra đất, nửa người dưới rơi vào tay sự phớt, một trước một sau.

“Sự, sự phớt...” Ta cảm thấy mình sắp chết, thanh âm mang theo tiếng nức nở. Sự phớt ôm ta vào lòng, hai chân ta du trên eo hắn, kiểu như Quan Âm ngồi tòa sen trong bức họa, lần này càng sâu hơn, ta rên lên một tiếng, hung hăng kẹp chặt lấy hắn, rồi sau đó bị hắn phản kích lại mãnh liệt hơn.

Ta khó nhịn cắn chặt đầu vai hắn, hai tay cào lên tấm lưng trắng nõn của hắn, nước mắt rơi xuống vết cào rướm máu.

Ta yêu hắn chết mất, thôi kệ, chết thì chết, dù sao Lý Oánh Ngọc ta sống hay chết gì cũng đều là người của Thâm Đông Ly!

Đau rất dần dần biến mất, khoái cảm tăng lên, không biết là đau rất nhiều hơn hay là khoái cảm nhiều hơn, ta mơ mơ màng màng đón nhận dục vọng của sự phớt. Bụng co rút lên từng trận, hắn tăng tốc rút ra cảm vào, cuối cùng hung hăng húc một cái tại hoa tâm, một dòng nhiệt lưu nóng bỏng rót vào trong cơ thể ta.

Ta cuộn lấy dục vọng của hắn không buông, liên tục gọi: “Sự phớt, sự phớt, sự phớt, Đông Ly...”

Đêm đó hắn muốn ta ba lần, từ dưới đất lên đến trên giường. Dục vọng của hắn vừa mới bình ổn lại vì một tiếng gọi trầm thấp “Đông Ly” của ta mà ngẩng đầu tiếp.

Sự phớt nhìn ta đắm đuối, chợt sâu chợt cạn hơn lên đôi môi đã sưng đỏ lên của ta, thăm thẳm: “Ngọc nhi, Ngọc nhi, Ngọc nhi của ta...”

Ta là Ngọc nhi của Đông Ly. “Ta thuộc về chàng, Đông Ly.” Ta hôn trả lại hắn.

Một tay hắn vẫn về vỗ về đầu nhũ của ta, cái người xuống ngậm chặt lấy bên còn lại, cần nệ một cái lên đầu nhũ, kích thích ta kêu lên sợ hãi, sau đó hắn lại mút vào.

Nghĩ đến hắn là sự phớt ta vừa tôn sùng yêu quý vừa say đắm thắm thiết, nhìn hắn cái người hôn hít lấy ngực ta, cơ thể ta lại bắt đầu nóng lên, nhẹ giọng hừ hừ, nhắm hai mắt lại, bắt đầu thả người vào tình triều kế tiếp.

Có lẽ là vì lần đầu tiên quá kịch liệt, nhìn nhiều năm rồi, nay lại nhờ từ lực và được lực thúc đẩy, kết quả là hoàn toàn không thể kiềm chế, hoan ái hết lần này đến lần khác, tình tình sự phớt vẫn luôn là người làm chuyện gì cũng có trước có sau, làm đến mức ta lấy lợi tan tác, cuối cùng cần rằng nhào lên người hắn dùng kiểu cưỡi ngựa mới xong.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Phiên ngoại Đào Nhị

Sau lưng một nam nhân thành công bao giờ cũng có một nữ nhân âm thầm ủng hộ. Sau lưng một nữ nhân thành công đều có nam nhân... thu dọn thành công đồng rác hỗn độn nặng nề lại. Hai câu nói này khéo mâu thuẫn nhau ở chỗ: ai ở sau lưng ai.

Ừ... Ta ngồi trên yên ngựa trầm tư trong chốc lát rồi cho ra kết luận – ta chính là nữ nhân âm thầm đứng sau lưng bọn hắn, ủng hộ bọn hắn thu dọn thành công mớ rác hỗn độn ta để lại.

Vị nam nhân thành công nào đó họ Đào đang sầm mặt bẻ ta xuống, kẹp ngang nách rồi lập tức xoay người vào lều, để người qua đường có liên quan ở lại ngăn tờ te chết lặng đứng nhìn.

Ta bị kẹp đến khó thở, nhéo một cái lên lưng hắn, đáng tiếc là hắn mặc đồ quá dày nên chẳng ăn thua gì.

Vào trong lều, ta bị vứt lên giường, sau khi lăn một vòng, ta thò tay trái ra nâng cằm hắn lên liếc mắt đưa tình “Tướng quân, có cần nóng vội như vậy không...”

Hắn tiện thể sắp lại gối, trong mắt mang theo một chút đau giận, hai tay quấn chặt lấy lưng ta, cắn răng nói: “Nàng lại lên chuồn ra ngoài nữa hả?!”

Ta nâng mặt hắn lên, cười tủm tỉm nói: “Nói vậy là sai rồi, ta quang minh chính đại đi ra từ cửa cung đó nha!”

Đào Nhị hừ một tiếng kéo tay ta xuống, lòng bàn tay hung hăng bóp chặt lại. “Nếu là quang minh chính đại, cần gì phải mặc y phục bất nam bất nữ như thế này?!”

Ta lấy làm oan ức: “Ta sợ mặc y phục nữ nhi quá xinh đẹp chói lóa sẽ trừu hoa ghen nguyệt bốn phía, không muốn bị người ta cướp sắc, nên chẳng còn cách nào khác là phải hạ mình mặc đồ của binh sĩ như vậy, vậy mà chàng còn không biết thông cảm cho ta nữa?”

Đào Nhị không nói gì chỉ yên lặng nhìn ta, ta nhân cơ hội câu cổ hắn xuống, dán môi lên khoe môi hắn, ni non: “Ai bảo lâu vậy mà chàng không trở về để đó, ta thiếu điều xem xuất ra mười hai lạng bài triệu chàng về.”

Hắn cười không thành tiếng, nghiêng mặt qua cho ta dễ hôn hơn, vòng tay ôm lưng ta siết chặt lại. “Nàng cũng biết là ta đi không được.”

“Biết.” Ta cười trả lời “Núi không đến với ta thì ta đến với núi. Chàng đi không được thì ta tới gặp chàng. Ta để lại thư cho sự phớt rồi, bảo là ta cải trang vì hành, tuần tra biên cương.”

Hắn bất đắc dĩ cắn chóp mũi của ta, cười nói: “Chứ không phải là nàng làm biếng, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng giao hết cho người khác sao?”

“Đạo làm vua là phải biết dùng người chứ không phải tự mình ra tay, nếu có cá thì cần gì bắt chuột ăn, làm hoàng đế là phải hưởng phúc nha.” Ta không lấy đó làm xấu hổ mà ngược lại còn thấy tự hào, vui vẻ cười bỏ sung “Nhất là điểm phúc!”

Lúc này mặt trời đang lặn, đây đó bên ngoài đã nhóm lửa trại, trong lều chưa thắp đèn, ánh sáng như mờ như tỏ, đôi đồng tử sâu thẳm giấu trong gang tấc của hắn như bùng cháy thiếu đốt ta tan chảy.

Tiểu biệt tăng tân hôn, người xưa quả thật không lừa ta a...

Hồ hấp của Đào Nhị dần dần trở nên nặng nề, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ ta, bàn tay to vuốt ve thám hiểm từ lưng đến dưới eo ta, ta tha thiết bám chặt lấy lưng hắn, hai chân tách ra quấn lên eo hắn, dùng cơ thể của mình cọ sát lên chỗ mẫn cảm của hắn. Tay hắn hơi run nhẹ, rồi lại quả quyết nhanh nhẹn cởi áo ngoài ta ra, kéo lệch trung y, khiến ta lộ ra nửa đầu vai và xương quai xanh, hắn cúi người xuống cắn mút trên xương quai xanh của ta, cảm giác ẩm ướt nóng bỏng biến thành một luồng điện tê dại xuyên thẳng xuống lưng ta, ta rên lên một tiếng, ôm chặt gáy hắn nhân xuống ngực mình, ngửa mặt lên trời thờ dục.

Đứng vào lúc này tự nhiên có một người vọt vào, cả căn lều đột nhiên sáng bừng, hai người bọn ta cứng đờ, người nọ vội vàng lui ra ngoài, lớn tiếng nói: “Bảo cáo Tướng quân, mặt tướng có chuyện quan trọng cần bẩm báo!”

Ta: “...”

Động tác của Đào Nhị khựng lại, y phục của ta được cời ra phân nửa, còn y phục của hấn chỉ hơi mất trật tự một chút thôi, đôi mắt hẹp dài vì ham muốn mà khoe mắt ửng hồng. Ta không cam lòng cần mồi dưới trướng hấn, hấn bắt đầu đi rùn vai đứng thẳng dậy, xoa nhẹ đầu ta, giọng khàn khàn nói: “Ngoan, ở đây đợi ta, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Sau đó sửa sang lại y phục rào bước bỏ đi, ta nghe hấn nói vài câu gì đó với người nọ bên ngoài rồi tiếng bước chân xa dần.

Ta cầu nhàu “Thật là bức bối quá đi...”

Lão nương ta đang rất đói khát a!

Ý ta nói là ta đang đói bụng, đừng nghĩ nhiều...

Ta y phục chỉnh tề ra sau lều, nghĩ xem làm thế nào ăn hoang đây – đồ ăn nơi thôn quê hoang dã mà thôi, đừng nghĩ bậy.

Nương theo mùi thức ăn, ta quẹo trái quẹo phải, đột nhiên lộ ra một gương mặt quen thuộc – Cổ Thuần Kiệt!

Ta kinh hi tiến lên, vẫy tay nói: “Cổ phó tướng, đã lâu không gặp a!”

Tiểu tử này được trà trộn vào làm thủ hạ cho Đào Nhị, sung sướng như cá gặp nước, Đào Nhị nói, đợi hấn bồi dưỡng tiểu tử này thành tài là hấn có thể yên tâm trở về để đô, bởi vậy, có thể nói, hạnh phúc sau này của ta đều phụ thuộc vào tên tiểu tử Cổ Thuần Kiệt này a!

Cổ Thuần Kiệt cả kinh khi thấy ta, nhưng rồi lập tức bình tĩnh lại, đưa ta đến nơi vắng vẻ không người, quý xuống hành lễ, ta đỡ hấn đứng dậy nói: “Miễn lễ, ta đang cải trang vì hành, giờ có chút đói bụng, ngươi tìm chút gì cho ta ăn đi”

Cổ Thuần Kiệt gật đầu hiểu ý, nói: “Phòng bếp cách đây không xa, để mặt tướng đi lấy cơm nước cho ngài.”

“Chờ một chút!” Ta dỗi ý, kéo hấn lại “Ngươi dẫn ta theo đi.”

Ta phải thâm nhập vào quân chúng mới có thể mất thấy tai nghe a!

Không biết bộ mặt thật của đội quân “Bạch bảo bạch giáp” dưới tay Đào Nhị ra sao mà khiến địch nhân nghe tên đã sợ mất mật.

Sự thật chứng minh là có chút việc không biết rõ còn tốt hơn...

Nam nhân người nào cũng như người này, tùm năm tùm ba lại một chỗ là y như rằng sẽ ngồi lê đôi mách, mà nội dung tán nhảm bao giờ cũng chỉ xoay quanh đề tài nữ nhân, lúc Cổ Thuần Kiệt dẫn ta xuống bếp thì bị đệ đệ của hấn – Cổ Chính Tinh lôi đi, một mình ta ở lại trong đồng nam nhân nghe bọn họ kể về nữ nhân.

Vì thế ta chột bùng tình – nam nhân trong quân, nếu có nhu cầu sinh lý thì biết làm thế nào để giải quyết? Có người nói Đào Nhị không cho phép binh sĩ đi tìm quân kỹ!

Lẽ nào...

Ta lên quan sát, phát giác tên thanh niên trẻ tuổi mi thanh mục tú ngồi hàng thứ ba bên tay trái đối diện với ta đang mắt đi mảy lại với tên nam nhân ngồi cạnh hấn – thật mờ ám a!

Ta lại đảo mắt quan sát tiếp, phát giác thêm rằng tên binh sĩ nọ bói giúp tên thanh niên trẻ tuổi tuấn tú kia một chén cơm, rồi còn nhân cơ hội sờ soạng bàn tay nhỏ bé của hấn một hồi...

“Lục Nhân Binh đâu rồi?” Lúc này ngoài cửa có một binh sĩ xông vào, hỏi tên thanh niên kia.

Mọi người cười ha ha, nháy mắt với nhau, nói: “Đương nhiên là đi đưa cơm cho Mặc đại nhân rồi.”

Mặc đại nhân...

Trong đầu ta ầm vang một tiếng – Mặc Duy này quả nhiên làm bại hoại hết nếp sống trong quân mà!

Đào Nhị hấn...

“Lục Nhân Binh quả thật là một lòng cuồng đại đối với Mặc đại nhân a.” Giáp cảm khái.

“Đáng tiếc Mặc đại nhân đã có người trong lòng rồi.” Át bùi ngùi.

“Nhưng hể chừng nào Mặc đại nhân còn thích nam sắc thì Lục Nhân Binh hấn sẽ còn có cơ hội thôi.” Đinh trà lời.

“Đúng vậy, không giống Tướng quân của chúng ta – chẳng động tâm tí nào đối với nam sắc.” Giáp lại cảm khái tiếp.

“Không phải đâu... Ta nghe nói, hình như Tướng quân cũng có lúc phải dập lửa.” Át nghi hoặc.

“Cái gì? Tướng quân cũng tìm binh sĩ để dập lửa à?” Đinh khiếp sợ.

“Đúng vậy, ta mới vừa nghe XXX nói, hấn tận mắt thấy Tướng quân ẵm một binh sĩ tướng mạo thanh tú lên giường...” Mậu thần bí nói.

“Cái gì!” Cả đám đều chấn kinh vây quanh Mậu. “Nói rõ chút coi, là ai vậy?!”

Mậu ho nhẹ một tiếng. “Có người nói, hình như là Mặc Tự Du của đội đã chiến.”

“Vị tiểu huynh đệ này!” Một thanh niên lớn tuổi cạnh bên vỗ vỗ vai ta, ôn hòa nói “Ngươi cần dứt đũa rồi kìa.”

Ta bỗng no ngang, buông đũa xuống, chùi chùi khóe miệng, đứng dậy rồi xoay người ra khỏi cửa.

Mặc Tự Du của đội đã chiến...

Ta lệ nóng doanh tròng, tan nát cõi lòng như nhân bánh chèo bị bung.

Không ngờ lại có ngày ta bị đào góc tường như vậy, mà còn bị nam nhân đào nữa chứ...

Ta phát tay áo về lều, Cổ Thuần Kiệt vội vã chạy lại. “Bệ hạ, ngài đây là...”

“Đào Nhị đâu?!” Ta cả giận hỏi.

“Tướng quân đến đội đã chiến rồi, sợ rằng phải trễ một chút mới về được.”

Đội đã chiến...

Miệng vết thương lòng lại bị xát muối, ta lui về phía sau ba bước, nhiệt lệ trào dâng nói không nên lời – ta nghĩ ta sắp ghen thờ rồi!

Cổ Thuần Kiệt bỏ sung: “Mấy hôm trước đội đã chiến tấn công đại quân Lương quốc bất ngờ được toàn thắng, tối nay tổ chức Khánh công yến, Tướng quân phải tham dự.”

Hay lắm, hay lắm!

Ta cần rằng ra lệnh. “Đ dẫn ta đến đó!”

Giới cho đôi gian phu dâm phụ nhà người...

Ta vừa đi đường vừa chửi mắng. Cổ Thuần Kiệt liên tiếp đỡ mồ hôi lặn quy đầu lại nhìn ta. Đến nơi, lửa trại đã thấp lùn, khắp nơi mọi người vừa múa vừa hát, Cổ Thuần Kiệt dẫn ta đến ngoài lều rồi ngừng lại, một mình hân vào trong thông báo trước, còn ta thì moi rềm cửa sổ lên nhìn vào trong.

Đào Nhị ngồi ở vị trí thủ lĩnh, bên dưới chia ra đủ hạng người măm muối tiêu đường gì đó không cần nhắc tới, chỉ thấy vị trí sát bên tay phải của hắn có một vị thiếu niên mặt mày vô cùng thanh tú đang ngồi, giờ lên chén rượu cười với Đào Nhị. Đào Nhị cũng cười lại, bụng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch...

Nhất định chính là hắn! Mạc Tự Du!

Ta tức giận đến mức “Nhất Phật xuất thế, nhị Phật niết bàn”, không đợi Cổ Thuần Kiệt trở về hồi âm, ta mò ra cửa sau lên chui ra sau lưng Đào Nhị. Cổ Thuần Kiệt nhìn đăm đăm, Đào Nhị cũng phát hiện ra, quay đầu lại thấy người đến là ta, hơi sững sốt một chút rồi phát tay cho Cổ Thuần Kiệt lui ra, bình tĩnh kéo ta đến đứng sau lưng hắn bên tay phải, dùng truyền âm nhập mật hỏi: “Sao nằng lại tới đây?”

Sợ ta phá gian tình của các người sao!

Bao nhiêu lửa giận của ta đều nghẹn trong lồng, không dám lộ ra một tí nào. Hắn biết truyền âm nhập mật nhưng ta không biết, chỉ có thể hung hăng đá một cước vào mông hắn xem như trả lời.

Thần hình Đào Nhị cứng đờ, ngẩng đầu nhìn ta một cách khó tin, ta oán hận liếc trả lại hắn, xoay người bỏ đi.

Ra sau hậu viện một hồi lâu mà cũng không thấy hắn rượt theo, trong lòng càng giãy vò, hận không thể phát tiết một trận, chỉ cảm thấy chuyện đi lần này thật uổng công!

Phía sau vang lên tiếng bước chân, ta giả vờ như muốn đứng dậy bỏ đi thì cổ tay bị kéo một cái về phía sau, rơi vào trong lòng ai đó.

Đào Nhị thu vòng tay lại siết chặt ta vào lồng, ta giãy dụa mãi mà không có kết quả, bèn cắn một ngụm lên cổ hắn. Hắn hit vào một hơi, cả giận la lên: “Nàng làm cái quái gì vậy?!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, ngửa đầu trừng hắn. “Lão nương biết hết rồi, tên hỗn đản nhà người, ta nguyện người cả đời đau trướng như cúc!”

Đào Nhị một tay khóa chặt hai tay ta sau lưng, thân hình hắn đè ta lên vách hòn núi giả, tay kia nhấc cằm ta ra khỏi cổ hắn. “Tự nhiên nằng nổi giận chuyện gì chứ? Ta chỉ về trễ một chút thôi mà.”

“Tại sao chàng về trễ chứ?!” Ta chất vấn hắn.

“Bối vì đội đã chiến...”

“Quả nhiên là vì đội đã chiến!” Ta ô lên một tiếng, nước mắt lưng tròng, đau lòng muốn chết. “Đào Nhị tên vương bát đản nhà người... không những cấm sủng lão nương mà còn kiểm nam nhân cấm nữa chứ...”

Đào Nhị mấy đen đầy đầu, cúi xuống nhìn ta: “Rốt cuộc nằng nói bậy nói bạ gì đó...”

Ta đau lòng gần chết. “Ta nghe nói, người thích Mạc Tự Du của đội đã chiến, có đúng hay không?! Phát sinh quan hệ với hắn rồi chứ gì!”

Đào Nhị trầm mặc một lát, hỏi: “Ai nói...”

“Người đứng hàng diệt khẩu, toàn đội Bạch giáp bạch bào đều biết hết!” Ta phẫn hận nói “Ta vốn lo làm sao người có thể chịu đựng được lâu như vậy, còn đôi mắt mong chờ cơ hội tự dâng mình đến cửa cho người đập lửa, ai dè người đầu có thêm nhện...”

Đào Nhị nở nụ cười, nheo hai gò má ta một hồi. “Nàng thật có lòng đối với ta, hử?”

Ta xoay mặt đi né tay hắn “Xì! Tìm lão nương ta đặt sai chỗ rồi, Đào Nhị tên Vương bát đản khốn kiếp nhà người, nguyện người cả đời bị đau trướng như cúc!”

Đào Nhị cười ha hả, cũng không buông tay phải ra thả ta, ép người đến sát hơn, có ý cọ xát thân hình lên người ta, đầu gối chen vào giữa hai chân ta, đẩy ta lên vách hòn núi giả, tay trái vuốt ve khắp mặt ta, gương mặt hắn kề lại gần, mồ hồ có thể thấy rõ lông mi hắn run nhè nhẹ, hai tròng mắt sâu thẳm ẩn chứa ý cười.

“Tuy là chả hiền lành từ tế gì...” Giọng hắn trầm thấp chậm dần “Mặc dù bị hiểu lầm hắn ta nên phẫn nộ, thế nhưng nhìn nằng xù lông lên như vậy, ta lại cảm thấy hài lòng thế nào ấy...”

Ta nhường người cao lên cần cần cái lên mũi hắn – thật thất bại mà!

“Điều vô vi si của người so với lão nương thật là trò giỏi hơn thầy a!” Cả hai tay ta đều bị khóa lại, muốn đá hắn, nhưng hai chân lại bị banh ra, đầu gối của hắn chen vào giữa hai chân ta, như cổ tình như vô ý cọ xát nơi đó, cảm giác tê tê ngứa ngứa khiến hai chân ta nhìn cá ra, không còn vận sức được nữa, khí huyết cuộn cuộn trào dâng, trong tai âm vang một tiếng.

Nơi bọn ta đang ở là giữa hai tòa núi giả sau hậu hoa viên ở yến hội, tuy không có nhiều người qua lại, nhưng dù sao cũng là nơi công cộng...

Tay trái Đào Nhị vuốt ve cổ ta, tại chỗ miễn cảm sau đài tai ta khẽ gãi vài cái, sau đó trượt xuống ngực, đẩy ra vạt áo trước, chạm rài luôn vào.

“Ê...ê...ê...” Ta mở to hai mắt ra nhìn “Chúng ta còn đang cãi nhau nha, ôi chao, chàng nghiêm túc một chút có được không! A...” Hắn đề lên một điểm trước ngực ta, sau đó dùng sức vân vê nắn bóp, ta nóng mặt lên, nhất thời bật thét chói tai.

Thanh âm vang dội trong lồng ngực ta. Hắn kề sát mặt vào mặt ta, cười nhẹ “Ta không thích ai trong đội đã chiến cả, chỉ thích đã chiến với nằng thôi. Cãi nhau chỉ cho mệt, sức lực nên dùng chỗ cần dùng, nằng nói xem có phải hay không?” Nói xong cả bàn tay phủ lên ngực ta vuốt ve.

“Chàng...” Đầu ta nóng lên, mắt năng lực suy xét, chỉ mờ hồ cảm thấy cứ nghe theo hắn là được rồi, nhưng một chút lý trí còn sót lại cảnh báo ta rằng phải bình tĩnh, chỗ này không thích hợp... Bàn tay tà ác kia rời khỏi ngực ta, sau đó quay về nơi cũ bóp một cái thật mạnh, trầm giọng nói “Vừa rồi nằng dám đá ta? Lâu rồi không dạy dỗ, nằng quên ai mới là gia ả?” Ta run rẩy một trận, theo bản năng nhỏ giọng “Lần sau không dám nữa...”

Hồi ở Bạch Hồng sơn trang, xem chút xú là bị hắn chinh chết rồi. “Còn có lần sau?” Hắn cười một tiếng, giọng trầm thấp thêm ba phần “Xem ra lần này phải cho nằng nhớ lâu một chút...” Nói xong, tay trái của hắn nâng đùi phải của ta lên quấn quanh eo hắn, sau đó vừa sờ vừa bóp từ chân đến mông ta mãi đến nơi tận cùng của đùi. Ta run giọng nói “E hèm... coi chừng bị người ta nhìn thấy...” Mỗi lần nhếch lên một bên theo hình vòng cung, độ cong tà ác đến mức toàn thân ta nhún ra, đầu hàng cả về thể xác và tinh thần, hiển nhiên hắn chẳng thêm để tâm đến lời cảnh báo của ta, tiếp tục thám hiểm tìm tòi u cốc “Bộ nằng không biết là đã chiến rất kích thích à? Miễn sao nằng đừng kêu quá to, sẽ không bị phát hiện” Nói xong, cách lóp vài quần, tiếp tục vuốt ve chỗ nắn cảm giữa hai chân ta. Ta hung hăng cắn môi dưới, trong lòng bị phần một cách khó hiểu, mờ hồ vừa có chút sợ hãi vừa có chút chờ mong. Kỹ thuật bàn tay hắn rất điêu luyện, vừa khéo léo vừa mạnh mẽ. Bạch Hồng sơn trang có một tuyệt học bất truyền gọi là Chiết Mai thủ. Hắn luyện môn này có thể nói là đến mức lư hóa thuần thành, sau đó đem ra thí nghiệm hết trên người ta. Đầu ngón tay hắn day xoa bóp chỗ nắn cảm nhất của ta một hồi rồi lần mò lên trên còi xuống đại lưng tiết khổ, dấn sát bụng vào, da thịt hai bên tiếp xúc không gặp kỳ trở ngại nào. Bàn tay mang theo vết chai quạ xát qua lại, ngón giữa dễ dàng thâm nhập lỏi vào lúc này đã lay lới ướt đẫm, đâm đến chỗ sâu nhất rồi mới chậm rãi rút ra, ngón tay hắn còn móc vài cái trong cơ thể ta, lúc lúc mạnh xoa xoa ần ần, khiến ta suýt bị chết ngộp vì nước miếng của chính mình. “Ta... không xong rồi...” Ta rơi lệ ào ào, kèm chế tiếng rên rì không bật ra khỏi miệng, tự cắn môi dưới đến mức đau đớn tê dại. Đến giờ hắn mới buông ra tay phải, thôi không khóa hai tay ta lại nữa, thân hình ta mềm nhũn suýt té xuống đất, lại được hắn đỡ lấy đặt ngồi lên đùi hắn. Hắn nói tiếp “Ráng nhịn một chút!”. Nhịn mười mười người a, nui bị người ta nhìn thấy thì biết làm sao... Nghĩ đến đó, phía dưới của ta co rút nhanh hơn kẹp chặt ngón tay của hắn. Đào Nhị cười không thành tiếng “Muốn lắm sao?”. “Muốn lắm người...” Ta nhả nhặn mắng hắn một tiếng, để đáp lại, hắn thêm vào một ngón tay, hung hăng đâm thọc bảy tám hiệp, ta nức nở lên, há to mồm thở dốc, tựa trán lên ngực hắn, cúi đầu xuống nhìn, thấy rõ ràng tay hắn ra và vào vào trong cơ thể ta, thì giác bị kích thích quá mạnh, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu trong cơ thể mãnh liệt trào ra, ta để tay hắn lại, hắn rút ra, ta chợt cảm thấy trống rỗng một cách khó hiểu...

“Đào tướng quân...” một tiếng gọi từ xa xa truyền lại, ta cứng đờ người muốn đẩy hắn ra, nhưng lại bị hắn giữ chặt lại, tay phải ôm sát ta vào trong lồng. “Đào tướng quân...” tiếng gọi kia đã vang lên sau lưng, ta chôn mặt vào lòng Đào Nhị, nghe tiếng người nọ bỗng cứng đờ. Đào Nhị cười, mặt không đổi sắc “Mạc phó tướng, có chuyện gì?”

Mạc Tự Du!

Ta kinh ngạc.

Mạc Tự Du trầm mặc, cười nói “Mạt tướng thấy Đào tướng quân đi lâu rồi mà chưa quay lại, nên ra đây tìm. Nếu tướng quân bận việc quan trọng, vậy mạt tướng không dám quấy rầy nữa.” Dứt lời bỏ đi còn nhanh hơn ma

rượt. Giờ này khác này, vật áo trước của ta mở ra, quần bị tụt xuống phân nửa, chỉ vì trốn trong lòng Đào Nhị nên cảnh xuân không bị lộ hết ra ngoài. Còn bộ dáng Đào Nhị vẫn mặt người dạ thú như xưa, gằn dữ nói ”Anh đánh cả đời của ta đều bị nàng hủy hết rồi!”

Ta buộc lưng tung đai lưng lại, gậy dựa đứng dậy từ trong lòng hân, đứng không vững lại lưng lay sứt ngã, hân vội mừng giúp ta, ác ý bóp một cái, ôm sát ta từ phía sau, tay trái xuyên qua nách ta sờ soạn ngực ta, tay phải vuốt ve trên bụng ta, cảm giác lên vai trái ta, thổi khí vào lỗ tai ta ”Nàng muốn tiếp tục ở đây hay là đợi về lâu?”

”Chàng... đứng là... đồ vô si...” Ta run rẩy đến nỗi nói cũng nói không xong. Hân lại cười ha hả, ôm ngang lấy ta, sau vài cái nhô lên hụp xuống, đá văng ra cửa phòng, vút ta lên giường. Bên dưới của ta vừa ngứa ngáy vừa trống rỗng, lần qua lần lại cũng không đáp tất được ngọn lửa nhỏ đang thiêu đốt từ bên trong. Đào Nhị đóng cửa lại, hứng thú dạt dào dựa vào cửa nhìn ta bứt rứt quay cuồng. Ta kẹp chặt lấy hai chân, cảm giác được chỗ đó đã ướt đầm lây lị. Vương bát đản! Đào Nhị người cổ tình chính ta phải không...Ta nhìn xuống hạ thân của hân, lúc này trên đường đi tư thế của hân đã không bình thường rồi, rõ ràng đã cứng như sắt mà còn bày đặt, muốn xem ta xấu mặt à? Làm bộ làm tịch! Có cần phải vậy không? Muốn lên thì lên đi! Ta cần rằng, tự cỡi dai lưng của mình quàng xuống gài giường, rồi lại tự tháo yếm ra, triển lãm bộ ngực như ả như hiện của mình, sau đó thoát luôn quần rồi đá nó qua một bên, mỗi một động tác đều khiến ta mở hời dầm dĩa, thờ dốt hồng hộc. Ngực Đào Nhị phập phồng kịch liệt, hồ hấp dồn dập vang lên ồ ồ, ánh mắt thăm lại, mắt thấy đã sắp chau hết nổi, ta roi lệ ào ào giương mắt lên nhìn hân, yếu ớt hô lên ”Nhị ca, ôm ta một cái đi...” Ngay tức thì, hân cười không thành tiếng, nhào lại đè lên người ta, cúi xuống cắn lấy môi dưới của ta, hung hăng mút vào, triển miên say đắm. Tay trái hất tay ta ra, hai ngón tay dầm vào trong cơ thể ta, mạnh mẽ ra vào mấy chục cái, tay còn lại bóp lấy ngực ta, nghiền răng nghiền lợi báo ”Nàng học xấu thì mau lắm!” Ta ôm chặt lưng hân, hết lên liên tiếp, hoảng hốt hiểu ra như thế nào gọi là ”tự làm bày thì không thể sống”. Hân nhanh chóng cỡi y phục của chính mình, dục vọng dâng trào của hân bùng ra, ta hoảng sợ nuốt nước miếng, theo bản năng muốn bỏ chạy, kết quả là mắc cả chân bị niu lấy, cả người bị lôi về, hai chân bị tách ra thật rộng, chưa kịp kinh hô hân đã động thân tiến vào, sâu đến tận hoa tâm. Trước mắt ta tối sầm, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh. Hân siết lấy eo ta, không phải chỉ ra vào vào bình thường mà là hung hăng nghiền nát bên trong. Cả người ta run lên, răng va vào nhau lách cách ”Nhị ca, Nhị ca bình tĩnh lại một chút đi...” ”Biết quyền rũ quá hén, học được ở đâu ra?” Hân nói rồi rút ra, sau đó chọc vào một cái đến tận gốc, ta bị thúc mạnh, đầu đụng vào thành giường đau đến nước mắt chảy ào ào ”Sách...từ trong sách...” ”Giỏi lắm, sau này xem nhiều hơn một chút!” Hà? Ta chưa kịp kinh ngạc đã bị một trận oanh tạc điên cuồng đến nỗi đầu óc choáng váng. Cơ thể bị lấp đầy, mỗi một lần xông vào đều chọc đến tận hoa tâm, khoái cảm dục tiền dục tử làm ta khó thở, mặt mày đỏ bừng ”Nhị ca, chậm...chậm một chút...” ”Gọi ta là gì?” Hân không hề chậm lại chút nào. ”Nhị ca, Nhị ca ca...” Ta nức nở van vãn. Hân hài lòng nở nụ cười, ôm lấy ta, để ta ngồi trong lòng, dục vọng vẫn chôn sâu trong cơ thể ta, hân vui mặt vào ngực ta cắn cắn lên đầu nhũ, giọng trầm thấp khàn khàn, khiến ta vừa kích thích vừa rạo rức. ”Muốn kiểm tra ta sao?” Hân khẽ mỉm cười xấu xa ”Tích tụ hơn cả tháng trời rồi.” Ta sung sướng muốn chết bấu chặt lưng hân, hân đi động nhấp nhô trên người ta, khoái cảm dâng lên từng đợt làm ta không còn sức để trả lời, chỉ có thể rên rì ừm à...

Vật ấy của Đào Nhị có kích cỡ và độ gần nở làm ta sợ hãi, sau một hiệp, ta cơ bản chỉ còn nửa sống nửa chết, thế mà hân vẫn tinh thần phấn khởi sờ soạn du ngoạn khắp nơi trên người ta, vận sức chuẩn bị hiệp tiếp theo. Tích tụ hơn cả tháng...ta không nói rồi à. ”Biểu hiện của nàng hôm nay không tệ” Hân hài lòng khen ”Nàng xem sách gì đó?” Tay phải lại lần mò đến. ”Quên rồi...” Ta khẩn trương giữ lấy trung tâm, hết sức lực nói ”Ta còn ở đây mấy ngày nữa, chàng chọn vài mẫu xâu trước đi, được không?” Hân hôn lên lưng ta, hai tay xuyên qua nách ta đến trước ngực xoa nắn, cười không thành tiếng ”Nếu nàng đã đến đây rồi thì không cần chọn nữa. Đứng lúc ở chỗ ta có mấy bản Đông cung đó rất hay, hai ta cứ thử hết từng mẫu là được rồi”. Trời ạ, mau cứu ta...

Sau đó, dâm danh của Đào Nhị bắt đầu lan truyền trong quân. Đánh chết ta cũng tuyệt đối không nhận là do mình đã gây họa.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Phiên ngoại Đường Tam

Sự phó ngủ đêm lại trong Thái Học phủ, Yến Ngũ cũng đi theo chung với hân, Kiều Tử mắc ôm hài tử, Đường Tam đang tắm, ta rút kinh nghiệm xương máu, hiện ngang lăm lệt nói với thị vệ giữ cửa: ”Trẫm muốn xuất cung, các người ai dám ngăn cản chứ!”.

Thị vệ hai bên ta hữu hểc nhau, khô khan nói: ”Vệ Ủy đại nhân, Tổng Quân đại nhân có lệnh, nếu không có lệnh bài của hai vị đại nhân, bệ hạ không được tùy ý ra khỏi cung.”

Ta ôm ngực, thối lui liền ba bước, lệ nóng doanh trong, bị phản gằn chết: ”Nuơng nó, ai mới là hoàng đế vậy hà?! Trẫm muốn xuất cung mà phải có lệnh bài của hai người bọn họ!”.

Thị vệ hai bên ta hữu bắt đắc dĩ nhún vai. ”Bệ hạ, đều là vì lo cho long thể của ngài thôi, mời trở về đi.”

Ta nghiêng răng nghiền lợi, không cúi đầu trước thế lực hung tàn. ”Trẫm cứ muốn ra cung đó thì làm sao, các người ai dám tố cáo trẫm, trẫm tru di thập tộc người đó!”

Dứt lời, ta hùng dũng oai vệ, khí phách hiện ngang vượt qua cánh cửa thứ nhất.

Sau lưng truyền lại một giọng nam lãnh đạm.

“Ai muốn xuất cung?”

Chân cẳng ta nhất thời run rẩy, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất, may là phản ứng kịp thời thắng lại đúng lúc, quay đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng, nhất thời lỗ mũi nóng lên.

Đường Tư vừa mới tắm xong, chiếc áo choàng tắm trắng toát rộng thùng thình vắt trên vai, mái tóc đen nhánh ẩm ướt xoa phân nửa, dây lưng buộc tùy tiện bên hông lỏng lẻo khiến cảnh xuân lộ ra quá nửa, thất lưng tinh trắng, hai chân thon dài, làn da trắng nõn bị hơi nước nóng xông trở nên hồng nhạt...

Ta khẽ khịt khịt mũi, cười gượng nói: ”Tam nhi a, ban đêm gió lớn, mới tắm xong không nên mang chim ra ngoài dạo nơi tĩnh mịch...”

Trên đầu đã bị trùng thứ gì đó, thủ pháp ám khí của Đường Tư càng ngày càng xuất thần nhập hóa, đều là do dùng ta làm bìa để luyện ra...

Người này a, nhìn qua đúng là một cảnh hoa Lê trắng Hải Đường, đáng tiếc tính tình không được tốt lắm.

Hoa Lê bảo: ”Lăn lại đây cho lao tử!”

Vì thế ta xám xịt theo sát phía sau hân vào tắm cung, nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện đi ra ngoài.

“Nàng muốn ra cung?” Đứng thẳng người, Đường Tư nhéo tai ta, lên cao giọng hỏi, đuôi lông mày xếch lên, sợ là ta vô ý trả lời sai sẽ lập tức đổ máu tại chỗ.

Nhanh trí như ta, tất nhiên sẽ không để loại chuyện này phát sinh đến mức đó.

Ta nuốt nước bọt, chính khí lăm lệt nói: ”Ta nói là muốn đi ngoài! Đi ngoài...chàng có hiểu không?! Đại tiện đó!”

Đường Tư hơi sùng sốt.

Ta u buồn vịn tường thở dài: ”Đường đường là hoàng đế hô lên một tiếng khiến người người đau trứng nhưc cục, thế mà đi đại tiện còn phải xin lệnh bài, hay ta thoái vị cho rồi, để Đậu Đậu đau trứng nhưc cục vậy...”

Đường Tư biết tông là ta xỏ lá nhưng nói không lại ta, về mặt hân ám ức khiến ta thấy là thương oa oa...

“Lý Oánh Ngọc!” Đường Tư trừng mắt nhìn ta, sau một lúc lâu nường mày lên, hai mắt cong như trăng rằm, cười nói “Nếu muốn đi ngoài, vậy được, đi thôi, ta đi với nàng.”

Gì chứ?

Lúc này đến phiên ta ngại ngẩn cả người.

Đường Tư chả tốt lành gì mà xách ta lên từ góc tường, rào bước đi về nơi ngũ cốc luân hồi. “Được một Tổng quân đại nhân như ta hầu hạ nàng ‘đi ngoài’, nàng nên thỏa mãn lắm chứ.”

Ta dùng cả hai tay và chân đeo dính lấy hân “Giờ ta không muốn đi ngoài nữa!”

Đường Tư lạnh lùng nói: “Chuyện này không thể do nàng quyết định, vào phòng ngồi đã rồi hẵng ra.”

Ta bị phản gậy ra khỏi người hân. “Tam nhi chàng thay đổi rồi, nhớ khi xưa chàng và ta tình đầu ý hợp cầu kết với nhau làm việc xấu cỡ nào a, giờ chàng học xấu theo Yến tiểu Ngũ, cả ngày đều nghĩ cách chính ta, hân biến

thái không nói làm gì, chàng một thanh niên tốt như vậy, tội gì đả đốn mình sa đoạ, mau mau hoàn lương đi.”

Gân xanh trên huyết Thái Dương của Đường Tư nhảy lên thành thạch thành chữ “Tĩnh”.

“Tại ta để bị lừa nên mới lên chức Thập lao từ “Tổng quản đại nội”” Đường Tư oán hận bóp ngực ta một cái, đau đến mức ta rơi lệ ào ào “Nàng và Kiều Lão tử mới đúng là cầu kết với nhau làm việc xấu, gạt ta lên thuyền kẻ trộm!”

Ta thấy hần nhắc lại chuyện cũ, lập tức sờ mặt hần lấy lòng, giống như đang dỗ dành một con chó cưng siêu bự. “Chuyện qua lâu như vậy rồi, chàng còn để bụng làm gì? Nếu ta cho người tiễn chàng, làm sao tối nào chàng cũng đem chim đi dạo nơi tĩnh mịch được.”

Đường Tư hít sâu một hơi, đột nhiên tăng tốc xoay người ba trăm sáu mươi độ trời đất quay cuồng đè ta dưới thân, tay dưới lưng vẫn là giường êm nệm ấm, nhưng ta vẫn bị đè đến nỗi nhắm mắt.

“Nàng cứ mở miệng ra là muốn sắc!” Đường Tư vừa nói vừa cúi người xuống oán hận cắn một ngụm lên môi ta, vừa động đến là môi lập tức chảy máu đỏ tươi, đầu lưỡi hần đảo qua vết thương trên môi ta, mạnh mẽ thăm dò cảm giác trong miệng ta như hận không thể ăn tươi nuốt sống ta vậy.

Ta kêu ô ô hai tiếng nhưng gãy dựa vô hiệu, bị hần dùng vũ lực trấn áp, đôi cánh tay cứng như sắt của hần vững vàng khóa nửa người trên của ta lại, còn nửa người dưới của ta thì giao phong trực diện với hần, một bước cũng không lui – Vì vậy ta cảm thấy không khí có chút không bình thường, trước khi “lau súng phát hỏa” ta bắt đầu không hợp tác với bạo lực, giường đôi mất cả chết lên tròng hần.

Bị tròng như vậy cho dùng có hăng hái cỡ nào cũng mất cả hứng, hần thờ hờn hờn vài hơi rồi buông môi ta ra, tay phải thò ra nhéo gò má ta một cái – ôi đau chết ta!

Ta rung rung nói: “Tam nhi, chàng rất anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, nếu có thể dịu dàng quan tâm một chút thì tốt biết chừng nào.”

“Đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một bước!” Hần cọ xát bên vành tai ta, khí tức nóng bỏng thổi vào trong tai kích thích ta run rẩy cả lên, huyết khí trào dâng, khóe mắt lên liếc lên người hần, chiếc áo choàng tắm vốn khoác trên mình giờ rơi xuống tận thất lưng, mấy vết thương nho nhỏ rải rác trên cơ thể tình trạng trắng nõn như ngọc chỉ càng làm hần nam tính hơn, hấp dẫn hơn.

Ta đỏ mặt nóng mũi, run giọng nói: “Chàng mới tắm mà...”

“Không sao.” Hần đôi trợn địa, bắt đầu gặm cổ ta, cảm giác ẩm ướt ngứa ngáy làm ta nhìn không nổi muốn gãy ra, lại bị hần bắt được hai vai, cố định lên giường, “Vận động cho ẩm người trước khi ngủ.”

Đôi tay linh xảo di động trên người ta, trong chốc lát, y phục rơi xuống không còn một mảnh. Hần xoay ta lại, lưng đưa về phía hần, cuộn mình trong lòng hần, khéo léo vén mái tóc dài của ta qua một bên, vuốt ve cổ ta, sau đó một trận mưa hôn rơi xuống đầy đặc trên từng tác da tác thịt của ta dọc theo cổ xuống phía dưới.

Cảm giác tê dại như bị điện giật làm ta run rẩy, co giật, hồ hấp không vững, tìm đập không đều. “Ê... Đại ca... làm gì cũng ngay thẳng sáng khoái một chút... đánh lên từ phía sau... đâu phải hạo hần...” Ta ô ô la lên.

Hần hừ một tiếng, cắn nhẹ một cái chỗ đốt sống cùng của ta, ta bật la lên một tiếng nhảy nhồm trên giường. Hần cười nhẹ, xoay mình cắn ta lại, kéo hai tay ta lên đỉnh đầu, từ trên cao nhìn xuống, nường mảy cười nói: “Ta tấn công chính diện, nàng có chịu nổi không?”

Ta kềm chế không xị máu mũi, thống khổ rên rì: “Cũng không phải chàng chưa thử qua, sức chiến đấu của lão nương không thua gì chàng đâu!”

Mất hần thăm lại vì ham muốn, cúi người xuống hạ môi hôn lên cổ, trước ngực, bụng dưới ta...

Ta nức nở một tiếng, ngón chân gãi gao cuộn tròn lại, nửa người trên bật lên từ giường, gãy dựa nhưng tránh không khỏi gồng cùm xiềng xích của hần, chỉ có thể há miệng thờ đốc, chửi thảm nương nó...

“Oa...oa...oa...đồ vô lại...” Ta nước mắt giàn giụa, không nhìn rõ được gì, chỉ mờ mờ thấy hần ngẩng đầu lên, tay trái vuốt ve bên trong đùi ta rồi trực tiếp xông vào, thúc mạnh đến nỗi cả hàm răng ta đều rung lên...

Mỗi lần hoan ái cùng hần đều diễn cuồng liệt chết trên miên như ngày diệt vong sắp đến, hần siết chặt eo ta, ta cắn lên vai hần, bám lấy lưng hần, khoan khoái đến cực hạn mà cũng đau nhức đến tận cùng, khổ sở rơi lệ đầy mặt, tâm lưng tron bóng của hần cũng ướt đẫm, không biết là vì lệ của ta hay là mồ hôi của hần.

Một trận chiến như thế này thường kéo dài suốt đêm, liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của bản thân nên không ai muốn tước vũ khí đầu hàng trước. Cuối cùng khi trời sáng rực, ta mượn có phải chuẩn bị vào triều, kết quả là lúc nào cũng bị hần đá một cái vào mông, ta u oán quay đầu lại tròng hần, hần quần mình vào chần, làm như nhìn mà không thấy đối với sự hờn giận của ta.

Nhưng đêm nay bọn ta giống trống thu quân sớm hơn mọi lần, nhìn trời thấy chưa đến canh Tư, ta sức cùng lực kiệt làm tổ trong lòng hần, ni non: “Ngày mai chắc khỏi lên triều quá!”

Hần nhắm mắt lại trả lời: “Bảo Đồng Ly tự mình giải quyết, miễn khỏi phải bị người ta nói mang nhục.”

Ta ai oán nói: “Ai bảo chàng không chịu tiết chế một chút.”

“Tiết chế không nổi.”

Ta nên lấy làm vinh hạnh sao...

“Hỏi tối này sao lại muốn xuất cung?” Hần vỗ về lưng ta, hỏi.

Ta trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn hần, thành thật trả lời. “Ngày mai chàng phải đi, đúng không? Ta đi cùng chàng về Thục trung, có được không?”

Tay hần khẽ ngừng lại trên lưng ta trong chốc lát, dưới ánh nền mờ nhạt, ta thấy hàng mi của hần hơi lay động.

Một lúc lâu, hần trả lời ta: “Nàng đi không được.”

Ta bấu môi, cúi đầu về vòng tròn trên ngực hần, lăm bấn “Mỗi lần chàng tắm rửa, một canh giờ sau chàng đều xuất cung, nếu không phải quay về Đường môn hay Bạch Hồng sơn trang thì cũng là vô lâm mật cảnh nào đó... Hôn nữa hẽ đi là mấy tháng không về, ta biết, thế giới bên ngoài rất đặc sắc...”

“Ngủ đi!” Hần nhấn lên ót ta, trầm giọng nói.

Ta trợn to mắt nhìn vết thương mờ nhạt trên ngực hần, không biết ai gây ra, lúc nào, bị ám khí gif đã thương, chỉ biết là trước kia không có, chỉ biết là lúc hần bị thương ta không có bên cạnh hần.

Hần vốn thuộc về giang hồ.

Đó cũng là nơi lòng ta hướng đến nhưng lại không thể đi.

Ta cũng như hần, đều là người độc lập, yêu thích tự do, khát vọng thoát khỏi ràng buộc. Kết quả là ta thoát không khỏi ràng buộc của mình, lại trở thành ràng buộc của hần...

Trời sắp sáng, ta hoảng hốt tỉnh dậy, phát hiện chẳng thấy tung tích hần đâu, sững sốt một lát, theo bản năng mặc xong y phục, khoác thêm áo bảo, thị vệ theo sau lưng, đi thẳng đến cửa cung.

Đường Tư đang nói gì đó với Kiều Vũ, thấy ta tới, hai người ngừng lại, Kiều Vũ liếc mắt nhìn ta rồi dẫn thị vệ lẳng lặng lui ra.

Ta đến trước mặt Đường Tư, hần đang chuẩn bị lên ngựa.

Đại Uyên lương câu do Lương quốc tiến cống, đã theo hần đi quá nửa giang hồ, còn nhiều hơn đoạn đường ta cùng hần đi qua.

“Dậy sớm vậy, còn sẽ lên triều sao?” Hần nường mảy chọc ta, đột nhiên nhấn mặt lại, nhắc bóng ta lên, cả giận nói “Ai cho nàng đi chân không thể, đám thị vệ làm ăn kiểu gì không biết, Kiều lão tử huấn luyện thủ hạ như vậy đó hả?!”

Ta cười hắc hắc ôm lấy cổ hần. “Ta không có giày, chàng đưa ta về đi.”

Hần nhàu mày tròng ta.

Vì thế, một đôi giày từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt ta...

Ta im lặng một lát, nói: “Ta chạy mệt rồi, chàng ôm ta trở về đi.”

Hắn không nói gì nhắc ta lên yên ngựa, cúi xuống nhặt giày trên mặt đất mang vào cho ta.

Lúc đó mặt trời mới mọc rọi xuống tường thành phía Đông của cung điện, sắc màu ảm áp phản chiếu lên bức tường màu son rọi xuống trước mắt ta. Ta cúi đầu xuống nhìn nam nhân đang khom lưng mang giày cho mình, bỗng nhiên nghĩ, thế gian này làm gì còn nam nhân nào có thể tốt như hắn chứ...

Hắn ngừng đầu lên liếc ta, bỗng xoay người nhảy lên ngựa, ôm ta vào lòng, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa đi một vòng quanh cửa cung, sau đó ngừng lại trước bậc thềm, ẵm ta xuống.

Ta ngựa mặt nhìn hắn đầy chờ mong.

Hắn bắt đắ dĩ nhún nhún vai. “Không còn cách nào, ta chỉ có một con ngựa, không thể mang nàng đi lâu.”

Ta nhìn nhìn xung quanh, chờ một con ngựa từ trên trời giáng xuống.

Kết quả là chả có gì.

Hắn nở nụ cười, hàm răng sáng bóng khiến lòng ta mềm nhũn, khóe mắt chưa xót...

“Về đi.” Hắn bảo “Còn phải lên triều nữa.”

Sau đó không nhiều lời nữa, quay đầu ngựa lại tung vó, bụi trần mờ mịt cuộn sau lưng... làm ta nước mắt chảy ròng ròng.

Thật ra có một câu, ta biết hắn muốn hỏi, ta cũng muốn hỏi, vào một ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó trên Thục Sơn.

...nếu có thêm một con ngựa, nàng có thể theo ta lưu lạc thiên nhai hay không.

Cả hai bọn ta đều biết, vấn đề không phải là thiếu một con ngựa.

May là ta biết chắc: dù có đi xa đến đâu hắn cũng sẽ trở về, bởi vì hắn đã từng nói, nơi này có ta.

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Phiên ngoại Kiều Tứ: Màn kịch cuối cùng

Đào tạo người kế vị vô cùng quan trọng, những kẻ nhân rồi trong nhà bọn ta đều chủ trương phân công hợp tác.

Kiều Tứ phụ trách chăm sóc Đậu Đậu, Đường Tam phụ trách bày trò chơi với Đậu Đậu, ta phụ trách ghẹo Đậu Đậu...

Dưới sự truyền bá “vua khỏe nước mới mạnh” của Yến Ngũ, lúc tám tháng tuổi, một đứa bé sinh non như Đậu Đậu còn bụ bẫm khỏe mạnh hơn những hài tử cùng trang lứa, ta thường bị nâng vung tay múa chân đá đến tím mặt, trong cơn tức giận thả nạng xuống đất, nhìn nạng bỏ qua bỏ lại như một con tiểu vương bát.

Vương bát không phải là rùa đen, rùa đen bò rất chậm, vương bát bò nhanh như kẻ trộm.

Yến Ngũ giễu cợt: “Nếu Đậu Đậu là tiểu vương bát, vậy còn nàng là cái gì?”

Lúc Đậu Đậu được tám tháng, công phu bò của nàng nhất hạng, khi ta phở tẩu chương nàng một mình loạn chuyển khắp bốn phía, bày cung nữ và hoạn quan theo phía sau thì nhau gọi nàng “tiểu tổ tông... tiểu tổ tông”, ta đầu đầu xoa bóp ấn đường, ngừng đầu nhìn ra ngoài, rồi quay đầu lại nói với Kiều Tứ: “Chàng đập cho nàng xiu rồi mang về phòng ngủ một giấc đi.”

Kiều Tứ thần nhiên nói: “Vận động nhiều có lợi cho sức khỏe.”

Trong mấy cha của nàng, Kiều Tứ xứng với chức này nhất. Vị cha này kiên nhẫn, yêu thương, có thể cả ngày theo sau Đậu Đậu, cùng nàng leo từ Đông cung đến Tây cung, từ Nam viện đến Bắc viện, một lần ta bắt gặp, thuận miệng bảo: “Xô thêm sợi dây xích nữa có khác nào dắt chó đi dạo.”

Kết quả là lần đầu tiên trong đời Kiều Tứ trừng ta một cái...

Đậu Đậu thích chơi với Đường Tam, nhưng lại tương đối thân thiết với Kiều Tứ. Tuy khuôn mặt của Kiều Tứ trông tua hò khá nghiêm khắc, nhưng Đậu Đậu không sợ hắn, cũng lạ là Kiều Tứ đối với hai mẫu nữ bọn ta như núi băng bị tan chảy, từ chân mây đến khoe mắt đều không thể che hết nét dịu dàng. Vốn là người xuống tay có chừng có mực nhất nhà, hắn ôm hài tử vững hơn bất kỳ ai, Đậu Đậu cũng thích được Kiều Tứ ôm ru ngủ hơn so với những người khác.

Cho nên...

Ta và Kiều Tứ rất ít có không gian cá nhân.

Nữ nhi giành Tứ cha của nàng với ta à!

Vào đêm, ánh sáng của ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu phộng, gió rít từng cơn lạnh buốt.

Ta núp xa xa ở góc giường, u oán nhìn phụ tử nữ nhạc trước mắt.

Đêm nay vốn là đêm Kiều Tứ ngủ với ta, kết quả nửa đêm Đậu Đậu khóc, cung nhân đồ không được, đành phải tới gõ cửa tìm Tứ gia.

Gương mặt nhỏ nhắn của Đậu Đậu nhăn nhó, chỉ có Kiều Tứ ôm nàng mới yên tâm, cổ trẻ mới thôi bong bóng nước miếng, bàn tay nhỏ nắm chặt cổ áo của Tứ cha nàng, miệng ề ề a a lẩm bẩm nói gì đó, Kiều Tứ ôm nàng đong đưa nhẹ, chậm rãi vuốt lưng cho nàng, cúi đầu chăm chú nhìn nàng. Còn ta thì hoàn toàn bị vứt sang một bên.

Không cam lòng bị bắt hủi, ta mon men lại gần, vươn tay chọt chọt hai gò má phúng phính của nàng, lộ ra một nụ cười tươi tắn lấy lòng. “Đậu Đậu...”

Nha đầu búp bẹ miệng, đôi mắt đen lay láy quay một vòng ngang mặt ta rồi lại quay về nhìn chăm chăm Tứ cha của nàng.

Mới bây lớn mà đã hoa si như vậy, lớn lên không biết sẽ ra sao đây chứ?

Ta bị phần cấu véo gương mặt nàng, kết quả là nha đầu hít một hơi, miệng mếu máo, hốc mắt từ từ đỏ lên, nước mắt bắt đầu ngập tràn hốc mắt, chỉ nghe một tiếng ầm vang như sấm giập, môi hồng đào đột nhiên hóa to ra...

“Oa ——”

Ta bắt lấy nền che kín lên đầu, run lấy lấy nói: “Ta không có làm gì hết nha, ta không biết gì hết nha! Mau bảo nàng đừng khóc nữa!”

Cổ họng của cô nương này có nội lực thâm hậu mười phần, ngay cả Nhị cha nàng năm nào ở Bạch Hồng sơn trang rồng ta dưới chân núi cũng không lớn tiếng được như vậy. Sau này chắc tổng nàng lên Thiếu Lâm tự học Sư tử hồng không cần tìm pháp hiệu nữa – đã có sẵn Giới Sắc, Giới Sắc...

Tiếng quý khóc sói gào như thế mà Kiều Từ nghe được lại chỉ cười nhẹ một tiếng, sau đó khẽ khẽ dùng âm mũi dỗ Đậu Đậu, con mưa như trút nước trong tiếng ru như thôi miên cứ thế dần dần nhỏ lại, biến thành cơn mưa tí tách.

“Nàng cứ thích chọc cho Đậu Đậu khóc vậy!” thấy ta lặng lẽ thò đầu ra, Kiều Từ vừa than phiền vừa lắc đầu bất đắc dĩ.

“Chàng không thấy chơi như vậy vui lắm sao?” Ta thấy tiếng mưa rơi nhỏ lại mới nấp sau lưng Kiều Từ nhìn lên nàng.

Đôi mắt Đậu Đậu tròn vo, chẳng giống bất cứ người cha nào của nàng, cũng không hề giống ta, người già trong cung bảo rằng hài tử lớn lên sẽ thay đổi. Khuôn mặt trẻ con trắng nõn hồng hào, lúc ngủ tỏa sáng như trăng châu, bọn cung nhân đều nói nàng là Long nữ canh gác chỗ tọa thiền của Quan Âm bồ tát chuyển thế, vì được bọc trong nhụy hoa sen nên cơ thể tỏa ra hương hoa nhẹ nhẹ.

Nghe nói thế, ta chỉ có thể bí ai đỡ trán nhìn mông lung xa vời, trong lòng thầm như: “Mang thai trong miếu hòa thượng đẻ ra yêu nghiệt a...”

Cuộc đời này của ta tự cho là không có địch thủ, ai mà ngờ thiên địch lại ở trong bụng mình, ăn dấm chua của hài tử, kẻ làm nương như ta thật quá uất ức rồi.

“Đậu Đậu, ngủ đi...” Ta đẩy nhẹ vai Kiều Từ, thấp giọng dỗ dành.

Thật ra tình cảm giữa ta và Đậu Đậu vẫn rất tốt, nhưng không biết vì sao mỗi lần ta đụng đến nàng là nàng hay khóc nhè. Kiều Từ nói, ta không nên chọc nàng, cầm đồ chơi liệng ra thật xa rồi gọi “Đậu Đậu tới đây lấy nè”, đợi nàng bò đến ta lại giật lấy đồ chơi liệng đi chỗ khác...

Cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần, rốt cuộc nàng không tin ta nữa...

Có đôi khi Đậu Đậu giống một con mèo nhỏ ngốc nghếch, ta cầm bút lông chọc nàng, nàng liền nhảy dựng lên rụt theo, ta rút về, nàng chớp huyệt bèn dẩu mỗi tròng ta, ta hài lòng thỏa dạ vui mừng khôn xiết già làm mặt quỷ: “Ngốc quá...”

Sau đó nàng khóc, ta liền bị mấy vị cha của nàng liên hiệp lại phê bình...

Hiếm khi nàng an phận để ta ôm vào lòng phê duyệt tấu chương, chỉ một chốc lại bắt đầu không yên bèn lên bàn, mò mẫm một hồi bàn tay dính đầy mực, đến nỗi khắp mỗi bản tấu chương đều đầy dấu tay bé nhỏ...

Sur phò vui mừng nói: “Tuổi còn nhỏ mà đã có ý thức tự mình chấp chính, Đại Trẫm ta có hy vọng rồi!”

Như thế báo quả nhân ta làm sao mà chịu nổi a!

Thậm chí còn vào giờ này khắc này.

Đậu Đậu khóc một trận, đôi mắt được nước mắt tẩy rửa trông càng trong trẻo hơn, sau khi nấc cục càng sáng ngời hữu thần hơn.

“Từ nhi...” Ta thổi một ngụm khí vào lỗ tai hần, thấp giọng bảo “Làm sao bây giờ, nàng không chịu ngủ thì hai ta còn làm được cái gì.”

Nàng đeo Kiều Từ đến chết cũng không nhả, thật là phiền phức a.

Lỗ tai Kiều Từ ửng đỏ, nói: “Đề đồ nàng ngủ đã...”

Ta trốn sau lưng Kiều Từ, thờ dài, muốn nổi điên mà, gãi gãi lưng hần, ngón trỏ lướt dọc từ sau gáy hần xuống tận đốt sống cùng. Sống lưng hần đột nhiên cứng đờ và thẳng băng.

“Chàng cứ dỗ nàng đi, để ta làm bước khởi động trước.” Ta nói một cách vô si.

Kiều Từ không biết nói gì ngoài bật thốt ra một tiếng “Nàng...”.

Hai tay hần đều mắc ôm Đậu Đậu, không còn cách nào chống lại sự quấy nhiễu của ta.

Trước khi Đậu Đậu đến, hai ta đang tiến hành đến bước quan trọng, sau đó bị cắt ngang nên đành phải vội vàng khoác thêm áo ngoài, giờ cởi ra cũng dễ, bất quá sợ Đậu Đậu chứng kiến cảnh trẻ con không nên xem, tay ta xoay quanh thắt lưng của hần vài vòng, rốt cuộc vẫn bỏ qua, lại lần mò vào thăm dò dưới lớp áo, xoa xoa cơ bụng rắn chắc đang căng thẳng vì hồi hộp của hần.

“Ê ề... a...a...” bấp chần Đậu Đậu đã bảy hai cái, ta nhìn không rõ sắc mặt của Kiều Từ nhưng chắc hẳn lúc này đã đỏ lên – thật ra da mặt của hần rất mỏng a.

Ngón trỏ của ta vẽ vòng tròn trên bụng hần, thấp giọng hỏi: “Chàng muốn tiếp theo lên trên hay xuống dưới?”

Tất nhiên là hần không trả lời ta.

Thế là ta nói: “Im lặng chính là muốn xuống dưới.”

Hần vội ho khan một tiếng.

Ta nhin không nổi đập đầu vào lưng hần, nín cười thật khó a. “Từ nhi chàng thật là khá á! Vậy được rồi, tay trái lên trên tay phải xuống dưới đi!”

Ngón tay lần mò bò lên ngực hần, lần da dưới tay ta không được lạnh mấy, mơ hồ có thể sờ thấy mấy vết sẹo, ta nhẹ nhàng xoa xoa vài cái, lập tức cảm giác được cơ thể hần càng căng cứng hơn, sau gáy bắt đầu đỏ mơn hời. Ngón trỏ ta dạo qua một vòng tại lồng ngực trái của hần, sau đó tại tâm vòng tròn nhấn một cái, vô nhẹ.

Tay phải... Ta không thêm kể...

Kiều Từ giả vờ có thể chịu đựng nghiêm hình tra khảo mà không hé môi, giờ bật rên lên một tiếng.

Ta cẩn nhẹ lên phần gáy trần trụi lộ ra ngoài của hần, chợt nghe hần khàn giọng bật hô lên tên ta, trong nháy mắt cổ họng ta khô đi, không còn tâm tư trêu ghẹo hần nữa, hai cánh tay ôm chặt lấy hần, vùi mặt lên lưng hần, dồn dập thở gấp.

“Ném tiều ma tinh này ra ngoài đi!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi. Ta và Từ cha của nàng đã rất lâu rồi không vận động, lần nào cũng đều bị nàng quấy rầy...

Lúc này là lúc nào mà nàng còn trung ra vẻ mặt thuần khiết đập đập hai cái bắp chân nhỏ, ề ề a a – nàng không muốn có đệ đệ, muội muội sao!?

Bị ta đụng chạm một hồi, rốt cuộc Kiều Từ cũng chịu hết xiết, vớ lấy chiếc áo dài nằm vắt vương kẻ bên cuộn lại thành một bó, tung ra móc lấy cái nôi đặt cách đó không xa, đặt Đậu Đậu vào trong nôi – còn y phục đang bị nàng nắm chặt lấy thì làm sao?

Kiều Từ cẩn rằng, dứt khoát bỏ luôn áo ngoài, lộ ra bờ vai rộng và chiếc eo nhỏ đầy gợi cảm. Áo ngoài tung lên, che luôn cái nôi lại, ngăn tầm mắt của Đậu Đậu, ta còn chưa kịp thần phục động tác mau lẹ của hần đã bị hần quay lại đè xuống. Hai chân ta vòng quanh eo hần, thấp giọng cười đáp lại nụ hôn của hần. “Chúng ta phải nhỏ tiếng một chút... Nếu không sẽ bị nàng nghe thấy...”

Mắt Kiều Từ hiện lên ý cười, nhưng ý cười này chỉ chợt lóe lên rồi tức thì biến mất.

“Ồ ồ...” Trong nôi truyền đến tiếng khóc.

Kiều Từ vung chiếc áo dài ra, buộc chặt lấy một đầu nôi, đầu còn lại nhét vào trong tay ta, nhỏ giọng bảo: “Tới phiên nàng.”

Vật nóng rực cứng ngắt ma sát bên trong bắp đùi ta, ta cẩn rằng thấp giọng cười nói: “Từ nhi, chàng cũng rất sáng tạo a... A...”

Chưa kịp cởi áo là hần đã xông vào. Ta gát gao cắn chặt đầu vai hần, cổ nén tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng, tay phải còn lại kéo áo đưa nôi.

Ê...a

Úm...à

Ê...a

Úm...à

Tiếng thở hổn hển của ta nhỏ lại, thanh âm ê a trong nôi cũng chậm dần lại, cuối cùng vang lên mấy tiếng chẹp chẹp chách chách, sau đó là tiếng hít thở đều đều khiến cả thiên hạ thái bình...

Ta vút luôn chiếc áo dài, hai tay gắt gao ôm chặt quanh vai hắn, trong va chạm càng lúc càng gấp rút dồn dập hận không thể hòa tan vào cơ thể lẫn nhau.

Sau hai hiệp, ta ghé vào ngực hắn vô lực thở gấp.

“Chàng nói xem, sinh thêm một đứa cho bọn chúng chơi với nhau không...”

Một đứa đã khó như vậy rồi, nếu sinh thêm một đứa nữa chắc chết quá? Tốt nhất là lấy độc trị độc, để hai đứa nó chơi với nhau.

“Một mình Đậu Đậu sợ là hơi cô đơn.” Kiều Tứ khẽ vuốt lưng ta, nói.

“Theo chàng, muội muội tốt hơn hay là đệ đệ tốt hơn?”

Trong sáu người bọn ta, Kiều Tứ là người khát vọng tình thân, tình bạn, tình yêu nhất. Trong Âm môn quá cô đơn chắc?

“Đệ đệ, có thể bảo vệ tỷ tỷ.”

Ta cũng nghĩ vậy...

Nhưng còn tất xấu đi truyền huyền tỷ của Lưu gia chúng ta thì biết làm sao?

Ừ...

Ta nhắm mắt lại chậm rãi tính toán, trong lòng thầm vạch sẵn một kế hoạch.

Đội Đậu Đậu lớn hơn một chút rồi sinh thêm cho nàng một đệ đệ hay muội muội gì đó đi. Nếu là muội muội thì tốt, còn nếu là đệ đệ, tuổi tác chênh lệch quá nhiều sẽ không sợ bị chứng huyền tỷ nữa.

Tuy nói nữ tử cập kê lúc mười lăm tuổi, nhưng mười ba tuổi đã gần được xem là thành niên rồi.

Đậu Đậu mười ba tuổi kế vị, ta lên chức làm Thái thượng hoàng, giờ nên xây thêm hành cung, và hoàng lăng nữa.

Lúc đó ta ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, các nam nhân của ta cũng vừa mới qua tuổi tứ tuần, chính là thời kỳ hoàng kim nhất. Tất nhiên ta vẫn còn đi được chạy được, hàng năm sẽ dành ra ba tháng đi du lãm giang hồ cùng Tam nhi, tốt nhất là vào mùa xuân, tiết trời ấm áp, thời điểm đó thích hợp đi du ngoạn nhất. Khi nào đến mùa nóng sẽ về hành cung nghỉ mát. Yến Ngũ cũng là người có nhà có cửa có cha có nương. Bất Ngốc này... kêu công công hay là kêu nhạc phụ, trường bối đây, ta còn chưa chính thức làm lễ ra mắt lão. Ừ, cũng phải đi một chuyến.

Đào Nhị tiếp tục làm nghề gian thương của hắn, ta làm bà chủ là được rồi – thật ra Lạc thành không tệ, nếu không phải vì cách để đồ quá xa, muốn gặp Đậu Đậu không tiện, ta thật muốn về lại nơi đó.

Sợ là sự phó thác không yên lòng để mặc Đậu Đậu xử lý triều chính, Kiều Tứ cũng là một vị cha tuyệt thế, có lẽ còn phải giúp đỡ Đậu Đậu mấy năm nữa. Chờ đến khi Đậu Đậu có phượng quân của chính mình, bọn ta cũng đều già hết, không đi không chạy gì được nữa, sẽ tìm một nơi xuân về hoa nở, trời xanh mây trắng, chậm rãi sống bên nhau nốt quãng đời còn lại.

Ta định là sau khi chết sẽ táng trong Hoàng lăng, không biết bọn hắn có nguyện ý chôn cùng huyết với ta hay không.

Hoặc chôn xuống đất, hoặc rắc xuống sông, chết là hết, sau khi chết mọi sự đều là hình thức mà thôi.

Cả đời này có năm người bọn hắn bên cạnh, nương tựa tương trợ lẫn nhau, đảo mắt qua trăm năm, dù ai đi trước cũng vậy, những người còn lại đều có thể mỉm cười tiễn biệt.

Lúc nhắm mắt ta vẫn có thể thở dài cảm thán một câu: cuộc đời này của ta thể là đủ rồi...

—————oOo—————

Bạn đang đọc truyện *Lão Gia Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.